

CONTRA CURENTULUI

FIINDCĂ HOMOSEXUALITATEA
ESTE UN SIMPTOM, NU O SOLUȚIE

CARMEL PRINT
ARAD, 2017

„Salut apariția cărții CONTRA CURENTULUI, dar și orice efort și demers similar. Toate aceste luări de poziție nu sunt mofturi și nu sunt motivate de ură, ci sunt normalul unui moment în care vezi că dușmanul este pe cale să te cotropească. Cei responsabili și viteji se ridică la luptă. Problema este că astăzi s-a creat o atât de mare confuzie, încât oamenii nu mai văd pericolul și dușmanul. Lecturarea acestei cărți sunt convins că pe unii îi va trezi din somn.”

– DAN BERCIAN, *redactor la Radio Unison*

„Am numai cuvinte de apreciere față de cei care s-au încumetat să scrie această carte. Ei sunt, din perspectiva mea, adevărați eroi ai bătăliilor crunte care se dau în vremea generației noastre pentru sanitate și normalitate privind viața intimă. Curajul lor e cu atât mai mult de apreciat, luând în considerare că de partea cealaltă a baricadei stau mult mai multe persoane, care au la dispoziție resurse enorme pentru a promova neadevărul. Vocea și perspectivele lor distorsionate se aud și sunt publicate peste tot, vătămând și mai rău pe aceste prime victime ale revoluției sexuale – cei care se identifică drept homosexuali. Recomand cartea cu multă tărie tuturor celor interesați de subiect. Cei care sunt victimele revoluției sexuale au nevoie de ea, pentru a vedea că nu suferă singuri și că există speranță pentru revenirea lor la normalitatea desemnată pentru ei de Dumnezeu. La fel, cei care muncesc din greu să oprească victimizarea continuă a tinerilor României de către ideologia revoluției sexuale au nevoie de această carte pentru a înțelege durerea celor dependenți de homosexualitate, această variantă toxică a sexualității.”

– PETRE COSTEA
Președintele Alianței Familiilor din România

„Cred cu tărie că este nevoie de cartea CONTRA CURENTULUI. Felicitări, rămâneți tari în Cuvântul Domnului! Iar tuturor celor care sunteți «personajele» acestei cărți, vă doresc să rămâneți tari și neclintți pe Calea numită Cristos.”

– IOAN CIOBOTĂ
Jurnalist la Radio Vocea Evangheliei Timișoara

„Cartea CONTRA CURENTULUI merită citită atât de cei care se confruntă cu atracții sexuale față de persoane de același sex, cât și de ceilalți, pentru a înțelege procesul complex al homosexualității. Aceste frământări lăuntrice, relatate chiar de persoane care au atracții homosexuale, se constituie într-o sursă de informații pentru cei care vor să învețe din experiențele acestora și să găsească resurse pentru a lupta cu ispitele de tot felul, dar și pentru cei din jurul lor, pentru a-i înțelege și a-i susține în demersul care să le asigure pacea, bucuria, împlinirea, fericirea spre care tânjesc cu toții.”

– NICULINA CIUPERCĂ

Consilier psihologic specialist familie-cuplu

„Apreciez eforturile deosebite ale autorilor și recomand cartea CONTRA CURENTULUI tuturor celor care înțeleg pericolele morale existente în lume și importanța asigurării unei protecții morale și spirituale eficiente. Argumentele și opiniile prezentate în această carte vor oferi protecție tuturor cititorilor și vor fi de mare ajutor părinților, profesorilor, pastorilor, antrenorilor de sport și tuturor celor cărora le pasă de viitorul fericit al generației tinere.”

– VASILE FILAT, *pastor*

Autorul cărții „Ce spune Biblia despre homosexualitate”

„Cunosc în parte activitatea voastră plină de dăruire pentru sufletele celor pierduți în hățișul de «învățături ale dracilor» care cuprinde încet, dar sigur, toată omenirea. Este o muncă titanică, contra curentului vijelios pornit, unde roadele se lasă cu greu culese, de parcă nu se mai coc niciodată sau se coc doar foarte puțin. Toți așteaptă o pastilă minune sau o formulă magică pentru a-i scăpa de vicile lor și, dacă nu le primesc, iau pastila zilnică de păcat și fărâdelege. Dar numai Dumnezeu face minuni, voi sunteți doar oameni și, chiar dacă doriți din toată inima vindecarea trupurilor și sufletelor celor căzuți, aveți limitări omenești. Totuși, eforturile voastre sunt apreciate de Isus Cristos ca o jertfă de bun miros. Dumnezeu Cel Veșnic Viu să vă dea biruință în continuare.”

– GAVRIL HĂȘMĂȘAN, *lucrător creștin*

„Mă întreb la cine ar fi normal să ne gândim atunci când citim CONTRA CURENTULUI? Să ne gândim la «noi», considerând că suntem contra curentului, sau să ne gândim că «ei» sunt contra curentului? La urma urmei, ar trebui să înțelegem că direcția este deja dată de Creator. Apreciez munca enormă care a fost depusă pentru a colecta mărturii, articole, interviuri și alte materiale, pentru a le pune la dispoziția cititorilor într-un astfel de format. Poate pe unii vă sperie gândul de a le citi de la A la Z, dar lucrarea este scrisă în așa fel încât și dacă ai citi doar anumite porțiuni, tot ai avea de câștigat.”

– DR. ROMICĂ IUGA, *sof, tată și păstor*

„Recomand cartea CONTRA CURENTULUI tuturor celor care se confruntă cu atracții homosexuale și nu numai, tuturor celor ce sunt implicați în lucrarea de reabilitare și recuperare a homosexualilor. Este un manual deosebit de util prin faptul că prezintă relatările și mărturiile celor care se confruntă cu astfel de atracții, ajutând la înțelegerea acestora, oferind și soluții practice, care pot fi aplicate în viața fiecăruia. Cartea poate fi utilizată de o multitudine de profesioniști, de la psihiatri, psihoterapeuți, psihologi, medici, consilieri, asistenți sociali, până la slujitorii Bisericii.”

– VASILE LEȘ, *psiholog și psihoterapeut*

„Admir curajul, determinarea și fermitatea celor care au lucrat la cartea CONTRA CURENTULUI, și aceasta cu atât mai mult cu cât nu ne mai putem ascunde de provocări, ci trebuie să le acceptăm și să ne implicăm în mod plener, activ și dinamic în lupta împotriva păcatului. Pentru că da, homosexualitatea este un păcat grozav, iar Biserica trebuie să se ridice și să lupte împotriva homosexualității, ca și împotriva oricărui alt păcat. Recomand cu căldură cartea tuturor celor interesați de acest subiect, știind bine că va aduce mare folos spiritual și sufletesc.”

– TIBERIU EMERIC POP

Autorul cărții „Homosexualitatea, tragedie a căderii omului”

„Cartea CONTRA CURENTULUI oferă informații din perspectivă practică, dar și științifică, despre subiectul homosexualității, atât de controversat și prezent în societatea modernă contemporană. Recomand cu căldură această carte specialiștilor, fie ei medici, psihologi, psihoterapeuți, consilieri, asistenți sociali, liderilor și slujitorilor bisericilor, dar mai ales celor care se confruntă cu acest comportament disfuncțional.”

– ANA PAȘCALĂU, *psiholog și psihoterapeut*

„Recomand cu căldură această carte, care m-a cutremurat și m-a trezit în timp ce o citeam, aflând realitatea crudă și extrem de dureroasă a celor prinși în lațul relațiilor homosexuale. Cartea dezvăluie nefericirea celor apăsați de conștiința acestei rătăcirii, dar oferă și remediul, soluția: fuga de acest/orice păcat și alergarea în brațele Unicului care poate izbăvi, Creatorul nostru. El are toată puterea în cer și pe pământ să izbăvească din orice păcat, inclusiv din homosexualitate, pe cei ce se apropie cu încredere de El. Felicit și încurajez pe toți cei de la CONTRA CURENTULUI pentru dragostea și efortul depus în ajutorarea acestor semeni ai noștri. Fie ca munca lor să fie încununată de multă izbândă din partea Domnului și Mântuitorului nostru!”

– NICU VANDICI, Președinte la *Trans World Radio România*

TEOFIL GAVRIL
EDITOR

CONTRA CURENTULUI

**FIINDCĂ HOMOSEXUALITATEA
ESTE UN SIMPTOM, NU O SOLUȚIE**

EDIȚIA A TREIA REVIZUITĂ ȘI ADĂUGITĂ

CARMEL PRINT
ARAD, 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Contra curentului : fiindcă homosexualitatea este un
simptom, nu o

soluție / ed.: Teofil Gavril. - Ed. a 3-a, rev. și adăug. -
Arad : Carmel

Print, 2017

ISBN 978-606-8875-08-8

I. Teofil, Gavril (ed.)

2

Editor: Teofil Gavril

Realizare copertă: Carmel Print

Tehnoredactarea: www.contracurentului.com

Copyright © 2017 www.contracurentului.com și autorii menționați.

Toate drepturile asupra cărții aparțin www.contracurentului.com.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a www.contracurentului.com.

Articolele prezentate au apărut inițial pe www.contracurentului.com.

Pentru protejarea identității, unele nume au fost schimbate.

S-a păstrat transliterarea Isus pentru autorii protestanți și catolici și Iisus pentru autorii ortodocși. S-a optat pentru folosirea termenului „evangelic” în sens generic, fără a desemna o confesiune anume.

Editura Carmel Print

Arad – România

Strada Weitzer Nr. 12

Telefon: 0724567910

E-mail: carmelprint@gmail.com

CUVÂNT ÎNAINTE

Cartea de față nu surprinde prin eleganța cuvintelor sau prin noutatea teoriile abordate, care ar putea fi interesante sau nu, căci nu intensitatea sau profunzimea unei minți luminate sunt cuvintele pe care le găsești scrise aici, ci trăirile ființei umane, abisuri adânci și culmi înalte, speranțe și dezamăgiri, tristețe și bucurie. Mărturiile celor care se destăinuiesc aici, nuanțate diferit, având fiecare amprenta personalității și a trăirii noastre, sunt de fapt trăirile mele și trăirile tale, dragă cititorule.

Nimic nu e mai frumos și mai interesant pentru fiecare dintre noi decât zbuciumul lăuntric al ființei umane. De ce? Pentru că în fiecare din noi luptele lăuntrice există, fie că le conștientizăm sau nu, și acestea sunt de diferite intensități, în funcție de mediul în care trăim și de personalitatea noastră. Căci evenimentele pozitive sau negative trăite în viața de zi cu zi le transferăm în interiorul nostru, trecându-le prin filtrul nostru personal și, în mod inevitabil, ele își pun amprenta asupra vieții noastre interioare și exterioare. Poți să urmărești evenimentele exterioare din viața unui individ și să cunoști îndeaproape ceea ce el trăiește, dar cu siguranță nu vei cunoaște niciodată trăirile lui interioare, dacă acestea nu îți sunt comunicate. De prea puține ori noi, ființele umane, suntem dispuse să dezvăluim și altora ceea ce e înăuntrul nostru, uneori din teama de a nu fi trădați sau loviți, alteori din pricina instabilității noastre psiho-emoționale și a groazei că alții ar putea cunoaște vulnerabilitățile și slăbiciunile noastre. Iată de ce cartea *Contra Curentului* merită citită cu atenție și, în timp ce o citești, oprește-te pentru a reflecta, ori de câte ori simți că e nevoie, la propriile tale trăiri lăuntrice și la propria ta viață.

De cele mai multe ori noi, oamenii, identificăm păcatul cu păcătosul și condamnăm fără să facem distincție.

Voluntar sau involuntar, uităm de exemplul lui Cristos, surprins de Scriptură în Evanghelia după Ioan 8:1-11. Cine sunt eu, cine ești tu, ca să ne osândim aproapele, oricare ar fi el? Trebuie să ne fie destul de clar, condamnăm păcatul, dar iubim pe păcătos, pentru noi toți S-a jertfit Cristos, indiferent de păcatele noastre, căci ne-a iubit. „Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești”, sunt cuvintele Lui memorabile, care ne determină a iubi păcătosul și a condamna păcatul.

Păcatul este un simptom, nu o stare de normalitate, e o consecință a acceptărilor noastre conștiente sau inconștiente, a infiltrării a ceea ce e murdar în viețile noastre. Te întrebi probabil ce ne murdărește viața. Apostolul Pavel scrie bisericii din Filipi: „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească.” (Filipeni 4:8) Am folosit oare de fiecare dată acest filtru? Așteptăm de multe ori ca altcineva să facă ceea ce trebuie să facem noi, uneori învinovățim pe alții pentru ceea ce am devenit și pentru ceea ce suntem, poate e târziu și ne-am trezit că suntem departe de unde ar fi trebuit să fim, am ratat ținta. Stă dar în puterea ta să activezi acest filtru. Nu o va face nimeni, niciodată în locul tău. Tu trebuie să o faci.

Homosexualitatea e un simptom, în mod sigur nu e o soluție. Poți să-ți adormi conștiința sau să încerci să-ți găsești scuze în noile ediții ale *DSM*, care a scos homosexualitatea din categoria bolilor mintale, dar nu uita ce spune apostolul Pavel la Romani 1:27: „... și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rățacirea lor”. Din experiența practică, pot să spun că la fiecare caz cu care am lucrat am văzut împlinit Romani 1:27.

Dragul meu, dacă te confrunți cu problema aceasta, în această carte sunt relatate pentru tine mărturiile și luptele lăuntrice ale celor ce au fost și ale celor ce poate încă mai sunt ca tine. Învață din experiențele lor! Nu este o soluție să

rămâi așa. Schimbarea este posibilă, trebuie să vrei să te schimbi și să te implici total în schimbarea ta. Homosexualitatea este doar un simptom, nu te-ai născut așa și nu poți trăi așa! Cartea aceasta îți oferă sprijinul de care ai nevoie pentru a te schimba, te motivează și te încurajează, pentru că schimbarea este posibilă. Nu spune nimeni că nu te vei mai confrunta cu gânduri, cu atracții, dar poți să le învingi, poți să le stăpânești și, ceea ce e mai important, poți să fii cu adevărat ceea ce ai fost când ai deschis ochii pentru prima dată în viață. Nu te uita la ce îți vor spune alții, căci nimic nu e prea greu celui ce vrea, nimic nu e imposibil pentru cel ce își dorește.

Tu poți să te schimbi dacă vrei și viața să-ți fie normală,
În urmă să lași suferinți și-o viață ce ades e murdară.

Tu poți să te schimbi, doar să vrei, și viața să-ți fie ușoară,

Și-n suflet tu poți ca să iei balsam pentru rana-ți amară.

De vrei să nu zaci în păcat și drumul să-ți fie curat,

Ridică-te azi din țărână și alungă-l pe cel ce te întină.

Îndreaptă-ți privirea spre Crist și-n sufletul tău nu fi trist,

Căci El pentru tine a răbdat, cunună de spini a purtat,

Ca liber să fii, fără vină.

VASILE LEȘ, psiholog și psihoterapeut

HOMOSEXUALITATEA PRIN OCHII LOR

La un procent estimat de 2,5% din populație, în prezent există în lume o sută cincizeci și cinci de milioane de homosexuali, dintre care optsprezece milioane în Europa. Mulți dintre aceștia își duc viața în tăcere, temându-se că, dacă se află despre orientarea lor sexuală, se vor confrunta cu respingerea celor din jur. Pe acești homosexuali tăcuți, paginile lucioase ale revistelor mondene, care prezintă homosexualitatea ca pe un lucru *cool* sau *trendy*, îi ajută prea puțin.

Ceea ce veți citi în continuare prezintă o altă față a homosexualității, rareori întrezărită în mass-media. Din mărturiile pe care vi le oferim emană durere. Unii homosexuali suferă, luptă din răspuțeri împotriva atracțiilor față de cei de același sex și doresc să se schimbe.

A venit timpul ca noi, creștinii, să vorbim mai puțin și să ascultăm mai mult. Să lăsăm deoparte mândria sau sentimentul de superioritate și să ne aplecăm cu răbdare, ascultând pe aproapele nostru. Există homosexuali care cred în Dumnezeu și Îl văd ca pe singura lor salvare, dar pe lângă credință, au nevoie de cineva care să îi asculte. Au nevoie de ajutorul nostru!

ABEL

Salutare tuturor! Vreau înainte de toate să fac ce se cuvine și să mă aplec înaintea lui Dumnezeu care m-a salvat, prin aceste cuvinte: Binecuvântat să fie Dumnezeu în veci!

Să îmi zic Abel, am aproximativ douăzeci de ani și dau slavă numai Domnului că îmi dă o viață de biruitor împotriva păcatului homosexualității!

Este așa de minunat să fiu copilul lui Dumnezeu, să am prezența Lui neîncetat în viața mea! Prin toate momentele

prin care trec, și bune și mai grele, Îl văd că îmi este aproape. Și sunt bucuros că Îl am pe psihoterapeutul meu: Isus Cristos, și nu îmi trebuie nimic altceva, decât prezența Lui pe veci. Eu nu am niciun merit pentru ceea ce sunt. Meritul Îl are doar Isus Cristos. Mă reprezintă acel verset din 1 Corinteni 6:11: „Și așa erați unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Cristos și prin Duhul Dumnezeului nostru.”

Înainte de a începe să-mi scriu mărturia, vreau să mă adresez în mod special unor categorii de oameni:

❖ Pentru voi, cei care condamnați homosexualii și sunteți gata să vă purtați cât mai rău cu ei, în caz de ați întâlni unul, fiți atenți cum vă purtați cu aceia pentru care s-a vărsat același sânge al lui Isus Cristos ca și ei să fie salvați. Dumnezeu iubește foarte mult homosexualii, dar urăște în aceeași măsură păcatul homosexualității. Noi trebuie să facem voia Lui, care este să iubim păcătosul, dar să urâm păcatul până la sânge. Deci și voi, cei care îi condamnați, „Pocăiți-vă... și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviore.” (Fapte 3:19)

❖ Pentru voi, cei care aveți atracții pentru cei de aceeași sex, dar nu vreți să renunțați la stilul vostru de viață păcătos. Cu mare regret vă spun: îndreptați-vă până nu e prea târziu și veniți la Isus cu povara voastră, și El este gata să vă ierte. „Să luăm dar bine seama ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu.” (Evrei 4:1) „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.” (Matei 11:28)

Dumnezeu vă iubește atât de mult! El așteaptă să vă întoarceți la El, să lăsați toate păcatele voastre și să vă pocăiți (pocăință = să vă căiți amarnic de tot trecutul vostru, să Îl mărturisiți înaintea Domnului și să părăsiți păcatul complet), însă dacă nu veți face asta, voi singuri vă veți alege destinul: iazul de foc pentru o veșnicie.

„Nu știți că cei nedreți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6:9-10)

Atunci ce vă așteaptă dacă nu vreți să ascultați Cuvântul lui Dumnezeu? „Doar o așteptare înfricoșată a judecării și văpaia unui foc, care va mistui pe cei răzvrățiți.” (Evrei 10:27) Însă Dumnezeu vrea să vă întoarceți la El astăzi, ca să nu ajungeți în locul acela de chin.

❖ Pentru voi, toți cei care vă luptați cu homosexualitatea și nu doriți să ascultați imboldurile firii pământești, dar nu puteți sau nu știți ce să faceți. Dumnezeu v-a pregătit soluția, voi doar să o acceptați. Nu vă luați după vocea Diavolului, care vă spune: „Nu mai există nicio șansă pentru tine! Așa m-am născut! Nu mă pot schimba! Am mai încercat!” Pocăiți-vă sincer din toată inima și căutați sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu! El este gata să vă ajute. Porniți înainte în Numele scump a lui Isus Cristos!

❖ Pentru toți copiii Domnului mântuiți: vă rog, fraților, purtați-vă vrednici de chemarea pe care v-a făcut-o Dumnezeu, căutând cu durere și dragoste să smulgeți din foc pe acești oameni. „Căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc; de alții iarăși, fie-vă milă cu frică, urând până și cămașa mânjită de carne.” (Iuda 1:23)

Provin dintr-o familie evanghelică din regiunea Cluj. De mic am frecventat biserica, fiind activ în multe slujbe. Am fost dus la binecuvântare și Domnul chiar m-a binecuvântat atunci, căci la rugăciune S-a coborât Domnul Isus. Slavă Lui!

Am avut o copilărie cât se poate de normală, mă simțeam băiat între băieți, plăceam fete, eram cum puteam fi la acea vârstă de șase, șapte ani. Vârstele le scriu cu aproximație și poate unele le greșesc, fiindcă nu le mai știu exact.

Țin să precizez, cu toate acestea, de mic am crescut cu unele evenimente nepotrivite în familie, de genul certurilor și

violențelor, care se manifestau din când în când. Erau făcute în principal de către părintele de același sex, pe care îl iubesc și pe care l-am iertat.

Acum nu prea îmi place să scriu despre el ce a fost, fiindcă mă am bine cu el și Dumnezeu m-a ajutat să îl iert, dar scriu ca să vedeți factorii care au determinat confuzia mea homosexuală de mai târziu. Nu o numesc orientare, pentru că nici nu e, deși așa o numesc unii.

Îmi aduc aminte că fiecare bătaie ce o primeam făcea ca ura să crească în mine față de el, deoarece pedeapsa nu îmi era dată după Biblie. (Biblia susține pedeapsa cu dragoste, fără duritate, cu motive întemeiate întotdeauna.)

În vecinătatea locuinței noastre era o familie tot evanghelică, cu care treptat am devenit prieteni de familie foarte buni. Iar mie îmi plăcea să merg la acea familie ca să mă joc cu păpușile fetei de vârsta mea, cu care m-am împrietenit. Curând jocul cu păpușile a devenit o adevărată plăcere. Între timp a început să-mi placă să mă îmbrac femeiește, cu tocuri și fuste, de exemplu, și recunosc că simțeam ceva când le purtam. Cu siguranță, demonii lucrau.

Tot în acea perioadă am încercat să fac ceea ce vedeam la filmele pornografice, când mă duceau prietenii mai mari, iar asta am încercat chiar cu cineva apropiat, tot băiat, de o vârstă apropiată cu a mea.

Cred că atunci erau anii de școală ai claselor primare. Tot în acea vreme am început să am o relație cu Dumnezeu, dar era mai mult una formală, care nu a ținut mult.

Cam prin gimnaziu am avut o experiență ce a făcut ca relațiile mele cu prietenii de joacă să se dizolve. Eu și încă doi prieteni de vârsta mea stăteam într-o debara când, nu știu cum, s-au înțeles să mă închidă acolo singur. Nu mai știu cât a trecut, dar știu că m-am hotărât să nu mai vorbesc cu ei niciodată. Și așa am și făcut, pentru aproape doi ani am făcut „pe mutul” cu ei. Aici sunt absolut sigur că este vorba de un alt factor care a contribuit la confuzia mea: atracția pentru

cei de același sex. În timpul acela stăteam aproape numai în casă.

Tot pe atunci am ajuns robit de pornografia homosexuală. Iar toate acestea, împletite cu comportamentul tatălui meu, rece și distant uneori, au contribuit la atracția mea puternică pentru cei de același sex. Încă o precizare, dacă aveam o relație stabilă cu Dumnezeu și îmi iertam „apropiații”, nu cred că se ajungea aici.

Și astfel am devenit o persoană foarte timidă, nu aveam legături cu aproape nimeni, iar din cauza vieții mele duble, nu mai puteam privi în ochi unele persoane, în mod special pe tata.

Mai erau unele zile în care mă întrebam: „De ce trebuie să-mi placă bărbații? Nu vreau asta!” Și eram așa robit, încât îmi doream să fiu violat, deoarece nu cunoșteam pe nimeni homosexual pe atunci. Trăiam cu dorințe emoționale și sexuale de a fi cu un bărbat, așa cum mi-l imaginam eu. Nu îmi plăceau toți bărbații, doar unii, alții desigur mi se păreau chiar și atunci grețoși. Așa am fost stăpânit de demoni și aveam fantezii mereu.

Până când eram cam pe la mijlocul liceului, iar de la un masaj s-a ajuns la un act sexual, și apoi altele la rând, cu alți băieți, și așa am ajuns departe, în groapa mocirlei. Am avut chiar și un „iubit”, după care am ajuns să plâng zile în șir ca după un mort, imediat ce mi-am dat seama că mă înșela. Puneam mult la inimă și am suferit mult. Sunt genul de om extrem de sentimental. Ai mei erau siguri că sufeream pentru o fată.

Pe atunci eram un om fără Dumnezeu în mod fățiș, ateu, rocker, doar că mă ascundeam de mulți că eram homosexual. Ai mei se rugau și slavă Domnului că El a lucrat!

Nu mai aveam pacea din inimă, mă simțeam teribil de singur, neiubit, îmi venea să plâng deseori, uneori chiar plângeam până nu mai puteam din cauza golului sufletesc ce îl simțeam și din cauză că nu mă simțeam iubit. Credeam că muzica mă va elibera, însă mă ușura doar puțin, apoi

simțeam mai mare golul sufletesc. Acum mă simt iubit de Domnul Isus. Glorie Lui în veci!

Toate acestea până într-o seară de ianuarie, la finele liceului, când stăteam în pat și am zis o scurtă rugăciune: „Dumnezeule, dacă ești, Te implor, schimbă-mă Tu! Eu nu pot. Și nu vreau să mă forțez să nu-mi mai placă muzica, bărbații, dar dacă nu ești de acord cu asta, atunci schimbă-mă Tu!” Și ceva s-a întâmplat: pacea lui Dumnezeu mi-a inundat inima. De aici începe partea mea preferată.

Mai că nu vroiam să scriu despre viața mea veche, fiindcă nu mă mai interesează, e uitată și spălată de Domnul meu Isus. Dar am scris întreaga mărturie în mod special pentru voi, cei care vă confrunțați cu homosexualitatea, ca să vă încurajez că există biruință, dar doar la Dumnezeu, și la propunerea celor de la *Contra Curentului*. Mă doare pentru voi, cei care vă luptați cu aceste lucruri. Și mai mult Îl doare pe Dumnezeu. El dorește ca niciunul să nu piară și toți să aibă viața veșnică. (Ioan 3:16)

Continui. De atunci viața mea a luat o altă turnură. Simțeam că Dumnezeu nu e de acord cu homosexualitatea, am început să verific și în Biblie. Am văzut cu câtă compasiune vorbește Duhul lui Dumnezeu despre cei ce vor să Îl primească. Treptat, am început să mă rog și să petrec timp mai mult la biserică (înainte mergeam mai rar), citeam Biblia, mai ascultam pe atunci *Pasiune pură* de la *Alfa Omega TV*, emisiuni legate de homosexualitate.

Nu după mult timp, nu am mai simțit nevoia sexuală de a mă destrăbăla cu un bărbat, mai mult, nici nevoia emoțională de a mă simți protejat de un bărbat. (Înainte eram mai feminin și tânjeam după masculinitatea altor bărbați.) Și așa Domnul m-a eliberat de homosexualitate. De atunci Domnul mi-a dat biruința Sa, iar eu mă lupt să rămân în ea.

Nu zic că nu mai am lupte, de multe ori nu am, dar sunt și momente când am, însă total diferit, nu mai simt acele dorințe cum le aveam înainte. Uneori nu am atracții deloc. Îl laud pe Domnul că nu mai simt acele nevoi nebunești,

diavolești și scârboase! Poate atât a îngăduit Domnul, ca să fiu smerit, să-mi iau crucea și să o port până la capăt.

Acum fac parte dintr-o biserică evanghelică, sunt botezat și trăiesc o altă viață, la care nu vreau să renunț, iar Domnul mă ține. Am tot ce am nevoie, pace, bucurie și fericire, cele după care am tânjit atât de mult. Doar Isus Cristos mi le-a dat în dar.

M-am axat mai mult pe homosexualitate, dar vreau să precizez că, dacă vreți cu adevărat o eliberare, trebuie să vă pocăiți complet de toate păcatele, în Numele lui Isus.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16) El a murit ca tu să scapi din toate păcatele tale și să fii mântuit. „Vă rugăm fierbinte, în Numele lui Cristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5:20)

Poți să vii la El așa cum ești, cu deplină încredere: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” (Ioan 6:37) „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să câpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.” (Evrei 4:16)

Dacă acum vii la El, spune-I Lui toate păcatele tale și cere-ți iertare, căci El te iartă. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1:9)

Dacă ai venit la El și ți-ai cerut iertare, citește Biblia. „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viață veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 5:39)

Fii atent! Veghează și roagă-te! „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul este plin de râvnă, dar trupul este neputincios.” (Marcu 14:38) „Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită.” (1 Petru 5:8)

Iar acum, dacă ai făcut toate acestea, Dumnezeu îți face o promisiune: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.” (Evrei 13:5)

Cum să trăiești o viață de biruință? Atenție, punctele următoare sunt vitale și pentru mântuirea ta, deoarece Isus spune: „Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.” (Apocalipsa 3:5)

❖ Poartă-te aspru cu trupul tău! (1 Corinteni 9:27)

❖ Nu te asemeni cu lumea în nimic! Nu căuta ce caută ea, nu te îmbrăca precum ea, nu vorbi ca ea, nu face ce face ea etc. (Romani 12:2)

❖ Caută o biserică ai cărei membri se luptă să trăiască o viață de creștin autentică, nu după felul lumii care caută distracții, modă și divertisment (Faptele Apostolilor 2:42), ci având o închinare cu frică și evlavie și ascultând învățăturile Noului Testament. (Evrei 12:28)

❖ Mergi pe calea îngustă care a fost trasată de Domnul Isus. (Matei 7:13-14)

Mă opresc aici. Dacă vei citi Biblia, mai ales Noul Testament, acolo vei găsi tot ce trebuie să faci pentru o viață de biruință și ca să ai viață veșnică împreună cu Isus. Domnul să te întărească! Viața de creștin merită orice sacrificiu. Este singura viață care merită trăită. Pentru că prin toate suferințele cu Isus treci biruitor, cu bucurie. „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.” (Romani 8:18)

Domnul să îi binecuvânteze pe cei de la *Contra Curentului* și să îi însoțească cu Duhul Sfânt în lucrarea pe care o fac! Nu își vor pierde răsplata.

Să trăim cu așteptarea aceasta: Isus vine foarte curând: „Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!” (Apocalipsa 16:15) „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin.”

(Apocalipsa 1:7) Domnul Isus Cristos să vă binecuvânteze pe toți!

ADELIN

Mă numesc Adelin, am patruzeci și opt de ani, sunt căsătorit, am copii și am fost ademenit de păcatul homosexualității, dar am plătit foarte scump acest păcat teribil în viața mea. În prezent mă bucur de biruința pe care mi-o dă Dumnezeu asupra păcatului și experimentez bucuria trăirii cu El în viața mea.

M-am născut într-o familie creștină evanghelică. Am fost ultimul băiat într-o casă cu cinci copii, două surori și doi frați mai mari decât mine. Am avut părinți grijulii, care ne-au asigurat un trai fericit, am fost învățați de mici să ascultăm de Dumnezeu, am știut întotdeauna la ce se așteaptă părinții de la noi și cum putem fi plăcuți în ochii lui Dumnezeu.

Pe când aveam opt ani, un bărbat matur de vârsta tatălui meu s-a găsit așa, din senin, să-mi facă cunoștință cu înzestrarea lui sexuală, să mă îmbrățișeze și să mimeze cu mine actul sexual. Omul era considerat credincios, onest și predica Evanghelia când venea în biserica noastră. Am fost foarte nedumerit în momentul acela, nu a fost nimic interesant sau plăcut pentru mine, dar nu am avut o reacție de respingere. Mai târziu, scena s-a repetat de câteva ori. Am început să simt așa, un mister în asta, am devenit foarte curios, m-a întrebat dacă și bunicul meu se joacă așa cu mine, i-am spus că nu... și ajunsesem să zic în sinea mea: „Ce bunic rău am!”

Atunci am început să simt o anumită vinovație și am vrut să le spun fraților mei, dar pentru că erau cu mult mai mari decât mine, nu am putut să le zic nimic, și nici tatălui meu nu i-am zis. Mă gândeam că dacă e ceva foarte rău în asta nu sunt eu vinovat, ci omul acela, pentru că el știe mai bine ce face. Începusem să găsesc plăcere în asta și nu mai eram așa

inocent cum îmi sugera Diavolul, că sunt copil și trebuie să învăț lucrurile acestea de la cei care au experiență.

Nu știu ce s-a întâmplat cu omul acela, nu l-am mai văzut, dar a început să-mi lipsească. Mă gândeam la un alt bărbat matur ca el, cu care aș fi putut fi prieten, pe care să-l pot explora. Am visat ani de-a rândul la un vecin care nu avea copii, cu care jucam fotbal și care era foarte prietenos. Deși nu eram deloc timid, nu am avut curajul să întreprind vreodată ceva, pentru că îmi era frică să nu afle tatăl meu. Pentru băieții de vârsta mea nu aveam nicio atracție, la acea vreme voiam să am parte de prietenia unui om matur cu care să pot discuta orice și probabil pe care să-l pot folosi și ca pe o jucărie când vroiam eu.

Anii au trecut, am uitat de acele lucruri, am fost un copil și un tânăr normal, m-am instruit pentru muncă și viață, așa cum se făcea atunci. Ca tânăr în biserică, m-am hotărât pentru Dumnezeu, m-am botezat, eram în largul meu, mă simțeam bine în biserică, am fost activ la tineret și la cor. Mai târziu m-am împrietenit cu o tânără minunată din biserica mea, cu care m-am și căsătorit, au venit copiii și am fost binecuvântat de Dumnezeu pe toate planurile.

În mintea mea am păstrat acolo, într-un colțișor acele amintiri la care mai apelam din când în când. Mă gândeam uneori ce drăguț a fost acel om cu mine, că a vrut să mă facă să simt altfel de fericire, altădată eram furios și ziceam ce bine ar fi fost să nu-l fi cunoscut. Duhul lui Dumnezeu mă cerceta, știam că acele lucruri nu trebuiau să se întâmple și mă simțeam vinovat pentru că am început să cred că nu e un lucru chiar așa de condamnat la cei care fac asta, atât timp cât nu deranjează cu nimic pe cei care cred altfel. Știam că este păcat și că mă poate despărți de Dumnezeu, dar am zis că nu păcătuiesc cu trupul și pot avea și eu niște fantezii doar în mintea mea.

Când am început să am acces la informații pe internet, am zis că acum văd eu cum stau lucrurile în domeniul acesta și o să știu cum să mă raportez la asta. Știam că părerea celor

din biserică e la fel ca cea a Bibliei și nu mai aveam nevoie de alte asigurări care nu erau pe placul meu. Am intrat pe forumuri, am întrebat pe oameni de ce au ales să facă asta, dacă sunt împliniți și fericiți... și încet, încet „am găsit de buni pe cei ce fac aceste lucruri” (Romania 1:32). Am început să zic că sunt bisexual și că am nevoie să-mi împlinesc această latură.

Apoi a urmat cea mai tristă perioadă a vieții mele, am început să „mă cultiv” pe site-uri pornografice, să am tendințe homosexuale, îmi lipsea curajul să mă arunc în lumea homosexuală, dar cu mintea eram deja acolo. După ce am vorbit aproape un an de zile prin e-mail cu un bărbat, până la urmă ne-am întâlnit, dar a fost o dezamăgire totală pentru mine. Chiar dacă a fost o fericire de moment, ce a urmat după m-a făcut să zic că nu merita.

Am devenit nesigur pe mine, lăsam toate lucrurile să meargă de la sine și mergeau prost, nu mai eram în stare să iau decizii la serviciu. Parcă nu mai puteam să mă uit în ochii oamenilor, să zâmbesc, persoane cu care până atunci mă tutuiam au început să vorbească cu mine cu dumneavoastră. Fără să vreau, am creat în jurul meu bariere de netrecut pentru toate cunoștințele mele. Nu mai zic de remușcări, îmi vedeam viitorul fără Dumnezeu și era groaznic.

Curând m-am obișnuit cu noul meu statut. Știam că este rău, dar numai acolo îmi stăteau gândurile. Dacă la început Diavolul îmi spunea că am dreptul să experimentez și eu ceva să văd cum e și, dacă nu-i bine, pot să-I cer lui Dumnezeu să mă ierte, acum îmi spunea că, la ce-am făcut eu, nu mai pot să-I pretind lui Dumnezeu iertarea.

Nu a mai trecut mult timp și am început să zic că nu am fost foarte compatibil cu bărbatul cu care m-am întâlnit și că trebuie să caut pe altcineva. M-am întâlnit cu încă unul și nu a fost nici pe departe fericirea la care visam.

Am trăit în starea aceasta, am continuat să frecventez biserica și am cărat în spinare povara pe care Cel Rău mi-a pus-o și cu care am fost de acord. În acea perioadă am fost

un om trist și nefericit. Din seara când am stabilit prima întâlnire cu un bărbat, am simțit că am căzut într-un hău, că Dumnezeu nu mai era cu mine, că I-am întors spatele.

Dar Dumnezeu S-a îndurat de familia mea și soția mea s-a îngrijit de lucrurile spirituale pentru copiii mei. Eu eram tot timpul amărât, descurajat și ofuscat, dar îi ziceam soției că e din cauza serviciului.

Am fost cercetat de Dumnezeu tot timpul, El a avut răbdare cu mine și nu a îngăduit să rămân în starea aceea nenorocită. Într-o seară am auzit la un program de evanghelizare într-o biserică strofa unui cântec: „Nu schimba iubirea sfântă pe-un fior/Nu-ți închide veșnicia pentr-un dor/Nu schimba zâmbetul mamei în al lacrimii suspin/Nu trăda onoarea Mielului Divin!”

Atunci am zis: „Doamne, acesta sunt eu, m-am îndepărtat de lucrurile care au adus bucurie, împlinire și fericire în viața mea, am ajuns să mă hrănesc cu mizeriile din lumea asta, să fiu necredincios soției mele, să-mi orientez singur viața spre iad, să-L trădez pe Cel care Și-a dat viața pentru mine!” Am plâns, m-am rugat Domnului și am cerut iertare și izbăvire din acest păcat.

Am mărturisit soției mele starea în care mă găseam și că m-am hotărât să pun capăt comportamentului meu, am rugat-o să mă ierte. Ce a urmat nu a fost deloc ușor pentru ea, așa cum mă așteptam eu. Știam că are o inimă mare și iertătoare și credeam că o să se bucure că m-am schimbat, pentru că îi spusese cu mult timp înainte că mă confrunt cu mici probleme, dar nu a știut niciodată adevărul. A fost furioasă, dezamăgită, a plâns foarte mult. Atunci am realizat cât de mult am rănit-o și că problema mea a fost foarte gravă. După o săptămână mi-a spus că m-a iertat și am avut un nou început, bazat pe încredere și dăruire în relația noastră. Dumnezeu mi-a dăruit din nou dragoste și dorință sexuală pentru soția mea. Povestea cu bisexualitatea e doar o poveste, acum nu mai pot să-i cred pe cei care o răspândesc.

În acea perioadă mi-am adus aminte că atunci când căutam pe site-uri cu anunțuri homosexuale am văzut de câteva ori reclamă la *Contra Curentului*. Bănuiam la ce se referă, dar nu am intrat, ca să nu aud altceva decât ce-mi plăcea mie atunci. Eram arogant, credeam că eu știu cel mai bine ce se întâmplă cu mine și credeam că suntem acuzați pe-acolo, fără să ni se dea vreo șansă. Dacă aș fi citit atunci mărturia cuiva care a trecut prin asta, poate mi-aș fi dat seama unde se ajunge, fără să mai experimentez eu încă o dată.

Am citit și citesc cu durere astfel de mărturii. Mă regăsesc în fiecare dintre ele și mă rog la Dumnezeu să-i ajute pe toți aceia care au astfel de probleme. Vreau să le mulțumesc aici celor de la site-ul *Contra Curentului*, care se implică în aceste probleme, pentru că vor să ne asculte, le pasă de noi. Cred că Dumnezeu mai are de oferit multe lucruri prin ei, prin materialele pe care le publică. Eu am primit multe clarificări și încurajări pentru a fi biruitor cu acest păcat.

N-aș putea spune că în prezent nu mă mai confrunt cu ispita aceasta, dar mi-am încredințat viața în mâna lui Dumnezeu și mă împotrivesc prin puterea pe care El mi-o dă. Acum știu că pot fi ispitit, dar păcatul intervine atunci când dau curs ispitelor. Am bătut mult pasul pe loc, fiind amăgit de Satan, care îmi trecea ceva prin minte și pe urmă îmi spunea că nu pot să mai aparțin lui Dumnezeu dacă am astfel de gânduri. E adevărat că nu trebuie să-mi las mintea să cugete lucruri nelegiuite, dar dacă sunt ademenit printr-o privire pe stradă, pot să întorc capul în cealaltă parte și să-L rog pe Dumnezeu să mă ajute.

Lucrurile rele care au apărut în viața mea au avut un început. Eram leneș în citirea Cuvântului și la rugăciune, până am ajuns să fiu complet formal, eram foarte prins cu serviciul și cu standardele lumii moderne. Cu toate acestea, Dumnezeu nu m-a pedepsit, afectându-mi sănătatea sau prin altă suferință, ca să mă trezească, ci am fost zdrobit în sufletul meu, când am văzut cât de mizerabil pot să ajung din

cauza păcatului, îndepărtându-mă de Dumnezeu și devenind un străin pentru cei din jurul meu.

Acum am reînvățat că dorințele soției mele țin de ocrotirea și afecțiunea mea, iar copiii au nevoie de toată atenția, grija și exemplul bun pe care trebuie să le dau. Nu-mi mai permit să stau la taifas cu oameni care m-ar putea atrage în păcat și mă pregătesc în rugăciune și în citirea Cuvântului, ca să pot înfrunța „săgețile arzătoare ale Celui Rău”. (Efeseni 6:16)

Dacă aveți atracții homosexuale și nu aveți putere să scăpați de ele, trebuie să știți că „Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.” (Filipeni 2:13)

Nu-l lăsați pe Diavolul să se folosească de capacitățile voastre, de inteligența voastră, pentru că el vrea să vă distrugă, dar Dumnezeu are planuri bune pentru voi: „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.” (Ieremia 29:11)

Rugați-L pe Dumnezeu să intervină în viața voastră, punându-vă toată încrederea în El: „Nu te teme, căci Eu sunt cu Tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta mea biruitoare.” (Isaia 41:10)

În Dumnezeu găsiți adevărata dragoste, împlinire și fericire. Să nu vă fie frică să lăsați în urma voastră „prietenia cu lumea”, care „este vrăjmășie cu Dumnezeu” (Iacov 4:4), iar aici este vorba de păcatele pe care le face lumea.

„Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și laudăroșia vieții nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trec, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.” (1 Ioan 2:16-17)

Mă rog ca Dumnezeu să ne ajute pe toți să cerem de la El iertarea pentru orice păcat și să trăim în curăție și ascultare față de El. Doamne, ajută-ne!

ADI

Un nou început, o nouă viață – cu Isus totul este posibil!

Îmi aduc aminte cu mare groază de clipele și perioadele grele și tulburătoare prin care am trecut. Aveam paisprezece ani, frecventam școala generală la mine în sat când Diavolul căuta să mă zdrobească și să-mi facă viața grea și neagră. Îmi aduc aminte că l-am lăsat pe Diavol să între în viața mea; nu eram destul de statornic pe calea Domnului, mai ales că eram un copil creștin. Treceau zile, săptămâni și luni de zile, stăteam în fața calculatorului, mă uitam la imagini pornografice și mă satisfăceam de câteva ori pe zi; fiind creștin, imediat îmi părea rău de tot ce făceam. Ispitele erau tot mai mari, iar trupul dorea ceva mai mult.

Mă gândesc că mulți tineri trec prin ispite și se confruntă cu multe alte probleme și mai mari. Mă rog pentru tinerii aceștia ca Dumnezeu să îi binecuvânteze și să îi ajute să poată birui asemenea ispite. Mergeam zi de zi la școală și în fiecare zi întâlneam colegi care aveau un comportament urât, făceau lucruri murdare pe care Dumnezeu nu le acceptă. Hormonii mei au ajuns la înălțimi mari, am început să am și mai mari ispite trupești, iar când zic ispite trupești, tinerii știu la ce mă refer. La vârsta de paisprezece ani era prea greu pentru mine, viața mea a început să fie un chin, vedeam în fiecare zi cum cădeam în prăpastie.

De multe ori mi-am pus întrebări de felul: „Oare de ce noi, tinerii, trebuie să trecem prin așa ceva?”, dar n-am primit niciun răspuns. Fiind copil creștin, mă rugam în fiecare zi, nu vroiam să Îl exclud pe Dumnezeu din viața mea. Viața mea era un chin cumplit. Cu părinții nu am discutat niciodată despre ispitele mele, despre greutățile mele, nu vroiam ca ei să știe prin ce trec.

Îmi doream să ajung la un liceu creștin și, cu ajutorul lui Dumnezeu, mi s-a împlinit visul. La început mi-a fost foarte greu, pentru că m-am despărțit de familie. A trebuit să stau la internat; nu puteam să mă acomodez, mă luptam zilnic cu

ispitele pornografice. În anul 2007, un bărbat pe care nu prea îl cunoșteam m-a violat, iar Satan m-a tulburat și mai tare. Mă consideram cel mai murdar om, cel mai păcătos om din lume, dar Dumnezeu mă iubea și mă avea în planul Lui de mântuire.

Am căzut tare în prăpastie, m-am izolat, nu mai vorbeam cu nimeni, umblam seara ca un câine care nu știe încotro merge. În weekend mă duceam acasă, dar luam o mască pe față, ca și cum ar fi fost totul în regulă, mă chinuiam să fiu cu masca aceea.

Dragi tineri, încercați să învingeți asemenea ispite, renunțați la ele, pentru că duc la moarte. Încercam și eu de multe ori să înving, îmi propuneam să renunț și nu puteam, fiindcă între mine și Dumnezeu era un zid de despărțire, pentru că exista păcat în viața mea, iar Dumnezeu iubește păcătoșii, dar urăște păcatul.

În clasa a zecea, primul semestru a fost greu, mă gândeam că toate șansele mele s-au spulberat, că eram pierdut pentru totdeauna. Aveam visuri negre, tulburătoare. Continuam să mă autosatisfac. Atunci, în clipele acelea, nu îmi dădeam seama că nu mă ajuta cu nimic așa ceva, doar mă bucuram pentru o clipă și din nou îmi părea rău de ce făceam.

Până într-o zi, când la un program m-am predat în mâna lui Dumnezeu și nu am simțit nicio iertare, nicio eliberare și știți de ce nu simțeam nimic? Pentru că nu m-am mărturisit la nimeni, nu am spus nimănui despre viața mea grea. În noiembrie 2008 m-am integrat într-un grup de misiune, am crescut spiritual. Făceam slujba împreună cu cei din grup, deși ei nu știau cu ce mă confruntam, dar a fost o perioadă, pot să spun așa, mai binecuvântată. Am fost împreună cu grupul în misiune, ne-am simțit extraordinar, pentru că niciodată în prezența lui Dumnezeu nu te vei simți rău. Dar în fiecare zi îmi venea în minte cel care m-a violat și nu puteam să îl uit. Sufletul meu era zdrobit din punct de vedere

spiritual. Nu știam, de multe ori, cum să reacționez, cum să ies din prăpastie. Trebuia să renunț la tot.

Am ajuns în clasa a unsprezecea, care pentru mine a fost îngrozitoare. Când l-am întrebat pe liderul grupului dacă pot să stau la ei în gazdă a acceptat, a fost de acord și fratele lui mai mare, care făcea și el parte din grup. Într-o zi mă rugam lui Dumnezeu și Îi spuneam: „Doamne, de ce stau la ei în gazdă și nu în altă parte?”, iar răspunsul la întrebare o să îl dau mai încolo. Am fost cu grupul la rugăciune și îmi vorbea Dumnezeu extraordinar, dar Îi spuneam: „Doamne, vreau să-mi vorbești în legătură cu ceea ce mă confrunt eu, vreau să văd că Îți pasă de mine.” Și Dumnezeu mi-a vorbit: „Dacă nu renunți la poftele tale trupești și dacă nu-ți înfrânezi trupul, vei merge singur spre pierzare.”

Nu îmi doream așa ceva, dar Diavolul a continuat să mă ispitească, să-mi poarte gândul departe de Dumnezeu, iar răspunsul la întrebarea de mai sus este că fratele liderului a găsit pe calculator că cineva a vizionat site-uri pornografice, m-a întrebat și pe mine, dar eu nu am recunoscut. Dimineața am fost la școală. Ziua aceea a fost atât de grea pentru mine! Dar când m-am întors, am recunoscut că eu am fost acela care s-a uitat la pornografie. Vă mărturisesc că atunci, în 12 noiembrie 2009, viața mea a luat o asemenea întorsătură, căci numai Dumnezeu a făcut să stau la ei în gazdă pentru a-mi schimba viața.

Dragi tineri, atât de greu mi-a fost să îi spun adevărul, dar adevărul te face slobod de orice păcat. Viața mea i-am spus-o unei prietene de-a mele cu care mă înțelegeam bine; aveam încredere în ea și i-am spus orice aveam în suflet. Ea a zis că o să țină pentru ea și o să mă ajute, dar a doua zi dimineața deja știau două persoane tot ce i-am spus, a aflat și pastorul bisericii. M-a chemat în biroul lui și nu am avut ce face, a trebuit să îi mărturisesc totul. M-a ascultat și s-a rugat pentru mine, iar de pe 20 noiembrie 2009 când m-am mărturisit, viața mea a fost eliberată. Am fost iertat pentru tot, simțeam că zbor. Dumnezeu m-a cuprins în dragostea Lui. Să știți că și

pe tine Dumnezeu vrea să te mântuiască, dar fă-l pe Diavol de rușine, mărturisește-te unui păstor în care ai încredere. Nu fă cum am făcut eu, m-am mărturisit la mulți și m-au jignit, și m-au dărâmat.

În primul rând, ceea ce m-a motivat să renunț au fost cărțile care m-au îndemnat: *Viața pe marginea prăpastiei* și *Lupta fiecărui băiat*. Vă îndemn să le citiți, o să vă motiveze și pe voi!

Au trecut trei luni de zile de când viața mea s-a schimbat. La începutul lui martie 2010 am lipsit de la o întâlnire cu grupul din care făceam parte, iar seara pe la ora nouă am primit un telefon de la un prieten din grup, care m-a întrebat dacă e adevărat ce s-a spus la grup. Eu nici nu știam despre ce era vorba. El mi-a spus că liderul grupului a zis în fața grupului că sunt homosexual și că am avut relații cu bărbați, dar este interesant că nici nu am vorbit cu liderul meu despre viața mea, a auzit de la alții.

Trei săptămâni din luna martie au fost atât de grele pentru mine! Am căzut din cauză că liderul nu a făcut bine, nu trebuia să spună la cincisprezece persoane despre mine, mai ales că a spus și minciuni. În loc să mă ajute să trec biruitor, mai mult m-a doborât și m-a jignit. Plângeam ca un copil din cauza a ce mi-a făcut acel lider, dar am primit-o ca pe o încercare din partea lui Dumnezeu, iar prin ceea ce am trecut m-am maturizat spiritual, iar acum sunt mai statornic pe calea Domnului.

Treceau zilele și mulți mă sunau și mă întrebau: „Este adevărat că ești homosexual?” Aproape jumătate din școală a aflat, iar cel mai tare m-a durut că au spus și minciuni: eu nu am fost homosexual, doar m-am confruntat cu ispitele pornografice. Dar Dumnezeu m-a ajutat și am reușit să ies învingător. M-am hotărât să mă botez. Acum trăiesc altfel, trăiesc o viață nouă.

Dragi tineri, gândiți-vă la veșnicia voastră, renunțați la orice păcat! Știu că este greu, știu ce înseamnă, dar în fața lui Dumnezeu pornografia este o scârbă. Nu încetați să luptați,

rugați-vă lui Dumnezeu să vă ajute să biruiți, așa cum am biruit și eu. Mă rog pentru voi să vă elibereze Dumnezeu. Fiți binecuvântați!

COSMIN PENTRU ADI

Vezi că persoana care trebuia să (te) ajute te-a dărâmat? Nu e de spus în public ce trebuie spus între patru ochi, secretul aflat în timpul slujbei tale. Mărturia ta exprimă starea țării noastre, a liderilor care te fac să nu mai ai încredere în ei, a bisericilor care nu ajută, ci doboară, desconsideră. Omul vine la un slujitor ca la un doctor, nu ca la un critic literar moral. Ar fi nevoie de o conferință despre gravitatea reală a abordării persoanei, cu studiile acestea de caz, în care să se specifice concret cât rău pot face păstorii care divulgă unele lucruri.

Eu văd în tine un băiat sincer care, ca și mine, a luptat cu curvia și care a dorit sincer, fără a avea ajutorul păstorului, eliberarea. Pe mine nu m-a ajutat păstorul, nu, nu. Când am vrut să abordez acest subiect la studiul biblic l-a păstrat tabu, motivând că tinerii știu despre ce e vorba și știu ce trebuie să facă, închizându-mi gura. Dumnezeu m-a eliberat, iar ceea ce e uimitor este că tinerii caută răspuns, iar liderii care ar trebui să le spună despre astfel de lucruri, să îi ridice, tac.

Te felicit pentru sinceritate și nu uita că ești valoros pentru mulți tineri care luptă cu păcatul pe Everestul sfințeniei. Poate te vei mai zgâria, dar urci, urcăm. Fii binecuvântat cu ulei în candelă și cu tot ce înseamnă cunoașterea voii lui Dumnezeu!

[Adi este implicat în slujirea creștină. I-au dispărut atracțiile homosexuale și nici nu vrea să se mai gândească la ce a fost în trecut.]

ADRIAN

Mă numesc Adrian și am douăzeci și trei de ani. În rândurile care urmează doresc să vă relatez povestea mea, încercând să rezum evenimentele care presupun că au

contribuit la apariția atracțiilor homosexuale. De asemenea, alături de acestea o să prezint și trăirile interioare pe care le-am experimentat. Sunt convins că o mare parte dintre voi au avut sentimente similare.

Să o luăm cu începutul. Am fost conceput în afara legământului de căsătorie, iar părinții mei nu s-au mai căsătorit după aceea, ci fiecare și-a întemeiat propria lui familie. Eu am stat la bunica până la vârsta de nouăsprezece ani, după care am venit la București la mama, pentru a urma facultatea.

Până să vin în București la facultate, am mai fost la mama în vacanțe, iar ea a mai venit la mine și la bunica mea. Am crescut fără tată, iar acest lucru și-a lăsat amprenta în viața mea. Am dorit întotdeauna ca tata să-mi spună „te iubesc”, să mă țină în brațe, să se joace cu mine, dar nu s-a întâmplat.

Încă din timpul sarcinii, mama și-a dorit foarte mult să aibă o fată, numai că a avut un băiat. Când m-a născut, mama avea șaptesprezece ani. Îmi aduc aminte că în copilărie mi-a lăsat părul lung și îmi făcea codiță. Îmi plăcea foarte mult să mă îmbrac în hainele mamei, iar ea nu mi-a interzis niciodată să fac lucrul acesta, ba chiar uneori îmi zicea „fata mea”.

Toată copilăria, dar și în adolescență, am fost mereu în preajma fetelor, iar cu băieții îmi petreceam timpul foarte rar. Majoritatea persoanelor îmi ziceau „fetiță” și nu-mi plăcea acest apelativ, pentru că îl foloseau în bătaie de joc.

Timpul a trecut, iar odată cu înaintarea în vârstă mi-am dorit din ce în ce mai mult să fiu fată. Începând de la unsprezece ani și până la șaptesprezece ani mă gândeam la o operație de schimbare de sex, ideea fiindu-mi insuflată tot de mama mea, care evident a glumit. Apoi am văzut la televizor o emisiune pe marginea subiectului respectiv și am început să văd în aceasta o soluție pentru ceea ce îmi doream dintotdeauna, și anume să fiu fată.

M-am simțit respins de mama pentru că nu sunt fată, deși sunt convins că mă iubește foarte mult, știind toate

sacrificiile pe care le-a făcut pentru mine. Nu a intenționat nicio clipă să mă facă să sufăr, iar eu, de asemenea, o iubesc mult.

Mama nu știe nimic despre lupta mea, dar s-ar putea să bănuiască ceva, cu toate că până acum nu mi-a spus nimic. Intenționez să vorbesc cu ea despre aceasta, însă nu pentru a-i produce suferință, ci pentru a-i arăta modul în care Domnul a lucrat în viața mea. M-a văzut trist în mai multe rânduri și m-a întrebat de ce sunt așa, spunând că ar vrea să știe cu ce mă confrunt ca să mă ajute și că este îngrijorată pentru că nu știe ce am. I-am spus că nu are cum să mă ajute și că o să vorbim despre durerea mea emoțională, numai că avem nevoie de mai mult timp la dispoziție, fiind multe de spus.

Când aveam vreo patru sau cinci ani, un bărbat care era rudă cu noi s-a autosatisfăcut în fața mea, ceea ce m-a afectat mai târziu, trezind în mine fascinație în ceea ce privește organele genitale masculine. Pe la vârsta de nouă sau zece ani deja mă luptam cu confuzia sexuală, deoarece am avut atracții sexuale atât față de o fată, cât și față de un băiat, însă cele homosexuale au fost mai puternice.

Când aveam doisprezece ani, un verișor de-al meu, care era mai mare cu vreo trei sau patru ani, m-a chemat într-o cameră unde eram doar noi doi, cu scopul de a mă ademini, și m-a întrebat dacă îmi mai aduc aminte ce am făcut amândoi când eram mici. Răspunsul meu a fost că nu mai știu, însă el mi-a zis că dacă vreau îmi arată, iar în acea zi am avut parte de primul joc erotic homosexual. Nu știu cum de am cedat așa ușor și nu m-am împotrivit. Mi-a plăcut, iar ulterior i-am cerut să ne mai vedem pentru a ne simți bine. Având în vedere acea experiență, sexualitatea mea și modul ei de exprimare au avut de suferit, întrucât am început să fiu atras sexual de bărbați. Nici în ziua de astăzi nu îmi aduc aminte dacă s-a întâmplat ceva între mine și verișorul meu când aveam cinci sau șase ani, tot ce îmi amintesc este că am dormit în același pat.

La vârsta de treisprezece ani am făcut pentru prima dată sex în adevăratul sens al cuvântului, cu un băiat mai mare decât mine cu un an, și am practicat principalele forme de sex homosexual. De la acel băiat am învățat și autosatisfacerea, pe care am început să o practic în mod regulat. Când mă autosatisfăceam nu mă gândeam la bărbați dezbrăcați, ci pur și simplu o făceam.

În cadrul tuturor relațiilor homosexuale pe care le-am avut am jucat un rol pasiv, adică am îndeplinit funcția pe care o are o femeie în cadrul unei relații heterosexuale. Îmi plăcea să privesc bărbați dezbrăcați și îmi imaginam cum ar fi să facem sex. Eram atras sexual în special de băieți mai în vârstă decât mine și mi s-a întâmplat de mai multe ori să mă îndrăgostesc în ascuns, fără să știe cineva. Este foarte dureros să te îndrăgostești de cineva care nu îți poate răspunde tot cu iubire, iar în inima mea tânjeam să primesc dragoste din partea unui bărbat.

La o perioadă de timp după aceea, când aveam vreo paisprezece sau cincisprezece ani, am avut relații sexuale cu un bun prieten de-al meu. Cu el a fost diferit față de toți ceilalți, fiindcă pe lângă sex mă săruta, mă mângâia, mă strângea în brațe, ceea ce îmi plăcea, fiindcă mă făcea să mă simt iubit. Eram foarte gelos, îmi doream ca numai eu să primesc atenția lui. Am constatat că mă înșela cu alții, iar pentru a primi ce își dorea de la mine se prefăcea că mă iubește. De fapt și eu mă gândeam să am relații sexuale cu alți băieți, chiar dacă el mi-ar fi fost fidel. Acest tipar comportamental este tipic homosexualilor.

Cândva mă gândeam ce bine ar fi să mă căsătoresc cu un bărbat, crezând că astfel voi fi fericit, însă ulterior am constatat neadevărul acelei presupunerii.

La începutul anului 2004 aveam vârsta de șaisprezece ani și m-am implicat în relații sexuale cu mai mulți băieți, crezând că voi fi mai împlinit, însă promisiunea fericirii s-a spulberat în scurt timp, ba din contra, am început să mă simt gol și nefericit.

Din luna mai a anului 2004, prin harul și îndurarea lui Dumnezeu, am pus capăt tuturor relațiilor homosexuale, însă cu autosatisfacerea am mai avut de luptat câțiva ani buni după ce am ieșit din homosexualitate. Dar slăvit fie Domnul, care m-a ajutat să birui și autosatisfacerea prin puterea Sa! Lupta cu autosatisfacerea mi s-a părut mult mai grea decât cea cu homosexualitatea.

În pornografie nu m-am lăsat târât, deși am simțit o atracție față de ea, fiind fascinat de nudurile masculine. Să te lași de practicarea homosexualității nu este așa de dificil pe cât pare, partea grea este să scapi de atracții, însă nimic nu este cu neputință la Dumnezeu.

În ceea ce privește latura emoțională, sunt o persoană sensibilă. Pot fi rănit ușor în sentimentele mele. Încă de mic copil îmi plăcea să fiu îmbrățișat, sărutat, să fiu cuprins noaptea când dormeam și să mi se spună „te iubesc”. Am constatat că limbajul principal al iubirii în cazul meu este cel al mângâierilor fizice sau al atingerilor. Îmbrățișările și săruturile pe obraz reprezintă felul în care îmi exprim afecțiunea față de cei din familia mea, dar și față de celelalte persoane pe care le consider apropiate, iar eu, la rândul meu, percep cel mai bine iubirea lor tot în acest mod.

Acum doresc să vorbesc despre lupta interioară pe care am dus-o în toți acești ani. Mai întâi, vreau să relatez faptul că au existat în viața mea trei momente în care am fost foarte aproape de moarte, unul la naștere, când am înghițit lichid amniotic, altul la vârsta de trei sau patru ani, când din cauza unui antibiotic am făcut alergie și am ajuns la spital, iar altul când aveam vreo zece sau unsprezece ani, când am căzut cu bicicleta într-un pârau, iar din cauză că bicicleta s-a răsturnat peste mine, puteam să mă înec. După ce am crescut, m-am întrebat de ce nu a îngăduit Dumnezeu să mor în acele împrejurări. Răspunsul a fost că are un plan pentru viața mea, cum are pentru fiecare dintre voi.

Trebuie să spun că am crezut în Dumnezeu dintotdeauna, însă nu m-am raportat corect la El, pentru că

dacă mi se întâmpla un lucru rău dădeam vina pe El, mă certam cu El și Îl acuzam pentru ceea ce se petrecea în viața mea. De fapt, credința mea nu era credință în înțelesul Sfintei Scripturi, ci doar o acceptare intelectuală a adevărului că Dumnezeu există, fără ca eu să fi ținut cont de ce zice El. Și dracii au o astfel de credință, așa cum afirmă apostolul Iacov, iar aceasta nu poate mântui.

Îl vedeam pe Dumnezeu ca fiind distant, rece și indiferent față de mine, acea percepție greșită fiindu-mi conturată în minte de lipsa tatălui. Cum puteam să Îl văd pe Dumnezeu ca tată, când nu știam ce înseamnă tată? Pentru mine, tata era cineva absent în momentele cele mai importante din viața mea și căruia nu îi păsa de mine, deci nu vroiam un astfel de Dumnezeu. Dar El îmi vorbea uneori prin gânduri, deoarece atunci când aveam treisprezece ani, chiar în timp ce făceam sex cu un tip mi-a venit în minte un cuvânt, și anume cuvântul „păcat”, însă l-am alungat repede din minte și am continuat să mă afund în mocirlă.

La vârsta de cincisprezece ani am fost invitat de o prietenă la o biserică greco-catolică. Mi-a plăcut foarte mult, am fost cercetat de Dumnezeu, am simțit prezența Duhului Sfânt și am fost atins de El. Pe atunci nu știam ce mi s-a întâmplat, însă mi-a plăcut ceea ce am trăit, astfel că am decis să mai merg acolo. În acea biserică greco-catolică, Dumnezeu mi-a arătat păcătoșenia mea și a început pocăința mea de păcate. Pot spune din toată inima că simțirea prezenței lui Dumnezeu nu se poate compara cu nicio plăcere, ea depășește cu mult experiența sexuală.

Înainte mai fusesem la biserica ortodoxă, întrucât provin dintr-o familie ortodoxă, dar mergeam rar la slujbă, de obicei cu ocazia Sfințelor Sărbători de Paște, și mărturisesc că îmi făcea plăcere să particip.

În anul 2004 în primăvară, când eram în clasa a zecea, am vorbit de vreo două ori cu o colegă care era evanghelică despre lucruri privitoare la Dumnezeu. Despre unele dintre ele aveam cunoștință și eu, fiindcă fusesem învățat la religie,

dar nu știam că se găsesc în Sfânta Scriptură. În anul următor nu am mai fost colegi, însă am început să citesc din Noul Testament și să aflu mai multe despre voia lui Dumnezeu. Dar, deși începusem să aflu mai multe despre Dumnezeu, până la vârsta de șaptesprezece ani m-am lăsat târât în mai multe rânduri în păcatul homosexualității. În tot acel timp simțeam că mi se frângea inima de durere: pe de-o parte vroiam să ascult de Domnul, dar pe de altă parte eram implicat în păcat.

Am mărturisit preotului că mă lupt cu homosexualitatea, însă nu a știut cum să mă ajute. El este un om deosebit, de care Dumnezeu S-a folosit pentru a lucra în viața mea. Abia aștept să îi povestesc tot ce am aflat despre homosexualitate și cum a început Domnul să lucreze la vindecarea și eliberarea mea.

Eram trist, frustrat, simțeam un gol lăuntric și, de multe ori, am plâns înaintea Domnului, cerând iertare și izbăvire de păcat. Uneori mă simțeam atât de învins, încât îmi venea să mă lovesc pe mine însumi. Aveam cunoștințe despre Dumnezeu, dar nu Îl cunoșteam personal. Acest lucru este adevărat și cu privire la oameni, și anume poți să ai cunoștințe despre un om, dar să nu îl cunoști personal.

Țimp de câteva luni în anul 2004, deși eram în Biserică și știam că homosexualitatea este păcat, m-am aventurat în mai multe relații homosexuale, așa cum am precizat în prima parte a mărturiei mele. Eram în robie sexuală și nu știam ce să fac. În inima mea era o nevoie adâncă de afecțiune, iar datorită faptului că sexul presupunea atingeri, mă făcea să mă simt dorit, însă acel lucru dura așa de puțin.

Aveam parte de plăcere atât timp cât făceam sex, dar după fiecare act sexual mă simțeam singur, murdar, iar golul din sufletul meu creștea tot mai mult și nu aveam liniște interioară. Aveam senzația că mi se rupea sufletul de durere, totuși nu găseam puterea necesară pentru a mă opri, ba din contra, se înmulțise păcatul în viața mea. În mine se dădea o luptă, vroiam să fac voia lui Dumnezeu, dar și să mă implic

în relații homosexuale, în speranța că voi găsi afecțiunea după care tânjeam atât de mult. Este foarte dureros să știi că greșești, dar să nu găsești putere în tine să te oprești fiindcă iubești păcatul, altfel spus, ești atașat emoțional de el.

Mă deranja faptul că Dumnezeu condamnă homosexualitatea. Mi-ar fi plăcut mai degrabă să Îl schimb pe Dumnezeu, decât să accept ca El să mă schimbe pe mine prin puterea Sa. În minte am avut gânduri de genul: „Doamne, de ce nu ești de acord cu homosexualitatea? Ceea ce simt mi se pare atât de natural, cum aș putea să mă împotrivesc atracțiilor? Știi că îmi place homosexualitatea, dar pentru că spui că este păcat sunt așa de nefericit!” Mai târziu mi-am dat seama că eu eram cel care greșea. Dumnezeu nu poate greși.

Voința mea cu privire la părăsirea aceluia mod de viață era slabă, dar în anul 2004 am decis să țin postul Paștelui. Sincer să fiu, a fost mai mult dietă decât post, dar Dumnezeu, în îndurarea Sa cea mare, mi-a auzit glasul, iar cu ocazia Sărbătorii Învierii Mântuitorului nostru Isus Cristos am primit o putere în ființa mea pe care nu am avut-o niciodată. Era Duhul Sfânt la lucru, dar eu nu știam. Îmi amintesc că am plâns și mi-am cerut iertare, iar Domnul a avut milă de mine.

De la acea dată nu am mai practicat homosexualitatea. Acum, peste ani, am văzut că promisiunea făcută de păcatul homosexualității, și anume că voi primi dragoste, este falsă, întrucât, deși m-am implicat în relații homosexuale cu mai mulți și cu o frecvență destul de mare – am avut zece parteneri sexuali, dintre care cu șapte am întreținut relații sexuale o singură dată, iar cu ceilalți trei am făcut sex de mai multe ori – nu mi-a fost împlinită nevoia, ba din contra, mi s-a adâncit și mai mult dorința după afecțiune. Concluzia a fost că păcatul nu aduce niciodată ceea ce promite, lucru pe care, din nefericire, l-am învățat pe pielea mea.

Poate credeți că odată ce nu m-am mai implicat în homosexualitate totul a fost bine, însă de-abia atunci a

început adevărata luptă. Dar a meritat. Dumnezeu este alături de noi, de la El vine și voința de a părăsi păcatul, și înfăptuirea, adică puterea de a-l părăsi. Pentru câteva zile au dispărut complet dorințele și atracțiile homosexuale, iar eu am crezut că s-a produs schimbarea pe deplin. Nu îmi venea să cred, era minunat, simțeam că trăiesc cu adevărat.

Dar zilele acelea au trecut și, deși nu mai practicam homosexualitatea în trup, la nivelul inimii sentimentele au revenit, în sensul că mă luptam din nou cu atracții nedorite față de băieți, însă prin puterea voinței întărite de Dumnezeu am rezistat, fără a ceda în fața păcatului și a insistențelor celor din jurul meu de a relua relațiile homosexuale. Aveam nevoie de afecțiune, nu de sex, iar relațiile homosexuale nu mi oferiseră lucrul acesta, prin urmare nu intenționam să mă întorc iarăși în mocirla din care mă scosese Dumnezeu.

Abia acum, când Dumnezeu mă izbăvisese de practicarea homosexualității, puteam să văd grozăvia acestui păcat, deoarece înainte nu mi se părea că ar fi un păcat așa de mare, de fapt îmi ziceam, ca să-mi liniștesc conștiința, că toți păcătuim în multe feluri și că nu este nimeni fără păcat, ba mai mult, acest păcat nu face rău semenului meu cum fac alte păcate. Cât întuneric și câtă amăgire de sine au existat în viața mea, dar slăvit fie Domnul care a adus lumina!

Deși nu am mai practicat păcatul homosexualității, în mintea mea erau gânduri de acuzare cu privire la ceea ce făcusem și la ceea ce simțeam, iar eu credeam că veneau de la Dumnezeu, însă nu era așa. Diavolul este acuzator, Dumnezeu, în îndurarea Sa, ne arată păcatul pentru a ne putea pocăi de el. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume nu pentru a judeca lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El, iar Isus, Domnul nostru, a venit ca să caute și să mântuiască pe cel ce este pierdut. Toate gândurile de acuzare aveau menirea de a mă despărți de Dumnezeu, pentru ca mai apoi Diavolul să-și bată joc de viața mea. Mulțumiri fie aduse Domnului, care nu m-a lăsat nicio clipă, deși credeam că sunt părăsit.

Îmi aduc aminte că atunci când mă puneam să mă rog, de multe ori mintea îmi era inundată de gânduri sexuale și de împotrivire față de Dumnezeu. Pe atunci nu știam despre lupta spirituală și că în Cristos avem putere și autoritate de a ne împotrivi Celui Rău, iar el va pleca de la noi.

Faptul că am crezut minciunile Diavolului a determinat să trec printr-o perioadă de doi, trei ani de tristețe profundă, în care plângeam foarte des și uneori foarte tare, încât simțeam că mi se rupea inima și aveam senzația de gol lăuntric. Mă enervam foarte ușor, mă vedeam foarte murdar, mă uram pe mine însumi, iar pe Dumnezeu Îl vedeam că mă respinge și îmi doream să mor. Simțeam vinovăție și rușine și nu aveam motivație de a face ceva, mă vedeam inutil și fără valoare.

Ura de sine și dorința de moarte evident nu veneau de la Dumnezeu, ci de la Cel Rău. Mă simțeam vinovat cu privire la ceea ce simțeam, și anume atracțiile homosexuale. De asemenea, îmi priveam trupul ca pe ceva rău, din cauza homosexualității în care am trăit, însă acel mod de a privi lucrurile nu era în acord cu ce spune Dumnezeu despre trup, și anume că este bun.

Alte tulburări pe care le-au adus în viața mea gândurile de acuzare au fost subalimentația mai întâi, și supraalimentația mai târziu, neimplicarea în prima fază, iar mai apoi implicarea excesivă în activități școlare și muncă, toate nefiind altceva decât moduri nedumnezeiești de a face față durerii emoționale profunde pe care o aveam. Au fost momente când aveam senzația că sunt mort, deși trăiesc, și că sunt prins în cursa vieții, din care vreau să scap, că nu-mi mai doresc să continui, fiindcă am obosit.

Știu că îmi treceau prin minte gânduri de sinucidere din cauză că mă luptam cu atracții homosexuale, cu toate că nu mai practicam păcatul homosexualității, însă nu m-am gândit niciodată în mod concret că aș putea să îmi iau viața. Mă gândeam că nu voi scăpa niciodată de acele dorințe și că era foarte trist. Cred că dacă sinuciderea nu ar fi fost păcat

înaintea lui Dumnezeu, poate aş fi ales să-mi iau viaţa din cauza durerii emoţionale şi lipsei de speranţă în ceea ce privea scăparea de homosexualitate. Dar totdeauna când aveam gânduri de sinucidere, mă gândeam la persoanele dragi care mă iubesc şi la faptul că un asemenea gest le-ar produce multă suferinţă.

În anul 2006, din cauza poverii emoţionale datorate gândurilor de acuzare cărora le-am dat crezare, trupul meu a început să dea semnale că ceva nu era în regulă. Simţeam că aveam un nod în gât, mă durea inima tare, aveam impresia că o greutate mare îmi apăsa pe inimă, simţeam un junghi în piept, iar degetul mic de la mâna stângă îmi amortea. Am avut multe nopţi în care nu am putut dormi, aveam palpitaţii, tensiunea îmi era crescută şi credeam că o să mor. Văzând cum stau lucrurile, mi-am făcut un examen cardiologic de specialitate constând în EKG şi ecografie Doppler, însă rezultatele au ieşit bune, iar medicul mi-a spus nu am nimic fizic, aşa că m-am mai liniştit.

În octombrie 2006, am venit la facultate în Bucureşti, dar nu eram într-o stare foarte bună din punct de vedere emoţional, eram dezamăgit, pe de-o parte, de viaţa mea, în sensul că mă luptam cu atracţiile homosexuale, iar pe de altă parte, de ceea ce se întâmpla în biserică. În acea perioadă am început să simt tot mai mult lipsa de afecţiune din partea tatălui, însă nu am discutat niciodată acest lucru cu mama mea.

Din luna octombrie a anului 2006 şi până în aprilie 2007, fiind în Bucureşti, am mers la o biserică romano-catolică. Simţeam că Îl urăsc pe Dumnezeu pentru ceea ce ajunsesem, şi anume fiindcă scăpasem de practicarea homosexualităţii, dar nu şi de atracţii, şi mă gândeam că era mai bine dacă nu L-aş fi cunoscut sau dacă nu m-aş fi născut, cu menţiunea că aş fi preferat a doua variantă. Eram foarte trist şi îmi venea să mă revolt împotriva lui Dumnezeu. În minte parcă purtam un dialog cu Domnul, dar fără a primi răspuns: „Dacă eşti Dumnezeul Cel Atotputernic, atunci de ce nu faci nimic să

mă ajuți, să iei de la mine atracțiile homosexuale, ca să nu mă simt așa de vinovat? Este prea grea această povară pentru mine. Sunt zdrobit și nu mai am putere.”

Uneori îmi veneau în minte gânduri de genul: „Ce bine ar fi fost ca Dumnezeu să nu existe și ce bine ar fi fost să nu existe viața dincolo de moarte!” Altădată gândeam: „Dumnezeu mi-a arătat voia Sa, dar tot în iad mă va trimite, pentru că nu pot trăi la înălțimea chemării Sale din cauza atracțiilor homosexuale. De fapt, El nu mă iubește, ci vrea să fiu nefericit, de aceea nici nu îmi ascultă rugăciunile în care Îi cer să mă scape de astfel de dorințe scârboase.”

Mă gândeam să renunț la biserică și la Dumnezeu și să-mi văd de viața mea. Dar nu puteam să renunț la Domnul întrucât, uitându-mă în urmă, vedeam purtarea Sa de grijă, chiar dacă au fost și lucruri mai puțin plăcute care mi s-au întâmplat. De fapt, eu sunt cel care are nevoie de El în fiecare domeniu al vieții mele, El Se poate lipsi de mine. De aceea Îi sunt mulțumitor și recunoscător că S-a îndurat de mine și a îngăduit să Îl cunosc, pentru că altfel viața mea ar fi fost un chin mult mai mare, iar după moarte aș fi ajuns în iad. Dacă aș fi ales să trăiesc în homosexualitate, aș fi fost nefericit atât în viața aceasta, cât și în veșnicie, sunt sigur de acest lucru. Ce nebunie să crezi că poți să fii fericit fără El!

Îl învinuiam pentru ce simțeam și credeam că El m-a creat așa. Îmi părea nedrept că mi s-a luat dreptul de a iubi și de a fi iubit. Dacă m-aș fi luat după sentimentele mele, aș fi renunțat la Domnul, însă mintea mea luminată de Duhul Sfânt îmi spunea cu totul altceva și am decis să stau lângă Dumnezeu, așa cum eram de nenorocit.

Uneori mă simțeam foarte slăbit, atât din punct de vedere fizic, cât și mental, din cauza luptei emoționale care se dădea în mine, însă în acest fel Domnul mi-a arătat că El este sursa vieții și puterii mele. Am fost tentat, când am venit în București, să caut pe internet pe cineva disponibil pentru a avea relații homosexuale, însă imediat ce am intrat pe un site,

am simțit că ceva mă oprește și astfel am ieșit și nici nu am mai intrat de atunci vreodată pe site-uri de acel gen.

În luna aprilie a anului 2007 Domnul a îngăduit să cunosc la facultate o colegă care era evanghelică. Am vorbit mai multe despre Dumnezeu, însă nu am discutat nimic cu ea în legătură cu problema mea. Am început să merg la biserica evanghelică, iar Domnul S-a atins de viața mea în mai multe rânduri, dar nu eram liber pe deplin.

M-am angajat față de Domnul să slujesc cu credincioșie, iar în aprilie 2008 m-am botezat, deși am fost convins de Dumnezeu cu privire la aceasta de când eram în Biserica Greco-Catolică, în anul 2005.

Mi-am făcut mulți prieteni și prietene și mă simțeam bine în mijlocul lor, întrucât Îl iubeam cu adevărat pe Dumnezeu, iar acel lucru se observa în viața lor. Îmi făcea plăcere să-mi petrec timpul cu astfel de oameni, mai ales că ne rugam, citeam din Sfânta Scriptură și Îl laudam pe Dumnezeu prin cântări.

De când sunt în București nu am mai căutat niciodată să îmi fac prieteni pentru a avea relații homosexuale, mai ales că nu prea am prieteni care să nu fie creștini cu adevărat, pentru că știu că tovarășii rele strică obiceiurile bune.

În momentele în care lupta la nivelul minții și al emoțiilor era foarte grea, îmi venea să Îl întreb pe Domnul, pe un ton certăreț: „Ce rost are viața? Unde Te afli, Doamne? De ce ești atât de indiferent și stai așa departe? Sufăr, iar Ție nici măcar nu-Ți pasă? Dacă m-ai iubi, m-ai lăsa să mor sau mi-ai lua suferința. De ce nu pot să Te ating? De ce nu pot să Te văd? De ce nu pot să simt îmbrățișarea Ța, să văd că mă iubești?”

Îmi amintesc că atunci când mi se întâmpla ceva rău, îmi veneau în minte gânduri care îmi spuneau că Dumnezeu este de vină și că aș putea să mă răzbun și eu pe El, pentru că a permis ca așa ceva să se întâmple, implicându-mă într-o relație homosexuală.

De atunci am citit mai multe cărți creștine privind eliberarea, în care a fost abordată și problema homosexualității. Autorii au mulți ani de experiență în ceea ce privește consilierea persoanelor cu probleme, întâlnind în slujirea lor și oameni care se luptă cu homosexualitatea.

Trebuie să știm, din capul locului, că oamenii nu se nasc homosexuali, ci devin așa datorită anumitor factori. Dacă homosexualitatea poate fi justificată, atunci de ce să nu justificăm și prostituția, pedofilia, crima, furtul sau alcoolismul? Prostituata, pedofilul, criminalul, hoțul și alcoolicul nu s-au născut așa, ci au devenit astfel ca urmare a unor circumstanțe nefavorabile.

Așadar Dumnezeu nu a creat pe nimeni pentru a fi homosexual, deoarece nu ar fi fost drept din partea Lui ca mai apoi să interzică homosexualitatea.

Păcatul homosexualității are și consecințe fizice, și anume bolile cu transmitere sexuală, dintre care cea mai gravă este HIV/SIDA. Este important de știut că simptomele în cazul HIV pot apărea la un interval lung de timp după ce a avut loc infectarea, uneori chiar la mai mulți ani de zile, iar în acest interval de timp cel în cauză s-ar putea să întrețină raporturi sexuale și cu alții. Nici nu vreau să mă gândesc la un astfel de scenariu, dar în realitate apar și astfel de situații.

Referitor la homosexualitate, pot spune cu certitudine că noi, cei care ne-am luptat sau ne mai luptăm cu ea, cunoaștem mult mai bine cum stau lucrurile decât ceilalți, care pot doar să își imagineze.

Homosexualitatea a fost, este și va fi păcat înaintea lui Dumnezeu, în acord cu învățătura Sfințelor Scripturi. Însă în una din cărțile pe care le-am citit, autorul spunea că acuzarea celor care se luptă cu homosexualitatea este contraproductivă, întrucât ei deja suferă de o teribilă criză de identitate și nu au nevoie de condamnare și respingere. Așadar, acuzarea în niciun caz nu le va da puterea de a părăsi păcatul, ci le va aduce mai multă rușine și vinovăție. Ceea ce

nu înseamnă că trebuie să fim de acord cu păcatul, nicidecum.

Acceptarea și dragostea celorlalți sunt foarte importante în procesul de schimbare. De cele mai multe ori, lupta cu homosexualitatea este una foarte singuratică și dureroasă. Pot spune cu toată sinceritatea că așa stau lucrurile. Cu toții avem nevoie de dragoste, acceptare și apreciere, chiar dacă nu recunoaștem în mod deschis, din cauza mândriei.

Dacă am lua toate pasajele din Sfânta Scriptură care interzic homosexualitatea, le-am pune pe hârtie și am încerca să le memorăm, nu ne-ar ajuta foarte mult, întrucât, în conformitate cu ceea ce spune apostolul Pavel prin lege vine cunoștința deplină a păcatului, și nu puterea de îndreptare.

Este important de știut că Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, va produce schimbarea în noi, în măsura în care ne dorim acest lucru cu toată ființa noastră. Schimbarea are în vedere atât inima, cât și trupul. Dumnezeu Se va atinge de noi și va tăia orice legături prin care suntem atașați emoțional de păcat, iar transformarea va fi atât de profundă, încât nu vom mai practica homosexualitatea.

Domnul nu vrea să ne împotrivim păcatului doar cu puterea voinței, în timp ce la nivelul inimii suntem la fel de legați de păcat, adică ne dorim să-l practicăm. Lucrarea o va face Duhul Sfânt, care va scrie Cuvântul lui Dumnezeu în inima și mintea noastră, și așa vom fi schimbați.

Totuși, noi avem responsabilitatea de a ne împotrivi ispitei și de a nu cădea în păcat, pentru că nicio ispită nu depășește puterea pe care ne-a dat-o Dumnezeu, așa cum spune Sfânta Scriptură (1 Corinteni 10:13), deși Cel Rău încearcă să ne convingă că nu este așa, tocmai pentru a ne determina să alegem să păcătuim.

Noi, cei care ne-am murdărit cu păcatul homosexualității, atât în minte, cât și în trup, avem nevoie de o refacere a conceptelor despre Dumnezeu și noi înșine, întrucât Cel Rău, prin intermediul păcatului, a pervertit imaginea lui Dumnezeu și percepția noastră de sine. Din cauza faptului că

avem o imagine distorsionată despre Dumnezeu, nu Îl vedem așa cum este în realitate, iar de multe ori ne vine să fugim de El, să ne ascundem și nu avem curajul să Îi spunem tot ce simțim. Oricum, El știe tot ce este în inima și mintea noastră.

Avem nevoie de prieteni adevărați care să lupte alături de noi, pentru că Dumnezeu lucrează și prin oameni. Însuși Isus Cristos a fost ajutat să ducă crucea până la Golgota de către Simon din Cirene.

Despre lupta mea știu prietenii mai apropiați, iar aceștia sunt puțini la număr. Fetele au aflat mai întâi despre lupta mea. De fapt, mă înțeleg foarte bine cu fetele. Pot mărturisii că este o mare ușurare să știi că cineva îți este alături, te încurajează și te susține în rugăciune. Slăvit să fie Domnul pentru astfel de oameni pe care i-a adus în viața noastră!

Probabil ați observat că nu am folosit deloc termenul „gay”, întrucât acest cuvânt, tradus din limba engleză în română, ca substantiv înseamnă „homosexual”, însă ca adjectiv semnifică „fericit”, dar eu nu am văzut ca oamenii implicați în homosexualitate să fie cu adevărat fericiți. Deși unii pretind că ar fi fericiți, dacă îi cunoști mai îndeaproape îți dai seama că nu este așa.

În mediul homosexual este mai multă nefericire ca oriunde altundeva, infidelitatea caracterizează aceste tipuri de relații, iar datorită deprimării, cei mai mulți recurg la țigări, alcool și droguri. Există și homosexuali care sunt atât de răniți în sentimentele lor încât sfârșesc prin a-și pune capăt zilelor, fiindcă nu se simt iubiți, nu au parte de înțelegere și nu au pe nimeni aproape cu care să comunice. A fi homosexual înseamnă să fii foarte singuratic. Deprimarea este urmarea faptului că modul de viață homosexual nu poate aduce satisfacția dorită, iar eu cunosc foarte bine acest lucru din experiență personală.

Știu că homosexualitatea nu mai este ceea ce îmi doresc pentru viața mea, din mai multe motive:

❖ Mă separă de Dumnezeu Cel viu și adevărat, care mă iubește și îmi vrea doar binele.

❖ Mă îndoiesc că dacă s-ar întâmpla să am vreun accident sau să mă îmbolnăvesc, ar sta un bărbat lângă mine să mă îngrijească.

❖ Chiar dacă aș putea adopta copii, acestora le-ar fi rușine tot timpul cu mine, pentru că ceilalți copii și-ar bate mereu joc de ei cu privire la sexualitatea mea, iar ceea ce ar face acești copii când ar fi mari, ar fi să mă urască și să plece de acasă.

M-am convins, din tot ce am trăit, că numai Dumnezeu poate să ne îplinească cu adevărat nevoia de afecțiune. Nu vă lăsați călăuziți de inimă, adică de sentimente, ci de mintea luminată și îndrumată de Domnul, căci însăși Sfânta Scriptură spune că inima este nespun de înșelătoare.

Vreau să vă încurajez, raportându-mă la experiența mea cu privire la intensitatea luptei împotriva homosexualității. S-ar putea să vă treziți dimineața simțind că nu mai doriți o astfel de viață, însă în timpul zilei să constatați că emoțiile arată că nu doriți să renunțați la homosexualitate. Nu vă îngrijorați, mi s-a întâmplat și mie, nu disperați, emoțiile se vor schimba, însă este nevoie de timp.

Îmi doresc să vă atrag atenția asupra unui alt aspect. Încercați să nu vă concentrați mult asupra problemei constând în homosexualitate, întrucât dacă vă veți preocupa mintea prea mult cu ea, emoțiile sexuale se vor intensifica. Dacă sunteți concentrați pe acest domeniu, oricum lucrurile nu se vor rezolva, ci mai degrabă va fi afectată starea voastră sufletească. Încredințați problema în mâna Domnului și lăsați-L pe El să lucreze, recunoscând totala dependență de El și neputința de a vă schimba singuri.

A încredința problema în mâna lui Dumnezeu nu înseamnă că noi încetăm să încercăm a face ce ține de noi. Ceea ce aș putea să fac eu, în cazul meu, este să renunț la anumite prietenii care îmi stârnesc pasiuni nesănătoase, să învăț să fiu mai masculin, iar acest lucru vizează felul în care

merg, îmi mișc mâinile, corpul și modul în care vorbesc, fiindcă sunt un băiat efeminat.

În privința vorbirii, mi s-a atras atenția de către cineva de la *Contra Curentului* că folosesc diminutive și lungesc unele sunete din cuvinte. Am început să înregistrez progrese pe această linie și sper ca în curând să observ schimbări și cu privire la mișcarea corpului, lucru ce mi se pare destul de greu, dar cu ajutorul lui Dumnezeu voi reuși.

Despre lupta mea știe și pastorul meu. El mi-a spus să nu mă învinovățesc pentru ceea ce simt, ci să resping minciunile Celui Rău, să nu pun la îndoială faptul că sunt iubit de Dumnezeu și să mă rog.

Procesul de eliberare începe printr-o mărturisire sinceră înaintea lui Dumnezeu. Mai întâi trebuie să ne recunoaștem starea, iar următoarele rânduri pot constitui un model de rugăciune de mărturisire, pornind de la ceea ce simțim și am trăit:

„Doamne, cu mintea conștientizez că am nevoie de Tine pentru a mă scoate din păcatul homosexualității, dar cu sentimentele nu pot spune același lucru, întrucât acest păcat mi-a adus plăcere și sunt atașat emoțional de el. De aceea, Tată, Te rog zdrobește Tu atașamentul meu emoțional față de păcat.

Doamne, știu că la Tine totul este cu putință și că Tu Îți dorești să mă ajuți mai mult decât îmi doresc chiar eu însumi. Tată, mărturisesc că am păcătuیت împotriva Ta prin faptul că am practicat homosexualitatea la nivelul minții și în trup și Te rog să mă ierți. Îți cer iertare că Te-am învinuit, că am simțit ură față de Tine și că am crezut minciunile Celui Rău despre identitatea mea sexuală, nevoia mea de afecțiune și caracterul Tău.

Spală-mă în sângele Domnului Isus Cristos, umple-mă cu Duhul Tău cel Sfânt și permite puterii Tale să-mi inunde ființa, pentru că vreau să fiu doar al Tău, întrucât știu că îmi dorești binele. Eliberarea totală este ceea ce Tu ai pregătit pentru mine, fiindcă Tu Îți dorești ca eu nu doar să nu mai

practic acest păcat în trup, ci să fiu liber de homosexualitate și în inima mea.

Refuz să mai cred minciunile Celui Rău că nu este posibilă schimbarea totală, că un bărbat ar putea să-mi împlinească nevoia de afecțiune pe care numai Tu poți să mi-o împlinești.

Îți mulțumesc că mă iubești, că mă accepți, că-Ți pasă de mine și că nu ai renunțat la mine, deși eu de multe ori am simțit că îmi doresc să renunț la Tine.”

De asemenea, am rostit și următoarea rugăciune, după ce am mărturisit păcatul înaintea lui Dumnezeu: „Doamne, mă iert pe mine însumi pentru că am păcătuțit împotriva Ta prin homosexualitate, Îți mulțumesc că m-ai iertat și Tu, și vreau să Îți mulțumesc că nu Ți-ai făcut dreptate și judecată cu mine, ci mi-ai arătat mila și îndurarea Ta.”

Când am fost sincer înaintea Domnului cu privire la ceea ce simt, am primit o mare eliberare și pace, și vă încurajez și pe voi să faceți la fel.

De asemenea, I-am spus Domnului că simt că îmi doresc homosexualitatea mai mult decât pe El și că sunt ispitit, dar nu vreau să păcătuiesc. I-am spus că nu știu dacă este o manipulare emoțională din partea Celui Rău sau dacă aceste sentimente vin din firea mea pământească, însă vreau să ascult de El.

Am ales să pun și o rugăciune care cred că va ajuta pe mulți, întrucât și în cazul meu s-a dovedit a fi utilă. Ea descrie propria mea experiență și percepție privind acest stil de viață.

„Doamne, renunț la minciuna că pot primi dragoste, fericire și să fiu împlinit prin implicarea mea în homosexualitate și afirm faptul că doar în Tine pot găsi dragoste, fericire și să fiu împlinit cu adevărat. Recunosc că homosexualitatea nu îmi poate oferi decât plăcere de o clipă, iar apoi urmează dezamăgirea, singurătatea și suferința, iar în final distrugerea vieții. Mărturisesc că golul din inima mea după afecțiune poate fi umplut numai de Tine, Doamne, și

aleg să Te las pe Tine să faci lucrul acesta. Mă rog în Numele Domnului Isus Cristos. Amin.”

De puțin timp, am început să rostesc această rugăciune și funcționează, pentru că mă ajută să îmi amintesc adevărul și să resping minciuna.

De asemenea, ca să am un somn liniștit și pentru a nu avea vise homosexuale care să mă tulbure, înainte de a mă așeza în pat, rostesc următoarea rugăciune: „Doamne, mă predau Ție și Te rog să-mi păzești mintea și inima. Lasă pacea Ta peste mine, veghează asupra somnului meu, ocrotește-mă de orice atac al Celui Rău îndreptat asupra mea. Vreau să Te slujesc pe Tine cu trupul, sufletul și duhul meu, iar Tu să fii Domnul meu și în visele mele. Mă rog în Numele Domnului Isus Cristos. Amin.”

Doresc, de asemenea, să vă relatez o întâmplare din anul 2010, când eram în metrou și lângă mine era o persoană. Citeam ceva, am crezut că era bărbat și am fost excitat sexual gândindu-mă la el, însă abia când mi-am ridicat ochii am constatat că era de fapt o femeie, iar astfel emoțiile sexuale s-au stins. Întâmplarea m-a ajutat să înțeleg că lupta se duce în minte, așa cum afirmă și autorii cărților creștine despre eliberare pe care le-am citit.

Ispita întotdeauna vine printr-un gând inițial care, dacă nu este oprit, atrage alte gânduri, urmând ca în final să acționăm conform lor. Ispita nu este păcat, păcatul rezultă când dăm curs ispitei și nu ne împotrivim ei. De fapt, dacă știm să ne analizăm faptele pe care le întreprindem, vom constata că ele se întâmplă de două ori: o dată la nivelul gândurilor, adică în minte, iar apoi în planul fizic, când punem în aplicare ce am gândit mai întâi.

Presupun că este necesar să vă povestesc câteva evenimente care s-au derulat în ultimul timp, fără a intra în detalii. Mi s-a întâmplat să fiu nevoit să dorm în același pat cu mai mulți prieteni, în diverse ocazii. La început, sincer să fiu, m-am cam speriat, fiind conștient de lupta mea, însă am ales să mă încred în Domnul.

A venit ispita prin gândul inițial, care îmi spunea că sunt homosexual și că îmi doresc să fiu iubit, însă nu am ascultat de el, ci am ales să cred adevărul lui Dumnezeu, că sunt bărbat și am nevoie doar de dragostea Lui. Am fost uimit să constat că în câteva secunde nu am mai avut niciun gând homosexual, am dormit bine și fără să am vreun vis erotic. Probabil că dacă aș fi ales să cred minciuna Celui Rău că sunt homosexual, m-aș fi simțit astfel, iar gândul inițial ar fi atras gânduri care ar fi intensificat emoțiile de natură sexuală, iar urmarea ar fi fost poate căderea în păcatul homosexualității.

Tot în anul 2010, un tip de douăzeci și patru de ani mă privea insistent în autobuz, a intrat în vorbă cu mine, iar după ce am coborât, mi-a spus că lui îi plac băieții. Am vrut să îi spun că nu mă interesează, dar apoi m-am gândit că s-ar putea ca Domnul să fi vrut să mă întâlnesc cu el și să îi spun ce a făcut El pentru mine. Am făcut schimb de numere de telefon, însă fără a-i spune ceva legat de lupta mea.

M-am văzut cu el și mi-a relatat povestea lui, după care i-am mărturisit că și eu am practicat homosexualitatea, dar Domnul m-a ajutat să ies din ea. Băiatul acesta mergea de regulă duminica la biserică și mi-a zis că și-a dorit să renunțe la homosexualitate, numai că acum nu mai vrea.

După ce ne-am cunoscut mai bine, fiindcă ne-am mai întâlnit de câteva ori, mi-a zis că la început și-a dorit să aibă o relație sexuală cu mine, însă a acceptat să rămânem numai amici. După un scurt timp i-am spus că ar fi mai bine dacă nu ne-am mai vedea, întrucât există riscul de a ne atașa emoțional unul de celălalt și nu vreau ca păcatul să fie cel ce ne unește, ci Dumnezeu. S-a întristat puțin, însă a fost de acord cu mine. Mă rog pentru el.

Să nu uităm că există și seducție în homosexualitate și trebuie să renunțăm la aceasta. Seducția se referă la modul în care ne îmbrăcăm, gesticulăm și vorbim, deoarece prin aceste mijloace putem deveni mai atrăgători din punct de vedere sexual.

Vreau să vă spun ce se întâmplă în ființa mea în momentele de luptă cu homosexualitatea. Mai întâi mă simt singur, apoi simt un gol în inima mea, apare o stare de agitație sau neliniște, după care simt că un foc lăuntric mă mistuie, iar atracțiile cresc în intensitate.

Când trec prin aceste stări, afirm în mintea mea că Dumnezeu mă iubește, că este alături de mine, mă gândesc la toate persoanele care mă iubesc, privesc trecutul meu, pentru a-mi aminti ce poate oferi trăirea în acest păcat, iar după scurt timp, dorințele homosexuale se sting. În timpul zilei repet în mintea mea că sunt iubit de Dumnezeu, sub forma gândului „Dumnezeu mă iubește”, iar acest lucru îmi dă putere.

S-ar putea ca unii dintre voi să fiți foarte supărați pe Dumnezeu din cauza homosexualității care a pătruns în viața voastră. Cu siguranță, ce s-a întâmplat nu reprezintă planul Său pentru voi, însă El va folosi toate experiențele pe care le-ați avut pentru ajutorarea altora care se luptă cu homosexualitatea și care își doresc să se schimbe. Dacă nu am fi trecut pe aici, probabil i-am fi judecat, i-am fi respins și mă îndoiesc că le-am fi arătat dragoste, înțelegere și acceptare. Dar să nu uităm că nu putem să le slujim celor care vor cu adevărat să iasă din acest păcat decât atunci când suntem liberi pe deplin, în caz contrar riscăm să ne pierdem propria libertate, căci Diavolul este viclean.

În Dumnezeu îmi pun toată încrederea pentru schimbarea totală. Știu că Domnul și Mântuitorul nostru Isus Cristos ne-a adus o mântuire deplină și cred că, prin Duhul Sfânt, emoțiile mele vor fi atinse, iar dorințele și atracțiile homosexuale intense vor dispărea; când spun lucrul acesta mă bazez pe experiența din trecut, când Dumnezeu a permis să gust puțin din eliberare, însă suficient cât să îmi dau seama că este posibil.

Gândul schimbării poate produce frică în unii dintre noi, în sensul că ne vom confrunta cu întrebări de genul: „Cine

mă va iubi? Cine îmi va acorda atenție? Cine va fi grijuliu cu mine?” Altfel spus, ne este teamă de singurătate.

Îmi plac versurile care spun: „Mai bine plâng acum un ceas, Cu Domnu-n părtășie, Decât fără Cristos rămas, Să plâng o veșnicie.”

Acum sunt conștient că lupta se dă în interiorul ființei mele, fiindcă simt un puternic impuls lăuntric legat de homosexualitate. Mă doare să văd că simt atracție față de lucruri contrare voinței lui Dumnezeu. Urăsc homosexualitatea, din cauză că mi-a adus multă nefericire.

În ceea ce privește atracțiile și dorințele homosexuale, ele fluctuează în intensitate de la o zi la alta. Sunt perioade în care intensitatea lor este ridicată, dar și momente în care este scăzută.

Libertatea presupune ca acel impuls lăuntric să dispară. Totuși, aceasta nu înseamnă că nu vom mai fi ispitiți niciodată, dar în acest caz ispita va fi la nivelul gândurilor. Dacă vom stărui prea mult asupra gândurilor, fără a le ignora sau a le respinge, atunci când au pășit pragul minții noastre, riscăm ca impulsul lăuntric să apară iarăși, dar chiar și așa el poate fi înlăturat din nou.

Nu mă consider homosexual, deoarece ar fi greșit. Pot să spun că am fost homosexual, însă acum nu mai sunt, pentru că nu mai practic homosexualitatea. Momentan mă lupt doar cu atracții homosexuale.

Am dat de site-ul *Contra Curentului* „din întâmplare”. Nu știu cum am ajuns acolo, căutam o carte despre ieșirea din homosexualitate, mai ales în ceea ce privește scăparea de atracțiile homosexuale. Am scris în motorul de căutare Google cuvintele „ieșirea din homosexualitate”, iar Domnul a făcut să dau de acest site. Am citit cartea *Contra Curentului* și m-am identificat cu cei care au depus mărturie.

Apoi le-am scris celor de la *Contra Curentului*, deoarece sunt hotărât să Îi permit lui Dumnezeu să Se atingă mai mult de viața mea și cred că, prin intermediul unor oameni care s-au dedicat Lui, El o va face. Mă bucură inițiativa lor,

pentru că știu că numai prin Domnul Cristos se poate vorbi de libertate totală și vreau să le mulțumesc, pe această cale, pentru tot ce fac pentru noi. Domnul cel Atotputernic să-i răsplătească pentru această lucrare!

Cât despre mine, m-am înscris de curând la cursuri de consiliere creștină, pentru că mai întâi am eu nevoie de consiliere, ca apoi să ajut.

Vreau să închei spunând că sunt mult mai fericit și împlinit cu Dumnezeu decât atunci când trăiam în păcat, iar procesul de eliberare început în viața mea continuă. Îmi doresc să ascult de Domnul din toată inima fiindcă Îl iubesc, și nu datorită fricii de judecată sau dorinței de răsplătire. M-aș bucura să ne întâlnim într-o zi cu toții, pentru a sărbători biruința Domnului în viața noastră. Domnul să vă binecuvânteze pe fiecare în parte!

RADU DESPRE ADRIAN

Adrian face o analiză foarte profundă, de o valoare excepțională/de manual! Este de-a dreptul profesional, cu informații atât pentru consilieri, cât și pentru dependenții de homosexualitate. Are mare potențial pentru slujire, este un intelectual foarte rafinat, în cel mai bun sens al cuvântului. Analiza lui o găsesc foarte înțeleaptă și profundă.

[Adrian a primit ajutor de la un pastor implicat în lucrarea de eliberare. Și-a îmbunătățit comportamentul masculin și i-au apărut atracții pentru fete. Dorința lui este să devină soț și tată.]

ALEX

La început nu am vrut să-mi scriu mărturia. De ce să râdă alții de mine și să mă arate cu degetul? Doar atât îmi doresc de la viață: să am un loc de muncă, o soție și să trăiesc în liniște.

Îmi pare rău, dar sunt o fire puțin închisă. Nu prea spun despre asta la nimeni, dar am fost violat când eram mic, și de atunci nu am reușit să fiu normal. Iar acum mai am

coșmaruri. Nu știu ce mă pot considera, un om ca toți ceilalți sau un ciudat. Este o povară să fii violat și este foarte greu să treci peste așa ceva. De când s-a întâmplat, nu mai pot avea încredere în nimeni, mai ales în prieteni. Nici măcar o prietenă nu sunt în stare să-mi fac, pentru că sunt atras de băieți.

Eram un băiat cu bani și cu mulți prieteni cărora le plăceau banii. Pe la zece sau doisprezece ani, nu mai țin minte exact, am fugit de mai multe ori de acasă. Prima oară am ajuns în București împreună cu prietenii mei. Ne-am plimbat prin oraș, apoi ne-am despărțit care încotro, iar mie mi s-a întâmplat cel mai rău lucru: am rămas singur. A venit noaptea, nu aveam unde să mă duc și am dormit în scara unui bloc. Pe la cinci dimineața a venit un bărbat, care m-a văzut și mi-a zis că nu este bine să dorm acolo, să mă duc acasă; dar nu aveam cum, pentru că eram la trei sute cincizeci de kilometri de casă. Mi-a propus să dorm la el câteva ore. Am fost de acord, dar odată ajuns la el m-a violat cu sălbăticie. După ce a terminat, m-a lăsat în pace să dorm, dar cine să mai doarmă? Aveam dureri, eram derutat, nu înțelegeam ce s-a întâmplat cu mine.

M-am îmbrăcat și am mers prin oraș până am dat de o fată de douăzeci și opt de ani de la *Asociația Salvați Copiii*, care m-a întrebat pe cine caut. I-am spus prin ce am trecut, iar ea m-a dus la un centru de plasament. Fiindcă nu am vrut să rămân acolo, m-a luat la Asociație. De acolo am plecat la spital, unde m-a consultat un medic, care a constatat că am fost abuzat sexual. I-am spus fetei numărul de telefon al tatălui meu, ea l-a sunat și, împreună cu șefa ei de la Asociație, m-a dus la Unirii să mă întâlnesc cu el. Pe atunci era în București cu serviciul. A venit să mă ia acasă, dar nu a aflat ce mi s-a întâmplat, pentru că o rugasem pe fată să nu-i spună.

În următoarea lună am plecat de multe ori de acasă, dar numai la mine în oraș. De fiecare dată m-am întors singur. Părinții spuneau că fac orice ca să nu mai fug. Dar la o lună

după București, pentru că nu vroiam să se afle de primul viol, am fugit la Brașov. Acolo am mai fost abuzat de trei ori. A fost mai trist și mai dur, mai rău ca la București. În Brașov am dormit în gară și în scările blocurilor.

Într-o noapte de septembrie am mers cu un băiat mai mare decât mine într-un bloc, sub pretextul că vrea să-l ajut să spele o scară. A zis că începe de la ultimul etaj. Am ajuns sus, dar în loc să spele scara, m-a obligat să întreținem relații sexuale, sub amenințarea unui cuțit, spunând că, dacă nu accept, îmi taie gâtul și mă lasă ca pe un câine. Ca să nu mă omoare, am fost nevoit să fac ce vroia. În aceeași noapte am mai trecut prin două violuri, despre care nu vreau să vorbesc, fiind prea dureros pentru mine. M-am trezit dimineața, singur și dezbrăcat, și atât am făcut, m-am ridicat, m-am îmbrăcat, m-am dus la poliție și i-am rugat să-l cheme pe tata să vină să mă ia de acolo. Când a venit tata după mine la Brașov, am jurat să nu mai fug și m-am ținut de promisiune. Dar apoi am avut mai multe tentative de sinucidere. Devenisem depresiv. De fiecare dată am mai adăugat o cicatrice pe corp, dar am rămas întreg.

După doi ani am început să-mi fac prieteni, mai ales băieți, dar unul singur a rămas alături de mine. Cu el am avut singura mea relație homosexuală; celelalte au fost violuri. Stătea în spatele casei mele. Deși au avut loc și în timp ce eram împreună, tentativele mele de sinucidere nu au avut legătură cu el. Am fost împreună doi ani și jumătate, după care eu am pus capăt, când el și-a găsit o fată și s-a căsătorit, iar eu am considerat că venise timpul să-mi refac viața.

De patru ani nu am mai avut o relație sexuală cu un băiat și nu am mai încercat să mă sinucid. Am vrut să iau viața de la început încercând să-mi fac o prietenă, dar nu a mers decât două săptămâni. Nu rezist mult în preajma fetelor, dar a băieților, da. Nu pot sta mult de vorbă cu fete, adică mă blochez, nu știu ce să vorbesc cu ele; cu băieții pot vorbi orice, doar despre viața mea nu. Cum să fac să am o soție? Mă întreb dacă mai există vreun băiat care până la

douăzeci și trei de ani să nu fi avut o relație sexuală cu o fată? Totuși, există o fată în viața mea. Și ea a fost abuzată de bunicul ei. Cu ea mă împac bine, este cea mai bună amică a mea.

Am început să merg la o biserică evanghelică. Duminica trecută am fost prima oară acolo. Am fost invitat de niște fete și băieți; suntem prieteni, joc volei cu ei. A fost super-bine. Nu am înțeles prea multe, dar duminica viitoare voi merge din nou.

Cineva mi-a spus că sunt scump în ochii lui Dumnezeu. Aș vrea să fiu scump, dar mă simt mai degrabă ieftin, după aceste păcate, cu această povară. Acum știți toată povestea.

DUPĂ UN TIMP

M-am schimbat complet. Nu mai am atracții pentru băieți. Cu ajutorul lui Dumnezeu, sunt atras de fete și sunt mulțumit de schimbare. Am un viitor strălucitor și vreau să fac ce am deja rezervat pentru mine. Iubesc o fată.

REMUS PENTRU ALEX

Am citit povestea ta și sunt impresionat. Mi-au atras atenția ultimele cuvinte, faptul că te simți ieftin. Mi-ar face plăcere să putem comunica, deoarece sunt de acord 100% cu cel care ți-a spus că ești scump în ochii lui Dumnezeu. Adevărul acesta nu-l va putea schimba nimeni, nici chiar trecutul tău, de care nu ești bucurat, nici sentimentele tale negative, nimic.

Nu am trecut prin ce ai trecut tu, deci nu pot spune că te înțeleg, dar voi încerca să o fac. În primul rând, aș vrea să ne îndreptăm atenția asupra sentimentelor tale (care te fac să te simți ieftin), dar mai întâi vreau să-ți mai spun încă un adevăr despre Dumnezeu.

El este specialist în a reface orice vas (viață), indiferent în câte bucățele s-ar sparge. Pentru aceasta El folosește toate mijloacele posibile. Nu doarme, nu obosește, Se prezintă la adunare, are răbdare cu fiecare în parte. Mă înțelegi, este expert în reconstrucții de vieți. El nu se intimidează de faptul că te simți ușor. Pentru El ești greu, ai valoare, Alex. Aceasta

este caracteristica Lui, lucru pe care l-am înțeles mai bine (nu l-am simțit mai bine) după ce am devenit părinte.

Alex, tu ești prețios în ochii Lui pentru că ești creația Sa. Nu trebuie să simți aceasta ca să fie adevărat, ci să crezi, ceea ce implică un act de voință. Legat de simțăminte, vreau să te conștientizez că Satan va căuta prin orice mijloc să te depărteze de adevărul lui Dumnezeu, adevăr care este adresat intelectului.

Dacă îți pot fi de ajutor, doresc să ținem legătura. Și curaj, Domnul Dumnezeu este plin de resurse!

ALIN

Aș vrea să scap. De tot! Nu mai știu ce să fac, mă întreb dacă așa a vrut Dumnezeu? Nici nu am de fapt o poveste, pentru că nu am avut nicio relație sau, ca să zic așa, nu am avut tangențe cu homosexuali. Eu doar vreau să scap. Nu mai vreau o astfel de viață, să fiu singur, închis față de toată lumea.

Am atracții homosexuale de la șaisprezece ani. Eram gelos de multe ori pe prietenii care vorbeau despre cel care îmi plăcea mie, până am ajuns să-mi dau seama care este problema, iar acum vreau să scap de depresie, să mă căsătoresc și să am o familie. Să fii homosexual merge doar când ești tânăr, după aceea gata. Sau până ai părinți, după ce mor ei, rămâi singur.

După cum am spus, nu am avut nicio relație. Am intrat pe anunțuri, dar am luat doar numere de telefon. Mai trimiteam câte un *SMS*, dar dacă nu dădeau răspuns, renunțam. Cu unii doar am vorbit la telefon, nu ne-am întâlnit din cauza distanței. Pe net am o singură adresă, a cuiva cu care vorbesc foarte rar, ca să ne mai plângem unul altuia. Poate că nu am cunoscut homosexuali fiindcă îmi era rușine.

Am o fire liniștită, sunt poate un pic timid. Prieteni nu prea am. Admiratoare am multe, dar nu am curajul să ajung

cu ele în pat. Fetele nu m-au atras niciodată. Am și o prietenă, căreia îi dau de înțeles că-mi este iubită, dar nu simt nimic pentru ea, de multe ori mă enervează. Ies cu ea de câteva luni, de ochii lumii și ai părinților, dar nu știu cât va mai merge. Au fost și altele înaintea ei.

Cu părinții pot să spun că am o relație bună, dar de tatăl meu nu sunt apropiat. Adică ne înțelegem bine, dar să vorbesc așa ceva cu el nu pot, mi-ar fi rușine. Am o soră cu trei ani mai mică decât mine, cu care mă înțeleg super, dar nu știu dacă ar fi bine să-i spun despre mine. Cel mai dureros este când mă întrebă colegii când îi chem la nuntă.

Cred că sunt într-o relație bună cu Dumnezeu, ca orice om păcătos de pe pământ. Spun în fiecare seară, înainte de culcare, „Tatăl nostru” și ce mai am eu nevoie să-L rog. Nu prea cer iertare pentru păcate. Nu știu cum. Sunt tare descurajat de viață. Mă simt bolnav că sunt așa.

DUPĂ UN TIMP

Sunt în Italia, unde mă descurc bine. Mulțumesc lui Dumnezeu, sunt cu prietena aici. Nici nu vreau să mai aud de homosexualitate. Nu mă mai atrag sexual bărbații, poate pentru că sunt cu ea, și nici nu mă mai gândesc la așa ceva. Suntem împreună de un an. Vrem să ne căsătorim.

GABY DESPRE ALIN

Am citit povestea lui Alin. O să mă rog pentru el. Să-i spuneți că da, într-adevăr, are preț în ochii lui Cristos, pentru că este răscumpărat prin sângele Lui prețios. O să mă rog ca Alin să primească pacea lui Cristos și pe Isus în inima sa ca Mântuitor personal. Isus va veni curând! Amin.

ANDI

O viață pe care nu mi-am dorit-o, dar cu care am ajuns să mă obișnuiesc.

Am înțeles devreme că homosexualitatea este păcat, totuși acest lucru îmi promitea fericirea.

M-am născut al unsprezecelea copil al unei familii evanghelice, cu un tată sever, astfel că de mic m-am obișnuit cu scandalul în casă. Când aveam aproape cinci ani mama mea a trecut la Domnul, lucru ce mi-a marcat viața. Din acel moment, familia mea a cunoscut un declin continuu. Un an mai târziu tatăl meu s-a recăsătorit, iar frații mai mari au început să plece de acasă datorită neînțelegerilor din familie.

Eu, fiind mezinul familiei, am fost mai alintat, dar eram un copil foarte cuminte, ca o fată, cum ziceau cei din jur. Dar mă și jucam ca o fată, cu păpușile și rochiile surorii. Totuși, aveam prieteni, băieți din bloc, care la șapte ani mi-au arătat niște jocuri de oameni mari, lucru care mă incita. Asta până la opt ani, când m-am mutat în altă parte a orașului, unde nu mă mai întâlneam cu vechii prieteni.

Totul a decurs normal până la vârsta pubertății, când am început să mă autosatisfac gândindu-mă la bărbați (nu știu de ce, poate din instinct, datorită experiențelor din copilărie).

Și așa mi-am dat seama că sunt atras exclusiv de bărbați; pentru femei nu aveam niciun sentiment, doar deosebind fetele simpatice de cele mai puțin simpatice.

În acea perioadă ne-am pus internet acasă, iar după ceva timp am descoperit site-uri cu pornografie homosexuală; totuși, nu le accesam decât foarte rar, de frică să nu mă descopere fratele mai mare. După un timp mi-am dat seama că nu pornesc bine în viață, așa că am vrut să mă las de aceste lucruri, mi-am făcut curaj și m-am mărturisit păstorului bisericii (biserica foarte mare și conservatoare; păstorul abia de m-a recunoscut). El nu prea știa ce să zică, cred că nu s-a mai confruntat cu astfel de cazuri, astfel că m-a sfătuit să mă rog, să citesc Biblia mai mult și să renunț la pornografie. Am încercat să fac întocmai, însă nu am reușit prea mult timp acest lucru.

La aproape cincisprezece ani, singurul frate pe care îl mai aveam acasă a plecat și el în străinătate, așa că am rămas doar cu părinții, având camera mea și computerul doar pentru mine (părinții mei nu știu să folosească computerul). Atunci

am început să accesez des site-uri pornografice, timp de vreo trei luni, până când un frate care s-a reîntors pentru câteva zile acasă a văzut la ce mă uitam eu pe net în mod repetat. A vorbit cu mine și mi-a zis că nu e bine ce fac, m-a trimis la un consilier creștin, care însă era foarte ocupat, iar după câteva amânări am renunțat la el. Fratele care m-a descoperit le-a zis și altor câțiva frați care-mi erau mai apropiați, însă nu știau ce să facă și m-au lăsat pe mâna consilierului.

La scurt timp ne-am mutat la țară, unde nu am mai avut internet. Acolo era o biserică mai mică unde mergeam. M-am integrat repede între tineri, deși sunt în general o fire mai timidă și retrasă, am avut o apropiere de Domnul, am avut experiența botezului cu Duhul Sfânt, o perioadă am avut biruință asupra ispitelor și îmi mergea bine. Dar soția tatălui meu a început să-mi facă necazuri, tatăl meu îi ținea partea, și atunci am început să devin o persoană singuratică.

În toamna anului 2010 am început liceul, ușor m-am depărtat de biserică și mi-am lăsat mintea liberă pentru tot felul de gânduri și fantezii homosexuale. Iar după un timp m-am întrebat ce rost are viața asta necurată și cu greutățile din familie; și astfel au apărut gândurile sinucigăse și nopți în șir în care plângeam, pentru că mă vedeam singur, nimănui păsându-i de mine. Atunci m-am închis în mine, până acolo că la sfârșitul clasei a zecea ieșeam din casă doar ca să merg la școală și câteodată la biserică. Am și avut vreo trei tentative ușoare de sinucidere. Atunci ne-am dat seama că nu e OK ce se petrece cu mine și am hotărât să plec la frații mei în Anglia; dar după trei luni, după ce a început clasa a unsprezecea, mi-am mai revenit din depresie și m-am hotărât să mă întorc acasă să continui școala.

Am venit în țară și m-am mărturisit unui frate din biserică, el s-a rugat pentru mine și atunci am început să lupt pentru eliberare de homosexualitate. Am început să slujesc și în biserică. Dar iarăși mi-am pus internet acasă și am căzut în ispită. Și am avut o perioadă de înfrângeri-pocăință-slujire și de la capăt. Dar am ajuns să am mai multe înfrângeri, iar în

2014, la nouăsprezece ani, am găsit băieți homosexuali pe net cu care am vorbit, iar cu doi chiar m-am întâlnit, și astfel mi-am pierdut virginitatea. Dar cu ambii bărbați mi s-a părut oribil, astfel că după aceea mă mulțumeam cu plăcerile virtuale de pe internet. Asta timp de un an, până când am fost în primul an de facultate, când m-am lăsat în voia sorții, având experiențe cu mai mulți băieți.

Mereu am căutat iubirea unui bărbat, de care nu am avut parte în copilărie, dar după care am tânjit enorm. Atunci am renunțat aproape complet la biserică, în urma unui scandal am fost nevoit să plec de acasă, și de atunci tot încerc să înțeleg rostul existenței mele pe acest pământ.

Acum, la douăzeci și unu de ani, de multe ori mă văd ratat. De curând frații mei, care mă credeau OK, au găsit pe telefonul meu conversații cu anumiți homosexuali. Am renunțat și la facultate, am plecat din țară, iar acum trăiesc doar pentru că nu am încotro.

Sper totuși ca într-o zi viața mea să se schimbe, să găsesc dragostea mult râvnită în Cristos și tot El să aducă împlinirea în viața mea. Dar până atunci trăiesc viața pe care nu mi-o doresc, dar cu care sunt obișnuit, cea de homosexual.

ANDREI

Îmi este greu să-I spun Domnului tot ce simt. Eu nu mă știu ruga. Vreau să-mi fac prieteni creștini, ca să am cu cine vorbi despre starea mea. Am citit despre pastorul care a fost homosexual. Ce super! Să te întorci și să salvezi pe alții e ceva divin. Acum încep să înțeleg de ce se fac atâtea eforturi pentru mine. Și am să scriu și eu despre mine.

Am douăzeci de ani și am avut o relație de două săptămâni cu cel mai bun prieten al meu, care este evanghelic. A fost singura dată când am fost cu un băiat. Pe drumul de întoarcere în țară a început să-mi spună că știe el ce am făcut, că nici Dumnezeu nu mă mai iartă și că iadul

este pentru cei ca mine. Nu înțeleg, dacă nu vroia, de ce a acceptat?

Apoi m-am întors la lucru în străinătate. Acolo am fost într-o seară la biserică, la programul cu tineretul, invitat de un amic care nu cunoaște problema mea. Dar pastorul sigur a știut de mine, pentru că numai despre mine a vorbit acolo. Spunea despre băieți, că-mi plac băieții, și despre ce am făcut în ascuns. Mi-a fost frică și am zis că nu mă mai duc. No bine, înaintea lui Dumnezeu suntem descoperiți, El cunoaște tot.

Dacă aș veni acasă, prietenul ar fi o ispită pentru mine, așa că m-am hotărât să amân întoarcerea mea măcar până îmi revin puțin. Am vorbit cu el pe *Messenger* și m-a certat rău. Ne-am luat adio unul de la altul. Nu-l mai caut cât trăiesc. Poate nu e homosexual, nu știu, nu mă interesează. Eu vreau să lupt pentru mine.

Nu renunț o clipă la ce mi-am propus. Mă rog, dar nu are cine să mă ajute. Am vorbit cu consilierul o dată, și de atunci m-a lăsat baltă. Eu credeam că-l interesează persoana mea, dar m-am înșelat. Nu sunt un câine, să fiu trimis de ici colo, mă descurc și singur. Trebuia să-mi spună că nu poate să mă ajute, nu să mă țină cu iluzii. Am crezut în el, am avut mari speranțe că luptăm și învingem, dar acum... Umblu la toată lumea cu problema mea, să mă ajute. Sunt dezamăgit. Nu mai încerc la nimeni. De trei luni nimic, și am zis că luptăm... Of, Doamne!

DUPĂ UN TIMP

Când m-am întors în țară, m-a căutat prietenul meu și a vrut să merg la el. Nu m-am dus, martor mi-e Dumnezeu. S-a supărat și m-a făcut în toate felurile. Mi-a dat *ignore*.

Sunt în Italia la lucru acum. De două săptămâni stau la sora mea. A venit la mine fostul meu prieten; înainte să plec, m-a mai căutat o dată. M-a întrebat ce fac, cum sunt. Mi-a recomandat o conferință evanghelică și am să mă duc, că sunt multe fete, poate îmi găsesc și eu o prietenă acolo.

REMUS PENTRU ANDREI

Dacă ai pierdut câteva bătălii, nu înseamnă că ai pierdut războiul. Dezamăgirile fac parte din viața noastră. Nu trebuie să le căutăm, căci vin singure. Nu trebuie să le ocolim, ci doar să le înfruntăm. Numai așa vom putea simți gustul victoriei.

Toți avem de luptat, inclusiv cei care au încercat să te ajute. Toți avem nevoie de sprijin. Așa suntem toți, păcatul vrea să-și ia tributul. Pentru a-l birui ne trebuie o tactică dumnezeiască, bazată pe înțelepciunea Celui Atotputernic. Și tu poți fi biruitor! Eu cred lucrul acesta. Poate vorbim pe *Messenger*.

ANDU

Cum a început totul, nici nu știu, însă dacă stau să îmi aduc aminte, cred că a început de foarte mult timp.

Mama și-a dorit ca primul ei copil să fie fată. Nu a ieșit fată, am ieșit eu. Mic fiind, mama s-a purtat cu mine ca fiind fata din casă, chiar aveam și părul mai lunguț. De când mă știu sunt o persoană foarte sensibilă, muzica pe care o ascult e specifică melancolicilor.

Când aveam paisprezece ani, tata a plecat din țară datorită problemelor financiare, însă înțelegerea noastră a fost pentru un singur an. Lunile, anii au trecut, el a venit în țară câte o lună pe an și au trecut astfel trei ani fără tata, fără susținerea lui.

Mama a plecat și ea de opt luni și am stat singur. De mama eram foarte apropiat, eram mămănos, deși nu aveam niciodată discuții mai intime. Mi-ar fi plăcut, dar dacă nu m-a întrebat nimic, dacă nu a început ea subiectul, toate au rămas în sufletul meu. Mi-ar fi însă rușine să vorbesc cu mama despre problema mea, mai ales că este o creștină practicantă, la fel ca toată familia. Of, a văzut o știre despre homosexuali și a avut o reacție foarte negativă și mi-e teamă mare, pentru că o iubesc mult și nu aș vrea să sufere.

Nu știu dacă sunt 100%, însă mă chinuie gândul acesta. Zi de zi mă rog să scap, însă vin acele momente... Uneori am voință mare, însă decad. Am clipe când spun gata, sunt normal, am scăpat, însă ele revin. La început am luat-o ca pe o joacă, ca pe ceva lipsit de importanță, dar acum am intrat în criză. Nici nu am avut o iubită. Probabil m-ar fi ajutat să nu trec prin asta.

Inițial, când era normal să apară atracțiile, nu erau acestea care sunt acum, chiar am iubit o fată, dacă se poate numi iubire la vârsta de treisprezece ani. Sunt și un tip timid, introvertit, care mă simt inferior celorlalți, deși prin ceea ce am realizat nu ar trebui. Nu am avut curaj să încep o relație, o prietenie și m-am complăcut într-o situație care a degenerat. Prieteni nu am aproape deloc, am doi, trei, însă sunt fete. La școală stau cu fetele, fotbal nu joc, doar handbal, iar prieteni băieți nu prea mi-am făcut, pentru că m-am ținut de carte. Dacă nu faci ce fac ei, nu fumezi, nu bei, nu înjuri, nu mergi la discotecă, nu te poți integra. O problemă în accentuarea atracțiilor homosexuale a fost și internetul, pornografia.

Dinafară par cel mai fericit om, care e împlinit la vârsta lui, sănătos, crescut frumos în spiritul creștinătății, pe când numai eu și cei care trec prin aceasta înțeleg suferința noastră. Parcă se dau în interiorul meu lupte, parcă gândesc ca două persoane, una care se simte atrasă de băieți și una care luptă și îmi spune că nu este bine ce fac; din fericire, această latură a mea m-a oprit de la efectuarea vreunui act sexual. Nu am vorbit cu homosexuali, numai cu un băiat care nu este, însă a avut o experiență. Dar el îmi amintește de homosexuali și o să renunț la discuțiile cu el, deși o să-mi vină greu, pentru că l-am considerat prietenul meu.

O dată pe care nu o voi uita, 6 noiembrie, când am primit ajutor de la cei care se ocupă de site-ul *Contra Curentului*. Ei mi-au redat speranța să lupt. M-am simțit mai bine după ce am vorbit cu ei, m-au ajutat mult. În acest moment sunt la început cu ceea ce înseamnă lupta

pentru eliberare din ghearele atracțiilor homosexuale; sper ca împreună cu ei să reușesc să înving acest păcat. Probabil că, dacă voi învăța să mă stăpânesc și mă voi apropia de Dumnezeu mai mult, voi reuși.

Domnul să ne ajute pe toți cei care Îi cerem ajutor Lui, iar bunul Dumnezeu să nu mai îngăduie ca alți băieți să fie ispitiți! Să dea Domnul să nu treacă și alții prin ce trec eu!

AUREL

Iată cum începe, unde ajunge homosexualitatea și cum se poate sfârși.

Se făcea prin anul '89 că eram undeva unde nu-mi dădeam seama că sunt, deși îmi plăcea, fiindcă erau mulți copii și, evident, eu printre ei. Nu știam prea multe despre viața la orfelinat, dar între timp am aflat, și vă voi spune și vouă că viața acolo te încearcă în mai multe feluri decât afară în societate.

Sunt născut în București, dar viața mea este cu totul diferită de altele, cum sunt altele diferite de a mea. Cum spuneam mai sus, am început să văd altfel viața de prin anul '89, deși sunt născut în '79. Am fost abandonat la vârsta de un an la o creșă, de aceea nu prea am ce să spun despre părinții mei, fiindcă nu știu prea multe. Dar despre mine am să încep cu homosexualitatea, pentru că asta se făcea prin anii aceia într-un orfelinat, deși nu era așa exagerat cum se auzea.

Îmi aduc aminte cum cunoscusem un băiat care era pasionat de muzică, deși avea aceeași vârstă ca mine, undeva la opt, nouă ani. M-a întrebat cum de am vocea așa frumoasă. I-am zis: „Simplu, cânti și gata.” „Și cum faci?” „Trebuie să cânti.” Vedeți voi, atunci fiind doar un copil, nu știam să dau explicații, dar i-am spus: „Dacă mă săruți, o să ai aceeași voce ca a mea.” „Ești sigur?” „Da, desigur.” Atunci a fost primul pas și cred că i-a plăcut și lui, deși

această intuiție nu o are orșicine, ci numai cel care este așa cum am fost eu.

De multe ori tind să cred că a fost o simplă copilărie sau o experiență de viață, căci cu unii dintre ei mă întâlnesc și acum și sunt cu totul alții. Ce să vă mai zic decât că viața mea s-a schimbat, ca și a celorlalți, după o ultimă aventură ce a durat câțiva ani.

După orfelinat eu am fost cel acostat de un băiat, care mi-a zis simplu și chiar m-a rugat să întreținem relații sexuale. L-am întrebat: „Păi de ce?”, iar el mi-a spus că a văzut ceva special la mine. Este foarte adevărat că era drăguț și chiar am acceptat, pentru că știam unde vrea să ajungă, și de aici a început prietenia noastră, care s-a terminat după cinci, poate șase ani.

Credeți-mă, te saturezi de aceste relații, să vă zic și de ce: pentru că nu este ceva care îți oferă un viitor pe care să ți-l dorești cu adevărat, ci te minți pe tine însuți că îl vrei. Spuneți-mi care cuplu homosexual ar vrea să rămână împreună, dar ar dori și copii? Pentru că, vedeți voi, orice copil vrea să-i spună mamei una, iar tatălui alta și așa mai departe, iar în cazul de mai sus, cum ar face copilul?

Așa că mai bine lăsați viața să fie așa cum este! Bucurați-vă de adevărata natură și încercați să aveți o relație hetero. Puneți același suflet cum puneți pentru homosexuali și veți vedea efectul. Hai să nu mai fim închiși în noi înșine! Nu vedeți că suntem priviți cu alți ochi? Unde mai pui că nu poți să te desfășori cum fac heterosexualii, ești nevoit să faci ceva sau cu cineva unde să nu te vadă nimeni. De ce trebuie să facem așa și să nu fim și noi în rând cu ceilalți, să nu ne ascundem, să fim undeva pe bulevard cu prietena sau soția, în rând cu lumea, în două cuvinte?

Cu șase ani în urmă s-a întâmplat să cunosc o fată cu care am stat ca prieten timp de doi ani, după care ne-am căsătorit și am ajuns la o viață normală. Când aveam cinci, șase luni cu ea, deci era doar o mică prietenie, mai mergeam cu băieți, după care am cunoscut mai multe la dansa și uite, acum sunt

bine. După ce am împlinit un an cu ea, nu am mai fost cu niciun bărbat. Evident că o iubesc mai mult decât pe mine însumi, dacă nu aveam nimic pentru ea, nu mai eram împreună. Am ales să mă căsătoresc pentru că vreau o viață normală, un viitor și copii.

Vă las, vă doresc o viață normală, și un ultim mesaj: orice pe lumea asta se poate, dar a fi homosexual mi se pare o anomalie, pentru că Dumnezeu a făcut o femeie și un bărbat, nu un bărbat și un bărbat. Gândiți-vă la asta, așa am fost creați eu, tu și restul. Vă salut și vă doresc mult noroc!

BETUEL

E-MAIL 1

Can you help me? Sincer, am mare nevoie. Aș vrea să scap de tot ce înseamnă mizerie, pornografie, autosatisfacere, homosexualitate. Ceea ce mă doare este faptul că sunt creștin.

E-MAIL 2

Îți mulțumesc mult pentru tot materialul pe care mi l-ai pus la dispoziție, dar și pentru noutățile de care mă înștiințezi. Mulțumesc mult pentru suport și acceptare. Domnul să-ți răsplătească. *God bless you!*

E-MAIL 3

Păstorul de la mine de la biserică ținea un băiat la el acasă, care a luat botezul, dar apoi s-a lăsat, cred că era rocker, și i-a explicat din Biblie, dar el dacă nu a vrut să înțeleagă și să priceapă adevărul, l-a lăsat în pace. Deci referitor la cei care poartă discuții în contradictoriu cu tine, poți să lași sămânța Domnului Isus, știind că poate odată va încolți, dar nu te avânta prea mult în discuții cu ei. Diavolul e șiret, nici nu simți când îți trage covorul încet, încet de sub picioare.

Sunt mulți care suferă și au nevoie de ajutorul tău. Pe aceia trebuie să îi ajuți, ei au nevoie de tine! Poți fi pentru ei de un real folos. Nu vezi prietenii tăi homosexuali ce mult

suferă? Pentru ei și pentru Domnul trebuie să fii sensibil, să le vorbești cu dragoste, cu blândețe, cu înțelepciune; ei să vadă în tine un exemplu, un om plin de pace și de dragostea lui Isus în el sau, cum spunea un autor de carte, „un trandafir în deșert”. Ei să prindă drag de tine.

Tu personal trebuie să te rogi pentru asta. Doar Duhul Sfânt și sângele Domnului pot să te curețe și să-ți dea „o inimă de carne”. Dar cum le poți da mesajul mântuirii? Întâi de toate câștigă-le încrederea, arată-le dragoste și acceptare. Și trebuie să știi în ce mod să le spui despre Isus, cum să le prezinți mesajul dragostei Lui. Păcatul îi face să-și piardă încrederea și respectul de sine. Spune-le cuvinte care îi fac să se simtă speciali, fă-le mici cadouri: un e-mail cu o felicitare sau o imagine cu un verset. Nu te aștepta la reacții sau hotărâri pozitive imediat. Trebuie să înțelegi că e o lucrare care cere timp și multă, multă răbdare și dragoste. Dumnezeu nu a creat lumea într-o clipă. Ce te face pe tine să crezi că poți face lucrul acesta?

POVESTEA MEA

Este atât de multă suferință în lumea asta, oameni căzuți în păcate grele, oameni care se confruntă cu patimi sau dependențe, oameni deprimați, inimi zdrobite, vieți distruse și lipsite de speranță! Păcatul distruge, produce suferință, frustrare, umilire, izolare, iar în final împietrirea inimii.

Uneori ai vrea să urlî, să strigi cât de adâncă este rana ta, însă e un strigăt surd. Ai vrea să spui cuiva, să te descarci de povara care te apasă, însă poate că ți-e frică să nu fii respins, să nu fii judecat, să nu fii arătat cu degetul sau poate că rușinea pentru păcatul tău este insuportabilă, iar atunci tot ce rămâne de făcut este să te prefaci, afișând un zâmbet că totul este bine.

Ca unul care am experimentat din plin aceste lucruri, îi înțeleg pe cei slabi, pe cei căzuți, pe cei care varsă lacrimi, pe cei deprimați, pe cei care au vînatăi în suflet, pe cei legați de dependențe, pe cei care și-au pierdut credința, pe cei a căror viață nu mai este decât o ruină. Și nu, nu aceasta a fost viața

pe care mi-am dorit-o, nici pe departe. Însă nu pot da vina pe nimeni, eu sunt vinovat pentru greșelile făcute, pentru păcatele plătite scump. Nu mai pot da timpul înapoi, nu mai pot schimba nimic din trecut. Și da, știu cum este să fii „răstignit de prieteni sau de frați” și știu cât de grea și de chinuitoare este iertarea. Să poți să ierți pe cei care ți-au greșit, care te-au rănit, care te-au „răstignit” e atât de greu! Mark Twain spunea: „Iertarea este parfumul lăsat de floare pe călcâiul care a zdrobit-o.”

Îmi aduc aminte și acum și retrăiesc acele clipe când eram la începutul credinței, când mergeam la biserică, eram proaspăt convertit și, copil fiind, parcă și astăzi îmi sună în urechi aceeași rugăciune pe care o rosteam în gând: „Doamne Isuse, Te rog ajută-mă să nu mă vadă nimeni din cei din biserică că am venit aici, să fiu invizibil pentru ei.” Era atât de chinuitor... De ce? Pentru că știam că erau tineri care râdeau pe la spatele meu: „Uite-l și pe ăsta, e poponar.”

De ce nu mi-am schimbat biserică? Simplu, eram proaspăt venit din lume, aveam șaisprezece ani, eram practic un copil. Credeam că așa e normal să fie la pocăiți, să râdă unii de alții. La urma urmei, aveau și de ce râde, că doar asta eram, un poponar. Un poponar care Îl iubea sincer pe Dumnezeu, care vroia să trăiască o viață curată, care în fiecare clipă era dornic de prezența lui Dumnezeu, dar care era prigonit de familie pentru alegerea făcută.

Crescând mai mare și maturizându-mă, încet, încet am devenit bărbat, masculin și am început să captez atenția fetelor. „Idolul femeilor” îmi spuneau colegii. Erau foarte multe fete care mă plăceau, dar inima mea Îl căuta pe Isus, să fac voia Lui, să-L cunosc, să-L slujesc și să fiu ca El. Acesta era visul meu, că în curând va veni după mine și voi pleca cu El acasă, iar aici pe pământ va fi cu mine mereu.

Curând, visurile mele cele mai optimiste au devenit realități dure care mi-au zdrobit inima. Viața m-a încercat greu, iar în jur nu a mai rămas decât ruină. Am trecut printr-o perioadă extrem de grea a vieții mele și e o rană încă

deschisă, despre care îmi este greu să vorbesc. Am reușit să evadez din singurătate, din izolare și încet, încet inima mea împietrită devine una de carne. Din nimicul care a ajuns viața mea, El va crea ceva minunat. Lui Îi place să creeze ceva frumos din nimic. El a creat pământul și tot ce este în el din nimic.

Chiar dacă în sufletul meu sufeream cumplit și aș fi vrut să vorbesc cu cineva, nu am făcut-o. Mi-aș fi dorit să vorbesc cu cineva... Sunt singurul creștin la mine în familie, nu am pe nimeni. Dar să nu-mi mai plâng atâta de milă, Dumnezeu a fost tot timpul lângă mine, El totdeauna mă „bagă în seamă” și Îi pasă cu adevărat de mine.

Am avut uneori gânduri de sinucidere și am traversat o depresie puternică, din care cu greu încerc să-mi revin, totuși m-am păstrat curat. Chiar dacă inima îmi e zdrobită, încă mai lupt, nădăjduiesc, sper, chiar dacă sunt singur, și cred că Domnul mă va ajuta. Sunt foarte tulburat și cred că cel mai bine ar fi să mă opresc și să vorbesc doar cu Dumnezeu. El îmi va pregăti oamenii cu care să pot vorbi. Chiar dacă sufăr cumplit și îmi este foarte, foarte greu, chiar dacă inima îmi este zdrobită, mă bizui pe Domnul.

Tot ce îmi doresc în viață este să leg răni, să ascult și să mă jertfesc pentru aproapele meu, să înțeleg, să mângâi, să ofer dragoste necondiționată și acceptare. Am învățat că de fapt nu omul face un lucru rău, ci Diavolul din spatele lui. Pe acela trebuie să îl urăsc, nu pe om. Omul, prin neveghere, devine un instrument prin care Diavolul ne face rău. Astfel am ajuns să iert pe cei care mi-au făcut rău.

Din proprie experiență spun: este greu să fii singur pe calea credinței, este greu să provii dintr-o familie de creștini neevanghelici, e groaznic de grea singurătatea, iar la un moment dat, oricât de puternic ai fi, obosești. Iar atunci când mâinile ți-au obosit să mai stea ridicate sus înspre Domnul și nu ai pe nimeni care să ți le țină ridicate în sus, așa cum l-au ajutat pe Moise atunci când s-a rugat și mâinile lui au obosit să stea ridicate, e cumplit de greu. Mă consolează gândul că

într-o zi Îl voi vedea pe Isus, e tot ce îmi doresc. Regret enorm timpul petrecut departe de El, dar mă consolează versetul că El îmi va dărui înapoi „anii pe care i-au mâncat lăcustele”. (Ioel 2:25)

Sunt oameni care vin în fiecare duminică la biserică având aceleași dureri, cu inima zdrobită din diferite motive, boală, păcate, probleme, dependențe, dar de care nimeni nu știe. Unul dintre acei oameni am fost și eu. Cândva îi judecam, astăzi am ales să îi iubesc necondiționat și să mă rog pentru toți cei care suferă și au inima zdrobită.

Acolo unde alții văd eșec, Dumnezeu vede un viitor măreț, acolo unde oamenii văd ruine, El va clădi ceva mult mai trainic. Dumnezeu este un expert în restaurare, ne așteaptă să venim la El zdrobiți, cu povara de păcate, vrea să ne dea un nou început în îmbrățișarea Lui.

Cât timp mai trăiești de partea aceasta a cerului, arată dragostea pe care a arătat-o Isus oamenilor, privește lucrurile prin prisma și cu iubirea lui Isus! Caută întotdeauna să ai sufletul și conștiința curate. Nu uita, sufletul e cel mai de preț lucru pe care îl are un om. Dacă ți-ai îmbolnăvit sufletul, nu mai valorezi nimic ca om.

Sper din suflet ca într-o zi să zburăm împreună acasă la Tatăl nostru. Nu știu ce va fi viața mea, ce va urma sau ce va mai fi, însă știu că El îmi va purta de grijă și că într-o zi mă va chema acasă. Vă salut cu dragoste sinceră în Cristos!

BOGDAN

Mă numesc Bogdan și am treizeci și patru de ani. Cineva mi-a arătat site-ul dumnevoastră și am cumpărat și cartea *Contra Curentului*. Aș dori să mă apropii de Dumnezeu, poate mă ajutați în această privință!

Nici nu știu cum sau cu ce să încep. Aș dori să vă mărturisesc, în primul rând, că viața și orientarea mea sexuală nu sunt cele care ar trebui să fie. Adică sunt puțin mai diferit și poate că o să mă înțelegeți și pe mine. Am să fiu cât se

poate de sincer și direct, cu toate că îmi este jenă. Am vrut să mă schimb de multe ori, însă nu am reușit. Îmi este greu să cred că Dumnezeu mi-ar ierta toate, iar în al doilea rând, nu pot renunța la acest păcat, deoarece sunt foarte dependent de el și îmi place ce fac. Însă am să țin cont de ceea ce îmi spuneți și așa am să mă rog. Oricum, Biblia este greu de înțeles și, oricât aș citi, nu înțeleg nimic.

Am discutat cu multă lume, cu psihologi, cu preoți, și răspunsul a fost același: mare păcat. Însă ei nu înțeleg că noi sau eu personal, de fapt, nu am nicio vină că sunt așa. Așa am fost de când mă știu, niciodată nu mi-au plăcut femeile, iar ca mine sunt zeci de mii. Facem parte din creație. Suntem diferiți, nu putem fi la fel. Și regret foarte tare faptul să suntem judecați de oameni pe nedrept, fiindcă, repet, practic noi nu avem vină că Dumnezeu ne-a lăsat așa. Știe El de ce. Da, viața pe care o trăiesc eu am ales-o, exact cum ați ales dumneavoastră biserica. Așa și eu, doar cu un bărbat mă simt bine. Iar Dumnezeu nu este numai acolo, în biserică, Dumnezeu este peste tot, doar noi să vrem să Îl chemăm în ajutor. Am citit în Biblie, însă asta suntem și asta vom rămâne, ori cu Biblie, ori fără. Doar Dumnezeu ne va putea schimba, nu Biblia, nu oamenii, nu altcineva. Și, să vă spun ceva, nu este totul la voia întâmplării.

Am avut mari experiențe cu Dumnezeu și știu că mă iubește, însă nu înțeleg de ce mă chinuiește în așa hal. Posibil că de fapt Cel Rău mă chinuiește. Întotdeauna mi s-au ascultat rugăciunile, iar ce am cerut, am și primit, însă un singur lucru pe care îl cer lui Dumnezeu nu îl primesc.

Acum locuiesc singur. Sunt la o cabană, m-am retras o perioadă ca să mă reculeg. La fel și în oraș, tot singur locuiesc. Părinții mei stau în apropiere. Am prea multe și mi-a dat Dumnezeu mult, însă ceea ce vreau cu adevărat nu am. Ce folos că ai de toate, dacă nu ai pe cine dorești lângă tine?

Tocmai am început un tratament din cauza stresului. Lucrez, am mai multe joburi, dar am renunțat la unele dintre

ele deoarece simt că nu mai am putere. Dar nu aceasta este problema, jobul, că nu am nevoie de job. Nu am nevoie de absolut nimic deocamdată. Nici măcar de sfaturi, sunt cam sătul de ele. Desigur, vorbesc cu părinții mei, ei mă înțeleg. Credeți că aş avea nevoie de ceva sau că duc lipsă de ceva? Nu cred. Iar ce îmi doresc eu, nimeni nu îmi poate oferi, doar Dumnezeu.

Mă simt tot mai slăbit, iar injecțiile parcă nu mai au niciun efect, de altfel nici vitaminele. M-am obișnuit cu ideea că trebuie să merg în frumosul rai. Să nu uităm că trebuie să luptăm, unii pentru fericire, alții cu boala; fiecare avem o luptă din care trebuie să ieșim învingători.

Sper că nu v-am obosit prea tare, dar chiar simțeam nevoia să vă spun toate acestea. Dacă v-am plictisit, îmi cer iertare. Vă mulțumesc că m-ați ascultat. Acum mă retrag, deoarece sunt foarte obosit. Poate o să mai vorbim și mâine. Cu respect, Bogdan cel păcătos!

[La câteva zile după ce a făcut această mărturisire, Bogdan a pierdut bătălia cu viața. SIDA l-a răpus fără milă.]

BOGDI

Sunt Bogdan din București. Vă scriu pe e-mail, pentru că nu v-am văzut pe *Messenger*. Vreau să vă anunț că, din ziua când am vorbit cu voi, viața mea s-a schimbat. Încă din dimineața aceea am luat hotărârea să îmi schimb atitudinea. Am fost atent la cum vorbesc, să nu mai gesticulez, să nu mai folosesc diminutive etc., și în mare parte am reușit. Chiar a doua zi am fost la psiholog și mi-a spus ceva ce m-a bucurat enorm. Citez: „Nu ești homosexual, totul la tine este doar inducția, anumite circumstanțe din viață te-au făcut să gândești așa.” Bineînțeles, asta după ce m-a evaluat.

Sunt foarte fericit. Dumnezeu S-a atins de mine mai mult, am vorbit cu cineva din echipa voastră, care m-a încurajat foarte mult și mi-a spus cum să lupt cu gândurile mele. Bineînțeles că lupta de-abia a început, dar știu că în

această luptă nu sunt singur, vă am pe voi. Am vorbit cu Tiberiu și mi-a pus filtru la calculator, așa că nu mai am de ce să fiu ispitit. Timpul pe care îl petreceam făcând lucruri urâte, acum îl petrec citind din Biblie.

M-ați ajutat enorm și mă rog zilnic ca Dumnezeu să vă răsplătească pentru ce ați făcut pentru mine. Mi-aș dori să mă susțineți în continuare în rugăciune, fiindcă îmi este greu în lupta cu gândurile, dar știu că la Dumnezeu totul e cu putință. Acum chiar mă gândesc să îmi fac o prietenă, ceea ce până acum era exclus. Vă mulțumesc mult că v-ați implicat în problema mea și sper să reușesc, în totalitate, să scap de gândurile și atracțiile homosexuale. Domnul să vă binecuvânteze pe voi și organizația!

Un fost...

CĂTĂLIN

Nu prea îmi convine să fiu homosexual, de aceea am apelat la tine. Sper să mă ajuți, te rog! Deja tremur de emoții.

Am douăzeci și unu de ani, sunt student și lucrez. De deștept... Nu-mi place să mă laud cum sunt și ce pot, mai bine să-mi zică altcineva și să recunosc. Nu mai sunt la vârsta de șaptesprezece, optsprezece ani și nu mi-e rușine să-mi spun părerea despre mine, dar încă nu pot să zic că mă cunosc. Mă mulțumește dacă îmi zice altcineva ce defecte și calități am.

Am dat de tine pe net, cum ar fi dacă vreau să renunț la..., ceva de genul. Am scris ID pe *mess* și am intrat pe *u*, dar o să ai ceva de lucru cu mine. Ce-mi face plăcere să vorbesc cu tine! Chiar nu am mai trecut prin faze din astea, am niște emoții cum la niciun examen din viața mea nu am simțit. La primul capitol cu ce o să începi, bineînțeles cu *me*? Așa, de curiozitate, să știu la ce să mă aștept.

Problema a apărut deja de mic copil, când un vecin tot insista să o facem. Bineînțeles că era mai mare ca mine cu patru, cinci ani. Am început într-o seară, eu am acceptat, și

pe urmă cred că mi-a plăcut. Iar pe parcursul timpului, cam trei, patru ani am continuat tot așa, pe ascuns. Ne înțelegeam bine. Când am început eram cam în clasa a doua, a treia, cam așa ceva. Am crescut cu timpul, eram mare deja, iar pe urmă prietenul meu s-a mutat din cartier de la mine și așa am uitat unul de celălalt.

Sper să mă înțelegi, nu știu cum altcumva să explic sau cum să fac, așa ceva nu am mai discutat. Cred că aș putea scrie un roman cu cele prin care am trecut, cum am ajuns așa, și să scriu o părțică din viața mea de homosexual, dar ar fi o poveste cam lungă.

Pornografie homosexuală pe net folosesc foarte rar, deja în sensul acesta am făcut un pas ca să nu mă mai uit. Mi-e scârbă și, cum am prietenă, mi-e mai ușor. Pentru băieți simt numai atracție fizică; nu m-aș putea îndrăgosti de un băiat. Încă ceva: nici acum nu știu ce sunt, pentru că am și prietenă momentan.

Am avut și eu în viață un capitol despre părinții mei, dar nu prea mai are importanță, fiindcă timpul m-a făcut să uit. Tata era un om rău și dur, iar eu sunt mai finuț de felul meu, mai bine zis, semăn cu mama; aș da orice pentru ea, o iubesc din tot sufletul.

Până acum nu știam că relațiile deficitare cu părinții conduc la homosexualitate. De aceea nu știu să vorbesc ca lumea cu băieții și mă înțeleg mai bine cu fetele? Ai putea să mă schimbi în acest sens? Eu am încercat de multe ori, dar nu prea merge. Bine, că am prieteni băieți care au trecut prin ce am trecut eu cu tata și nu sunt homosexual.

Chiar vroiam să-ți zic, m-am uitat azi pe site și m-a apucat plânsul. Am citit niște povești interesante, așa pe sărite am luat și am citit cam cinci, șase. Un băiat a povestit despre el; cam așa am pățit și eu, 40% din ce a pățit el, dar nu contează. M-a șocat un pic, atâta tot. Am citit și povestea lui Marius, mi s-a părut interesantă. Cam așa aș scrie și eu.

Știi ce mi-am dat seama? Că noi cunoaștem cel mai bine o persoană. Adică eu văd pe ei dacă au probleme sau nu.

Dacă stau de vorbă cu cineva, știu cum să-l iau, ce întrebări să-i pun ca să aflu ce are pe inimă, și fiecare îmi mulțumește că m-a întâlnit, pentru că știu să vorbesc cu el.

Cred că nimeni nu ne-ar putea ajuta, pentru că numai noi știm ce gândim și ce greu ne este. Numai dacă Îi spunem lui Iisus, numai El ne-ar înțelege.

Sper să mă întâlnesc cu pastorul de care mi-ai zis. Mersi tare mult. No, super. O să-l sun, abia aștept să vorbesc cu el. Și oare ce mi-ar zice? Și dacă nu suportă homosexualii?

Să știi că mi-e foarte greu să trec peste problemele astea și să par că sunt fericit. Simt că nu mai am putere. Nu știu până când o să mai rezist, tot cu capul înainte și zâmbind. Nu mai rezist să tot joc teatru că mi-e bine. Scuze de mesaj, dar n-am avut curajul să-ți zic la telefon. Mersi că ești. Să știi că tu ești singura persoană care știe ce am pe suflet și mă ține în viață. Mi-ai adus zâmbetul pe buze.

CEZAR

M-am născut într-o familie de creștini ortodocși, fiind și eu un creștin ortodox înrăit, dacă pot să spun așa. Frecventam biserica ortodoxă mai tot timpul, având foarte mulți prieteni călugări sau chiar preoți, și mă credeam un sfânt. Chiar și alții îmi spuneau că sunt un sfânt, dar ce sfânt puteam fi eu când făceam lucruri necuviincioase, care nu plăceau lui Dumnezeu?

La șaisprezece ani am observat că am tendințe homosexuale. Îmi plăceau atât fetele, cât și băieții, dar aveam preferință pentru băieți. Primul contact sexual cu un băiat l-am avut chiar la acea vârstă, iar de atunci am persistat în asemenea relații. A urmat armata, unde am făcut-o cu mulți camarazi și eram în stare să o fac și cu cadrele, dacă mi s-ar fi cerut. Nu mi-a spus nimeni niciodată că ar fi păcat ce fac, de aceea am continuat mult timp astfel.

La vârsta de douăzeci de ani am hotărât să mă căsătoresc, crezând că prin căsătorie scap de homosexualitate, pentru că

de acum îmi era rușine de faptele mele rele. Am putut întrucâtva să mă opresc, pentru că am început să primesc Cuvântul de la un coleg de serviciu și să studiez Biblia. Nu a trecut mult timp și m-am hotărât în adunare să-L urmez pe Domnul, iar după trei luni am luat și botezul.

Cred că vreo câțiva ani buni am fost în stare să mă stăpânesc, știind de acum că era păcat ce făceam. Nu a durat însă mult și Satan a venit cu ce m-a înrobit când eram în lume și am făcut iar lucruri oribile, dar nu eram bucuros și eram conștient că mă aflam într-o luptă continuă. Eram întotdeauna muștrat ori de câte ori păcătuiam astfel și de multe ori chiar Dumnezeu stătea împotriva a ceea ce făceam și nu-mi reușea tot timpul ce plănuiam.

Cel Rău a deschis noi orizonturi și mi-am pus internet. Am început să intru pe site-uri, am găsit mulți homosexuali care căutau relații și m-am hotărât să-mi dau felurite întâlniri. Mă duceam, iar după câteva discuții treceam la fapte. Aproape seară de seară mergeam la întâlniri și o făceam, dar în gândul meu muștrarea nu s-a stins, pentru că frecventam adunarea. De multe ori, Dumnezeu Se folosea de servii Lui și îmi vorbea de la amvon, dar de câte ori ieșeam de la adunare și vedeam un băiat frumos pe drum, îmi aruncam ochii după el și tot nu reușeam să înving ispita.

Când intram pe internet, găseam remedii pentru a scăpa de homosexualitate, dar în inima mea tot nu puteam birui. Așa că am hotărât ca, prin rugăciune multă, cu credință la Dumnezeu și stăruință, să-L chem pe Domnul să mă scape. Am rugat mai multe persoane să mă ajute și simt cum Dumnezeu lucrează. Nu mai frecventez acele locuri unde se adună homosexualii, nu mai intru pe site-urile lor și nu mai răspund când mă sună. Încă mă lupt, dar cred că Domnul Își va desăvârși lucrarea Lui în mine.

Cei care vă aflați în situația mea, luptați, împotriviți-vă tari în credință vrăjmașului și el va pleca de la voi! Cu Dumnezeu putem învinge.

CLAUDIU

Cu școala anul acesta merge super, am reușit să iau media nouă la mate, iar în clasa a cincea am avut media cinci. Iar în urmă cu două zile am fost la o mănăstire renumită, iar acum mă rog și dimineața, și seara; citesc după o carte. Nu știu, parcă am sufletul mai bun, dar...

Scriu pentru că vreau să se îndrepte și ceilalți, acesta e scopul; poate voi ajuta pe cineva cu rândurile mele. Deci: am fost violat, chestii de genul, și am rămas așa. Încerc să mă las, dar nu prea pot, îmi e imposibil. Îmi plac acum fetele, chiar i-am propus unei fete să fie cu mine, și îmi plac și băieții. Eu vreau să ajung celebru, o vedetă, și nu vreau să am un trecut despre care presa să aibă ce scrie.

Dar știți care e partea cea mai urâtă? La șapte ani am fost violat de un verișor al tatălui vitreg; el avea paisprezece ani. S-a întâmplat de câte ori mă duceam la țară; am stat o vară întreagă și s-a întâmplat în fiecare zi, și nu prea pot să trec așa de ușor peste lumea asta homosexuală.

Despre ai mei: s-au despărțit, iar tatăl meu mă ignoră de șapte ani. Mă vede pe stradă și trece pe partea cealaltă sau, dacă se întâlnește cu mine față în față, intră într-un magazin, iar banii nu prea mi-i dă la timp. E aiurea, parcă aș fi al nimănu. Mama știe că îmi plac băieții, că am avut un iubit și că ne-am despărțit. Știe că am fost violat, dar a zis că-l pedepsește Dumnezeu; nu l-am pedepsit noi. Câteodată mi-e prietenă, câteodată dușman, dar e bine, că putea să mă lase la un cămin de copii, totuși m-a păstrat. S-a recăsătorit, iar tatăl al doilea e mai mult plecat în străinătate la muncă.

De la tatăl natural luam bătăi; și acum am o denivelare la picior din cauza lui. Știți că înainte femeile spălau într-un lighean mare, iar la un capăt puneau pe cadă un lemn pe care să stea ligheanul. Tatăl meu bătea cuie în lemn până le scotea pe partea cealaltă și dădea în mine cu cuiele. Am câteva semne bune. Mă bătea și cu crengi cu spini.

Oricum, aş vrea o mică atenție, nu să-mi dea bani, dar să se intereseze de mine. Acum un an a venit la un vecin la mine pe scară, m-a văzut, m-a așteptat să intru în scară și nici măcar nu m-a salutat. A stat de la cinci după-amiaza până la douăsprezece noaptea, iar la mine nu a venit; l-am așteptat la ușă, poate bate și la mine. În noaptea aceea am plâns până la trei dimineața. De asta vreau să ajung cineva, că atunci va avea nevoie de mine și o să-i zic două vorbe mari.

CONSTANTIN

Mersi mult de răspunsul prompt la mesajul meu! Ceea ce vreau eu e mai dificil și, dacă nu se poate, înțeleg. M-ar interesa ca tot ce se poate spune să fie pus în e-mail și nu cu trimiteri. Nu accesez niciun site de orice natură ar fi el, așa că mărturii, poze sau altele dacă se pot trimite direct, fără vreo trimitere pe site-ul x sau y, e OK, dacă nu, e tot OK. Sper să ne putem auzi și pe *mess*, ar fi puțin mai simplu.

Problema asta cu homosexualitatea e destul de grea și faptul că se poate renunța e ceva bun. De mult știu că este împotriva legii și a lui Dumnezeu, așa cum se spune și în Romani, dar, deși încerc cu multă dorință, e greu să renunț. Ceea ce știu e că nu este imposibil și că tot ce se vrea se poate, iar Filipeni 4:13 mă ajută să-mi întăresc dorința și voința.

Așa că, dacă tu crezi că te poți înhăma la acest jug, continuă. Dacă nu, ar fi de preferat să nu începi ce nu poți duce la bun sfârșit, *man!*

Mersi mult încă o dată de mesaj și pentru tot ce faci și vrei să faci pentru cei care pot fi mâine lângă tine sau care pot încerca să te sprijine în ajutorarea pășirii spre lumină și curăție a altor suflete căzute și care au nevoie de un imbold și o motivație. Ai grijă de tine! Numai bucurii și împliniri în Cristos!

COSMIN

Nu voi fi un om obișnuit, pentru că am dreptul să fiu extraordinar!

Societatea de azi valorizează perversiunea, viața pro-homosexualitate, minciuna, într-un cuvânt, corupția. Inima mea a fost coruptă de sistemul de valori al acestei lumi, cu filozofia ei despre lume și viață și, nu în ultimul rând, de senzualitate. Fiind educat într-un mediu evanghelic foarte conservator, am interiorizat în mine lumea senzuală, imaginații tot mai perverse, care mă făceau să cedez ispitei virtuale, autosatisfăcându-mă chiar și de șase ori pe zi. Vorbeam cu colegii mei de clasă și unul a întrebat: „De câte ori pe zi e bine să te autosatisfaci?” Eu am spus de două, trei ori și li s-a părut mult, cu toate că eu întreteam cu mult numărul afișat.

În liceu, la practică, un coleg, din pasiune și într-un loc ascuns, a încercat să mă forțeze să îl ating. I-am spus că dacă încearcă așa ceva îi spun profului și nu a mai insistat. Apoi un tinerel din Moldova se ținea de mine să ne împrietenim. Eu am văzut că dorește altceva, totuși am acceptat. Nu am simțit nicio plăcere, cu toate că era foarte pasional. Așa știa el să iubească. M-am despărțit de el, deși mă iubește și acum mult, dar eu nu îi dau voie.

Curiozitatea sexului și atingerile nu m-au împlinit, ci mi-au adâncit și mai mult povara. Cu toate că toți ziceau că nu e greșit, nu e păcat, că aiurez, eu simțeam aceasta ca păcat. De ce? Auzeam un Toboșar diferit. „Dacă o persoană nu trăiește în pas cu semenii săi, poate că e din cauză că aude un Toboșar diferit!”

Tatăl meu a iubit mult alcoolul. L-au dat afară din biserică fără să-i spună; nu a aflat decât după vreo patru luni. A vrut să meargă din nou, dar... a murit. Spunea că ar vrea ca Dumnezeu să îi dea o boală, numai să scape de băutură. Eu nu mai merg acolo la biserică fiindcă sunt foarte distanți, fac

grupulețe. Am încercat să mă integrez și nu se poate. Acolo a fost viață cândva...

Generația aceasta de pocăiți e groaznică, să-mi fie cu iertare. Ei sunt morali, au crescut în familii de creștini pocăiți, așa că au pretenții. Desconsideră chiar și pe unul de la casa de copii. Mi-a zis mie personal acel băiat: „Numai tu mi-ai ținut apărarea”, pentru că a venit cu o idee bună. Și a zis unul care conducea corul: „Oi, fată”, și l-a ghiontit peste cap ca fiind fraier. Râdeau de el când cânta în biserică. Băiatul a plecat din biserică împreună cu încă unul, care e la Conservator. Băieți super-sinceri.

Tata nu avea timp de mine, de aceea mi-am spus că dacă așa arată o familie, eu nu vreau să am, și mi-am pus în gând să nu mă căsătoresc niciodată. De aceea am avut doar indiferență pentru orice fată. Cu ce m-ar fi putut ajuta ea să rezolv problema sexului singur, a autosatisfacerii? În plus, era femeie. Două fete superbe m-au iubit mult, mult când eram student, dar nu am vrut să am relații sexuale cu niciuna, cu toate că doreau. Când am terminat facultatea, o fată mi-a scris așa: „Să știi să te faci iubit... să înveți să te faci iubit.” Acum mi-a venit mintea la loc și nu mai gândesc ca atunci.

Timpul a trecut, iar parcul frumos cu amintirile adolescenței rămâne deschis înaintea mea. Puteam să-mi trăiesc altfel tinerețea, dacă mă ajuta cineva și îmi spunea că ce fac e rău, deși în conștiința mea știam că nu este bine, dar unii spuneau că nu e rău. Chiar unii psihologi considerau că e OK. Am găsit o carte pe stradă care trata acest subiect atât de simplu, *Isus, destinul nostru* de Wilhelm Busch. Cartea mi-a devenit așa de dragă, încât am scris un eseu pentru profesoara de filozofie, care a spus că în imaginația mea nașterea din nou, schimbarea inimii, religia sunt o cărjă psihologică. Atunci îl citeam pe Kierkegaard pentru olimpiadă și bac. Și am zis: „Doamne, dacă ești, fă minunea aceasta!” A făcut-o pentru că mă iubea! Când voi ajunge în cer, prima dată Îi voi mulțumi lui Dumnezeu că am ajuns, apoi lui Wilhelm Busch, pastorul german care, prin

simplitatea lui copleșitoare, mi-a deschis mintea prin puterea Duhului, ca să înțeleg că Isus este ultimul cuvânt al lui Dumnezeu.

De ce sa fiu bun? Băieții râdeau de mine, că de ce nu mă duc cu o fată. Un coleg de facultate a vrut să plătească o fată într-o noapte, dar eu am zis „nu”, deoarece mă simțeam gol, mai ales că pun suflet într-o relație. Și fratele meu a încercat să-mi ofere fructul oprit, o fată frumoasă, apoi am văzut pentru prima dată un film cu homosexuali. Eram curios cum se iubesc. Mi-am cultivat un întreg arsenal de idei și scene erotice cu ei, dorind apoi să le șterg din minte, dar fără să pot. Mi-am format deprinderea autosatisfacerii privind imagini cu bărbați, cu toate că la început am folosit o revistă porno cu femei și bărbați. Apoi însușindu-mi ideea că e rău să o faci cu o fată, că e curvie, m-am gândit că atunci cu bărbați nu e așa rău. Memoria îmi scăzuse efectiv, nu puteam învăța o lecție. Iar începeam cu noi hotărâri și iar eșuam, dar nu mă consideram păcătos. Nu o făcusem cu o fată, deci eram un om moral, care știa cum să-și construiască viața.

Aveam atracții bisexuale. Mă atrăgeau băieții și mă mai atrag puțin, ca frumusețe și ca dorință să am și eu acel corp super, dar nu mai sunt senzual și spun: „Doamne, ai creat acest univers frumos! Slavă Ție!” Am primit jigniri în viață, mi s-a spus „fetiță”. Nu eram homosexual, mă considerau alții așa fiindcă eram frumos, cântam super în public, eram tăcut, introvertit. Sunt mai sensibil ca temperament, sunt melancolic flegmatic, iar viitoarei mele soții îi place mult de mine, cu sensibilitatea asta mare a mea.

Mă întrebam cine este Dumnezeu, ce vrea de la mine. Întrebările mă răscoleau puternic. Merită să trăiești în lumea asta? Merită să trăiești o viață morală? Apoi am citit o carte care m-a făcut să plâng și să-mi predau ființa lui Dumnezeu, fiindcă eu nu mai știam ce să fac cu ea. Am căutat sprijin în filozofie, la facultate, am căutat un sens, un scop. Da, am fost la o școală biblică, sperând să-l gădesc. După un an și jumătate, când îmi puneam probleme de viață și de moarte

privind destinul meu, dacă există Dumnezeu, chiar în acea zi am primit simplu răspunsul: „Cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.” (Evrei 11:6) Uau, cum așa? Trebuie să cred!

M-am aruncat în întuneric, acel salt orb în întuneric, dar de fapt într-o lumină de care nimic nu mă poate despărți. După patru luni de luptă cu autosatisfacerea, când ispita a revenit am pus piciorul în prag și am dat foc la toate CD-urile cu filme homosexuale. Apoi I-am zis Domnului: „De ce sunt atâtea persoane excitante și sexy?” El mi-a spus: „Ca să știi să te stăpânești!” „Doamne, de ce îmi dai internetul și unele site-uri?” „Ca să te păstrezi integru.” Dar nu m-am lecut și am luat-o din nou cu senzualitatea, apoi Dumnezeu m-a trecut prin două mari probe. L-am întrebat de ce și a doua zi am primit răspunsul pe un pat de spital: „Fii curat, nu mai fi senzual.” Nu am crezut că o carte așa simplă ca Biblia are răspunsuri și în privința sexului și că vorbește atât de complex.

Orice învăț are și dezvăț. Astăzi nu mai am niciun film cu curvie – *porneia* pe calculator. Doresc să-mi păstrez viața și gândirea curate. Am exersat mult. Am avut o naștere prin cezariană foarte, foarte grea, dar atunci, în ziua când am primit darul cel mai minunat inventat în lumea aceasta, iertarea, I-am zis: „Niciodată nu voi uita să-Ți mulțumesc, Doamne, pentru înțelepciunea Ta minunată pe care mi-ai dat-o, ca să Te cunosc, și pentru eliberarea de sub puterea pornografiei.” Dumnezeu îmi vrea cel mai mare bine din lumea aceasta, de aceea m-a făcut așa. Știe care e cel mai bun lucru pentru mine. Îl las pe El să aleagă, nu mai sunt independent cum îmi doream. Dumnezeu este mai înțelept decât mine. De aceea vreau să am un băiat frumos ca mine, care să fie ceea ce n-am fost eu.

Să ai ispite pentru femei nu te face curvar, să ai ispite pentru homosexuali nu te face homosexual. Gândurile mele sunt păsări călătoare, dar gândurile nu trebuie să își facă și cuib. Bărbații nu mă mai ispitesc. Poate veni oricine la mine

și nu e o ispită pentru mine. Am făcut duș cu un bun prieten, l-am spălat pe spate. Efectiv nu m-a mai ispitit. Sunt liber! Ce cuvinte frumoase! Eu sunt stăpânul sexului, nu sexul e stăpânul meu. Știți cât de aspru mă port cu mine? Dumnezeu e mare și voi putea sta biruitor.

Am și acum în oraș amici buni și, dacă vreau să vină peste o oră să facem sex, vin cântând, deci oricând pot fi victimă. Dacă vreau eu. Dar nu vreau să Îl supăr pe Cel care mi-a dat viață nouă, să nu mi se întâmple ceva mai rău. Știu de ce am trecut pe aici, știu starea aceea urâtă de gol interior și scârbă totală. Isus îi spunea oricărui păcătos: „Du-te și să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău.” (Ioan 5:14) Problema mea mare nu a fost homosexualitatea, ci autosatisfacerea însoțită de senzualitate. Dar curiozitatea te face homosexual? Nu cred. Dacă o cultivi, dacă pui informație în mintea ta, ea macină ce pui.

Am câțiva prieteni care doresc să scape de viața homosexuală, dar nu pot. Eu am ajutat pe doi: pe unul efectiv îl sunam pe telefon zi de zi, iar celălalt, un călugăr, e prins, spunându-mi că simte o apăsare mare și vrea să scape. Nu vor să apeleze la Cristos, cum nici eu nu am vrut, dar într-un târziu am zis: „Hai să o încerc și pe asta!” și a dat rezultate. Doamne, fă-i să apeleze la Tine!

Cum aș putea să îi ajut în localitatea mea pe acești tineri marginalizați și neînțeleși chiar și de unii pastori? Eu sunt la *Seminar* și aș vrea să îi ajut, deoarece și eu am fost foarte senzual, iar Dumnezeu m-a eliberat cu adevărat. *Glory to God!*

Faceți un lucru extraordinar! Sunteți cred singurii care abordează deschis homosexualitatea și autosatisfacerea. Niciodată la mine în biserică nu s-a discutat despre sexualitate, stăpânire de sine, înfrânarea poftelor. Eu mai ajut pe hi5 când îmi cere prietenia un tânăr, dar sunt unii cărora le place această viață, de aceea vreau să îmi fac și eu un site prin care să ajut pe alții folosindu-mă de bogățiile nedrepte.

Ajut tineri să scape și ei de această povară, cum am fost și eu ajutat de Cristos, înțelegându-le pasiunea, atracția și

gândirea coruptă. Vreau să salvez un homosexual de la moarte! Ajută-mă, Doamne! În cer mă va invita în casa lui. „Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte, pentru ca atunci când veți muri, să vă primească în corturile veșnice.” (Luca 16:9) Vreau să cumpăr o Biblie unui homosexual! Fiți binecuvântați pentru că faceți așa mare lucrare, pe care alții nu o văd decât ca pe o pierdere de timp! *God bless you!* Poate cândva ne vom vedea. Adu, Doamne, ziua!

DUPĂ UN TIMP

Acum sunt un fel de pastel al Pământului în care Cineva a amestecat, printre luturi și catifele, nuanțe de gri dintr-un cer de cenușă cu pulberi, din zilele în care te dor ochii de atâta soare. Viața e cel mai frumos lucru ce mi-a fost dăruit, de aceea am propriul meu rol de jucat și caut să-l descopăr și să-l umplu cât mai bine cu aptitudinile mele, căci vreau să trăiesc în armonie cu mine și cu ceilalți, să-i tratez cu iubire, înțelegere și respect. Știu că în fiecare om, ca în lemnul unui copac, se poate ascunde o vioară Stradivarius, drept pentru care nu-mi voi arunca niciodată visele la gunoi și voi căuta cântecul în acea sonoritate compatibilă cu mine.

Mă uit la păsările cerului, „ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare”, iar „crinii de pe câmp... nici nu torc, nici nu țes” (Matei 6:26, 28), atunci de ce mi-aș face vreo grijă?! Foarte important nu e ce avem în buzunare, sex, corp frumos, ci mai ales ce ținem în inimă, pentru că și sufletul are nevoie de hrană. Îmi plac lucrurile ușor atinse de frumos fiindcă, așa cum spunea Baudelaire, ceea ce nu este puțin diform are aerul banal, de unde reiese că neregularitatea, adică neprevăzutul, surpriza, uimirea sunt o parte esențială și caracteristică a frumuseții.

Sunt fragil precum clarul de lună și puternic precum înaltul din munți, sunt transparent ca un pârâu în care se oglindesc păstrăvii în jocul lor argintiu și alteori atât de opac precum o fereastră cu stourile trase, sunt un amestec alcătuit din crâmpie de răsărit și apus, învârtind ades morile de vânt ale norilor, sunt noaptea plină de stele și spuma tuturor

dimineților, sunt sarea și piperul, pelinul și mierea, sunt bărbat, iar viața îmi curge prin sânge cu flori de cireș.

Cui i se iartă mult, iubește mult. Nu uita: unii homosexuali plâng, dorind eliberarea, ajută-i! Cine cunoaște iubirea trăiește în mijlocul sălbăticiunilor, dar cine nu iubește cum trebuie înspăimântă sălbăticiunile.

Astăzi sunt un om care are un Stăpân, un bărbat adevărat. Nu am vrut niciodată să mă căsătoresc, dar acum iubesc o fată scumpă și atractivă, care cunoaște problemele mele din trecut. Dorim să ne începem viața sexuală după căsătorie, chiar dacă unii văd rău lucrul acesta. O iubesc mult, deși nu prea știu cum să-i arăt dragostea; îmi este greu, dar nu imposibil. Voi găsi ocazii. „Este nevoie de oameni ca oamenii să se îmbolnăvească și este nevoie de oameni ca oamenii să se însănătoșească.” Barca vieții noastre este la malul mării, iar cât de curând va pleca în larg. Abia așteptăm să-L experimentăm pe Dumnezeu în doi. El mă va întreba ce am făcut cu ce mi s-a încredințat – soția mea – de aceea trebuie să investesc mult în ea. Dumnezeu să mă ajute să rămân binecuvântatul Lui pentru eternitate! Slăvit să fie Domnul!

AI FOST VINDECAT CA SĂ VINDECI!

Ce înseamnă să fii homosexual? Îndeosebi în ziua de astăzi, când caracterul este așa des asasinat? Când senzualitatea a atins cote maxime?

Orice om are nevoie de cunoaștere și, mai ales, de relații bazate pe dragostea care se împlinește dăruind, numită agape. Rețeta fericirii exact acest lucru înseamnă: relații perfecte, între persoane perfecte. Dar, fiindcă noi nu suntem perfecți, fericire nu vom avea. Omul este făcut pentru relații, precum peștele pentru apă. Dar omul poate fi abuzat emoțional și fizic. Emoția lasă urme adânci în personalitatea lui, de aceea orice fel de abuz care are implicații sentimentale afectează reciproc pe cei implicați în actul sexual.

Sunt unii homosexuali care nu doresc să se implice emoțional, vor doar sex, eros, senzualitate. Însă orice

homosexual este însetat după agape, acea dragoste care dă tot ce are, care se împlinește dăruind. Dar în ziua de astăzi găsești mai mult dragostea fileo, care este între prieteni, jumătate tu, jumătate eu, care nu are implicații totale, profunde pentru cei doi îndrăgostiți.

Suntem martorii unui mare colaps universal privind relațiile, colaps privind familia și echilibrul natural al bărbatului, neîmplinit sexual. Foamea aceasta care îl macină mereu, așa cum Eminescu spunea în poezia lui: „Ce e amorul? E un lung/Prilej pentru durere,/Căci mi-i de lacrimi nu-i ajuns/Și tot mai multe cere.” Erosul e o foame care poate calma doar temporar sufletul, privind cunoașterea atât de însetată a omului după om.

Cum ar trebui un om care îl cunoaște pe Dumnezeu să se poarte cu acești oameni răniți? Fiecare are o problemă: de relaționare, nu a avut tată ca model, a fost abuzat în tinerețe, iar acum aceasta îi aduce o anumită plăcere, a fost curios și un altul l-a introdus în „tainele” vieții homosexuale, taine care l-au lăsat pe jumătate mort.

Precum spunea un mare scriitor: „Cel care nu se stăpânește în orice domeniu, chiar și în sex, nu are energie înmagazinată, rezervată pentru performanțe.” Sexul e ca un izvor prin care curge ce e mai bun din tine, dar dacă suprasolicitești sau folosești în mod păcătos acest lucru, te vei distruge.

Calitățile unui om care îi ajută pe tinerii homosexuali care doresc relații – tineri atât de răniți, fără un sistem de valori în propria viață – ar fi „armele” cu care Cristos a venit în lume, cu care a luptat, și anume: adevărul, dragostea și jertfa de sine. De ce ne este așa de jenă și rușine de ei? De ce nu suntem obiectivi? Deoarece categorisim păcatul? Păcatul e păcat, indiferent dacă este făcut cu un bărbat sau cu o femeie. Omul învață păcatul, să îi placă unele așa-zise plăceri, nu învață să-i placă ceea ce trebuie să facă. De aceea, omului lui Dumnezeu îi trebuie „ochelarii” lui Dumnezeu, prin care se uită și privește pe toți ca pe niște oi fără păstor.

Apocalipsa 21:8: „Cât despre scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori...” Nu știi dacă este destul de clar: dacă îți asumi natura Diavolului, tu decizi pe cine ascuți. Pe cine-l crezi, pe acela-l ascuți, pe cine-l ascuți, ca acela devii, și ca cine devii, cu acela vei locui.

Obiceiurile rele nu se schimbă peste noapte. Orice păcat care te domină, orice viciu poate fi schimbat. Nu uita: de ce te dezbraci și apoi cu ce te îmbraci, până când ți-ai dat toate silințele, este o muncă în care Duhul Sfânt te energizează și îți dă puterea necesară.

Homosexualii au nevoie de un păstor care să îi ducă la ape de odihnă, să observe valoarea egoismului dus până la extreme. Mulți psihologi și consilieri consideră că majoritatea tinerilor homosexuali sunt extrem de narcisști, că duc egoismul până la extreme. Câți oameni care nu sunt homosexuali nu duc, într-un alt fel, egoismul până la extreme, sub altă formă!

Fă-ți un plan și spune-I Domnului: „Doamne, cum pot în săptămâna care urmează să vindec un homosexual, un bărbat rănit din cauza unei relații eșuate? Doamne, adu-mi în cale un om care Te caută.” Oamenii sunt însetați după dragostea de tip agape. Dacă vei arăta mare interes, Dumnezeu Își va face datoria și, la timpul potrivit, îi va elibera de sub imperiul narcisismului.

Un instinct inerent al omului este să caute plăcerile. Chiar Dumnezeu îmi spune să mă bucur de sex: „Bucură-te de nevasta tinereții tale” (Proverbe 5:18) și să fii fericit.

Desfătarea în Dumnezeu, dacă e descoperită de orice om, este un maximum absolut al oricărei dorințe raționale, iar ceva mai presus de aceasta nu poate exista.

Legea ființei umane este să caute plăcerea. Dumnezeu ne-a făcut ca ființe care dorim plăcere, bucurie, desfătare și fericire. „Fiule, dă-Mi inima ta și să găsească ochii tăi plăcere în felul Meu de a fi.” „Domnul să-ți fie desfătarea și El îți va da tot ce-ți dorește inima.” (Psalmul 37:4) Când ți Se dăruiește El pe Sine, atunci ai toate desfătările. „Bucurați-vă

în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!” (Filipeni 4:4) „Pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine... Cât pentru mine, fericirea mea este să mă apropiu de Dumnezeu.” (Psalmul 73:25, 28)

Doamne, învață-ne plăcerea și desfătarea pe care le găsim în Persoana Ta, învață-ne și împlinește-le în noi, ca să putem trăi plenar, satisfăcător prin Tine.

Nu numai bărbații homosexuali greșesc ținta, ci și cei heterosexuali care se uită după soția altuia, care caută plăcerea și desfătarea în altă parte decât la adevărata sursă. Toți greșim ținta, așa spune Biblia.

Omul nu e creat pentru sex, ci sexul pentru om. Împlinirea umană în viața fiecărui bărbat este femeia și Doamne, mulți tineri homosexuali am întâlnit care doreau o familie. E adevărat și că multe fete din zilele noastre nu mai știu nici ele ce vor de la un băiat și astfel încearcă tânărul pasionat, în altă parte, împlinirea, din curiozitate.

Noi trebuie să iubim astfel de oameni, prin jertfă de sine. Unii vor fi foarte reci sentimental, pentru că au trecut prin experiențe cu sute de băieți și chiar și-au pierdut încrederea, iar acum se simt ca un pahar gol. De aceea omul poartă o mască, pentru autoprotecție, ca să nu fie respins, deoarece respingerea naște o puternică durere și desocializare de alții.

O, Doamne, ajută-ne să umplem aceste pahare goale! Omul lui Dumnezeu are și el un pahar, dar e plin de dă peste el... spre alții. Ce ușor unii dintre noi, evanghelicii, suntem egoiști. Doamne, iartă-ne! Fă-ne oameni care ajută la bandajarea rănilor, nu la sângerarea lor!

Cum putem fi, Doamne, balsam pentru alții, când nu vrem deloc să îi iubim? Ce înseamnă să îi iubim? Să le arătăm drumul vieții presărat cu iubirea lui Dumnezeu, cea dragoste care satură, care împlinește pe orice om.

Dumnezeu îmi dă poruncă să iubesc pe Domnul Dumnezeu și pe aproapele meu, deci stă în puterea mea să iubesc sau să urăsc pe cineva. Ai dat ce ai mai bun în tine, iubindu-ți „Inventatorul”, iar apoi aproapele?

Roagă-te pentru acești oameni care nu văd decât cu ochii fizici realitățile lumii spirituale. Văzutul devine dușmanul nevăzutului. Postește o zi pentru un homosexual, cum e Cristian sau Ionel, pentru ca Dumnezeu să-i descopere frumusețea plăcerii în El.

Doamne, ajută-ne să acceptăm acești oameni! Doamne, schimbă-mi atitudinea față de ei! Așa cum Tu îi accepți, cum ai acceptat femeia prinsă în preacurvie, ajută-ne și pe noi să îi ajutăm și să fim unelte prin care să rupi egoismul și narcisismul secularizat în postmodernism.

Dragostea nu caută folosul său, acoperă totul, suferă totul și crede totul. (1 Corinteni 13) Mă bucur nespus de mult că Dumnezeu iubește homosexualii, dar nu le acceptă ideile. Eu îi iubesc foarte mult. Uite, de exemplu, azi a venit la mine unul care nu poate procrea, nu poate să se căsătorească și să aibă urmași, predispoziția lui este pentru viața homosexuală.

„Caut... un om... care să stea în mijlocul spărturii”, spune Dumnezeu. (Ezechiel 22:30) „Caut un om care să simtă ca Mine și care să empatizeze cu cei bolnavi, care au nevoie de Doctor.”

Oare tu, cel care citești aceste rânduri, ești conștient de faptul că trebuie să ajuți pe orice om rănit pe care Dumnezeu ți-l scoate în cale?

Biblia e o voce care vorbește așa clar lumii de azi, inclusiv ție și mie. Nu disprețui mucul care mai fumează, nu te socoti singur înțelept, ci caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un lucrător încercat, care nu are de ce să-i fie rușine. (2 Timotei 2:15)

Oare toți homosexualii ajung în iad? O fi așa dur Dumnezeu? Duritatea nu înseamnă răutate, ci dreptate. Nu uita: Dumnezeu este foarte aspru cu Sine, nu tolerează nimic rău la El, dar tolerează pe alții. Noi suntem invers: toleranți cu noi și aspri cu ceilalți. Fii tolerant, nu argumenta păcatul, fii flexibil, dar nu un om care acceptă păcatul în viața unui

om. A fi tolerant înseamnă să iubești pe păcătos, dar să nu iubești păcatul lui.

Caută și în scrum, poți găsi bijuterii și acolo. Să nu zidești ce Dumnezeu demolează și să nu demolezi ce Dumnezeu zidește. Zidește în oameni dragoste agape!

Dumnezeule, deschide-mi ochii, să Te pot vedea în mine și împrejurul meu! Învață-mă să ascult! Vremurile sunt zgomotoase și urechile mele au obosit din cauza miilor de sunete stridente care le asaltează fără răgaz. Vreau receptivitate spirituală, Doamne. Am fost orb la Prezența Ta. Deschide-mi ochii ca să Te pot vedea în fiecare om de lângă Mine!

Doamne, Tu nu ai venit să faci din oamenii religioși oameni și mai religioși, ci din omul pierdut (pe un om fără dragoste agape, un homosexual), copilul Tău. Cei sănătoși nu au nevoie de Doctor, ci bolnavii, cei care au sentimentele zdrobite, cei care caută în altă parte, în puțuri care nu țin apă, adevărata apă vie. Ce ușor e să le spunem acestor oameni: „Du-te și nu mai păcătu”, dar fără să îi acceptăm ca semănând cu noi.

Care e diferența dintre tine și un homosexual? Tu ești un păcătos iertat de Fiul lui Dumnezeu, iar el unul care nu este iertat, care nu cunoaște pe Cristos. Și chiar dacă cunoaște, schimbarea este grea. Uită-te la tine: nu te mai lupți cu păcate pe care le consideri mici? Bârfa, indiferența, mândria religioasă. La fel și ei se luptă, încurajează-i să lupte! Spunând aceasta urăsc păcatul, dar iubesc pe păcătos. Cineva m-a iubit pe mine și mi-a umplut paharul cu dragoste mare, iar eu sunt dator să umplu paharul altora cu dragostea Lui. Am de unde da. Tu ai de unde da?

Cristos spune: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” (Matei 25:40) Biblia este o voce. Așteaptă ca ea să-ți vorbească, e respirația lui Dumnezeu care umple lumea. Eul este vâlul opac care ne ascunde fața lui Dumnezeu.

Realitatea este că Dumnezeu nu tace și nu a tăcut niciodată. Este în natura lui Dumnezeu să îți vorbească. Îți vorbește: „Iubește homosexualii acum. Du-le o vorbă bună, că Eu îi iubesc și îi vreau în cerul Meu. Nu fi nepăsător privind goliciunea vieții lor.” Dacă paharul tău e plin de dă peste el, atunci vei da afară ceea ce este mai bun în tine și etern: iubire pentru cei care nu știu decât eros, agape pentru cei care nu știu ce e ea, dar care tânjesc după ea, fiind bolnavi după ea. Dacă paharul tău e gol, vino și umple-l de la sursa de viață. Ești receptiv la vocea care te cheamă să ajuți un homosexual cu dragostea agape?

Amabil, blând, flămând și însetat după dreptate, pasionat pentru milă, Cristos a venit pe pământ fiindcă a avut milă de cei căzuți, să-i ridice, să le dea o șansă nouă. Ferice de cei care-s ca El și nu lovesc pe cel lovit, pe cel căzut, ci se duc să-l ridice. E prea multă răutate între noi, știm să judecăm, să dăm afară, dar câți dintre noi știu să vindece, să ridice, să se îndure cu prețul jertfei de sine? Când trăiești mila și blândețea, atunci Îl ai pe Cristos.

Meditații îndelungate asupra Scripturii ne vor purifica și vor dirija privirea noastră; părtășia în biserică ne va lărgi perspectiva și ne va mări dragostea față de ceilalți. Serviciul divin, lucrarea, activitățile cu homosexualii, toate sunt bune și creștinii trebuie să se angajeze în ele. Dar la temelia tuturor acestor lucruri stă deprinderea lăuntrică de a privi la Dumnezeu. Ochi noi, dacă pot spune așa, ni se vor dezvolta în suflet. Ajutându-ne să-L vedem pe Dumnezeu în aproapele de lângă noi, în timp ce ochii noștri exteriori văd doar priveliștile acestei lumi efemere.

Doamne, păcatul mi-a întunecat privirea, așa încât Te văd nedeslușit. Te rog, spală-mă în sângele Tău scump și curăță-mă, să îi văd pe toți prin ochii Tăi!

Dumnezeu caută mereu inimi cărora să le vorbească și inimi pe care să le vindece. Nu uita: ai fost vindecat ca să vindecii!

DACĂ VREI SĂ FII PESCAR DE OAMENI

Ceea ce face farmecul unui om este frumusețea sau bunătatea lui? Noi am ales bunătatea, alții frumusețea.

Ajută acești oameni speciali, homosexualii, care au ales greșit, să descopere ce ți-a descoperit Dumnezeu, frumusețea Lui extraordinară! Caută și în scrum sau în colbul de pe drum, poți găsi bijuterii și acolo!

Dacă ești sau vrei să fii pescar de oameni, caută și în mâl, acolo unde peștii sunt privați de Apa Vieții! Fii sensibil să pescuiești peștii care tac, care poate nu au curajul să mai spere că vor fi ajutați, care se zbat singuri în mâl și nebăgați în seamă de cineva. Fii unul dintre cei care își asumă rolul de a scoate un pește din mâl! Mâlul miroase urât și mulți din biserici îl ocolesc, deoarece cred că mâlul se va lipi de suflet și nu de haine?! Isus S-a băgat în mâl. El nu a simțit rușine sau dezgust, ci i-a privit cu ochii dragostei izvorâte din Tatăl.

Nu uita, ei se află printre noi, dar omul nu ia seama. Cristos a murit și pentru ei. Tu ce atitudine ai?

RADU DESPRE COSMIN

Dreptu-i, e fain. Dar aici e și poezie, și adevăr. Mi-ar fi plăcut să îl cunosc pe Cosmin! Când am citit articolul lui am simțit că l-am cunoscut. Am cunoscut un tânăr care seamănă cu el, același profil pe care îl intuiesc la Cosmin.

TINU PENTRU COSMIN

Este foarte bine că ai avut curajul să înfrunți o asemenea situație! Este greu pentru oameni ca noi care, pur și simplu, disperă datorită unei gândiri false despre viață, dar mă bucur că reușești treptat. Este dificil să treci prin situații de genul, dar nu imposibil. Îți doresc baftă și cred că ești conștient că vor veni ispite, dar să nu intri prin ele! Și mie îmi e greu, dar îi am pe cei de la *Contra Curentului* și pe cei din biserică, care mă încurajează să nu mă abat de la cale. Domnul să-i binecuvânteze pentru lucrarea aceasta!

[Între timp, Cosmin a părăsit acest pământ, pentru a locui veșnic cu Acela pe care L-a iubit.]

CRISTI

Mă numesc Cristi, sunt adolescent și locuiesc cu părinții într-un orașel din România. Acum aproximativ un an mi-am dat seama că sunt atras de bărbați. Până în momentul acela nu mă întâlneam cu băieți, numai cu fete, apoi am început să intru pe site-uri de homosexuali și să vorbesc cu băieți pe *Messenger*. În orele târzii, când părinții mei dormeau, vorbeam pe *Messenger* cu homosexuali. Ajunsesem să-mi fac prieteni homosexuali mai mari decât mine. Deși nu eram dependent de pornografia homosexuală, mă autosatisfăceam gândindu-mă la bărbați.

Până la urmă, un băiat mi-a dat întâlnire. Era din orașul meu. Pe moment m-am gândit că aș vrea să ne întâlnim, dar când totul era stabilit, deja mă gândeam că nu trebuie să mă duc. Eram confuz, nu știam ce să fac, până într-o zi când am pus piciorul în prag și am zis că nu o voi mai face.

Apoi nu am mai intrat pe ID-ul de *Messenger* de pe care vorbeam cu homosexuali. Mi-am făcut prieteni care au multe în comun cu mine, cum ar fi muzica pop-rock, chitara și alte chestii de adolescenți. Și acum pot spune că sunt un om normal. Problema cu homosexualii cred că a fost din cauza adolescenței și am fost norocos să scap de stresul „poate află părinții mei”. Acum sunt fericit și nu mă mai gândesc la ce a fost. Într-un fel, mai am atracții homosexuale, dar sunt mai rare și nu mă mai controlează, nu mă mai autosatisfac deloc și am atracții mai puternice pentru fete.

Dumnezeu m-a ajutat să trec peste această fază. Te va ajuta și pe tine, dacă te rogi. Și când eram mic mă rugam, dar de când au apărut atracțiile mă rog în fiecare seară nu numai pentru mine, ci și pentru familia și rudele mele. Sunt catolic, dar mă rog pentru toți cei credincioși care au necazuri, pentru că nu contează religia, ci credința și sufletul.

REMUS PENTRU CRISTI

Mă bucur mult pentru tine că ai reușit să te împotrivești pornirilor tale. Sunt convins că lupta nu e ușoară, dar

Dumnezeu este bucuros că ai ales să fugi de păcat. Nu știi în ce relație te afli cu părinții tăi, dar mă gândesc că ar fi foarte bine să îndrăznești să porți o discuție cu ei.

Cuvântul lui Dumnezeu este o sursă inepuizabilă de putere. Când te rogi, e foarte bine. Dar când citești Scriptura și apoi te rogi, e și mai bine. Aș vrea să povestim mai mult despre asta, deci aștept vești de la tine. Aș fi încântat să putem sta de vorbă pe *Messenger*, pentru a te susține.

CRISTIAN

Vă salută băiatul cel normal, cu oarecare succes la fetele din jur și nu numai, care nu arată rău și care are unele mici ciudățenii: se mișcă o idee cam prea finuț pentru un băiat, dar se enervează dacă i se face vreo observație pe tema asta, de genul: „Parcă ești fată”, are voce cam subțire uneori și se scuză că e răcit, deși e mijlocul verii... Da, sunt eu – un homosexual care nu ar recunoaște că e homosexual nici în fața Curții Marțiale. E o povară ce o simt ca pe o mare crimă pe care aș fi săvârșit-o, și uneori mi-aș dori pedeapsa.

Da, sunt eu, acel nenorocit care se detestă pentru ceea ce este. Am vrut să mă sinucid ca să scap. De multe ori, de nici nu-mi mai aduc aminte. Ultima dată în februarie 2008. Eram singur într-o seară, în camera de cămin. Am citit un articol în care scria că nu e posibil să te vindeci de homosexualitate. Îmi curgeau lacrimile șiroaie. Îmi venea în cap un singur lucru: „Nu am scăpare! Viața nu e pentru mine.” Am luat cuțitul în mână. Condițiile erau prielnice pentru sinucidere: eram singur în cameră, deci nu avea cine să mă salveze. Era sâmbătă seara; colegii de cameră veneau abia duminică seara, iar până atunci nu mă vizita nimeni. Deci timp suficient să pierd mult sânge și să mor. Am admirat cuțitul și venele mele în oglindă. „Uite ce fine și subțiri sunt! Ce ușor le pot tăia!” M-am dus totuși la duș, cu gândul la cuțit și la vene tăiate. Nu știam ce să aleg: ori gâtul, ori mâna stângă. Când am intrat sub duș, m-am simțit mai bine. M-am gândit că nu e o

idee bună să mă tai, pentru că ar fi prea dureros, poate nu mă tai bine și nu mor, dar rămân cu sechele pe viață și devin o povară pentru cei din jur. Nu cred însă că s-ar fi întâmplat astfel, pentru că atunci când îmi propun ceva, nu prea mă las, deci mai înfigeam cuțitul o dată. Am plâns iar. Și m-am oprit. M-am gândit la un singur om: la mama mea. O iubesc prea mult. Sunt singurul ei copil. Aș distruge-o cu un așa gest și nu vreau asta. Mi-ar plăcea să fie mândră de mine. Ea crede că este, pentru că sunt student la o facultate bine cotate în prezent și viitor.

Mama este terorizată în prezent de tatăl meu și de mama lui. Nu este abuzată fizic direct, dar nu-mi aduc aminte să fi fost vreo zi din cei nouăsprezece ani ai mei în care să nu fi avut vreo ceartă. Până să plec la facultate, avea cu cine vorbi despre ce avea pe suflet, acum sunt cam departe și nu-i rămâne decât să mă sune. Azi m-a prins foarte supărat din cauza unor colegi din camera de cămin și i-am zis: „Treci la subiect”, ceea ce a cam blocat-o. Am greșit enorm, îmi vine să mă pleznesc, o merit. Ea face sacrificii pentru mine, și eu uite cu ce o răsplătesc, cu nesimțire și egoism.

Nu am un tată bun. Da, știu ce vorbesc. Poate o să mă judecați pentru ce zic, dar eu sunt cel care și-a pierdut copilăria chinându-se noaptea să învețe după un ditamai scandalul. Învățând la lumina becului sau la veioză, mi-am stricat ochii. Am glaucom, și acesta este purul adevăr. Tata, în loc să-mi zică: „Lasă, copile, că o să te faci bine...”, îmi arunca replici de toată frumusețea, pe care nu le pot uita tot restul vieții: „Semeni cu bolnăvicioasa de maică-ta.” Sau: „Mi-ați mâncat zilele” – cu referire și la ea. „Revelații” pe care le-a „împrumutat” de la bunica.

De când eram la grădiniță mi se interzicea să ies până și pe drumul din fața casei. Nu am avut voie să mă joc cu ceilalți copii, în așa fel încât să-mi pot însuși regulile de bază pe care se întemeiază un sistem social. Adică să dai, să primești, să vorbești, să știi să fii competitiv, să îți cunoști valoarea proprie, limitele. Până la urmă jocurile copiilor asta

sunt de fapt. Eu, în loc să le fac practic, am stat să le analizez teoretic. Dar nu îi tratez după cum ar merita, le vorbesc frumos și nu îi supăr – aici mă refer la a mea bunică și la al meu tată.

Tata nu o iubește pe mama. Ea e a treia lui soție. S-a căsătorit cu ea din necesitatea de a fi „în rândul lumii”. S-a trezit, la treizeci și opt de ani, să se însoare cu o copilă de optsprezece. Și tot el îi reproșează că nu îl iubește. Păi are pe cine? Ea era la liceu. După ce s-au căsătorit, el și părinții lui i-au interzis să se mai ducă la școală, au trimis-o la sapă. Da, sunt un copil de la țară. Acum tata nu e mulțumit, că nu se descurcă cu banii. Când i-am zis asta bunicii, m-a înjurat. Apropos, mamei i se interzice să se ducă pe la mama ei. „Ce să cauți acolo? N-ai văzut-o de mult?” Interdicția mi s-a aplicat și mie. Amuzant. Nici nu aveți idee ce dezastru poate să facă o astfel de bunică.

O chestiune foarte neplăcută și mai ales incomodă este când văd oameni de vârsta tatălui meu care se comportă exact așa cum ar trebui să facă un părinte cu copiii lui, iar mie mi se pare ceva extraordinar. M-am cam obișnuit cu tata așa cum este. El zice că ține la mine. Probabil, dar are un mod foarte original de a o arăta. Acum îmi trimite bani pentru facultate, obligat de mama, care îi face teorie. Urăsc faptul că depind de el. Îmi caut un job. În domeniul în care vreau să lucrez se câștigă mulți bani. E una dintre cele mai mari dorințe ale mele.

Să trec la ce este mai important. Am vorbit destul despre familia mea. Primul meu act sexual l-am avut cu o prostituată, pentru că mă așteptam la ce este mai rău. O fată normală ar fi spus tot celor cunoscuți, deci așa am rezolvat problema bârfitului. Rezultatul a fost mult sub așteptări. Mă așteptam să nu am o dorință prea mare, dar așa întâmplare nenorocită nici prin cap nu-mi trecea.

Nu pot să-mi închipui o durere sau dezamăgire mai mare. Am absolut tot ce-mi trebuie din toate punctele de vedere, cu referire la fizicul și psihicul meu, dar îmi lipsește atracția

sexuală pentru femei. Realizez când o fată e superbă și îmi place de ea, simt ceva pentru ea, dar nu apare dorința, ca la orice bărbat normal când admiră o femeie pe care o place. Nu, mie mi se scurg ochii, fără să vreau, după vreun băiat arătos. Îmi vine să râd când mă gândesc la cât pot fi de josnic. Cum să-mi placă un bărbat? Ce mai e și asta?

Am câțiva amici cu care mă înțeleg bine, pe care îi ajut la nevoie, le iau apărarea, îi susțin în limita posibilităților. Ei mă consideră un amic foarte bun, mi-au spus-o mie și altora, dar dacă ar ști ce eu sunt cu adevărat, m-ar detesta toată viața lor. Nu-i condamn. Nu e normal să fii homosexual, e o chestie care de la bază este ilogică, este contra naturii.

Am și o cea mai bună prietenă pe care aș fi putut-o întâlni (a nu se înțelege iubită). Este o comoară. Ei îi spun tot, cu excepția chestiunii cu homosexualitatea, asta în speranța că o să rezolv problema și nu o să mai fie nevoie să-i zic. Dar am pe conștiință faptul că îi ascund ceva.

Unii băieți pe care îi cunosc arată atât de bine! Vin la mine și mă salută, îmi zâmbesc, mă bagă în seamă, îmi stau prin preajmă. Suntem colegi de facultate. Mă atrag, dar mă abțin atât de bine și atât de mult, încât nimeni nu are cum să-și dea seama că sunt homosexual. De exemplu, văd un coleg, ne salutăm, vorbim despre nu știu ce cursuri, apoi ne luăm rămas bun și plec fără să mă uit în urmă, normal, ca și cum aș fi total preocupat cu altceva, din moment ce îi întorc spatele. Dar eu mi-aș dori să stau lângă el cât mai mult posibil sau poate să întorc capul să îl mai admir o dată, ca și cum ar fi ultima oară. În asemenea momente se luptă dorința cu conștiința. Voi, care sunteți *straight*, nici nu aveți idee ce sfâșietor poate să fie. Una e să bănuiești cum poate fi, și cu totul altceva să o și simți pe pielea ta.

Din cauza acestei dorințe nenorocite, de la paisprezece ani mă autosatisfac cu gândul la bărbați arătoși și am numai fantezii perverse. Atracțiile față de băieți le am de mic, dar tot la fel de bine îmi aduc aminte că îmi plăceau și fetele,

chiar foarte mult. Dar habar nu am ce nenorocire s-a putut întâmpla în timp, de am ajuns în așa hal.

Am început să realizez că gluma se cam îngroașă. La cincisprezece, șaisprezece ani merge să nu ai o iubită, dar la douăzeci deja ești ciudat dacă nu ai nici măcar relații pasagere. Lumea mă întreabă: „Ești băiat frumos, cum de nu ai prietenă?”, iar eu răspund: „Sunt mai pretențios de felul meu”, „Nu am găsit fata potrivită”, „Am stat de curând cu o tipă, dar apoi nu mi-a mai plăcut” și alte fraze de genul acesta. Nu este simplu. Timpul e scurt. Sincer, nici nu știu ce o să fac în continuare, ce o să le spun celor din jurul meu.

Mi-e groază când aud că amici cu cinci, șase ani mai mari decât mine se căsătoresc. E logic să-mi pun întrebarea: „Eu ce mă fac când ajung la vârsta lor?” Cum să mă căsătoresc cu o fată, când nu sunt atras sexual de ea? Ce-i de făcut? Fete ar fi destule potrivite și pe care aș putea să le cuceresc, dar cum fac când ajung la momentul când trebuie să mă culc cu ea? Hai, că „te iubesc” funcționează oarecum, că mă înțeleg bine cu ea și că e frumoasă, atenție îi acord, că oricum nu mă interesează alte femei, dar cu sexul ce fac, oameni buni?

Deși am avut multe tentative, nu am avut curajul să mă duc cu bărbați, în special recent. Am găsit tipi cu care să mă înțeleg, dar nu sunt de încredere și nu știu ce vor ei de fapt. Nu vreau să ajung unde nu trebuie și nici să fiu cârpa cuiva nu-mi convine deloc. Arăt bineșor și mulți mă râvnesc, tocmai de aceea mi-e frică.

Începusem să mă stresez destul de mult pe tema asta în ultimul timp, până când, la sfatul cuiva, am șters toate materialele pornografice cu homosexuali din calculator, am scos contactele din ID-ul de *Messenger* pe care îl am anume pentru tipi homosexuali, și parcă de atunci nu mai simt nevoia acută de a o face cu un bărbat.

Nu vreau să mă culc cu bărbați, pentru că nu-mi doresc să mă obișnuiesc cu acest lucru, ci vreau să am o viață normală, adică să mă căsătoresc cu o femeie frumoasă, să am copiii mei, nu să fiu nevoit să adopt. Nu mă înțelegeți greșit!

Dacă aş adopta copii, i-aş iubi la fel de mult ca pe copiii mei biologici. Ideea este că, atunci când cresc, află despre părinţii biologici – nu aş putea să-i mint – şi nu i-aş putea opri să se ducă la ei să îi vadă. Dar aici aş risca să fiu uitat... Iar mie îmi este groază de singurătate.

EMILIAN PENTRU CRISTIAN

Cristian, m-am regăsit întru totul în povestea ta, în afară de partea cu prostituata. Eu sunt virgin şi am treizeci de ani. Pot spune că a avea înclinaţii homosexuale e extrem de greu. M-am resemnat oarecum. Cred că, dacă voi ajunge să fiu bătrân, voi fi singur, singur, singur... Sper totuşi să fiu cu Dumnezeu.

DAN

Sunt Dan şi am patruzeci de ani. Simt nevoia de a vorbi cu cineva, dar nu am cu cine, pentru că nu am prieteni. Când familia nu te înţelege şi nu îţi este aproape, e greu. Părinţi nu am, tata a murit în '90, iar mama, şapte ani mai târziu. Nu mi-a fost uşor.

Acum vă voi istorisi cum a început viaţa mea de homosexual. Este o poveste lungă. Am început să fac sex cu bărbaţi mai des după '90. La început nu mi-a plăcut, apoi m-am obişnuit. Am mers în cluburi homosexuale în oraşele mari, mi-am făcut prieteni şi am continuat aşa până în urmă cu câteva luni. Despre relaţiile mele cu bărbaţii nu am ce să spun. De obicei făceam sex o dată şi atât. Relaţii mai lungi nu am avut, am făcut sex numai cu necunoscuţi.

Am fost şi la psiholog acum o lună; am vorbit cu el treizeci de minute şi mi-a spus ca atunci când voi fi decis să-i spun tot, să vin la el. Probabil şi-a dat seama că sunt homosexual. Eu nu i-am zis nimic, am răspuns doar la nişte întrebări de rutină, cu „da” sau „nu”. I-am spus numai că am venit la el pentru că am nişte vise ciudate şi nu pot dormi noaptea. Mai iau pastile de somn.

E periculoasă lumea homosexuală, ai contact cu oameni distruși, cu drogați și alcoolici. Asta este realitatea, noaptea se poate întâmpla orice în cluburi. Pentru ce mergeam în cluburi homosexuale? Pentru sex, pentru ce altceva? Pentru mine acea viață era ceva normal, distracție și aventură. Atât timp cât există filme cu homosexuali și se dau la televizor, mulți vor să vadă cum este din curiozitate. Tot din curiozitate am început și eu și m-am obișnuit, dar nu mai am vârsta și nu mai am chef de ieșit prin cluburi; sunt prea obosit.

Trăiesc cu frica de a fi descoperit. Frații mei nu știu că sunt homosexual, pierd tot dacă află. Mă simt singur și nefericit din cauză că nu am o viață normală. Nu plâng, dar țin în mine. Trebuie să-mi revin și să am și eu o familie. Sunt hotărât să renunț la viața pe care am dus-o, dar este complicat. Nu prea cred în Dumnezeu. Îmi pun întrebarea: de ce ne ține Dumnezeu pe lume dacă suntem homosexuali?

[Dan provine dintr-o familie evanghelică.]

DANI

29.12.2008

Salut! E interesant că încerci să-i abordezi pe cei care sunt „rătăciți”, dar nu e tocmai generală problema asta. Vezi tu, nu toți sunt traumatizați de oareș’ce experiențe nefericite în copilărie sau altfel și deci nu merge explicațiunea cu poveștile de viață relatate de anumiți anonimi.

În cazul meu, pur și simplu așa simt eu! Îmi plac efectiv bărbații, fizicul masculin, felul de a fi al bărbaților. Față de femei nu simt nicio atracție și ce pot face? M-am simțit vinovat mult timp din cauza sentimentelor mele și am avut multe gânduri negre, chiar și acum mă gândesc uneori dacă ar mai fi cale de întoarcere. Mă refer la faptul că, în timp, am încercat să păstrez legătura cu mulți dintre partenerii mei și chiar am sentimente pentru oamenii aceștia. N-aș putea să concep să rămân fără influența lor în viața mea.

Am discutat deja cu Martorii lui Iehova despre situația în care mă aflu, și ei aveau în revistele lor o sumedenie de articole „la subiect”. Am frecventat ani de zile adunările lor și am renunțat pentru că nu mă pot debarasa de sentimentele astea. Deci nu știu de pe ce poziție am putea purta discuția. Am văzut că ai fost online, dar nu am avut curaj să te abordez. Dacă începi cu citate biblice, cred că mă plictisesc. Nu te supăra! Știu că pentru tine Scriptura înseamnă mult, dar pentru mine nu mai e decât o lectură plăcută și doar atât. Succes în demersurile tale! E totuși un lucru bun ce încerci să faci. *Take care!*

Mi-ai urat „La mulți ani!” Nu vreau ani mulți. Aș vrea să se termine mai repede, că nu-i frumoasă viața. Aș vrea să termin ca Smeagol, într-un râu de lavă, să mă dezintegrez ca și când n-aș fi existat vreodată. *I am a weak soul.* Am zis că nu cred în Dumnezeu? Cred că veșnicia e pentru cine o merită. Și ce rost are suferința? Nu vreau să-mi mai pun speranțe. O să caut cartea pe care mi-ai recomandat-o, pentru că am un conflict cu Dumnezeu și I-am întors spatele, deși mi-a făcut numai bine. Dar nu pot să înțeleg de ce lasă să se întâmple niște chestii, iar apoi cere socoteală pentru felul în care te-ai descurcat în viață. Dacă asta-i crucea pe care ar trebui să o duc, eu am căzut de mult. Sunt strivit sub greutatea ei...

Ce speranță există? Nu simt tocmai regret, deși îmi dau seama că ar trebui. Adică o văd în ochii alor mei, când îmi reproșează că sunt cum sunt și că i-am făcut de râs. Doare ca... Scuze! Acum recunosc față de toți că sunt cum sunt și trăiesc ca și cum nu mai am nicio rețineră. Dar dă-mi voie să fiu surprins pentru că îmi redescopăr sentimente mai calde când văd o publicație creștină sau când vine vorba de spiritualitate. Și nu înțeleg cum mai pot să tânjesc după lumină, când sunt un drac împielit. Mulțumesc totuși că ai avut timp și pentru mine. Mi-a făcut bine discuția.

02.01.2009

M-ai rugat ca, dacă sunt împotriva hărțuirii homosexualilor, să scriu un comentariu la articolul *Nu m-am*

gândit niciodată că aş putea fi homosexual, pentru a-l posta pe site. Normal că nu vreau! Nu ştiu ce oameni ai ajuns tu să cunoşti şi prin ce prismă ai început să judeci tu situaţia, dar eu ştiu câţiva care chiar ar trebui hărţuiţi pentru felul în care se manifestă. E un mod deviant de viaţă. Cei care sunt astfel ar trebui să stea la locul lor, să-şi analizeze reacţiile şi să nu stârnească reacţia ostilă şi scandaloasă a majorităţii. Şi să ştii că n-am citit articolul. *Sorry!*

06.01.2009

Frumoase relatări! În câteva dintre ele chiar regălesc gânduri de-ale mele, şi mă simt ciudat. Mulţumesc că ai insistat să mi le trimiţi. Pe celelalte le-am închis fără să le citesc. Zilele acestea ar trebui să ne bage banii şi cred că aş căuta adresa librăriei creştine. Aş vrea cartea despre care mi-ai zis. Nu ştiu de ce, simt că totuşi aş vrea o relaţie cu Cineva de-acolo de sus. Am citit relatările de pe site şi mi-am adus aminte de buna dispoziţie pe care o simţeam când eram la întruniri, de orele de studiu. Doamne, ce bine era! Mulţumesc pentru traducerea refrenului; acum îmi place şi mai mult, mă gândesc că e ca şi cum Isus mi-ar spune vorbele astea. Mulţumesc şi toate cele bune!

17.01.2009

Îmi cer scuze dacă am fost rău acum câteva seri. Am vrut să fie cu spirit de glumă. În rest, *thanks* că încă nu m-ai abandonat şi îmi mai trimiţi linkuri cu ce crezi tu că mi-ar face bine să citesc, dar ai putea să renunţi, că nu dau semne de remediere. O singură dată am avut curiozitatea să caut nişte versete menţionate în povestirile de pe site, şi nimic mai mult. Cred că ar trebui să renunţ la nostalgiile spirituale, pentru că nu sunt în asentimentul jumătăţii mele întunecate. Numai bine!

20.01.2009

Mă fascinează maturitatea celor în vârstă şi da, e ceva şi în legătură cu tata. Relaţia cu el e foarte deficitară. Este un om imposibil, de care nu te poţi apropia sufleteşte, şi m-a durut mult când eram mic să văd că alţi taţi erau altfel cu fiii

lor. La ei se putea, la noi de ce era așa de rău?! Bății, certuri și înjurături mereu. Iar în cazul meu au mai fost și problemele de sănătate, de care părinții nu prea s-au preocupat cum trebuie, iar azi sunt un „terminat”. Probabil și de asta fac ce fac: îmi place să-i dezamăgesc, să-i văd că se neliniștesc din cauza prostiilor mele. Când tata îmi zicea că sunt un nimic și că mă vor întinde câinii, că nu voi putea să mă descurc în viață, durea ca...!

Iar de când am întâlnit oamenii aceștia, care în felul lor au ajuns să țină la mine și să-mi promită atâtea doar ca să rămân cu ei, parcă am început să mă vindec în inimă. Dar când am zis eu ceva despre dragoste? Pentru mine nu există. Nu vreau amăgiri; nu mă pot însă mulțumi cu dragostea față de aproapele. Am avut o perioadă când credeam că aș vrea să mă dezic de astfel de fapte și mă simțeam oribil când ajungeam să mă autosatisfac. Și chiar fizic mă simt aiurea. Nu pot să renunț decât mort.

24.01.2009

Sună promițător treaba cu *Reach Truth*, dar încă nu-i de mine, iar în engleză sunt stângaci. Mulțumesc totuși de informare. În timp ce citeam, chiar m-am gândit la cineva care mi-ar plăcea să fie mentorul meu în program. Știi, eram în timpul studiului biblic și, involuntar (jur!), am făcut o obsesie pentru tipul cu care studiam. Era căsătorit omul, era „la locul lui”, nimic de zis, dar eu eram pur și simplu obsedat. Când venea ziua de studiu, aproape uitam de studiu, deși acesta era motivul întrunirii. Dar eu abia așteptam să-l văd pe el! Doamne, ce scump era omul! Sunt catastrofă, nu? *Jesus save all of us!!! All.*

28.01.2009

Poate nu mă crezi, dar mi-ar plăcea să mi se întâmple și mie o astfel de schimbare. M-am regăsit în mai multe sentimente ale tipului din relatarea pe care mi-ai trimis-o astăzi. *Thanks again* că te mai gândești și la mine.

09.02.2009

E bun tipul, dar nu m-a prins cu totul. Mă refer la Joe Dallas. Cine e domnul? Cât privește teologia homosexuală, care justifică relațiile homosexuale cu Biblia, nu știu ce ar fi de justificat.

10.02.2009

Mă dobori când zici de har și de Duh Sfânt. Într-o vreme m-am rugat special ca să simt influența Duhului Sfânt *in my life!* M-am rugat să-mi schimbe modul de gândire, să încep să mă redresez, dar nu s-a petrecut nimic din ce așteptam. Da, te-am găsit pe tine, dar acum sunt pe fundul bălții, în mocirlă. Și în urechi am nămol! Nu mai răzbate până la mine nimic din mesajul Evangheliei. Nimic. Aș vrea din tot sufletul să existe ceva, altceva, dar nu mai cred! Aș vrea să mă dematurizez, să stau în ploaie și să visez...

24.02.2009

Cum este mai bine, să renunți dintr-odată sau progresiv? M-am oprit pe la jumătatea articolului, pentru că îmi sugera să renunț ca să pun în loc răsplata. Dar eu nu mai cred în clipa asta. Mi-am pierdut credința. Nu mă mai motivează nimic pentru ca să o las baltă. *I know, I'm sorry.* Nu mai sunt sigur de multe lucruri...

Aici în România sunt mulți care o iau „pe arătură” din cauza deviațiilor, că e doar o deviație de la normalitate. Ești de admirat că ai disponibilitate să faci treaba asta la care te-ai „înhamat”, dar ai grijă!!! Te rog să nu fii credul, lumea nu-i chiar cum ne-am dori noi să fie. Nu acorda creditul tău oricui, doar pentru că are nevoie. Nu, trebuie să-și dorească!

01.03.2009

Ar trebui să petrec mai mult timp pe site-ul *Contra Curentului*, pentru că vorbesc frumos oamenii pe-acolo. Dar sunt foarte reticent la treaba cu veșnicia și *God*. Aș vrea totuși să încerc (pentru a câta oară?) să mă debarasez de ce am fost și de ce-am făcut până azi, dar nu am ce să pun în loc, cum zicea parcă Joe Dallas al tău. Da, așa vreau și eu, o transformare, dar nu mai cred în... era să zic „baliverne”! Și

oricât de ipocrit aş părea zicând asta, m-am lămurit cum se petrec lucrurile în religiile astea.

Nu sunt toți la înălțimea dogmelor și teologiei pe care o propovăduiesc. Chiar și calitatea oamenilor se pierde în particular. Când ai ocazia să-i cunoști, unii ajung să te dezamăgească, de parcă n-ar mânca și ei același fel de spiritualitate. Pe unii Biblia îi schimbă, pe alții nu. Cum de nu are aceeași putere asupra tuturor? Eu am tendința de a judeca oamenii și nu suport să văd și prefăcuți în mijlocul adunărilor. Ce caută acolo? Strică grupul. OK, *forget it*, că nu renunț eu chiar pentru religie și nici nu are rost să mă gândesc. Sunt doar nebun și sper la cai verzi pe pereți. Nu mai vreau să-mi plâng de milă. Mereu mă gândesc să plec și să nu stau locului și caut pericolul cu lumânarea și da, cred că sunt țăcănit rău de tot.

05.03.2009

Mi se face rău cu Domnul ăsta al tău! Pentru mine n-a binevoit prea multe și L-am rugat vreo douăzeci de ani încontinuu! Să mă iubească tata, să fiu sănătos ca restul copiilor, să nu-mi fie frică, să cresc mare. Dacă nici la rugăciunile unui copil mic și inocent nu răspunde, atunci nu-L mai deranjez niciodată! Vreau doar să se termine mai curând, că dacă nu, ajut eu să se termine mai devreme sau mai târziu. Dacă El vede și știe de la început cum va fi, de ce m-a lăsat să mă descurc așa? E un nonsens. E o... nu știu cum să spun! O insensibilitate. Și mai zice toată lumea că El e iubire. N-am prea simțit iubirea asta. Și pe a Lui iubire, dacă există, aş fi vrut-o în primul rând.

09.03.2009

Am copii. Ar trebui să-i păzesc când sunt în prezența unor foști homosexuali? Foarte interesant aspectul! Plecând de la această preocupare firească a celor care sunt părinți, declar că măcar acesta e un motiv pentru care prefer să fiu deschis față de toată lumea, când recunosc că sunt altfel. Țin foarte mult la cei care mă acceptă așa cum sunt, iar ceea ce prefer în plan sexual e singurul lucru care m-ar putea deosebi de restul

lumii. În rest, îmi știu capacitățile și mă doare când se trezește vreunul să mă trateze ostil sau chiar indiferent. Personal consider că piticiiăștia micuți sunt de fapt niște îngerași care trebuie ocrotiți de duplicitatea anumitor indivizi. De multe ori, simțindu-mă teribil de singur, mai merg în vizite pe la prieteni și s-a nimerit să mă reconforteze mai degrabă prezența picilor, care aduceau hârtie să desenăm.

12.03.2009

El a fost cu mine – mi-a plăcut relatarea lui Bryan și mi-a plăcut cum și-a pus el la un moment dat întrebarea: „Cât puteam să mai decad?” Cam așa ar trebui să gândesc și eu.

14.03.2009

Bine, ai dreptate, și ce pot să fac? Ți-am spus deja că nu mai cred! Aș vrea să cred că e mai mult decât existența asta, dar nu! Cum să ascult dacă nu am de cine?

20.03.2009

N-am apucat aseară să-ți spun, dar sunt tipi care nu au o cunoștință exactă de ce zice cu adevărat Scriptura și, în neștiința lor, tot mai speră că Dumnezeu chiar ar putea să-i ierte, să-i tolereze în sânul Bisericii. Și nu se gândesc că simpla lor prezență în mijlocul adunării întinează grupul credincioșilor.

Poate un astfel de individ este acela ce te-a amenințat și batjocorit verbal. Sper să rămână doar în stadiul incipient toate amenințările acelea! Pentru că în realitate nu există nimic care să justifice un asemenea limbaj. Ai grijă de tine, pentru că se pot afla date cu puțin efort și, dacă într-o zi chiar dai peste un fanatic din acesta dezaxat, la ce ți-ar folosi?

Am dat anunț în reviste și m-au sunat studenți la teologie și preoți, iar acum de când am profil pe un site ce intermediază relații am intrat în discuții deocamdată cu un profesor de religie. *All the best 4 u!*

24.03.2009

Desexualizarea nevoii mai profunde... E foarte frumos articolul! Mă regăsesc în multe aspecte. L-ai căutat special pentru mine?

Tu pentru ce jelești? Eu nu mai am momentele astea. Simt regrete, dar nu mă mai lamentez și nu jelesc. La ce bun? Așa a fost să fie. Mulțumesc totuși de articol. Foarte profund... Era să mă opresc din citit la unul din paragrafele de început, că prea „mă citea” ca din carte și deschidea rana pe care credeam că am închis-o bine.

08.04.2009

Zece sfaturi pentru păstrarea integrității sexuale. Excelent articol! Mi-a plăcut mult Filipeni 3:13-14, dar nu mai cred și nici nu mai sper în vreo recompensă cerească sau pământească. Sunt rătăcit de tot și cred că sunt deja „devorat” de demonii mei lăuntrici.

Sunt foarte bune articolele, dar nu cred că mai au vreo influență asupra mea. Mă simt oribil citind asemenea idei pure și profund binevoitoare, știind că în orele următoare practic, gândesc și poftesc toate necurățiile.

11.04.2009

Azi am stat două ore pe *Contra Curentului*. Am citit niște frumuseți de articole. L-am citit pe cel pe care mi l-ai trimis ultima oară și am mers de la unul la altul, pentru că toate erau frumoase și interesante.

De ce nu mor odată?!

DANIEL

Am douăzeci și șapte de ani și am dus o viață de homosexual pasiv. Cei care au avut relații homosexuale știu ce înseamnă. Nu mai țin minte când mi-au apărut atracțiile, dar viața de homosexual am început-o din curiozitate, cu un an în urmă. De fapt, sunt atras sexual și de femei, dar acum nu mai bag în seamă acest lucru, pentru că nu vreau să mai păcătuiesc.

L-am cunoscut pe prietenul meu pe stradă. Până să ne întâlnim prima oară, am vorbit trei luni la telefon. Relația noastră a durat șapte luni. La un moment dat am fost tentat să încerc sexul în trei. L-am sunat și i-am spus, dar el m-a refuzat, susținând că nu mai vrea să facă așa ceva, pentru că și-a găsit o prietenă și vrea să lase trecutul în urmă. Mi-a zis să-mi revin și eu la normal, fiindcă doar ne amăgim având astfel de relații care nu sunt plăcute lui Dumnezeu. Deși țineam la el, nu prea am suferit. Între timp, am mai încercat o relație homosexuală, dar am renunțat când am descoperit că tipul vroia să mă fure, ceea ce m-a dezgustat.

Mă muștra și conștiința, mai ales că eram credincios, și am hotărât să mă las definitiv de astfel de prostii inutile, care nu fac decât să amăgească oamenii. Și pentru ce? Toate sunt trecătoare, nimic nu ține la infinit și, până la urmă, vom da seamă în fața lui Dumnezeu pentru toate. Cât despre mine, sunt păcătos, dar nădăjduiesc că Dumnezeu mă va mântui.

DUPĂ UN TIMP

Sunt deja câteva luni de când am intrat la mănăstire și mă simt atât de bine! Am venit aici ca să am liniște, fiindcă lumea e rea. Acum numai și gândul la homosexualitate mă umple de scârbă. Ce-a fost a fost și nu va mai fi. Cristos m-a curățit. Trăiesc pentru El.

DAVID

Mi s-a cerut să-mi scriu mărturia, pentru a fi de folos altora care au nevoie de ajutor în acest sens, dar cred că ea mă ajută în primul rând pe mine, pentru că mă recunosc așa cum sunt, în fața lui Dumnezeu și în fața oamenilor. Nu mă pot schimba, dar vreau. Știu că Dumnezeu mă va izbăvi într-o zi și voi deveni din învins, învingător!

Singura opțiune este El, pentru că oamenii nu dau nicio șansă în acest sens, spun că nu te poți vindeca de homosexualitate. Dar Unul singur este drept, iar El mă va elibera pe mine și pe toți cei ce vor vrea acest lucru.

Nu pot să spun că am avut probleme în tinerețe care să cauzeze pornirile mele homosexuale. Știu doar că dintotdeauna m-am simțit atras de băieți. Într-adevăr, am avut parte de mici jocuri erotice pe la vârsta de doisprezece sau treisprezece ani, dar nu cred că ele mi-au influențat orientarea sexuală. Cred că au fost mai mult din curiozitate, pentru că deja mă simțeam atras de cei de același sex înaintea acelor întâmplări.

Consider că este lupta pe care trebuie să o duc eu. Este o luptă grea, pe care de multe ori cred că nu o pot câștiga. Autosatisfacerea, pornografia, fanteziile mă macină pur și simplu. Aceste căderi în păcat mă fac să-mi doresc să nu mă fi născut.

Sunt evanghelic și știu că homosexualitatea este un păcat foarte grav înaintea Lui, de aceea doresc din toată inima să mă pot schimba, să mă pot îndrepta. Ce-i drept, nu mă consider homosexual, dar nici prea departe nu sunt. Îi mulțumesc Lui că nu am făcut sex cu nimeni, pentru că mi-ar fi fost mult mai greu să mă schimb. Îi compătimesc pe tinerii care au luat-o pe această cale și-mi doresc să fim cu toții mântuiți, să nu renunțăm la cerul Lui minunat pentru plăceri de cinci minute! Și sper ca Cel Rău să fie zdrobit de puterea Duhului! Să fim binecuvântați!

DĂNUȚ

Viața homosexuală... Un șir de suferințe și dezamăgiri!

De când eram mic îmi doream să am un tată iubitor, căruia să-i pese de mine, să mă iubească, să mă ia în brațe și să-mi zică „te iubesc”, dar niciodată nu s-a întâmplat asta. Doar mama era cea care mă alinta și mă iubea, ea se îngrijea să nu-mi lipsească nimic. De multe ori eram numit „mămos”, fiindcă am crescut mai mult în preajma mamei.

La vârsta de zece ani mi-am dat seama că era ceva ciudat cu mine. Mă atrăgeau băieții, dar nu știam ce se întâmplă. Provin dintr-o familie de evanghelici și de mic am fost dus la

biserică. La paisprezece ani sentimentul s-a amplificat și luptam cu mine însumi; îmi dădeam seama că nu era bine ce simțeam și mă rugam să fiu tare. La șaisprezece ani am făcut botezul la biserică. Eram așa fericit!

Însă, la un an după, am cunoscut primul băiat homosexual, prin intermediul internetului. După ce am vorbit câteva săptămâni a venit la mine în oraș să ne vedem. La început îmi era rușine, dar apoi m-am obișnuit. Deși mă întâlneam cu el destul de des, nu s-a întâmplat nimic între noi. După aproximativ un an, nu a mai avut răbdare cu mine și ne-am despărțit. Eram așa de supărat, încât plângeam tot timpul. Îl vedeam ca pe ceva ce căutam de multă vreme, el era totul pentru mine.

La șaptesprezece ani și ceva am cunoscut un alt băiat din oraș. Cu el am făcut doar lucruri „mărunte”, săruturi și câteva atingeri. Nu am făcut mai mult, cu toate acestea, mințeam când ieșeam în oraș, spunându-le alor mei că ies la niște prieteni, însă mergeam să mă întâlnesc cu băieți.

Încet, încet am avansat în acest păcat, până am ajuns ca la optsprezece ani să o fac prima dată. După fiecare partidă mă simțeam oribil, îmi era rușine de mine și îmi era scârbă, mă rugam și ceream ajutor ca să renunț. Cu fiecare băiat cu care mă întâlneam îmi doream să fie o relație de lungă durată, să fiu iubit. Golul pe care îl aveam în inimă nu era însă umplut niciodată. Nicio relație nu ținea, se rezuma totul la sex, iar apoi gata.

Mi-am zis că nu se va mai repeta și așa a fost, până am întâlnit un tip din Timișoara, despre care am crezut că va fi ce căutam de atâta vreme. Mă iubea și era mereu lângă mine, mă ajuta din toate punctele de vedere. Am vrut chiar să mă mut la el. La biserică nu mai mergeam sau mergeam foarte rar, Biblia nu o mai citeam și începusem să beau la petreceri, care erau din ce în ce mai dese. Însă nici acea relație nu a ținut, pentru că nu vroiam să fiu înșelat, nu acceptam niciun fel de aventură cu altcineva. O altă suferință, dezamăgire, zile cu plâns...

Oare asta să fie viața pentru care am fost creat? Oare acesta sunt eu? Oare sunt iubit de Dumnezeu? Erau întrebări pe care mi le puneam, însă continuam să mă îndepărtez de Dumnezeu fără să-mi mai pese și începeam să mă feresc a mă numi creștin. Îmi era rușine. Continuam să mă întâlnesc cu băieți și să fac tot felul de lucruri, însă acestea nu mă făceau cu adevărat fericit, îmi dădeau doar o fericire superficială, de moment, apoi rămâneam gol și tot mai trist.

Viața homosexuală nu te ajută în niciun fel. Este doar murdărie, păcat, dependență de sex și de tot ce este mai urât. În momentul de față îmi este rușine de mine și încerc să mă schimb. Am un prieten homosexual, este din oraș, însă ne vedem destul de rar. Poate că este bine faptul că am stabilit că în primul rând suntem doar prieteni, iar apoi iubiți. Ne dăm doar câte un sărut la despărțire.

Mă lupt, dar nu prea am putere. Știu că nu este bine și cer ajutor ca să renunț la acest gen de viață. Unii dintre foștii mei parteneri mi-au rămas prieteni. E ciudat însă că niciunul nu este fericit. Doi dintre ei s-au îmbolnăvit de sifilis. Acum sunt marginalizați, iar altădată erau în centrul atenției. Păcatul te face orb, iar mai apoi te „omoaară”. Mă rog ca odată să fiu destul de hotărât să renunț. Am început să nu mai caut băieți homosexuali, să nu mai intru pe site-uri de acest gen și să îmi șterg conturile de pe site-uri care promovează acest mod de viață. Am șters numere de telefon.

Cu ce m-am ales până acum din viața homosexuală? Cu suferință, stres, regrete. Este greu să renunți, dar nu imposibil. Sunt sigur că Dumnezeu nu ne-a făcut pentru a fi homosexuali, ci pentru a fi copiii Lui sfinți. Un prim lucru pe care îl poți face este să începi chiar de pe acum. Șterge numerele care te îndeamnă la păcat, conturile de pe anumite site-uri. Începe astăzi, până nu este prea târziu!

DENIS

Puteți să mă ajutați să nu mai fiu homosexual? Am aflat de voi de pe internet. Sunt foarte hotărât! Vreau să-mi întemeiez o familie, să am și eu copii.

Când aveam treisprezece ani, m-a violat un verișor de optsprezece ani, de mai multe ori, până la șaisprezece ani. M-a amenințat că dacă spun cuiva mă omoară și nu mai știe nimeni de mine niciodată. Pe urmă a plecat din oraș, iar după ce s-a mutat la țară am simțit o atracție față de bărbați.

Nu m-am gândit să le spun părinților, nici nu am de gând să fac așa ceva. De mama sunt foarte apropiat, dar nu am cum să-i spun. Relația cu tatăl meu e bună, dar sunt mai apropiat de mama.

Am douăzeci și șapte de ani și mă atrag bărbații de la vârsta de paisprezece ani. Am avut un prieten care stătea cu mine în bloc și am întreținut relații cu el timp de zece ani. Acum el s-a mutat din țară. Am plâns după el. Pe urmă am început să umblu cu fel de fel de bărbați, mai mult obsedați sexual. Am dat peste un băiat simpatic și am crezut că am găsit fericirea, dar nu a durat mult și a început să-și bată joc de mine și să mă amenințe că, dacă nu fac ce zice el, mă spune familiei. De atunci a început calvarul, să-și bată joc de mine cum vroia el. Până la urmă m-a gonit din casă și mi-a zis să nu-l mai caut, ceea ce am și făcut. Dar am cunoscut un alt băiat pe stradă, am mers la el acasă, iar el s-a purtat frumos cu mine un timp.

Acum am prietenă și mă înțeleg foarte bine cu ea, m-aș însura cu ea, dar părinții mei nu sunt de acord cu ea. Iar eu trăiesc cu prietena, dar nu pot renunța la bărbați. Vreau să mă schimb, din inimă îmi doresc asta, să am familie și copii, să scap de viața asta. La un moment dat am vrut să merg și eu la evanghelici, să trec la religia lor. Mulțumesc pentru site, dar spuneți-mi cum să scap de boala pe care o am, să nu mă mai atragă bărbații. Ce mă sfătuiți să fac?

DUPĂ UN TIMP

Vreau să mor! M-am săturat de viața asta, nu mai rezist!
Vreau să-mi iau zilele, m-am săturat să lupt degeaba! M-a
părăsit și prietena. Nimănui nu-i pasă de mine!

DIMA

Nu știu dacă sunt homosexual, nu aș putea spune că
sunt. Am făcut-o doar o dată cu un băiat, cu fetele, de mai
multe ori. Mă simt atras de el, dar și de alții, deci am atracții
homosexuale. Mă atrag și fetele. Nu știu nici dacă sunt
bisexual, fiindcă am atracții doar pentru băieții pe care îi
consider drăguți. Poate e un început, de aceea mi-e frică.
M-am gândit să vorbesc cu un medic, poate mă ajută el. Mă
întreb, sunt probleme de ordin mintal? Deși aș zice că nu aș
avea probleme psihice. Înainte să se întâmple cu primul
băiat, nu m-au atras băieții.

Oare se poate renunța la homosexualitate? Și nu
recidivează după un anumit timp? Am citit *De la izolare, la
relație și intimitate*. Acolo scrie că soluția este pocăința, dar este
o problemă: singurul băiat cu care am avut relații intime este
pocăit. Am făcut-o doar o dată cu el, dar vorbesc cu el, chiar
mai ieșim împreună la un suc.

Vă mulțumesc pentru articolul pe care mi l-ați trimis,
chiar am nevoie. Mai aveți, vă rog? Excepționale articolele de
aseară, chiar au fost interesante. Am citit jumătate din
articolele de pe site. De fiecare dată când mi-ați trimis
citeam, și nu numai ce îmi trimiteați. Este un site foarte bun
și de ajutor pentru mulți. Mulțumesc și pentru ID-ul
pastorului pe care mi l-ați recomandat. Am discutat cu el și
mi-a prins foarte bine; a mai rămas să discutăm astăzi.

Nu prea mă pricep la povestit. Sigur că vreau să mă
schimb. Poate a fost doar o rătăcire. Poate a fost doar o
experiență la beție. Am atracții homosexuale, dar le resping.
Și nu sunt nici așa dese, nici așa arzătoare. Vreau să renunț la
homosexualitate deoarece cred că nu este o alegere bună,

fiindcă nu așa a fost lăsat de către Domnul, și mi se pare și scârbos acest lucru. Mulțumesc pentru ajutor.

DOREL

18.06.2008

Pace! Mă numesc Dorel. Nu știu cum să încep! Nu sunt homosexual, dar am ajuns într-o situație grea, din care nu știu cum să ies. Am douăzeci și doi de ani și sunt creștin de doi ani. Ce să zic, datorită neglijenței mele și poate a curiozității, a ispitei Celui Rău, am cedat tentației. Nu-mi dau seama de unde a putut să apară.

În urmă cu vreo săptămână am dat de un site de *dating* homosexual și, din curiozitate, mi-am făcut un cont acolo. În două, trei zile m-a contactat un băiat de șaptesprezece ani. Am început să vorbim pe *Messenger*, mi-a cerut o poză, i-am dat, mi-a dat și el câteva, și uite așa am început să mă împrietenesc cu un băiat care este homosexual, deși eu nu sunt. În inima mea speram să văd ce gândește și ce îl face să fie homosexual, dar situația a scăpat de sub control, Satan a făcut altceva.

A continuat faza cu trimisul pozelor pe *mess* și chiar insista să vină la mine în oraș să ne vedem, la care eu tot amânam, zicând că nu se poate. Nu i-am spus niciodată că sunt creștin; nu am idee de ce s-a întâmplat așa. Discuțiile au continuat și am ajuns la subiecte mai „delicate”, atât de delicate încât ne-am trimis poze în care eram dezbrăcați.

Oare ce să mai fac? Am ajuns atât de departe... Vreau să pun stop la toate; nu vreau să mai continui așa, pentru că nu sunt homosexual. Dar a apărut o altă problemă.

Vorbind cu el pe *Messenger*, am văzut că este foarte răzbunător, atât de răzbunător încât a zis că va merge la cineva ca să-i facă vrăji mătușii lui, care a ocupat jumătate din casa bunicii. I-am spus că așa ceva nu este bine și să nu facă, pentru că doar cei care sunt de partea lui Satan fac acest lucru. Mi-a răspuns că nu-l interesează, că i-a făcut rău și că

trebuie să plătească. Până la urmă a zis că este înscris în ceva sectă satanică împreună cu unchiul lui. M-am speriat foarte tare când am auzit. Până la urmă, a spus că a fost o glumă, dar nu știu ce să cred, putea zice orice.

Ce mă îngrijorează acum sunt acele fotografii pe care i le-am trimis. Îmi pare atât de rău, nespun de rău că am reușit să-mi murdăresc viața și să ajung în această situație. Îmi este frică de ce ar putea face cu acele poze, să nu facă ceva ritualuri satanice. Ce părere ai despre asta? Nu am mai vorbit cu el pe *Messenger*, pentru că nu-mi mai răspunde. Mi-a lăsat doar un mesaj offline să nu-i mai trimit astfel de linkuri, că nu știu ce îmi face. Îi trimisesem linkul de la acest site, în speranța că poate ceva îl va mișca.

Ce aș putea să fac acum, cum să reacționez, cum să scap de el, astfel încât să iasă lucrurile cât de cât bine? Nu vreau să mi se întâmple ceva rău, pentru că m-am păstrat curat până acum față de fete și nu vreau să mă murdăresc cu așa ceva. Recunosc, am păcătuțit, am făcut ce nu trebuia, dar am mare nevoie de un sfat, pentru că nu mai am liniște gândindu-mă la ce zicea despre acea sectă satanică, dacă o fi adevărat. Nu prea am cu cine să vorbesc despre acest subiect. Aștept un sfat de la tine.

25.06.2008

Îmi cer scuze că nu am mai intrat pe *mess*. Am fost foarte ocupat cu sesiunea și nu prea am putut, dar vreau neapărat să vorbesc cu tine. Nu știi ce ai înțeles din ce ți-am scris. Sunt student, am douăzeci și doi de ani și este cea mai aiurea situație care mi s-a întâmplat. Ideea e că nu am avut niciodată vreo problemă cu un băiat. Nu sunt homosexual, nu știu cum am ajuns la așa ceva. Practic nu s-a întâmplat nimic, dar nu pot să accept ce am făcut.

Am făcut două poze nud pentru acel băiat, cedând ispitei. Sincer, nu înțeleg ce m-a apucat, de ce am fost tentat. Atunci parcă eram atras sexual de el, apoi am realizat ce am făcut și nici nu mai vreau să mă gândesc la așa ceva. Vorbesc

serios. Vreau să-mi împac conștiința, să scap de ideea asta. Sper ca totul să fie OK, pentru că nu suport ce am făcut.

Recunosc că în ultima vreme am avut o relație mai slăbuță cu Domnul. Mă rog cam douăzeci de minute pe zi. La biserică merg numai duminica, dimineața și seara; în cursul săptămânii nu prea am timp. De ce mi-am predat viața lui Dumnezeu și acum am ajuns aici? De ce nu s-a întâmplat mai devreme? De ce Îi cer Domnului să-mi dea eliberare și nu o primesc? Sper să scap și să am o viață normală; nu vreau să ajung homosexual, Doamne fer!

Acum nu mai am homosexuali în listă. În perioada aceea s-au întâmplat prea multe, atâtea gânduri aiurea... Acum nu mă mai gândesc la bărbați. Asta este, sunt vinovat, este greșeala mea, dar nu vreau să mai continue. Nu sunt și nici nu am fost dependent de pornografie, dar de autosatisfacere, hm, uneori da. Până acum nu mi-a fugit gândul la bărbați, dar după ce am vorbit cu tipul acela, da.

Mă întreb cum să rezolv problema? Pur și simplu, nu am mai vorbit cu el de când ți-am scris. Oare ar mai trebui să spun cuiva? Sunt mulți cu care, dacă aș vorbi, cine știe ce ar scoate? Mă întreb dacă părinții ar trebui să știe. Mami e credincioasă, tati nu. Mi-e frică de reacția lor. Ce o să gândească?

Așa bine mă simt că am zis cuiva! Nu se mai putea altfel. Am găsit site-ul vostru, căutând pe *Google* aiurea. Căutam o explicație. De ce... hm, să mă gândesc. Cum să scap să nu fiu homosexual, cred. Este ușor de găsit. Trebuie să ai puțină experiență în domeniu, dar dacă cineva caută o soluție, găsește site-ul. Dacă veți avea nevoie pe viitor de ceva, vă voi ajuta, pentru că și eu mă ocup de site-uri.

20.07.2008

Ce mai e nou pe la tine? Cum o mai duci? Eu sunt bine, muncesc intens la site-ul despre care ți-am zis. Este un site care promovează valorile creștine și sper ca prin el să reușesc să-i ajut pe mulți să se apropie de Dumnezeu. Sunt OK, nu am mai avut probleme, iar pe site-ul meu am o grămadă de

prieteni normali, cu care mă înțeleg foarte bine. Cum merge cu materialele? Ați mai tradus ceva? Aștept să-mi scrii și tu.

21.08.2008

Ce mai faci? Nu am mai vorbit de mult cu tine. Cum ești? Eu muncesc la o firmă. În rest totul e OK, slavă Domnului. Aștept să-mi scrii. Fii binecuvântat!

23.11.2008

Am avut o vară plină din belșug cu toate. Am fost ocupat, acum sunt puțin liber, că mai și lucrez. Am și licența anul acesta, dar, dacă nu muncesc, nu am cum să supraviețuiesc. Ce-a fost greu a trecut. O să fac și masterat, cu ajutorul Domnului, bineînțeles.

Vreau să-ți spun că totul e super-OK, mulțumită Domnului, în toate privințele. În ultima vreme, Domnul îmi vorbește tot mai mult, prin diferite lucruri. Când nu suntem stăpâniți de păcat, Cel Rău nu mai are aceleași șanse. Oricum, el vine cu voci în jurul nostru să ne mintă, cu tot felul de lucruri neadevărate, dar trebuie să le dăm ignore.

Nu știu ce a fost aceea, sincer, mă tot întreb și eu. Cred că a fost ceva de moment. Poate am fost departe de Domnul, adică sigur. Poate a fost o încercare pentru mine. Eram ca într-o ceață deasă. Totul e bine acum și Îi mulțumesc Domnului pentru asta. Logic, Doamne ferii, nu mai am de-a face cu așa ceva. Nu am fost și nu voi fi așa. Ce a fost a trecut, trecutul nu mai există, trăiesc în prezent și am în față viitorul.

Mă tot rog Domnului să-mi dea o soție după voia Lui, la timpul potrivit. Scopul vieții mele este să spun la cât mai mulți despre Dumnezeu și să mă implic mai mult. Cred că am mai mulți talanți, așa mi-a zis cineva. A fost la un concert la noi la biserică și am vorbit cu el personal. M-a luat pe după umeri și am vorbit. S-a rugat pentru mine și mi-a spus că am mai mulți talanți și să nu dau înapoi, că voi ieși biruitor. Am mai luat și alte hotărâri, să postesc măcar o dată pe săptămână, împreună cu câțiva prieteni. Deci sincer, mi-e scârbă să mă gândesc la ce a fost.

[Dorel și-a propus să înființeze un post de radio creștin.]

DRAGOȘ

Sunt Dragoș și sunt homosexual. Îmi este foarte greu să spun acest lucru, dar este adevărul. Știu de când aveam vreo cincisprezece ani, dar abia acum, la douăzeci de ani, mi-am dat seama cu adevărat și sufăr. Nimeni nu știe și așa o să rămână sper, deși de multe ori parcă îmi vine să le spun tuturor despre mine, ca să nu mai duc povara singur.

Părinții m-au zăpăcit să-mi fac o prietenă. Am avut, dar nu s-a întâmplat nimic între noi, pentru că îmi era frică să nu-și dea seama. Mama ieri vorbea cu sora mea despre relații și, la un moment dat, a zis că are să-mi pună o întrebare serioasă. M-am panicat. Bănuiam că o să mă întrebe dacă sunt homosexual și am început să o gâdîl, să glumesc cu ea, fiindcă nu știam cum aș fi reacționat dacă m-ar fi întrebat asta. Până la urmă, întrebarea ei a fost dacă am spus unei fete: „Te iubesc.” Oricum, lumea nu prea își dă seama. Mi se pare mie câteodată că toți bănuiesc, dar e ultimul lucru la care s-ar gândi. Cred că sunt prea paranoic.

Până acum nu mi-a păsat că nu am prietenă, dar acum îmi pasă și vreau să am pe cineva lângă mine. Câteodată mă gândesc că sunt singur pe lume, câteodată Îi cer lui Dumnezeu ca a doua zi să nu mă mai trezesc, fiindcă nu am pentru ce trăi. Oare psihologul m-ar putea ajuta?

Chiar nu mai știu ce să fac. Alor mei nu pot să le spun, fiindcă mi-e teamă că ar reacționa urât. Până acum nu am întreținut relații sexuale cu nimeni, dar mă gândesc să cunosc un băiat, pentru că nu mă mai suport, deși îmi este frică să nu se afle. Când sunt la serviciu cu colegii mai uit, dar când ajung acasă mă apucă gândurile. Îl rog pe Dumnezeu în fiecare zi să mă schimbe, Îl rog ca, în următoarea zi când mă trezesc, să-mi placă fetele, dar nu se întâmplă așa. Sper să fie bine, sper să fac ceva cu viața mea.

De ce oare homosexualii arată ciudat la față, au ochii ciudați și gura? Mie așa mi se pare, că au fața ciudată, adică se vede după față la unii. Îmi place că nu sunt deloc efeminat. Dacă femeile sunt un pic masculinizate, nu e așa mare problemă, dar la bărbați gata, imediat se face caz. Așa de rău îi condamnă pe bărbați! Dacă se sărută două femei, ceilalți zic: „Marfă!” Dacă se sărută doi bărbați: „Ce scârbos!” Mă enervează concepția asta.

Ca aproape toți homosexualii, nici eu nu am avut un model masculin în copilărie. Tatăl meu nu prea vorbea cu mine, se vedea că nu prea îi păsa, bine, că nici acum nu îi pasă. Uneori spun că nici nu m-ar interesa cum sunt, atât timp cât Dumnezeu este alături de mine, pentru că este foarte greu să mă descurc cu toate acestea. Dar nu este, nu Îl simt. Câteodată am dubii că există, dar îmi trece repede. Sper ca într-o zi să fiu normal, să am și eu o familie, dar până atunci...

Vă sunt recunoscător pe viață pentru simplul fapt că vreți să mă ascultați și îmi dați sfaturi, chiar dacă nu mă cunoașteți. Nu încetez să vă mulțumesc. Când sunt la muncă și mă mai năpădesc gândurile negre, dacă mă gândesc la voi mă simt – pentru simplul fapt că îi pasă cuiva de mine sau măcar mă ascultă, deși mă vait într-una – mă simt bine. Să fiți binecuvântați!

EUGEN

Ei bine, am ajuns să scriu acest mesaj fiindcă mă lupt cu atracții față de cei de același sex.

Am crescut fără tată, deoarece părinții mei au divorțat când aveam doi ani. Pot să spun că am avut o viață minunată fără el. Nu mi-a lipsit și nici acum nu-mi lipsește. Am crescut în prezența mamei mele și a „prietenilor” ei, pe care i-am considerat părinții mei. Începând de la vârsta de nouă sau zece ani, nu mi s-a mai permis să vorbesc cu rudele, pentru că mama era în conflict cu ele. Și-a petrecut șase ani din viața

la tribunal, judecându-se cu ele. Apoi a descoperit că avea cancer. Așa că am strâns mânie în interiorul meu împotriva rudelor mele, gândind că ele erau responsabile.

În urmă cu patru ani mama mea a murit. Am trăit cu rudele mele timp de doi ani (cele pe care înainte le uram), până ce unchiul meu nu a mai vrut să stau acolo. De atunci trăiesc cum vreau, o viață homosexuală, dar, pe de altă parte, știu că este greșit și vreau să scap. Am avut de câteva ori ocazia, accidental, să văd un homosexual stând lângă mine și mi s-a făcut greață.

Problema este că pornografia reprezintă o „lume perfectă”. Deseori mă autosatisfac sau privesc pornografie. Înainte să o fac, spun: „Doamne, iartă-mă, ai milă!”, iar după aceea mă gândesc la personajele din Biblie sau ascult o cântare și încep să plâng, pentru că știu că am greșit. Este foarte greu pentru mine, dar uneori simt tocmai invers, că nu vreau să scap.

Îmi este rușine, mă simt vinovat, un ratat. De fiecare dată, trebuie să mă prefac că zâmbesc și să le spun tuturor că sunt OK, când de fapt nu sunt. Am vorbit cu un prieten de-al meu despre problema mea, dar aceasta nu m-a ajutat. Nu am pe nimeni altcineva pe care să mă bazez, nici măcar pe pastor. Oamenii te judecă cea mai mare parte a timpului, în loc să te ajute. Nu-mi pot permite să știu toți despre lupta mea. Nu am nicăieri altundeva unde să cer ajutor. Pace!

MARIAN DESPRE EUGEN

Aproape toate mărturiile sunt interesante, dar una dintre ele, și anume cea a lui Eugen (bănuiesc că e un pseudonim), mi-a reținut atenția în mod deosebit.

FERENC

EMAIL 1

Bună ziua!

Inițial m-am întâlnit prima dată pe un site în limba germană cu ideea că există speranțe pentru schimbare în ceea ce privește homosexualitatea.

Mă bucur foarte tare că există și la noi o astfel de activitate. Sunt de părere că singur nu pot să parcurg drumul acesta. Am întrebarea dacă există și în România psihologi care practică terapia de reorientare?

Problema mea este că limbile mele materne sunt maghiara și germana. Cred că nu aș fi capabil să desfășor terapia în limba română.

Aș fi foarte mulțumit de ajutor.

Cu stimă,

Ferenc

EMAIL 2

În primul rând, vreau să vă mulțumesc pentru răspunsul primit așa de repede.

Da, eu am scris e-mailul. Pot să mă exprim și în limba română, dar îmi ia foarte mult timp, în scris merge mai bine. Dacă trebuie să vorbesc merge mult prea încet, iar lucrurile importante – sentimentele – nu le-aș putea exprima destul de punctual. Engleza o cunosc la nivelul la care cunosc româna. Pot să fiu de ajutor, dacă trebuie tradus ceva.

M-aș bucura de materialele despre care mi-ați spus. Însă încă nu știe nimeni despre problema mea, nici familia, nici prietenii, nici colegii cu care stau aici în Cluj. Știu că ar fi bine să le spun, ceea ce și vreau să fac, dar încă nu mă simt gata pentru asta, îmi mai trebuie timp. Nu știu exact cum este cu trimiterea pachetelor, dacă trimiteți pachetul o să primesc o înștiințare să merg la un oficiu poștal? Există posibilitatea ca cineva să afle ce este în pachet? Dacă pachetul este „discret”, atunci vă rog să-l trimiteți.

În ceea ce privește filtrul împotriva pornografiei, cred că nu este necesar. Din fericire, nu am probleme cu pornografia.

Nu folosesc *Yahoo! Messenger*, dar mulțumesc pentru propunere. Îmi trebuie timp să mă obișnuiesc cu gândul că știu și alții despre problemă și, pur și simplu, să mă obișnuiesc să pot vorbi despre ea.

Ferenc

P.S. Aveți vreo legătură cu Clujul, deoarece am văzut că primul interviu a fost la *Radio Vocea Evangheliei Cluj*? Încă nu l-am ascultat, dar urmează să o fac.

EMAIL 3

O să încerc să folosesc limba română mai mult. Mă bucur mult de materialele despre care mi-ați zis, cu ajutorul lor pot să-mi îmbunătățesc și limba. Mulțumesc de ajutor,

Ferenc

EMAIL 4

Da, sunt credincios, sunt romano-catolic. Am nouăsprezece ani, sunt în anul întâi la facultate. Rugăciunile au fost ascultate, examenele au decurs minunat. Mulțumesc!

Am contactat *Institutul German pentru Tineri* și mi-au promis că încearcă să-mi găsească un terapeut din Ungaria.

Cu drag,

Ferenc

DUPĂ UN TIMP

Acum trei ani am început o terapie în Budapesta – merg de câteva ori pe an la Budapesta – și de atunci tot timpul mă dezvolt spre bine. Nu v-am uitat, vă voi ține la curent până când o să mă simt vindecat complet.

Pe scurt, lucruri care s-au schimbat de când am început terapia. Am devenit bărbat, m-am maturizat în multe privințe, mai mult decât colegii mei; sunt mult mai independent, mai puțin dependent de părerea altora. Am avut multe perioade negative și pozitive, dar prin ele am învățat că nu sunt singur. Între timp am terminat facultatea și acum, după un an, lucrez în trei locuri, de faptul acesta sunt

foarte mândru! Iar chestia că am devenit instructor de înot este o mare minune. Nu aş fi crezut acum doi ani că o să fiu capabil să lucrez în domeniul sportiv împreună cu alţi bărbaţi! Salutări!

FLORIN

Ar fi bine să renunţ la homosexualitate, dar cum aş putea? Nu vreau să devin homosexual, dar este posibil? Nu prea îmi vine să cred, oare de ce? Nu mi se pare deloc simplu.

Totul a început pe la zece ani, când vărul meu, mai mare cu vreo doi ani, m-a convins să întreţinem relaţii sexuale. Nu-mi amintesc cum a început, doar că mă chema mereu, iar eu nu ziceam niciodată „nu”. Ne-am oprit când am început să nu mai mergem vara la bunici în vacanţă, iar după ce am crescut, nu am mai întreţinut relaţii sexuale. Totul a durat vreo doi ani, în două vacanţe de vară.

Şi acum ne întâlnim, pentru că stăm în acelaşi oraş, vorbim, ieşim pe la bunici sau pe la şcoală, fiindcă am fost la şcoală împreună, adică suntem ca doi veri normali, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu am vorbit niciodată despre ce făceam, iar el are de mult prietenă. Nu ştiu de ce, dar nu simt ură faţă de el, adică nu-l învinovăţesc. Când am avut bacul, ne-am ajutat mult, ca între veri. Pentru mine ce a fost cu el a fost parcă într-o altă viaţă; nu ştiu cum este pentru el.

Pe la treisprezece, paisprezece ani a început atracţia mare pentru băieţi. Până acum am reuşit să nu am o altă relaţie cu vreun băiat sau ceva de genul, nici măcar un sărut, nimic. M-am ascuns atât de bine, încât nimeni nu ştie că sunt homosexual, şi am prieteni printre cei mai şmecheri. Şi prietene am avut, dar când era să facem sex, întotdeauna inventam ceva şi mă despărţeam de ele. M-am stăpânit foarte bine până acum, am făcut şcoală şi tot ce face un copil normal, şi am reuşit să-mi ascund în mare gesturile care mă dădeau de gol. Lucrez şi am lucrat, sunt iubit de oamenii din

jur, sunt sociabil. Am acum o viață împlinită din punct de vedere profesional și nu aș putea renunța la ea, făcând cunoscut faptul că sunt homosexual.

Vreau să mă schimb, fiindcă nu mă accept, vreau să am o relație cu o fată și să fiu normal. De asta poate că nici nu sunt așa efeminat, fiindcă am încercat să stau mai mult cu băieți normali, ca să învăț de la ei, pentru că știu că homosexualii sunt mai mult cu fetele. Și eu am fost până în clasa a opta, când am început să-mi dau seama că nu este bine.

Acum am o relație cu o fată, dar este din alt oraș. Și este OK, pentru că nu ne întâlnim și nu poate să-mi ceară să facem ceea ce m-ar duce la despărțirea de ea. Dar o să vină și ziua aceea și ce o să fac? În ziua de azi, între tineri, este o rușine să nu întreții relații cu prietena. Dacă mă despart de prietena mea din acest motiv, o să le zică prietenelor ei și nu o să se mai uite niciuna la mine. Ea mă iubește și nu aș vrea să o fac să sufere. Să zicem că mă căsătoresc cu ea, și când este să facem dragoste?

Am douăzeci și doi de ani. Dacă rămân singur, probabil că ai mei o să intre la bănuieli. Nu am o relație proastă cu familia, mă înțeleg bine cu toți, doar că atunci când eram mai mic, acum vreo cinci, șapte ani, tatăl meu venea acasă beat, și bănuieți ce se întâmpla. Acum este OK, dar nu am iubirea aceea față de el, doar respectul.

Am crescut la bunici până la vârsta grădiniței; bunicul a murit când eram mic, iar pe tata îl uram din cauză că o bătea pe mama. Acum s-au liniștit, dar nu pot să-i iubesc, nu simt nicio iubire pentru niciunul din ei. Am respect față de ei, pentru că m-au crescut și mi-au oferit un acoperiș și masă, dar nu am simțit dragostea lor niciodată. Indiferent ce s-ar întâmpla, aș putea supraviețui și fără ei, pentru că oricum nu am iubirea lor. Sunt cel mai mic dintre frați, iar până la mine dragostea este risipită, și numai pe mine m-au crescut bunicii, adică pe ei nu i-au dat. Am un frate pe care mama îl iubește

enorm, tot timpul se laudă cu asta. Pe mine însă nu mă iubește.

Sunt multe, dar cu greu, cu durere și cu tristețe le-am acceptat, am trecut peste. Problema mea este alta: sunt homosexual și nu vreau. Adică am și eu vise, vreau copii. Sper să pot.

GABI

11.11.2007

Am mai avut până acum tentative de a ține un jurnal, dar nu a mers, pentru că mă opream brusc, precum un om care se teme de ceva, un om care ascunde secrete mari și căruia îi este frică să spună adevărul. Asemenea multora, viața mea seamănă cu o călătorie într-un tren. Misterul cel mare al călătoriei este că nu știu când voi coborî definitiv din tren și nici când vor coborî cei ce călătoresc alături de mine. Scriu, iar gândurile mele zboară departe, la amintiri greu de așternut acum pe hârtie; sunt mult prea multe secrete de dezvăluit.

12.11.2007

A venit mama de la serviciu și, ca de obicei, este într-o stare avansată de ebrietate. Vechea rutină: se ceartă cu tata, se mai ia de mine, nici măcar nu știe ce vorbește. Și când mă gândesc că se întâmplă aproape în fiecare zi! De aceea sunt momente când îmi spun că m-am săturat.

De o vreme nu am mai băut și momentan în casă plutește un puternic iz de tristețe: mama beată, tata supărat, iar eu deprimat și speriat. Ce familie mai e și asta? Sunt clipe când vreau să plec și să nu mă mai uit înapoi. Mă simt asemenea unui om rătăcit în deșert care caută o oază, dar vede numai miraje.

Sunt un laș, pentru că nu am curajul să fac ceva cu viața mea. Mă simt un nimeni, mă simt singur.

Copilăria mea? Nu am fost un copil zvăpăiat, cu poftă de viață, ci dimpotrivă, eram un omuleț sensibil, cu părul

castaniu, cu ochi căprui și visători. Timiditatea mi-a afectat copilăria și am avut mult de luptat cu ea. Nu eram genul care să joace fotbal, să se cațere prin copaci sau să se scalde în râu. Stăteam mai mult cu fetele și-mi plăcea să mă joc cu păpuși. Țin minte cum luam rochiile de-ale mamei și pantofii cu toc și-mi imaginam că sunt fată. Nu mă atrăgea nimic din jocurile băieților și mă feream de ei. Visam cu ochii deschiși cum e să fiu fetiță. Visam prea mult, iar sufletul meu era aproape de Dumnezeu.

Totuși, o parte a copilăriei mele a fost marcată de severitatea tatei. M-a ajutat acest lucru mai târziu, dar numai într-o anumită măsură. Copil fiind, am fost marcat de bătăile și jignirile pe care mi le aducea, iar aceasta m-a făcut să mă închid în mine însumi. Crescând, am devenit din ce în ce mai singur.

13.11.2007

M-am trezit pe la unsprezece, am fumat o țigară și mi-am băut cafeaua. Stând în bucătărie, mă gândeam că ar fi bine să nu mai exagerez cu băutura. M-a sunat mama și parcă îi părea rău pentru aseară.

Speram ca azi să nu vină iar beată, dar m-am înșelat, a băut. S-a certat îngrozitor de tare cu fratele meu, iar eu, nemaisuportând țipetele lor, m-am dus în bucătărie să fumez. Când oare va fi liniște în casa noastră? Nu mai vreau să aud certuri din cauza banilor și a alcoolului. Dacă aș avea o putere supranaturală, aș lua tot răul asupra mea, lăsând să triumfe binele, dar din păcate îmi este imposibil să o fac.

Adolescența mea? „Ajută-mă, Doamne, să nu devin un om rău!” am spus printre sughituri de plâns. Aveam treisprezece ani când m-am rugat Domnului să nu cad în patima răului. Eram în perioada de pubertate și vedeam că ceva se schimba cu mine. Eram speriat și mai ales rușinat de modificările din corpul meu.

Adolescența mi-a fost destul de zbuciumată. Simțeam că ceva nu era în regulă cu mine, că eram puțin diferit de ceilalți. Nu vedeam nimic frumos la o femeie; mă atrăgeau

băieții. Când inima a început să-mi vibreze pentru un coleg de școală, mi-am dat seama că am intrat într-un lung coșmar, care nici până acum nu s-a terminat.

În clasa a zecea m-am îndrăgostit de un coleg. Eram înnebunit după el, mă visam în brațele lui și-mi imaginam cum mă sărută. Mă autosatisfăceam gândindu-mă la el aproape în fiecare zi. Dar el mă privea ca pe un simplu coleg. Într-o zi, l-am văzut cum îmbrățișa o fată și parcă s-a rupt ceva în mine. Nu mai vroiam să învăț, nici să mai vorbesc cu cineva. Eram fericit numai când era el lângă mine.

Viața de liceu m-a transformat dintr-un copil visător, într-un tânăr depresiv, cu gânduri de sinucidere. Îmi aduc aminte cu tristețe cum, în timpul liceului, umblam cu calmante în buzunar, spunându-mi că le voi lua în orice moment. O nebunie! Ce n-aș da să mă întorc în trecut și să am mințea de acum, pentru a-mi repara greșelile! Asta e, nu pot să mai fac nimic acum.

15.11.2007

Mă întorc din nou la adolescența mea nefericită. Mă gândesc deseori la trecut, ca un om disperat, care caută ceva frumos în inima lui goală, dar nu găsește nimic. Am făcut multe prostii: exces de țigări, cafea, alcool și calmante, tentative de sinucidere și fugă de acasă. Din toate nu m-am ales decât cu răni grave, ce-mi îndurerează sufletul.

De când mă știu, am căutat un răspuns la greșelile mele. Nu am avut puterea de a spune că sunt homosexual, de aceea am mințit și i-am făcut pe cei dragi să sufere. Nu m-am gândit și la ei. Păcat! Aș vrea să întorc timpul înapoi, să repar măcar ceva.

Toate au un început, ca și greșelile mele din adolescență. La cincisprezece ani m-am apucat de fumat, la șaptesprezece ani, disperat că cel de care eram îndrăgostit și care îmi era coleg de clasă nu mă privea decât ca pe un simplu prieten, mă gândeam la sinucidere și, de asemenea, mă simțeam extrem de singur.

Tot la șaptesprezece ani am început să dau de gustul alcoolului. Ca orice puști de pe vremea mea, vroiam să par interesant. Furam bani de acasă ca să dau de băut colegilor, cumpăram practic prieteni. Țin minte că m-am îmbătat odată atât de tare, încât m-a cărat un coleg acasă aproape pe brațe. Atunci m-a văzut mama prima oară beat.

Mă uram. Îmi creșteam cu lama venele de la încheieturile mâinilor. Îmi anesteziam durerea sufletească prin cea fizică. Eram fără minte, nu conștientizam că-mi făceam rău. Anii au trecut, iar greșelile mele au devenit mai grave. Greșeli din trecutul meu, ce nu pot fi uitate.

19.11.2007

Este o dimineață rece, iar eu beau o bere și scriu. Apropo de băutură, iar am exagerat în ultimul timp. Trebuie să mă opresc. Nu se mai poate așa, o să ajung un alcoolic notoriu!

O să vorbesc acum despre problema mea cu alcoolul și despre motivul pentru care m-am apucat de băut.

Alcoolul este un drog, dacă abuzezi de el, ai mari probleme. Nimic nu este mai periculos decât să fii alcoolic.

Țin minte că eram prin liceu când am început să beau. Vroiam să par altfel față de cei din jurul meu, mi se părea că eram *cool* dacă beam un vin sau o țârie. Atunci m-am oprit la timp, dar anii au trecut și excesul de băutură nu a întârziat să apară.

Consider că-ți trebuie un motiv plauzibil ca să te apuci de băut. Așa a fost și cu mine: vroiam să uit de o decepție în dragoste, de Florin, un fost coleg de serviciu. În momentul când a plecat din viața mea, sufletul meu a murit, iar atunci mi-am găsit consolare în alcool.

„Hai că plec, promit că te sun!” au fost ultimele lui cuvinte. După ce a dat noroc cu mine și l-am văzut că pleacă, am murit, căci inima mea s-a frânt. O durere imensă, ce nu poate fi descrisă în cuvinte, m-a copleșit. Acela a fost momentul în care mi-am dat seama că viața mea trebuie înecată în alcool, chipurile ca să uit durerea imensă care mă copleșea. A doua zi am băut în neștire. La douăsprezece

noaptea, Florin părăsea granița României, iar eu, la acea oră, eram atât de beat...

Așa am început să beau. La început înlocuiam cafeaua de dimineață cu cincizeci de grame de coniac, apoi am mărit doza până am ajuns la trei sute de grame. Urmau două sticle de vin, iar când simțeam că mă îmbăt cu adevărat, vomam în chiuveta din magazia restaurantului la care lucram. Mă trezeam și o luam de la capăt cu bere, mult prea multă bere. Nu mâncam aproape nimic. Eram un alcoolist care suferea de anorexie. Mă simțeam murdar, dar obsesia mea pentru Florin, care persista în mintea și în inima mea, mă făcea să continui să mă distrug. Plecam de la serviciu atât de beat încât, trecând prin fața bisericii, spărgeam troița. Eram un disperat cu sufletul rănit.

Pentru alcool aveam un moto: „Să nu refuzi niciun pahar de băutură.” Vindeam mâncare, haine și lucruri dragi sufletului meu pe băutură. Dimineața, dacă nu beam ceva tremuram tot, nu eram în stare nici să vorbesc. Beam pe ascuns, fără să știe nimeni. În puținele momente de liniște când eram treaz, intram în panică. Îmi era frică de realitate; mă duceam la baie și, uitându-mă în oglindă, plângeam, apoi luam un *big* și-mi creșteam venele.

Punctul culminant, când mi-am dat seama că mă îndreptam înspre distrugere, a fost într-o dimineață. Avusesem o noapte îngrozitoare de beție și, a doua zi, i-am povestit unei bune prietene despre marile mele probleme. Spălăm amândoi vase, iar eu am început să plâng. I-am spus tot, cum beam vin pe ascuns și vomam apoi în magazia de alimente, ca apoi, trezindu-mă, să o iau de la început. Era un strigăt de ajutor. Draga de ea, a vrut să mă ajute și, impresionată, a încercat să-mi dea sfaturi. Rușinea a venit după aceea: am părăsit serviciul din cauza alcoolului, din cauză că au aflat toți, nu de la ea, ci de la mine.

Acum continui să beau. Nu mai rezist mult, arăt îngrozitor de slăbit și fără vlagă. Sunt ca o umbră pe pământ, care merge, vorbește, dar nu simte bucuria vieții. Vreau să fiu

fericit, să fiu iubit. Trec prin clipe grele. Sper ca, înaintând în viață, să nu cedez nebuliei.

23.11.2007

Aș vrea să vorbesc despre dragoste. Ce cuvânt dureros, iubirea! O singură dată am iubit cu adevărat. Raiul meu s-a transformat însă în iad.

Aș vrea să mă împart în două pentru mâine. Să mă duc la o petrecere, dar să și lucrez. Aș alege prima variantă, pentru că e de băut, seara ar curge băutura. Sunt amețit, am băut destul de mult. Am ieșit în oraș cu fratele meu și cu trei prieteni. Am pus ochii pe un ospătar care mi-a adus aminte de Florin.

Am fost la nunta lui și am avut un gust amar, căci îmi imaginam că sunt mireasa lui. Dar el nu este ca mine, este hetero. Nu i-am spus niciodată că sunt homosexual. Ce chestie! Dragostea este un joc ciudat, sau amândoi câștigă, sau amândoi pierd. Dintre noi doi, eu am fost cel care a pierdut. Nu e vina lui, ci a mea. De ce oare această inimă blestemată, pe care o port în piept, a trebuit să iubească? Și oare de ce, atunci când nu a simțit iubire, și-a înecat amarul în alcool? Oare așa slab am fost?

Florin a intrat în viața mea când tocmai tânjeam după dragostea pierdută și am crezut că era omul visurilor mele. Ce crunt m-am înșelat însă! Speram că îi va înlocui pe Bogdan și Costel, ceilalți doi băieți, tot hetero, care mi-au umplut sufletul cu amar și deznădejde. Se spune că speranța moare ultima. Eu am murit odată cu speranța. Acum beau; alcoolul mi-e ca un frate, un frate care mă distruge încetul cu încetul.

24.11.2007

Sunt alcoolic, am băut atât de mult! Mă doare sufletul; chiar acum, când scriu, urlă inima în mine de durere. Nu am șanse să mă îndrept. Aș vrea ca cineva să aibă grijă de mine, dar cine? Sunt un alcoolic și atât. Mi-e silă de mine, mă urăsc! Nimeni nu poate fi prieten cu mine, pentru că-i alung pe toți. Mi-e scârbă de mine.

26.11.2007

Gata, am hotărât să mă las de băut. Nu mai pot, mă simt slăbit și gol pe dinăuntru și tremur tot. Sunt plin de remușcări; nu mai vreau să beau. Mă îmbărbătez singur și totodată mă chinui. Sper să rezist tentației. Mi-am promis, dar vreau să văd dacă am curajul să merg mai departe. Sper să reușesc.

29.11.2007

Scriu în jurnal. Ultima oară când mi-am așternut gândurile aici, a fost într-un moment de beție totală. În seara respectivă am făcut lucruri de neconceput pentru un om normal: cu mintea îmbibată de alcool, am fugit la baie și, plângând, am încercat să-mi tai venele. Port și acum, cu rușine, rănilile de la încheietura mâinii stângi. Acum însă nu am băut nimic. Simt nevoia unei beri, totuși mă abțin. Nu mai vreau să pun alcool în gură.

Aseară eram pe net, când am făcut întâmplător cunoștință cu un tip, un homosexual ca mine. Am vorbit mult, m-a și sunat. Sunt fericit că mai este cineva ca mine, care mă poate înțelege. E un băiat de treabă, pe care îl cheamă, culmea, Florin. Ce chestie, de-abia ne-am cunoscut și am vorbit atât de multe! Două inimi pustii, două umbre ce poartă povara unui blestem, acela de a fi homosexual, s-au întâlnit într-un mod atât de bizar și de simplu.

Aștept cu nerăbdare să vorbesc cu el. Mi-a plăcut vocea lui, felul lui de-a fi. Este un om ce a apărut în viața mea atât de banal, dar care îmi umple sufletul gol cu o fericire plăcută. Nu pot să clădesc munți, nici să câștig curcubee, dar aș vrea ca Florin să mă lase să-i fiu prieten.

La începutul acestui jurnal am spus că viața e ca un tren, iar eu, pasager fiind, caut cu disperare un om care să-mi țină companie în compartiment până la sfârșitul călătoriei. Oare omul acesta este Florin? Simt că el este cel de care mă voi îndrăgosti și îmi doresc să nu sufăr încă o dată. Nu știu dacă aș mai rezista la o nouă lovitură. Se spune că îți ia un minut pentru a-ți da seama că o persoană este specială, o oră pentru

a o judeca, o zi pentru a o iubi sau adora și o viață întreagă pentru a o uita.

Nu am băut mult în ultimele zile, doar câteva beri. Vreau să renunț definitiv la alcool și, dacă este nevoie, mă voi duce la *Alcoolicii Anonimi*. Când îl voi întâlni pe Florin trebuie să fiu un om curat. Nu cred că este omul care să mă dezamăgească, vorbește atât de frumos și este atât de cald!

Părinții mei știu că sunt homosexual, dar nu mă interesează. Vreau doar să fiu fericit, merit și eu puțină înțelegere. Ai mei nu sunt de acord cu Florin, dar eu îl iubesc, îl ador, mi-e atât de drag! Voi lupta pentru ce vreau să-mi aparțină.

19.12.2007

Doamne, de când nu am mai scris, de când nu am mai așternut pe hârtie dezamăgiri și durere! Inima îmi este sfâșiată între beții crunte și treziri la realitate, atât de dureroase încât îmi rănesc inima.

Florin nu mai există. M-a sunat și mi-a spus că pleacă în Spania. A plecat din viața mea atât de brusc, atât de brutal! De ce trebuie să gândesc cu sufletul, să plătesc atât de scump?

Am băut mult în ultimul timp, până nu am mai știut de mine. Ce rost are să lupt? Pentru ce să trăiesc? Nu am niciun scop în viață. Am bani, câștig destul de bine, dar cu ce mă încântă asta, dacă inima mi-e goală? O să beau până mor, o să intru în comă alcoolică. Moartea este singura mea scăpare.

Sunt beat, recunosc, am băut destul și știu că nu mă voi opri. La beție m-am certat și cu Alina. Cine este Alina? Un om drag sufletului meu, care m-a iubit mult.

24.12.2007

Este ajunul Crăciunului. Se simte mirosul sărbătorilor. Singur de Crăciun, așa mă simt, cu toate că părinții sunt cu mine. Totuși, am un motiv de mândrie: adevăratul cadou pe care mi l-am făcut este că nu mai beau. Lupt din toate puterile să nu mai pun alcool în gură. De ieri nu m-am mai atins de băutura.

29.12.2007

A trecut și Crăciunul. Când nu am lucrat, am stat închis în casă. M-am baricadat între cei patru pereți ai camerei mele și m-am gândit la trecut. De pe data de 23 am băut numai trei beri și o sută de grame de coniac, puțin, spun eu. Încerc să lupt, trebuie să lupt. Vreau să devin un om curat, curat și singur. De fapt, singurătatea îmi este ca o soră. Ce mai viață! Florin mi-a trimis câteva mesaje pe *mess*, dar ce folos? Ascult muzică și scriu despre mine și sentimentele mele. Am de gând să mă las și de fumat, oare voi putea? Aveam șaisprezece ani când am aprins prima țigară.

Am amintit odată de Alina. Doamne, cât aș avea de scris despre fata asta! M-a iubit atât de mult, iar eu nu am știut decât să o rănesc. A fost singura femeie cu care am avut relații sexuale. Am trăit împreună doi ani.

03.01.2008

Au trecut și sărbătorile. Nu le-am simțit, pentru că am lucrat de Crăciun și Anul Nou. Îmi doresc ca noul an să-mi aducă fericire. Aștept bucuriile vieții, dar totul e în zadar.

Ce tristă zi am astăzi! Ascult din cameră certurile părinților: mama e beată, tata supărat și, culmea, așteptăm preotul pentru a ne sfinți casa. La beție mama a recunoscut că are pe altcineva în viața ei. Ce crudă e băutura! O știu din proprie experiență. M-am săturat să-i aud pe ai mei certându-se, mi-a ajuns răbdarea la limită. Sunt atâtea familii fericite, a mea de ce nu poate fi? De-abia aștept să vină preotul, ca apoi să plec din casa asta plină de tristețe. O să mă duc să mă plimb, să beau o bere sau o cafea. Mă voi întoarce după ce se va termina totul. Durerea din suflet mă sfâșie când îmi văd familia așa.

08.04.2008

Viața e o piesă de teatru dramatică, iar eu un actor ce joacă un rol; în sală sunt oameni care nu fac altceva decât să râdă de mine. De ce râd de mine? Fiindcă beau, merg prin cluburi de noapte, fac striptease în bar sau, mai rău, mă

îmbăt în mijlocul zilei și sunt dus acasă de vreun așa-zis prieten milos.

Ce fac eu când sunt treaz? Sufăr, mă apucă disperarea și beau, cumpăr prieteni pentru că mă simt singur.

Mi s-a spus să încetez fiindcă mă distrug, dar eu merg pe drumul cel rău. Parcă sunt într-un labirint și nu găsesc ieșirea din coșmarul vieții mele. Adevărul e că ascund marele meu secret, faptul că sunt homosexual. Cui să-i vorbesc despre asta?

Lunile de început de an le-am petrecut mai mult beat, ziua sau seara, nu mai spun de weekenduri, când plecam deprimat prin baruri și beam, cheltuiam mulți bani și mă prosteam atât de rău, încât mă făceam de râs, ca apoi, urcat într-un taxi, să ajung acasă, unde, bineînțeles, ai mei mă certau. A doua zi regretam totul. De ce toate astea? Pentru că sunt un homosexual care vrea cu disperare să fie fericit? Durerea din inima mea este atât de mare și nu pot spune nimănu.

Se zice că este o nebunie să urăști toți trandafirii doar pentru că te-ai înțepat într-un spin. Acel trandafir al cărui spin m-a înțepat se numește Florin. Nu este vina lui și nici nu este vorba despre acel Florin pe care l-am cunoscut pe internet, ci despre marea mea dragoste. Chiar ieri a venit la locul meu de muncă și l-am servit.

De acel Florin de pe internet nici nu vreau să mai aud. Am sperat, iar el și-a bătut joc de mine. Era doar un regizor de filme XXX care vroia să mă racoleze în distribuțiile sale, adică să fiu actor de filme porno. L-am refuzat, iar el m-a îndepărtat din viața lui. Țin minte cum mi-a spus rece: „Vroiam de la tine doar să faci sex cu un negru în filmele mele. Nici nu știi ce pierzi.” Am suferit în tăcere și am plâns fără să mă vadă ai mei, dar a trecut.

De curând, prin faptul că am avut probleme la serviciu, mi-am dat seama ce rea este lumea. Puțini din cei care mă înconjoară au sentimente pentru mine.

06.05.2008

Mă îndrept vertiginos înspre distrugere, numai păcate fac. Acum câteva zile, în perioada de Paște, mi-am invitat un coleg acasă și, amețit de aburii alcoolului, am întreținut relații. Iar acum trei zile am venit acasă cu niște vecini care îmi sunt și prieteni. Eram toți beți și, în timp ce unul dintre ei făcea sex cu o verișoară de-a mea, eu, în bucătărie, trăgeam de celălalt să se culce cu mine. A ieșit un scandal mare, cu bătăi și înjurături, ca apoi să afle tot cartierul.

Nu știu ce este cu mine, parcă aș fi posedat. Cu cât încerc să fug de problemele pe care mi le fac singur, cu atât sunt mai atras de ele. Caut cu disperare înțelegere și iubire, dar tot ce ating se schimbă în rău. Aș da orice să nu-mi mai fac familia să sufere. Poate ar fi mai bine să mor, așa aș scăpa de suferința ce mă macină. Sunt momente când beau până nu mai pot și, de multe ori, am spus că încetez, dar nu sunt în stare.

14.05.2008

Dimineața m-a sunat Alina și ne-am întâlnit. Am rămas uimit de cât de schimbată este. Stau și mă gândesc prin câte am trecut amândoi, de câte ori am mințit-o și am făcut-o să mă ierte, ca apoi să-i frâng inima. M-a iubit, iar eu am împins-o spre autodistrugere. Poate că într-o zi voi povesti despre ea.

Sunt încântat că de două zile nu am pus alcool în gură și că vreau să mă las de fumat.

20.05.2008

Este o zi superbă afară. Stau cu geamul deschis și aud cântecul păsărelelor. Aș vrea să-mi adun gândurile și să scriu, pentru că am atâtea de spus, dar nu-mi găsesc cuvintele. Tot am vorbit despre problema mea cu alcoolul, dar nu am povestit de unde a început. Sincer, nu-mi aduc aminte de primul pahar, dar alcoolul mi-a condus viața de multe ori.

Am început să beau mult când Florin, marea mea dragoste, a plecat în Italia. Mă simțeam singur. Nu știu cum

iubesc cei din jurul meu, dar eu l-am iubit pe Florin cu toată inima, iar când a plecat, iadul s-a dezlănțuit în mine.

Țin minte și cum a fost prima oară cu un bărbat. Aveam șaisprezece ani. Am invitat în casă un vecin retardat și, împins de o dorință nebună, am întreținut relații sexuale.

Nu am avut relații intime în adevăratul sens al cuvântului, ci numai sex neprotejat cu heterosexuali pe care îi ademeneam la ieșirea din local, prea beți ca să-și dea seama ce se întâmplă, sau cu homosexuali necunoscuți, în locuri publice. Nu mă temeam de SIDA, oricum nu vroiam să trăiesc.

Am avut atâtea speranțe de la bărbății de care am fost îndrăgostit: Bogdan, Florin, Costel și mulți alții, dar de fiecare dată m-am înșelat și am suferit.

26.05.2008

Este o zi frumoasă, dar ce folos că totul strălucește afară, dacă în inima mea este întuneric? Sunt deprimat, vreau să fac multe, dar nu-mi reușește nimic: vreau să fac baie, însă mi-e lene; vreau să sun o prietenă, dar nu am chef; așa de mult doresc să beau o cafea, dar durează până o fac și nu vreau să mă întâlnesc cu tata prin bucătărie, așa că stau închis în camera mea și depăn amintiri.

În sfârșit, am îndrăznit să ies din casă și mi-am băut cafeaua la o prietenă. Tot azi m-a sunat și Andrei, un fost coleg de muncă, pretextul despărțirii mele de Alina. Ce amintiri!

Sunt mai bine de trei ani de când o cunosc pe Alina. A intrat în viața mea într-o dimineață însorită de 14 februarie, chiar de Sfântul Valentin. Ce repede a trecut timpul pe lângă noi și ce cuplu am format! Pentru unii frumos, pentru alții comic, eu fiind actorul, iar ea spectatorul inocent, care a pus suflet în piesa de teatru pe care noi doi o jucam. Dacă aș fi fost normal, poate eram și acum cu ea.

Cum pot descrie o relație atât de zbuciumată? Viața e încurcată și peste măsură de ciudată. Eu homosexual, ea o fată inocentă ce visa la viața de familie. Așa am început să

avem o relație bazată mai mult pe prietenie, decât pe iubire. Vroiam să fiu totuși cu ea, o vroiam alături de mine și, în aceeași măsură, o respingeam. Eram doi romantici nebuni ce se bucurau de primele raze de soare, de frunzele din copaci și de cei din jur. Aveam locurile noastre preferate, melodiile noastre și vise, mult prea multe vise. Ea mă iubea, dar eu nu o iubeam, ea visa cu ochii deschiși, iar eu sufeream în tăcere că nu puteam să mă îndrăgostesc de ea. Cu timpul, relația noastră a devenit serioasă, ne-am cunoscut reciproc familiile, totul era parcă desprins din filmele de dragoste. Până într-o zi...

Alina își închiriasse un apartament într-un oraș apropiat, pentru a-i fi mai ușor cu facultatea. Mă duceam tot timpul la ea și mă prefăceam că mă simt bine. Am reușit să facem și dragoste. M-am chinuit să mă culc cu ea. Am închis ochii și m-am gândit la Florin.

Nu am mai suportat însă să o mint și mi-am spus: gata, trebuie să se termine, nu vreau să o mai fac pe actorul grăbit, nu pot să stau din milă cu ea. Eram în acel apartament, singur, meditam și sufeream. Alina era la muncă. Am plecat, lăsând un bilet pe care scria: „Dacă mă iubești, lasă-mă să fiu liber.” Da, vroiam să fiu liber cu adevărat și să nu mai trăiesc în minciună; nu doream decât să găsească pe cineva care să o merite cu adevărat.

Am plecat din viața ei atât de urât! Eu, care sufeream din dragoste, făceam pe cineva să sufere din cauza aceluiași sentiment. Pentru ea a fost sfârșitul, un șoc total. Mi-a spus mai târziu că o aruncasem într-o prăpastie din care cu multe luni în urmă o scosesem și avea dreptate. Sufletul meu, rănit din cauza lui Florin, nu mai știa să iubească, iar când ea a încercat să-mi ofere iubire, a ripostat.

Am stat despărțiți puțin timp. Vroiam să văd ce face această Alina care refuza cu încăpățănare să plece din mintea mea. Într-o noapte, la trei dimineața, ne-am împăcat. Au urmat apoi alte luni împreună, luni în care am fost mai apropiați ca niciodată.

Pentru ea am lăsat un serviciu bun și am plecat de acasă, cu toate că familia mea nu a fost la început de acord. Am ieșit din casă nervos, mă certasem rău cu părinții, aruncând într-un rucsac o pereche de pantaloni și albumul meu cu poze, trântind apoi ușa după mine. Mi-am lăsat mama plângând în bucătărie. Oare unde mi-a fost capul?

O perioadă totul a decurs normal între mine și Alina; au fost probabil cele mai frumoase clipe petrecute împreună. Dar în viața noastră au intrat alte persoane, care făceau parte din anturajul nostru. A urmat declinul, un coșmar din care ne-am trezit prea târziu. Intimitatea noastră fusese serios afectată, iar eu începusem să urăsc tot ce ținea de prietena mea. Nu lucram nicăieri, nu aveam bani, nici măcar mâncare, dar le spuneam părinților mei că îmi merge bine. Minciuni! Mâncam ceapă prăjită în tigaie cu pâine frământată de noi, în așa hal ajunsese.

Vina era a noastră. Primisem în apartament încă trei persoane, pentru a avea relații sexuale în grup. Eu și Alina am ajuns să dormim pe jos, fiindcă paturile erau ocupate de cei pe care îi numeam „prieteni”. Cât de creduli eram! Din cauza situației în care singuri am intrat, nu era zi să nu ne certăm și să nu țipăm unul la altul.

În cele din urmă, proprietarul ne-a dat afară, pentru că nu plătisem chiria de mult. Nici atunci nu am vrut să plecăm acasă. Ne-am dus în alt oraș la niște cunoștințe, unde am stat câteva zile. Relația noastră ajunsese un asemenea dezastru, încât într-o noapte am vrut să o strâng de gât.

Mă întreb de ce nu i-am spus de la început adevărul că sunt homosexual? Poate nu se mai întâmpla nimic din toate acestea și nu mai treceam prin ce am trecut atunci. Țin minte că stăteam în fața Muzeului de Istorie și mâncam pâine. Era un ianuarie rece și întunecos. Pierdusem practic totul: casă, bani, fericire. A vrut să se arunce în fața unei mașini, iar eu, disperat, am oprit-o în ultima clipă. Ne-am întors până la urmă acasă. Toate ne mergeau rău, totuși eram împreună.

Nimeni nu ne-a fost alături în acele momente grele, toți ne jîgneau: fratele meu, tatăl meu și mama ei.

Cu două săptămâni înainte de Paștele din anul 2005, ne-am logodit într-un cadru romantic: până și acolo am jucat teatru. Am cerut-o de soție într-o noapte cu luna plină. Am căzut în genunchi, i-am pus inelul pe deget, iar ea a început să plîngă. Logodna noastră a ținut însă doar două săptămâni, atât. Iar Paștele l-am făcut cu familia, fără Alina.

Câteva luni mai târziu ne-am întâlnit iar, dar de-abia am schimbat câteva vorbe. Împăcarea noastră a venit ca din senin. Eram prea oboseți de atâta suferință, două suflete rățacite. Am hotărât amândoi să nu ne mai mințim și, un lucru foarte important, să nu ne mai lăsăm pe nimeni să se bage în viața noastră. Am luat-o practic de la început. A mai trecut astfel o perioadă, eu m-am angajat, apoi m-am îndrăgostit de Andrei; Alina nu mai reprezenta nimic pentru mine.

Ne-am întâlnit înainte de sărbătorile de iarnă din anul 2006 și am hotărât, de comun acord, să ne despărțim. Ne-am separat simplu, la o cafea. Acum, după un an și jumătate, am rămas prieteni și ne stă mai bine așa. Andrei a fost și el o dragoste imposibilă. Acum știu că Alina m-a iubit sincer, din tot sufletul, iar eu nu am făcut decât să-i zdrobesc inima. De ce oare atâta suferință? Pentru că sunt homosexual?

03.06.2008

Sunt bucuros că fratele meu a făcut netul. Am găsit iar un homosexual ca mine, îl cheamă Radu. S-ar putea să ne și întâlnim luna aceasta, dar nu prea am speranțe.

04.06.2008

Am avut o zi îngrozitoare: m-am certat cu tata, cu fratele meu. Nu mai pot! Vreau să mor, pentru că inima îmi e plină de păcate. Acum stau închis în camera mea, singur. Sunt amețit și deprimat; vreau să-mi tai venele. Dumnezeuule, ajută-mă!

11.06.2008

Recunosc că sunt un nimeni, că păcătuiesc mult, dar m-am săturat să fiu bârfit, să mă aflu în atenția celor din jur, care mă arată cu degetul și râd de mine.

15.08.2008

După multe ezitări, la insistențele unei prietene m-am dus de trei ori la *Alcoolicii Anonimi*. Apoi am renunțat, pentru că îmi este teamă de oameni. Mi-am făcut însă curaj să-i spun medicului de familie că sunt alcoolic și să-i cer trimitere pentru investigarea ficatului. Faptul că nu mi-a dat trimitere, ci mi-a făcut programare pe loc la un spital particular pentru alcoolici, unde șase zile de tratament m-ar fi costat 200 de euro, m-a dezamăgit. Nu aveam banii necesari și, chiar dacă i-aș fi avut, nu mă vindecam în șase zile.

Nemulțumit că nu primesc ajutor, mi-am schimbat medicul de familie. Cel pe care îl am acum este doctor bun. Nu i-am spus că sunt alcoolic, dar am insistat că vreau să-mi cunosc starea de sănătate. A fost de acord să mă ajute cu analizele periodice, deși întârzasem mai bine de două luni. La ecografie s-a descoperit că am pete pe ficat. Urmez un tratament prescris de medicul de familie, dar ar trebui să merg la un specialist, față de care să fiu sincer cu privire la alcoolismul meu.

De două luni nu am pus alcool în gură. De când nu mai beau, am început să-mi revin fizic. Nu mai tremur, iar înfățișarea mea s-a schimbat în bine. Uneori îmi vine o poftă nebună să beau. Știu că alcoolul este pe urmele mele. A venit timpul să lupt cu adevărat. Am numai douăzeci și nouă de ani. Vreau să trăiesc.

DUPĂ UN TIMP

În urmă cu un an m-am luptat puternic cu gânduri de sinucidere, dar am cerut imediat ajutor și nu am trecut la fapte. De patru luni merg săptămânal la întâlnirile *Alcoolicilor Anonimi*. Nu am mai băut de nu știu când. Am două săptămâni de când m-am lăsat de fumat. Am avut curajul să-i spun fratelui meu despre *Contra Curentului*, cât

m-a ajutat. I-am arătat povestea mea. Citesc în fiecare seară mărturii. Sunt din ce în ce mai bine, numai că nu prea mă rog eu așa mult... Dar toate au un început.

COSMIN PENTRU GABI

Dragă Gabi, construcția ta fizică, cea temperamentală și psihologică te conduc să îți alegi un băiat ca model în gândirea ta, ceea ce duce la porecle.

Și eu sunt sensibil ca tine, și eu am avut parte de aceleași sloganuri ca tine, chiar din sânul bisericii mă dădeau la o parte, deși nu am avut o relație cu un băiat. Așa sunt făcut eu, un băiat sensibil, sentimental, plâng când simt asta. Este rău? Este rău să plângi? Nu. Sunt mai sensibil, dar îmi canalizez gândirea spre lucruri frumoase. Sunt în așa fel construit încât am nevoie de agape – dragostea jertfitoare.

De ce sunt atâția băieți frumoși în jurul tău și-al meu? Ca să înveți să te stăpânești. Ai de dat un examen în lumea aceasta, ai grijă cum îl dai! Nu mai întreba de ce, ci spre ce, spre ce, Doamne? Păcatul e păcat, indiferent cu cine ai sex – eros: bărbat, femeie, animal. Puteai să fii afemeiat, obsedat de femei, tot păcătos te numeai. „Dar de ce, Doamne, ai lăsat păcatul în lume, pe Cel Rău să ne corupă gândirea, sentimentele frumoase, sexul?” „Dragule, Eu Mi-am luat marjă de eroare, Mi-am asumat riscul când te-am creat. De aceea, în prezența ispitei devii mai puternic, construind un caracter super. Eu pot obține cel mai mare bine din cel mai mare rău, Eu pot scoate din tine cea mai frumoasă perlă cerească, ca să mă mândresc cu tine înaintea Diavolului.”

Iov a făcut un legământ cu ochii lui. Cosmin a făcut un legământ cu ochii lui, să nu-și oprească privirea la un bărbat super. Gabi, tu ai făcut acest legământ? „N-ar fi frumos seninul zării/Cu-acea splendoare de culori,/De n-ar fi fost umbra-nserării/Și ceru-acoperit de nori/Cu umbre-adânci și reci fiori.” Gustă din Dumnezeu și vei vedea ce bun este El.

Păcatul mă arde și eu trebuie să fug unde apuc de el, iar pielea rănită a sufletului trebuie să o refac cu untdelemn pus pe ea. Ce-o fi untdelemnul? Te-ai gândit? Mărturisirea,

pocăința și iertarea pe care o dă numai Dumnezeu. De aceea fug de rănire, de sex, mă port aspru cu trupul meu și nu am avut relații sexuale. Anul acesta m-am autosatisfăcut doar de câteva ori. Ce succes! Glorie lui Dumnezeu! Când eu, în jumătate de zi, o făceam cât într-un an. Nu o ține păcătuiind cel născut de sus, ci luptă, păcătuiește mai puțin. Păcatul e un accident pentru mine. Fugi, băiete, fugi, chiar dacă e rușinos! Sunt și zile în care îmi spun că am să scot netul. Expiră abonamentul și sunt bucuros că scap de ispită. Dar nu ar fi așa, ar veni apoi prin altă parte.

Gabi, nu fugi de examen, de probe, nu copia! Dar nici nu chiuli de la ore, concentrează-te asupra subiectului... care ești tu. Învață lecția autocontrolului, a înfrânării poftelor. E o roadă a Duhului, dacă locuiește în Tine. Nu uita, Dumnezeu este foarte aspru cu Sine Însuși și tolerant cu ceilalți. Noi suntem invers. Nu fi așa niciodată! Seamănă cu Creatorul tău! Te iubesc mult și poate ne vom vedea pentru a ne încuraja mai puternic cu agape, chiar dacă sunt în acest univers lăsate niște legi. Dacă le încalci, e imposibil să rămâi nepedepsit. Așa cum predam eu la dirigenție despre BTS-uri, boli cu transmitere sexuală, iar pe elevi nu îi interesau definițiile, ideile, cum le dădea colegul meu. Eu le vorbeam deschis despre autosatisfacere. Nimeni nu le vorbește deschis. Îmi spui cum a fost ultimul examen! Aștept...

Începutul e foarte greu, dar merită. Eu am reușit cu autosatisfacerea, tu nu? Atâtea ispite atrăgătoare generația mea nu le-a avut, dar a avut altele. Cred în puterea imaginii și a *mess-ului*, care distruge mai mult decât vindecă. Ție îți trebuie vindecare de această deprindere imaginară pe care o ai, senzualitatea. Vrei să arăți super, ca X.

Lasă untdelemnul peste rană să te vindece, deoarece rana ta e ușoară și o poate vindeca Cineva! Rana ta este fără vindecare? Îți voi spune de ce nu mai sunt senzual și cum Dumnezeu m-a trecut așa de clar prin două probe mari, ca să-mi vorbească și să mă cerceteze, deoarece mă iubește

mult. Dumnezeu dă rezultate! Nu e misterul din cartea de povești. *Glory to God! God bless you!*

GABRIEL

Provin dintr-o familie cu cinci copii, eu fiind cel mai mic. Ca toți tinerii care își caută un model de urmat mai întâi în familie, și eu am căutat unul, dar în familia mea nu am găsit. De fapt, îl căutam în tatăl meu, dar el nu a dat și nu a știut să fie un bun exemplu. Relația dintre noi, ca tată și fiu, a fost una deficitară, deoarece era alcoolic. Încă de mic îmi amintesc de pornografia pe care o consuma, lucru care m-a afectat foarte mult și mi-a deschis curiozitatea pentru sexul masculin. După vizionarea unei scene pornografice, am simulat o partidă de sex cu unul dintre colegii de la grădiniță, în sala de mese.

Pe la vârsta de cinci ani, un coleg de-al fratelui meu m-a provocat să fac sex oral cu el, în schimbul unei ciocolate. Nu am acceptat provocarea, chiar dacă doream să primesc ciocolata și să-i văd sexul. Acest fapt a influențat mult orientarea mea homosexuală și a fost un început pentru întrebări chinuitoare: „De ce m-a abordat tocmai pe mine? De ce sunt curios cu privire la sexul masculin? Sunt oare diferit? Sunt homosexual?”

Fiind mezinul, dormeam cu părinții și asistam deseori la relația intimă dintre ei. În mintea mea de copil actul părea a fi un viol, ceea ce mi-a produs dezgust față de relația sexuală și m-a îndepărtat total de tatăl meu. Mi-am propus să nu fiu ca el, am adoptat-o pe mama ca model de viață și îmi spuneam: „Dacă ea va muri, voi muri și eu!” Din acel moment nu am mai avut probleme, nu mi s-au mai făcut propuneri sexuale, dar curiozitatea pentru sexul masculin a rămas.

Ciudat era că atât la grădiniță, cât și la școală, primeam roluri de fete, cu îmbrăcăminte specifică. Mă obișnuisem

atât de mult, încât probam toată garderoba mamei în lipsa ei, încât uneori chiar și la joacă eram în rochiță.

Pe la zece ani am început să mă autosatisfac frecvent, consumând pornografia fraților mei, care făceau același lucru. Un an mai târziu mama a decedat, chiar dacă mă rugasem lui Dumnezeu să nu o ia. Odată cu ea „am murit” și eu, după cum hotărâsem. Cea mai bună prietenă a mamei, o a doua mamă pentru mine, m-a luat la ea acasă pentru trei luni, timp în care nu am mai consumat pornografie și nu m-am mai autosatisfăcut. Când m-am întors acasă, am reînceput să mă autosatisfac, la fel ca tatăl și frații mei. Tot atunci, fiind depresiv, tânjind după afecțiune, am încercat de mai multe ori să mă sinucid.

La școală eram marginalizat de băieți și mă înțelegeam foarte bine cu fetele. Cu toate acestea, simțeam atracție și față de băieți, ca și față de fete. Era secretul meu, despre care nu știa nimeni.

Anii au trecut, iar eu m-am adâncit tot mai mult în aceste obișnuințe, care de acum îmi aduceau numai remușcări și vinovație. La treisprezece ani am venit la școală în oraș unde, din cauza înfățișării și comportamentului meu efeminat, mi s-au făcut din nou propuneri sexuale. Dumnezeu nu a permis să fiu violat, în schimb am fost marcat psihic, iar întrebările din trecut au revenit. Am început să caut răspunsuri peste tot unde aveam acces, în mass-media, în cărți și pe internet.

În căutarea mea, am găsit răspuns la Dumnezeu. Printr-un creștin am aflat că Domnul Isus a murit pentru păcatele mele și că puteam scăpa de vinovație. Am studiat împreună Sfânta Scriptură, L-am invitat pe Isus în viața mea, iar El mi-a luat povara păcatelor. Am fost eliberat pentru o perioadă lungă de timp de tot ceea ce însemna pornografie și autosatisfacere. A fost minunat!

Dar pentru că și Satan există, minciuna lui că sunt homosexual a revenit. Propunerile sexuale au continuat, dar de fiecare dată Dumnezeu a fost Cel care m-a protejat, iar

din momentul în care am devenit creștin am folosit fiecare ocazie pentru a împărtăși Evanghelia și faptul că Dumnezeu îi iubește pe homosexuali, dar condamnă practicarea homosexualității.

Acum înțeleg versetul: „Toate lucrurile lucrează spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8:28), adică toate lucrurile ciudate prin care am trecut mă ajută să-i înțeleg pe cei care se confruntă cu ele și să le pot aduce vestea bună a eliberării.

Am învățat de la alți bărbați creștini cum să fiu un bărbat adevărat, luptând neîncetat cu atracțiile homosexuale. Deși ele nu au dispărut, acum, la douăzeci și patru de ani, sunt soț și tată. Sunt fericit și doresc să fiu un exemplu demn de urmat pentru copiii mei, iar prin puterea lui Dumnezeu, un ajutor pentru tinerii care se confruntă cu homosexualitatea.

[Gabriel și soția lui și-au făcut un obicei din a se duce la conducătorii bisericii când el vizionează pornografie homosexuală, pentru a primi sprijin ca să-și învingă adicția.]

GABY

Totul a început când eram de treisprezece ani. Când aveam șaisprezece ani mama era evanghelică, iar mie îmi plăcea, fiindcă mergeam în tare multe locuri și tot ne rugam, cântam, deci era fain. Dar mama s-a lăsat, iar eu nu am putut ține legătura cu frații. Am simțit că trebuie să rămân cu Domnul; am vrut să mă fac preot, dar înainte să mă înscriu la teologie, m-am gândit: „Cum pot să fiu un păstor bun cu trecutul meu?” și am renunțat. La douăzeci de ani am devenit ca un bătrân. Nu-mi venea să ies din casă, parcă simțeam că toată lumea râde de mine. M-am tot rugat ca Dumnezeu să mă ajute să uit totul.

După un an, El mi-a arătat că pot să fiu împlinit și cu o fată. Suntem căsătoriți de doi ani, suntem fericiți și o iubesc din tot sufletul, dar trecutul mă afectează. Îmi vine mereu în minte ce a fost, și așa s-a întâmplat că îmi plac băieții. Dar nu

am mai făcut de patru ani nimic, numai că îmi plac și mă supără că nu pot avea prieteni, fiindcă mă tem să nu cad iar. Acum v-am întâlnit pe net pe voi, care spuneți că, împreună cu Dumnezeu, mă puteți ajuta să mă schimb. Știu că așa putem reuși, căci eu sunt catolic și mă rog tare mult.

Toată viața mi-a fost frică să nu afle părinții mei, pentru că mama nu-i suportă pe homosexuali. Când era vorba de ei, îi înjura. Am trăit într-o familie unde am fost iubit numai de tata; când am avut nevoie de mama, mi-a dat bani, deci pentru ea contau mai mult banii și surorile mele. Suntem șase frați, patru surori și doi băieți; eu eram din gemeni, dar fratele meu geamăn a murit. Am aflat asta la cincisprezece ani. Poate că aceste dureri m-au făcut să devin homosexual.

Acum am soție, o iubesc, dar mă gândesc la diferiți băieți sau se întâmplă că îmi caut pe net videouri cu homosexuali. După aceea îmi pare foarte rău și doresc să nu mi se întâmple iar. Mă tem că nu voi putea trece peste, pentru că de când sunt însurat dorim să avem copil, dar până în momentul de față nu avem. Mi-e teamă că poate e pedeapsa mea pentru ce am făcut, dar și dacă nu voi putea uita totul, sper să nu mai fac prostii, fiindcă deja nu mă mai suport eu pe mine.

Deci mă aflu pe marginea unei prăpăstii și sunt cât pe ce să cad în ea; doar soția mă ține, căci cu ea sunt fericit. Dar nu am curajul să-i spun. Doar atât știe, că am un păcat mare care îmi apasă sufletul. Mă iubește tare și nu mă întrebă; a spus, când simt nevoia, să-i zic, atunci mă ascultă și, orice ar fi, nu-și va schimba sentimentele față de mine. Toată ziua la asta mă gândesc, la ce s-a întâmplat și la ce pot face cu viața mea.

Am avut un accident în care mi-am pierdut cunoștința pentru șaisprezece ore. Când m-am trezit, am început să plâng că de ce nu m-a ajutat Dumnezeu să-mi pierd amintirile din copilărie? Dar mi-am dat seama că toți avem crucea noastră pe care trebuie să o ducem. Va veni timpul când va trebui să răspundem toți pentru păcatele noastre.

Sunt pregătit să răspund pentru prostiile pe care le-am făcut și sper să termin cu ele.

DUPĂ UN TIMP

Am plecat cu soția în Spania, s-ar putea definitiv. Mai lupt în fiecare zi, dar cred că sunt în stare să lupt până trec de toate, cu ajutorul Domnului. Am adus Noul Testament de la voi cu mine; aici încă nu l-am citit, dar vreau să mă pun să-l citesc pe tot. Relația cu soția e super, duc o viață de minune cu ea.

GEO

Aș dori să-mi spun povestea, dar mi-e rușine. Am făcut-o cu mai mulți băieți, chiar și când eram creștin, fiindcă nu am avut destulă putere și nu m-am înfrânat.

Când eram mic, la paisprezece ani, am stat puțin cu o fată și m-am simțit împlinit, apoi nu am mai avut-o, iar poftele au recurs la altceva. Am avut de-a face cu băieți. Puțin, nu așa mult, numai joacă și autosatisfacere, atât, pentru că eram mai copil, nu prea știam. Îmi dădeam seama că era o plăcere irosită. Mă simțeam mereu trist că nu eram fericit, nu aveam pace în inimă și, de când am venit la Isus cu nouă, zece ani în urmă, nu mai știu exact, pentru că este mult de atunci, am început să mă bucur de viață.

Dar de curând am fost prins în mreajă de același păcat din trecut: m-am confruntat cu pornografia homosexuală. Recunosc că m-am uitat puțin pe niște site-uri urâte, asta acum două săptămâni. Îmi este rușine să o spun, mai ales că sunt și creștin. Doar am privit la calculator pe net, dar nu am avut putere să mă opresc. Sunt creștin, așa este, am alunecat în trecut, dar nu vreau să mai alunec. De cinci ani nu am mai întreținut relații sexuale cu un băiat și mă simt bine, chiar m-am apropiat mai mult de Dumnezeu.

Mă interesează soarta mea, unde voi ajunge. Unii spun că homosexualitatea e un păcat de moarte, care duce în jos. În ultimele zile nu m-am mai confruntat cu acest păcat, pentru

că sâmbăta care a trecut am stat cu o fată; am simțit că Dumnezeu a creat pe femeie pentru bărbat și am uitat de trecutul meu greșit. Mă gândesc să am o familie și să mă păstrez pentru fata pe care o voi avea. Cred că nu o să mai optez pentru homosexuali odată ce voi avea soție, nu am cum să mai fac așa ceva. Pentru că îmi voi iubi soția, din contra, îi voi mărturisi eșecurile mele, ca să mă poată ierta și să mă pot schimba. Eu nu sunt homosexual, altfel nu aveam putere să mă înfrânez atâția ani. Nu mă regăsesc în ipostaza homosexualilor.

Rugați-vă pentru mine, pentru că ieri un băiat mi-a spus că vrea să fac prostii. Bineînțeles că mi-a cerut să fac asta când eram pe *Messenger*, adică să ne întâlnim și bla bla bla. Am rămas uimit și tremuram, chiar nu știam ce să-i spun. I-am zis că nu mă mai confrunt cu aceste lucruri și de ce cu mine și nu cu o fată? Să-și caute și el o fată. Vreau să uit trecutul meu cu el. Mă gândesc să nu spună la toți ce am discutat și să nu interpreteze că am vrut să o fac cu el. Dar el a vrut, nu eu. El este bisexual, vrea și cu fete, dar nu poate scăpa de băieți.

Vă rog să mă ajutați, chiar am nevoie de voi ca să-l pot schimba și să poată înțelege mai ușor că nu mai trebuie să trăim în trecut. Doresc să-l pot schimba, dar singur nu pot; dacă voi mă ajutați și vorbiți cu mine cam ce să-i sugerez, ar fi un ajutor mare pentru mine.

Cât despre mine, l-am cunoscut pe Domnul la o biserică evanghelică, unde m-au dus niște tineri. Acolo am început să mă pocăiesc prima oară. Când am început studiile la liceu, l-am întâlnit pe acest băiat pentru care v-am spus să vă rugați. Am încercat să-i vorbesc despre Domnul Isus și chiar l-am chemat la biserică. A venit de vreo câteva ori, dar tot nu a înțeles că trebuie să ne schimbăm și să nu mai profite de mine. Cu timpul, nu am mai locuit împreună și nu am mai avut relații sexuale. Am continuat să mă implic în biserică și să merg acolo constant, iar acum sunt OK. Chiar am discutat cu un pastor despre relațiile sexuale pe care le-am avut, iar

după aceea dânsul s-a rugat pentru mine. I-am cerut și eu iertare Domnului Isus, iar de atunci nu am mai făcut-o cu nimeni. Acum mă simt om ca toată lumea.

[Geo a rămas credincios Domnului și primește susținere în lupta sa de la pastorul bisericii pe care o frecventează și de la un psihiatru creștin.]

GEORGE

Vreau să spun mai întâi că mi-a fost foarte greu să mă conving să vă spun povestea mea.

Am douăzeci de ani, iar povestea mea a început cu mulți ani în urmă, mai exact când aveam șapte sau opt ani. Eu și sora mea mai mare cu doi ani eram într-o zi în casă, stăteam în pat, vorbeam și am început să ne atingem, doar atât, nimic mai mult. Din acea zi viețile noastre s-au schimbat radical, din toate punctele de vedere, parcă Dumnezeu ne-ar fi blestemat. Acum am ajuns într-un moment când simt că nu mai pot continua, că nu mai am puterea de a merge mai departe. Sora mea are douăzeci și doi de ani și a ajuns damă de companie, dar nu despre ea vroiam să vă povestesc, iar eu am ajuns să îmi placă băieții.

Am remarcat acest lucru începând cu vârsta de doisprezece ani, când îmi plăceau aproape toți prietenii mei, ca și acum de astfel. Mă simt inferior față de mulți prieteni de-ai mei, pe care îi plac și aș face orice pentru ei, dar nu vreau să simt o astfel de atracție față de ei.

Am avut relații sexuale cu bărbați de la vârsta de șaptesprezece ani și recunosc că am fost atras și încă sunt. În schimb, am avut o relație sexuală și cu o fată, când aveam optsprezece ani, și nu m-am simțit la fel de atras, parcă nu era normal pentru mine; mă confruntam cu ceva nou, nu eram în apele mele.

Sincer, aș vrea tare mult să scap de această povară și să reușesc să devin un om normal. Vreau să mă căsătoresc cândva (cu o femeie!), să am copiii mei, să simt că

Dumnezeu mă iubește și că nu trăiesc degeaba pe pământ. Nu pot avea o relație cu nicio fată, sunt mai timid din fire, sunt o persoană liniștită, evit scandalurile, nu-mi plac bătăile. Nu pot avea o conversație cu o fată, nu știu ce să îi spun, în schimb cu băieții pot vorbi despre orice.

Nimeni nu mă cunoaște această parte a vieții mele, nici măcar familia mea, nici chiar sora mea nu știe că sunt homosexual, dar probabil bănuiește. Nu-mi place să mă comport ca un homosexual. În societate, față de prieteni, familie și alte persoane străine încerc să par un om normal.

Acum vreo patru ani un coleg de-al meu mi-a spus ceva ce m-a uimit și nu am putut să uit nici acum. Vorbeam despre fete și, dintr-una în alta, mi-a spus, citez: „Tu nu ai față de fete, ci doar de bărbați, poate nici de ăia”, și s-a dovedit a fi adevărat.

M-am rugat de multe ori la Dumnezeu să mă ia, să mă ajute să întâlnesc o fată, să fie prietena mea, să mă iubească și să o iubesc și eu, dar până acum nimic, parcă mai rău îmi întărește atracția pentru bărbați. Oare asta vrea Dumnezeu pentru mine? Oare nu pot deveni un om normal? Oare voi avea vreo vindecare? Sunt cam multe întrebări pe care le am, dar nu am răspuns pentru ele. Aceasta e povestea mea. Am spus-o pentru prima oară.

GRIGORE

Sunt creștin, așa s-ar zice. Pocăința mea a rezistat cam trei ani de la botez, dar am realizat că nu sunt mântuit, fiindcă nu s-a produs în mine acea schimbare și naștere din nou.

Când eram mic, părinții mei erau certați cu fratele lui tata, de fapt cu toți frații, pentru avere. Într-o zi, când nu erau părinții acasă, au venit peste mine în curte. Am suferit un șoc, pentru că m-au fugărit prin toată curtea. După acel incident m-am trezit noaptea și m-am dat cu capul de perete

câteva nopți la rând. Bineînțeles că părinții nu au aflat nici până în ziua de astăzi.

Toate acele lovituri m-au afectat mai târziu. Nu am mai putut să învăț, să mă concentrez și, desigur, nu știu să adun, să scad, nu știu tabla înmulțirii.

Nu sunt deloc comunicativ, prietenii mei îi numeri pe o mână, pe lângă toate acestea mai sunt și homosexual și, în ultimul an, depresiv.

V-am văzut o dată pe *Messenger*, dar nu v-am întrebat nimic. Eram în faza aceea de depresie, iar când mă apucă „crizele”, nu vreau și nu am chef să vorbesc cu nimeni. M-am gândit să vă întreb ceva, dar nu știam ce, așa că am lăsat-o baltă. Pe scurt, în fiecare zi sunt din ce în ce mai rău, din toate punctele de vedere.

UN CREȘTIN PENTRU GRIGORE

Șocul prin care ai trecut a fost, cu siguranță, unul puternic. Trebuia să le spui părinților tăi despre problema ta și să urmezi un tratament. Nu este târziu nici în prezent să apelezi la un specialist, care te poate ajuta să depășești urmările acelei perioade tumultuoase din viața ta.

În ziua de azi, comunicarea interpersonală pare să fie ceva de domeniul trecutului. Am ajuns să ne vedem față către față numai în situații limită, în rest suntem online, fie la calculator, fie la laptop, fie la telefonul mobil. Mi-e teamă că, nu peste mult timp, vom fi ca și inexistenți unii pentru alții. Dar să sperăm că Dumnezeu ne va feri de o asemenea dezbinare. Așa că, dacă nu ești comunicativ, află că nu ești singurul. E bine că ai prieteni, fie ei și numărați pe degetele unei mâini. Și ai mei sunt la fel. E mult mai bine să ai puțini și de calitate, decât mulți și degeaba.

Homosexualitatea, după cum mai mult ca sigur știi deja, este un păcat grav și trebuie îndepărtat cât de repede posibil. Depresia este o urmare a unui mod de viață anormal, și nu mă refer aici doar la homosexualitate. O gândire greșită, decizii și acțiuni greșite, priorități greșite... înțelegi despre ce vorbesc. Tot ceea ce nu facem potrivit bunei rânduiei a

vieții, așa cum a instituit-o Dumnezeu, ne va crea probleme. Nu degeaba spune clar și răspicat Scriptura că păcatul ne va ajunge, mai devreme sau mai târziu. Tot ceea ce gândim, spunem și facem are o urmare, fie bună, fie rea.

Nu vreau să fiu „lupul moralist”, căci nici eu nu am fost un cuvios în tinerețea mea, dar pot să îți spun cu certitudine următorul lucru: indiferent ce ai făcut și ce consecințe trebuie să înduri acum, există speranța unei vieți bune. Nu contează ce a fost, atât de mult pe cât contează ce este. Cel ce ești acum dictează ce vei fi mâine. Dacă astăzi vei lua decizia de a-L urma pe Cristos și de a te debarasa total de Diavol, atunci vei renaște. Încet, încet o să îți depășești temerile trecutului, o să lași în urmă amintiri dureroase, fapte triste și rușinoase, și vei începe să trăiești cu adevărat o viață frumoasă. Depinde de tine să accepți noul drum pe care Dumnezeu ți-l pune înainte. Fă primul pas și El va face restul.

Depresia poate fi învinsă. Nu se va întâmpla peste noapte, dar se va întâmpla. Alege să înlocuiești gândurile rele și murdare cu gânduri bune și curate, pe care le găsești în Biblie. Citește Cuvântul Domnului în fiecare zi, de e cu putință, și începe să-L cauți neîncetat în tot ceea ce faci, iar El îți va arăta calea pe care trebuie să mergi și te va purta pe ea.

Caută ajutor medical pentru problemele de sănătate pe care le ai (medicina este tot un dar și o unealtă a Domnului) și bazează-te pe Scriptură pentru ajutorul sufletesc de care toți avem nevoie din plin. Sunt sigur că vei reuși să fii un învingător.

[Grigore este evanghelic.]

IACOB

Cum puteți ajuta un om care suferă de boala (?) sau are probleme cu atracțiile față de cei de același sex?

Am treizeci și șase de ani, sunt un creștin – deși e greu de spus – căruia îi plac teologia și psihologia, dar care a avut numai de suferit în viață. Sunt conștient și cred că Dumnezeu nu acceptă asemenea păcate (de fapt, niciunul dintre ele), dar parcă acest păcat (boală), patimă întrece orice/pe oricare dintre ele.

Din copilărie am suferit boli, internări în spitale, operații, am fost gras întotdeauna, am fost evitat și batjocorit de copii, m-am jucat mai mult cu fetele și am fost invidios pe băieți, pe bărbați care arătau bine.

L-am cunoscut pe Dumnezeu și totuși nu mă pot abține de la această atracție. Am un copil, o soție, relații intime cu bărbați nu am avut, doar autosatisfacere cu gândul la ei. Chiar nu mai știu ce să fac. Orice ajutor este binevenit. Mulțumesc.

UN CREȘTIN PENTRU IACOB

Dacă îți place teologia, atunci cu siguranță știi că homosexualitatea este un păcat, și nu mă refer aici strict la o faptă sancționabilă judiciar (chit că judecătorul este cel divin), ci la o deviere de la planul funcțional, de la ceea ce majoritatea numim „normalitate”, iar Dumnezeu ar numi, probabil, „opera Mea”.

Un teolog, dar și o persoană cu credință în Dumnezeu știe foarte bine că păcatul nu este altceva decât ieșirea din ordine, din acel rând care duce unde trebuie, care face lucrurile să funcționeze, să își atingă scopul pentru care au fost create. Din acest motiv, nu putem spune cu mâna pe inimă și cu încredere totală cine a făcut un rău mai mare. Toate formele de rău „le întrec” pe celelalte. Întotdeauna e loc de mai mult sau de mai puțin. La sfârșit, contează să fii drept.

Uită-te în jur cu atenție și vei vedea și simți că nu ești singurul care a avut o viață grea, cu multă suferință, batjocură, boală și experiențe nedorite. Suntem mai mulți decât crezi, doar că unii dintre noi încercă să nu o arate. Greutatea corporală nu trebuie să fie o problemă atâta timp

cât nu îți afectează sănătatea și stima de sine. Sunt alții care sunt complexați de cât de slabi sunt, așa că iarba nu-i atât de verde nici de cealaltă parte a gardului. O prietenă (grasă, ca să înțelegi) are o vorbă: „Cine mă place, mă place și «avariată!»”, așa că nu te preocupa exagerat de cum arăți și acordă mai multă atenție lucrurilor cu adevărat importante, cum ar fi sufletul tău.

Dacă L-ai cunoscut pe Dumnezeu, atunci știi că unde nu mai există speranță pentru om, exact acolo Își face El apariția pentru a salva situația. Atracțiile față de cei de același sex nu sunt și nu trebuie să fie elemente definitive pentru nimeni și nici sentințe capitale. Autosatisfacerea este un păcat și dacă te-ai gândi la femei, așa că va trebui să renunți la această practică.

După cum probabil știi, dată fiind pasiunea ta pentru psihologie, creierul uman este ca o hartă care se schimbă în timp în funcție de cum îl folosești, de ce gânduri și tipare mentale întreții. Prin urmare, dacă nu te mai gândești la bărbați și la orice are legătură cu homosexualitatea, această hartă se va schimba conform noilor tale gânduri, aspirații, obiective, valori etc.

Concentrează-te pe ce ai bun și pe ceea ce ești bun. Ai o familie, bucură-te de ea, fi alături de soție și de copil și trăiește frumosul vieții cu ei împreună. Gândește-te la tot ce e frumos, sfânt și drept în acest Univers și orientează-te către tot ce ține de adevăr și de desăvârșire. Uită tot ce e rău și abate-te de la orice gând necurat. Trăiește în Dumnezeu și totul va fi bine!

IOAN

Sunt supărat doar pe mine. Trebuie să vorbesc, dar nu sunt pregătit acum. De ce sunt trist? Ei, sunt multe de spus. Încă nu-mi revin, cam așa se spune. Mai las timpul să treacă și o să văd.

Am primit o lovitură în suflet. M-a înșelat prietenul. A fost duplicitar, m-a mințit. Știa că dacă îmi spunea adevărul, nu mă implicam. Nu am crezut că ar fi posibil; aici am fost naiv. Am sperat că, dacă sunt sincer, corect, mi se răspunde la fel, dar nu a fost așa. Nu m-a părăsit, nu l-a părăsit, a fost cu amândoi. Am stat împreună aproape doi ani. Cu celălalt era de patru ani când a început cu mine. E greu totul și știu că eu am greșit. Oricum, sunt destul de derutat. Nu am motive de bucurie, doar reflectez.

Când am cunoscut-o pe soția mea, totul a fost frumos. La început era mai mult o prietenie, dar în timp a devenit ceva mai mult. Am uitat de toate, dar apoi am plecat la București, iar după cinci luni am cunoscut un băiat care mi-a devenit prieten și nu numai... În anul acela m-am căsătorit. Soția mea a fost singura femeie care m-a atras sexual.

Căsnicia noastră a durat cincisprezece ani și jumătate, din care în ultimii aproape nouă ani am fost cuminte... total, deoarece revenisem acasă și eram împreună. Până atunci eu locuisem în capitală. Familia mea era acolo, urma să vină și soția, dar nu a reușit, și m-am dus eu la ea. Nu credeam că mai există homosexualitatea până l-am întâlnit pe amicul meu, când soția era gravidă spre final. Deși el era mult mai tânăr decât mine și aveam studii diferite, eram nedespărțiți. Soția se întreba ce pot să discut cu el. Era mereu la mine, se înțelegea foarte bine cu fiul meu.

Îmi iubesc mult copiii. Băiatul are paisprezece ani, învață bine, face sport de performanță. Fetița are un an și șapte luni. Are probleme de sănătate. A făcut operație la inimă, oricum, nu este bine.

Sunt încă amețit de o discuție cu fostul meu partener. Zbuciumul sufletesc este mare. Nu se schimbă nimic, doar că relația mea cu el se duce. Nu pot accepta să fie cu mine și cu altcineva în același timp. De două luni nu am mai întreținut relații. De fapt, nu mi-a plăcut niciodată sexul cu bărbați; el știa și intenționat făcea să se întâmple. Nu vrea să

renunțe la niciunul dintre noi. Celălalt prieten al lui mi-a spus că nu se desparte de el, pentru că soția lui știe de el.

Am intrat în lumea homosexuală nepregătit, m-a luat totul prin surprindere. Sincer, rana este mult mai adâncă decât era. Nu mai am niciun fel de încredere în oameni, sunt la pământ sufletește.

Tocmai am citit mărturia lui Marius. Interesant! O să reflectez, deoarece simt și eu cam la fel. Dacă o să vrea, putem vorbi. Nu mă duce gândul la sex, dar este curios că mă simt bine când vorbesc cu unii ca mine. Nu știu cu ce m-ar putea ajuta un consilier, parcă și Marius spunea asta. Multe vor depinde doar de mine.

Oricum, mă lupt pentru un job, atunci o să-mi fie gândul ocupat altfel. Acum nu lucrez și este rău pentru mine și pentru copii. La vârsta de patruzeci și șase de ani este mai greu. Există facilități pentru angajarea celor de vârsta mea, dar anumite firme nu se complică. Multe sunt doar pe hârtie. S-au tot redus posturile. Sunt într-o zonă destul de moartă și vârsta... O să mă descurc, sănătos să fiu, dar sufletește sunt bolnav tare. Nu-i așa că viața este ciudată? Ispitele sunt cu atât mai mari, cu cât rugăciunile sunt mai multe. În mine o să găsiți un om bun, dar din păcate slab. Am luptat mult patruzeci și șase de ani cu mine.

Urmează o zi mai neagră din viața mea. Se vor împlini doi ani de când am cedat unei ispite de care m-am ferit toată viața, iar de acolo a început un șir de necazuri, chiar dacă nu imediat. De atunci s-au întâmplat multe, iar eu cred că este o plată a păcatului săvârșit. Moartea soției, boala fetiței, suferința mea.

Dacă v-aș spune că la telefon era amicul pentru care sufăr? A fost un moment când puteam să mă stăpânesc, să-l las să sune și să nu-i răspund. Dar acum instinctul a fost mai puternic, m-a sunat și am răspuns. Sunt trist că nu m-am stăpânit, trist de mai multe. Am procedat într-un anumit fel. Poate o să fie bine, poate mai greu. Este o zi de suferință, cu dureri. Cât timp o să fie așa? Faptul că mă îndepărtez de el

nu mă face deloc mai fericit. Am vorbit aproape toată ziua la telefon, iar apoi s-a schimbat pe seară de numa'... Și ieri niciun semn, dar nici eu nu l-am căutat. Nu merg spre bine, tot rău este în sufletul meu.

Am mai citit câte ceva de pe site. Văd că toată lumea trăiește câte o dramă. Ultimele două mărturii sunt bune, dar nu se vindecă rana mea cu ele. Realitatea doare rău. Ce spune Mircea, nu e același zbucium? Nici eu nu am făcut-o nouă ani și...

Se țin necazurile de mine. Obsesia mea este mai departe pentru el, iar de câteva zile a murit mama și de aceea sunt și mai trist. La necaz m-a ajutat mult, era foarte credincioasă.

Oricum, e greu, așa e viața. Rugați-vă pentru mine! Sunt destul de zbuciumat sufletește, iar apoi cum o să mă îndrume Dumnezeu așa o să fie, fără voia Lui nu putem face nimic. Mai am de lucru cu mine, să mă pot elibera de multe. O să încerc să mă rog mai mult, să vorbesc cu un duhovnic. Sunt nefericit din cauza luptei cu mine însumi. Doar eu singur mă pot lupta cu mine și credința, Dumnezeu. O să văd ce fac. Trebuie să uit tot, aceasta în primul rând.

IONUȚ

Se pare că nu sunt în stare să am grijă de viața mea, ca să pot trece singur peste această problemă pe care o am, fiindcă, spre rușinea mea, sunt atras de cei de același sex.

De mult simt o atracție pentru băieți și tot de mult îmi doresc să mă schimb. Când am fost mai mic, cam pe la paisprezece ani, am făcut sex cu un coleg de clasă. De atunci am tot încercat să mă schimb, dar se pare că încă nu am reușit. Nu de mult am fost la un preot la o mănăstire, să vorbesc despre ce mi se întâmplă și despre ce aș putea să fac. După ce am vorbit cu preotul, mi-am dat seama că ce fac este foarte rău.

De când am vorbit cu acel preot, am încercat să mă schimb și chiar simțeam că rugăciunile și implorările către

Dumnezeu îmi sunt foarte folositoare. Pot să spun că, de când mă rog lui Dumnezeu, nu mă mai gândesc la băieți.

Vouă, care sunteți în situația mea, vreau să vă zic că dacă o să ne rugăm lui Dumnezeu neîncetat și dacă ne dorim din suflet să ne schimbăm, o să reușim. Simt că deja am făcut un pas spre schimbare, chiar dacă este foarte mic. Schimbarea este posibilă, merită să încercăm!

DUPĂ UN TIMP

Am citit mărturiile, inclusiv pe a mea. Mi-am adus aminte prin ce am trecut. A fost dureros. Oricum, aș vrea să trec peste tot, pentru că nu mai am nicio atracție pentru băieți. Au început foarte mult atracțiile pentru fete. Iubesc ca un nebun. Mă îndrăgostesc repede de o fată. Este semn bun. Înseamnă că m-am schimbat.

ISTVAN

Sunt interesat de posibilitățile de suport oferite de echipa *Contra Curentului*. Am douăzeci și nouă de ani și am parcurs un drum destul de analitic, mai ales în ultimii cinci ani, privind orientarea, obiceiurile, stilul de viață și mentalitatea mea. Dar pe acest drum am încercat să progrez într-un mod autodidactic și astfel m-am închis în mine destul de mult. Am studiat, m-am retras, am analizat, am notat în agendă, am vorbit (mai rar) cu preoți și cu prieteni hetero despre aceste aspecte, dar mai mult în general.

Sunt creștin romano-catolic. Bineînțeles, am încercat să mă regăsesc și în învățăturile biblice. M-am și regăsit (evident, nu singur, nu consider aceasta ca fiind un merit personal, mai mult o grație, un dar), văd că am tentații care au la bază un întreg trecut colorat și care nu mă îndreaptă spre bine, și că am un repertoriu de atitudini și comportamente care s-au format în urma unor dificultăți de orientare în valori, probleme de relaționare, stimă de sine scăzută etc.

Nu sunt de acord cu comportamentul homosexual. Nu mai am relații sexuale cu bărbați de mai mult de doi ani, dar, desigur, am întâipărite vechi șabloane mintale și dorința, instinctul. Am încercat să „îmblânzesc” aceste dorințe, să văd dorința de bază și, pe zi ce trece, consider că văd mai global și mai cu detașare perioada de șase ani când am întreținut relații cu cei de același sex.

Totuși, cea mai mare lipsă consider că este faptul că nu împărtășesc aceste experiențe aproape cu nimeni și, mai ales, într-un mod sistematic, regulat. Doresc acest lucru, încerc să mă deschid treptat și în mod verbal, dacă găsesc astfel de persoane. Mă gândesc la persoane cu trecut asemănător și care sunt în proces de schimbare, un grup de astfel de persoane. Am posibilitatea să cer sprijin profesional creștin individualizat, dar nu cunosc aici pe cineva care s-ar afla într-un astfel de proces de schimbare sau măcar la începutul schimbării.

Evident, povestea mea nu se poate rezuma la rândurile de mai sus, dar acestea sunt informațiile principale sau de bază, și mă adresez echipei *Contra Curentului* în speranța de a mă orienta în posibilele direcții, în legătură cu astfel de persoane sau cu un grup din zona mea. Nu mă văd în consiliere virtuală, în corespondență, doar în situații de comunicare vie. Vă mulțumesc pentru timpul acordat și aștept un răspuns.

UN CREȘTIN PENTRU ISTVAN

Un trecut colorat nu înseamnă un prezent sau un viitor plin de aceleași nuanțe. Tabloul se poate schimba radical, iar pentru aceasta ai destule dovezi în Biblie. Odată ce au dat „nas în nas” cu Dumnezeu, mulți dintre oamenii din vechime au fost transformați. De altfel, același lucru se întâmplă și astăzi și se va întâmpla până în „ziua cea din urmă”.

Faptul că ai încercat să te analizezi în ultimii ani este un lucru bun. Acum știi „cu cine ai de-a face”. Tentațiile sunt în viața oricui, indiferent de trecut, indiferent de păcat. Aș vrea

să pot să spun că ele vor dispărea ca prin minune, însă nu o pot face. Și eu am unele ispite și porniri care „nu mă onorează” (cum spune unul din șefii mei, când vine vorba de limbaj sau de mânie), însă lupt să le stăpânesc și să le reprim. Cred că și tu o poți face. Avem puterea de a birui, putere dată de Cristos. E bine să o folosim. Nu e ușor, dar nici imposibil.

Să te închizi în tine nu e o soluție. Ți-o spun din proprie experiență. Am făcut-o și eu, mai mult involuntar, și nu am scăpat de ispite. Ba dimpotrivă, unele s-au înmulțit.

Comunicarea cu alte persoane care se confruntă cu aceeași problemă ca a ta e cam greu de obținut. Vorbim de un păcat sexual, iar mulți nu sunt dispuși să discute deschis, de rușine sau de teamă. Însă, sunt sigur că, dacă vei păstra o relație constantă, autentică, permanentă cu Dumnezeu, El îți va scoate în cale oameni care s-au confruntat cu problema homosexualității, au depășit-o, iar acum sunt dispuși să îi ajute și pe alții să o învingă.

Faptul că ai scris site-ului *Contra Curentului* nu e o întâmplare, ci tot un lucru rânduit de Domnul, pentru binele tău.

Respinge tot ce s-a acumulat negativ în sufletul tău, în mintea ta și în comportamentul tău și înlocuiește cu ce e bun, cu ce găsești în paginile Bibliei. Acolo este adevărata cale de urmat și, până la urmă, Adevărul. Restul e... deșertăciune.

Luptă până la capăt, căci viața asta este: o luptă nesfârșită pentru a învinge răul care vrea să pună stăpânire pe noi! Știi care e diferența dintre homosexualii care spun că „așa s-au născut” sau că „sunt normali” și cei care știi că nu e OK cum trăiesc și că trebuie să fie vindecați? Cei din urmă au victoria în față, trebuie doar să o capete. Cei dintâi au doar un miraj care se va spulbera la final.

IULIAN

Este destul de greu să-ți faci public trecutul. Am treizeci de ani și am scăpat de homosexualitate de aproximativ un an. În primul rând, am conștientizat că este o spurcăciune înaintea lui Dumnezeu, iar din momentul când m-am întors cu o inimă sinceră și curată la Cristos, am avut puterea să spun „nu” poftelor și să nu mă mai las purtat de ele.

Sincer, eu nu aș apela la consiliere, fiindcă rugăciunea este cel mai bun consilier al meu. Faptul că aș apela în mod permanent ar fi ca și cum m-aș îngredi singur sau mi-aș aduce aminte permanent că am o problemă pe care nu o mai am de mult.

Mie, ca persoană, nici nu-mi place să dezbat un capitol așa de traumatizant din punct de vedere psihic din viața mea, pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu, l-am depășit cu bine, și nici nu aș insista să mă tot învârt în jurul acestui subiect. Că doar Domnul Isus promite că, odată cu pocăința, mărturisirea și renunțarea la înfăptuire, nu-și va mai aduce aminte de păcatele noastre. De ce să-mi tot aduc aminte de ceva care nu-mi face plăcere? Sunt convins că poate și alții gândesc ca mine.

Știu că este o luptă pentru tot restul vieții. Gânduri mai vin, dar diferența este că am puterea să spun nu! Am ID-uri de homosexuali pe *Messenger*, dar ei cunosc că m-am pocăit și păstrează distanța. Pur și simplu, le spun cum am scăpat eu de probleme și îi întreb dacă vor să vină și ei la Cristos. Sunt liber și nu mai am probleme cu homosexualitatea. Aceasta este libertatea pe care o primești de la Cristos și nu ești permanent frustrat sau stresat că vei cădea.

Legat de vise, nu poți să le controlezi tu, ca individ. Ele vin și se duc de la cine au venit. În vis nu este voia ta totul, este fără voia ta.

Mulțumesc lui Dumnezeu că am ajuns să cunosc viața liberă și fără a mai simți vreo condamnare a propriului cuget,

din cauză că ceea ce am făcut este un păcat înaintea lui Dumnezeu și o ocară înaintea oamenilor. Aș sfătui pe toți cei care se confruntă cu homosexualitatea, care-ți distruge viața și îți înecă orice speranță: veniți la Cristos, toți cei trudiți și împovărați de acest păcat și veți căpăta odihna eliberării și, mai mult, speranță și nădejde la slava viitoare! Dacă nu aș fi experimentat personal această bucurie, poate nu aș fi crezut. Dumnezeu să binecuvânteze pe toți cei care își doresc adevărata viață liberă în Cristos!

Voi, cei de la *Contra Curentului*, sunteți de apreciat că puteți rezista la această viață zbruciumată a unora. Cum de v-a venit gândul sau dorința de a ajuta persoane cu astfel de probleme? Și misiunea pe unde se desfășoară? Dumnezeu să vă îmbrace cu puterea Duhului Sfânt, ca să faceți această lucrare care salvează multe suflete de la pieire. Domnul să vă binecuvânteze și să ajungem victorioși în veșnicie!

KLAUS

Despre mine știe doar mama mea, care m-a prins sărutându-mă cu Adi. I-a fost greu să accepte din prima, dar cu timpul s-a acomodat. Bineînțeles, a început să spună că e un blestem pe noi și chestii din astea. A fost și pe la preoți, dar... nimic.

Mai am un frate și două surori. Eu sunt cel mai mic. Fratele meu are treizeci și cinci de ani, e căsătorit și are o fetiță de șapte ani. Să vă spun cum mă înțeleg cu cumnata mea? Unul „hăiți” și altul „cea”. O soră are treizeci și patru de ani, doi copii, o fată de unsprezece și un băiat de doisprezece, iar cumnatul meu e plecat în Italia. Și-a găsit de lucru pe șantier. Iar cealaltă soră are treizeci și doi de ani și e divorțată, are un copil de zece ani. A divorțat la un an după ce a născut, s-a recăsătorit patru ani mai târziu, dar a divorțat după un an, și de trei ani umbla cu cineva, iar acum s-au certat. Am să vă povestesc, pentru că sunt și eu implicat, ca să zic așa.

Cu părinții mă înțeleg foarte bine, mai ales cu mama, iar cu tata nu pot să spun că nu mă înțeleg bine, dar mă crede tot un copil, toată ziua mă alintă, și mă cam supără. Sunt pensionari amândoi, iar tatăl meu se simte prost. Acum câteva zile i-a venit rău de la rinichi cred, și a trebuit dus la spital. I-au făcut niște analize și au zis că nu are nimic. Tata crede că are cu pancreasul, și numai cu el nu vreau să aibă. Acum zice că se simte bine, dar nu prea cred.

Să știți că fiecare, când a auzit numele meu, m-a întrebat de ce naționalitate sunt: „Neamț, italian sau ce ești?” Eu sunt român! „Klaus” mi l-a dat mama, că-i plăcea mult numele acesta, iar celălalt prenume, tata. Numele meu de familie e un nume italian: străbunicul și străbunica mea erau italieni. Sunt ortodox și cred în Dumnezeu, cu toate că uneori m-am lepădat de El.

Dacă ar fi să vă scriu întreaga mea poveste și tristă și voioasă, aș începe chiar cu nașterea mea, când bunica (mama tatălui meu) și mami se păruiau din zori până-n noapte în legătură cu numele meu. Nume am primit abia la o lună. Bunica vroia să-mi pună numele Niculă (așa îl chema pe bunicul), iar mama nu și nu, că ei nu-i place numele ăsta. Buni: „Ba da”, mami: „Ba nu”, până s-a enervat mama și a zis: „Știi ceva, eu l-am făcut, nu tu.” Oricum, bunica și acum mă strigă „Niculă”, iar mami și buni încă își mai scot ochii pentru mine.

Când am împlinit șase ani, chiar de ziua mea, a murit mama bunicii din partea mamei. Cum? Cică mătușa mea ar fi căzut pradă unui blestem (să nu se poată căsători și să nu aibă parte de bani). Bunicii mei erau disperăți. S-a auzit că ar fi un vraci într-o comună la treizeci de kilometri de Oradea. Au plecat cu mașina cu cineva. Ce le-a spus vraciul nimeni nu știe, pentru că au avut un accident de mașină în care au murit toți trei, bunicii și șoferul. Accidentul s-a produs într-o curbă foarte periculoasă.

După cum v-am spus, bunica (mama tatălui meu) nu se înțelegea bine cu mama, și nici acum nu se înțeleg. Mama a

leșinat la înmormântarea celor doi bunici, bunica i-a dat vin să bea, iar după înmormântare i-a zis tatălui meu că mama a leșinat pentru că era beată. Bineînțeles că au urmat certuri, ba mai mult, tati a lovit-o pe mami. Mama, deși nu vroia, a cerut divorțul, iar la tribunal am fost nevoit să locuiesc cu tata, pentru că avea o situație financiară bună, mama nu lucra nicăieri și o considerau, mai bine zis au acuzat-o, că ar fi alcoolică, iar copiii nu sunt lăsați cu persoane alcoolice.

La șapte ani am plecat la Craiova, unde am stat patru ani, tatăl meu fiind transferat cu lucrul, timp în care nu am mai văzut-o pe mama. I-am scris când eram în clasa a patra, când am dat peste adresa ei. Bineînțeles, a venit la mine și ne-a găsit tata. M-a lovit și a lovit-o și pe mami, făcând-o în continuare bețivană, și a amenințat-o că, dacă se va mai apropia de mine, o va ucide. Tata a cerut să fie transferat la Brașov, unde am rămas încă patru ani, timp în care mi-am aranjat fuga. După ce am terminat generala, am fugit la mami. Tata și-a dat seama unde aș fi putut fi, așa că a venit după mine, dar... am rămas cu toții împreună. Tata și mama s-au împăcat. Credeam că filmul se termină aici, dar de fapt asta a fost partea întâi.

Partea a doua începe când ajung la liceu. Între timp, sora mea, Monica, certându-se rău de tot cu mama, iar pe urmă cu tata, a fost nevoită să se mute din apartament și a stat cu chirie. Apartamentul a fost vândut de mama, care mi-a cumpărat mie o garsonieră, restul banilor depunându-i la bancă. Ai mei s-au mutat la țară, iar bunica, vrând, nevrând, a acceptat împăcarea părinților mei.

Mie, cum am trăit numai cu tata, mi-a fost greu să mă uit după fete. Îmi plăceau bărbații, știam că sunt mai în siguranță cu ei. De multe ori l-am surprins pe tata gol, din întâmplare, și mi-a plăcut să văd numai bărbați goi.

Prin noiembrie m-am gândit să vorbesc cu Monica să vină să stea cu mine, pentru că refuza să stea cu cealaltă soră a mea. A acceptat repede, promițându-mi că-mi va face mâncare și va spăla rufe. Dar nu pentru asta am chemat-o să

stea cu mine, pentru că știu să gătesc mai bine decât mama. De multe ori o scutesc și fac eu mâncare. Și ce mâncare!

Totul merge bine, până când ajung să-l cunosc pe iubitul ei (acum fostul). Eram în clasa a zecea. Avea treizeci și cinci de ani și adevărul este că arăta foarte bine. Mi s-a destăinuit că ar fi bisexual și, dacă mă deranjează, să-i spun. Am zis că nu mă interesează ce e și ce nu e. În fine, sarcasmul lui ne-a cucerit pe toți, făcându-ne să avem mai multă încredere în el. Ca să vezi, el era foarte gelos nu numai pe sora mea, ci și pe mine. De ce? Ea lucra o zi cu o zi, de la șapte dimineața la opt seara și ajungea târziu, iar eu după ora nouă seara ieșeam cu prietenii. A început să facă gură că sora mea s-ar uita numai după taximetriști, iar eu mă distrez noaptea cu toate... Lucru ce a ajuns la urechile tatălui meu. A început un scandal de proporții. Bun! S-a uitat.

În clasa a unsprezecea, în ultima zi de școală, nepoțelul meu, Dorin, era la fratele meu, cu fiica lui, iar sora mea era la serviciu. Am ajuns pe la ora zece acasă, unde-l găsesc pe el. Vesel ca de obicei. S-a legat de mine. A început să mă strângă la pieptul lui, îmi zicea că mă iubește și că nu poate trăi fără mine și că ce s-ar face el dacă eu plec în vacanță? Ba mai mult, mi-a zis că va veni tot a doua seară să mă vadă. Bineînțeles că am încercat să scap din brațele lui, dar nu am putut. M-a trântit pe canapea și a sărit la mine. Vroia să mă violeze, dar l-am lovit cu scaunul care se afla prin apropiere; i-am spart capul. Am încercat să mă îmbrac repede, ca să scap de el. M-a lovit atât de tare, încât am crezut că mi-a rupt maxilarul. În cele din urmă, am reușit să fug.

M-am întors acasă la zece noaptea, în speranța că nu-l voi găsi acolo. Când am intrat înăuntru, am crezut că pic jos. Sora mea și el. Am tăcut. M-am așezat pe canapea. El m-a întrebat unde am fost, iar eu am zis: „Cu prietenii.” Sora mea a plecat la baie. „Să nu îndrăznești să povestești ce s-a întâmplat, ca să nu ți se întâmple ceva.” Nu am îndrăznit să spun nimănu. Pur și simplu, m-am închis în mine. Am plecat a doua zi la țară, iar la trei zile după plecarea mea, sora

mea și el au ajuns și ei, nervoși foc. „Bun! S-a aflat!” mi-am zis eu, dar să vezi: „De ce ai furat o sută cincizeci de mărci germane?” m-a întrebat el, când eram cu toții la masă. Eu nici nu știam că ei au mărci, Dumnezeu mi-e martor că nu le-am furat niciun ban. Ba că numai eu i-am putut lua – și sora mea. Nu am crezut-o în stare să zică așa ceva. Adică eu o primesc în casa mea, iar ea mă acuză pe mine de furt? Am crezut că, nu știu, explodez de ura pe care o aveam. Am fost acuzat de furt! „Nu credeam că ai să ajungi un hoț” (tata). Numai mama m-a apărat, că dacă aș fi luat banii, s-ar fi văzut ce mi-am cumpărat cu ei. Dar asta nu m-a ajutat cu nimic. Închei aici o parte din viața mea.

În legătură cu garsoniera. Era a tatei, urma să treacă pe numele meu după ce împlineam optsprezece ani. Dar nu a fost așa. Chiar despre asta voi scrie acum.

Am revenit în oraș odată cu începerea ultimului an de liceu. Era un an greu pentru mine. În cele trei luni (octombrie, noiembrie, decembrie) în care s-au întâmplat destule, Paul și Monica, sora mea, pun la cale un plan ca să-mi ia garsoniera. Uite ce au făcut. El are pe cineva la poliție – are el mai mulți. Îl pune pe unchiul său drept tata. Îi face buletin, certificat de naștere și de căsătorie, și declară garsoniera pe numele lui soră-mea. Slavă Domnului că a avut și ea minte.

Eu încercam să uit ce s-a întâmplat cu Paul, dar el nu mă lăsa. Mă necăjea tot timpul. Că nu-i deschid ușa la timp sau că o țin închisă toată ziua. „Că nu intră nici... pe tine.” Între timp, aflu că intenționează să vândă garsoniera. Bineînțeles că mi-a cerut permisiunea să cumpere un apartament. Am acceptat, pentru că rămânea tot pe numele meu și mai puneau ei bani de la ei. De unde aveau bani? Lucrau la aceeași firmă, furau carne și slănină și mergeau să o vândă pe la magazinele din Cluj, Timișoara și Arad.

Pe lângă toate astea, iar vine Paul și-mi bagă mie în cap că sora mea se întâlnește cu nu știu cine și s-ar putea („Nu s-ar putea, ci sigur”) că are sifilis. „De ce mai umbli cu ea?”

am întrebat eu. Sincer să fiu, nu l-am înțeles ce a zis. Dar îi spune lu' soră-mea că, de fapt, eu am sifilis, că i-am spus că m-am încurcat cu o prostituată, pe numele ei Lucica (fosta mea colegă de liceu). Nu am apucat să mă apăr pentru că nu am putut, fiindcă amândoi au o gură cât o șură, și am zis că mai bine tac. S-au dus la ceva medic și mi-au adus niște medicamente. Nu le-am luat. Am mințit că le iau, dar le aruncam în coș, până când m-a prins el că nu le beau.

Între timp, cunosc un tip la școală. Îl chema Marius. Arăta foarte bine și se purta frumos cu mine. Era la seral în anul doi, cred că profesia încălțămintă, nu mai țin minte. Nu am făcut-o niciodată cu el, doar ne sărutam. Dar iată cum ne-am întâlnit. A apărut un anunț în revista... (pe vremea aceea citeam revista asta): „Tânăr simpatic, doresc să cunosc un băiat brunet până în optsprezece ani, numai din Oradea.” Nu am stat pe gânduri, i-am scris. El era din apropiere. Eu pe tipul ăsta îl cunoșteam din clasa a unsprezecea, dar pe atunci numai ne salutam. Mi-a propus să ne întâlnim în Parcul..., un loc nici prea retras, nici populat, într-un cartier de bogătași; pe acolo sunt niște vile de-ți pică ochii. Bineînțeles că noi nu știam cum arătam (vorbeam doar la telefon), asta credeam eu, dar...

A început o poveste de dragoste la care eu nu puteam pune suflet, cum s-ar zice. Nu știu de ce, dar nu am simțit nimic care să mă satisfacă. Și cred că am făcut bine că nu am pus suflet, fiindcă acum îl urăsc pe Marius. Crăciunul l-am petrecut cu el și cu niște prieteni, la el. Și am jucat „cruce”, în cine rămâne, adică cine pierde face striptease. Am acceptat pentru că eu niciodată nu pierdeam la jocul acesta, însă am avut neplăcuta surpriză să pierd.

Vine Revelionul, pe care l-am petrecut cu părinții la oraș, cu cealaltă soră a mea, Tatiana, și cu nepoții; cumnatul meu, fiind taximetrist, lucra. Monica plecase cu Paul la Brașov la Poiană, iar pe Dorin, fiul ei, l-a lăsat cu noi. Seara îmi deschid și eu gura, acuzându-l pe Paul că se comportă ca un animal cu mine. Le-am spus și despre chestia cu sifilisul, că

aș fi încurcat cu Lucica, că el a inventat totul, iar ai mei au rămas șocați. Mai puțin tata, căruia nu-i venea să creadă. Zicea că mi s-a urcat șampania la cap. Dar nu-mi păsa dacă mă crede sau nu. Mă simțeam ceva mai ușurat. Tatiana și Avram, după câteva zile, mi-au propus să mă mut cu ei. Nu am acceptat pentru că aveam deja o casă, nu-i așa? (Aveam.)

Am uitat să vă mai spun ceva. Prin decembrie, seara, după ce m-am despărțit de prieteni, am plecat acasă. Era ora șapte. Paul nu era la noi, iar eu am deschis televizorul ca să mă uit la *Sunset Beach*. A venit Paul. „Ce... cu televizorul ăsta, toată ziua merge, numai consumi curentul. Tu nu vezi ce scump e, că nu tu plătești. Ia stinge-l!” A sărit nepotul meu, Dorin, care i-a luat telecomanda din mână, ca să nu-l stingă. Sora mea era în bucătărie și nu văzuse faza cu telecomanda. Bineînțeles că a urlat la mine că aș fi luat telecomanda de la el din mână. „Nu tu ai cumpărat televizorul. De ce te uiți la el?” Apoi, către sora mea, care-și făcea apariția: „Și tu ești vinovată, a ajuns propriul tău frate să te comande pe tine.” „Eu nu dau ordine la nimeni, iar tu nu mai fă gură în casa mea, ai înțeles?” „Atunci de ce nu plătești și tu la Asociație?” Eu nu plăteam pentru că îi dădeam soră-mii în fiecare an o sumă (ce-i drept, o dată), iar cu acești bani putea să plătească pe tot anul o persoană. Lucru pe care el nu l-a știut, și i-am zis. Nu i-a plăcut. A ieșit afară din garsonieră înjurându-mă. Apoi nu a mai vorbit cu mine.

Iată că a venit și ziua când trebuia să ne mutăm. Paul a lipsit toată ziua, pe motiv că l-ar fi trimis șeful său la Timișoara cu carne. Am ajuns în noul apartament. Era foarte luxos și totul era mobilat cu o mobilă... ai de capul meu! Super!

„Că stau prea mult acasă”, a început el iar. Dar eu nu mai puteam să mă tot plimb, fiindcă mă aștepta bacul și examenul la facultate. Că nu iau eu nici bacul, nici la facultate nu intru, pentru că-s prost bătă. „Da, așa nu voi lua eu bacul, dacă mergi pe la școală să plătești pe directoare.” Că nu-l salut când intră în casă. Acum să stăm puțin să ne gândim.

Cine salută primul? Cel dinăuntru sau cel care intră, indiferent de vârstă? „Că tu trebuie să mă respecti, că-ți pot fi tată.” „Te respect cum mă respecti și tu, cu meschinăria pe care o ai în tine”, am zis eu. „Cum adică?” „Caută în dicționar, ca să vezi ce deștept sunt. Tu ce crezi, că nu mi-am dat seama că pentru aceea nu mă lași în pace, pentru că nu te-am lăsat să te culci cu mine?” Nu a vrut să recunoască la început, dar pe urmă l-am făcut să recunoască. Mi-a zis că mă urăște și că va face tot posibilul să-mi distrugă viața, că are dovezi că mă prostituez și că va dovedi asta în fața părinților mei. Chiar l-am rugat să o facă. Apoi mi-a părut rău.

Am plecat în sat și le-am spus alor mei ce s-a întâmplat. Atunci tati s-au supărat foc și a plecat a doua zi la oraș, ce-i drept fără mine, și s-a certat cu sora mea. Sincer, îmi era frică să merg acasă în Oradea. O noapte am dormit la Tatiana, apoi am plecat. A început un scandal. Că eu nu văd câte a făcut Paul pentru noi? „Ba da, încă foarte multe, mai ales mie.” Că el mie nu mi-a făcut niciun rău. Nu i-am zis chestia cu violul, că ar fi zis că-s dus de-acasă. Așa că am tăcut și am suferit.

Când tati s-a certat cu sora mea, nu a dat și de Paul. Se termină și luna martie. Începe aprilie, când îmi dispare periuța de dinți. Am întrebat-o pe sora mea dacă nu a văzut-o ea. A zis că nu a văzut-o. Am plecat în sat. Când am revenit, iar scandal, cu Paul și cu Monica. Că numai eu am aruncat periuța de dinți și acum zic că mi-ar fi furat-o Paul, ca să-l bag în vină, ca părinții mei să-l urască și mai tare. Iar eu așa ceva nici nu am vorbit cu ai mei, nici despre dispariția periuței de dinți, nici că ar fi luat-o Paul. Mai bine tăceam din gură, dar așa-mi trebuie, de parcă n-aș fi fost cu lecțiile învățate. Puteam să merg să-mi cumpăr alta, numai că așa-i omul. Știți ce a făcut? Mi-a aruncat bani ca să merg să-mi cumpăr o periuță de dinți. Nu i-am luat, i-am lăsat pe jos, spunându-le că am bani.

Încă ceva ce m-a deranjat foarte mult și nu m-am abținut să nu le zic. Mi-a spus că folosesc săpunul și șamponul lor. Nu era adevărat. Erau toate ale mele. Săpun antibacterian, șampon, spumă fixativă, parfum, deodorant și mai știu eu ce, toate erau ale mele, le-am cumpărat de la *Oriflame*. Că de unde am avut eu atâția bani? Pur și simplu, mă considera ca pe unul de pe stradă. Iar el, când se spăla și se parfuma cu obiectele mele, tăceam. Nu am zis nimic că am reușit să mă spăl cu șampon numai de două ori, nu am zis nimic că mi-a spart sticlucă de aftershave. Că eu nu am nimic, toate el le-a cumpărat. „Că faci de patru ori pe săptămână baie și deja a început să cadă zugrăveala.” Dar știți ce-i culmea? Zugrăveala cădea în hol, nu în baie. M-a scos din vană și m-a târât după el să văd cum cade zugrăveala.

Într-o zi nu a fost apă caldă și nici rece toată ziua. Seara a venit cea rece. A început să urle la mine că de ce nu am spălat vasele, că mâncăm ca porcii (se referea la mine și Dorinel) și nici nu ne grăbim să le spălăm. „Tu nu vezi că mă joc cu nervii tăi?” mi-a zis el în fața lui Dorin. „Nu trebuia tu să mergi să te plângi lui taică-tău pentru toate cele întâmplate. Eu am vrut să te pun la încercare, ca să văd cum judeci și să te ajut să intri la poliție.” „Parcă vroiai să te răzbuni pe mine”, i-am amintit eu. „Era o glumă.” Nu l-am crezut.

Și acum mă bombardează el și mă lovește unde mă doare cel mai tare. Pe 5 iunie, nu uit ziua asta cât voi trăi, vin tati și mami la noi, când apare Paul. „Acum am să vă arăt eu vouă! Klaus nu e cine pare.” Atunci le arată pozele în care făceam striptease (jocul de la Crăciun cu Marius). În momentul acela, în care toți se uitau la mine cu ură, ca la un gunoi, iar Paul zâmbea fiindcă în sfârșit a ajuns să se răzbune, îmi venea să sar de la etaj. Nu știam cum să le explic că, de fapt, era o joacă. Însă am observat ceva, eram într-un bar de noapte, nu acasă la Marius. Mi-am dat seama că falsificase poza pe calculator. Îi uram și pe Paul, și pe Marius.

Tata mi-a tras o palmă atât de tare, încât am crezut că-mi sar ochii din orbită. „Mi-e rușine cu tine!” Mama plângea, nici tata nu s-a putut abține. Și, ca să fie tacâmul mai plin, Paul a zis: „Cred că ai stat cam mult pe aici, ar fi cazul să pleci.” „E casa mea!” am zis eu. „A fost. E pe numele lui soră-ta. Cred că ocupi loc... Prea mult loc.”

În acele clipe, am simțit că nu mai am pentru ce trăi. Eram distrus. Cei care m-au primit cu brațele deschise au fost Tatiana și Avram, care m-au făcut, cu timpul, să privesc lumea cu alți ochi. Am luat bacul, iar la băieți nici nu mă mai gândeam. Îi uram. Uram pe toți cei care îmi ieșeau în cale. Aveam încredere doar în Tatiana și Avram. Mi-au spus că pot să locuiesc cu ei, dacă vreau.

În septembrie, am fost la sora mea Monica. Mai bine dormeam în timpul acela. Am aflat că mama i-a zis că sunt homosexual. Cred că mama mă urăște pentru chestia asta, dar nu se arată. Mariana m-a „boxat” cu niște întrebări la care nu găsea niciun răspuns, dar nici eu nu i-am dat vreunul. Eu: „Noi doi nu am fost, nu suntem și nici nu vom fi vreodată pe aceeași undă. Credem diferit!” Ea: „Tu ce crezi, că noi îți vrem răul? Mama e distrusă și nici nu vrea să mai audă de tine până ce nu te vei lăsa de asta. Nu știu, du-te la un psiholog, vorbește cu el dacă se poate face ceva. Se zice că Dumnezeu te ajută, dar trebuie să te ajuți și tu pe tine. Eu nu te mai înțeleg. Ce puteți vorbi voi între voi? Cum te simți cu un bărbat? Tu crezi că lui Dumnezeu Îi place ce faci? Eu totuși te sfătuiesc să te întâlnești cu o fată, dacă poți să uiți asta.” Eu: „Să știi că eu uit cam greu un lucru.” Bine, m-am referit și la cele întâmplate între noi. Ea: „Încă mă mai urăști, așa-i?” Nu i-am dat un răspuns. Am venit acasă urând pe toată lumea. Câteodată așa îmi vine să plec de acasă, să nu mai văd pe nimeni.

Cu Paul m-am mai întâlnit o dată și m-am întors cu spatele la el. Mi-a zis că nu e nevoie, că nu mai are nimic cu mine. Mă întreb ce o fi cu el.

În octombrie, iar am avut probleme. Credeam că am să mă întorc la Brașov fără să știe nimeni. S-a întors „uraganul în paradis”, Paul, ex-cumnatul. În legătură cu ce s-a întâmplat acum cinci ani, când am venit în oraș. Primesc foițe de la poștă că aș fi primit un colet de la București, dar cu numele..., însă eu nu am scris la nimeni ca să-mi trimită colet. Iar numele de... l-a avut Monica când fusese măritată. Bine, după divorț toți îi ziceau doamna..., nu pe numele de fată. Credeam că avea legătură cu Paul. Ba mai mult, am descoperit cine îmi dă telefoane și geme. Paul! Când am ridicat receptorul, l-am auzit că vorbea cu cineva, chiar a zis: „Vreau să vorbesc cu Klaus.” Eu: „Da, eu sunt”, și a început să geamă la fel cum făcea și până acum, când nu am știut cine mă sună.

M-a căutat și la serviciu la piață, amenințându-mă în legătură cu ce se întâmplase acum patru, cinci ani, în iunie. V-am povestit în legătură cu tentativa de viol. Cică m-ar denunța la poliție că aș fi vrut să-l omor când l-am lovit cu scaunul și că nu am nicio dovadă că a vrut să mă violeze. Eu: „Dar nici tu că te-aș fi lovit cu scaunul.” El: „Nu fi așa de sigur.” Eu: „Toate astea s-au întâmplat acum patru, cinci ani. De ce nu ai plecat atunci la poliție? Acum cazul e închis.” El: „Atunci nu aveam dovadă că m-ai lovit, acum am. Le voi spune că m-ai șantajat.” Eu: „În legătură cu ce?” El: „Voi găsi eu ceva.”

Nu știam ce să mai fac. Credeam că singura soluție era să plec din oraș. Unde aveam să locuiesc? În chirie. Orașul îl cunoșteam, apoi aveam să-mi caut un loc de muncă și atunci chiar mi-aș fi luat viața de la capăt. Aveam să las urme dureroase în familie, dar era ultima mea soluție. Numai pe mine mă căuta, pe Monica nu. Totuși, era mai bine pentru ea, să nu-i provoace și ei neplăceri.

Dar nu a fost să fie așa. Acum vrea „pace”, nu știu ce l-a apucat. Oricum, nu mă interesează, vreau să dispară din viața mea. Încă mă mai sună să ies cu el și chestii din astea. Nu cred că voi mai pleca din oraș. Simt nevoia să mă lupt cu

Paul, dacă e cazul. Știu că încercă să se joace cu mintea mea, dar nu-l voi lăsa și nici nu am să le spun alor mei (dacă mă lasă în pace) că a încercat să mă violeze. Cred că e mai bine așa, să se uite totul. Nu?

Închei cu un răspuns pe care l-am primit pe blogul meu de la un necunoscut, răspuns care m-a speriat de-a binelea.

SINUCIDAREA. PLĂCERI INTERZISE

Nu mai am puterea să lupt. Mi-a scăzut toată încrederea, nu mai rezist presiunilor din interior. Viața mea a devenit un calvar, un coșmar ce nu se poate deosebi de nicio esență, de niciun adevăr mai absolut ca moartea. Ce am făcut, Doamne, să merit asta? Sunt iarăși pe culmea pierzării și mai am un singur pas până la a-mi curma zilele... Un singur pas și e atât de aproape! Oricât de mult aș vrea să mai trag de viață, nu mai am de ce. Sinucigașul trăiește senzații cumplite. Niciodată nu am coborât atât de mult în haos, în neant. E groaznic, orice aș face se întoarce înzecit împotriva mea. Sinucigașul pierde totul, treptat și, în mod sigur, devine singur, convins și cert în a renunța la viață.

De ce să mai trăiesc? Nu vă mai mirați de ce se sinucid atâția oameni! Din cauza inadaptării. Sinucigașii sunt niște oameni inadaptați vremii. Sinucigașii au drame de conștiință cum niciun om normal nu poate avea. Normal e prea mult spus. Un om simplu.

Imagini trepidante îmi fug prin fața ochilor și plâng iarăși. Dar nu e suficient. Nu pot să cred și mă uimesc pe mine însumi, toată ființa mea. Cad într-o agonie, într-o letargie lentă, și trăiesc cu speranță și după moarte. „Nu mai am pentru ce trăi!” este cel mai strigător gând ce-mi trece acum. Am crezut că pot trece peste mai multe sau pot avansa peste necazuri. Nu am reușit. Sunt un învins, un laș.

Nu mă condamnați nici după moarte, pentru că nu aveți de ce. Cât am fost lângă voi, nu ați putut să mă cunoașteți. Nu ați vrut sau nu ați putut, dar nu îmi mai e frică de nimic. Sinuciderea devine copleșitoare, singura șansă, singura

portiuță care te lasă să pleci cu zâmbetul pe buze. Unii vor să trăiască, alții vor să moară. Ce ironică e viața!

Cufundat într-o iluzie eternă, viața își depărtează totul. Păcat! Sinucigașii sunt niște genii neînțelese de oamenii simpli. Păcat de tot! Parcă și timpul nu mai contează pentru mine. Văd oameni absurzi, imagini diafane, alimentări iluzorii, naivități obscure, totul inclus într-o singură carte, cartea vieții. Ce soartă idioată am avut! „... să mă ial” țipa copilul, îndreptându-se spre camera sumbră.

Sinucigașul își pune probleme, se întreabă și are mii de întrebări fără răspuns. Răspunsuri pe care nimeni nu le știe. Un heterosexual nu și-ar fi pus niciodată problema idealului sau că de ce este mai urât. Niciodată! Un heterosexual va fi un om simplu și nici prin gând nu-i va trece să se întrebe sau să ceară răspunsuri. De ce m-am încumetat eu să mi le pun? Urăsc pe toți și pe toate. Totuși, nu eram urât. Urăsc homosexualii și mă urăsc pe mine. Mereu vor fi singurii! Pentru că vor căuta un absolut fizic, un Făt-Frumos din poveste.

Nu mai pot scrie de lacrimi. Aceste înscrisuri să-mi rămână ca amintire spre eternitate.

LAUR

Sunt ortodox, am crescut și trăiesc în spiritul creștin și mi se umple inima de bucurie când închin rugăciuni și mă gândesc la Dumnezeu, dar încă sunt confuz când vine vorba de orientări sexuale. Nu sunt homosexual sau cel puțin nu simt asta. Într-adevăr, am avut și probabil vor mai exista fantezii cu bărbați (de asta apelez la voi/tine), însă actualmente am o relație stabilă cu o fată specială, căreia simt ușurință în a-i spune „Te iubesc.”

Problema la mine ar fi doar de context carnal. Fizic sunt atras de anumiți bărbați, iar imaginația mi se amplifică și începe a specula și jongla în diferite imagini, de aceea aș vrea să vorbim, să-mi spuneți o părere, poate cu niște citate

biblice, în speranța luminării sufletului (recunosc, nu am citit Biblia, dar sper ca Domnul să Se îndure de mine și să-mi mai îngăduie niște timp terestru), să înțeleg de ce e păcat să ai asemenea dorințe pur trupești, când trupul nu-i altceva decât o locuință pentru sine. Sau poate mă înșel, iar dorințele carnale și fanteziile sunt fisuri în membrana sinelui nostru. Există numeroase teorii. Justific cu faptul că sunt tânăr (nouăsprezece ani) și probabil nu înțeleg aspectele complexe ale misiunii noastre uman/terestre.

Aș vrea să vorbim, dacă sunteți de acord, despre site și despre niște articole interesante ce-l alcătuiesc. Mi s-a părut foarte încurajator și de bun augur în viața oricăruia, hetero sau nu. Să nu credeți că am vreun interes anume sau... poate că am. Am deschiderea de a vorbi despre subiectul în cauză, ce interesează pe foarte mulți, și poate găsim ceva soluții pentru vindecare. Sper să vă ajut cu ceva. Când vă hotărâți să vorbim, îmi lăsați un semn inteligibil pe *Messenger*. Vă salut! Dumnezeu să fie cu voi!

LENI

După ce am citit câteva mărturii, am decis să scriu și eu un mesaj, lucru amânat de multe luni încoace.

Ani de zile m-am întrebat aceleași lucruri cu privire la răspunsul la rugăciunile mele – de ce nu mă ajută El să-mi schimb orientarea sexuală. Dar, vedeți voi, mi-a luat enorm de mult timp să văd ceva foarte clar: că Dumnezeu nu a îngăduit să fiu așa fără a avea un scop în asta și fără să vrea ca eu să învăț ceva și să fiu mai puternic, pentru ca, în final, să devin o piatră de o formă extrem de ciudată, care se potrivește perfect într-un ungher ascuns.

Pentru mine, homosexualitatea nu este altceva decât o cruce. E crucea mea, a ta și a altora. Și, ca fiecare cruce ce trebuie purtată, apasă greu pe umeri. E normal, acesta e scopul ei. Are scopul de a ne face mai puternici. Când am realizat asta, încă îmi spuneam că nu e corect, că e prea mult.

Dar cine sunt eu să spun așa ceva sau chiar să știu asta mai bine decât El?! Știu eu mai bine ce formă îmi este dat să am, care îmi este locul pe pământ? Ce rol au lucrurile prin care am trecut și unde trebuie să ajung?

Privind așa lucrurile, nu cred că încapă în discuție niciun fel de sentiment de vinovăție pe care îl simțim la începuturi pentru orientarea noastră sexuală. Problema păcatului vine când e vorba de a face alegerea de a sări înspre ceva ce, credem noi, ne va da ceea ce are nevoie sufletul nostru – dragoste – în schimbul carnalității. Iar apoi, douăzeci și cinci de bărbați mai târziu, mi-am dat seama că, deși iubesc și sunt iubit, aceasta nu a umplut sufletul meu și că, de fapt, el este departe de a fi împlinit și sătul.

Nu că sunt homosexual mi s-a părut nedrept, ci faptul că mi s-a interzis dreptul la dragoste, la eros (un mic amănunt de care oamenii care consiliază homosexuali nu sunt conștienți). Tragedia nu este atracția sexuală față de cei de același sex. Tragedia este că ai dragoste față de cei de același sex.

Ani de-a rândul, am continuat să cred ceva foarte confortabil, că dacă îmi este interzis să iubesc, aș avea motive foarte bune în fața lui Dumnezeu să mă răzbun culcându-mă cu diferiți bărbați. Așa îmi scuzam carnalitatea pe vremuri. Apoi m-am întrebat dacă faptul că eu o fac cu un băiat nu este la fel de carnal ca adulterul? Și că, în final, așa cum mulți au o înclinație spre adulter, așa am și eu una spre homosexualitate. Și nu, pentru cei care comit adulter lucrurile nu sunt complicate. E simplu: nu mai fă asta. De ce credem că pentru noi este mult mai complicat?

Atracția homosexuală este similară în intensitate cu cea heterosexuală, iar datoria noastră este să-L iubim și să spunem „nu” păcatului. Dar apoi realizezi că ceea ce e distructiv la un homosexual credincios este imposibilitatea de a privi spre un viitor senin, de a se gândi că într-o zi va iubi, va fi iubit, iar Dumnezeu va aproba fericirea lui. Este lucrul

cel mai greu de acceptat, fiindcă oamenii se hrănesc cu speranțe și vise, iar imposibilitatea acestora creează panică.

Schimbarea este posibilă. Pentru unii. A lupta pentru o schimbare a orientării sexuale este ca și cum ai lupta cu dârzenie pentru a fi vindecat de cancer. Da, Dumnezeu vindecă cancerul, chiar mult mai mult. Dar nu toți oamenii cu cancer sunt menși a fi vindecați. Altfel cancerul nu ar mai fi letal și înfricoșător.

În imaginea că nu atracția homosexuală constituie un păcat în sine, ci carnalitatea ce o urmează, a cere lui Dumnezeu să-ți schimbe orientarea sexuală înseamnă a-I cere să-ți ia crucea de pe umeri.

Eu am încetat să mai cer asta. Nu pentru că nu aș crede că Dumnezeu m-ar putea schimba, ci pentru că personal cred că am un plan mai mare aici așa. La fel cum în lumea heterosexuală oamenii se luptă cu diferite atracții, mă lupt și eu, în lumea mea, cu atracțiile mele. Și, în final, a rezista carnalității interzise de Dumnezeu este o datorie și un efort pentru toți oamenii, indiferent de orientarea sexuală.

Aș vrea să merg chiar mai departe în subiectul „schimbare”, spunând că „a fi schimbat” nu înseamnă că nu vei mai fi atras de cei de același sex (asta, probabil, vei simți mereu), ci mai degrabă că ai „primit trecere în fața lui Dumnezeu” și că El va îngădui să te îndrăgostești de o persoană de sex opus.

Scriu mesajul acesta pentru cei care caută răspunsuri și așteaptă schimbări în viața lor, în speranța că fie am răspuns unor întrebări, fie am încurajat pe cineva să aibă o perspectivă de ansamblu asupra lucrurilor. Sau poate chiar ca să încurajez pe unii să caute alte răspunsuri, să aibă alte întrebări și să nu-și fărâmițeze sau piardă credința, supunându-L pe Dumnezeu și pe ei înșiși la teste mărunte, care poate tind spre o direcție care nu a fost în plan de la bun început. Și, nu în ultimul rând, da, acest mesaj este o încurajare, nu o descurajare.

Vreau să felicit echipa *Contra Curentului* pentru inițiativa sa. Este un proiect în care mă gândeam de multă vreme că aş vrea să fiu implicat și să pun la dispoziția celor care au nevoie de ajutor resursele și lucrurile ce mi-a fost dat să cunosc. Știu că perspectiva mea este poate puțin neconvențională, dar sunt convins că mesajul este relevant pentru mulți dintre cititori.

LIVIU

Pace tuturor! Mă numesc Liviu, în curând împlinesc douăzeci și șase de ani și sunt evanghelic. De trei ani și jumătate L-am acceptat pe Isus Cristos ca Domn și Mântuitor în inima mea.

Vă voi povesti câte ceva din viața mea. Suntem doi frați și două surori. Mama mea a avut probleme în viață. Cu primul soț a avut un băiat și o fată. După ce a divorțat de bărbatul pe care l-a avut mulți ani lângă ea, a luat pe altul, și așa am venit pe lume sora mea, mai mare cu doi ani decât mine, și eu. Tatăl nostru a murit, iar mama s-a împăcat cu primul soț. Când eram în vârstă de un an, m-a dat la stat ca să mă crească, fiindcă nu a mai putut să ne întrețină, singură cu patru copii, tatăl vitreg fiind în închisoare. S-a gândit pe cine să deie și m-a dat pe mine, ultimul copil, care eram mic. Din spusele ei, nu mă putea ține în casă cu tatăl vitreg, cu care este și în prezent, din cauză că a vrut să mă omoare.

Am stat la casa de copii de la un an până la terminarea școlii, la vârsta de douăzeci și unu de ani. În acest timp am fost la trei case de copii, prima fiind un leagăn de copii, unde am rămas până s-au gândit că mă pot duce la grădiniță, după care am mers la o altă casă de copii, unde m-au dat la școală. În 1992, am mers în clasa întâi, unde am fost cu cei din oraș, nu era o școală specială pe care să o facem numai noi, cei instituționalizați, pentru că nu am avut probleme. Până la douăzeci și unu de ani nu mi-am pus problema mâncării sau

a îmbrăcăminte, am avut totul pe tavă, ceea ce mulți nu au în familie.

M-am zbatut însă cu altfel de probleme și ispite, fiind de mic abuzat sexual. În primii ani, cei mari, cărora li se spunea asistați, îi puneau pe cei mici să-i satisfacă și făceau și alte lucruri mai mari, iar eu am fost printre aceia care au făcut lucrurile acelea. Pe parcursul anilor, am ajuns să fiu atras de homosexualitate, să văd alți băieți. Și ei mă provocau și mă autosatisfăceam aproape în fiecare zi.

Dar am ajuns la credință, și Domnul să-i binecuvânteze pe cei care au venit și au avut răbdare cu noi, să steie să ne explice despre El. Ne vesteau despre Isus și Dumnezeu, cântam cu ei, ne rugam și stăteam de vorbă cu ei ca să ne îmbărbăteze. Erau de la o fundație creștină care se ocupa cu casele de copii. Ne adunau din mai multe case, fie de fete, fie de băieți, și ne strângeam într-o tabără unde socializam, ne cunoșteam, de la copii până la personalul care avea grijă de noi. În fiecare zi mergeam în drumeții, făceam studiu biblic, cântam, iar mie îmi plăceau foarte mult cântările. Și în prezent cânt foarte mult.

Am început să merg la biserică la vârsta de douăzeci și doi de ani, când nu mai aparțineam de instituție și eram pe cont propriu, dar mulțumesc Domnului că îmi poartă de grijă, El nu mă lasă singur. În anul 2007 m-am botezat. Nu știu ce aș fi făcut în ziua de astăzi, cum aș fi trăit, fiindcă nu merit să mai stau pe pământ niciun minut. Dar cum Dumnezeu are un plan cu fiecare, încă mă mai ține în viață. Mă întreb cum poate un tânăr să-și țină cărarea dreaptă, că tot înspre mai rău merge, tot mai multe rele auzi, băieți care se căsătoresc între ei, fete cu fete. Eu le sugerez să se lase de asta că nu e greu, cred că putem să ne lăsăm, pentru că un Împărat ca Domnul ne vrea sfinți și curați.

Am stat și m-am gândit că mă duc la biserică și nu simt nimic. M-am întrebat ce îi cu mine și mi-a venit în minte versetul din Isaia 59:1: „Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască... ci nelegiuirile voastre pun un zid de

despărțire între voi și Dumnezeu vostru.” De aceea, mă rog ca Domnul să Se îndure de noi, cei care ne gândim la astfel de treburi și să ne elibereze de viciu. Cred că se poate. Am încercat, m-am stăpânit o lună, iar înainte mă autosatisfăceam aproape în fiecare zi și mă uitam la homosexuali pe site-uri, mă întâlneam cu ei și făceam ce nu este bine să faci.

Vreau să închei cu povestea asta și să uit trecutul meu rău. Vreau să fiu curat înaintea lui Dumnezeu, să-L proslăvesc și să-L laud toată viața, să văd că Domnul lasă călăuzirea Sa peste mine, mă botează cu Duhul Sfânt și Își face planul Lui cu mine. Cred că deja m-am lăsat de lucrurile astea rele, care nu plac lui Dumnezeu și lumii.

Sper să fie spre zidire și să vă îmbărbăteze rândurile mele. Am scris pentru a mă mărturisi, căci scrie să ne mărturisim unii altora păcatele. Să mă iertați și să nu mă judecați că am trecut prin asta. Domnul să vă binecuvânteze! Domnul să vă ajute să vă lăsați de ce este rău, ca să facem binele, pentru a putea moșteni Împărăția cerurilor. De aceea L-a dat pe singurul Lui Fiu să moară pentru noi, ca să fim mântuiți.

MARC

Sunt Marc și aș vrea să citiți povestea mea, în care spun prin ce am trecut în viață până în momentul de față.

Când am fost dat la școală, nu am fost apt pentru învățământul normal din orașul meu, iar părinții au fost nevoiți să-mi accepte transferarea la o altă școală, aflată la o distanță de douăzeci și trei de kilometri. Era în anul 1996, toamna; am repetat clasa întâi și am trecut în clasa a doua. După aceea am simțit că mă apasă ceva în legătură cu acea școală specială. Îmi amintesc de ziua în care am „evadat” din școala pe care o consideram o „celulă” dintr-un penitenciar, din cauză că nu-mi plăcea acolo. Am decis să fug, iar când am ajuns acasă le-am spus părinților, mințind, că profesorul m-a trimis acasă.

După două săptămâni a fost bine, am fost transferat la o altă școală specială, unde era și sora mea. M-am obișnuit cu condițiile de acolo și nu am mai simțit că am intrat într-o nouă „celulă” de închisoare. Era în luna decembrie a anului 1998 și m-am bucurat că i-am cunoscut pe noii mei colegi și profesori. Am preferat să fiu prezent la ore și am participat la diverse activități. Când am terminat clasa a opta, am fost transferat la o școală profesională, unde am învățat meserie. Am acceptat să fiu la croitorie, fiindcă nu au vrut să mă lase la meseriile de cofetar-patiser sau ospătar, din cauza problemei de auz de care sufăr și acum.

Am stat la internat pentru că, fiind transferat, nu aveam tot timpul bani de venit acasă și veneam doar la sfârșit de săptămână. Eram în dormitor cu băieți care îmi erau și colegi de clasă. În timpul anului doi, băieții din dormitor au început să creeze scenarii pentru adulți și se provocau să facă sex. După ce am văzut ce se petrece în dormitor, nu am vrut să fiu implicat și nu am fost de acord cu ce făceau ei, pentru că supraveghetorul de noapte putea să intre în dormitor oricând și să îi prindă. Dar odată, când dormeam, un coleg de dormitor, care era lângă patul meu, a venit la mine și mi-a făcut avansuri. Am văzut că nu se duce de lângă mine, dar am refuzat să facă ce vroia cu mine și am zis că, dacă intră și ne prinde domnul de noapte, ce facem? O să avem probleme.

Iar de atunci mă deranjează pe mine problema asta cu atracția față de băieți, și nu față de fete. Dar vreau să spun că nu mă consider un homosexual sau cum i se mai zice, gay, fiindcă nu sunt, și după ce am știut că vor să mă implice și pe mine în faza scenariului cu sex între băieți, am refuzat pe loc. Nu am fost lângă colegi când făceau sex, pentru că eram în pat, stăteam liniștit și mă făceam că dorm, iar când am auzit că se deschide ușa, am văzut că intră domnul de noapte și am avut noroc. Nu am cum să mă consider un homosexual pentru că, în primul rând, nu am început viața sexuală, și este

spre binele meu ca nu am început-o deloc. Am timp, fiindcă am doar douăzeci de ani.

Povestea nu se termină aici, fiindcă mai am o situație complicată acasă cu părinții, cu fratele mai mare și sora mea. Tatăl meu are serviciu, dar este fumător și nu vrea să-i lipsească țigările deloc. Mama este în pensie de boală și stă acasă, dar uneori consumă alcool, ceea ce mă deranjează foarte tare. Fratele meu are și el serviciu, dar nu fumează des ca tatăl meu, cred că se va lăsa de fumat. Sora mea a avut serviciu, dar din păcate și-a dat demisia și ne-a părăsit, plecând de lângă noi în alt județ, la un prieten de-al ei. Poate stă în concubinaj sau nu știu eu ce situație este acolo, dar vorbim la telefon. De ce a plecat sora mea? Pentru că în casă era scandal din cauză că mama, consumând alcool, se certa cu tata, și fiindcă nu ne putem întreține financiar.

După ce am terminat școala, situația s-a agravat și mai tare. Eu, neavând un loc de muncă unde să fac bani ca să-mi ajut familia, am început să mă supăr din cauză că părinții erau împotriva mea fiindcă nu aveau niciun ajutor din partea mea. Am început să-mi caut un loc de muncă, dar din păcate nu am avut noroc. Fiindcă am avut la îndemână certificatul de handicap pentru că nu aud bine, mi-am făcut o pensie de invaliditate și, cu ajutorul lui Dumnezeu, am reușit să rezolv problema. În momentul de față am un ajutor în bani și nu mă plâng deloc, dar situația în casă la mine este ca înainte.

Însă nu știu unde să mă duc, pentru că nu am nicio relație în momentul de față, nu am prietenă cu care să vorbesc. Eu chiar vreau să caut o persoană de încredere pe care să mă pot baza și care să mă înțeleagă în ce vreau să fac. Aș vrea să am o fată cu care să pot fi, să-mi trăiesc viața alături de o persoană iubită și să fiu la casa mea, să scap de atracția față de băieți și să-mi întemeiez o familie, ca să fiu fericit alături de femeia pe care vreau să o cunosc și să o iubesc toată viața. Iar pentru aceasta mă rog la Dumnezeu, merg la biserică regulat și nu lipsesc de la casa Domnului, ca

să ascult slujbele sau alte rugăciuni care se fac în biserică. Doamne, ajută să mi se îplinească aceste dorințe!

MIHNEA PENTRU MARC

Salut, Marc! Frumoasă poveste! A trebuit să ai multă putere să o scrii. Simt compasiune pentru tine, fiindcă și eu am trecut prin ce ai trecut tu. Și eu am fost violat într-un cămin pe care îl consideram o celulă de închisoare. Am o întrebare: tu, dacă vrei să ai o familie, ce faci cu părinții tăi?

Am să mă rog pentru tine ca Dumnezeu să te poată ajuta, să-ți dea putere să treci peste toate, pentru că știu prin ce am trecut și eu. Am fost poate mai rău. Mergeam la biserică duminică de duminică și aveam din ce în ce mai multe ispite, iar asta mă supăra cel mai mult, dar mă rugam ca Dumnezeu să mă întărească. Sunt ortodox, dar nu mergeam numai la ortodocși. Nu am mai fost de mult la o biserică, fiindcă simt că mă joc cu Dumnezeu și nu prea merge.

Eu sunt bisexual. Nu mai pot să mă las, este ca un drog pentru mine. Acum sunt într-un centru evanghelic unde ne avem ca în familie. Numai educatorii sunt evanghelici și unii copii, eu nu pot fi evanghelic din cauză că sunt homosexual. L-am primit pe Dumnezeu în inima mea, dar dacă nu faci voia Lui, nu mai ești al Lui. Este adevărat, crede-mă, că știu ce zic și prin ce am trecut. Domnul cu noi!

MARCU

Repară drumul ce l-ai spart! Repară relația ta cu Dumnezeu! Isaia 1:18: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.”

Pace tuturor! Mă numesc Marcu și sunt evanghelic. Vă voi povesti fragmente din viața mea. Sper să te regăsești și tu printre aceste rânduri și fie ca Domnul să Se îndure și de tine! Să vă spun câte ceva despre familia mea. Mama mea merge împreună cu mine la biserică, dar nu e prea pocăită.

Este o persoană isterică, mereu exagerează și dacă vrei să o ascuți va trebui să-ți astupi urechile pentru eventualele cuvinte urâte. Tatăl meu nu vorbește cu mine, când vrea să afle ceva despre mine o întrebă pe mama. Este pasiv, nu vine la biserică împreună cu mine și mama. Nici fratele meu nu merge la biserică.

M-am născut într-o duminică de Rusalii. Mama nu știa că voi fi băiat și, când m-am născut, a fost surprinsă și m-a respins. Ea credea că sunt fată, asta își dorea. A fost dezamăgită, dar după aceea i-a părut rău și m-a luat înapoi. Mă bucur că sunt băiat.

Anii au trecut și iată-mă la vârsta de patru sau cinci ani, având probleme cu rinichii. Vomitam cam tot ce mâncam și eram foarte slab. Am fost la doctor, mi-a dat un tratament, iar apoi m-am făcut bine, luând serios în greutate. Se pare că am fost alergic la acel tratament, așa că acum am probleme cu auzul.

Până la vârsta de șapte ani am avut o copilărie cât se poate de fericită. O copilărie petrecută în satul bunicilor, mai ales vara. Totul a mers bine până când unchiul meu, care a moștenit casa bunicii, ne-a dat afară din acea casă din cauza unei certe între frați. Atunci a trebuit să-mi iau la revedere de la verișorii mei, deși nu știam că acel la revedere însemna adio. Adio copilărie! Adio prieteni! De atunci, nu am mai mers în sat decât la înmormântarea bunicii. A fost ultima dată când mi-am văzut rudele. M-am întors în oraș. Curând urma să încep școala.

Îmi aduc și acum cu plăcere aminte cât de nerăbdător eram să încep școala, neștiind ce mă așteaptă. Scăpasem de grădiniță, unde nu mi-a plăcut, iar acum era șansa unui nou început, un început mai bun, speram eu. În clasa întâi lucrurile au fost OK, dar în următorii ani eram bătut de colegi la școală zilnic. Eu nu mă băteam cu ei, pentru că, pur și simplu, nu puteam să dau înapoi. Duritatea lor m-a marcat. Stăteam mai mult cu fetele și mă înțelegeam foarte bine cu ele, dar când venea vorba de băieți mă feream, pentru că

știam că s-ar putea să mă bată. Când jucam fotbal, ceilalți băieți mă înjurau, mă loveau, mă jigneau și mă scuipau. Din această cauză am refuzat să mai am de-a face cu ei, așa că am început să mă joc cu fetele.

Eram bătut aproape zilnic. Părinții știau și au încercat să rezolve problema vorbind cu părinții acelor copii, dar nicio schimbare, așa că am fost nevoit să mă mut în altă clasă, una mai bună. Acolo nu am mai fost bătut, dar eram tratat altfel decât ceilalți colegi.

Între timp, pe parcursul acelor ani grei, am început să merg la biserică. Încă din clasa întâi mă rugam Domnului cunoscuta rugăciune „Tatăl nostru”. Aveam locul meu din cameră unde mă rugam. Mai țin minte și acum momentul în care l-am întrebat pe Domnul dacă mă lasă să merg la biserică, primind răspunsul așteptat că „da”. Am început să merg la biserică împreună cu mama mea, tatăl meu a refuzat când l-am chemat, la fel și fratele meu. Mi-a plăcut mult la biserică și încă îmi place. M-am implicat în diferite activități: cântam la chitară, la pian, vocal, am mers la un grup de tineri, la care mai merg și acum. Eram și sunt fericit alături de ei. Nu știu ce aș fi făcut astăzi și unde aș fi fost, dacă nu aș fi mers la biserică. Îi mulțumesc Domnului că mi-a dat ocazia minunată de a-l cunoaște.

Totuși, încă de mic practicam autosatisfacerea. Atunci mă atrăgeau tare femeile, chiar și pronunțarea cuvântului „femeie” mă făcea să fiu agitat. Până în clipa când am ajuns la pubertate, parcă bărbații nu ar fi existat. Din păcate, atunci am observat că în revistele de modă mă uitam mai des la bărbați și, ceea ce era și mai rău, la bărbați dezbrăcați. Chestia asta mi se părea ceva normal. Aveam unsprezece ani.

Cu timpul, am început să-mi dau seama că ceva nu este în regulă cu mine. Aveam atracții homosexuale din ce în ce mai puternice. După numai un an, am ajuns să mă autosatisfac zilnic, în afară de duminică. Eram foarte stresat, mai ales din cauza a ceea ce pățeam la școală. Când veneam acasă să le spun părinților, îmi spuneau să tac. Pur și simplu,

îmi spuneau că vorbesc prea mult. Atunci ce să mai fac? Cui să-i spun necazul meu când nimeni nu mă înțelegea, nimeni nu vroia să mă asculte? Mergeam în camera mea, plângeam și mă rugam ca Domnul să mă ajute. Mă rugam ca Domnul să-mi dea o boală ca să mor, pentru a nu mai suferi pe pământul acesta. Pentru mine, era foarte greu să trec prin aceleași lucruri în fiecare zi.

După aceea am descoperit internetul. La început jucam diverse jocuri, dar apoi am văzut că îl puteam folosi și la altceva. Mă uitam la poze cu bărbați, poze în care doi homosexuali întrețineau relații intime. Măcar dacă m-aș fi oprit aici, dar nu a fost așa. Mă uitam la videoclipuri în care homosexualii făceau lucruri nelegiuite. Făcând acest lucru, am ajuns să-mi stric gândul și ochii. Chiar dacă mergeam la biserică, nu prea luam în serios faptul că ce făceam este păcat.

Abia la vârsta de cincisprezece ani am conștientizat că ce făceam era în ascuns, deci nu putea fi ceva bun. Mi-am dat seama că am ajuns un băiat cu atracții homosexuale. În vara anului 2009 am reușit să renunț la pornografie timp de trei luni. Dar, cu toate acestea, aveam mintea formată să producă imagini în care bărbații fac sex. Deseori îmi imaginam, în timp ce mă autosatisfăceam, că fac sex cu un bărbat de la biserică, uneori chiar și cu pastorul. Chiar dacă renunșasem la pornografie, în minte aveam continuu imagini păcătoase. Dacă stau bine și mă gândesc, în tot acel timp trăiam în plăceri. Am început să mă rog Domnului să mă ierte pentru păcatul autosatisfăcerii și pentru gândurile nelegiuite. Chiar dacă El mă ierta, în ziua următoare făceam la fel, dar nu am renunțat. Mă rugam în fiecare seară același lucru.

După cele trei luni de pauză, m-am apucat din nou de pornografie, intrând acum pe site-uri extrem de stricate. Dar seara iar mă rugam și ceream iertare Domnului, cu gândul că într-o zi nu voi fi nevoit să o mai fac. Din păcate, am intrat și pe site-uri în care puteam vorbi cu homosexuali din România, mai exact, chiar din orașul meu. Acum începeam

să sufăr din cauză că mă simțeam singur. Vroiam ca cineva să mă asculte, dacă părinții nu făceau asta. (Mama mea era cea care mă mai asculta.) Căutam pe cineva care să mă înțeleagă, să știe prin ce trec și că nu e ușor să te schimbi. Eu vroiam să termin cu toate prostiile pe care le făceam, vroiam pe cineva alături de mine, pentru a nu mă mai simți atât de singur. Am adăugat în lista mea de *Messenger* o grămadă de homosexuali. I-am băgat pe toți pe parcursul a câtorva zile.

Am așteptat cu nerăbdare ziua în care cineva să-mi dea accept și să vorbim. Mai mulți mi-au dat accept, dar încă nu era nimeni online. Într-o zi am nimerit pe cineva. Speram că va fi șansa mea. Am vorbit puțin, iar apoi – probabil că acum vă gândiți că ne-am dat întâlnire, dar nu a fost așa – m-a întrebat care e adresa mea. Și i-am spus că nu pot să i-o dau. Mi-a cerut mai multe detalii despre mine, ori eu deja îl minșisem că am douăzeci de ani. Mi-a zis că dacă nu îi spun, atunci mă scoate din listă. Nu puteam să-i spun unde stau, pentru că ar fi însemnat să afle părinții de atracțiile mele și, mai grav, că mi-am făcut rost și de cineva care să mă încurce și mai mult în problemele acestei lumi. Am decis să îl șterg din listă. I-am spus adio cu părere de rău, dar mă bucur că am făcut-o. Apoi am fost dezamăgit, am început să mă enervez și i-am scos pe toți homosexualii pe care îi adăugasem în listă în zilele precedente. Am decis să renunț la tot ce ține de homosexualitate.

În decembrie 2009 am făcut cel mai mare pas din viața mea. Am renunțat la pornografie, la autosatisfacere și am început să lupt cu atracțiile și gândurile mele. Am început să am pace și să dorm noaptea. M-am rugat zilnic Domnului și citeam mult mai des Biblia, ajungând la câteva capitole pe zi dimineața și la amiază, acele părți ale zilei fiind un timp dedicat meditării asupra Cuvântului.

Eram fericit că am intrat la liceul teologic la care mi-am dorit. Înainte să intru, m-am rugat mult Domnului să se facă voia Lui și să intru acolo unde va vrea El. Iar acum sunt acolo unde El m-a pus și Îi mulțumesc pentru asta. Aici nu

sunt bătut, nici măcar jignit, iar ceilalți se comportă frumos cu mine. Eu sunt o fire foarte sensibilă. Temperamentul meu predominant este cel melancolic și Îi mulțumesc Domnului că m-a creat așa cum a vrut El.

Totuși, după șase luni în care am reușit să renunț la autosatisfacere și pornografie, am recăzut în păcat. Când mă autosatisfac nu mai am gândul la bărbați, nici la femei, ci, pur și simplu, o fac fără a mă gândi la ceva nelegiuit. Chiar și așa autosatisfacerea e păcat și duce la izolare și singurătate, lucruri de care vreau să scap.

M-am gândit să scriu această mărturie ca să-i încurajez pe toți homosexualii care vor citi, că se pot face progrese de la dezastru la ceva mult mai bun. Fără Domnul n-aș fi reușit să ajung unde sunt astăzi, n-aș fi putut să renunț nici la invidie, gelozie, ură, furie, neascultare, lucruri care duceau la distrugerea mea. Și chiar dacă am încă atracții homosexuale și mă lupt cu autosatisfacerea, eu Îi spun Domnului așa: „Doamne, Tu care mă vezi, vino în mine prin Duhul Tău cel Sfânt și nu mă lăsa să mor în aceste nelegiuiri. Doamne, ajută-mă să scap definitiv de autosatisfacere și atracții homosexuale! Știu că Tu mă vrei altfel, un om mai bun, în care să locuiască Duhul Tău, știi că fără Tine sunt doar o carne fără viață, un praf purtat de vânt. Știu că dacă voi cere ceea ce vrei Tu, voi primi, iar dacă s-ar întâmpla să cad, ridică-mă Tu mai sus decât în trecut și ajută-mă să nu mă mai clatin. Doamne, ajută-mă! Îți mulțumesc că mă ascuți. Amin.”

Am primit un ajutor de la Domnul, un consilier la care mă duc săptămânal. Sper ca Domnul să-mi vorbească și prin el și să mă ajute. Îi mulțumesc Domnului că am un consilier la mine în oraș. Dacă te confrunți și tu cu aceeași problemă, te-aș sfătui să mergi la un consilier sau, dacă nu se găsește niciunul în orașul tău, atunci alege pe cineva să te ajute. Nu te distruge ținând păcatul în tine! Mărturisește-I Domnului totul, iar apoi alege pe cineva heterosexual care să te ajute. Eu mă rog pentru homosexuali, pentru cei care nu au înțeles

chemarea Domnului, pentru cei care nu pot renunța la obiceiurile proaste. Domnul să Se îndure de voi și să vă deschidă inima, pentru a vă da seama că ați fost creați cu un scop. Domnul are un plan și cu viața voastră, nu uitați asta. Dumnezeu vă iubește!

DUPĂ UN TIMP

Anii au trecut și am ajuns la frumoasa vârstă de douăzeci de ani, cu o minte mai clară și o vedere mai largă asupra vieții. Luptele au continuat și vrând, nevrând, am intrat în discuție cu bărbați homosexuali, născându-se în mine speranțe ce mureau și înviau. Știți cât de dificil este! Și tot acest timp dificil a fost în zadar. Am refuzat să mai caut și să mai sper că pot găsi iubire unde nu este.

Pot să spun că am petrecut mult timp gândindu-mă și comparând viața normală cu cea homosexuală și am ajuns la concluzia că nu merită să trăim o astfel de viață. Să cauți homosexualitatea, din punctul meu de vedere, e ca și cum ți-ai căuta distrugerea propriei vieți. Cine și-ar dori o viață irosită? Cu toții căutăm iubirea, înțelegerea și fidelitatea, dar ar fi bine să ne deșteptăm, să ne deschidem larg ochii și să urmărim câtă înșelătorie e în mediul homosexual. Fii sincer cu tine și nu te minți singur! Eu asta am făcut și am ajuns la concluzia că nu are rost să trăiești așa. Decât să am o suferință provocată de relații care nu țin, mai bine rămân singur. De ce să îmi dedic viața unor oameni care nu își doresc decât plăcere, având falsă impresie că iubesc și sunt iubiți?

Lumea homosexuală este o lume a minciunii, înșelăciunii și egoismului. E o lume în care cred că nu ți-ai dori să trăiești și totuși o promovezi, pentru că trăiești cu o speranță care sună în felul următor: „Poate de data asta voi găsi perechea potrivită.” Dar perechea ta nu e acolo și nu va fi niciodată în lumea homosexuală. Iar asta știi și tu! Decide azi ce vrei să faci cu viața ta! Eu am ales să trăiesc adevărul.

[După terminarea liceului teologic, Marcu s-a înscris la *Teologie*.]

MARIN

Deci, să încep cu începutul. De mic am atracții homosexuale. Totul a început când aveam vreo patru ani și am găsit în casă o casetă video. I-am dat drumul și era un film porno! Am fost foarte surprins la vârsta aceea, chiar dacă mi se părea scârbos.

Am o soră și de mic am stat mai tot timpul cu ea și cu prietenele ei. Chiar și acum mă înțeleg foarte bine cu ea, dar nimeni nu știe de atracțiile mele. Când eram mic, la școală stăteam mai tot timpul cu fetele, dar prin clasele primare nu era nimic neobișnuit, fiindcă eram prea mici, însă am crescut și, la fel, stăteam mai tot timpul cu fetele. Colegii râdeau pe seama mea și chiar mă dădeau la o parte. În clasa a opta am încercat să stau mai mult cu băieții, ca să nu mai râdă de mine, și chiar m-am apucat să fumez, pentru a merge cu ei la fumat și a uita de bârfele fetelor.

Îmi făcusem și un ID cu numele unei fete și adăugam băieți și vorbeam tot felul de chestii, neștiind ei că eu sunt băiat. Într-o zi, căutam cluburi de homosexuali pe net și, din întâmplare, am dat peste site-ul *Contra Curentului*. La început nu credeam că schimbarea este posibilă, dar am găsit și ID-ul unuia dintre *adminii* site-ului. L-am adăugat, dar timp de mai multe luni nu am vorbit cu el.

Aseară am început să vorbesc cu el. I-am povestit despre mine și mi-a dat tot felul de sfaturi, chiar și ID-ul unui colaborator, care m-a sfătuit și mi-a spus despre Dumnezeu. Eu sunt creștin catolic; merg foarte des la biserică, dar niciodată nu m-am rugat pentru schimbarea mea. Mi-a dat și el niște sfaturi, mi-a spus să mă rog, iar acum, chiar dacă nu sunt nici douăzeci și patru de ore de când am vorbit cu el, astăzi la școală parcă totul a fost puțin schimbat. Am început să nu le mai bag în seamă pe fete și să nu vorbesc cu ele. Parcă e puțin diferit. Încerc din răspuțeri și sper să reușesc. Nu am avut niciun fel de act sexual nici cu fete, nici cu băieți, și sper ca asta să mă ajute. Aș vrea să fiu și eu normal!

MARIO

Plăcere de o clipă, durere de o viață... Nu știu care ar putea fi primele mele cuvinte. Știu totuși că ceea ce cândva a fost ceva normal, plăcut, s-a transformat în umilire, conștiință pătată, regret. Urăsc gândul că evit cu bună știință calea bună în favoarea propriilor mele plăceri, urăsc că nu sunt statornic. O spun deoarece am atâtea clipe de descurajare și regret, încât zic: „De azi mă schimb” și merge o zi, două, trei și iar recidivez. E greșit, sunt atât de conștient, încât am ajuns să tratez totul ca pe ceva banal, și mai zic o vorbă: „Mario, nu te juca cu viața ta, că se va juca și ea cu tine cândva.” Și așa va fi. Ce azi pare frumos, mâine poate nu va fi.

Despre mine. Mă numesc Mario, am treizeci și trei de ani. Îmi place tot ce e frumos. Am multe secrete, iar cine merită poate să le știe. Îmi place să fiu direct și să spun lucrurilor pe nume.

Am o viață frumoasă, dar complicată. De fapt, complicată de mine. Când aveam vreo paisprezece, cincisprezece ani, aveam un prieten căruia îi plăceau băieții, iar eu eram unul dintre ei. Așa s-a întâmplat că am cedat avansurilor lui.

Timpul a trecut, eu am crescut, iar pe la șaptesprezece ani am început să schimb acest aspect al vieții mele cu ajutorul religiei. Am dat la teologie și un timp a fost totul bine, dar s-a întâmplat să dau curs iar unei invitații nepotrivite și de aici am început să decad. El s-a îndrăgostit rău de mine, eu nu, iar când i-am zis că s-a terminat, a început calvarul. A făcut crize, mă urmărea, îmi trimitea scrisori, mă suna. Îngrozitor! Pentru că această latură a mea era doar a mea, dar odată cu asta s-a făcut de cunoscut și părinților mei, fraților mei, și oricât de mult aș vrea eu să șterg asta, nu voi putea vreodată.

Am început să devin o persoană religioasă. Ceea ce a mers mult timp, dar dacă homosexualitatea este înrădăcinată

adânc și îți se mai și oferă ocazii, e greu. După aproape opt ani de abținere, în care nu am avut nicio aventură măcar, am cedat gândurilor mele, odată cu apariția unui băiat extrem de frumos și, bineînțeles, homosexual. Am fost cu el doi ani și poate mai eram încă, dar am luat decizia de a reveni cu picioarele pe pământ, știind că nu o să mergă.

Ce bine ar fi să nu avem contacte cu cei de același sex, pentru că, o dată ce începi, nu mai ai final fericit! Iar eu sunt sincer, o spun din experiență. Am avut două relații și câteva aventuri. De fapt, am stat cu cineva vreo șapte luni, iar cu altcineva doi ani, și pot să spun că, dacă aș avea puterea, aș schimba tot. Îmi place sexul, asta e clar. Dar e de moment. E prea efemer totul și am mai observat că nu au durată relațiile homosexuale, doar durere.

Discreție ai doar la început, pentru că, odată ce ai avut relații sexuale cu cineva care e cunoscut sau foarte cunoscut ca homosexual, e și mai rău. De ce? Fiindcă se laudă la alții și discreție nu mai ai, fiindcă vor afla toți. Și mai găsești pe unul care se îndrăgostește de tine, cum am găsit eu, și mi-a făcut viața un calvar, cu sute de amenințări și scrisori.

Acum sunt cuminte de cinci luni. Sper să nu mai dau frâu liber dorințelor. Viața de homosexual nu este pentru mine, sunt conștient de acest lucru, dar există acel condiment care pare că dă un gust mai bun vieții, deși până acum am avut numai necazuri. Dar pe cine dau vina? Pe mine, pe alții? Mintea o modelăm doar noi, nimeni altul, doar să vrem. Acolo se nasc aceste vise false. Va fi greu, știu asta.

Am trecut prin multe, bune și rele, dar, dacă aș putea schimba ceva, aș schimba starea mea, pe care o deplâng. Nu e corect, nu e bine, nu e just! Oare cine mă poate ajuta? Cine mă poate schimba? Cine-mi poate da puterea necesară? Mă aude cineva? Simt că mor pe zi ce trece. Poate așa va fi. Ofl

MARIUS

Bună tuturor!

Sunt un tânăr, undeva în a treia decadă a vieții, care se confruntă cu problema atracției față de cei de același sex. Cred că niciun psiholog sau consilier nu înțelege mai bine care este, până la urmă, treaba cu homosexualitatea, decât persoana în cauză.

Sunt puțin supărat deoarece, în general, creștinii ne privesc ca și cum ar fi în întregime vina noastră că suntem așa. Înainte de a da cu pietre, încercați să vedeți ce este cu noi!

Nu pot să uit nopți din adolescența mea, când Îl imploram pe Dumnezeu, în lacrimi, să schimbe natura atracțiilor mele homosexuale. Credeți că mi-am dorit să fiu atras sexual de bărbați?! Nu cred că este vina mea că sunt așa, la fel cum nu cred că este vina unui nevăzător că s-a născut orb. De asemenea, nu cred că Dumnezeu m-a făcut astfel sau că sunt vreun „accident” de-al Lui.

Păcatul meu este că, la o anumită vârstă, am acceptat să dau curs poftelor și m-am implicat în acest stil de viață degradant. Acum regret, dar consecințele păcatului se resimt în viața mea. Încă nu reușesc să mă relaționez afectiv la o persoană de gen feminin, totuși sper că Dumnezeu va „repara” în ființa mea ceea ce eu am distrus și că va veni ziua când voi fi bărbatul care m-a proiectat El să fiu.

Revenind, creștinii „bine intenționați” recomandă rugăciunea ca tratament absolut și curativ. Nu vreau să neg acest lucru, pentru că, până la urmă, cine poate produce minunea schimbării decât Însuși Isus Cristos? Însă rugăciunea este doar catalizatorul. Câți dintre creștini sunt dornici să cunoască de fapt care este treaba cu acești „ciudați”? Câți creștini și-ar alege ca partener de viață un fost homosexual?

Dragii mei, subiectul este mult mai complex decât pare și nu se rezolvă peste noapte. În primul rând, un homosexual

trebuie să învețe să-și schimbe percepția asupra sinelui și să se vindece de traumele trecutului, pentru că atracțiile sunt determinate de anumiți factori care i-au influențat existența.

Din nefericire, am avut ocazia să tatonez puțin terenul și să observ că sunt prea puțini consilieri creștini care știu cu ce se mănâncă topicul acesta, nu mai vorbesc despre pastori. Nu vreau să judec pe nimeni, vă rog să nu mă înțelegeți greșit, însă m-aș bucura să văd că există oameni plini de dragoste, dispuși să ajute un homosexual în drumul lui spre vindecare și care nu se rezumă doar la sfaturi teoretice.

M-am gândit de nenumărate ori la ideea de a avea o mărturie publică. Asta atunci când va fi cazul și îmi va pune Dumnezeu pe inimă, pentru că sunt încă departe de ceea ce se numește un fost homosexual. La o mărturie, însă fără date de identificare, în care să specific doar că sunt român și fac parte dintr-o biserică evanghelică, eventual vârsta, da, m-am gândit de ceva vreme.

Mai am două vorbe pentru cei care se consideră creștini și homosexuali în același timp: dragii mei, voi știți foarte bine, în adâncul inimii voastre, că ce faceți este păcat. Nu cred că merită să vă amăgiți singuri. Rugați-L pe Dumnezeu să vă lumineze gândurile și să creeze circumstanțe pentru ca viața voastră să se schimbe. Nu este ușor, din contra, este groaznic de greu, o știu din proprie experiență, însă cred că merită plătit prețul. Bucuria pe care o am acum nu se compară cu ceea ce trăiam în trecut. Deocamdată atât, sper că nu am jignit pe nimeni.

Numai bine vă doresc,

Marius

DUPĂ UN TIMP

Îmi cer scuze pentru întârzierea cu care răspund. Am fost plecat în Germania și nu am reușit să vă anunț înainte să plec, totul a fost iminent. În fine, m-am reîntors, am văzut e-mailurile de la voi. Am câteva sugestii, sper să vă fie de folos și aștept să-mi spuneți cum vi se par.

Vroiam să vă dau o sugestie: ziceați de publicarea unei cărți. *Coming Out of Homosexuality* cred eu că este cea mai bună. Vreau să spun că îmi place mult cum abordează homosexualitatea, este bună și pentru creștinii care nu au mai avut contact cu acest subiect. Toată problema este tratată dintr-o perspectivă biblică și poate ar fi și mai ușor de tradus inițial, decât să vă apucați să strângeți materiale și să scoateți voi o carte, nu? Ce părere aveți?

Apropo, am mai descoperit un băiat evanghelic – are douăzeci și patru de ani – care se confruntă și el cu astfel de probleme. E un băiat *smart*, vreau să-i vorbesc despre voi și despre inițiativa voastră. *Keep in touch, bye!*

COSTEL PENTRU MARIUS

Cât adevăr în această mărturie! Este nevoie de oameni, de consilieri care să fie educați cu privire la homosexualitate. Biserica din ziua de astăzi se confruntă cu probleme reale, dar nu oferă sprijin real și dragoste reală. Mă rog ca Dumnezeu să vindece homosexuali și ei să ajungă să devină consilieri, pentru că ei înțeleg, știu cu ce se confruntă astfel de oameni; sau să se implice oameni eliberați de robia sexuală în general, care să aibă inimă, chemare și să fie gata să înfrunte respingerea din partea multora din biserică. Există oameni care doresc să plătească prețul?

Sunt multe probleme cu care se confruntă oamenii astăzi: homosexualitate, pedofilie, zoofilie, pornografie, ocultism, frici, fobii, anxietate, sinucidere, depresie. Și creștinii se confruntă cu ele și au așa puțin ajutor real, crezând că voința omului și niște reguli ceremoniale religioase sunt suficiente. Chiar nu este așa! Avem de confruntat o lume spirituală foarte reală și complet ostilă oamenilor, dar mai ales creștinilor, și suntem ignoranți față de ea, spunând că astăzi nu mai este așa sau că ea nu ne poate afecta.

Un element important este timpul. Cine dorește să renunțe la timpul său pentru vindecarea unui homosexual, a unui pedofil, a unui zoofil, a abuzatorilor, anxioșilor, deprimaților, iar lista ar putea continua? Nu investim timp și

compasiune, înțelegere, dragoste – nu există vindecare. Suntem gata să lucrăm cu oameni care vor cădea de multe ori în același păcat până vor fi vindecați? Le oferim timp și dragoste necondiționată, cu încrederea că ce a început Domnul în ei va duce la bun sfârșit, chiar dacă procesul durează ani de durere, cădere, frustrări?

Nu suntem conștienți că defectul nostru uman este în relații care sunt, complet sau în parte, nesănătoase, dar efectele lor asupra noastră sunt catastrofale, toate acestea începând din momentul concepției umane. Ființa care se concepe de către cei doi părinți va moșteni multe dintre caracteristicile părinților, și tot părinții îi vor modela pe copiii lor. Caracterul părinților s-a modelat din relații interumane și cu Dumnezeu. Dacă aceste relații sunt rele, copilul conceput va moșteni caracterul defectuos al părinților, care s-a realizat prin relații defectuoase.

Sunt atâtea de spus, dar baza vindecării relațiilor este iertarea (trebuie să iertăm în profunzime și la nivel emoțional și să primim vindecare emoțională, în locul rănilor profunde cauzate de oameni, cu voia sau fără voia lor) și dragostea, amândouă obținute de Isus la cruce.

Închei cu speranța că Dumnezeu, în zilele acestea, va ridica tot mai mulți lucrători gata să plătească prețul pentru vindecarea și eliberarea Trupului lui Cristos. Veți spune și a oamenilor din lume, nu? Răspunsul este da, dar să nu uităm, vindecarea începe cu mântuirea omului, după aceea vindecarea și eliberarea, și nu invers. Dar mulți zic că mântuirea este și vindecarea și eliberarea omului, în mod automat. Nu este adevărat, este doar începutul marelui proces de vindecare, de transformare (metamorfozare); să nu uităm, am zis proces, nu ceva instantaneu, cum cred sau vor unii. Procesul este dureros, este nevoie de multă asistență și dragoste și implică mult timp.

De acestea are nevoie un homosexual pentru vindecare. Atenție, foarte rar există vindecări și eliberări instant. Dacă ești gata să te implici sincer, vei primi multă respingere și

foarte puțină apreciere aici pe pământ. Atât Biserica, în multe cazuri, cât și homosexualii care nu vor schimbare te vor condamna și persecuta, dar vei fi în atenția specifică a Domnului. Dacă ați ști cât de mult Se implică Domnul în această slujire!

Cu dragostea Domnului, un frate simplu,
Costel

MAXIM

Mă numesc Maxim, am douăzeci de ani și sunt din Republica Moldova. Am hotărât să vă scriu deoarece sunt homosexual.

Nu îi condamn pe oamenii care îi urăsc pe cei ca mine; nu știu cum m-aș fi comportat eu dacă eram altfel. Dar îmi este foarte greu să trăiesc astfel, deja nici nu știu ce să mai fac. Cine oare mă poate ajuta? Exista oare cineva?

M-am săturat să plâng în pernă și să mă rog, poate se schimbă ceva. Pe zi ce trece, sunt din ce în ce mai trist, deoarece mă întreb ce va fi cu viața mea. Cum o să mă căsătoresc? Cum voi avea copiii pe care deja mi-i doresc enorm?

Despre mine nu știe nimeni nimic și nici nu va afla niciodată nimeni nimic. De mult mi-am dat seama că sunt homosexual, dar nu puteam recunoaște. Nu vroiam să fiu așa și nu vreau nici amu'. Dar nu eu am ales să fiu homosexual. Sunt momente când îmi este tare greu, și asta din ce în ce mai des. Nici nu știu ce va fi mai departe.

Relația mea cu părinții este super. Sunt cei mai buni părinți, am tot respectul pentru ei. Amândoi mă susțin în totalitate, mai mult decât îi susțin pe prietenii mei părinți lor. De aceea mă simt vinovat în fața lor că sunt așa și nu vreau să-i răsplătesc astfel.

Am avut o singură relație homosexuală, care încă durează, dar acum doar discutăm. Nu vreau să mai recurg la homosexualitate, dar recunosc că îmi vin în minte gânduri

rele. Îmi dau bine seama că este o stare greu de schimbat, dar aș vrea măcar să trăiesc mai ușor cu problema mea. M-am săturat să duc o viață dublă.

Îmi este ciudă câteodată pe viață. Sper să fac și eu parte dintre cei care devin heterosexuali și voi face, orice s-ar întâmpla. Nu voi rămâne așa. Am citit mărturiile de pe site, de aceea mai sper și eu. M-au impresionat unele din ele.

Cred în Dumnezeu și mă rog acasă. La biserici nu umblu, dar mă stărui să mă rog zilnic. Îl iubesc pe Iisus și cred că a murit pentru păcatele mele. Deși sunt homosexual, vreau foarte mult să trăiesc curat, cum cere El. Încerc să nu-mi pierd speranța.

MAXIMILIAN

Dădusem, din întâmplare, de site-ul dumneavoastră. Citeam și citeam mărturii ale celor care au scăpat de anumite înclinații sexuale. Chiar mă bucur pentru ei. Din păcate, și eu mă confrunt cu homosexualitatea. Până acum nu am vorbit cu nimeni despre asta. Am treizeci de ani, sunt creștin evanghelic, religia nu e semnificativă, nu am avut relații sexuale cu tipi niciodată, însă sunt momente în care „tânjesc”, dacă mă pot exprima așa, însă parcă ceva mă reține și renunț.

E dificil să trăiesc înconjurat de oameni frumoși, fericiți, să văd fericirea pe chipul lor, iar eu să fiu ca o persoană cu o mască pe care o afixez foarte des, ca fiind fericit. Mă închid în camera mea și plâng, când sunt doar eu și Dumnezeu. Mă simt eliberat, însă gândurile mă năpădesc iar.

Am avut o copilărie fericită, fără traume. Greșeala mea a fost că, atunci când am simțit că sunt atras de bărbați, am continuat să mă informez, și parcă dorința în mine crește mereu.

Sunt momente în care vreau să urlu. Simt că nici Dumnezeu nu mă mai ascultă și mă întreb: „Doamne, Tu ai venit în lume pentru cei care au nevoie de ajutor”, uitând, de

fapt, că sunt un nimeni și că nu am eu autoritatea de a cere socoteală Celui care mi-a oferit viață. Îmi e foarte greu, sunt singur și nu am cu cine să împărtășesc trăirile mele, însă cel mai greu este că mă simt lăsat la o parte de Dumnezeu.

Aveți grijă de voi și nu știu ce să spun, sper ca site-ul dumneavoastră să ne ajute, pe lângă Cuvânt, rugăciune, dar, dincolo de acestea, să existe motivația de a o face. Fiindcă tind să cred că am ajuns să ne complăcem, că nu ne mai dorim. Eu unul, chiar dacă nu am practicat, ajung să mă complac...

MIHAI

Dragi prieteni,

Chiar am nevoie de ajutorul vostru! Mă lupt cu homosexualitatea și vreau să scap. Problema este că îmi place să fiu cu bărbați. Am fost căsătorit, dar am divorțat din cauza relației cu un tip. Viața mea a mers pe un drum greșit. Acum am hotărât să mă opresc și să mă întorc la Dumnezeu, dar îmi este teamă. Nu am niciun fel de credință.

Aici, pe acest site, parcă ne mai alinăm suferința și ne dăm seama că nu suntem singuri. Ce este trist și pe mine mă doare, este că nu găsim înțelegere, ajutor, sprijin, consiliere în biserică. Eu am suferit mult și nu cumva să zică cineva că nu am vrut sprijin, că vă dau lista cu numerele de telefon ale celor de la care am cerut ajutor.

Ce viață am avut! Urma să conduc biserica, visasem ani de zile acest lucru, mă rugasem și a trebuit să renunț. Am fost nebun, am simțit că îmi pierd mințile, nu puteam face nimic. Nici acum nu pot.

Nici eu nu știu cum se va sfârși povestea mea. Îmi doresc aceleași lucruri, dar... sper, îmi doresc, plâng, mă urăsc, am vrut să-mi iau viața. Știu ce este suferința, știu ce înseamnă să vrei să mori, totuși cumva, fără vreo explicație logică, sunt în viață. Lupt și visez pentru mine, pentru viața mea, pentru Biserica lui Dumnezeu. Sunt nebun?

Probabil că în România sunt mulți care se luptă cu homosexualitatea, așteptând să scape de ea, dar nu găsesc ajutor. Visez să lucrez cu program întreg într-o misiune pentru foștii homosexuali. Nu știu ce să cer, dar vă rog, ajutați-mă!

Cu sinceritate,

Mihai

POVESTEA MEA

Numele meu este Mihai. De ani de zile mă lupt cu homosexualitatea, deși pentru moment a învins. Cu ani de zile în urmă, am descoperit site-ul celor de la *Exodus* și am visat ca, într-o zi, să traduc acest site și pentru români. Mi-ați luat-o înainte. Am plâns când am văzut site-ul vostru.

Am treizeci și trei de ani, lucrez într-un domeniu bun, am un salariu decent, dar am și o viață mizerabilă. De mult îmi tot zic că o să-mi fac timp să-mi scriu povestea. Ceva m-a oprit până acum. Nici nu știu de unde să încep, însă știu sigur că multe răni se vor redeschide, dar tot ce contează este ca povestea mea să ajute pe cineva sau măcar să tragă un semnal de alarmă.

Una din primele mele amintiri este cea când mergeam cu mama și cu tata la țară, undeva în Dâmbovița. Îmi amintesc și acum pantofii pe care îi aveam, ce frumoși erau și ce mândru eram de ei. Mama stătea față în față cu tata. Ani de zile am crezut că se iubeau, dar, privind în urmă, ceva îmi spune că de fapt nu se iubeau. Mama a avut o căsnicie grea.

O altă amintire este când, fiind în casă, într-o iarnă, mama gătea varză călită și, pentru că lumina se tot aprindea și stingea, încercând să coboare din pat, a început să râdă. Tata s-a enervat, a luat ceasul și a vrut să îi dea cu el în cap. Am început să țip și să plâng, iar fratele meu tăcea, doar tăcea. Aveam șase ani.

Restul amintirilor sunt cu mama luând bătaie de la tata. O dată a prins-o în colțul de la bucătărie și a bătut-o cu pumnii în burtă, iar eu țipam. Între timp au divorțat și s-au recăsătorit.

Tata a fost jucător de fotbal. Urăsc fotbalul! Niciodată nu a jucat cu mine fotbal, nici măcar o dată. Atât de multe ori am visat că joc fotbal cu el, dar a rămas un vis. Niciodată nu l-am simțit aproape pe tata și mi-am dorit atât de mult să merg cu el la film, la pescuit, în parc, la fotbal. Dar nimic din toate acestea nu s-a întâmplat. Când creșteam, îmi doream cât mai mult să îl copiez pe tata, să fiu ca tata, dar tata nu era.

Pe la șapte ani a venit în parcul din fața curții mele un nene mai în vârstă. A început să-mi spună că are bomboane pentru mine și că, dacă îl las să mă atingă, îmi mai aduce. Îmi amintesc ce frică am tras prima dată când m-a atins, ce speriat eram. A mai continuat și altădată. Am mers cu el și cu alți copii la gărlă, acolo m-a luat în apă și a început să mă pipăie. Doamne, ce îmi bătea inima! Nu știam ce să fac, nu mai rezistam. Am mers la o prietenă de familie mai în vârstă și l-am spus. Cineva s-a luat de el.

Pe la paisprezece ani m-am apropiat mai mult de vărul meu, iar din apropierea aceasta am început să avem o relație sexuală care a durat până pe la douăzeci și unu de ani. Prima dată am fost speriat, am plâns, nu știam ce să fac, apoi am crezut că așa este normal, pentru ca, într-un final, să realizez că îmi place.

La douăzeci și doi de ani am cunoscut o fată, ne-am logodit, relația a ținut câteva luni, iar apoi nimic.

Pe la douăzeci și unu de ani, veneam de la liceu pe jos, eram la seral, iar în Piața Universității am fost oprit de un băiat. Inițial am crezut că vrea să-mi ceară bani, dar de fapt el îmi vorbea despre Isus și m-a invitat la biserică. Nu știu de ce, dar i-am dat numărul meu de telefon. Era septembrie 1997. A tot continuat să mă sune, să mă invite la biserica lui. Nu m-am dus. Mergeam la o biserică tradițională, pentru că acolo fusesem botezat ca bebeluș, și nu credeam că mai există vreo altă biserică adevărată. Îl căutam pe Dumnezeu, dar nu aveam alternativă. În biserica în care eram nu Îl găseam, simțeam că îmi lipsește ceva.

Apoi, pe 3 mai 1998 am vrut să merg la biserica prietenului meu Laurențiu, dar a intervenit ceva și nu am mai putut. Mi-a părut așa de rău! Totuși, pe 10 mai am ajuns la biserică. Am rămas fără cuvinte. Erau oameni care aveau un scop în viață, știau pentru ce trăiesc, erau fericiți că Îl au pe Isus, că umblă cu Dumnezeu. Vorbeau așa frumos despre Isus, trăiau așa cu multă bucurie mântuirea ce le fusese dată! Am început să studiez Biblia cu ei, eram conștient că ceva trebuia să se schimbe în mine. În prima săptămână am primit o scrisoare de la un bărbat homosexual. Eu îl căutasem. Când am citit scrisoarea, mi s-a făcut frică, totuși i-am răspuns, vroiam să merg să îl văd și să am relații sexuale cu el.

Într-unul din studiile despre păcate am avut ca temă de casă să mă gândesc la păcatele mele, iar apoi să vorbim despre ele. Am venit, am vorbit, dar am ascuns ceva în mod special. Nu am vorbit despre homosexualitate, despre relația cu vărul meu, despre dorințele mele sexuale. Am realizat că nu pot să intru în apa botezului ascunzând ceva cu bună știință. L-am sunat pe Laurențiu și i-am zis tot. Ce frică mi-a fost! Totuși, am făcut acest lucru. Am știut că doar cu Dumnezeu voi scăpa de homosexualitate.

Opt ani de zile nu s-a întâmplat nimic, apoi m-am căsătorit. Nu ca să scap de gândurile pe care le aveam, ci pentru că o iubeam și am crezut că voi avea o căsnicie frumoasă, alături de Dumnezeu. După trei ani am divorțat.

Între timp, devenisem pastor de tineret și eram și administratorul bisericii. Ulterior plecării mele din biserică, am aflat că se pregăteau să-mi ceară să conduc biserica. Am preferat să divorțez, să renunț la tot, la Dumnezeu, la biserică, la grupul meu de tineret. Nu mai suportam.

Este un lucru pe care îl reproșez soției mele, cu care am rămas în bune relații: faptul că trei ani de zile m-a suspectat de relații cu alți bărbați, când nu era adevărat. Am suferit mult că nu a avut încredere în mine. Până într-o zi, era în decembrie 2005, când am cunoscut un băiat care venea și pe

la biserică. Am simțit nevoia să fiu iubit și acceptat, să fie cineva lângă mine fără să-mi ceară ceva sau să vrea să mă schimbe. Relația mea cu Gabi a durat vreo patru, cinci luni. Pe 1 mai 2006 i-am zis soției mele că nu are rost să mergem mai departe, iar trei zile mai târziu m-am mutat de acasă.

Am avut momente în care am vrut să mă omor, am plâns, am căzut în genunchi și I-am cerut lui Dumnezeu să-mi ia viața. De ce eu, de ce să mi se întâmple mie? Nu eu am ales asta! Vreau să fiu normal, vreau să fiu un soț bun! De multe ori am vrut să mă arunc de la etaj, să termin o dată pentru totdeauna cu viața asta de iad. Nu vreau să fiu homosexual, nu vreau să îmbătrânesc lângă un bărbat, nu de asta m-a creat Dumnezeu!

În toți cei opt ani cât am fost în biserică, am căutat ajutor. De multe ori oamenii au râs de mine, m-au bârfit la alții. Am suferit atât de mult! Nu mi-a venit să cred că și în Biserica lui Dumnezeu se întâmplă asta. Mă întrebam dacă există oare vreun loc, vreo biserică unde să pot găsi sprijin și ajutor, un grup de sprijin. Într-o zi voi deveni psihoterapeut și voi încerca să fac un astfel de grup.

În 2006 am divorțat, iar viața mea a decăzut. Am cunoscut un băiat în 2007, tot Laurențiu îl cheamă. Suntem împreună de aproape trei ani; relația merge greu, cu multe probleme, nici nu ar avea cum altfel. Eu am fost implicat în multe relații, așa am ajuns să am și sifilis. Și eu, și Laurențiu am făcut injecții, am luat medicamente. Din șase în șase luni îmi fac analizele, să nu cumva să am HIV. La un moment dat am fost așa speriat, am crezut că am HIV, am plâns, mi-am blestemat zilele, am vrut să mor. Uneori este greu și să mori.

Nu am HIV, nici sifilis nu mai am. Încă îl caut pe Dumnezeu, îmi doresc să fiu cu El, dar nu am puterea să mă opresc. Am ajuns să dau bani pentru sex. Eu sunt cel folosit și tot eu plătesc. Uneori plâng după ce dau bani pentru sex.

Nici nu știți ce greu este să treci prin viață fiind homosexual și totuși luptându-se să fii cu Dumnezeu; să nu te înțelegi, să nu știți încotro să o iei, să simți că-ți pierzi mințile,

să-ți dorești să mori și totuși să-ți dai seama că nici măcar asta nu o poți face! Nu pot muri când vreau eu. Încotro va merge viața mea, nici eu nu știu. Oare eu sunt cel care îi atrage pe bărbați sexual, eu caut nenorocirea? Dacă nu mă voi schimba niciodată, dacă nu voi fi normal niciodată? Oare ce va fi cu viața mea? Îmi doresc să mor.

COSMIN PENTRU MIHAI

Omul care nu are pietre de aruncat, ci de zidit un pod

Oamenii sunt slabi, aruncă pietre în tine, nu empatizează. Oamenii nu știu să empatizeze, să se pună în situația ta, dar caută un om de încredere! Găsește-ți un amic căruia să îi spui suferințele și coborâșurile din această săptămână și, de ce nu, pentru toată viața. Eu am unul, ne confesăm reciproc și facem pași mici de renunțare la ceea ce mintea vrea (căci acolo e sexul, în mintea ta).

Tu știi unde este perla de mare preț, deci vinde tot ce ai, dacă vrei să intri în posesia ei: senzualitatea, imaginațiile super-frumoase, care te fac să trăiești într-o lume de vis. „De ce, Doamne, să le las, dacă fac parte din mine, sunt lipiciul meu, ceea ce am mai frumos?” Se rupe ceva din tine când renunți la a fi homosexual. „Doamne, dar de ce ai creat o putere așa de mare a ispitei și eu nu mă pot stăpâni? De ce ai făcut băieții așa frumoși? Ca să ajung în iad eu?” „Nu, ci ca să înveți lecția stăpânirii, ca să te împotrivești până la sânge în lupta împotriva păcatului. În cer cu Mine am nevoie de oameni care nu și-au iubit viața sexuală nici chiar până la moarte.” Nu-ți alimenta viața sexuală! Mintea ta e că o moară. Ce pui în ea, aceea macină. Fuși de net, de filme super-XXX, de senzualitatea hrănită cu imaginații!

Câți nu am îmbrăcat și dezbrăcat în imaginația ta și a mea? Și eu am fost rău, păcătos, dar mi-am cultivat, mi-am direcționat gândirea treptat spre lucruri care nu îmi plăceau momentan, am învățat să-mi placă ceea ce trebuia să fac. Să lupt, să dau zilnic un examen, să mă disciplinez este cel mai greu lucru, dar încerc cu pasiune.

Vinde tot ce ai ca să cumperi perla aceea super, vinde fleacurile care nu valorează decât un leu, dar bănuțul, puțin cu puțin, se adună acolo și cumperi perla cea mare. Investește în perlă! Nu se va învechi.

Moartea nu rezolvă problema ta. Ia-ți viața în propriile-ți mâini! Ești responsabil de fiecare decizie luată, căci Dumnezeu te duce spre noi culmi. Experimentează-L, urcă pe munte, spre crestele fâgăduinței minunate. Ai să cazi, te vei juli la genunchi, vei avea vânătăi, dar urcă! Poate ne vom încuraja reciproc, urcând împreună spre culmi nemaivăzute. Ce vrea Dumnezeu de la tine? Caracter. Cu caracterul te vei duce la El.

Renunță o zi să faci sex, când ai ocazia. Uite, amice, azi am ocazia să fac sex cu tine, nu fac deoarece vreau să urc, să păcătuiesc mai puțin. La mine a dat rezultate. Succes și vreau să te aud că îmi spui cum ai dat următorul examen! Un tinerel ca tine nu are pietre de aruncat, ci perle de mare preț, zidind podul relațiilor sfinte.

GABI PENTRU MIHAI

Impresionantă poveste! Îmi pare rău pentru suferințele tale. Mi-au dat lacrimile. Dumnezeu este atât de bun și puternic, Mihai! Eu am avut o viață asemănătoare cu a ta. Încep să mă schimb datorită proiectului *Contra Curentului*. Greu, dar sigur. Părerea mea este că ai o singură viață și trebuie să încerci să gândești pozitiv, chiar dacă e dificil. Roagă-te cu tărie! Totul, în cele din urmă, se va îndrepta în viața ta.

[Între timp Mihai a absolvit *Facultatea de Psihologie*.]

MIHALY

Mă numesc Mihaly și am citit câteva mărturii ale tinerilor cu problema atracției față de cei de același sex. Aș vrea să vă mărturisesc cum am ajuns să fiu și eu un homosexual.

Am crescut într-un loc în care certurile, scandalurile, băutura și chiar divorțul – doar verbal – al familiei mi-au

ruinat viața de mic copil. Când erau despărțiți, ai mei erau ba unul la mama, ba altul la tata, adică la bunicii noștri. Încă de atunci îmi plăcea să merg la biserica ortodoxă și să spun crezul și rugăciunea domnească în fața enoriașilor și, credeți-mă, simțeam o chemare puternică a lui Dumnezeu pentru viața mea și chiar mă dedicam slujindu-L. În localitatea unde am crescut aveam și amici care frecventau o biserică evanghelică și mă invitau să merg acolo. Desigur, mergeam, dar ce știam eu, fiind, la nouă sau zece ani, un copil neștiutor. Am început să mă las de frecventarea bisericii ortodoxe și să frecventez biserica evanghelică din satul cu pricina.

Pe atunci eram curios și nedumerit de ce mă atrăgeau băieții. Părinții și amicii mei, mai cu seamă colegii de școală, nu știau nimic cu privire la orientarea mea sexuală. Pe la vârsta de treisprezece, paisprezece ani mi-am făcut din dușmanul meu din copilărie amicul meu preferat. Prin 1999 ne-am mutat, culmea, amândoi cu familiile în oraș, fără ca ai noștri să afle despre relația noastră. În timpul acesta frecventam biserica și slujeam cu poezii și cântări. În 2002, la optsprezece ani am luat botezul. Înainte și după, cam un an și jumătate, nu ne-am mai văzut deloc, dar Satan a venit iar să mă ispitească la aventuri. Mergeam frecvent la el, fiind vecini, ne satisfaceam reciproc și plecam cu un gust amar.

Pe acest om l-am iubit și l-am prețuit nu numai ca homosexual, pentru că era abil și foarte deștept, deloc tocilar. Avea ceva special. Am fost numai cu el; eu am avut unul și bun, nu am fost plimbăreț, de la o persoană la alta, nu mi-a plăcut, așa că am fost constant. Acum suntem departe unul de celălalt, nu mai suntem împreună de la sfârșitul anului 2004, iar eu m-am mutat în alt oraș. Relația s-a rupt înainte de a pleca, fiindcă el avea prietenă și ne vedeam la două, trei zile, doar seara și când eram eu liber, adeseori în weekenduri.

De atunci și până astăzi, în 2009, nu pot să mă scap. Vreau să devin hetero, postesc și am voință, dar nu pot.

Relații homosexuale nu mai am, dar încă mă mai macină gândul pentru fostul meu amic și mi-e cam dor. Mă rog, iar uneori am câteva zile în care, pur și simplu, nu mă gândesc la sex, ci îmi impun să fiu curat. Fetele nu prea mă atrag și, să fiu sincer, mă atrag doar unele, adică sunt cam pretențios. Vă rog, ajutați-mă!

DUPĂ UN TIMP

Cu fiecare zi ce trece, încerc să mă desprind de tot ce-i păcătos, însă starea noastră păcătoasă ne ține uneori așa de rău! Timpul este cel care vindecă rănilor și tot el le acoperă, asta dacă vrem sau nu. Acum, la vârsta de douăzeci și cinci de ani, am înțeles că fiecare om este înzestrat cu capacități normale, și nu anormale, ca să ducă o viață frumoasă, în armonie cu cele lăsate de Cel de Sus.

Astăzi încă mai am gânduri, dar nu mă las copleșit de lucrurile care m-au trădat și m-au făcut să fiu confuz. Am înțeles că viața trebuie să o trăiesc fără de păcat și fără să am alte orientări, însă, vedeți dumneavoastră, acum gândesc liber, pentru că Isus m-a eliberat și nu m-a lăsat. Lupt! Lupt, fiindcă este greu, încerc să îmi țin mintea ocupată cu alte lucruri, care să nu mă ducă la păcatul drăcesc. Mulțumesc lui Isus că mă ajută și mă întărește!

MIRCEA

Am douăzeci și patru de ani și sunt conștient de atracția față de cei de același sex de vreo doisprezece. Nu mă pot lăuda că provin dintr-o familie de puritani sau libertini, dar conceptul de „normal” mi-a bântuit copilăria târzie și adolescența. Adică, dacă arăt a băiat, vorbesc ca un băiat și miros ca un băiat, înseamnă că trebuie să mă comport ca atare. În consecință, deși nu aveam treabă cu fetele, încercam din răspuțeri să ascund înăuntrul meu toate simțămintele „nenaturale” și să îmi caut o iubită, ca tot omul botezat.

Nu am reușit prea multe. Doar o serie de crize de isterie, frustrări și momente penibile. Dar nu eram gata să recunosc

față de mine însumi că am dorințe homosexuale. Adică, ce ar fi zis mama și tata dacă ar fi aflat? Mai ales tata, convins că masculinitatea se regăsește în bere, cuceriri și fotbal, nicidecum în desen, lectură, muzică, visare. Printre altele, tocmai preocupările mele, ironic, nu? Toate acestea se întâmplau în zilele în care perspectiva mea cu privire la lume și locul meu în ea era pur umanistă.

Apoi a venit vremea în care harul mi-a deschis ochii să văd că am fost făcut pentru o relație tainică și prea puțin umanistă cu Dumnezeu. În mintea mea chinuită de dureri, am crezut că Isus o să mă facă și pe mine normal, ca toți ceilalți, să îmi pot lua o soție și să ne vedem împreună de prunci și viață. Un an mai târziu, plângeam în baie cu un pumn de distonocalm și cu o determinare prostească de a rezolva lucrurile în felul meu. Din nou, harul mi-a deschis ochii să înțeleg, în timp ce cântăream totuși situația, că nu sinuciderea este răspunsul. Am aruncat pilulele și am tras apa peste o nouă perioadă din viața mea.

Dar nu după multă vreme am început să mă lupt cu Dumnezeu – între timp „reuşisem” să dezvolt o oarecare dependență de pornografia homosexuală – luându-L de guler cu întrebarea: „Dacă Tu m-ai făcut așa, de ce nu mă schimbi? Sau de ce îmi interzici să-mi fac de cap cu bărbați?”

Am discutat cu păstorul meu de la acea dată, care într-un fel era depășit de întreaga situație. Am primit din partea lui un cartonaș pe care erau înscrise toate versetele biblice cu privire la scârboșenia homosexualității, care arătau că toată treaba asta e păcătoasă.

În mintea mea s-a născut un conflict teribil, care mi-a dominat întreaga viață de după acel moment (apropo, în zilele acelea aveam aproape optsprezece ani): nu am avut niciodată o relație homosexuală, nu am fost atins sexual de niciun bărbat, deci, în lumina tuturor acelor versete, întreaga mea existență, ființa mea e păcătoșenie înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă Isus a rezolvat problema păcatului.

Am trăit mai departe urându-mă pe mine însumi că nu mă pot schimba, deranjat de un Dumnezeu care mă condamnă din prima, incapabil să fiu sau să trăiesc „normal” ca toți băieții. Dacă într-adevăr inima lui Dumnezeu este frântă pentru oameni, cred că a plâns pentru mine în acele vremuri. Dar eu nu aveam de unde să știu.

A treia oară, harul s-a arătat într-un mod violent, așa spune, măreț, față de mine. O criză importantă din viața mea a făcut ca să plec din orașul unde eram la universitate la teologie și să fiu în mijlocul unor oameni extrem de iubitori și gata să plângă alături de mine, să postească cu mine și să mă consilieze. La capătul unei perioade în care am vrut să dau cu piciorul la tot ceea ce aveam și să mă avânt într-un stil de viață homosexual, Domnul a găsit cu cale să mă smerească și să înceapă să Se descopere față de mine, ca un Tată iubitor și total diferit de conceptele mele în ceea ce Îl privea.

Nu a fost ușor de la început. Ca urmare a respectivei crize, am fost încredințat unui păstor și consilier evanghelic. Am fost de-a dreptul speriat, îngrozit chiar. Prima experiență de consiliere cu un păstor nu a fost deosebit de încurajatoare. Încă îmi aduc aminte de cartonaș și de continua teamă care mă însoțea, citind pasajele de pe el. Am vorbit la telefon, încercând să stabilesc data unei prime întâlniri față în față. Răspunsul m-a luat prin surprindere: „Te contactez când am timp de tine.” Surprins și rănit, mă gândeam când vor avea vreodată frații și priveghetorii mei timp de cei care se luptă cu pornografia sau homosexualitatea? Uneori mă întreb, dacă m-aș fi lăsat condus de durerea momentului, lăsând în spate toată viața de credință și avântându-mă în stilul de viață homosexual, oare nepăsarea păstorului nu ar fi fost trasă la răspundere înaintea Domnului pentru pierderea unui suflet?

Știu că alții care se luptă cu homosexualitatea nu au fost la fel de favorizați ca mine, dar cred că harul a fost cel care m-a ținut și m-a păzit să nu cad în întuneric. În cele din

urmă, am plecat la o altă biserică, unde oamenii nu m-au judecat, ci chiar și-au manifestat interesul față de mine și mi-au oferit sprijin, reflectând astfel inima lui Isus pentru homosexuali și oamenii frânți.

Chiar dacă mărturia mea este lungă, aș vrea să subliniez faptul că dacă nouă, evanghelicilor, nu ne pasă de homosexuali, dăm greș în a manifesta în afară ideologia Împărăției lui Dumnezeu. Nu sunt oare păstorii însărcinați să păstorească turma Domnului, să meargă după acea singură oaie din cele o sută, atunci când se rătăcește și își face de cap? Era odată o reclamă: „Nepăsarea ucide.” Ce se întâmplă cu toți acei tineri care noaptea, după ultima escapadă homosexuală, se întind în pat și, printre lacrimi, rostesc Numele lui Dumnezeu și nu este nimeni care să le arate o altă cale? Oare cine e responsabil?

Am învățat că dorința primară a lui Dumnezeu pentru mine nu e să fiu hetero, ci să fiu sfânt și curat pentru El. În timp ce Biblia condamnă activitatea homosexuală, nu sunt condamnat în ființa mea pentru ceea ce sunt. În timp ce Biblia condamnă umblarea după poftele firii, iar aici cred că include orice fantezie homosexuală, în același timp, Biblia îmi spune că Dumnezeu, când mă confrunt cu ispita, care, în conformitate cu Iacov 1, nu e păcatul în sine, îmi oferă și modalitatea de a ieși din ea. Cunoașterea acestor lucruri a declanșat din nou în mine dorința de a trăi.

Personal, deși am auzit de bărbați homosexuali căsătoriți cu femei, am hotărât să nu mă hazardez până acolo. Să nu cred oare în schimbare? Ba da, cred că Dumnezeu poate să îmi schimbe dorințele, ca într-o bună zi să pot fi stârnit fizic de o femeie și, de ce nu, să mă căsătoresc. O va face Dumnezeu? Nu știu. Nu am garanția faptului acestuia. Dar știu că sunt chemat la o viață de sfințenie, în care ființa mea să fie preocupată de El. În același timp, resping teologia pro-homosexualitate, iar rugăciunea mea este ca Domnul să-mi păzească mintea și inima în fiecare zi, pentru a birui. Viitorul meu e în mâna Lui.

DUPĂ UN TIMP

Mi-a plăcut mult articolul *Învingerea atracțiilor față de persoanele de același sex*, sintetizează frumos bazele practice ale luptei noastre împotriva atracțiilor.

Observ foarte clar în mine faptul că deseori folosesc zbaterea mea ca scuză pentru a-mi face de cap și a aluneca în lucruri de care, cu siguranță, ar trebui să mă feresc. Puține lucruri le găsesc mai periculoase decât a privi la mine însumi și la cât sunt de jalnic. Deseori, când fac asta, mă aflu deja pe o pantă descendentă care, în cele din urmă, duce la păcătuire. Nu pot să mă opresc și să privesc la faptul că nu am scăpare. Satan se îngrijește bine de tot să îmi pună astfel de gânduri în minte. Realitatea este că, odată ce aleg să stau departe de orice înseamnă viață homosexuală, totul e o luptă. Poate nu e o luptă mai intensă decât la cei hetero sau poate e, dar cu siguranță e una care își poate găsi victorie.

Mulțumesc mult pentru resurse! Pașii aceștia simpli pot fi un real ajutor. Bineînțeles, dacă suntem serioși cu noi înșine și cu Cel care e mai tare și e în noi.

[Mircea slujește acum într-o misiune creștină, este căsătorit și tată al unui copil.]

NELU

SMS 1

Am văzut anunțul tău pe internet: „Dumnezeu iubeste și homosexualii.” Ești sigur(ă)? Eu aștept un răspuns din partea lui Dumnezeu de douăzeci și cinci de ani la unele întrebări. Nu am primit niciun răspuns, iar pentru asta sufăr în fiecare zi și simt că mă prăbușesc. Crezi că m-ai putea ajuta? De unde ești și ce religie ai? Te rog, răspunde-mi prin SMS.

SMS 2

Ce să fac, pentru că țin acest secret în mine de atâția ani? Îmi vine să ies în stradă să-mi strig suferința, fiindcă nu mai pot, dar cine mă poate ajuta? Cine mă va înțelege? Dacă din partea Celui care ne-a creat nu primesc răspuns, ce să aștept

de la oameni? Mă gândesc de multe ori, oare de ce m-am născut? Pentru suferință sufletească? Cu ce au greșit părinții mei că m-au adus pe lume? Cu ce am greșit eu de sunt așa? Ce binecuvântare sunt eu pentru părinții mei, dacă vor afla despre mine? Am ajuns și la psihiatrie; am stat trei luni din această cauză, dar fără să știe medicul de ce sufăr de fapt. Nu cred că are rost să-ți mai spun nici ție, precis nu mă vei înțelege nici tu. Cred că numai unul care este ca mine mă va înțelege și poate Cel de Sus, dacă zici tu că ne iubește. Dar de ce nu primesc niciun răspuns din partea Lui dacă mă iubește? Mulțumește-I neîncetat că te-a creat cu adevărat bărbat, ceea ce eu nu pot să fac.

SMS 3

Eu sunt Nelu, treizeci și cinci de ani. Nu știu dacă contează atât de mult relația cu Dumnezeu, principalul este că încercăm să credem în Cel care zicem că ne-a creat. Speram să-mi dai un răspuns mai concret. Materiale de care zici tu că aveți am citit multe, dar fără niciun ajutor. Așteptam efectiv din partea voastră ceva care să mă elibereze. Vreau o schimbare, nu mai pot, crezi că există așa ceva? Mi-am dedicat timpul total serviciului, ca să mai uit de problemele mele. Te rog, mai citește o dată mesajele de la mine și încearcă să-mi răspunzi la ce te-am întreat. Ce te-a determinat să te implicii în această activitate a bărbaților nefericiți?

SMS 4

OK, scuză-mă că tot insist. Ce înseamnă „ajutor efectiv pe net”? Ce lucrezi? Răspunde-mi, te rog, pentru că aș vrea să te întreb ceva. Nu te supăra, ai avut și tu probleme și ți s-au rezolvat?

SMS 5

Te rog totodată să-mi faci cât mai repede cunoștință cu un consilier. Nu mă dezamăgi și tu!

NICU

M-am gândit mult ce aş avea de scris sau de spus lumii despre viaţa mea. Ce ar avea de învăţat cineva din trăirile mele? Am făcut destule greşeli în viaţă şi destule fapte de care nu sunt mândru, chiar dacă mi-am impus să accept ceea ce sunt.

Sunt un tânăr de douăzeci şi şase de ani care se luptă de câţiva ani buni cu atracţia pentru cei de acelaşi sex. M-am născut într-o familie cât de cât normală. Părinţii mei au divorţat când aveam cinci sau şase ani, apoi mama mea s-a pocăit, deci practic m-am născut într-o familie creştină.

Am fost un creştin activ, cântam în grupul de laudă, când am crescut am condus acel grup de laudă, totuşi aveam o problemă cu pornografia şi autosatisfacerea încă din clasa a şasea.

Bineînţeles că, pe la şaisprezece ani, am decis să mă botez. Aşa cum este obiceiul înainte de botez, se face mărturisirea, unde i-am zis clar pastorului despre problemele cu care mă confruntam, dar el m-a întrebat dacă mă înţeleg bine cu bunicii.

După terminarea liceului, m-am mutat într-un oraş mare, unde urma să mă înscriu la universitate. Dar atunci au început să iasă la iveală înclinaţiile mele. Nu ştiu dacă le aveam înainte, dar din curiozitate am intrat pe site-uri de socializare homosexuale. Acolo mi-am dat seama că nu eram singur; erau sute de băieţi care doreau să se întâlnească cu mine, mai ales că eram „prospătură”.

La vârsta de nouăsprezece ani am avut prima aventură cu un bărbat. După aceea m-am simţit extrem de murdar şi am decis că nu pot să mă ajut singur, aşa că am căutat ajutorul la un consilier creştin. Acel consilier era şi profesor la o şcoală biblică şi am decis să studiez teologia.

A fost bine cam un an, apoi poftele şi atracţiile au apărut din nou şi am căzut iarăşi în lumea din care îmi doream să ies. Chiar dacă nu am mai avut nicio relaţie aproximativ un

an, intram pe site-uri și aveam încă probleme cu autosatisfacerea și pornografia.

În acea perioadă credeam că eram singurul „pocăit” care se confruntă cu așa ceva, dar bineînțeles că am dat de o groază de „frați” pe site-uri. Chiar am ieșit cu ei, cu doi sau trei am avut și contact sexual. Culmea e că vorbeam și ne plângeam de milă unul altuia. Ne încurajam că o să ieșim, că o să scăpăm, că totul va fi roz, dar continuam să ne zbatem în aceleași obiceiuri care se transformaseră într-un mod de viață.

După doi ani de la începerea *Facultății de Teologie*, am decis să nu mai merg. Oricum aveam destule rezerve și nu puteam să continui cu amândouă, cu viața homosexuală și cu *Teologia*, trebuia să aleg una.

Deja trecuseră cinci luni de când nu mai mergeam la școală, când cineva, pe *Facebook*, un fost „coleg”, m-a întrebat dacă e adevărat ce se zice în facultate despre mine. Pare-se că directorul școlii a anunțat la capelă că am fost exmatriculat pe baza faptului că sunt homosexual sau că am legături cu lumea homosexuală.

Vestea m-a cam dat peste cap. Nu vroiam în niciun fel să aflu ai mei despre mine, nu i-ar fi ajutat la nimic, plus că era o „rușine” pentru ei. Dar odată cu vestea aceasta, colegii, foștii colegi de an s-au apropiat foarte mult de mine și au vrut să mă ajute.

Atunci eram extrem de hotărât să ies din lumea homosexuală și aveam și ajutorul necesar. Am început să merg la un psihoterapeut, pe care îl plăteau colegii, un pastor creștin, iar lucrurile parcă intrau în normal. Bineînțeles că nici asta nu a ținut mult. Am decis că ar trebui să îmi fac ceva teste, să văd dacă nu am luat ceva în acest timp, mai ales că am făcut sex cu o groază de tipi și, de obicei, neprotejat. Atunci am descoperit că sunt HIV+, ceea ce mi-a cam dat lumea este cap, chiar dacă, într-un fel, mă așteptam, era aproape imposibil să ies curat.

De atunci încă nu mi-am revenit și au trecut aproape trei ani. Merg destul de rar la biserică. Am încercat să dau vina pe Dumnezeu pentru tot ce mi s-a întâmplat, dar ceva în mine tânjește după vremurile când eram fericit și eram în biserică. Sper ca acea „minune” să se întâmple odată și sper să nu fie prea târziu.

OLIMPIU

E-MAIL 1

Mă bucură acest mail. Mă bucur mult că am găsit adresa dumneavoastră/ta de e-mail (parcă pe un anunț din...). Ca toți cei care vă scriu, și eu vreau să scap de această povară: homosexualitatea. Însă în cazul meu e mai diferit, e mai greu. Sunt credincios, nu fac niciun pas fără să nu-L întreb, dar păcătuiesc cu carul.

Și ceea ce este mai grav este că iubesc un bărbat. Am încercat din răspuțeri, prin post, prin a lua hormoni, prin meditație, prin multe altele – nu merită să le enumăr – să scap de acest viciu. Mi se pare imposibil. Boală nu este, asta e clar. Cred că totuși poate fi considerat un sindrom, precum Down, dar... pot fi vindecat?

Încep să-mi pierd speranța. Mama mea nu știe că sunt homosexual, nimeni nu știe. Am nevoie de ajutor. Mai merită să fac cel puțin un pas pentru a deveni „normal”. Sper că voi primi ajutor aici. Nu știu. Speranța mea chiar moare ultima, iar ambiția e prea mare ca să mă accept. Dar oare e imposibil?

Despre mine: am nouăsprezece ani, până acum am avut trei bărbați în viața mea, cu fiecare am avut o relație de lungă durată (în cazul homosexualilor, lungă durată = cel puțin două, trei luni), mă numesc Olimpiu. Am făcut „cursuri” cu Martorii lui Iehova, am vorbit cu penticostali, adventiști de ziua a șaptea, evangheliști, credincioși, psihologi, mi s-au aplicat metode de vindecare tibetane, Pranadi, Reiki, am practicat yoga, nu e de neglijat nici cabala; în partea opusă:

nu am vorbit niciodată cu un preot despre „boala mea”. M-am născut ortodox (religie cu care nu sunt deloc de acord, o consider o fabrică de bani, precum catolicismul).

Mama e foarte credincioasă, mai nou, ascultă Evanghelia la televizor (și bănuiesc că dumneavoastră sunteți din aceeași „familie”).

Tatăl meu... Nu locuiesc cu el de când aveam șapte ani – când eram în clasa întâi – consider că el este vinovatul pentru că eu sunt homosexual. (Nu ne-am văzut de unsprezece ani, iar de opt nu am vorbit cu el.) Mai multe detalii, pe parcurs.

Aștept răspuns.

P.S. Nu voi putea răspunde în următoarele două săptămâni, deoarece nu voi fi în țară. Cu toate acestea, aștept mailul.

E-MAIL 2

Mulțumesc pentru răspuns. (*off topic*: Numele tău putea fi și al meu, mama vroia să mă boteze ca pe tine, dar superbul meu tată mă vroia Olimpiu.) Credeam că voi reveni mai târziu în țară, dar...

Ceea ce este pe site, mda, OK, eu cred în Dumnezeu, iar în concluzie, cred în vindecare. Dacă nu era așa, nu te mai contactam. Deci putem trece peste dovezi. Nu e nevoie să fiu convins prin dovezi palpabile că cineva s-a vindecat, nimeni nu vrea asta. Vreau să fiu „normal”. Probabil toți vor să fie astfel, „normali”. De aceea aștept cu nerăbdare mailul de la tine.

Cu stimă și speranță,
Olimpiu

PAUL

Sunt eu, fără nume, un simplu om, cu atâtea și atâtea dureri, dureri pe care nu le vreau, cu o viață pe care nu o doresc. Trist, și totuși cineva ne obligă să trăim, Dumnezeu

sau noi, natura sau Cel Rău. Este prea mare dilema ca să putem înțelege cine ce vrea de la noi.

Am douăzeci de ani, sunt un student cu multe întrebări și multe enigme. Îmi place de la matematică la filozofie, scriu filozofic și ciudat și romantic. Dincolo de toate, sunt mândru că am cunoscut mult din viață. Din păcate, am ajuns să cred că este frumos și ușor să fii prost și astfel să nu ai ocazia să gândești nopți în șir, să scrii, să citești și să te certți cu tine însuși că nu știi de unde vii și unde te duci.

M-am născut într-o familie neoprotestantă cu mulți copii, acolo unde evanghelicii sunt mulți. Am crescut într-o biserică foarte mare unde totul a fost posibil: să am mulți amici, să merg în tabere naționale creștine, să fiu inclusiv lider, să aud sute de predici, să slujesc biserica. Totuși, într-o zi, am recunoscut față de mine însumi că sunt homosexual. Mă doare mai mult decât credeți când spun asta. Noi, homosexualii, trăim fără să îi pese cuiva de noi.

Sunt un tip capabil de orice, de la a munci și a îmbărbăta, la a face sport de performanță și a lua parte la concursuri de orice fel, dar, în toată nebunia mea și în trăirea vieții mele, auzeam cuvinte denigratoare: femeia, gay-ul, deși nimeni nu știa, nu mă comportam astfel. Poate pentru că eram guraliv și mă băgam în orice. Eram prieten cu fetele. Cu ele am fumut, cu ele m-am îndepărtat de Dumnezeu și am făcut tot ce nu era demn de un creștin, deși integritatea sexuală mi-am păstrat-o. Eram mult prea vesel și ironic și nu multe fete aveau curajul să se bage, de frică să nu se facă de râs. Puteam, de altfel, să văd o fată goală și să nu am niciun „sentiment” sexual față de ea, exclamam, dar nu se întâmpla nimic.

De mic mă autosatisfăceam cu vecinii, pentru că, în acele momente, aveam o emoție aparte, pentru că eram cu bărbați care mă apreciau, ceea ce tata nu făcea, deși era mândru că eram bun la școală fără să fiu tocilar. Acum îmi dau seama că tata nu m-a îmbrățișat niciodată. Aș fi vrut să o facă. Mă iubește, dar nu știe să o arate.

Vreau să povestesc despre trăirile mele homosexuale și despre cele spirituale și să specific că, pe la nouăsprezece ani, după ce am avut relații sexuale cu câțiva băieți, m-am botezat. Înainte de botez mi-am mărturisit orice păcat, tot, și am crezut că o să fiu eliberat. A fost a treia oară când m-am mărturisit, și iar am căzut. Am primit Duhul Sfânt și credeam că am scăpat. Eram în al nouălea cer, dar nici bucuria nu este bună, m-a făcut pasiv și leneș, și treptat am renunțat la relația mea cu Dumnezeu. Am ajuns pe *mIRC* și am dat de homosexuali, ca să nu mai vorbesc că devenisem dependent de pornografie homosexuală și autosatisfacere.

De la șaptesprezece ani am o relație cu o fată creștină din cauza căreia am suferit mult, aproape un an. Apoi a început să țină la mine, să ne scriem scrisori de dragoste, să stăm noaptea la lumina lunii și să ne spunem cât ne iubim. Chiar ne iubeam, însă eram un impostor. Mă întâlneam și cu vecinul meu homosexual, cu care întrețineam relații sexuale. Mă simțeam oribil și luam hotărârea să nu o mai fac, însă tot acolo ajungeam.

Plecând în alt oraș la facultate, am dat de o lume homosexuală mai „serioasă”, iar în decurs de două luni am făcut sex cu unsprezece băieți. Trist și dureros! De fiecare dată, mă hotăram să renunț la păcatul meu. M-am luat iar de fumat și mi-am pierdut vremea neinvestind în mine, trezindu-mă cu un gol în suflet. Am vrut să mă sinucid.

Am citit cum că nu ne-am născut homosexuali, ci am devenit. Dar la fel de bine puteam deveni și cei mai tari bărbați. De fapt, nu înțeleg exact influența factorilor tată pasiv, mamă dominantă, mediu familial preponderent feminin. Am prieteni pe care îi verifică mama lor ca pe ceas, au surori, dar ies cu fete mereu, acum se însoară și sunt nebuni după femei, deci este relativă treaba.

Cred că mă pot schimba, visez la acest lucru și de aceea stau acum în noapte și scriu aceste rânduri, pentru că undeva, în mine, cineva strigă că trebuie să lupt. Este un pas mare în viața mea, o disciplină, o maturizare pe care nu o

înțeleg, însă nu merită să ascund că sunt supărat pe Dumnezeu și că ceea ce mi s-a întâmplat nu este demn de cineva care vine din Dumnezeu, adică de om.

Este greu, îmi este tare greu. Am apelat la pastori și nimeni nu dorește să acorde ajutor, toți sunt speriați, dar nu înțeleg de ce? Lupta după raiul pe pământ nu este corectă. De ce trebuie să-mi pierd nu știu câți ani să-mi bag în cap femeile, iar apoi să mulțumesc Domnului? Am venit pe pământ fără să vreau și am fost aruncat în lupta vieții cu un handicap mare, pe care Biblia îl condamnă. Nu vroiam să trăiesc ca un homosexual, nu vroiam homosexualitate, nu mi-am ales trăirile, comportamentul însă eu mi l-am ales. Am suficiente motive să demonstrez că nu există Divinitate, dar ceva nu îmi dă pace, faptul că atunci când mă rog mă cutremur și ceva trece prin mine și simt că vorbesc cu Cineva.

Nu știu de ce a trebuit să am înclinații lirice, de ce gândesc, de ce mor când vrea natura, de ce nu mor, de ce nu pot fi fericit, de ce nu pot fi hetero, de ce trebuie să lupt pentru eliberare, iar apoi conștiința să mă oblige să-I mulțumesc lui Dumnezeu. Nu înțeleg unde este Dumnezeu în disperarea mea, nu înțeleg de ce am văzut minuni făcute de Dumnezeu, de ce uneori îmi arată că nu există, iar alteori, când sunt gata să Îl scot din viața mea, apare și mă întrebă ce fac și îmi spune câte are să-mi dea dacă mă căiesc de păcatul meu și îl părăsesc. Nici măcar nu știu ce înseamnă pocăința. Pocăința este un lucru mult prea mare pentru lumea în care trăim. Iar acum Îl înțeleg pe Dumnezeu. Voi mai găsi oare credința când mă voi întoarce la El? De ce Îl înțeleg doar în rațiune și nu atunci când mă rog, când ceva demonic mă cheamă pe internet, când nu mai pot, când mă autosatisfac, când Îl rog să mă elibereze?

Înțeleg Biblia și nu știu dacă voi mai găsi credință, dar întrebarea mea, Doamne, este alta: „Vei mai exista Tu și atunci?” Pentru că, dacă vei exista, este imposibil ca noi să nu biruim păcatul. Pavel spune: „Pot totul în Cristos, care

mă întărește.” Dumnezeu, dacă mai ești, dacă ai existat, dacă noi, oamenii din Adam, avem ceva cu Tine, de ce nu vorbești cu noi? De ce trebuie să avem regim spiritual și să credem? De ce Satan este mai vizibil ca Tine? De ce să lupt, Doamne?

Da, bună întrebare: de ce să lupt? Pentru că sunt complexat și nu sunt gata să mă accept, nu pentru că mai cred în rai? Deși, sincer, în fiecare zi am minute în care meditez la el și cred că măcar o dată am să vorbesc cu Dumnezeu sau doar tânjesc după ceva superior mie. Sper să mă joc cu niște copilași frumoși al căror tată să fiu eu. Îmi doresc să fiu fericit. Dar, până atunci, viața mea este întunecată de întrebări fără răspuns: „De ce?” sau „De ce, Doamne?” Îmi plac bărbații și nu știu ce să fac, nu mă mai suport și aș vrea să mor! Ce pot să fac?

DUPĂ UN TIMP

Am douăzeci și unu de ani, am trăit în imoralitatea homosexualității. Mi-am adus aminte de zilele când stăteam pe *mIRC* și mă întâlneam și cu doi bărbați într-o zi, am vrut chiar să mă sinucid. Dar, după cum scrie: „Dacă Mă vei căuta cu toată inima, Mă vei găsi”, am experimentat versetul acesta. Da, se poate! Nu am mai avut relații de niciun fel. Am crezut și m-am luptat și m-am încrezut în El. Sunt un om nou de jumătate de an deja și, chiar dacă mai sunt amintirile trecutului, mila Domnului m-a iertat, m-a schimbat și nu mă mai robește pofta. Nu-mi mai sunt dragi bărbații. Nu pot decât să preamăresc pe Domnul. Nu pot decât să preamăresc puterea Lui. Nu pot decât să-I slujesc cu tot ce am. Știu că e greu, că amintirile adesea miros a poftă, însă se poate. Am vrut să fiu o încurajare. Toate cele bune în Cristos!

[După terminarea primei facultăți, Paul s-a înscris la *Facultatea de Teologie*.]

PETRU

A trecut ceva timp de când urmăresc site-ul vostru și de când mi-am propus să vă scriu. De fapt, aș fi preferat să nu fi fost nevoie să o fac, dar se pare că în seara aceasta am capitulat.

Mă numesc Petru și am douăzeci și șase de ani. M-am născut într-o familie de creștini evanghelici într-un sat din apropierea orașului Cluj-Napoca. Totul a început când am venit la facultate la Cluj. M-am împrietenit cu unul din colegii de grupă, el fiind, de asemenea, creștin evanghelic, și am devenit nedespărțiți. Am devenit atât de apropiat de el, încât i-am mărturisit despre lupta mea cu atracțiile homosexuale; atunci am descoperit că se confruntă cu aceeași problemă și el. Cred că vă imaginați ce s-a întâmplat mai departe.

Acum, după mai bine de șapte ani petrecuți în acest stil de viață și având zeci de parteneri, am ajuns la capătul puterilor. Sunt obosit și gol, iar viața nu mai reprezintă nimic pentru mine. Îl vreau pe Dumnezeu înapoi, dar parcă nu mai pot. Am ajuns dependent de relațiile sexuale, sunt ca drogații după doză. Uneori sunt la birou și nu mă pot concentra asupra muncii, aștept să se termine programul și să dau doar un singur telefon, să am un bărbat de care să mă folosesc pentru a-mi satisface pofta.

Am nevoie de ajutor, sunt disperat și nu pot să mă schimb singur. M-am gândit să vorbesc cu păstorul bisericii pe care o frecventez, dar e prea riscant, are vârsta părinților mei și nu cred că ar înțelege, plus că nu-l consider de încredere. I-am mărturisit unui păstor american despre lupta mea în urmă cu patru ani; m-a încurajat să ies cu fete, nu m-a ajutat deloc.

Am nevoie de ajutorul vostru. Nu știu ce să mai fac, știu doar că nu mai pot continua viața așa, încep să clachez tot mai des. Sunt un mizerabil! Toate visele mele s-au năruit. Vreau să am iertarea lui Dumnezeu și o viață nouă.

Ați putea să mă ajutați. De unde sunteți? Aveți reprezentanți și în Cluj? Bănuiesc că da, doar e un oraș mare. Vă rog, îndurați-vă și de mine! Vă mulțumesc și aștept cu nerăbdare răspunsul dumneavoastră.

UN CREȘTIN PENTRU PETRU

Dragă prietene,

În primul rând, dă-mi voie să îți clarific un lucru foarte important: Nu ești un mizerabil, ești într-o situație mizerabilă. Există o mare diferență între a fi și a face ceva. Niciun om nu este mizerabil, ci poate fi prins într-o serie de situații, ispite, patimi mizerabile.

Îmi pare rău că ai pierdut șapte ani din viață fiind prins în homosexualitate, însă nu trebuie să te descurajezi, pentru că nu aceasta te definește. Nimeni din lume nu merită să cedeze în fața unei probleme, când avem un Dumnezeu al rezolvării, al reabilitării, al Învierii.

Te-ai întrebat vreodată ce semnifică Învierea Domnului Iisus pentru noi, dincolo de învierea fizică? Crezi că ea se rezumă doar la trecerea de la moartea trupească la viața sufletească? Ar fi un mesaj mult prea sec pentru un Dumnezeu atât de mare. Ori, nu e cazul. Învierea lui Iisus Cristos înseamnă ridicarea din orice fel de moarte posibilă, inclusiv ridicarea din homosexualitate. Și homosexualitatea (la fel ca oricare alt păcat nepocăit/neîndreptat) este o moarte, una chiar destul de înșelătoare. Ori, dacă Iisus a depășit moartea și S-a înălțat la viața veșnică, și pe noi odată cu El, nu crezi că are puterea necesară să te ridice și pe tine?

Stăruința într-o greșală care te face să devii dependent este, într-adevăr, o greutate, o povară de care ajungi la un moment dat în viață să consideri că nu mai are rost să te debarasezi, că așa ești tu, că nu s-a putut altfel. Sunt sigur că știi despre ce vorbesc. Dar sunt la fel de sigur că acel loc din inima ta făcut pentru Cristos, îți arată că e doar o minciună a Diavolului, o înșelare profundă.

Nicio dependență nocivă nu te va face fericit. Dimpotrivă, eliberarea și libertatea de orice nevoie îți va aduce liniștea și împlinirea.

Homosexualitatea, și orice patimă care înrobește pe om, produce exact ce ai descris și tu în mesajul trimis: un suflet gol, obosit și lipsit de dorința de a trăi. Sper că înțelegi că este rezultatul final pentru toți cei prinși în mizeria aceasta. Nu există altă finalitate, ci doar iluzii. Niciun homosexual nu este și nu va fi fericit, ci cel mult își va imagina că este. Însă poți trăi o minciună constantă, pentru care vei plăti cu moartea veșnică, sau poți alege să trăiești în adevăr, chiar dacă va dura la început, și să ai răsplata maximă.

Am vorbit de durere, pentru că ieșirea din orice robie este dureroasă. Nu e un drum lin, cu petale de trandafiri pe el, ci unul plin de obstacole, de neplăceri, de greutate. Mai ții minte prin ce au trecut evreii, timp de patruzeci de ani, când i-a scos Dumnezeu din Egipt? Acel drum (la fel ca toate „călătoriile” Bibliei) este simbolic. El desenează drumul nostru prin viață și cum trebuie să ne raportăm la problemele noastre, pe Cine trebuie să rugăm să ne ajute și câtă răbdare trebuie să avem în fața unei schimbări care parcă întârzie, parcă nu se mai termină, parcă durează o eternitate. Și aceasta, culmea! deși noi facem totul (oare?) să ne schimbăm, să ne transformăm (sau mai bine zis să ne lăsăm transformați de Dumnezeu).

Dacă vei citi cu sufletul deschis și cu înțelepciune, vei observa că Biblia este, de fapt, povestea vieții noastre, a fiecăruia dintre noi. Nu e o carte cu poveștile unor oameni. E chiar cartea în care îți citești propria viață. De aceasta este reală. Ce înseamnă real, de fapt? Înseamnă viu. Iar tu ești viu, la fel cum și Dumnezeu este viu. Tu nu ești mort în păcat, tu ești viu în Cristos, dar prins într-o cursă diavolească, și încă într-una foarte bine implementată de autorul tuturor relelor.

Trebuie să te trezești, să vrei să te schimbi, căci aceasta trebuie să fii: un om nou. Iar schimbarea nu vine din tine, ci vine de la Dumnezeu. Roagă-L pe Iisus Cristos să te schimbe

și dă-I cale liberă. Pune-ți eforturile maxime în această lucrare divină, căci relația om-Dumnezeu e una constant bilaterală. Dumnezeu nu te forțează să faci nimic și nu e cazul să faci ceea ce poți să faci și singur, căci te-a investit cu puteri mari, doar că nu le mai vezi când ești împătimit.

Adu-ți aminte că spune: „Luați seama la voi înșivă, să nu se îngreueze inimile voastre de mâncare și de băutură și de grijile vieții...” Ce înseamnă aceasta? Să nu cumva să lași nevoile trupezii să îți ia mințile și să nu mai vezi adevărul, să nu mai realizezi unde ești, cine ai ajuns, încotro te îndrepti.

Așadar, trebuie să pui punct oricăror activități fizice nepermise. Oprește-te din actele sexuale! E primul pas pe care trebuie să-l faci, dacă vrei să fii un om nou. Taie răul de la rădăcină. Nu mai face sex cu bărbați!

Apoi, când îți vin gândurile păcătoase, deschide Biblia (ori cartea, ori pe internet) și citește de acolo. Adu-ți aminte că Dumnezeu a murit ca să te salveze! Nu arunca murdăria pe obrazul Lui!

Renunță la tot ce te leagă de homosexualitate: prieteni, numere de telefon, poze, site-uri, reviste, conturi pe internet, tot!

Și în fiecare zi, când te trezești, spune: „Astăzi sunt un om nou. Sunt creația lui Dumnezeu, iar în El îmi găsesc liniștea, fericirea și împlinirea. Astăzi sunt una cu Cristos, nu voi avea nevoie de altceva. În Numele Domnului Iisus, Dumnezeu mă vindecă!” Repetă aceasta zilnic, căci vei vedea cât de mare e puterea cuvântului.

Cu răbdare și credință, vei depăși această problemă și vei deveni un om vrednic de laudă, atât din partea oamenilor, cât și a sfinților lui Dumnezeu. Domnul Iisus să fie cu tine!

RAREȘ

Mă numesc Rareș și am văzut anunțul vostru. Cum aș putea să scap de această practică de bisexual? Aș vrea să scap, să nu mai am de-a face cu lucruri imorale. Am încercat

să vorbesc cu cineva, dar mi-e rușine și nu am curaj, singurul cu care pot vorbi este Dumnezeu. Problema e că am fost violat, dacă pot spune așa, când am fost mic, și aș vrea să nu mă mai gândesc la acest viciu.

Sunt evanghelic. Eu sunt de acord cu voi și îmi e rușine de ce am făcut. Mi-e cam greu să spun. Vreau să mă las, să nu mai fac cu băieți, de aceea am zis că aș vrea să vorbesc cu cineva care mă înțelege și să rămână între noi. Nu vreau să afle cineva. Fetele mă atrag așa și-așa, deci mai mult mă atrag băieții.

Asta e, am o problemă, dar nu am putut discuta nici cu pastorul, cu nimeni. Să știți că de multe ori îmi vine să plâng. Sunt și singur, înțelegeți, nu am pe nimeni, pentru că ai mei au murit. Am fost la casa de copii. Stau singur într-o locuință socială, am serviciu, nu câștig așa bine. Merg la adunare de șapte ani, dar anul trecut L-am primit pe Cristos și m-am botezat, și nu vreau să se afle despre mine. Nu am zis la nimeni, nu pot vorbi cu nimeni deloc, tocmai pentru că mi-e frică și rușine. Dacă știe cineva că sunt eu, ce mă fac?

La un moment dat am vrut să mă sinucid. Eram mântuit atunci. După ce am întreținut relații sexuale cu un prieten, am vrut să iau un pumn de medicamente. De aceea am căutat un site creștin, să vorbesc cu cineva, că nu mai puteam să țin în mine. Am căutat pe net cum să mă las de lucruri, știți voi de care. Am vrut să caut sfaturi, că pe *mIRC* nu intru, că degeaba sunt creștini, sunt numai cu numele, că râd de tine. Am găsit sfaturi pentru a scăpa de autosatisfacere și mi le-am copiat.

La mine totul a început când m-a violat la casa de copii unul de optsprezece ani. Asta s-a întâmplat când eram în clasa a treia și nu am putut zice la nimeni, că băiatul era bine văzut. Dar eu nu-l suportam. De multe ori regret că sunt pocăit, că aș fi vrut să-i dau în cap pentru ce mi-a făcut. A văzut că eram băiat fain și a profitat, m-a bătut până am sângerat și a abuzat de mine. Mi-a fost foarte frică – mai mulți au fost violați. Dar îmi pare rău că nu i-am zis

directorului. Nu aveam curaj, dar bine, că o săptămână numai bătaie am primit ca să nu spun. Mă bătea până îmi curgea sângele din gură și atunci mă viola. A știut el metoda cum să facă să mă reducă la tăcere. Să fii violat la nouă ani... și de ce? Pentru că eram frumos, cum a zis el. Și era mai în vârstă ca mine cu aproape nouă ani. Ce puteam face? Nu-l băgau la pușcărie, că mai mulți au pățit, cu alții au știut; educatorii i-au bătut pe violatori și gata, i-au lăsat liberi. Ce poliție? Nu au știut ei de așa ceva. El nici acuma nu-i căsătorit.

Nu numai eu am pățit asta, ci mai mulți colegi de-ai mei; am fost selectați care eram frumoși. Nu primeam bătaie la față, ca să nu ne-o strice. Cel despre care am spus m-a violat de trei ori, de fiecare dată duminică. Țin minte, nu am uitat. A patra oară când a vrut să mă violeze, a zis că ori sar de pe un copac, ori îl las să mă violeze. Am preferat mai bine să sar de pe copac. A mai vrut să mă violeze unul, dar i-am zis unui prieten mai mare, că și el a fost abuzat, a fost blond cu ochi albaștri, și el a intrat peste noi, că i-am spus unde și când, că acela m-a chemat la el în cameră. Dar bine, că al doilea a făcut cu fetițe și cu băieți. Ne-am unit și am hotărât să-i zicem directorului cu cine a făcut și l-a dat afară din casa de copii.

Am fost cu patru băieți din anul trecut din august. Că mi-a plăcut de un băiat și cu el am făcut prima oară. Ieșisem de la casa de copii la optsprezece ani, acum nouă ani; nu am făcut până la douăzeci și șase de ani, dar simțeam deja de la cincisprezece ani să fac. Cu băiatul de care mi-a plăcut, am stat la o fundație. Am făcut la mine, când am venit de la biserică. Am găsit ceilalți băieți pe *mIRC*, dar oricum am scos *mIRC-ul* afară.

Și am știut că ceva nu-i în regulă cu mine, că la paisprezece ani citeam deja Biblia și am găsit cu Sodoma și Gomora, că și ei făceau așa. Dar am avut poftă și cu unul am făcut și tot așa, dar de mult aș vrea să mă las. De aceea mi-e și cam frică să am prieteni din afara bisericii, că așa sunt eu,

mai bine mă joc cu ăștia mici și îmi creez o lume a mea, că lumea asta e bandită.

RAUL

M-au atras dintotdeauna băieții, eram foarte sigur că m-am născut așa. Mi-am petrecut copilăria în preajma fetelor, jucându-mă cu păpuși și rochii. Îmi doream să fiu fată, eram deprimat din cauză că mă simțeam într-un corp străin, îmi reproșam că s-a produs o eroare când trebuia să mă nasc, de fapt, într-un corp feminin.

Sunt evanghelic și cunosc adevărul, știu cât de grav e acest păcat înaintea Lui, știu că ar trebui să lupt în continuare, cândva putând fi eliberat de acest duh, sau boală, sau poftă, sau... cum mai descriu homosexualitatea alții. Eu aș putea-o descrie ca pe ceva asemănător cancerului, care apare pur și simplu sau cu care te poți naște, o boală pe care o poți trata o viață întreagă, dar fără să se vindece definitiv, sau care poate duce la metastază.

Știu că Dumnezeu poate totul, dar acesta ar fi singurul lucru pe care mi-l imaginez cel mai greu de realizat, cea mai grea încercare, cea mai cruntă luptă. Poate pentru unii, care au încercat doar din curiozitate cum e cu un băiat și au totuși puțină atracție pentru fete, e mai ușor, dar cazul meu e ca și cum ai încerca să-ți impui ca hetero să iubești o persoană de același sex, renunțând la fete.

ROBERT

Sunt un tip normal, OK, lucrez și sunt student. Mi-ar fi foarte greu să recunosc în public că sunt homosexual.

Când m-am născut, părinții mei erau foarte tineri. Tata avea douăzeci de ani, mama nouăsprezece. Deși erau atât de tineri, s-au căsătorit. Am un frate cu doi ani mai mare decât mine, el este un tip normal.

În timp, tatăl meu a devenit alcoolic. S-a sinucis la vârsta de treizeci și opt de ani, numai el știe de ce. L-am găsit mort în casă, spânzurat de țevile din baie. Nu știa că o să-l găsească eu, se aștepta să vină mama înaintea mea. Casa era plină de sânge, pentru că își tăia venele la ambele mâini. Am avut un șoc în momentul acela. Aveam optsprezece ani.

După moartea tatălui meu, am început să consum droguri, heroină injectabilă. De unde aveam bani? Lucram, luam și de la mama. M-am drogat timp de trei ani și jumătate. Mulți prieteni de-ai mei au murit așa, dar eu am reușit să scap cu ajutorul mamei, care este asistentă la spital. Am făcut tratament, perfuzii și am luat metadonă. Nu m-am mai drogat din 2004 și nici nu mai vreau, pentru că știu prin ce am trecut. Acum sunt bine, nu mai iau metadonă, nu consum niciun fel de alcool, deși lucrez într-un restaurant. În schimb, fumez două pachete de țigări pe zi.

De la moartea tatălui meu m-am schimbat, mi-au apărut atracții homosexuale. Par masculin, dar îmi plac băieții. Ai mei nu știu că sunt homosexual, de fapt nimeni nu știe, mă feresc. Aveam anumite gesturi, un mers ca de manechin, dar m-am uitat cum merg bărbații și i-am imitat. Acum merg normal, degajat, dar nu neobișnuit.

Cu ultima mea prietenă am fost împreună un an și șase luni, apoi ea a plecat din țară pentru studii. La plecare i-am spus că ochii care nu se văd se uită. De curând, m-a anunțat că și-a găsit pe altcineva acolo. Cu ea sau fără ea, viața merge înainte, sunt o mulțime de fete. Problema este că nu mă simt așa de bine cu fetele cum m-aș simți cu un bărbat.

Până acum nu am făcut nimic cu niciun bărbat. Mă întreb dacă pot scăpa, ca să-mi placă doar fetele? Vreau să fiu ajutat să îmi revin, să duc o viață normală, ca toți ceilalți. Sper să reușesc.

DUPĂ UN TIMP

Au avut loc schimbări mari în viața familiei mele. Deși știa ce s-a întâmplat cu tatăl nostru, fratele meu bea mult. Când era treaz, vorbeam cu el, promitea că nu va mai bea,

dar a doua zi o lua de la început. Fiindcă dădea toți banii pe băutură, nu-și mai cumpăra nimic și purta hainele mele, fără să-mi ceară voie, sau le vindea ca să-și ia de băut. Câștigam bine și mă invidia pentru asta. Mi-a spart televizorul, mi-a distrus lucrurile. Eram cei mai mari dușmani, deși el este cu numai doi ani mai mare decât mine. Din această cauză, am plecat de acasă și am stat cu chirie câteva luni. Când m-am întors, s-a întâmplat nenorocirea.

Într-o noapte, stăteam amândoi în fața blocului, fiecare cu prietenii lui. Fratele meu a băut iar. La ora unu noaptea am vrut să ne întoarcem acasă. Când am ajuns în apartament, am auzit un zgomot puternic în urma mea, iar el nu era nicăieri. Urcând scările, beat fiind, s-a dezechilibrat și a căzut în cap pe ciment de la etajul trei. Era într-o baltă de sânge. Șaptezeci și două de ore medicii nu au putut să intervină nici măcar cu perfuzii, până nu a ieșit alcoolul din organism. Apoi a fost operat pe creier. După o comă de două săptămâni și două luni de spitalizare, l-am luat acasă.

Acum își folosește mâinile bine, mănâncă singur, dar nu mai poate merge, din cauza atrofiei mușchilor datorită nemișcării îndelungate, așa că va trebui să-l internăm pentru recuperare. A orbit complet. Are momente de luciditate și momente în care nu ne cunoaște. Nu știe ce s-a întâmplat cu el, nici că a fost operat pe creier; nu i-am spus. Iar eu, cel pe care îl ura, am ajuns să am grijă de el în cele mai mici amănunte.

De atâta suferință și oboseală – el o scoală cam la o oră, două ore noaptea – mama a slăbit mult. Țin la ea ca la ochii din cap și o ajut la îngrijirea fratelui meu, fiindcă singură nu s-ar descurca, în primul rând, pentru că nu are putere. Pe lângă asta, bunica din partea mamei are semipareză în urma unui accident cerebral, iar acum locuiește cu noi.

Cu rudele din partea tatălui ne-am răcit, din cauză că, după moartea lui, ne-au acuzat că noi l-am omorât, deci nu avem de la cine să cerem ajutor. Nenorocirile au venit asupra familiei noastre una după alta: sinuciderea tatălui meu, boala

bunicii, accidentul fratelui meu. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am scăpat de droguri cu ajutorul mamei mele.

Poate vă întrebați de ce v-am povestit despre fratele meu? Pentru a vă face cunoscute schimbările care au avut loc în viața mea în ultimele luni și pentru a arăta ravagiile pe care le poate face alcoolul în viața unui om și a celor apropiați lui. La numai treizeci de ani, fratele meu a ajuns să se chinuiască pe sine și să ne chinuiască și pe noi.

Este însă și ceva bun în viața mea. Cu atâtea probleme, nici nu mă mai gândesc la bărbați. Mă ocup de serviciu și de ai mei. Prietena mea, despre care credeam că m-a înșelat, de fapt nu a făcut-o. Suntem din nou împreună. M-a chemat în străinătate, dar de dragul familiei am rămas în țară ca să am grijă de fratele meu. Prietena mea mă înțelege, dar peste doi ani voi avea treizeci de ani. Vreau să am familia mea, copii. Vreau să mă căsătoresc.

ROBI

17.05.2009

Doresc să fiu ajutat, dacă este posibil în țară. Cum aș putea să iau legătura cu cineva care să-mi acorde ajutor? Trec printr-o situație asemănătoare cu a celor care au mărturie pe site și aș dori să fiu eliberat. Simt că mă prăbușesc. Sunt creștin și L-am slujit pe Domnul din tinerețe, acum am familie, dar nu pot scăpa de această problemă care mă aduce în pragul disperării. Vă rog din suflet, faceți ceva pentru mine, iar Domnul vă va răsplăti! Sunt dispus să discut mai pe larg despre situația mea, prin ce am trecut și prin ce trec acum. Vă mulțumesc pentru înțelegere.

18.05.2009

Mulțumesc mult că m-ai contactat. Parcă mă simt mai bine deja. Sper să fiu eliberat. Pot avea o adresă și un număr de telefon din orașul meu unde să pot suna?

19.05.2009

Aș vrea să-mi dai mai multe detalii despre cel care mă poate ajuta aici, deoarece sunt destul de cunoscut în zonă, lucrând la o instituție creștină și fiind membru într-o biserică renumită. Nu aș vrea să fiu pus în situația neplăcută de a sta în fața unor oameni care să nu păstreze confidențial nevoia mea de schimbare. De aceea, ai putea să-mi dai numele lui, pentru a vedea dacă mă pot duce la el sau dacă trebuie să merg în alt județ?

Am o familie foarte frumoasă și nu aș vrea să sufere auzind lucruri nedorite, în primul rând de mine, mai ales pentru că soția mea ar suferi prea tare și nu știu cum ar putea să facă față unui asemenea șoc. Dorința mea arzătoare este să mă schimb, să fiu spălat și curățit prin sângele lui Cristos. Cred că numai El mai poate să facă o schimbare în viața mea.

19.05.2009

Îți mulțumesc mult pentru timpul pe care mi l-ai acordat, dându-mi datele colaboratorului vostru din orașul meu. Nu pot să merg la el, deoarece mă cunoaște bine. Chiar am participat recent la ceva cursuri la el la biserică și am stat de vorbă cu el. Ne cunoaștem de mulți ani și nu am încredere, pentru că mare i-ar fi mirarea și sigur va șopti și la alții. Poate greșesc, dar nu simt deschidere față de el și am impresia că nu este chiar potrivit pentru mine. Dacă ai avea o altă sugestie, m-aș bucura.

Familia mea este foarte cunoscută în țară și străinătate, am pastori și prezbiteri în familie. Eu am făcut patru ani de teologie, am diplomă, am mers în misiune, sunt chemat să fac anumite slujbe, frații neștiind cu ce mă confrunt. Bineînțeles că refuz să mai slujesc, însă uneori mi se întâmplă să mai accept, nescăpând de insistențele fraților.

Prin urmare, aș vrea să mă înțelegi în ce situație sunt. Aș fi dispus să plec oriunde în țară sau în străinătate, pentru o perioadă de zece, cincisprezece zile, numai să beneficiaz de

confidențialitate, de anonim. Poate cer prea mult, dar vreau să fiu eliberat, doresc din tot sufletul.

20.05.2009

Îți mulțumesc pentru ce faci pentru mine. În prima fază aș vrea să vorbesc cu tine pe *mess*, însă nu pot să intru la o oră fixă, deoarece depind și de familie. Astăzi cred că voi putea, fiindcă soția va fi plecată mai mult timp, însă am mai putea vorbi și pe telefon. Te sun eu dacă îmi dai un număr de telefon, poate ne va fi mai ușor în modul acesta.

Am început să mă rog de ceva timp și citesc Biblia în fiecare zi. Acest lucru face parte din viața mea, dar acum, sfătuindu-mă și tu, o voi face cu mai mult zel, de asemenea, și rugăciunea. M-am cam speriat la gândul că este nevoie de așa mult timp pentru eliberarea de această patimă, însă eu sper să fie mai repede la mine.

Nu am încotro, trebuie să lupt, altfel simt că mă distrug și îmi ruinez familia, soția și copiii și, nu în ultimul rând, pe mine însumi. Nu mai vreau să trăiesc o viață duplicitară și mă gândesc și la veșnicia care ne stă în față și în care cred din toată inima. Este un motiv în plus pentru care vreau să lupt împreună cu Domnul Isus, să fiu mântuit și așa mai departe. Sper să vorbim pe *mess* sau la telefon. Vreau să fiu eliberat și tânjesc după asta.

22.05.2009

Se pare că nu prea putem să luăm legătura pe *mess*, asta este situația. Până vom vorbi, doresc să-ți mai împărtășesc câteva lucruri cu care mă confrunt.

Am avut o relație cu un tip din biserică aproximativ trei ani. Tipul nu este în problemă, dar a acceptat de dragul prieteniei. El nu este de acord cu ce s-a întâmplat, suferă foarte mult din cauza asta și nu mai vrea sub nicio formă acest lucru, dar vrea să rămânem prieteni. Numai că eu nu pot să rămân prieten cu el și să nu fiu ispitit. I-am spus și lui, iar cam de două săptămâni am renunțat să ne mai întâlnim și să ne mai sunăm.

Însă vreau să-ți spun că mă simt foarte rău și simt o durere în piept și în inimă. Vreau să îl sun în fiecare zi, parcă nu mă mai pot concentra la altceva, mă gândesc numai la el. Noi nu am mai vrut să trăim în acest păcat, însă nu am reușit; după o lună, am căzut din nou. Am încercat de nenumărate ori să punem capăt acestei situații, nedorite de el și dorite de mine, dar se pare că nu am putut.

Nu am relații cu altcineva și nici nu mă interesează, nici nu am atracție față de altcineva. Nici de bărbați în general nu sunt atras în mod expres. Am mai avut o relație cu un tip în urmă cu cinci ani. El s-a căsătorit și a plecat în Spania. A fost în țară, m-a vizitat, am povestit, dar, sincer, nu am mai simțit nicio atracție față de el. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată așa ceva între noi, iar lucrurile au mers cât se poate de bine, în sensul eliberării mele de el.

Însă acum nu știu cum să fac cu cel care este aproape și la care simt că cedez în unele momente. Soția mea suferă din cauză că nu am chef de comunicare. Am relații sexuale cu ea de două, trei ori pe săptămână, însă mă simt prea încordat și parcă nu am nicio dorință să fac nimic. Când aveam relații cu el, aveam chef de toate, însă acum nu pot să fac nimic, parcă m-am blocat.

Soția nu știe absolut deloc în ce probleme mă zbat. Nu înțelege ce este cu mine, ne certăm mereu și spunem că ne despărțim. Nu îmi doresc acest lucru, vreau să fiu salvat și să o fac fericită, să fiu un om normal, iar, din acest punct de vedere, să îi dau tot ce am mai bun, dar simt că nu pot. Și soția este credincioasă, însă este foarte sensibilă și cam supărăcioasă din fire. În rest, nu o jignesc, nu mă port urât cu ea, mai ales că sunt conștient în ce stare sunt eu, dar nu ne mai înțelegem. Avem casă, ne descurcăm bine din punct de vedere financiar, avem și o afacere, însă nu suntem fericiți.

Am recurs la a-ți scrie acest e-mail pentru a mă mai elibera, deoarece nu discut cu nimeni despre problema mea. Poate mă amintești și pe mine în rugăciunile tale, și mai aștept sfaturi de la tine. Am mare nevoie. Nu doresc ca

Diavolul să câștige teren în viața mea ca să mă despart de soție, pentru că simt că atunci ar fi și mai rău pentru mine.

Sunt multe de spus, poate vom reuși totuși să discutăm pe *mess* într-o zi. Doresc eliberare mai mult decât apa. Sunt disperat! Am mare nevoie de ajutor.

22.05.2009

Mă întrebai dacă am plăcere sexuală cu soția. Da, am. Când o făceam mai des cu prietenul meu, parcă nu era chiar așa, dar când stau mai mult cu soția, am atracție super față de ea. Am și față de alte femei, dar trebuie să fie foarte atrăgătoare. Față de alții, acum nu; dacă am un prieten, nu mă mai interesează absolut nimeni, dacă nu aș avea, poate că m-ar interesa, dar ar trebui să fie special; nu sunt atras de oricine. Cu primul prieten am fost zece ani, cu al doilea, trei ani. Am mai avut relații cu bărbați când eram pe punctul de a termina cu primul. Nu țin minte cu câți, cu opt, nouă.

Nu știu dacă soția m-ar părăsi dacă ar afla; probabil, fiindcă nu ne mai înțelegem bine în ultimul timp. Și azi ne-am certat. E nemulțumită din cauză că nu comunic destul cu ea și nu îi acord atenția pe care și-o dorește. Nu pot, pentru că sunt atras de prietenul meu. Nu fac mare lucru cu el, fiindcă nu acceptă prea multe, este foarte dur și nu suportă chestia. Este de acord fiindcă vrea să fim prieteni și nu vrea să mă piardă. Tatăl lui este prezbiter la biserică, iar familia lui este bine văzută, sunt toți cu studii superioare, iar el este la facultate. Este destul de inteligent. Știu că am făcut din prietenul meu un idol. Îmi pare nespun de rău!

M-ai întrebat cât mă rog zilnic. Treizeci de minute, o oră, depinde de zi, poate și mai mult, poate și mai puțin, dar sunt cu gândul la Isus. Am nevoie de ajutor, mă simt deprimat. Oricum, situația este mult mai bună. Sunt conștient de ce am discutat și data trecută, iar împreună cu Domnul Isus fac tot ce îmi stă în putere să lupt până la capăt. Vreau să fiu eliberat.

Crede-mă, îmi vine să urlu! M-am blocat, parcă nu mai pot continua cu celelalte activități pe care le aveam. Am

trecut prin momente grele. Am vorbit cu el, i-am spus că vreau să mă schimb și s-a bucurat, dar nu vreau să mă mai întâlnesc cu el și nu știu cum să fac asta. El nu înțelege, pentru el nu este greu, fiindcă nu este interesat de ce sunt eu. Eram, poate că acum nu mai sunt. Dar nu vrea, chiar nu vrea. Așa nu se poate, trebuie să se rupă și această legătură. Roagă-te pentru mine!

Sper ca mărturia mea să fie de un real folos, spre bine. Dacă tu crezi că mă poți ajuta în continuare, te rog să o faci. Oricum, ți-am simțit lipsa cât nu am mai discutat. Mă simt mai bine când vorbim. Ajută-mă, te rog! Strig din străfundul inimii.

28.05.2009

Mă simt foarte rău sufletește. Mulțumesc mult pentru tot ce faci pentru mine. Fii binecuvântat!

15.01.2013

Am citit mărturia lui Sami și am rămas impresionat de sinceritatea lui, dar și de dorința lui de a se implica în lucrarea cu homosexualii. Mă bucur pentru el și mă alătur rugăciunilor lui. Bunul Dumnezeu să ne dea înțelepciunea necesară și puterea de a ști cum să facem lucrurile doar în voia Lui, ca să se întoarcă tot mai mulți homosexuali la Domnul Isus și să renunțe la stilul lor de viață foarte distrugător și periculos, pentru că schimbarea este posibilă. După cum spune apostolul Pavel în Romani 6:23: „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Cristos, Domnul nostru.” Amin.

Legat de ceea ce zice Sami, că are o prietenă cu care discută și își dorește să se căsătorească, totuși nu are atracție totală pentru partea feminină, este o mare problemă. Nu vreau să sperii pe nimeni, dar trebuie să lupți cu toată ființa ta, mai întâi pentru eliberarea de sub această stare de păcat, să îți rezolvi această problemă a ta personală, iar mai apoi să îți faci planuri de căsătorie.

Spun aceasta deoarece și eu am trecut pe aici. Am aproape patruzeci de ani, sunt căsătorit, am trei copii, fac parte dintr-o biserică evanghelică și am intrat în căsătorie crezând că, dacă mă voi căsători, nu mai voi avea contacte homosexuale. Dar, din nefericire, nu a fost așa, cu o soție și trei copii am continuat să trăiesc în acest păcat groaznic timp de doisprezece ani după căsătorie. Și a fost groaznic nu numai pentru mine, ci și pentru soția și copiii mei, fiindcă nu mai aveam energia necesară de a mă ocupa de ei, eram stors de puteri și intram adesea în depresii, anxietăți etc.

Acum situația s-a schimbat la mine, am continuat să lupt și, cu ajutorul lui Dumnezeu, al celor de la *Contra Curentului* și al unor consilieri, am reușit să-mi fac ordine în viață și trăiesc, dar nu cum aș trăi eu, ci Cristos trăiește în mine.

Pentru cei care duc lupta mea: trebuie să dezvoltăm o viață cristocentrică, Isus în centrul vieții tale. Indiferent ce s-ar întâmpla, spune în gândul tău: orice s-ar întâmpla, nu mai vreau să fiu homosexual și, chiar dacă trebuie să mor, mai bine mort pentru Cristos, decât mort pentru păcat. Pentru că fericire și împlinire așa nu vei avea absolut niciodată, repet, absolut niciodată. Nu te grăbi în vederea căsătoriei, o spun deoarece mie mi s-au întâmplat multe dezastre după căsătorie. Dar avem șanse să fim eliberați. Eu am experimentat acest lucru și acum sunt cel mai fericit om, pentru că trăiesc împreună cu Isus. Nu te da bătut, mergi înainte! Schimbarea este posibilă! Amin.

POVEȘTEA MEA

Este destul de greu să mă întorc în timp. Anii au trecut, iar multe dintre amintirile plăcute sau mai puțin plăcute s-au șters, însă ceva este clar, prezentul. El îmi spune că ceva încă nu s-a schimbat, iar aceasta este alegerea identității mele, care și azi mă urmărește și care îmi doresc, mai mult ca orice, să fie diferită.

Am venit pe lume într-o familie cu credință în Dumnezeu și cu dorința de o trăire în ideal, însă nu a fost cum visasem. Lucrurile s-au schimbat în viața mea la vârsta

de opt ani, când un vecin de pe strada unde locuiam m-a invitat la joacă. Dar am descoperit că nu era o joacă de copil, ci o joacă de om mare. Așa gândeam eu la ora aceea, descoperind ceea ce se zbătea în mine: dorința de a avea contact homosexual. Eram confuz.

Copilăria a continuat, neînțelegând de fapt ce avea să-mi schimbe identitatea și orientarea sexuală. M-am trezit la vârsta de treisprezece ani că deveneam tot mai atras de partea masculină, însă tot nu conștientizam ce se întâmpla cu mine. Mergeam la biserică împreună cu familia, de altfel foarte credincioasă. Eu participam la toate activitățile, cântam, recitam poezii; mai târziu am devenit lider de tineret. Uitându-mă înapoi, parcă era un vis urât care avea să dispară simplu, ca oricare altul, însă nu a fost așa.

Cu trecerea timpului, situația s-a agravat, iar identitatea mea s-a format ca homosexuală. Începând să experimentez tot mai mult anumite plăceri, care acum aduc o mare amărăciune ființei mele, îmi doream de mic să fiu fericit alături de soția mea și să o fac foarte fericită, deoarece mama mea nu a avut parte de așa ceva. Ziceam că nu voi fi ca tatăl meu, dur, rece față de mama și față de copiii lui, deși este conducător în biserică.

După multe păcate și trăiri murdare, într-o seară de rugăciune de marți seara, unde eram adunați puțini la număr, am simțit chemarea lui Dumnezeu. Se părea că s-a coborât cerul în acea cameră și am decis să-mi dau viața Lui, hotărând că ajunge cât L-am întristat. Aveam vârsta de șaptesprezece ani. Vroiam să încep o viață nouă, fericită cu Domnul și să renunț la acele păcate ascunse despre care nu știa nimeni. Credeam că botezându-mă voi scăpa de ele și că pentru nimic în lume nu voi mai face ce am făcut. Am spus celor din familia mea că vreau să mă botez, la care ei s-au bucurat foarte tare. Am făcut botezul, am fost fericit, am invitat colegi de școală.

Mă simțeam ca o mireasă a unui prinț, dar timpul a trecut și peste două săptămâni aveam să cad iar în păcatul

homosexualității, fapt care mi-a produs durere și amărăciune profundă. Credeam că nu mi se poate întâmpla așa ceva, dar s-a întâmplat și a continuat să se întâmple până în prezent. Deci apa botezului nu a schimbat natura mea păcătoasă, am rămas același, iar schimbarea a fost doar de suprafață. Deși îmi doream mult să-L slujesc pe Domnul cu toată ființa mea și eram sincer, nu aveam puterea, și nici îndrăzneala, să spun cuiva cu ce mă confruntam.

A sosit timpul să plec de acasă, să fiu angajat într-o lucrare de misionariat printr-un frate de la biserică, și am plecat sperând că lucrurile se vor schimba în viața mea și cu privire la atracțiile homosexuale. Însă, departe de casă, într-o atmosferă spirituală, am constatat că situația nu s-a schimbat și că atracțiile deveneau tot mai puternice, deși eram adult. Aveam douăzeci de ani. Începusem să mă îngrijorez, însă continuam să caut prieteni cu care să-mi satisfac nevoile homosexuale. În cele din urmă, am găsit un tip din biserică, cu care m-am împrietenit și cu care am fost timp de patru ani.

Vrând să scap de acest păcat, am hotărât să mă căsătoresc, crezând că, după căsătorie, voi scăpa și voi fi eliberat. A venit și ziua nunții, eu căsătorindu-mă cu o fată tot din biserică, crezând că voi fi cel mai fericit om. Dar în noaptea nunții am constatat că de fapt vroiam să fiu în pat cu el, nu cu mireasa mea.

În fine, a trecut, am plecat în luna de miere și încercam să fac față situației, să dau tot ce este mai bun soției mele, însă gândurile îmi erau îndreptate tot spre el. Au trecut opt luni de la nuntă și am hotărât să lucrez în continuare la acea misiune, unde avea să se angajeze și prietenul meu, cu care am început să reiau comportamentul de trăire murdară.

După încă șase ani, am hotărât să terminăm acea viață compromisă, el spunându-mi că dacă eu nu mă căsătoream, era altceva și am fi putut rămâne împreună, însă acum nu mai vroia să trăiască așa, ci să se căsătorească. Pe atunci aveam deja doi copii și, ce să zic, nu am vrut să întrerup acea

prietenie. Însă, cu timpul, devenise un coșmar, nici relația familială nu mergea prea bine, și am zis OK, sper că de aici înainte totul o să se schimbe și o să încep o viață nouă. El a plecat în străinătate și, cam după opt luni, am fost eliberat și nu am mai simțit nicio atracție față de el. El s-a căsătorit, iar acum este în ordine, pentru că, deși am avut relații timp de zece ani, am fost singurul bărbat cu care a avut de-a face și de care a fost atras.

Dar cu mine situația nu s-a schimbat prea mult, fiindcă, la un an după ce am fost eliberat de el, am intrat în relație cu un alt tip, tot din biserică, la insistențele mele, el nefiind homosexual, începând din nou să trăiesc o viață homosexuală. Credeam că știu ce fac, că nu voi mai lăsa să fiu din nou dependent și că va fi ceva așa, de suprafață, să mai uit din ce fusese înainte.

Am ajuns să constat, cu exasperare, că viața trăită în homosexualitate mergea din ce în ce tot mai adânc spre moarte și spre a mă ruina pe mine, pe soția mea și, de acum, pe cei trei copii, ei fiind nevinovați. Probabil nu sunt suficient de conștient cât de mult am pierdut din cauza homosexualității, iar acest păcat nu a adus nicio frântură de bucurie în viața mea. Acum mă întreb ce rost are să mă chinuiesc în acest mod de viață, ajuns la vârsta de peste treizeci de ani?

În urma trăirii unei profunde dezamăgiri, am hotărât să caut ajutor. De această dată l-am găsit la oamenii deosebiți ai lui Dumnezeu de la *Contra Curentului*, cu care m-am sfătuit și care m-au încurajat. Așa a început lupta în procesul de eliberare. Au trecut câteva luni de atunci. Nu pot să spun că sunt eliberat total de atracții, însă o schimbare majoră s-a produs în viața mea, începând din momentul în care m-am lăsat ajutat și coordonat de oameni călăuziți de Dumnezeu.

Acum simt că trăiesc, că identific nevoile familiei mele mai ușor, o înțeleg pe soția mea mult mai bine. Sunt gata să fac orice pentru ea și pentru copiii mei, ceea ce până acum parcă făceam, dar nu cum o fac acum, cu o altă mentalitate,

cu o altă pasiune. Sunt foarte preocupat de câștigarea familiei mele și de a mă implica până în cele mai mărunte nevoi ale soției și copiilor. Am pace, am liniște, simt că trăiesc cu adevărat.

De-abia acum, după mulți ani de pribegie în care am căutat în lada de gunoi a Diavolului, realizez unde m-a dus aceasta și ce spune Romani 6:23: „Plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Cristos, Domnul nostru.” Am o nouă viață, chiar dacă trebuie să-mi duc crucea în fiecare zi. Știu la Cine să privesc, iar ținta mea este Isus. Prin El și pentru El sunt toate lucrurile, a Lui să fie gloria în veci! Amin.

Viața trăită în homosexualitate este complexă și extrem de complicată, cumplită, dureroasă, amară, poate mai amară ca paharul care I s-a dat lui Isus să-l bea: fiere amestecată cu oțet. Cei ce sunt în problemă o știu mai bine.

Eu am hotărât:

„Multă vreme-n lume am fost cu tine, dar acum

A sosit momentul să ne despărțim în drum.

Tu rămâi cu tine să-ți continui calea ta,

Dar eu nu mai merg cu tine alături.

Adio lume, prietenia s-a sfârșit.

Mă-ntorc la Cel ce pentru mine mult a suferit,

Din veșnicii, El m-a iubit neconținut.

El nu-i un simplu om, ci Dumnezeu cu adevărat,

Prin sângele de Domn din moarte m-a răscumpărat.

Cu El trăiesc și sunt curat, ce minunat!”

DUPĂ UN TIMP

Perceperea mea despre Dumnezeu este următoarea: bun și drept, te lasă să alegi, te lasă să cauți; este ca un tată modern și inteligent care înțelege urcușurile, dar și coborâșurile din viața copilului Său.

Uneori parcă mă supăr pe El pentru că este prea dur, alteori parcă este prea bun cu mine și cu cei din jurul meu. Sincer, simt dragostea Lui. Când nu am la cine să mă duc, strig către El, Îi cer ajutorul. Uneori îl primesc, alteori nu,

însă mă ușurez, primesc acea speranță, acel impuls, acel imbold care îmi spune că totul va fi bine din nou și că acest necunoscut al meu făcea parte din planul Său pentru mine.

Îl mai percep super-corect și simt că așteaptă corectitudine și din partea noastră. Simt că vrea să ne desfășurăm într-o perfecțiune totală, ceea ce eu nu reușesc, deși îmi doresc foarte mult. Mai simt că uneori ne lasă să ne chinuim prea tare și nu vine cu miracolul când omul nu mai poate, însă cumva înțeleg și aici cum stau lucrurile din punct de vedere teologic.

Ce să mai zic? Am înțeles că trebuie să ne luăm crucea în fiecare zi, să o ducem, să nu tăiem din ea și că doar lucrurile de sus ne pot da pacea, fericirea și împlinirea. Ceea ce se află aici jos este numai durere, chin și suferință. Nimic nu produce împlinire care să dăinuiască, așa că am renunțat la pretențiile mele, la poftă, plăceri, ambiții, la tot ce-i pământesc. Încerc să aspir spre cele cerești și cred în Dumnezeu atotputernic, sfânt, minunat, mântuitor, iertător, iubitor. Am ales a Lui cărare.

Cu lacrimi în ochi, mărturisesc: schimbarea este posibilă! Trăiesc raiul pe pământ de puțin timp, de când am hotărât să rup cu adevărat cu păcatul homosexualității. Da, cred că este greu, cumplit de greu. Vă spun din experiență proprie; sunt dureri de moarte, simți că nu mai ai aer, că totul se prăbușește sub picioare.

Din luna mai a anului 2009 am început să iau hotărârea de a ieși dintr-o prietenie de patru ani. Luptele au fost grele. Nu știi dacă s-au terminat, nu cred, dar știi un lucru: viața mea s-a schimbat. Simt că trăiesc, că viața are gust, Îl simt pe Dumnezeu lângă mine, cum îmi ocrotește familia, soția, copiii. Relația dintre mine și soția mea este în fiecare zi tot mai bună. Eu, care în trecut nu aveam nevoie de femeie, fac dragoste cu ea de trei, patru ori pe săptămână și ne simțim amândoi minunat. Sunt fericit, ea este fericită, copiii sunt fericiți.

Acum pot să aleg să spun „nu” păcatului, să schimb macazul gândurilor în direcția pozitivă și să nu mă mai las trântit și dus de Diavol în întunericul beznă în care mă târam. Îmi este rușine de mine! Nu pot să cred că făceam asemenea lucruri urâte și murdare, nu mă mai recunosc pe mine însumi. Sunt zile în care mă uit la mine și zic că parcă nu sunt eu. Dumnezeu a făcut această lucrare minunată! El face ca lucrurile să fie ca la început, perfecte, noi, minunate, frumoase.

Am apelat la ajutorul unor oameni de suflet, care m-au ajutat, m-au purtat în rugăciunile lor, m-au sfătuit. I-am ascultat și am reușit. Acum sunt consiliat singur, dar merg și la consiliere împreună cu soția o dată pe săptămână, iar lupta noastră nu este zadarnică. Ne bucurăm de mari rezultate și am ascultat de sfaturile acestor oameni, pe care Dumnezeu îi folosește pentru ridicarea multor inimi zdrobite și trântite la pământ. Eu personal îi consider ca o unealtă în mâna lui Dumnezeu.

Au fost momente când nu i-am înțeles când îmi dădeau sfaturi; mi se păreau aberante, însă era doar o părere. Aveau perfectă dreptate și le mulțumesc din suflet pentru tot ajutorul pe care mi l-au acordat. Știu că lupta mea nu s-a terminat, dar pot să spun că parțial am învins, iar de aici înainte știu cum să lupt, la cine să alerg după ajutor. Mi s-a luat ceața pe care o aveam pe ochi și acum văd adevărata frumusețe, libertate, pace, bucurie, zâmbet, speranță și tot ceea ce nu aș fi putut să văd înainte.

Dragul meu prieten care citești aceste rânduri, nu dispera! Crede-mă, nu vei muri, nu ți se va întâmpla nimic mai rău decât este acum în viața ta. Te sfătuiesc: intră în această luptă și rămâi acolo, la postul de veghe, până vei reuși și vei primi atâta bucurie, încât nu vei mai ști ce să faci cu ea. Nu sunt basme, nu sunt glume, este o realitate. Psalmul 121:1-2: „Îmi ridic ochii spre munți... De unde-mi va veni ajutorul? Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul.”

RUBEN

12.08.2007

Pentru mine e foarte important cui mă destăinui, înțelegeți? Sunt creștin, sunt din familie de creștini și am problemele astea grave, despre care nu pot discuta cu nimeni. Deci, să-ți spun sincer, de aceea te-am întrebat de unde ești și câți ani ai. Ai mei nu știu chiar deloc ce sunt și de aceea mi-ar fi plăcut să știu cu cine am onoarea să discut problemele astea așa grave, dacă tot creștin ești și tu și așa mai departe. Sincer, îmi pare rău că nu vrei să vorbim pe *mes*; e OK, alegerea ta, chiar nu vreau să te forțezi.

19.02.2008

Nu mai am încredere în pocăiți, nici prieteni nu vreau să mai am, de fapt, nici până acum nu am avut. Știu că mulți mă consideră un om rău. Totdeauna voi suferi, eu niciodată nu o să am prieteni adevărați. Am ieșit cu homosexuali la suc și în oraș deoarece simțeam să ies undeva, să ies și eu în oraș, dar din păcate numai cu homosexuali ieșeam, să am și eu pe cineva apropiat cu care să ies. Dar asta e, duc lipsă de prieteni și asta mă face să ies cu homosexuali. Oricum, am o viață foarte nefericită. Până și șefa mi-a spus să nu mai vorbesc ca o fată și am crezut că acolo pic jos. Vai, prin câte trec eu, numai eu știu și Dumnezeu!

22.07.2008

Mersi pentru mail, mă bucur că te gândești la mine, așa de tare mă bucur! Numai tu te gândești la mine, nimeni altcineva, și mă bucur tare mult pentru asta. Eu muncesc destul de mult, vacanță nu o să am. Ce să fac, bine că am loc de muncă, oricum nu puteam să merg în vacanță nicăieri, că nu aveam cu cine. Am zis că poate o să mă duc singur două zile undeva, să mă recreez, și așa sunt obișnuit să fiu tot singur. Să ai grijă de tine! *Bye!*

01.09.2008

Îți scriu aceste rânduri cu ochii plini de lacrimi, nici să vorbesc la telefon nu mai am nicio putere. Pentru că eu așa

sunt destinat, să trăiesc o viață de chin. Nu am pe nimeni și te rog să nu mă mai acuzi că eu sunt vinovat pentru ceea ce sunt, pentru că tuturor le este rușine de mine, colegii își bat joc într-una de mine, mă fac să sufăr enorm. Simt o foarte mare singurătate, nu mai rezist. Noapte de noapte plâng într-una și nu știu de ce vrea Dumnezeu asta. Toți îmi zic că sunt ca o femeie mare, că sunt în toate felurile. Sunt cum sunt. Cu ce sunt eu de vină? Nu știu dacă mai are rost să trăiesc, nu are niciun sens, o viață fără un rost, fără un țel, fără nimic în perspectivă, doar dezamăgiri, de bucurii nu am parte deloc. Nu sunt în stare să vorbesc cu nimeni la telefon.

Știu că Dumnezeu mă poate ajuta, dar eu simt că nu mai pot, că mă sfârșesc. Am o față atâta de tristă, chiar mi-a zis o colegă. D-apoi să știu că de la atâta suferință și fața mi s-a format așa, tristă, deja îmi apar fire albe. Știu că nu mai pot trăi mult. Te rog din suflet să nu mă mai acuzi, chiar nu sunt vinovat cu nimic!

Oare voi avea clipe de bucurii în viață, măcar cât mai trăiesc? Nu prea cred. Oare o să mă mai simt singur? După ce mor va fi mult mai bine, pentru că am să scap de suferință. Sufletul meu nu mai poate suporta atâta durere, e prea încărcat, e prea plin de suferință și de lacrimi. Plâng foarte des când văd că toți mă resping, atâta sufăr și pe chestia asta! E foarte rău să te respingă cineva.

Mă duc în pat să mă liniștesc, o să comunicăm prin *mess* sau mail, că nu pot vorbi la telefon. Nu mai am mult și o să mă sfârșesc. Numai bine îți doresc!

06.03.2009

Am nevoie de cineva, mă simt foarte, foarte, foarte singur. Nimeni nu mă vrea, toți îmi zic că nu sunt genu'. Îmi vine să mor! Oare când voi putea și eu iubi?

08.03.2009

Suze că nu am răspuns. Iarăși am tot felul de gânduri, iarăși mă simt rău. Nu mai vrea nimeni să vorbească cu mine. Iarăși plâng. Unii colegi mă fac „gay”. Acum le este rușine să iasă cu mine, la toți le e rușine că mă comport ca un

homosexual. Am nevoie și eu să mai ies în oraș. Tot singur am fost și tot singur voi rămâne. Nu știu ce să mai fac! Mă comport ca o fetiță, merg ca o fetiță, toată lumea se uită cum merg. Nu mă accept și nici alții nu mă acceptă.

SAMI

Mă bucur că am găsit pe cineva care mă poate ajuta! Mă numesc Sami și am șaisprezece ani. Am doi frați mai mari și am fost crescut într-o familie creștină și iubitoare. Când eram mic, mi se spunea des că trebuia să fiu fetiță, fiindcă eram frumos. Mama mea dorea să fiu fată, dar nu a regretat niciodată faptul că sunt băiat. Fiind cel mai mic, am fost mereu alintat, ceea ce mi-a dat un comportament mai feminin. Nu am fost niciodată băiatul care vroiam să fiu: să am un corp musculos, să joc fotbal și alte lucruri.

La treisprezece ani am experimentat autosatisfacerea. Prietenul meu cel mai bun mi-a spus că a învățat la școală despre autosatisfacere și că i se pare un lucru extrem de scârbos. A fost momentul în care mi-am dat seama de păcatul pe care îl făceam, dar nu m-am putut opri. Peste câțva timp, prietenul meu mi-a povestit că a încercat și el. Încet, discuțiile noastre se îndreptau tot mai mult înspre sex. Mai apoi, am rămas singuri într-o cameră. Nu ne-am dat seama ce facem, deși amândoi aveam frică de Dumnezeu. În timp, experiențele au trecut la un alt nivel, uitându-ne la pornografie împreună. Cu părere de rău, ne-am promis că nu o vom mai face niciodată.

Ce s-a întâmplat apoi cu el nu știu, dar eu am început să fiu atras de băieți. Mă simțeam extrem de rău și găseam din ce în ce mai puțină atracție pentru fete. Perioada prin care am trecut a fost grea, luptându-mă cu urmările experiențelor trecute. Viața mea a devenit un coșmar, deși eram un copil credincios, citeam Biblia, mă rugam, dar erau momente în care Diavolul îmi umplea mintea cu lucruri perverse. Am

început să vizionez din când în când pornografie homosexuală, ceea ce a înrăutățit lucrurile.

Acum nu mai am un comportament feminin, îmi plac inotul, alergatul, excursiile periculoase în pădure și mă consider destul de puternic, ceea ce mă face să mă simt bărbat. Mă gândesc mereu la o familie, la o „prințesă” care trebuie salvată, dar homosexualitatea încă mă „bântuie”. Îmi doream întotdeauna să am un corp musculos și, de multe ori, asta mă atrage la băieți. Anul acesta am fost botezat cu Duhul Sfânt și am primit un dar special, prorocia. Dau slavă Domnului că nu sunt în starea celor care au scris mărturiile aici, dar atracția față de corpul masculin încă există.

Am o relație super cu o fată minunată, pe care o dezvoltăm încet, din cauza vârstei, plus că suntem despărțiți de o mie cinci sute de kilometri. Îmi doresc să-mi fie soție într-o zi. Problema mea este că pofta pentru bărbați arde încă, pe când pofta pentru femei nu prea. Mi-e scârbă de lucrul acesta. Mi-aș dori să pot fi atras de sexul opus, și nu într-un mod pervers, ci într-un mod normal, iar aceasta este și întrebarea mea: s-ar putea întâmpla vreodată lucrul acesta? Sau va trebui să mă lupt toată viața cu homosexualitatea? O să pot să am relații sexuale minunate cu soția?

Sunteți primii cărora vă povestesc experiențele mele și cred că faptul acesta o să-mi aducă eliberare, într-o oarecare măsură. Mă bucur că luptați „contra curentului” și simt că aceasta este și chemarea mea. După experiențele prin care am trecut, I-am spus Domnului: „Doamne, vreau să lupt împotriva homosexualității în Biserică și în lume.” Domnul să ne ajute pe mine și pe ceilalți băieți și fete să trecem deplin peste povara aceasta, iar pe dumneavoastră să vă binecuvânteze cu înțelepciune, spiritual, iar apoi material. Pace!

DUPĂ UN TIMP

Acum un an v-am contactat și am decis ca mărturia mea să fie postată pe site. Într-un timp țineam legătura cu voi, dar apoi nu am mai putut, fiindcă *Yahoo! Messenger* a avut ceva

probleme și mi s-au șters toate contactele, de aceea vă scriu pe site. Acum pot să adaug la mărturie că Dumnezeu mi-a schimbat viața total!

POVESTEA MEA

Ce urmează să-ți împărtășesc este o parte foarte intimă și ascunsă a vieții mele. Însă, în speranța că-ți va fi de ajutor ție, care te lupți cu atracții față de același sex, îți voi povesti pe scurt trecutul meu. Vreau să te asigur că nu mă mai identific cu homosexualitatea, sunt împăcat cu trecutul meu și am iertat orice persoană care a avut vreo influență negativă în acest sens asupra mea.

La vârsta de doisprezece ani a început să se adeverească faptul că, deși am avut o copilărie fericită, unele detalii, neobservate de alții, formau conturul celei mai grele încercări din viața mea de până atunci. Pentru a proteja pe cei implicați, nu voi scrie decât o istorie superficială a modului în care am ajuns să am înclinații homosexuale și nu voi specifica nici tipul de relație sau numele persoanelor.

Nu a fost clipă în copilărie în care să mă gândesc că voi fi homosexual. De fapt, în mintea mea de copil am păstrat visul că, dacă voi crește mare, mă voi însura și voi avea copii. Nu m-am gândit eu așa mult la asta, adevărat, nici când mă jucam de-a mama și tata cu fetele, în timp ce alții se jucau fotbal, ca băieții. Nu faptul că mă simțeam mai bine în anturajul fetelor a fost cauza principală, nici faptul că am fost alintat până peste cap ca mezin al casei, nici faptul că am avut primele experiențe sexuale cu un băiat, ci principala cauză se află mai adânc, în niște întâmplări care nu au ținut cont de dreptul meu de alegere și probabil nici de intenția celor implicați.

Respingerea pe care mi-au arătat-o unii bărbați de care aveam cel mai mult nevoie în perioada preadolescenței și adolescenței mele, a fost unul din principalele motive care au dus la înclinațiile mele homosexuale. Poate a fost nepriceperea sau neîndemânarea mea în anumite lucruri cea care a atras o asemenea respingere, însă faptul că nu am fost

apreciat pentru ce eram și pentru ce făceam m-a convins că nu eram îndeajuns pentru statutul de bărbat. Apoi acei bărbați au dispărut din viața mea, lăsând nerezolvată, pe vrute sau nevrute, amara idee în inima mea: nu sunt capabil să fiu un băiat ca toți ceilalți. Cam același lucru mi-l demonstra și anturajul meu.

Am avut un comportament efeminat când eram copil, dar crescând am renunțat la el. Când aveam aproximativ șapte ani am fost molestată, dar nu am băgat de seamă, pentru că nu a implicat sex și părea mai mult un joc. Am auzit de un prieten care a fost violat de țigani și mă gândeam că și mie mi se putea întâmpla mult mai rău.

Am fost un băiat înalt și foarte slab, așa încât aveam mari complexe din cauza felului în care arătam. Toți ceilalți prieteni dezvoltau un fizic atrăgător, erau puternici și admirați de fete. Eram destul de timid de altfel. Într-o excursie cu clasa am petrecut mai mult timp cu o fată drăguță. Ne plimbam ținându-ne de mână prin galeriile salinei din Turda. Mi-a plăcut foarte mult de ea, îmi dădea un sentiment pe care nu de multe ori l-am avut și, când am ajuns acasă, mi-a trimis un mesaj mărturisind că s-a îndrăgostit de mine. Mi s-a părut incredibil și am întrebat-o insistent ce găsește la mine ca să o facă să se îndrăgostească? Am deranjat-o atât de mult, încât în doar două ore toată dragostea i-a pierit.

Îmi amintesc de încă o întâmplare dintr-a șaptea, din stația de autobuz. Stăteam cu băieții și ni s-au alăturat doi prietenași șmecheri. Au dat mâna cu fiecare dintre noi, dar nu știu exact pe care dintre noi cunoșteau. Într-un moment de neatenție, mi-au luat jacheta de lângă mine și au început să fugă cu ea, iar eu după ei. Mi-au luat banii din ea, vreo doi, trei lei pentru merinde, și îmi cereau mai mulți în schimbul jachetei. La un moment dat s-au oprit, i-am lovit și mi-am recuperat jacheta. Ziua următoare s-a discutat întâmplarea cu diriginta clasei, care i-a sfătuit pe băieți să mă protejeze, că și așa „e slăbuț și i se poate întâmpla ceva nedorit”. M-am

simțit bine... Dar nu era de bine, pentru că deveneam prea dependent de atenția acordată de băieți. Eram mai mult feminin decât masculin.

Până la paisprezece ani m-am integrat într-un anturaj creștin, care m-a acceptat și m-a făcut să mă simt special. M-am împrietenit cu o fată, cu care urma să am o relație de vreo trei ani.

La cincisprezece ani am plecat în Germania. Am crezut că am lăsat trecutul în urmă, dar problemele abia atunci au început. M-a ajuns din nou starea precedentă: fără prieteni, complexat, simțind din nou dezamăgirea pe care mi-au provocat-o bărbații din viața mea. Țineam încă mult la fata care era îndrăgostită de mine și pe care o iubeam sincer pentru felul în care mă trata. Mi-am pus multe speranțe în acea relație, dar, fiind una la distanță, comunicarea nu era sănătoasă și m-am simțit nevoit să îi pun capăt, cel puțin pentru o perioadă, ziceam eu. Însă personal mă consideram un eșec.

Am vrut să îți dau șapte pași pentru a trece peste homosexualitate. I-am scris deja, însă nu îi adăuga aici, pentru că am realizat că nu există modalități care să se aplice obiectiv când este vorba de identitatea unei persoane. Îmi vine să râd, acum că mi-am revizuit mărturia. Uite, eu am ajuns la punctul în care vroiam să trăiesc ca homosexual, însă nimic din acest stil de viață nu mă împlinea. Da, am dorit sex cu bărbați și am dorit mult o relație serioasă, însă acestea erau închipuiri, pe când la săvârșirea faptelor totul se dovedea a fi o risipă, o păcăleală. Era ceva ce nu mă făcea fericit, oricât de promițătoare păreau tentațiile.

Viața în homosexualitate este chinuitoare: ești asaltat de poftă și fantezii sexuale, iar împlinirea lor e ca un mic răgaz înainte să simți din nou impulsuri sexuale interminabile. În starea asta, am ajuns de mai multe ori la concluzia că e mai bine să-mi iau viața. Cred că Dumnezeu a intervenit de fiecare dată și nu m-am sinucis: în mintea mea venea gânduri că există mai mult în viață decât groapa în care zăceam eu și

simțeam cu adevărat iubirea lui Dumnezeu. Am știut că Dumnezeu e împotriva homosexualității, însă nu pricepeam cum a permis să fiu eu homosexual! Deși Îl învinovățeam pentru felul în care decursese viața mea de până atunci, totuși datorită educației mele creștine reușisem să mă conving că țin la mine și că are o soluție. Am acceptat varianta Lui. De atunci a început un proces de schimbare a mentalității și obiceiurilor dobândite până atunci și, încet dar sigur, am primit o nouă identitate și împlinire.

Ca să scapi de homosexualitate, degeaba îți înșir modalități care îmi imaginez eu că ar funcționa. Problema stă la nivelul psihicului, al mentalității și voinței. Cristos nu a venit să pună poveri imposibile omului, ci a luat El Însuși poverile noastre asupra Lui. Cristos îți va schimba ființa și te va face o nouă ființă care trăiește în conformitate cu Dumnezeu, numai și numai pentru binele tău! Doar Dumnezeu știe cum să influențeze aspectele acestea, așa că dă-I voie. Iar pe mine consideră-mă prietenul tău.

Special thanks to my dear friend Michael, an ex-gay who was persecuted by the church when he came out for help. You mean a lot to me, and you are a true soldier of Christ. I hope you keep inspiring many other men, like you inspired me.

To the organization Contra Curentului, which helps men fighting with SSA in Romania, thank you for your help and encouragement. I would definitely change some of your tactics, but you're doing a great job that no one else does!

I want to thank my brother. You've showed me the love and acceptance of Christ!

Lots of love to my parents who supported me in prayer.

Special thanks to my best friend, for listening to me and sustaining me through the process.

And a big shout-out to Jesus, who is surely alive and well, seated in the place of power. You've never let me down, you have seen value in me beyond my expectations, and you've showed me grace. I bow before you in awe and gratefulness.

SAMUEL

Vă trimit niște confesiuni și niște experiențe autentice din trăirile concrete de viață ale unei persoane care nu a învins, dar nici nu s-a lăsat învinsă. Sper să vă folosească în carte acest articol. Respectele mele!

UN CAMARAD – SALVATORUL?

Nevoia cea mai acută a copilului este legată de sentimentul de apartenență și protecție. Așa începe totul...

La douăzeci și cinci de ani trăiesc încă sub imperiul carenței de paternitate. Viața mea a început tipic pentru o societate comunistă, în care omul cvasianesteziat de vicii a uitat că viața este un dar pe care îl aduci lumii și de care ești răspunzător.

Într-un oraș sumbru, minier, m-am născut într-o familie disfuncțională, condusă de un tată violent și alcoolic, un frate mai mare competitiv și o mama supusă, cu o inimă de înger. Nu a fost o copilărie fericită, așa cum visează orice suflet inocent de copil; îmi amintesc foarte vag de cioburi de sticle și pe mama cu mâna sau creștetul capului însângerate, de obicei în ajunul sărbătorilor de iarnă.

Am și amintiri plăcute; în societatea postdecembristă mulți copii erau răpiți. În fiecare seară mă așezam pe parapetul unui pod în ruină, așteptând să fiu eliberat, poate chiar răpit; nici cel mai groaznic scenariu nu ar fi putut concura cu cel pe care îl trăiam acasă. Încercam să atrag atenția mașinilor care treceau pe DN 18, dar niciuna nu a oprit vreodată pentru a mă duce departe, pe un drum necunoscut, prăfuit, cu soarele la apus și înspre o viață nouă. Cineva, oricine, care să mă îmbrățișeze și să mă asigure că totul va fi bine. N-a fost să fie.

Am rămas ancorat în acest vis frumos că undeva, pe fiecare om de pe fața pământului îl așteaptă o comoară... sau un tată. Un copil receptează nedreptățile, abandonul sentimental sau despărțirea afectivă traumatizantă pe care un adult le exprimă într-o relație paternală. La fel s-a întâmplat

și în cazul meu. Anii au trecut, dar nevoia de atașament față de o imagine masculină, nu.

Într-o excursie m-am îmbolnăvit foarte rău; am avut reacție alergică la mușcăturile de țânțari. Directoarea școlii m-a dus într-un compartiment al trenului unde erau doi militari. Aveam doisprezece ani. S-au oferit să mă îngrijească. Atunci ceva s-a schimbat. Am izbucnit în plâns când m-au îngrijit cu afecțiune și delicatețe. Se îngrijorau, credeau că situația mea s-a înrăutățit. Nu le-am spus niciodată că prin ei am simțit grija paternală pentru întâia oară.

Am devenit adult. Un tip optimist și energic, jovial și copilăros, care ascunde o carență. Undeva, în subconștient, am rămas același copil respins de propriul tată.

Viața este un dar. Cu timpul, mi-am îndeplinit unul câte unul visele profesionale; am cunoscut oameni și locuri de care m-am atașat, am devenit prezentator de televiziune. Am iubit mai mult decât am fost iubit, am radiat din fericirea mea cu generozitate tuturor, am avut grijă ca orice persoană pe care am întâlnit-o să plece mai fericită față de cum a venit.

N-am avut nicio experiență sexuală, deși nu m-ar crede nimeni vreodată. În sufletul meu se dă o luptă între dorința de atașament față de o imagine masculină și experimentarea unei relații acceptate de etica creștină. Deznodământul este deschis, mă lupt în fiecare zi cu tentațiile, încerc să-mi stăvilesc reacțiile afective față de bărbați.

În cazul acesta sper ca un camarad adevărat să te „vindece”. Deseori un salut de la anumite persoane te exaltează. Prefer compania bărbaților; mă simt atras afectiv față de ei și încerc să mă autoconving de un fapt: e și trebuie să fie dragoste camaraderească. Există salvatori. La propriu. Cu fiecare salut și privire caldă se topește câte un strat din sufletul înghețat al unui copil ce visa să-l țină un tată de mână...

[Samuel este evanghelic.]

SEBASTIAN

Am douăzeci și cinci de ani și e prima dată când îmi povestesc viața. Sunt creștin și am sentimente pentru cei de același sex.

Mărturisind aceasta în scris, conștientizez cât de greu îmi e să recunosc, să îmi pun problema în față și să o confrunt. Nimeni nu știe cu ce mă lupt, în exterior par un om normal, cu un job stabil și prieteni buni – exclusiv hetero. Știu că sunt antisocial de multe ori, și faptul că depun efort să mă integrez într-un grup nu este vizibil în general. Cele mai accentuate dificultăți apar în cazul cunoașterii de tineri care au, din perspectiva mea, un aspect fizic plăcut – aceasta mărește și mai mult efortul de integrare. Nu întrețin relații sexuale, nici nu am făcut-o vreodată în adevăratul sens al cuvântului, dar problema cea mai mare cu care mă confrunt în prezent e o combinație periculoasă: pornografie și autosatisfacere.

Vă scriu, în primul rând, cu scopul de a scăpa de dependența care mă doboară încet, dar sigur. Simt că e mult prea neînsemnată credința mea, chiar dacă conștientizez că Dumnezeu mă ajută și nu mă abandonează, îmi susține echilibrul mintal; păcat că eu nu îl pot susține, cu ajutorul Său, pe cel moral. Nici cu încrederea în forțele proprii nu pot să zic că stau foarte bine.

Vă rog să mă ajutați, să-mi oferiți o direcție, un plan bine stabilit, care să mă oblighe la disciplină și organizare, pentru a lupta împotriva dependenței de pornografie și autosatisfacere. Am încercat, în ultimul timp, să fiu mai hotărât în privința aceasta, dar văd cât de mult s-au întipărit în mine, cât de dependent sunt și cât de mică e voința mea.

Când am venit la Cluj acum șase ani la facultate, am lăsat acasă copilăria și anii de liceu. Cel puțin așa am crezut, dar am înțeles mai târziu că de acolo pornește totul.

Nu pot să spun că îmi amintesc cu drag de copilărie. Părinții mei se certau mai mereu, iar tatăl meu era mereu

inabordabil și nu am fost niciodată apropiați. În schimb, se pricepea de minune să-mi spulbere toată încrederea în mine însumi, în vremea în care trebuia să o clădească, spunându-mi tot timpul că nu sunt bun la nimic, că sunt „papă-lapte”, chiar dacă mă preocupam de școală și am fost întotdeauna primul din clasă.

În liceu eram considerat tocilar. Destul de retras, vorbeam mai mult cu fetele și, deși sunt ortodox, prietenul meu cel mai bun era un penticostal. Frustrările mele erau legate de faptul că eram cam paralel cu sportul, nu știam să joc fotbal ca toți ceilalți băieți și, nu în ultimul rând, mă simțeam atras de băieți. Mă îndrăgosteam de băieți din alte clase, iar uneori dura chiar mult. Îmi imaginam că și lor le plăcea de mine, dar trezirea la realitate dura – conștientizam, după un anumit timp, că totul era doar în mintea mea.

Într-o vară, mergând la bunici ca în fiecare an, am întâlnit un băiat cu cinci ani mai mic decât mine, venit și el la bunici. Ne-am împrietenit repede, aveam multe lucruri în comun și a fost mult prea ușor să mă îndrăgostesc de el. Eu eram topit după el, iar el mă considera un prieten foarte bun. Din momentul în care ne-am întors la casele noastre și până în vara următoare, când ne-am întâlnit iar, cred că a fost prima mea perioadă cu adevărat grea: mă gândeam în fiecare zi la el, adormeam și mă trezeam cu el în gând, uneori plângeam, scriam poezii de iubire neîmplinită, de dor, de durere.

Dar au trecut și acestea și am ajuns la Cluj. Aici a început cu totul o altă viață. Am stat pe perioada facultății în cămin, am cunoscut o mulțime de oameni noi, am început să fiu mai sociabil, să am responsabilități, și chiar dacă eram dependent de tatăl meu când venea vorba de bani, mă simțeam liber. În ultimul an de facultate am început să lucrez și m-am simțit mai împlinit când am văzut că mă pot întreține singur.

La serviciu l-am întâlnit pe el, băiatul pentru care aș fi fost în stare să fac orice. Era vorbăreț și sociabil, astfel că nu a fost greu să ne împrietenim. Am ajuns să fim foarte

apropiați, vorbeam cu el despre lucruri pe care nu le ziceam aproape nimănui, deși nu erau secrete – de exemplu, că mai țineam post, că mama și tata nu se înțelegeau. Iar el făcea la fel, chiar dacă față de restul își păstra atitudinea de băiat mai șmecher. Colegii ne vedeau foarte apropiați și ne întrebau dacă ne cunoșteam de dinainte, dat fiind faptul că el venise recent în firmă. Era atent cu mine, iar aceasta mă impulsiona să vreau mai mult de la el – și aici mă refer la a petrece cât mai mult timp împreună. Eram gelos, îl voiam doar pentru mine, astfel că în timp am ajuns să sufăr din ce în ce mai mult eram efectiv distrus. Au fost perioade în care făceam tot posibilul să nu mă întâlnesc cu el, dar mi-era drag. Nu i-am spus niciodată ce simt pentru el, iar el nu a înțeles niciodată oscilațiile mele de apropiere/depărtare față de el.

Într-o ieșire la munte organizată de firmă, ne-am „cuplat” să dormim în aceeași cameră, și dat fiind faptul că majoritatea camerelor dispuneau doar de pat matrimonial, să dormim în același pat. N-am dormit toată noaptea... eu. L-am privit ore în șir, mi-am pus capul pe pieptul lui; el dormea. A fost noaptea în care am început să mă autosatisfac din nou, după o frumoasă abținere de câteva luni. Am fost copleșit, și atunci mi-a deschis Dumnezeu ochii. Am început să mă îndepărtez de el irevocabil și să îl evit; am continuat să țin la el, dar mă luptam să resping totul. Îl vedeam în fiecare zi, mi-era foarte greu, pentru că tot țineam la el, dar lucrurile s-au simplificat mult în momentul în care mi-am schimbat locul de muncă. Per ansamblu, a fost o perioadă critică și nu îmi pare rău că am trecut prin ea, fiindcă am învățat multe, dar îmi pare rău că nu mi-am pus nădejdea în Cristos, când El era acolo lângă mine și doar aștepta să Îl chem.

De când sunt în Cluj, am învățat să mă descurc singur, să am demnitate, să nu mă las călcat în picioare și să îmi susțin punctul de vedere. Faptul că prietenul meu cel mai bun e un om foarte credincios, stăpân pe sine și curajos, m-a ajutat să îl iau drept model. Suntem prieteni buni din anul întâi de

facultate, dar niciodată nu am simțit pentru el mai mult decât o prietenie sinceră, iar aceasta contează enorm. De asemenea, am și alți prieteni și prietene care sunt oameni credincioși.

M-am învățat să nu mai visez cu ochii deschiși la băieții pe care îi văd pe stradă. M-am învățat să merg înainte. Câteodată nu știu ce înseamnă „înainte”, dar știu că, în viața aceasta, eu trebuie să evoluez ca persoană, ca fiu al lui Dumnezeu, spre desăvârșire.

Partea critică a vieții mele în momentul de față constă în renunțarea la autosatisfacere și pornografie. Am văzut ce mult mă ajută să împărtășesc aceasta cu cineva: prin simplul fapt că v-am scris cu ce mă confrunt și mi-ați răspuns și mi-ați dat informații utile, am ajuns ca din acea zi să fiu ferm în a spune „nu”. Vă mulțumesc că realizați și întrețineți site-ul *Contra Curentului*, că într-o lume în care fiecare e pe cont propriu, există și oameni dispuși și răbdători în a-și ajuta semenii. Mă autosatisfac de mulți ani, poate vreo zece, și e momentul să-mi curăț viața. Nu am întreținut relații sexuale cu nimeni, dar pe la doisprezece, treisprezece ani mă întâlneam în ascuns cu băiatul vecinului.

În prezent nu știe nimeni despre orientarea mea sexuală și despre dependențele cu care mă confrunt. În mod categoric, nu vreau să împărtășesc niciunui cunoscut lucrul acesta. În primul rând, fiindcă nu vreau eu, iar în al doilea rând, mă gândesc la săraca maică-mea, femeie simplă, care și acum are probleme cu tatăl meu, cu banii. Cred că s-ar îmbolnăvi să afle. Iar prietenii sunt fiecare preocupați de familiile proaspăt întemeiate sau de întemeierea lor sau de altele, chiar nu simt nevoia să îi deranjez cu așa ceva. Nu e numai aceasta, clar că mi-ar fi foarte rușine și nu aș mai putea da ochii cu ei. Probabil nici nu m-ar crede.

DUPĂ UN TIMP

Mulțumesc pentru cuvinte și îndrumare și scuze pentru răspunsul întârziat!

Mi-am instalat filtrul antipornografie, primul recomandat pe site-ul vostru. O să fac astfel încât parola pe care am pus-o (greu de memorat – din cifre și litere), să o stochez în așa fel încât să îmi ia vreo cinci minute să o recompun. Asta în caz că filtrul îmi blochează o pagină de care am de fapt nevoie, ca să o pot deschide în cele din urmă. Dacă nu o să funcționeze, la prima abatere o să vă dau parola, iar eu o s-o șterg.

O clipă de extaz – am citit cartea zilele acestea. Mi-a răspuns la întrebările pe care le aveam legate de autosatisfacere.

Atât legat de filtru, cât și de carte și explicațiile pe care mi le-ați dat și voi – înțeleg de ce am sentimente și atracție față de cei de același sex, oarecum învăț să accept aceasta, dar mă văd singur în luptă. Vreau să am mai multă credință, vreau să învăț să-mi stăpânesc poftele.

Știu că interdicțiile mă ajută în prima fază („nu ai voie să intri pe site-uri porno”, „nu ai voie să te autosatisfaci”), dar trebuie să mă rog mai mult, să citesc mai mult, să devin conștient că pornografia și autosatisfacerea nu au ce căuta în viața mea. De exemplu, mi-e simplu să găsesc seminuditate pe internet care să mă stârnească, chiar și cu filtrul activat, iar aici trebuie să intervină conștiința mea.

Mi-am creat un zid în jur, un zid de piatră care mi-a împietrit și inima. Mă protejează de „accesul” la secretele mele. Nu prea mai am încredere în oameni, decât în prietenii foarte apropiați. De aceea am păstrat distanță și față de voi. Câteodată îmi doresc așa de mult să fiu naivul de acum șase, șapte ani care a venit la facultate în Cluj, care avea încredere în toată lumea și nu suspecta pe nimeni.

Încă nu îmi știu locul. Sunt în poziția în care aud jigniri la adresa homosexualilor, atât din partea creștinilor, cât și din partea ateilor. Cred că e singurul subiect în care se pot pune de acord. Oricum, lumea e ignorantă și acuză fără să înțeleagă. În cartea *O clipă de extaz* am citit prima și singura abordare realistă a subiectului autosatisfacerii, iar la voi,

echipa *Contra Curentului*, am găsit singura abordare care se referă la altceva decât: homosexualii vor arde în iad/afară cu homosexualii din țara noastră.

Fiindcă am aproape douăzeci și șase de ani, presiunile la prietena care nu mai apare, la căsătoria care nu va fi, încep să devină tot mai mari. „Și tu, când ne chemi la nuntă?” „Prietenă unde e, n-ai adus-o?”

O prietenă bună are un prieten homosexual, iar în câteva ocazii ne-am mai „ciocnit” unul de altul, în sensul că am făcut cunoștință și am mai schimbat câteva vorbe. E un pic mai feminin și am cumva o stare de repulsie în ceea ce îl privește. Cum pot să fiu atât de ipocrit? Sau sunt doar rodul societății în care am crescut?

Aș putea să vă scriu săptămânal un raport vizavi de autosatisfacere, pornografie, homosexualitate, cu ce m-am confruntat în fiecare săptămână? Cred că m-ar ajuta, dar nu aș vrea să vă luați prea mult din timp pentru mine.

UN CREȘTIN PENTRU SEBASTIAN

Dacă m-aș întoarce în timp și aș avea din nou vârsta ta, aș spune că rândurile pe care ni le-ai scris sunt ale mele.

Sentimente pentru persoane de același sex avem toți. Problema este: ce fel de sentimente? Căci sunt sentimente bune, constructive, înălțătoare, divine și sentimente rele, distructive, înjositoare și diavolești. Trebuie să facem o foarte clară distincție între cele două situații.

Și eu am părut un om normal, cu un job stabil, prieteni buni (eu am avut chiar și un prieten – și încă îl mai am – care mi-a spus într-o zi că e homosexual. Dacă acum mai e sau nu, nu știu exact, doar Dumnezeu știe), dar „normalitatea” mea în ochii lui Dumnezeu era o amăgire. De ce? Simplu: eram departe de El și, automat, nu cunoșteam ce înseamnă de fapt normalitate. Cunoșteam doar ceea ce lumea oferea drept „normal”, iar aceasta m-a ținut o bună parte din tinerețe într-o mare înșelare. Probabil și tu ești în aceeași situație. Dar nu te descuraja, încă ai timp să te trezești!

Tipul antisocial am fost și eu. Unii ar putea spune că încă sunt, alții nu. Ce ne face să ne izolăm de lume, știi? Îți spun eu: un sentiment. Este acel sentiment cum că nu ne încadrăm în mediu, nu suntem în plan, nu ne potrivim în gașcă, ceva e în neregulă cu noi. Sau oare chiar să fim noi problema? Eu așa am crezut multă vreme.

Dar, după ce Dumnezeu „m-a revendicat” și a început să mă descrie prin Cuvântul Lui (Biblia) cum mă vede El (care m-a făcut, m-a urmărit toată viața mea și m-a ajutat să cresc în ceea ce sunt acum), am început să constat că nu sunt chiar atât de fraier, molâu, sălbatic sau alte feluri în care te pot descrie cei din jur. Am început să văd adevărul, nu minciuna crasă care se împrăștie în sufletele din ce în ce mai multor tineri care, pur și simplu, nu se încadrează în șabloanele 90-60-90 sau mușchi-pantaloni mulați-tatuaje-piercing-limbaj porcos, după caz.

Am învățat treptat că nu haina îmi dă valoare, nici accesoriile vestimentare, nici banii, nici femeia cu care aș putea curvi, iar faptul că sunt singur și nu am avut relații sexuale nu mă descalifică și nici nu mă face mai puțin bărbat.

Dar până să ajung să știu aceste lucruri, am căzut și eu în capcana ta. (Credeai că ești singurul? Mai gândește-te!) Mă simțeam inferior față de cei din jurul meu, care păreau a fi scoși din țiplă sau, cum o să vezi pe tricourile multora, *Fresh, Clean & Ready to Play*. Când mă uitam pe stradă la un băiat apropiat de vârstă cu mine care avea cu ce să se laude (în materie de orice care l-ar face să pară *cool*), pofteam la acea stare a lui, ceea ce, pe termen lung, te poate face să crezi că ai „sentimente pentru persoanele de același sex”. Dar este o iluzie. Nu ești homosexual (dacă la asta te-ai gândit), ești doar atras de un anumit statut pe care altul îl are și pe care ți l-ai dori și tu, din nevoia de apartenență la grup (pe care poate că nu o conștientizezi puternic, dar care se face simțită în subconștient, căci suntem creați să fim în comuniune, în relații cu cei din jur).

Faptul că ești singur îți dă teren Diavolului să îți bage în cap că ești o problemă, că ceva e clar în neregulă cu tine, că nu ești în stare să... (una, alta), că nu te vrea nimeni, că nu se uită nimeni la tine etc. Toate acestea sunt minciuni crase. Să îți le scoți din cap, dacă ai crezut vreuna în viața ta! Singurătatea nu este o ratare, nu este o descalificare și nici o înjosire. Dimpotrivă, singurătatea este o ocazie perfectă de a vedea cine ești acum și cine poți fi în viitor. Eu în singurătate m-am descoperit și numai în singurătate am aflat cu adevărat ce vrea Dumnezeu de la viața noastră. Și, dacă ești creștin, atunci știi că El nu dorește răul nimănui, ci lucrează numai binele tuturor.

Singurătatea este scara care te ridică spre maturitate, spre ușa către binecuvântări. Cum ai putea avea o relație solidă și frumoasă cu cineva dacă tu nu te cunoști pe tine, dacă nu ești stăpân pe gândurile tale, pe dorințele tale, pe nevoile tale? Unde ai ajunge? În același loc cu „frumoșii” de pe stradă, care arată bine în exterior, dar sunt putrezi în interior. Crezi că sunt fericiți? Crezi că zâmbetul și încrederea lor și optimismul și euforia vor domni în mintea și în trupurile lor tot timpul? Dă-mi voie să îți spun din experiență că nu. La fel de sigur cum e faptul că după aditivii chimici urmează bolile gastrointestinale, așa vor ajunge ei să îndure urmările păcatelor lor. Nimic nu rămâne fără consecințe, așa că e bine să iei aminte!

O problemă a singurătății (momentane) este lipsa de intimitate. Aș putea să îți țin o prelegere despre cum ai putut să crezi că te poți autosatisface și uita la pornografie, când spui că ești creștin?!? Nu știi că „nici curvarii, nici tâlharii, nici malahienii, nici sodomii nu vor moșteni Împărăția Cerurilor?” Dacă aș face asta, un fariseu fățarnic ar fi asemenea lui Cristos pe lângă mine! Aș fi un ipocrit de cea mai josnică speță, și nu ai nevoie de astfel de oameni. Edward Lytton spunea: „Când o persoană e jos în lumea aceasta, un gram de ajutor este mai bun decât un kilogram de predică” și sunt întru totul de acord cu el.

Și eu am fost prins în aceleași dependențe ca tine, din probabil aceleași motive. Deci știi cum e și te înțeleg. E greu să ieși, dar nu imposibil. Îți va trebui voință, multă rugăciune și determinare de a nu mai ceda ispitelor. Va trebui să fii tare, în ciuda tuturor obstacolelor, și să te adâncești în cunoașterea lui Dumnezeu. Pentru mine, aceasta a fost cheia succesului. I-am lăsat cale liberă în viața mea și m-am preocupat cu studierea Bibliei și cu tot ceea ce îmi putea lua gândul de la cele murdare.

Înclinația ta față de alți bărbați are la bază, mai mult ca sigur, relația proastă cu tatăl tău. Studiile au arătat, și de altfel era și firesc să fie așa, că tatăl are un rol determinant în dezvoltarea copilului, mai ales a băiatului. Pentru că suntem făcuți după chipul lui Dumnezeu, iar El ne crește pe noi toți, și noi, la rândul nostru, ne creștem copiii după modelul Lui. Adică tatăl este personajul-cheie în relația de familie.

La fel cum ai nevoie și de apă, și de aer (iar dacă nu ai una începi să ai probleme fizice), ai nevoie și de mamă, și de tată (lipsa unuia va provoca probleme sufletești), pentru o creștere armonioasă. În cazul tău, se pare că lipsa afecțiunii tatălui, a masculinității lui ca reper de trăire și dezvoltare, a lăsat un gol în inima ta. În viață, orice gol se cere umplut, iar noi putem să-l umplem cu ce trebuie sau cu surogate care ne vor face rău. Din nefericire, la ora actuală te găsești în postura de a-ți dori golul masculinității umplut cu masculinitatea altora, dar atenție: deși intimitatea (afecțiunea) persoanelor de același sex este normală, sexualizarea ei nu este. Homosexualitatea este o deviație caracterizată de umplerea unui gol legitim cu ceva nelegitim. Și atunci, va trebui să te apropii de Dumnezeu din ce în ce mai mult, pentru a învăța de la El cum să umpli corect acel gol sufletesc.

Crede-mă, El știe cel mai bine care este drumul pe care trebuie să-l urmezi pentru a fi vindecat, pentru a fi întregit. Și nu, nu trebuie să te gândești că orice ar fi vei trăi „altfel” decât ceilalți. Poți fi un om normal și poți avea o viață

normală, dacă te lași în voia Lui. Cu Dumnezeu totul este posibil, iar El este singurul care restaurează perfect și împlinește totul cu bine din belșug.

Iată, ai în față o alegere de făcut: Îl vei lăsa să te modeleze într-un bărbat adevărat, care să aibă o viață frumoasă și împlinită, sau vei ceda minciunilor lumii și poftelor greșite ale trupului, pentru a trăi o viață seacă și condamnată? Ține minte: Dumnezeu toate le lucrează spre binele celor care Îl iubesc, deci și spre al tău. Trebuie doar să-I ceri!

În viață, încrederea în propriile forțe poate scădea. Uneori, dispare cu totul. Dar niciodată, repet, niciodată să nu renunți la credință, pentru nimic în lume! Ajutorul sigur vine doar de Sus. Roagă-te, lasă tot ce a fost rău în urmă și nu uita un lucru esențial: ești un om normal, care s-a lăsat prins într-o minciună. Trebuie doar să ieși din ea, cu Dumnezeu alături! Dacă vei lua un angajament în fața Domnului că vei asculta de El și veți lupta împreună pentru eliberarea ta din robia păcatului, îți garantez (și eu, un netrebnic, dar și atâția credincioși din toate timpurile) că vei ieși un învingător, iar singurătatea va deveni temelie pe care El îți va construi relații binecuvântate și îți vei găsi fericirea pe care, cu siguranță, o cauți și tu, așa cum am căutat-o și eu. Lasă trecutul în spate și lasă-L pe Dumnezeu să îți scrie viitorul!

SEBASTIAN

Mulțumesc mult pentru cuvinte! Am de ceva vreme în minte o întrebare: dacă e să renunț definitiv la autosatisfacere (cu multă rugăciune și sprijin moral), cum pot să trăiesc o viață întregă abținându-mă de la autosatisfacere și relații sexuale, când trupul meu e infinit întinat de pofte? Trebuie să am argumente clare în minte că e posibil, să știu că și alți oameni au putut face aceasta, că am o temelie solidă în momentul în care zic „de azi, stop”, cu toate că am mai zis-o de atâtea și atâtea ori. Practic, în stadiul acesta, nu știu/nu pot să-mi controlez ispita, e peste credința mea. Neputința mea mă doare. Vreau, dar nu ajunge.

UN CREȘTIN PENTRU SEBASTIAN

Eu am niște ani de când nu mă mai autosatisfac și nu mă mai uit la pornografie. Nu mi-a fost ușor câtuși de puțin și chiar și acum, după multă vreme, încă fac eforturi să îmi stăpânesc gândurile sexuale care m-ar putea împinge din nou la o ușurare a tensiunii. Însă fac tot ce îmi stă în putință să spun „nu” și să merg înainte cu ajutorul lui Dumnezeu. Și reușesc, deci ai încredere că se poate!

Și trupul meu era plin de pofte, dar l-am pus la respect. Țin posturile de peste an (fiind ortodox, am ocazii de post destule!), citesc zilnic învățături biblice (atât Scriptura, cât și devoționale de pe site-ul *Crosswalk.com*) și nu mă gândesc că îmi lipsește sexul, ci că am o viață de trăit în care mă pot face util lumii și Îi pot sluji lui Dumnezeu pe drumul și în locul unde m-a pus.

Nu te gândești că vei trăi „o viață întregă” fără relații sexuale. Singurătatea de acum nu înseamnă o sentință. E doar o perioadă de pregătire pentru un viitor mai bun, mai curat, mai plin de sens și de împlinire. Puțini realizează lucrul acesta și nici eu nu am fost mai presus. Și eu am privit mulți ani această stare ca pe o povară, ca pe un blestem, însă Dumnezeu mi-a arătat că, de cele mai multe ori, am avut mai mult de câștigat din a fi singur și neimplicat într-o relație intimă. O vorbă bună americană spune așa: *No pain, no gain!*, iar acest lucru e valabil și în cazul nostru: de vrem să avem ce e mai bun pentru sufletul și trupul nostru, va trebui să fim noi întâi cei mai buni și mai curați.

Nu există înviere fără moarte, dimineată fără întuneric și iubire reală fără o singurătate serioasă înaintea ei. Deci, în momentul de față ești pe drumul care te va duce la împlinire, dar va trebui să te lupți și să biruiești ca să primești premiul, iar Domnul Iisus Cristos va fi cu tine la fiecare pas. Trebuie doar să rămâi în relație cu El!

Începutul luptei nu este și victoria. Este un drum, un efort, un lung șir de obstacole potrivnice și de ispite, însă nu ceda niciodată! Ai căzut, ridică-te! Ai căzut din nou, ridică-te

din nou! Dar trage de tine și recapătă controlul asupra sufletului tău, punându-ți la respect corpul. Nu uita că tu ești stăpânul, și nu poftele tale! Dacă eu am putut, atunci și tu poți. Nu există ispită și încercare atât de mare încât să nu o putem depăși cu ajutorul lui Dumnezeu. Am încredere în tine!

SILVIU

Sunt Silviu, am douăzeci și nouă de ani și trăiesc în străinătate de cinci ani, unde m-am întors și la Domnul Isus, doar prin harul și mila Sa. Nu știu cum s-a făcut întâmplarea că, deși fiind homosexual din copilărie, totuși El, în îndurarea Lui, a găsit să mă cheme la curățire.

E greu într-adevăr să duci lupta aceasta în inima și mintea ta. Eu o duc și știu că nu e ușor, cel puțin o simt pe pielea mea. Fapt este că sunt întors numai de un an la Domnul. Nu am să detaliez cum și prin ce mijloc m-a întors Domnul, dar eu cred că lupta o putem duce cu Isus împreună.

La început a fost totul frumos. Am cunoscut pacea și dragostea de copil născut din nou, dar ulterior lupta a fost prea mare ca să o pot purta. Deși știu că numai prin post și rugăciune ies aceste duhuri rele, eu unul sunt cam încăpățânat la capitulul post, pentru că nu sunt obișnuit să postesc.

Am început să am relații sexuale de mic copil. Trăiam în orfelinat, abandonat de părinți, și acolo am cunoscut desfrâul și modul de păcătuire al homosexualității. Într-adevăr, situația că mulți băieți și fete erau nesupravegheați de educatori, a condus la faptul că am dormit cu băieți în pat. Țin minte că prima relație sexuală am avut-o la cinci sau șase ani, cu o fată. Nu a fost ceva serios, ca atunci când o fac cei mari, dar știu că ne jucam unul cu celălalt. Apoi au urmat băieții, tot așa, din joc prostesc, și așa am ajuns să devin homosexual.

Anii au trecut, dar în cămin era un băiat cu care aveam relații sexuale aproape în fiecare zi. Culmea era că eu nu știam că îi plăceau băieții, dar într-o noapte s-a urcat la mine în pat și m-a ademenit, iar de atunci relația noastră a fost numai pe sex. Știam în cugetul meu de copil mic că este un păcat rău, dar nu îi dădeam atenție, pentru că deja eram stăpânit de el.

Am avut multe relații cu băieți și bărbați, dar nu am avut relații serioase sau de iubire cu ei, deși îmi plăceau și îmi plac băieții atrăgători și simpatici. Chiar și plecat fiind din România, mi-am dorit să mă angajez într-un bar homosexual de prin altă țară, iar visul mi s-a îndeplinit. Am lucrat ca barman într-un bar și o saună de homosexuali. Vă dați seama cam ce era pe acolo. Am început să iau droguri și să nu-mi mai pese de nimeni și nimic, numai de mine și de modul în care trăiam.

Prin chemarea Domnului, am ajuns să Îl cunosc, deși nu foarte bine, căci mai am încă de citit Scriptura, dar văd în mine lupta aceasta, pe care o duceam și în trecut. Nu mai am relații cu bărbați, am renunțat de atunci la jobul pe care îl aveam și m-am angajat în altă parte, dar, după o perioadă de timp, Satan nu m-a lăsat. Văd că abia acum începe lupta spirituală și nu e ușor.

Vă spun sincer, am început să mă uit iarăși la filme porno cu bărbați și să mă autosatisfac. Am spus asta și pastorului bisericii de două ori, dar parcă nu pot să mă las. Într-adevăr, nu doresc să mă culc cu cineva, dar în mine e firea care dorește acest lucru și nu mă pot opri. Am tot spus că nu o să mă mai autosatisfac uitându-mă la filme porno, dar în zadar.

Eu, cel puțin, când Satan vine cu un gând, mă gândesc la versete din Biblie, cum ar fi, de exemplu, nici moartea, nici puterile întunericului sau chiar nici viața nu ne vor despărți de dragostea lui Dumnezeu care este în Cristos. Știu în mintea mea că nu e bine ce fac, dar nu am puterea să mă împotrivesc și nu am atracție față de nicio fată. Nici nu știu cum e să ai o relație cu o femeie. Mie încă îmi plac bărbații și

mă tot rog Domnului să-mi ia viața, decât să mai păcătuiesc așa.

Să știți, fraților, că nu avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva acelor duhuri obraznice care ne fură mintea și inima și sentimentele. Eu și noaptea când dorm nu am pace din partea Celui Rău. Spun asta pentru că vine cu vise pornografice în mintea mea și îmi arată tot felul de plăceri, ca și când aş fi eu în visul acela, iar când mă trezesc îmi spun mie: „Doamne, Îți mulțumesc că nu am mai făcut-o cu trupul.” Sper să pot să duc lupta până la sfârșit cu acest duh obraznic, deși nu e ușor.

Îndemnul meu este să nu renunțați la Isus, pentru că El nu a renunțat la noi. Chiar dacă păcătuim, avem la Tatăl un Mijlocitor. Nu spun lucrul acesta ca să păcătuiți, dar Ioan ne spune că, dacă ne mărturisim păcatele, El este drept și credincios ca să ne ierte și să ne curețe de nelegiuire. Oricum, Domnul să fie cu cei ce ducem această luptă! Domnul ne-a chemat la curăție și voia Lui este să fugim de curvie, oricare ar fi ea. Nu am scris multe, fiindcă nu aş vrea să vă plictisesc.

SORIN

Prefer să nu îmi dau numele adevărat, pentru siguranța mea. Deși nu mă interesează ce zice lumea, că vorba aceea: gura lumii nu o astupă decât groapa.

Provin dintr-o familie de etnie romă – țigani tradiționali sau cei care încă vorbesc *romanes* și își păstrează tradiția. Părinții mei s-au căsătorit în septembrie 1987, în urma unei înțelegeri dintre bunicii paterni și materni. Tata nu a vrut, însă nu putea să comenteze, fiindcă așa era odată, pe timpuri, la romi; nu o vroia pe mama fiindcă avea un defect fizic la piciorul drept. Cu chiu, cu vai, s-au unit și așa am venit eu pe lume în vara anului 1988.

Între timp, bunicii mei paterni și-au dat seama de „greșeala” pe care au făcut-o, că l-au căsătorit pe tata cu

mama mea, deși avea un handicap, și au început să o urască. Își băteau joc de ea, o jigneau, până ce mama s-a săturat, m-a luat în brațe și a plecat la părinții ei. A fost cât pe ce să se despartă, însă, când eu aveam șase luni, tata m-a văzut cu mama în oraș. Când m-a văzut, a început să plângă și s-a împăcat cu mama. Bineînțeles că nu au mai stat în casa bunicilor paterni, ci de data aceasta s-au mutat în casa bunicilor materni.

La puțin timp după aceea, tatăl meu a plecat în Irak pentru a munci în construcții, iar pe mama a lăsat-o cu mine în casa bunicilor materni. Eu m-am îmbolnăvit de dizenterie cu sânge și așa de grav, încât medicii nu îmi mai dădeau șanse de supraviețuire. M-au internat cu mama în spital, în aceeași cameră cu copiii subnutriți. Mama nu a putut să mă vadă murind și m-a lăsat în spital; din câte am înțeles, s-a îmbolnăvit și ea din cauza mea; suferea de depresie.

Tot în aceeași zi când mama a plecat din spital, a venit și bunica mea maternă. Corpul meu nu mai permitea perfuziile, ele fiind singura mea hrană, și îndată ce bunica a văzut că asistenta mi le bagă forțat și că ieșeau afară din vene, i le-a smuls din mână zicând: „Ori moare, ori îl fac eu bine.” A vorbit cu medicul meu, i-a explicat situația, iar el i-a spus: „Facă-se voia Domnului, Maria!” Cu o frică destul de mare, bunica mi-a preparat orez fiert și morcov pasat. Abia după o zi de încercări eșuate, a reușit bunica să mă facă să mănânc. La o săptămână după aceea, medicul mi-a dat externarea, spunându-mi bunicii mele: „Mâna Domnului s-a coborât peste tine ca să-l faci bine. Norocul lui ai fost tu.” Mi-au mai făcut doar o transfuzie de sânge, pe care l-am primit de la bunica, fiindcă aveam aceeași grupă, și am plecat acasă. Mamei nu îi venea să creadă când m-a văzut.

Tata muncea în Irak, trimitea banii acasă, mama era o femeie chibzuită, îi strângea, și așa au reușit să își cumpere un teren, fiindcă nu le ajungeau să cumpere casă. În 1989 eu m-am îmbolnăvit iar de o bronșită astmatiformă și din nou probleme cu mine. Tata revenise în țară, din cauza războiului

de pe atunci din Irak. Se angajase în construcții în țară, iar toți banii ce îi câștiga îi cheltuiau cu mine pe medicamente. Mă duceau la București, la *Fundeni*. Medicii de acolo mă foloseau drept mostră pentru studenții de la medicină, dar nu m-au ajutat cu nimic.

Asta s-a întâmplat până în anul 1992, când părinții mei au trecut fraudulos în Germania. Nu o să uit niciodată acele momente cu peripeții. Sunt primele mele amintiri: lagărul de concentrare din Auschwitz, podul îngust de circa 80 cm ce l-am trecut – mă legase tata cu o sfoară în spatele lui – însă am ajuns cu bine în Germania, în orașul Leipzig.

Când i-au interogat pe părinții mei, de ce și-au părăsit țara și cu ce scop au intrat ilegal pe teritoriul Germaniei, mama le-a răspuns: „Nu vreau bani, nu vreau nimic altceva, vreau doar să-mi fac băiatul bine.” Așa de impresionați au fost, încât ne-au oferit azil, ne-au dat ajutor social lunar, bonuri de masă, iar mie, asistență medicală. În Germania m-au făcut bine cu numai două siropuri și cu câteva ședințe de aerosoli.

Aveam cinci ani în 1993, eram în Germania, toți mă alintau și eram preferatul tuturor, fiindcă eram foarte frumos. Eram creol cu ochi albaștri, în plus, eram plăpând și firav și toți mă alintau, mă mângâiau, oricine venea în vizită îmi aducea ceva. Îmi amintesc, în treacăt, că de la cinci ani mă atrăgea fizic un alt copil și ne jucam deseori „de-a mama și de-a tata”. Întotdeauna eu eram mama, iar el tata.

După un an și jumătate ne-am întors în țară. Ai mei reușiseră să își construiască o casă pe terenul ce deja îl aveau. Venit din Germania, eram perfect sănătos. Stăteam mai tot timpul la bunicul meu la chioșc, el fiind printre cei mai bogați romi din orașul meu. Când se ducea la marfă, o geantă cu haine, jucării și dulciuri era pentru mine și, țineți cont, mai avea încă vreo treizeci de nepoți, însă eu eram preferatul. În iunie 1994 a decedat, lăsându-mă îndurerat la numai șase ani, fiindcă țineam la el mai mult ca la orice. La numai trei luni după aceea, am început școala primară. Eram printre cei mai

buni din clasă și mereu oferit ca exemplu de igienă în școală, fiindcă mama mă îngrijea într-un mod deosebit.

Copilăria mea a fost una zbuciumată, fiindcă la nouă ani mi-am dat seama că mă atrag băieții, și nu fetele. La zece ani m-am gândit, în mintea mea de copil, că dacă Îl voi căuta pe Dumnezeu voi scăpa de a fi „poponar” (așa știam eu atunci să spun la homosexuali) și m-am dus la școala duminicală, într-o biserică evanghelică din orașul meu. Însă la unsprezece ani am fost invitat într-o biserică penticostală. Mi-a plăcut mai mult, am fost atras mai mult de felul de gândire asupra Bibliei al penticostalilor și am rămas la ei.

La douăsprezece ani am fost acceptat să mă botez și am făcut-o, bineînțeles, fără știrea părinților, care nu știu nimic nici în ziua de astăzi. Pastorul a fost nevoit să ceară permisiunea mamei mele să mă duc într-o „minivacanță de o zi” în altă localitate, unde urma ca în acea zi de 15 octombrie a anului 2000 să primesc botezul. Credeam că după ce mă voi boteza se va întâmpla minunea minunilor: nu mă vor mai atrage băieții, ci fetele, însă nu s-a întâmplat așa. La numai câteva zile, s-a dovedit că mă înșelasem.

De la șapte la treisprezece ani am fost mai mult singuri, eu, mama și fratele meu, fiindcă tatăl meu plecase în Israel și venea acasă pentru perioade scurte, în fiecare an. Biserica a fost singurul meu refugiu. La școală toți mă strigau „bulangiule”, „poponarule”, fiindcă mi se observa feminitatea. M-am simțit copleșit să constat că nici măcar botezul nu mă scăpase de homosexualitate. Deși mergeam în continuare la biserică, aveam relații cu un vecin.

La treisprezece ani s-a întâmplat ceva îngrozitor: am fost violat de un militar chiar în unitatea militară. Mă viola și mă amenința că va striga la comandant și mă va lega poliția. Eram îndurerat; părinții nu înțelegeau ce se întâmplă cu mine. Îmi era frică să mai ies pe stradă, ca să nu mă întâlnesc cu el. Nu pot descrie în cuvinte ce am simțit. Mi se prăbușea pământul de sub picioare. Îl iubeam pe Isus, eram botezat, însă mă simțeam așa de scârbos și păcătos, încât am fost la

un pas de a mă sinucide. Nu știa nimeni prin ce treceam și a trebuit să duc eu singur povara.

La paisprezece ani, după ce am terminat școala generală, am plecat în Spania, cu speranța că voi începe o viață nouă și voi uita trecutul dureros ce l-am avut în România. Așa a fost, timpul le-a șters pe toate, însă la numai cinci, șase luni mi-am dat seama că în Spania sunt homosexuali la tot pasul și am căzut din nou. La șaisprezece ani m-am întors în România, crezând că o voi lua de la capăt și voi găsi sprijin în Dumnezeu și în frații de la biserică, însă nu am stat decât patru luni și am fost nevoit să mă întorc în Spania. La șaptesprezece ani mi-am făcut prietenă, cu scopul de a scăpa de homosexualitate, însă relația nu a durat mult fiindcă, la optsprezece ani și o lună, părinții m-au căsătorit, tot cu o fată de etnie romă.

A fost copleșitor când a trebuit să mă culc cu ea în știrea tuturor, pentru a arăta lumii că este virgină. A fost nevoită să se dezvirgineze singură, fiindcă eu nu aveam nicio reacție, știind că sub pat, în șifonier, la ușă sau la geam stăteau oameni ascunși. Nu simțeam dragoste, însă mă atașasem foarte mult de ea. O consideram specială. Am reușit să întretin relații sexuale cu ea la o lună după aceea. Eram cu ea, însă nu mă simțeam împlinit. Întrețineam relații cu bărbați de tot felul; o înșelam. Deja mă debarasasem de Dumnezeu și am constatat că nu mai pot continua cu amândouă: îmi era imposibil să renunț la plăcerile ce mi le oferea lumea homosexualității. În anul 2007 a venit pe lume băiatul meu. Am asistat la naștere. A fost cea mai minunată zi din viața mea.

Însă la scurt timp au venit problemele. Eu nu mai aveam de muncă, cel mic avea nevoie de multe și așa a devenit relația mea cu fosta soție un calvar. Ne-am despărțit. A fost copleșitor. Am suferit o depresie profundă când l-am pierdut pe băiat, încât am slăbit douăzeci și opt de kilograme; mă sufla și mă lua vântul. Prinsesem scârbă de bărbați. Nu mă

mai atrăgeau deloc, știind că ei aveau o vină aparte în viața mea pentru pierderea băiatului meu.

Nu după mult, l-am cunoscut pe José. A fost iubitul meu, însă avea case de prostituție masculină și am lucrat acolo. Îl iubeam. Era o persoană minunată, îmi oferea orice, era putred de bogat. În plus, din prostituție câștigam foarte bine. Am făcut și filme porno. Îmi era indiferent ce va urma, odată ce pierdusem ce aveam mai scump pe lume: pe Dumnezeu și copilul meu. Însă după patru luni de relație cu José mi-am dat seama că nu îl iubeam și că simțeam pentru el numai o obsesie sau, mai bine zis, simțeam o obsesie pentru luxul ce mi-l oferea. L-am părăsit, am plecat din orașul unde stătea el și am revenit în orașul unde locuiesc actualmente părinții mei.

Momentan am prieten. M-am îndrăgostit la prima vedere. Îl iubesc, iar el mă iubește nespun de mult. După lupta pe care am dus-o mai bine de doisprezece ani, am constatat că nu mai pot lupta. Știu că sunt considerat în fața lui Dumnezeu un sodomit și că mă așteaptă iadul, însă sunt așa de când am început să percep ce se întâmplă în jurul meu. Nu cred că este just să mi se ofere o cruce așa de grea. Sper ca într-o zi să spun stop, s-a terminat, și să lupt împotriva cărnii, așa cum zice în Faptele Apostolilor. Dar până atunci vreau să trăiesc liniștit și să mă recuperez după trecutul dureros ce l-am avut. Iar pentru cei care pot lupta în prezent, am cea mai profundă admirație.

DUPĂ UN TIMP

M-am despărțit de iubitul meu, însă nu pentru că aș fi fost frustrat. Am mers la biserică, după șase ani. Vroiam să văd ce reacție voi avea, dacă mă voi simți cum mă simțeam odată, demult. Mi-a fost greu, dar am făcut-o. Totuși, nu am putut sta decât treizeci de minute. Nu știu dacă voi mai merge, fiindcă nu am mai simțit acea euforie de demult. Este greu pentru mine să o iau de la început. Mă simt scârbos.

Nu prea mai am atracții așa mari. Citesc Biblia, mă rog, lupt. Aș fi un mincinos să spun că m-am pocăit dintr-odată.

Eram o mlădiță, dar ca urmare a trăirii mele departe de El, am fost smuls din grădina Lui. Mai am rădăcini; ele o să crească din nou cu post, rugăciune, citire, iar dacă nu lupt, voi fi aruncat în focul gheenei. O zi binecuvântată!

COSTEL PENTRU SORIN

Sorine, te admir pentru curajul tău de a scrie mărturia aceasta. Ai suferit mult, dar cu toate că ai pierdut mult și ai suferit mult, totuși nu totul este pierdut. Domnul nu te-a părăsit, fiindcă te iubește, mai ales că L-ai cunoscut în mod personal. El nu Își părăsește copiii. Ești copilul Lui care da, se luptă cu un păcat numit sodomie, care da, are consecințe grave în viața ta, și tu le-ai arătat aici. Dar și eu, și oricine ne luptăm cu anumite păcate în viața noastră, cu consecințe diferite. Păcatul tot păcat este. Tu ai dat dovadă de smerenie, iar celor smeriți Domnul le dă har.

Acum, cu ajutor adecvat, cu un adevăr pe măsură, poți fi eliberat și vindecat de Dumnezeu. Nu te mint, nu este ușor, dar în Cristos nu este condamnare cât timp recunoști păcatul din viața ta. Tu ai făcut-o, ai recunoscut, lupti cu el, dar nu știi cum, și ai nevoie de cineva care să te sprijine și să te ajute.

Există speranță pentru cel cu inima sinceră, crede-mă! Te apreciez mult, ca pe toți cei care au scris aici; toți sunt deosebiți, fiindcă au recunoscut păcatul și vor schimbare. Singurul lucru ce le lipsește este dragostea necondiționată a lui Dumnezeu manifestată prin oameni și ajutorul potrivit, iar viața lor se poate schimba.

Poți să îmi scrii!

Cu respect,

Costel

STELIAN

Sunt disperat, nu știu ce să fac! Sunt homosexual și vreau să mă schimb! M-am închis în mine de foarte mult timp, mi-e rușine foarte mult de ceea ce sunt. Nu am avut

niciodată cu cine vorbi despre problemele mele. Sunt trist mereu, nu pot zâmbi, mi-e teamă de lume, să nu râdă de mine. Până acum un an nu am spus nimănui. Apoi am spus, fiindcă nu am mai putut ține în mine.

Am avut niște crize, am căzut în depresie, m-au luat cu salvarea. Începusem să vorbesc singur și plângeam, parcă era ceva în mintea mea și îmi spunea într-una cuvântul „spune!” Nu m-am mai putut abține și am spus unui prieten. Îmi era foarte rușine. La vreo câteva zile am spus și familiei, dar mă bucur că au reacționat bine. Și prietenii mi-au spus numai cuvinte frumoase, m-au acceptat așa cum sunt.

Dar eu nu mă accept, nu pot, mă simt prost față de toți. Am încercat să mă sinucid de două ori; nu am reușit. Eu cred că e mai bine să mor, dar țin foarte mult la familie și nu vreau să îi fac să sufere. Acum sunt pensionat pe caz de boală, din cauză că am probleme psihice. Cred că din cauză că m-am închis prea mult în mine.

O să fie foarte greu să mă schimb, pentru că sunt prea obsedat, nu pot să stau fără să visez. O relație nu am avut niciodată cu un homosexual, fiindcă mi-a fost rușine, dar am avut numere de telefon și le-am șters acum. Am și cont pe un site și pe chat, dar nu mai intru.

Astăzi am vorbit cu un specialist din București, care lucrează cu Dumnezeu, despre problema mea și mi-a spus la fel ca voi: numai cu ajutorul lui Dumnezeu mă pot schimba, să mă rog cât mai mult, să merg să mă spovedesc. Dar eu nu am fost la biserică niciodată. Nu prea sunt credincios, din cauza a ceea ce sunt. Nu am deloc încredere în Dumnezeu, pentru că am numai ghinioane. Trebuie să învăț să trăiesc așa, chiar dacă nu mă acceptă nimeni.

Îmi cer încă o dată scuze că v-am deranjat degeaba. Vă doresc multă sănătate și vă mulțumesc pentru ceea ce faceți!

DUPĂ UN TIMP

Am citit cartea, e o lecție de viață. M-a făcut să cred mai mult în Dumnezeu, am mai și plâns când am citit-o. Am făcut multe păcate, am avut probleme cu băutura și făceam

lucruri oribile. Nu știu dacă mă va ierta Dumnezeu pentru ceea ce făceam când eram beat. Sper că nu vă supărați că vă trimit mesaj, dar simt nevoia să mă descarc.

UN CREȘTIN PENTRU STELIAN

Nu știu care a fost cauza care a dus la atracția sau interesul tău fizic pentru persoane de același sex, dar știu că orice lucru nociv poate fi eliminat din viață. Nu există obicei, atracție, plăcere interzisă la care să nu se poată renunța.

Obsesii putem avea cu toții la un moment dat. Lumea în care trăim ne îmbie cu diverse lucruri, pe care ni le servește drept materie primă pentru obsesii. Homosexualitatea nu se diferențiază prea tare de alte patimi, despre care Dumnezeu ne-a avertizat că ne vor distruge viețile și ne vor condamna la iad. Există un numitor comun: îți surâde ideea, provoacă o oarecare plăcere (fie ea și mentală doar), și alții o fac și par să nu aibă probleme, iar totul în jurul tău pare să converge spre ea, ai cale liberă, nu te împiedică nimeni să practici acea patimă.

Nici eu nu puteam sta fără pornografie acum ceva ani buni și eram foarte obsedat de ea. În mintea mea erau numai sex, imagini pornografice și autosatisfacere. Aparent nu era nicio cale de ieșire, însă Dumnezeu nu m-a lăsat să pier în păcatele mele.

M-am rugat să mă scoată din mocirla în care eram, am început să arunc toate CD-urile, revistele, să șterg toate videoclipurile pornografice de pe calculator, să îmi pun programe *anti-porn*, practic să elimin tot ce mă lega de patima respectivă. Acesta a fost primul pas.

Apoi am continuat să Îl rog să mă ajute și să biruiesc dependența psihică (cea mai grea de depășit), ce mă tot împingea să mă întorc la practicile care mi-au mâncat ani buni din viață.

A început o luptă foarte grea, căci Diavolul nu renunță ușor la sclavii lui. Dar, după câțiva ani în care am spus nu, nu și nu gândului de a relua ce făceam înainte, am reușit, cu

ajutorul maxim al lui Dumnezeu, să mă uit în urmă și să nu îmi vină să cred că eu eram cel care făcea acele lucruri.

Drept urmare, ia exemplul meu în privința aceasta și renunță la tot ce te ține legat de problema ta (homosexualitate). Aruncă toate pozele, filmele, contactele telefonice, anulează-ți toate conturile pe site-urile de profil, șterge cu desăvârșire orice urmă de homosexualitate din viața ta de zi cu zi, pune-te pe genunchi și începe să te rogi cu toată inima la Dumnezeu să te schimbe. Și o va face negreșit.

Nu contează că nu ai fost credincios, că nu ai mers la biserică. Nici eu nu am fost ușă de biserică înainte de a mă întoarce la Dumnezeu. Nu sfinții se întorc, ci păcătoșii. Dumnezeu nu a venit să vindece oameni care nu au stricăciuni, ci a venit să-i vindece tocmai pe cei cu probleme. El abia așteaptă să îți întoarcă viața pe drumul cel bun. Trebuie doar să Îl rogi și să stăruie într-o relație permanentă cu El.

„Ghinioanele” pe care le menționezi tu sunt atacurile Diavolului, care nu vrea cu niciun chip să-ți dea pace, căci știe că te poate pierde, dacă Îi vei da șansa Domnului să te schimbe. Așa că nu te înșela singur, va fi o luptă. Dar Dumnezeu ne asigură că, dacă facem primul pas, ceilalți îi va face El pentru noi. Ești deja învingător, dacă alegi să te lași pe mâna Lui.

Ține minte: totul e cu putință celui care crede în Dumnezeu, căci El Însuși Se luptă pentru el. Debarasează-te de orice ține de homosexualitate, roagă-te zilnic, citește Biblia (pentru a-ți curăța și reabilita psihicul) și crede în Dumnezeu!

Garantat vei spune ca mine, peste ani: „Nu pot să cred că am făcut/gândit/visat așa ceva! Trebuie să fie o greșală, acela nu eram eu!” Domnul să fie cu tine!

TIMOTEI

Am citit mărturiile celor care au scris, am încercat să scriu și eu, am șters și iar am început să scriu. Nu știu dacă voi ajunge până la sfârșit, însă voi încerca din nou. Cu ce să încep? Îmi este rușine de mine. Mă simt murdar. Îmi sună în minte acel verset de Traian Dorz: „M-a prins păcatul la răscruci.” Încerc să îmi expun viața mea (dacă nu mă exprim corect sau mănânc din litere, vă rog să mă înțelegeți, încerc să scriu printre lacrimi). Am o viață dublă. Una pe care o cunosc cei apropiați, familia, care mă admiră. Din punctul lor de vedere sunt o persoană împlinită: am un job foarte bun, două facultăți terminate.

Însă, în cealaltă parte, sunt o persoană sentimentală, care suferă pentru orice. Dacă cineva se uită la mine mai mult decât ar trebui, se nasc o mie de întrebări. De ce se uită? Oare se vede că sunt homosexual? Îmi plac tipii, mă îndrăgostesc de ei, iubesc și sufăr și totodată îmi doresc să fiu hetero, să am o viață normală, să strig în gura mare că sunt îndrăgostit și că iubesc. Sunt un bărbat destul de atrăgător. Ce vor zice oamenii? De ce nu mă căsătoresc, că am tot ce vreau? Fetele roiesc în jurul meu, însă nu mă simt atras de ele. Dacă nu aș fi homosexual, aș putea avea o viață împlinită în care să mă bucur de tot, nu să port povara orientării mele.

În urmă cu doisprezece ani, la vârsta de treisprezece ani, am fost violat de un tip cu cinci ani mai mare decât mine. Nu știu de ce nu am zis nimic. Am continuat să întrețin relații sexuale cu el, deși mă simțeam groaznic. Nu am mai putut să îndur duplicitatea vieții mele și, în clasa a douăsprezecea, am încercat să mă sinucid, dar nu am reușit. M-am trezit a două zi în perfuzii la spital. Mă rugam mult, posteam două, trei zile pe săptămână. Duminica, la biserică, plângeam, într-una îmi era jenă de cei care se uitau la mine și nu știau de ce plâng atâta. Doream să scap, să nu fiu prizonierul dorințelor mele păcătoase.

În anul întâi de facultate mă îndrăgostisem foarte mult de cineva care era mai mare ca mine cu mulți ani, însă găsisem în el toată iubirea pe care nu o avusesem din partea unui bărbat. Tatăl meu s-a sinucis când aveam patru ani, din cauza divorțului și a pierderii custodiei mele, iar mama s-a recăsătorit. Soțul mamei mă ura pentru că semănam cu tatăl meu, de aceea a început să-mi facă viața imposibilă. La șaisprezece ani m-am convertit, crezând că voi reuși să scap de orientarea mea, însă în zadar.

Să revin. Acest tip era tandru, atent, se părea că mă iubește. Mă simțeam împlinit, însă mă acuza conștiința pentru viața mea imorală. A fost perfectă relația mea cu el șase luni, apoi a început să nu îmi mai acorde atâta atenție și să întrețină relații sexuale și cu alții. Sufeream îngrozitor, mă simțeam trădat, dat la o parte. După încă șase luni, am hotărât să mă despart de el.

Am terminat *Teologia* și *Psihologia*, așa că sunt tobă de teologie neoprotestantă. Teorie cunosc destulă. Nu funcționează. Am început din nou să postesc, să mă rog, crezând că voi evada. Nu am avut nicio șansă: deși știu că lumea homosexualilor e o lume a desfrâului, a nelegiuirii, nu am puterea să ies, să devin hetero.

Aș vrea să vorbesc cu cei care trec printr-o problemă ca a mea. Nu am dat anunț matrimonial și nu caut homosexuali cu care să mă cuplez, ci efectiv aș vrea să discut cu tineri care se confruntă cu acest păcat. Am nevoie de cineva care să mă înțeleagă, să se roage pentru mine. Mă bazez pe puterea rugăciunii, însă pentru a fugi de ispită trebuie să ai putere; dacă nu ai, nu poți fugi. Nu am putere să rup acum, am nevoie de rugăciune ca să o pot face. Nu mă simt bine, nu sunt OK, mă termină psihic această duplicitate.

Toată ziua ascult oamenii plângându-se de una, de alta; eu nu am timp să mă plâng. Inima îmi plânge și trebuie să zâmbesc, fiindcă am creat o lume perfectă. Cum e să mergi la un psiholog care e încruntat și trist? Ce speranță îți dă acela? De ce aș avea motiv să fiu trist, din punctul lor de vedere?

Însă, din punctul meu de vedere, îmi vine să-mi iau viața. Mă urăsc pentru că sunt homosexual. Uneori dau vina pe El că e vinovat pentru ceea ce sunt eu, alteori mă împac cu gândul că m-a acceptat, fiindcă am luptat foarte mult să scap. Nu vreau să fiu homosexual! Nu vreau! Vreau să am o viață curată, o familie, copii, să mergem la biserică, să pot ține capul sus în biserica celor neprihăniți. Vreau să fiu un om normal.

Îl iubesc pe Dumnezeu și mă gândesc dacă nu e paradoxal ceea ce spun, fiindcă mă contrazice Biblia, când zice ca cine Îl iubește pe Dumnezeu, să se depărteze de rău. Însă eu nu am puterea să mă depărtez de rău, sunt prins. Dacă nu Îl iubesc pe El, atunci de ce mă macină că sunt homosexual? Dacă nu L-aș iubi, nu mi-ar păsa de El, că Îl ofensez cu viața mea imorală. Nu mă obligă nimic să renunț la imoralitatea asta, în afară de conștiința mea și dragostea pentru El.

Știți cât am suferit pentru că m-am convertit? Câtă bătaie am luat de la părinți, câte nopți am dormit pe afară fiindcă Îl iubesc pe El? Da, afară, pentru că părinții mei sunt ortodocși, însă extremiști. Știți cât plâng noaptea și câte posturi am ținut să scap de această orientare? Nu știe nimeni, doar eu și Dumnezeu. V-a fost vreodată jenă de ceea ce sunteți?

DUPĂ UN TIMP

Nu știu dacă are vreun rost să scriu, însă mă simt foarte, foarte singur și totodată nici nu vreau să am prietenii apropiați, de frică să nu mă cunoască mai bine decât le dau eu voie să mă cunoască. Am citit câteva mărturii ale tinerilor care se confruntă cu problema homosexualității, care e și problema mea. Luptă în mine două firi. Una e cea pământească: îmi place ceea ce fac, să întretin relații sexuale cu băieții, însă după aceea mă simt și mai singur și murdar, îmi este scârbă de mine, de ceea ce fac, mă spăl imediat și stau câteva ore șocat și nu mă ating. Cealaltă fire îmi zice că

tot ce fac e păcat și nu fac decât să Îl întorc pe Dumnezeu împotriva mea și a familiei mele.

Am trecut prin câteva probleme foarte, foarte mari cu familia, am avut accident cu mașina și sunt sigur că toate acestea sunt trimise de Dumnezeu să mă trezească, la fel ca furtuna pe mare din cauza neascultării lui Iona, însă nu am putere să mă ridic să părăsesc această „lume”. Nu am cu cine să vorbesc despre mine, despre ceea ce sunt cu adevărat. Am o relație cu un tip acum, mă iubește etc., dar eu sunt rece și nu mă simt împlinit, ci dimpotrivă, simt cum zi de zi mă afund fără scăpare.

Zilele trecute am vrut să mă sinucid, am înghițit un pumn de pastile. E a doua oară. Nu mă pot regăsi. Sunt zile în care stau închis în camera mea și mă gândesc cum să mă sinucid, care sunt urmările. Mă gândesc la viitorul meu și mă înspăimântă, mai ales că încep să mă întrebe cunoscuții când mă căsătoresc. Ce să fac? Nu mai am scăpare. Care e soarta mea? Sunt disperat.

AUREL PENTRU TIMOTEI

Numele meu este Aurel și am depus și eu mărturie. Mi-a plăcut foarte mult mărturia ta. Când o citeam, simțeam ca și cum erai lângă mine și îmi povesteai ce te frământă. Nu fi dezamăgit, ai să reușești! Ai făcut tu altele pe care nu mulți le fac (două facultăți etc.) și nu reușești asta, care este mult mai ușor? Eu îți doresc succes și nu te da bătut! Niciodată nu este prea târziu.

LENI PENTRU TIMOTEI

Timotei, sunt convins că ziua mult așteptată de tine – cea a schimbării – va veni. Iar timpul acesta și experiențele tale sunt o încercare prin care vei căpăta formă și atributele pietrei care trebuie să fii.

Gândul iubirii mele față de Dumnezeu m-a măcinat mereu: cum Îl iubesc când nu Îl urmez? Dar El poate vedea inima ta.

Personal, rareori îndrăznesc să mă rog. Iar când o fac, nu pot spune nimic altceva decât mulțumiri pentru harul ce-l

mai primesc încă de la El, tot repetând asta, ca o incantație. Promit însă să te amintesc pe tine dățile viitoare.

MARIAN PENTRU TIMOTEI

Este normal să fii afectat de neputința de a te ridica deasupra nevoilor tale sexuale. Însă nu adăuga acestui păcat pe cel mai mare dintre ele, și anume disperarea. Disperarea ascunde în ea păcatul necredinței și ne rupe de încredințarea că Dumnezeu ne iubește necondiționat.

Derapajul psihologic în disperare este presupusa sa legitimare și oareșcum umilință (de exemplu, „Nu sunt vrednic de Dumnezeu, prin urmare mă sinucid sau nu are rost să o iau de la capăt”, „Sunt prea păcătos, prea murdar, prea dezgustător în ochii lui Dumnezeu ca să aibă sens să mai sper” etc.). Părerea de rău pentru păcatul nostru e de la Duhul Sfânt, disperarea e însă de la Diavol.

Gândește-te că în săptămâna Patimilor atât Iuda, cât și apostolul Petru s-au lepădat de Domnul Isus. Unul s-a simțit nevrednic de Dumnezeu și și-a luat zilele. Celălalt s-a simțit nevrednic de Dumnezeu și și-a cerut iertare. Este evident care dintre cei doi s-a instalat în umilința dumnezeiască.

Întrebat de câte ori ar trebui să iertăm pe aproapele nostru greșit, Cristos răspunde că ar trebui să iertăm aproapele nostru de șaptezeci de ori câte șapte. Ceea ce nu presupune o aritmetică (de patru sute nouăzeci de ori) a cazuisticii iertării, ci o absență a limitei. Ni se cere să iertăm la infinit, atâta timp cât părerea de rău a celui în culpă este autentică. Poate părea absurd și împotriva reflexelor noastre interne în ce privește simțul dreptății, însă la aceasta suntem chemați. Cu atât mai mult Dumnezeu Se leagă să o facă ori de câte ori ne cerem iertare, dacă pocăința noastră e autentică!

Am uneori amici sau colegi de serviciu în jurul meu care vor să se lase de fumat. De fiecare dată, le atrag atenția asupra unui obstacol psihologic cu care se pot confrunta. De multe ori reușesc să se lase câteva zile, există o euforie a

renunțării și a desprinderii de un obicei rău, însă uneori nu durează și se trezesc cedând ispitei.

Reacția psihologică a cuiva care nu a mai fumat trei săptămâni și a cedat unei țigări este să se livreze dezamăgirii și să renunțe la a mai încerca. În loc să-și spună: „*Okay*, am căzut. Mă voi ridica și o voi lua de la capăt. Am reușit trei săptămâni fără țigări. Poate voi reuși din ce în ce mai mult sau poate că nu, dar tot merită să fiu în luptă, decât pe margine.” Cei mai mulți își spun: „Este evident că nu are rost. Nu mai încerc.”

Când crezi că se bucură Satan mai mult? Când ești copleșit de vinovăție și renunți să te ridici sau când o iei de la capăt, la nesfârșit? Ce încerc să îți spun nu este să iei păcatul tău și harul lui Dumnezeu în lejer. Ci să vezi că, disperând și cochetând cu sinuciderea, doar faci jocul celui viclean. Cât timp ești în viață, mai ai o șansă să lucrezi cu Dumnezeu la sfințirea ta. Când cedezi disperării și nu mai încerci, victoria Celui Rău este deplină. Domnul să te binecuvânteze și să-ți dea tărie în lupta nesfârșită pe care o avem de dus!

ȘTEFAN PENTRU TIMOTEI

Timotei, știu că lupta pe care o duci nu este ușoară. Mă regăsesc parțial în relatarea ta. Tot ce pot să-ți spun sunt cuvinte simple, dar izvorâte dintr-o inimă care empatizează cu durerea ta.

Citesc acum o carte care se numește *Lupta fiecărui băiat*, scrisă de Stephen Arterburn, Fred Stoeker & Mike Yorkey, publicată la *Societatea Biblică din România*.

Te sfătuiesc și sfătuiesc și pe ceilalți băieți/bărbați care sunt încercați de aceste duhuri să încerce să o procure, pentru a putea înțelege care este metoda cea mai potrivită de a lupta cu acest păcat. În ea se vorbește clar și într-un mod deschis despre autosatisfacere și efectele ei în viața de creștin. Cartea conține și multe mărturii ale tinerilor care au trecut prin probleme asemănătoare cu a ta (relații în afara căsătoriei și probleme care pot apărea). Te rog să faci rost de această carte (se poate procura și online). Să nu te lași înșelat

de gândul că poate este doar o altă carte care tratează superficial problemele tinerilor.

Eu, după multe încercări nereușite de a pune capăt păcatului, după douăzeci și șapte de ani de luptă, am reușit cu ajutorul Domnului, să găsesc eliberare. Încerc și fiecare zi este o nouă luptă, dar mă bizui pe promisiunile Domnului și pe Cuvântul Său și știu că Satan nu va mai avea câștig.

Ca și tine, și eu pot spune că sunt o persoană realizată, lucrez ca profesor și am toate lucrurile materiale de care am nevoie: o mașină puternică, un telefon bun etc. Dar nu lucrurile acestea împlinesc și desăvârșesc o persoană.

Sfatul meu este să-ți procuri cartea, vei vedea că nu sunt doar vorbe goale. În niciun caz să nu te gândești la sinucidere, luptă-te cu acest gând (duh) și nu te lăsa învins. Încearcă numai să te gândești la consecințele acestui păcat pentru veșnicie. Chiar îți dorești să fii rupt de Domnul Isus pentru eternitate? Dorești să fii un „ucenic” al lui Satan? Mă rog Domnului ca acest gând al tău să dispară și să începi cu adevărat lupta cea bună. Rămâi în pacea și harul nespus al Domnului Isus!

TINU

Iată povestea mea! „Cine are urechi de auzit să audă!” Voi începe prin a spune că mă numesc Tinu, de numai douăzeci și unu de ani, dintr-un județ anume. Orice copil, la începutul vieții, este atent la ce se petrece în jurul lui și, de multe ori, copiii își imită părinții prin ceea ce fac când ajung la maturitate, lucruri bune sau rele. Nu voi vorbi despre cum își pot educa părinții mai bine copiii, ceea ce este foarte important pentru creșterea lor, ci despre mine ca om.

Când eram copil, nu am făcut ce făceau părinții mei, doar m-am luat după gândirea mea în perspectivă. Chiar dacă eram foarte mic, înțelegeam anumite aspecte ale vieții. Am fost influențat de cămin și societate, ceea ce este bine, numai că dacă aceste două puteri mari ale formării unui om nu sunt

implicate în mod temeinic și spiritual, viața aceluia om în devenire va fi afectată grav, cum a fost și viața mea.

Din cauze cunoscute și necunoscute, am ajuns să cred mult timp, de când mă știu, că sunt homosexual, fără să-mi dau seama de ce sunt așa. „De ce mi se întâmplă mie asta? Oare a cui este vina, a lui Dumnezeu? A vrut să fiu așa?” mă întrebam în sinea mea, plin de durere și amărăciune. Este foarte greu să trăiești în patima asta, mai ales că nu înțelegi nimic, te lupti să te vindeci singur, iar când crezi că ai făcut-o, devii și mai dezamăgit. Este greu să trăiești în minciună continuă, nu faci decât să nu fii tu însuși, cel care trebuie să fii, ci un prefăcut. Cine a trecut și trece prin aceasta mă înțelege foarte bine.

Vroiam să mă schimb, dar nu găseam puterea, aveam nevoie de prieteni care să mă cunoască așa cum sunt, nu ca pe un fățarnic, și îmi ziceam că doar cei care știu prin ce trec mă vor înțelege. Așa am intrat pe internet să caut amici și am găsit acolo scris: „cum pot face o schimbare prin Domnul”. Nu m-a interesat prea tare, eram sătul de astfel de vorbe, dar am găsit pe cineva pe internet. Nu era homosexual, ci robul lui Dumnezeu, și nu avea patima homosexualității, era curat. El m-a călăuzit spre singura schimbare care există, cea cu Domnul nostru Isus Cristos, în viața mea cea singură și reală. M-au uns pe suflet cuvintele lui despre Domnul.

Am hotărât să mă schimb în urmă cu câteva luni, dar acum am luat hotărârea definitivă. Cu ajutorul vostru, al celorlalți colaboratori și al lui Dumnezeu am reușit să-mi pun viața la punct. Într-o seară, m-am rugat Domnului și mi-am cerut iertare pentru toate greșelile, iar acum mă simt alt om, curat pe dinăuntru. E o senzație pe care nu o întâlnești des. I-am cerut Domnului să-mi dea putere să trec peste tentațiile care îmi apar în cale. În trecut am intrat pe site-uri porno, dar acum am șters poze sau ceea ce mă compromitea, totul.

Amintiri la care să renunț nu cred că am; nu am avut decât două relații, dar nu m-am simțit în regulă ca om și am zis: chiar dacă am această problemă, nu trebuie să decad. Am

refuzat acest gen de relații, chiar dacă nu voi putea vreodată să fiu căsătorit în fața lui Dumnezeu sau să am copii. Îmi doresc din suflet, când mă întorc acasă, să aibă cine să mă întâmpine, să fiu fericit când vin acasă. Mă refer la copii aici. Copiii sunt un vis pentru mine. Când ajungeți acasă și se bucură copilul că vă vede și vă sare în brațe, bucuros că ați venit, cum vă simțiți? Sunt nefericit din pricina aceasta... Este cea mai mare dezamăgire de până acum.

Presupunând că ați avea un băiat, dacă ați afla că are aceeași problemă ca mine, cum ați reacționa? Mă scuzați de întrebare, sunt mai direct, câteodată pun întrebări ciudate. Pentru o fată consider că este mai ușor în astfel de situații, fiindcă nu este jignită de către semenii, dar pentru un băiat este un coșmar să trăiască într-o identitate falsă. Nu te poți simți bine atunci când te prefaci, când minți. E complicat, nu aveți cum să înțelegeți. Fiți fericiți că nu înțelegeți, considerați-vă norocoși!

Ambii mei bunici din partea tatei erau evanghelici. Ei nu mai sunt în viață de aproximativ zece ani. Bunica era o sfântă și cred că este acolo sus și veghează. Nu o spun numai eu, ci toată lumea care a cunoscut-o. Cerea iertare și unui copil dacă îi greșea. Părinții mei nu sunt evanghelici, dar sunt oameni cu frică de Dumnezeu sau eu așa tind să cred.

Am nevoie de putere! Citesc din Biblia bunicilor. Am terminat primele două cărți din Noul Testament, dar după un efort asiduu. Merită oricum, adică a trebuit să văd ce voi face cu viața mea. Nu e ușor să iei această decizie, pentru că e o decizie de viață, de viitor, dar, cum am spus, merită, mă simt liber. Mi-am arătat fața către Dumnezeu. Am făcut un nou început, adică I-am cerut iertare Lui. Nu vreau să par un fățarnic sau să mă laud, dar abia aștept să încep cea de-a treia carte, Evanghelia după Luca.

Nu mă întoarce nimeni și nimic, fiindcă am înțeles ce este bine pentru mine. Mi-a fost greu până acum, dar am văzut un drum pe care în trecut nu l-am zărit. În Noul Testament se spune că este păcat să cazi în ispită, nu să

o întâlnești. Dacă Îl ai ca sprijin pe Domnul, Îl rogi să te ajute să nu cazi în ispite și să nu-ți vină în minte. Eu așa am învățat, că și dacă te gândești la „diverse” este un păcat, dar cred că găsești puterea să treci și peste aceste aspecte ale vieții, cu ajutorul Lui.

Uneori, tristețea se abate din nou asupra mea. Plâng încontinuu. Atunci aș vrea să discut cu cineva ca să mă calmez, dar nu am cu cine. Nu am prieteni în care să pot avea încredere să le spun necazul meu, să mă înțeleagă. Oare de ce trec de la bucurie, liniște sufletească, brusc la depresie? Îmi este greu, dar vă am pe voi și pe cei din biserică; ei mă încurajează să nu mă abat de la cale. În ultimul timp m-am simțit mai bine, vorbind cu voi, cei care m-ați ajutat, susținut și sfătuit. Au fost patru persoane care mi-au indicat drumul. Mai am de luptat să-mi înving îndoielile. Nu aș vrea să-mi pierd speranța; dacă e ceva, încerc să vorbesc cu unul din voi. Domnul să vă binecuvânteze pentru lucrarea aceasta!

DUPĂ UN TIMP

Citesc mult în Biblie, merg regulat la biserică. Mi-am făcut prieteni și prietene acolo, din grupul de tineri. Am petrecut Revelionul împreună. Mă simt bine. Sunt cu Domnul.

[La câțiva ani după ce a scris această mărturie, Tinu s-a căsătorit cu o fată credincioasă, căreia i-a mărturisit înainte de căsătorie despre viața sa din trecut. Între timp a devenit tată.]

VALENTIN

Sunt Valentin și, intrând pe site-ul vostru, am văzut că nu sunt singurul care încearcă și dorește să se schimbe. Sunt creștin ortodox și nu pot duce o viață normală cu astfel de porniri, deoarece sunt împotriva idealurilor mele.

Am avut o perioadă în care chiar o luasem pe drumul cel bun, însă în ultima vreme gândul îmi stă numai la relații sexuale cu bărbați. Nu mă mai suport, plâng noapți întregi și

sunt confuz tot timpul. Mi-a pierit și pofta de mâncare, sunt total debusolat. Am neapărat nevoie de ajutor, fiindcă nu vreau să-mi distrug viața. Vreau să fiu un tip normal, cu familie (soție, copii), iar gândurile mele din această perioadă sunt total în contradictoriu cu ceea ce eu doresc.

Am douăzeci și doi de ani, iar până acum singurul contact sexual cu un bărbat s-a întâmplat în noiembrie anul trecut. Cristos mi-a dat atât de multe și m-a ajutat enorm. Oare nu ar trebui și eu să fac ceva pentru El? Pentru ceea ce El a făcut, eu vreau să mă schimb. Viața ne rezervă multe, și bune și rele, iar așa cum un lucru rău atrage după el un altul rău, așa se întâmplă și cu cele bune.

Eu unul aș prefera să nu am niciun fel de relație cu un bărbat, atât timp cât știu că, în felul acesta, mă îndepărtez de Dumnezeu. Este drept, El iubește și iartă pe toți, dar nu pot să Îi cer ajutorul și să continui să umblu cu bărbați. Dacă nu pot să o iau pe calea normală a vieții, măcar să încerc să Îi arăt că El există pentru mine și că Îl prefer pe El în locul unui bărbat. Măcar cu gândul acesta să fiu împăcat.

Câteodată îmi vine în gând sinuciderea și tare nu aș vrea să se ajungă la așa ceva. Viața mea pare fără rost în momentul de față. Prietenii mei sunt foarte puțini, de fapt am două prietene, nu am prieteni băieți deloc. Simt nevoia să împărtășesc cu cineva ceea ce mi se întâmplă și, de asemenea, să mă simt tras de mânecă atunci când greșesc. Vă rog să mă ajutați, atât cât se poate. Aștept răspuns cu nerăbdare. Vă mulțumesc.

CORINA PENTRU VALENTIN

Mă impresionează dorința ta de a-I fi plăcut lui Dumnezeu. Doresc să te încurajez, spunându-ți că nu ești singurul care se luptă cu o asemenea problemă și că Dumnezeu îți cunoaște atât frământările și suferința, cât și dorința de a fi cum vrea El. Nimic nu Îl va bucura mai mult pe Dumnezeu decât dacă alegi să trăiești. Gândul la sinucidere nu vine de la El. În schimb, dacă te vei ruga și dacă Îi vei dărui inima ta, Dumnezeu te va ajuta să te

schimbi și vei ajunge să-ți aduci aminte de suferințele tale ca de un vis urât care a trecut.

VALI

Luptați mai mult! Îmi pare atât de rău de noi, încât necurmat suspin sau oftez. Vă sfătuiesc din propria mea experiență, am douăzeci de ani, pentru că încerc și eu să scap. După ce am fost la trei păstori, am observat că, dacă nu facem nimic, cu nimic ne alegem, ba chiar suntem mai răi pe zi ce trece.

Vă promit că, dacă veți face ce vă zic, veți ajunge cel puțin în stadiul meu, deși încă mă mai lupt cu gândurile. Doresc ca Domnul să ne ajute să luptăm pe zi ce trece tot mai mult, ca să scăpăm din groapa sau chiar din prăpastia asta.

Experiența mea a fost puțin mai bună ca a unora dintre voi, cei ce ați scris. Am fost botezat cu Duhul Sfânt, iar apoi am întreținut relații sexuale cu băieți. În seara în care am început, nu am vrut să o fac, dar eram așa de robit, încât cu oricine dormeam în pat, doar băieți, îi forțam să facă sex cu mine. Am știut că nu e bine, dar nu m-am putut abține, și nu a fost numai o dată.

Dar apoi am avut o depresie de tremuram tot și nu mai puteam gândi. Eram sigur că din cauza a ceea ce am făcut. Parcă cineva îmi forța mâna la nas să mă omor sau, când vedeam un cuțit, parcă mă forța cineva să mă omor – slavă Domnului că nu am făcut-o! – dar apoi am mers la păstorul bisericii unde mergeam și i-am spus ce-i cu mine. Când i-am spus cum mă simt, mi-a sugerat să mă duc la psihiatrie. Am luat tratamentul și mi-am revenit puțin. De trei ori am fost internat.

Când am fost la o întrunire de frați înguști, vă spun sincer că ei sunt aspri cu nelegiuirea, dar sunt oameni ca noi, am vorbit cu niște păstori și le-am spus cu ce mă confrunt, că ochii mei fugeau după băieții mai simpatici. Tot așa a

mers și mai departe, ba mai mult, recent mă gândeam nopțile că dorm cu băieți, practicam și alte perversiuni sexuale. Dar am observat ce v-am spus mai sus, că nu rezolvăm nimic dacă nu încercăm.

Deși acum încă am atracție pentru ei, iar aceasta nu știu cum să o schimb, nu sunt de acord cu ideea că așa m-am născut și mă lupt. M-am rugat de nenumărate ori ca Domnul să mă scape, dar ceva din mine nu vrea și cred, din toată inima, că este natura umană păcătoasă, și știți cum e ea. Nu mai privesc poze și filme, deși m-am uitat la unul și nu pot să mi-l mai scot din cap. Am probleme și cu vocea unora, adică timbrul mă atrage la ei, cu mâinile, că au mâinile mai nu știu cum.

Am hotărât să nu mă mai uit la filme, chiar simple, cu tipi *cool*; nu am mai conversat cu cei care sunt așa și nici nu vreau, deși mă lupt mult, să nu cumva să mă dau la ei sau altceva de felul acesta. Vă sugerez să renunțați la ei, dacă îi aveți în preajma voastră; eu unul am hotărât să nu mă mai holbez la ei. Nu uitați că nu este ușor! Dar eu mă gândesc că mai bine stau cu capul în pământ acum, decât în ziua judecării. Rugați-vă cu lacrimi, iar dacă nu aveți, cereți-I lui Isus!

Încerc să mă integrez în familie, apoi între colegi, iar apoi în biserică. Îmi e frică că mă descoperă, dar să vă spun ceva: când mă luptam cu mine tot mai mult, cu atât mai mult conversau oamenii cu mine, deși nu știau ce-i cu mine, și asta cred că doar Dumnezeu o face. Mie mi se pare că sunt fățarnic, că încerc să fiu altul, fiindcă mă dau drept altul, dar și aceasta cred că vine de la Satan. Trebuie să credem Biblia, deși eu încă mă lupt să o cred. Dumnezeu cu voi! Doamne, dă-ne putere!

DUPĂ UN TIMP

Eu fac bine și încerc să lupt mai mult, deși nu mai am așa lupte mari, doar câteodată. Am urmărit seriale coreene ce nu au avut teme homosexuale, dar comportamentul efeminat și fața la fel de efeminată a actorilor mi-au plăcut și nu am avut

puterea necesară să renunț la ele. Mi-aș dori să am mai multă bunăvoință.

UN CREȘTIN PENTRU VALI

Ceea ce ai făcut până acum contează mai puțin. E deja trecut, iar trecutul nu poate fi schimbat. Problema e ce faci de acum înainte. Dacă vrei cu adevărat să scapi din homosexualitate, trebuie să iei firea ta decăzută și să dai cu ea de pământ, în numele Domnului nostru Iisus Cristos.

Ce înseamnă asta? Simplu: refuzi tot ce îți cere să faci în dezacord cu voia lui Dumnezeu, cu Cuvântul Lui. Și o faci ferm, fără să stai pe gânduri. Nu accepți nici măcar să privești la vreun bărbat mai „frumușel”, darămite să te holbezi.

Nu vei mai privi la nimic incitant, nu vei mai vorbi cu nimeni despre fostele tale experiențe homosexuale, descriindu-le în amănunt, și nu vei mai avea în față decât Biblia. Acolo vei găsi vindecarea, nu în altă parte!

Dumnezeu te vrea nou, curățit, iertat și spălat de toată murdăria acumulată. Pentru El nu contează ce a fost, ci ce este omul. Pentru asta Cristos a suferit și a murit, pentru ca noi să nu mai fim stăpâniți de greșelile pe care le-am făcut, ci să primim puterea Lui de a le depăși, de a le călca în picioare.

Drept urmare, pune mâna pe Cartea Cărților și citește zilnic din ea, roagă-te la Bunul Dumnezeu să te scape din robia asta și ferește-te de orice ar putea stârni păcatul tău. Domnul să fie cu tine!

VLAD

Mă numesc Vlad, am douăzeci și doi de ani, iar viața mea este cu totul alta decât ceea ce trebuie. Sunt homosexual și nu sunt mulțumit de ceea ce sunt. De la vârsta de cincisprezece ani până în prezent am avut nenumărate contacte cu persoane de același sex. Nu am vrut să fac aceasta, dar ce simt mă îndeamnă mereu și tot acolo îmi stă gândul. Mă simt bine cu bărbatii și, deși știu că nu este calea

pe care trebuie să merg și că nu este bine, de fiecare dată m-am implicat foarte profund și fără nicio rețineră.

Am avut însă eșecuri în urma relațiilor în care m-am implicat sentimental. Sunt nefericit, dar nu pot să mă las. Cum să fac și ce să fac, ca să fiu schimbat de ceea ce simt și de ceea ce sunt? Oare va exista vreodată posibilitatea de a mă schimba? Nu pot să cred, nu pot să văd cum poate fi schimbarea. Cele de pe site sunt scrise, dar până la fapte, nu știu dacă e real. Eu unul știu ceea ce sunt și nu cred că voi scăpa vreodată. Îmi pun tot felul de întrebări și nu găsesc răspunsul. Aș merge oricând la consiliere. Curiozitatea mă îndeamnă și chiar aș încerca dacă e posibilă schimbarea, după cum se spune.

Îmi amintesc de unele jocuri copilărești la lacuri, cu prietenii. Jucam prinsa prin apă, dezbrăcați, atingându-ne unii de ceilalți, ne cuprindeam în brațe unul pe celălalt și, în anumite momente, mă cuprindeau senzații de plăcere. Oare de acolo să fie dereglarea?

Am avut și relații de lungă durată cu bărbații. M-am îndrăgostit nebunește de cei cu care am avut o relație stabilă, ultima fiind de cinci ani. Stăteam împreună seară de seară și locuiam împreună ca persoanele hetero, în cuplu normal. Așa ne-am considerat și noi, doar atât, diferea orientarea sexuală, restul lucrurilor le-am făcut la fel ca într-un cuplu de hetero.

Ați auzit să se schimbe cineva la psiholog? Vreun homosexual? Tocmai am ascultat emisiunea cu *Contra Curentului* și acolo consilierul respectiv spunea că la psiholog șanse mari nu prea sunt, că acolo nu au dotări și prea multă experiență pentru cazuri de genul. Până și la *Contra Curentului* e foarte complicat, fiindcă mulți renunță, merg la ședințe o dată, de două ori și a treia oară nu mai merg.

Nu sunt evanghelic, dar îmi place să merg la biserică la evanghelici, mai rar acum, pentru că serviciul nu îmi permite vara. Și acasă ascult muzică de genul de pe net, Efraim – *Spre*

cer privim, Ierusalim – Când mă aflu-n prezența Ta, Emanuel Canada – Doamne, sunt al Tău elev, Raze de lumină – A trecut o zi, Harul popular – Vino!, melodii care îmi plac și mă fac să mă simt bine când le ascult.

Mă cunosc foarte bine și cu păstorul și cu mulți alții de acolo. Au încercat să mă ducă pe drumul acesta cu ei, dar neștiind ceea ce sunt. Am evitat, tocmai pentru situația în care mă găsesc. Mă gândesc că ar fi un păcat să fac asta. Nu vreau să par în fața lumii cinstit ca pocăit, dacă eu, în interiorul meu, nu sunt cum trebuie să fiu. Nu pot să fiu doar de față, în fața lumii, cum fac mulți alții din bisericile de evanghelici, fiecare din anumite motive sau din interese materiale sau financiare, pentru a fi ajutați. Mai mult, aș muri de rușine dacă ar afla păstorul despre mine, știind că am mers atâta timp așa acolo și mă cunosc toți cei mai importanți din biserică. Nu pot discuta despre problema mea cu cei care mă cunosc.

Aș dori să mai povestesc încă multe lucruri, dar nu îmi permite acum timpul să scriu, deși nu cred că o să-mi ajungă vreodată. Ar fi un roman întreg de povestit. Aș dori să destăinui pe parcurs tot ce am pe suflet, tot ce s-a întâmplat până acum în viața mea.

Deși nu cred că se va putea, încerc și vreau, de aceea apelez la dumneavoastră, pentru a mă îndrepta într-un fel sau altul să merg pe calea cea bună, într-o zi, când va fi posibil. Cine mă poate ajuta, aștept să mă contacteze.

FIRIMITURI

Tineri sau trecuți de prima tinerețe, diverși bărbați mărturisesc cât de dificilă și, mai ales, de nedorită este lupta împotriva homosexualității, o luptă nedreaptă și istovitoare. Unii au încercat, dar au eșuat de fiecare dată să scape de această patimă. Alții sunt pe punctul de a se resemna, dar își mai acordă o șansă, poate ultima. Toți au în comun un singur lucru: vor să iasă de sub robia homosexualității, care le fură fericirea personală, iar unora le pune în pericol relația cu cei dragi.

ADIȚĂ

Sunt un homosexual confuz și foarte deprimat. Vreau să mă opresc cu toată inima mea, dar nu pot. Am încercat să mă sinucid, să mă rănesc, dar tot așa sunt, cu perversiunile astea în capul meu. Vreau să mă opresc, sincer vreau! Puteți să mă ajutați?

ADY

Sunt un tip care Îl iubește pe Dumnezeu. Slujesc în biserică de la patru ani, fără să fie o zi în care să nu cânt. De mic mi-au plăcut băieții. Sunt cel mai mic dintr-o familie de șapte frați. Tatăl meu a fost alcoolic și o bătea frecvent pe mama. În urmă cu șase ani, tatăl meu a murit într-un accident. Acesta e cadrul în care m-am dezvoltat.

Nu am avut niciodată relații cu băieții, nici cu fetele, dar îmi doresc foarte tare. Știu că nu e bine ce fac și ce gândesc, dar nu mă pot schimba. Nu știu ce aș putea face ca să fiu eliberat.

Nu am vorbit niciodată cu nimeni despre treaba asta și de aceea nu aș vrea să se afle, dar mă gândesc că, dacă ați auzit atâtea povești de viață, mă puteți ajuta și pe mine. Aș dori însă un consilier român, o organizație românească, nu străină. Sau pe cineva cu care să vorbesc telefonic, dar să fie

român, dacă se poate din București. Aștept răspuns. Mulțumesc!

ANDY

Trebuie să recunosc că nu am avut relații cu nimeni, dar sunt tentat de câțiva băieți care se uită insistent în ochii mei și sincer, am fantezii cu ei și mă autosatisfac. Vizitez site-uri porno cu homosexuali și nu mă pot opri. Aș vrea, dar sunt atras. Nu știu ce să mai zic... Puteți să mă ajutați?

CALEB

Pace! Am o problemă cu homosexualitatea. Nu reușesc să fac o schimbare asupra mea. Sunt creștin, dar îmi este frică să vorbesc cu cineva din comunitate despre problema mea, ca să nu fiu exclus, și nici măcar înțeles nu cred că pot să fiu. De aceea am apelat la dumneavoastră, fiindcă am văzut că sunteți specializați pe această chestiune și îmi doresc să scap de problemă, dar nu știu cum. Vă mulțumesc pentru înțelegere.

CIPRIAN

Există speranță, să nu uităm asta! La Dumnezeu e cu putință. Ce să zic? Avem aceeași problemă: atracțiile față de băieți. Și eu vreau să scap de ele. Am treizeci și unu de ani, nu am dus o viață de homosexual, doar că sunt cam terminat. Nu lucrez, nu am chef de nimic, sunt speriat tot timpul. Încerc din răspuțeri să zâmbesc mereu. Mult timp am reușit, dar acum s-a aprofundat atât de mult această problemă, că nu mai văd nicio scăpare.

CORNEL

Vă rog, în primul rând, să nu-mi publicați nicăieri adresa de *Yahoo! Messenger*. Apoi vă rog să mă ajutați. Am o problemă asemănătoare cu mărturia lui Cosmin, respectiv autosatisfacere privind bărbați în filme XXX etc., fără sex cu bărbați.

COSTICĂ

Am citit multe teme cu privire la homosexualitate și mi-ați dat speranțe. Aș vrea să spun că am încredere în Dumnezeu, dar aș minți. Dacă te încrezi cu adevărat în

Dumnezeu, El te va ajuta, deși eu nu pot spune asta în dreptul meu. Ajutați-mă să cred cu adevărat în Dumnezeu și cred că voi reuși. Aceasta este cheia succesului.

COSTIN

Regăsire... Doresc ajutor în acest domeniu! Și eu mă lupt cu poftele firii.

DARIAN

Ce am citit în mărturii în același timp mă face să plâng, dar și să am un semn de întrebare. Oare acești tineri care zic că nu le mai plac bărbații deodată și că le plac fetele la nebunie, spun aceste lucruri pe site numai ca să ne facă să credem că așa și este? Am cerut cuiva care se ocupă de acest site să-mi facă legătura măcar cu o persoană care s-a lăsat de bărbați, răspunsul a fost că nu se poate, pentru a evita posibile relații nepotrivite. Până la urmă pe cine să mai crezi?

EMANUEL

Nu mai vreau să fiu homosexual! Mă poate ajuta cineva?

EMIL

Și eu am probleme cu homosexualitatea. Dar Dumnezeu mi-a scos în cale o persoană care a devenit cel mai bun prieten al meu. Nu știe de faptul că am înclinații spre cei de același sex, însă mă ajută foarte mult, mai mult decât își dă seama. În seara asta am alunecat în ispită. Mă simt foarte nasol. Dar știu că vine vremea în care o să fiu eliberat în totalitate de această practică. Cred asta și îi mulțumesc Tatălui pentru aceasta!

EUSEBIU

Știi, uneori, dacă nu-ți dai seama, poate încerci, dar nu reușești să te schimbi. Atunci când cauți pe cineva, dar nu găsești, e dureros să vezi indiferența. Credeți-mă că sunt oameni care caută ajutor, dar nu-l primesc.

FILIP

Am douăzeci și trei de ani, sunt evanghelic și mă confrunt de mult timp cu pornografia, autosatisfacerea și dorințe homosexuale. Am citit pe site că oferiți ajutor și aș fi tare interesat de acest lucru.

FLORENTIN

Vreau să primesc ajutor! Nu mai am putere! Vă rog să mă ajutați prin e-mail.

GAVRIL

Sunt un mic puști de șaptesprezece ani care, din păcate, are o altă orientare sexuală. Încă de mic am avut aceste înclinații. Nu sunt de acord cu ceea ce simt, dar de multe ori sunt cuprins de val și mă gândesc la multe prostii. Nu vreau să gândesc așa, ci să fiu normal ca toți prietenii mei.

Părinților nu le pot spune, mai ales că am tată vitreg, deoarece tatăl biologic nu a vrut niciodată să mă vadă, iar când a aflat că mama este însărcinată s-au despărțit. Eu port numele lui și primesc o pensie alimentară. Am rămas cu speranța că într-o zi va veni să mă vadă.

Când eram în clasa a patra, mama și-a refăcut viața, iar eu am fost mai puțin de acord, dar nu m-am opus fericirii ei. Poate acest lucru, lipsa tatălui, ca și micile greșeli din copilărie să-mi fi format acest caracter opus față de cel normal. Repet, nu vreau să fiu așa, vă rog ajutați-mă!

Am citit acum ce mi-ați trimis și da, recunosc că eu am trimis acel formular. Am fost prea laș să recunosc din prima. Îmi cer mii de scuze. Într-adevăr, sunt multe de adăugat la ce am scris în formular. Mulțumesc pentru răspuns, o îndrumare către ceva bun, către Dumnezeu. Nici nu știu de unde să încep și, când mă gândesc la greșelile din copilărie, mă înspăimântă gândul și mai tare. Eu în exterior trăiesc o viață normală, dar în interior am remușcări.

GEORGIAN

Am o întrebare: organizația dumneavoastră își desfășoară activitățile mai mult prin rețeaua de internet sau membrii grupului de consiliere au și o locație stabilă unde se desfășoară diferite activități? Dacă organizația există într-un anume oraș din vestul României, mi-ar plăcea să aflu orașul.

GHEORGHE

Sunt o persoană dificilă, dacă pot zice așa. Gânditoare de altfel, un filozof în multe lucruri. Toată ziua nu fac altceva

decât să mă gândesc. Am trăit o viață foarte chinută, încercată, care m-a făcut să fiu mult prea matur pentru vârsta de doar nouăsprezece ani. Detalii mai multe despre viața mea o să vă spun odată ce îmi răspundeți la e-mail. O să vă trimit un link unde mi-am publicat mărturia. Ceea ce doresc este să mă ajutați în unele lupte și concepții, care sunt foarte grele și înrădăcinate, de care nu pot fi lipsit nicio secundă din zi. Vă rog să îmi răspundeți cât de repede, simt că mă puteți ajuta. De fapt, prin intermediul altcuiva am dat de voi și am citit ceva mărturii interesante și profunde de altfel. Mulțumesc mult!

GRIG

Nu vreau să fiu homosexual! Mă detest!

HANS

Am nevoie de ajutorul vostru pentru vindecare!

IFRIM

Am nevoie de ajutorul dumneavoastră mai mult ca oricând. Vreau să scap de homosexualitate. Nu mai pot să trăiesc așa, vreau o viață normală, cum am fost, sau măcar bi, să pot fi cu o fată. Nu știu ce să mai fac! Mi-aș dori să mor, să scap de tot, dar mă gândesc la părinții mei, care ar suferi pentru mine.

ILIE

De ce e așa de greu să învingi homosexualitatea? De câte ori îmi pun în cap să elimin orice gând homosexual, apare ceva care mă împiedică și ajung înapoi de unde am plecat. Ce ar trebui să fac să nu mai fie așa? Chiar îmi doresc să nu mai fiu homosexual, deoarece asta m-a împiedicat mereu. Apelez și chiar îmi pun speranța în voi că mă veți ajuta să-mi descopăr masculinitatea. Am citit articolele voastre și de aceea vreau să mă ajutați cât mai direct, ca să spun așa. Vă mulțumesc anticipat.

ION

Sunt homosexual. Este așa de greu să spui acest adevăr părinților! Cum poți să le distrugi lumea, cum poți să le înlături fericirea? Trăiesc cu acest păcat de când mă știu și

este așa de greu, de parcă aş căra lumea pe umeri. Cum aş putea să pun această povară pe umerii părinților, pe care îi iubesc mai mult decât orice pe lume?

IONICĂ

Nu sunt sigur și nici nu prea am mare încredere că aş putea primi ajutorul dumneavoastră în ceea ce privește înclinația mea sexuală pentru cei de același sex. Știu însă că am nevoie să mă confesez cuiva, să spun ce am pe suflet și să știu că cineva mă sprijină și mă ajută. Mă lupt de ceva vreme cu mine însumi, însă rezultate prea mari nu sunt. Am de ceva timp în minte gândul să merg la un psiholog, însă nu am susținere financiară. Am reușit o bună perioadă de timp să mă „deconectez” de această lume, de posibile relații homosexuale, însă ispita este mare și mi-e teamă ca într-o zi să nu ajung iar la acele obiceiuri sau atracții. Deși nu mai interacționez cu astfel de persoane și nu mai pierd vremea pe site-uri de gen, în mintea mea și în corpul meu însă persistă aceste gânduri și nu știu cum să scap de ele. Vă rog din suflet să mă ajutați să scap de „boala” aceasta. Aștept un răspuns de la dumneavoastră cât mai curând.

IOSIF

Aș dori să mă eliberez de duhul acesta! Până acum nu am acceptat, dar cred că e momentul să mă schimb. Îmi este foarte jenă și nu știu cum să procedez. Vă mulțumesc.

IVAN

Vă mulțumesc, chiar mă simt mult mai ușurat. Am venit pe această pagină de internet de pe site-ul *www.homosexualitate.ro*, un site care parcă m-a citit ca pe o carte deschisă. Vă mulțumesc foarte mult pentru sprijin. De asemenea, dacă ați putea să-mi trimiteți prin e-mail modalități de a scăpa de homosexualitate mult mai explicite, vă rog să faceți acest lucru.

LAURENȚIU

Doamne ajută! Mă numesc Laurențiu, sunt dependent de autosatisfacere și mă uit la filme pornografice cu homosexuali. Cum aş putea să scap de această gravă

problemă? Cum aş putea să-mi pun filtru antipornografie?
Aştept mesajul dumneavoastră. Ajutați-mă, vă rog!

LEVENTE

Nu pot scrie bine românește și nici să vorbesc nu pot bine, totuși sper să mă înțelegeți. Eu am citit *Bărbați care au părăsit homosexualitatea* și mai multe lucruri. Eu nu știu cu cine scriu, eu vreau să vorbesc cu cineva despre problemele mele și aş vrea să știu cu cine scriu, dacă scriu cu o anumită persoană sau de fiecare dată este alta, pentru că eu vreau să vorbesc neapărat cu cineva. Dumnezeu să mă, să ne ajute!

LUCIAN

Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, fiindcă am niște gânduri care mă depășesc și aş vrea un răspuns la ele. De aproape șapte luni trec prin chinuri, dar aş vrea să pot vorbi cu dumneavoastră personal, că nu sunt prea încrezător în internet și nu vreau să se afle, în sensul că s-ar putea sparge parola sau ceva. Mulțumesc.

MARCEL

Am cincisprezece ani și sunt homosexual. Am crescut într-o familie creștină și știu că acest lucru nu e bun. Mă autosatisfac și am probleme cu pornografia. Vă rog, ajutați-mă să mă schimb!

MARCIAN

Cum pot să uit ce am făcut? Am făcut-o și acum regret, e cea mai proastă alegere pe care am făcut-o. Nu mă simt homosexual, doar că am fost naiv și am avut încredere într-o persoană care m-a trădat și manipulat ca să fac ce am făcut cu el. Nu sunt atras de bărbați, totuși am făcut sex cu un alt băiat și nu mi-a plăcut. Vreau să nu mă mai gândesc la ce am făcut. Da, chiar am sentimente de vinovăție și de rușine. Am prieteni, cu ei de ce n-am făcut? Sper ca Dumnezeu să mă ajute să trec peste asta în următorii ani. Mă puteți ajuta? Poate imi dați niște sfaturi.

MĂDĂLIN

Aș avea o întrebare. Am patruzeci și patru de ani, de mic orientarea mea a fost homosexuală. Am fost căsătorit, am

doi copii, am divorțat acum cinci ani pentru că nu mai puteam avea relații cu soția mea, mă atrag mai mult bărbații. Ce sfat ați putea să îmi dați? Sunt un om credincios, așa am fost crescut de părinții mei. Am vrut să scap de acest păcat pe care îl am, dar nu am reușit și nici nu cred că o să reușesc vreodată, cu toate eforturile mele și cu toată credința și rugămintile față de Dumnezeu. Vă mulțumesc și aștept un răspuns de la voi. Doamne ajută!

MIHAIL

Cu lacrimi în ochi scriu aceste cuvinte. Mă doare inima, dar trebuie să ies din lumea asta de nimic! Am nevoie de voi. Vă rog să mă ajutați!

NATANAEL

Interesant site! Și eu mă confrunt cu așa ceva și nu știu cum să scap. Din păcate, am cam încercat și nu am reușit nimic. Sunt evanghelic, născut evanghelic, slujeam până mai ieri în biserică, dar în ultimele luni m-am dat bătut.

NICOLAE

Cum să scap de homosexualitate?

OLIVIAN

Am descoperit acest site prin intermediul altui site și într-adevăr este foarte interesant. Îl voi citi în totalitate, pentru că simt că am nevoie de ajutor divin. Voiam deci să vă pun o întrebare. Eu sunt din județul Prahova. Cunoașteți cumva un duhovnic care a mai ajutat și pe alți oameni care se confruntă cu aceeași problemă pe care o am eu? Nu mă pot spovedi și cere ajutorul duhovnicului meu, pentru că, în primul rând, mi-ar fi o rușine foarte mare, iar în al doilea rând, nu știu cât de mult ar respecta regula spovedaniei, și anume să nu afle și altcineva despre asta. Nu vreau sub nicio formă ca părinții mei să sufere. Dacă cunoașteți vreun bun duhovnic din Câmpina sau Ploiești – orașele acestea sunt cel mai aproape de mine, sau de ce nu și din București, pentru că toamna o să urmez acolo facultatea, ar fi de mare ajutor pentru mine. Vă rog mult!

OVIDIU

Am văzut un comentariu pe un site creștin cu privire la problema cu pornografia (pe care o am și eu, din păcate) și aș dori instalarea unui filtru antipornografie.

PANDELE

Mă numesc Pandeale, am douăzeci și doi de ani și sunt din Ploiești. Am fost în credința Domnului și dintr-odată mi s-a schimbat viața într-un iad și m-am culcat cu un om matur, iar de atunci nu știu ce să mai fac. Dacă știți voi, vă rog frumos spuneți-mi ce să fac.

PETRUȘ

Am o întrebare. Știți un psiholog care să mă ajute să scap de boala asta psihică? Voi unde aveți sediu sau de unde sunteți? Am citit și de aceea v-am trimis e-mail. Vreau să iau legătura cu un psiholog ca să mă ajute.

SANDU

E tristă viața și înșelătoarea! Sunt evanghelic, m-am apropiat puternic de oameni care spun că slujesc Domnului și când m-am mărturisit unui frate m-a judecat. Am plâns! Rugați-vă pentru mine! Domnul cerului să ne ajute în veci și să ne scoată din gheara Celui Rău! Amin.

SEBI

Aș vrea să scap de pornirile mele homosexuale. Vă rog să mă contactați, însă vă previn că sunt reticent și ca până mă contactați s-ar putea să mă fi răzgândit. Vă rog să vă folosiți toată puterea și răbdarea pentru a discuta cu mine!

SILVIU

Pe internet se poate avea o stare de vorbă cu cineva care poate să dea ajutor de consiliere?

SIMI

Pentru cei care ați scris, vreau să știți că eu vă înțeleg perfect. Povestea noastră este aproape identică. Mi-ar plăcea să aud despre evoluția voastră și să rămânem în contact prin intermediul site-ului. Din experiența mea pot să vă spun un singur lucru: viața homosexuală nu merită nici cel mai mic

sacrificiu, nu face decât să ia tot ce a fost mai frumos creat în noi. Domnul să ne ajute pe noi toți!

ȘTEFĂNEL

Am și eu nevoie de ajutor!

TĂNASE

Nu mai pot! Atracția către bărbați este din ce în ce mai mare și nu mă mai pot controla. Aș vrea să știu dacă mă puteți ajuta. Cu mult respect, Tănase

TEODOR

Sunt homosexual și aș dori să scap de acest lucru, pentru că știu că nu este plăcut lui Dumnezeu.

TOADER

Pace! Numele meu este Toader și aș dori să cer sprijin și consiliere în depășirea sentimentelor de vinovăție și neliniște care străbat ființa mea în legătură cu orientarea mea sexuală, fiind atras de cei de sexul meu și, în același timp, și de sexul opus, deși știu că nu e bine și biblic, și totodată sunt conștient că starea mea poate fi schimbată de dragostea, harul și bunătatea lui Dumnezeu.

Doresc să mă căsătoresc și să am o căsnicie fericită și binecuvântată de Domnul și am unele momente când doresc din toată inima mea să sparg gheața cu o fată, dar Cel Rău are grijă să aducă în viața mea acele gânduri și sentimente care mă împiedică să fac acest lucru.

În speranța unui sfat, sprijin în rugăciune și ajutor în depășirea acestui moment, vă mulțumesc și Dumnezeu să vă binecuvânteze!

TOMA

Încerc să găsesc ajutor. Știu că se practica la dumneavoastră un fel de terapie online, fiecare își spunea povestea și fiecare încerca să ajute. Existau și doi moderatori psihologi care ofereau ajutor. Chiar am luat parte la așa ceva acum ceva vreme, dar am renunțat. Mă credeam „vindecat”, dar se pare că nu sunt. Vă rog să îmi spuneți dacă se mai practică chestia asta și cum pot lua parte, un mail, orice, ceva să mă ajute. Am uitat cum se proceda. Am uitat... Știu că am

găsit această terapie online de pe *homosexualitate.ro*. Sunt conștient că am această problemă și vreau să o schimb. Vă rog, ajutați-mă!

VASILE

Din câte am înțeles, se poate instala un filtru antipornografie. Îmi puteți instala și mie, vă rog? Sunt în pragul disperării și nu mai știu ce să fac. Mulțumesc anticipat!

VIOREL

Înțeleg perfect stările prin care trec cei care scriu pe acest site. Cel mai greu e atunci când înțelegi sau cunoști Biblia, este lucrul care te macină cel mai mult. Am fost membru al unei biserici, care sunt sigur că respectă ce cere Dumnezeu, și cu toate acestea am ajuns să cred că nu trebuie să mă mint singur. Am trecut prin experiența amară a divorțului. Datorită faptului că am rămas singur, a felului meu de a fi mai închis, a neîncrederii în femeie, am ajuns să-mi caut prieteni de același sex. Nu mi-a părut rău că m-am legat sufletește, iar de aici și unele practici neîngăduite. Știu că nu e corect, dar nu am găsit anturajul care să mă ajute să scap. Îmi pare rău, asta e viața. Nu are rost, nu cred că pot fi ajutat de Cel de Sus.

VIRGIL

Și eu mă lupt cu o identitate homosexuală și sufăr foarte mult. Aș dori să pot vorbi cu cineva mai mult.

ZAHARIA

Trec prin „conflictul” aceasta cu mine însumi. Problema e că mă simt atras de cei de același sex și, cu toate acestea, încerc să-mi reprim sentimentele și orice e legat de homosexualitate. Nu le reprim din cauza lui Dumnezeu sau pentru că mi se pare o dezamăgire experiența anterioară (pentru că am avut parte de una), dar dintotdeauna am știut că nu e ceva normal și sunt foarte curios dacă există vreo metodă de a reveni pe calea hetero, fiindcă deja începe să mă afecteze psihic toată chestia asta. Vă mulțumesc și aștept un răspuns.

PROBLEME UMANE, SOLUȚII DIVINE

Să crezi că te-ai născut homosexual este una dintre cele mai mari înșelări cu care îți poți sabota viața, dacă ai atracții față de persoanele de același sex. Totuși, asta cred mulți dintre cei care au încercat să scape de homosexualitate, ajutați de cei „toleranți”, care le vor „binele”. Pentru că lupta e grea și nu reușesc singuri să învingă patima, o bună parte dintre homosexuali sau lesbiene renunță și cred că nu mai există nicio scăpare. Însă realitatea e diferită. Orice viață poate fi schimbată. Atât timp cât există Dumnezeu și El are un plan bine organizat pentru orice, atunci e clar că are un plan și pentru fiecare dintre noi. El este punctul de pornire, indiferent unde suntem, iar îndrumarea oferită de El prin Cuvântul Său (Biblia), transformă orice punct mort într-un izvor de viață.

❖ Unul dintre cititorii noștri consideră că homosexualitatea nu este anormală, ci scoaterea ei din sfera normalității se datorează unor oameni ca noi, care susțin că relațiile cu persoane de același sex sunt păcătoase și deci anormale. Cu alte cuvinte, el crede că noi repetăm o minciună care, în timp, a devenit adevăr. Omul se ceartă cu noi și ne acuză de manipulare prin propovăduirea adevărului biblic și nu vrea să înțeleagă faptul că scopul nostru nu este de a îndoctrina pe nimeni sau de a impune o credință anume, ci de a arăta purul adevăr despre păcatul homosexualității.

UN CREȘTIN

De ce aperi homosexualitatea? Găsești ceva pozitiv în ea? Ți se pare că este un mod de viață în care progresezi atât fizic, cât și spiritual? Ai găsit sursa fericirii în homosexualitate? Te întreb lucrurile acestea, desigur, făcând abstracție de partea morală a problemei. Chiar dacă înlăturăm orice atitudine creștină, religioasă, morală din

discuție, homosexualitatea tot rămâne o direcție cu consecințe oribile.

Cât privește misiunea făcută pentru îndreptarea și salvarea oamenilor din acest mod distructiv de a trăi, nu doar noi suntem cei care spunem că homosexualii sunt nefirești, nu doar ei înșiși o recunosc, ci chiar Cel care ne-a creat pe toți a spus-o încă de la început: „Să nu te culci cu bărbat ca și cu femeie; aceasta este spurcăciune.” (Levitic 18:22) Îndrăznești să contesti ceea ce Autorul Perfect al întregii creații a spus și a condamnat? Vrei să spui că Cel care a creat și a ordonat totul nu știe despre ce vorbește?

Homosexualitatea este respingerea căii normale a vieții, împotrivirea față de ordinea firească, funcțională a lucrurilor, a relațiilor, a progresului și a lui Dumnezeu Însuși. Dintr-o astfel de alegere nu vei obține niciodată ceva bun, ci doar o scurtă amăgire care te va doborî la finalul vieții. Și aceasta încă pentru eternitate.

Homosexualitatea, la fel care oricare altă problemă a omului, se vindecă. Este greu de crezut doar pentru cei care nu au vrut cu adevărat vindecarea și pentru cei lași, care așteaptă să intre vânatul în gura leului adormit.

Dumnezeu este iubitor și este și drept. El iubește și nu minte. Dacă El Însuși a spus că vindecă orice boală a celor care cred și vor să fie vindecați, atunci așa este. Vindecarea nu este instantă și nici nu înseamnă întotdeauna ceea ce ne dorim sau credem noi. Vindecarea pornește din suflet și se reflectă în corp. Cu alte cuvinte, sufletul este cel care trebuie vindecat, iar aceasta înseamnă credință, rugăciune și practică a celor spirituale.

Altfel, te amăgești singur și respingi adevărul. Pe scurt, te lași pradă Diavolului, care abia așteaptă să te momască cu tot felul de minciuni și plăceri efemere, care se vor dovedi groapa în care vei cădea negreșit în ultima clipă a vieții tale, când iertarea pe care ai respins-o toată viața nu va mai putea fi acordată.

Vindecare există, șansa iertării este accesibilă oricui, oricând, iubirea lui Dumnezeu este prezentă în viața oricui, jertfa lui Iisus Cristos este pentru toată lumea, dorința de schimbare este însă doar a omului.

Așa cum alegi să fii homosexual și te-ai lăsat cuprins de patimă, așa alegi să fii schimbat și să te lași cuprins de voia lui Dumnezeu. Dumnezeu să ne ajute pe toți să ne ferim de planurile Celui Rău! Amin.

❖ Un tânăr ne dezvăluie că este atras de bărbați, dar face tot posibilul să reprime orice legătură cu homosexualitatea. Conștiința îi spune că ar fi o greșeală să cedeze patimii și vrea să știe dacă există vindecare pentru cei momiți sau prinși cu totul în lanțurile homosexualității. Mai ales că, odată cu trecerea timpului, problema își pune amprenta serios asupra psihicului. Dacă te regăsești și tu în situația cititorului nostru, urmărește răspunsul de mai jos.

UN CREȘTIN

Nu știi ce vârstă ai, dar îmi imaginez că ești încă foarte tânăr. Spui că ești atras de persoanele de același sex și îți reprimi sentimentele.

Ce înseamnă „sunt atras de persoanele de același sex”? Îți place cum arată anumiți băieți, cum stau hainele pe ei, cum au părul aranjat, cum au tenul? Căci, în caz de nu ai observat, în zilele noastre au ajuns bărbații (cei născuți după Revoluție) să arate mai bine decât femeile. Cred că stau ore în șir în fața oglinzii ca să arate *cool* și *trendy* și să fie *șucari* (cuvânt *romanes*). Este firesc să îți atragă privirea. Câteodată și mie mi se întâmplă să mă holbez la câte unul care „iese din tipare”. Aceasta nu mă face homosexual, ci doar curios și intrigat de ceva „nou”.

Ceea ce Dumnezeu a spus cândva legat de aspectul exterior al oamenilor, se întâmplă astăzi întocmai. Bărbații au ajuns să se asemene foarte mult cu femeile și invers. Nu doar în privința vestimentației, ci și în privința comportamentului. Și ei și ele se îmbracă aproape la fel (aceleași culori, același tip de tunsoare, același tip de accesorii) și se comportă la fel

(bărbații au început să aibă gesturi și reacții feminine, iar unele femei au început să fie bărbați în fuste). Lucrul acesta bulversează, mai ales când este acceptat și tratat ca fiind normal.

Homosexualitatea își are bazele într-un comportament și o atitudine greșite. Este lesne de înțeles că astfel de greșeli acceptate și chiar promovate de societate nu vor face altceva decât să îngroașe rândul celor care cred că sunt normali, deși practică homosexualitatea, un păcat foarte grav.

Faptul că știi că nu este normal să simți o atracție sexuală față de bărbați este, deși poate nu realizezi, chiar de la Dumnezeu. Conștiința ne spune când ceva nu este în regulă, iar ea ne-a fost lăsată de El pentru a ne da seama când greșim, chiar fără a avea Biblia la îndemână pentru a verifica.

O experiență sexuală anterioară neplăcută nu este un capăt de țară sau un verdict final. Să fim serioși, viața este atât de complexă, încât nu poți pune o etichetă (mai ales asupra ta!) dintr-o singură neplăcere. Întreabă o persoană căsătorită câte „dezamăgiri” a avut și o să mai aibă. Fac parte din viață și trebuie să te aștepți la ele.

Înainte de a te eticheta (cineva sau tu însuși) ca fiind homosexual, trebuie să știi următorul lucru: homosexualitatea nu definește o persoană, ci definește un act. Atracții față de persoane de același sex au toți oamenii. Toți și-au pus, cel puțin o dată în viață, întrebarea: „Cum ar fi dacă...?” Însă acestea sunt întrebări din categoria: „Cum o fi să fii criminal sau cum o fi în pușcărie?” Doar nu ai de gând să îți răspunzi prin propriile acte la acele întrebări, nu?

Orice „conflict” interior te afectează psihic pentru că generează întrebări fără răspuns, frustrare, incertitudini și, până la urmă, este vorba de tine. Este mai ușor când vorbești sau gândești despre altul, dar când este vorba de tine, treaba devine deja foarte serioasă. De ce eu? De ce mi se întâmplă mie asta? Ce am făcut greșit? De ce să merit să mă confrunt cu așa ceva? Îți sună cunoscute întrebările acestea?

Sunt mulți oameni care și le pun și ar da orice să aibă răspuns la ele. Cheltuie averi pe medici, tratamente (crezând că este vreun dezechilibru chimic în corp), cărți și alte terapii „de ultimă oră”, încercând să scape de o problemă pe care doar Dumnezeu o poate rezolva.

Majoritatea celor care se confruntă cu deviații de comportament (căci și homosexualitatea se încadrează în această categorie) nu vor să înțeleagă și să accepte că medicii și terapeuții doar tratează. Ei nu vindecă nimic. Vindecarea vine de la Creator. Doar Cel care a creat poate să restaureze ce a creat. Iar Creatorul Acesta, Dumnezeu, a spus că va vindeca pe oricine crede în Fiul Său, Iisus Cristos.

Și când te gândești că este gratis... Tot ce trebuie să faci este să te apropii de El, să Îl cauți, să Îi ceri ajutorul, să ai o relație cu El. Fericirea unui om pornește de la o relație reală cu Dumnezeu, iar de acolo decurg celelalte relații. Și decurg bine, ba chiar decurg foarte bine, căci El este sursa oricărui bine.

Nu există alt loc de vindecare, decât la Dumnezeu. Îți spune aceasta unul care a avut și el nevoie de vindecare (dar de o cu totul altă problemă). Și sunt dovada vie că Dumnezeu nu spune NU unui om care are nevoie de ajutor, dar dorește să vrei să fii ajutat și să o vrei din tot sufletul.

Mai este un punct pe care foarte mulți nu-l abordează. De ce unii oameni nu simt atracție sexuală față de persoanele de sex opus? Oare căsătoria, sexul, sunt un dat obligatoriu? Oare acesta este drumul pe care TREBUIE să mergem toți? Dar celibatarii au o problemă, lor le lipsește ceva? Sunt handicapați (fie și sufletește)?

Te-ai întrebat dacă nu cumva rolul tău în viața aceasta este unul mai important decât să ai o relație cu cineva și să-ți trăiești viața într-un mod firesc, obișnuit, banal? Dacă Dumnezeu a pregătit pentru tine ceva măreț? Ceva pentru care nu mai este loc de o relație, ceva care îți va solicita toată atenția și efortul, ceva care îți va da o valoare nemăsurată,

comparativ cu firescul unei vieți obișnuite? Dacă ești chiar tu omul care va schimba ceva în lume?

Vrei răspunsuri, sunt sigur. Caută-le la Sursă! Întreabă-L pe Dumnezeu ce vrea de la tine și ce trebuie să faci pentru a fi pe drumul cel bun, pe drumul către fericire. Îți garantez că, dacă Îl cauți cu adevărat, vei fi uimit să vezi cum îți va răspunde, rând pe rând, la toate întrebările, îți va explica de ce și, mai ales, pentru ce treci prin ce treci. Ai credință!

❖ Lupta cu homosexualitatea nu este deloc ușoară și, ca în orice bătălie, nu toți câștigă. Din păcate, și noi am citit mesajele unor persoane care au renunțat la armele puse de Dumnezeu la dispoziție și au pierdut. Au decis să renunțe. Ba chiar unul dintre ei a hotărât să își promoveze modul de viață murdar printr-un blog unde își expune patima și trăirile dirijate de Diavol.

UN CREȘTIN

Ai făcut o alegere greșită, care îți va genera multă nefericire și dezastru spiritual. Să fii homosexual nu este normal, nu este sănătos, nu este permis. Este o viață trăită în minciuna Diavolului și o sfidare a iubirii lui Dumnezeu, acel Dumnezeu care te-a creat, te-a făcut sănătos, ți-a dat tot ce ai acum.

Dumnezeu nu te-a făcut homosexual, prin urmare de ce ai ales modul acesta de a fi, de a trăi? De ce ai ales să trăiești o viață plină de mizerie? Căci homosexualitatea aceasta este: o spurcăciune.

Întoarce-te la Dumnezeu cât mai repede, căci El iartă și te va ajuta să treci peste această alegere greșită. Te va ajuta să te îndrepti și să duci o viață cu adevărat fericită. Nu îți rata șansa la fericire reală. Nu spune NU iubirii adevărate, în schimbul unei minciuni!

Roagă-te la Bunul Dumnezeu să te ajute, în Numele Domnului Iisus Cristos, și vei fi transformat în bine, așa cum nu ți-ai închipuit niciodată! Dumnezeu să fie cu tine!

❖ Un tânăr nesigur ne povestește despre confuzia în care se află. Nu știe sigur dacă este homosexual sau nu, dar crede

că ar putea fi. Are atracții față de cei de același sex. A citit articolele de pe site-ul nostru, dar spune că nu i se potrivesc. Ca mulți alții, și cititorul nostru a auzit una dintre cele mai des întâlnite minciuni despre homosexualitate: că te naști cu ea. Părerile sunt pro și contra în mediile unde Dumnezeu nu există pentru oameni, dar pentru cei care au citit Cuvântul Domnului și știu că el este Adevărul, nu există urmă de îndoială: homosexualitatea este păcat mare, dar Dumnezeu este milostiv și credincios, încât vindecă orice neputință, în schimbul pocăinței adevărate. Tânărul nostru vrea un răspuns, ceva care să-i alunge orice nesiguranță. Am încercat să îi oferim unul pe potrivă sufletului său, în rândurile de mai jos.

UN CREȘTIN

Nimeni nu se naște homosexual sau lesbiană. Aceasta este o minciună ordinară, creată de cei care s-au văzut în postura aceasta, le-a plăcut și au constatat că lumea nu îi acceptă. Era evident că trebuiau să creeze o minciună, pentru a genera un precedent de la care să pornească acceptarea.

Dumnezeu nu a creat oamenii ca să-i distrugă, ori să spui că oamenii se nasc homosexuali înseamnă că sunt făcuți pentru a fi nimiciți, căci Dumnezeu urăște homosexualitatea.

Înclinațiile către păcat pot avea o bază înăscută, o moștenire de la rude, însă acceptarea și asumarea păcatului ca mod de viață este alegerea fiecăruia.

Dacă ai avut o relație sexuală cu cineva de același sex, atunci ești homosexual sau lesbiană. Dacă nu ai întreținut relații sexuale cu cineva de același sex, nu ești. Homosexualitatea este un act, nu o stare.

Atracție față de persoane de același sex avem cu toții, căci suntem făcuți pentru a ne atrage unul pe altul, pentru a fi și a trăi neșeyarati, în comuniune, însă problema este până unde ajunge atracția. Ce faci cu ea, cum o vezi, ce atitudine ai față de ea și ce aștepți de la persoana de același sex. Acolo este hiba.

Homosexualitatea și lesbianismul sunt păcate grave, care provin dintr-o eroare de relaționare, atât la nivel psihic, emoțional, cât și fizic. O atitudine și un mod de gândire greșite față de o persoană de același sex pot degenera într-o relație de tip homosexual. Așadar, problema este în mintea oamenilor. Iar dacă mintea este greșită, tot mintea trebuie corectată.

Eu știu un Doctor perfect care corectează orice eroare în organismul și în structura mentală umană. Se numește Iisus Cristos, este Fiul lui Dumnezeu și „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilile Lui suntem vindecați.” (Isaia 53:5)

Deci calea către reabilitare din orice problemă, din orice boală, din orice deviație sau din orice eroare de gândire/simțire/relaționare este una singură: Dumnezeu.

Apelează la Dumnezeu, roagă-L să îți explice de ce treci printr-o situație complicată, cere-I să te îndrume către calea cea dreaptă și să îți dea puterea să NU greșești, astfel încât să cazi în plasa Celui Rău.

Ține minte bine lucrul acesta: NU ești homosexual! Este posibil să ai doar o problemă de relaționare, o lipsă de afecțiune din partea masculină (poate o relație proastă cu tatăl tău) care își cere tributul mai târziu în viață. Adevărul este că orice gol cere să fie umplut, iar dacă nu este, creează conflicte. Cere-I lui Cristos să umple golul din viața ta și El va face tot ce este bine și necesar pentru sufletul tău. Ai credință și orice nesiguranță, teamă, situație neplăcută va fi rezolvată! Dumnezeu să te lumineze!

❖ Un cititor ne scrie că încearcă să găsească ajutor. A apelat la un psiholog cu ceva vreme în urmă, după care a renunțat, crezându-se „vindecat”. Acum însă este conștient că are o problemă cu homosexualitatea și vrea să o rezolve.

UN CREȘTIN

Ca să poți rezolva o problemă, trebuie să știi cum a început, de unde a apărut, ce a provocat-o. Trebuie să știi, să

accepti că ți s-a întâmplat și că nu e un capăt de lume, apoi să o rezolvi.

Nu știi ce vârstă ai, ce situație familială ai avut, ce te-a determinat să încerci să vezi „cum e” homosexualitatea, însă cert este că, la fel ca orice alt păcat, și acesta poate fi înlăturat din viață.

Poți cumpăra „n” cărți și poți citi „n” site-uri, dar vindecarea adevărată vine de la Dumnezeu, iar Dumnezeu Îi ajută pe cei care Îl caută și Îl roagă. E o decizie pe care trebuie să o iei. Trebuie să-ți formezi bărbăția și să știi când să spui DA și când să spui NU .

A spune NU este un act de bărbăție reală. E greu să ai forța necesară să spui NU, când toată lumea din jurul tău spune DA și cedează în fața „ofertei” lumii. Însă dacă vrei să ai o viață fericită, altă soluție nu există.

Să știi că nu ești nici singurul, nici ultimul dintre oameni care este pus în situația de a spune un NU hotărât, în ciuda presiunii constante a obișnuinței, a poftei, a libertinajului prezent pe toate căările. Iar dacă întreaga lume s-ar prăbuși în imoralitate, câțiva tot ar sta drepti, iar dacă ei pot și tu poți!

Cea mai bună terapie este o legătură reală și constantă cu Dumnezeu. Citește Biblia în fiecare zi, roagă-te neîncetat și învață să spui DA lui Dumnezeu și NU propriilor înclinații rele. Te asigur că rezultatul te va mulțumi.

Fiecare dintre noi are de dus o luptă aprigă cu el însuși. Eu am avut una, tu ai alta. Tactica este aceeași, doar problema diferă. Drept urmare, te încurajez să începi să fii bărbat cu adevărat și să lupți cu toată puterea ta, încredințat fiind că Dumnezeu îți este alături. Vei reuși doar dacă vrei cu adevărat!

❖ Cineva care crede că te naști homosexual sau lesbiană își exprimă punctul de vedere că nu este bine să vorbim despre homosexualitate ca despre un păcat sau ca despre ceva anormal. Mesajul pare să ne sugereze că este o luptă pierdută din start sau poate că nici nu ar trebui să vorbim

despre luptă. Persoana ne acuză că, prin ceea ce facem, am putea provoca chiar sinuciderea unor tineri, prin aflarea adevărului despre homosexualitate.

UN CREȘTIN

Niciun om nu se naște homosexual, alcoolic, curvar, drogat, diabetic, hoț. Dacă ai o conștiință clară, neadormită, știi și tu singur acest lucru. Homosexualitatea este o alegere de a da curs unor înclinații greșite. Homosexualitatea nu este înclinația, este cursul pozitiv și asumarea acelei înclinații ca identitate și mod de viață.

A te naște cu o înclinație sau preferință către consumul de vin roșu nu te face alcoolic. Dar a face din acea băutură plăcerea și scopul vieții tale, DA!

Încetați să mai spuneți și să mai credeți că homosexualitatea este înnăscută. Nicio alegere nu este înnăscută! Aceasta este doar scuza prin care homosexualii și restul păcătoșilor vor să se îndreptățească, astfel încât societatea (oamenii cu credință și moralitate) să îi accepte și să nu îi mai blameze.

Într-adevăr, nu există un buton pe care apeși ca să schimbi ce este greșit. Dacă ar fi fost, Cristos, Fiul lui Dumnezeu, l-ar fi apăsat ca să înlocuiască singura cale de rezolvare: Crucea. Crucea este singura cale de rezolvare a păcatului, iar prin Cristos suntem vindecați de orice greșală, de orice decizie greșită.

Există vindecare pentru homosexuali, așa cum există pentru orice om și pentru orice greșală pe care a făcut-o sau ar putea-o face. Însă, cum ai spus și tu, nu există un buton, există credința. Prin credința înfăptuită, orice homosexual poate fi o nouă făptură, curată, spălată de un trecut murdar și îndreptată către un viitor fericit.

Lucrurile nu se întâmplă peste noapte și, în niciun caz, nu sunt floare la ureche. Altfel, ce credință ai mai avea, dacă ai bate din palme sau ai trimite un e-mail lui Dumnezeu ca să-I scrii că mâine, la patru și un sfert, vrei să fii nou?

Orice transformare ia timp, motiv pentru care mulți nu vor să accepte că homosexualitatea se poate vindeca. Nu au răbdare și nu fac nimic pentru a fi schimbați. Nu se implică în proces. Credința în Dumnezeu nu este o relație unilaterală. Este vorba de două ființe: Dumnezeu și omul. Ambele trebuie să lucreze împreună pentru atingerea obiectivului comun.

Între un homosexual care își asumă păcatul și moare cu el și un homosexual sinucigaș, nu există nicio diferență de finalitate. Ambii ajung în iad. Singura diferență este că cel care nu se sinucide își acordă șansa iertării și vindecării. Cristos așteaptă pe oricine să se întoarcă la El și să fie vindecat. Toți suntem bolnavi de ceva. Nu boala, deviația, păcatul, dependența, idolii contează, ci dorința de a scăpa. Ea te salvează.

Trebuie să vrei să fii vindecat, să îți pui toată credința în Iisus Cristos și să faci TOT ce poți pentru a te îndepărta de păcat! Aceasta înseamnă vindecare!

❖ Un cititor de-al nostru ne mărturisește că a fi homosexual este o realitate crudă, dar adevărată. El consideră că s-a născut cu patima aceasta ce „nu poate fi vindecată”. De asemenea, susține că toate cazurile de homosexuali care și-au depășit patima sunt minciuni, iar acei oameni ar trăi o viață dublă. Afirmatia lui se bazează doar pe faptul că unii dintre așa-ziii foști homosexuali i-ar fi făcut avansuri sau căutau să își satisfacă poftele sexuale murdare cu el.

UN CREȘTIN

Ceea ce spui tu nu este decât o scuză pentru păcatul tău și, mai trist, o capitulare în fața unei situații pe care o poți schimba oricând.

Nimeni nu se naște în niciun fel greșit. Suntem creați de Dumnezeu, o ființă perfectă în care nu este nici urmă de rău, de greșală, de deviație, de schimbare. El a fost perfect dintotdeauna și așa va rămâne pentru totdeauna.

Singurele imperfecțiuni pe care le avem vin de la rude (părinți, bunici), iar acelea, cu siguranță, nu sunt definitive. Pot surveni mai devreme sau mai târziu în viață, însă între o înclinație către un păcat și săvârșirea lui este o mare diferență. Între a-ți plăcea mai mult bărbații și a face sex cu ei, este o mare deosebire. A avea o preferință pentru ceva este cu totul altceva decât a te identifica cu acel ceva și a-ți face un mod de viață din acel ceva.

Acei care spun că s-au vindecat și și-au făcut propuneri „discrete” sunt oameni care evident nu s-au vindecat și, mai mult decât atât, oameni care nici nu au vrut să se vindece, ci doar să-și ascundă mizeria.

Sunt foarte multe cazuri din acestea, trebuie să recunoaștem. Și vor mai fi, probabil și mai multe, odată cu trecerea timpului, însă te interesează? Te ajută cu ceva? Eu cred că nu.

Când nu vrei cu adevărat să ieși dintr-o situație, nu vei ieși. Când aștepti ceva ce nu se va întâmpla, aștepti degeaba și intervine resemnarea. Știi unde este problema? Homosexuali nu vor cu adevărat să fie vindecați. Vindecarea nu este magie, nu bați din palme și gata. Nu te rogi la Dumnezeu să te vindece cât mai repede și ușor, iar Dumnezeu – ca un sclav al tău – este obligat să treacă la acțiune. Nu! Vindecarea este un proces de durată, care implică:

1. Dorința de vindecare – o dorință mai puternică decât păcatul de care vrei să scapi.

2. Credința în atotputernicia lui Iisus Cristos, Fiul lui Dumnezeu – El și-a purtat pedeapsa pentru homosexualitate când a fost răstignit pe cruce și însuși păcatul și l-a purtat, deci știe clar ce înseamnă.

3. Acțiune din partea ta în depășirea păcatului – nimeni nu așteaptă pasiv ieșirea dintr-o tulburare, ci face tot posibilul să limpezească apele. Aceasta înseamnă să renunți la orice legătură cu păcatul și să faci tot ce îți stă în putință

(eforturi maxime) să te îndepărtezi cu totul de ce ai trăit greșit.

Abia când întrunești toate aceste condiții pentru vindecare, poți să te aștepti să o obții. Așa cum am spus și altora, din proprie experiență, pentru orice izbăvire dintr-o greșeală/patimă/dependență trebuie să fii conlucrător cu Dumnezeu, nu spectator, fiindcă Dumnezeu nu este sclavul tău, ci este într-o relație cu tine. Nu ești doar o marionetă, ești viu, ai mai multă putere de acțiune decât crezi, dar o folosești greșit.

Homosexualitatea nu este un sentiment (ca la heterosexuali), este o înșelare. Este o poftă trupească împotriva firii, acoperită bine de Diavol într-o minciună ușor credibilă. Aceasta va fi întotdeauna. Din nefericire, tot mai mulți cred minciuna aceasta perfidă, cu care Cel Rău prinde tot mai multe suflete nevinovate.

Căsătoria cu o femeie nu rezolvă nimic. Dimpotrivă, distruge o viață în plus. Întâi trebuie să fii tu vindecat, astfel încât să poți continua viața cu dreptul, nu cu stângul.

Trezește-te din amăgirea diavolească! Nu ești născut homosexual! Ești creat de Dumnezeu, dar ai ales să o iei pe drumul celui mincinos. Decide astăzi să revii pe drumul cel drept! Dumnezeu ți-a dat deja, prin aceste rânduri, șansa de a fi vindecat și planul pe care trebuie să îl urmezi. Acordă-ți șansa de a fi liber de homosexualitate și fericit cu adevărat!

❖ Aici, la *Contra Curentului*, primim și mesaje de la oameni cărora nu doar că nu le pare rău că trăiesc în minciună și în mizerie, dar fac tot posibilul să ne judece pe noi, care oferim calea către vindecare. De exemplu, un tânăr ne cataloghează „pocăiți fanatici” și ne acuză că nu știm să citim Biblia. Pe lângă înjurăturile adresate, bărbatul recunoaște că nu agreează ideea de a fi homosexual, dar s-a obișnuit cu ea și crede cu tărie că nu se mai poate schimba. Mai mult, așa cum fac mulți homosexuali înverșunați, aruncă în Cuvântul Domnului cu noroi, denaturează porunca lui Dumnezeu de înmulțire a oamenilor, dar și alte versete. Pentru faptul că el

nu a reușit să se îndrăgostească niciodată de o femeie și să aibă o relație normală cu ea, cititorul nostru consideră că această realitate este una finală, fără posibilitate de schimbare, atât pentru el, cât și pentru ceilalți ca el. Cu alte cuvinte, dacă nu ai atracție pentru o persoană de sex opus, înseamnă că așa ești tu și așa trebuie să rămâi.

UN CREȘTIN

Vorbești despre Ortodoxie, dar văd că nu ești ortodox în sensul real al cuvântului, odată ce folosești cuvinte și expresii care nu demonstrează creștinismul ortodox.

Nu știu de unde ai scos ideea cu „pocăința e religia Diavolului”, dar se vede că Diavolul te înșeală nu doar cu homosexualitatea, ci și cu credința. Pocăința este cerința lui Dumnezeu pentru viața veșnică. Orice om de pe planetă trebuie să fie pocăit, dacă vrea să ajungă în rai. Pocăiții nu sunt sectanți sau membrii unui anumit cult religios, sunt oameni care și-au recunoscut păcatele, au cerut iertare pentru ele și le-au abandonat pentru totdeauna, cu harul și mila Domnului Iisus Cristos.

La capitolul „cine e prost”, este de vorbit, căci tu ești cel care nu știi să citești Biblia. Însuși Dumnezeu a spus, în Levitic 18:22: „Să nu te culci cu bărbat, ca și cu femeie; aceasta este spurcăciune.” Așadar, încă de la primele legi date de Dumnezeu, homosexualitatea a fost explicit condamnată. La fel și zoofilia, concubinajul, incestul și alte păcate sexuale.

Homosexualitatea este păcat și este un păcat grav, indiferent de atitudinea oamenilor față de el. Este greu de acceptat adevărul pentru cineva care s-a lăsat înșelat. Este foarte greu, te cred. Însă de ce să trăiești în minciună, când Dumnezeu vrea să trăiești în adevăr, astfel încât să fii fericit?

Eu cred că nimeni nu își vrea răul, dar ceea ce noi am ajuns să considerăm „bine” este chiar răul însuși. Pe măsura trecerii timpului, Diavolul creează noi planuri, noi pretexte, noi oportunități de a ne distruge și, inteligent fiind, o face pe placul nostru. Cum? Mîțind, adică făcând ceea ce îl definește. Vrea, și reușește pentru mulți, să îmbrace adevărul

în minciună și minciuna în adevăr. Homosexualitatea este una din marile lui minciuni, una pentru care, dacă ar putea primi o distincție, ar lua locul întâi.

Nimic nu este imposibil. La oameni poate fi, dar la Dumnezeu nu. Prin urmare, dacă vrei să renunți la homosexualitate, apelează la Dumnezeu, care este atotputernic. Nimic nu-L depășește în putere și nimic din ceea ce ție ți se pare imposibil și greu de depășit, nu este la fel pentru El.

Isus Cristos a fost răstignit și pentru tine, așadar poți fi iertat și vindecat de orice păcat, în Numele Lui. Trebuie să vrei și să faci tot efortul, cu ajutorul harului, milei și iubirii Lui, să scapi de acest păcat. Roagă-L să te salveze și crede cu toată puterea ta în Dumnezeu. Te va ajuta să uiți de tot răul prin care ai trecut și pe care l-ai trăit și îți va arăta ce înseamnă cu adevărat iubirea.

Dacă nu te-au atras femeile, nu înseamnă că trebuie să te atragă bărbații. Poate că Dumnezeu a avut un plan mai deosebit pentru tine. Poate că fericirea ta nu presupune o relație amoroasă. Poate că a fi fericit înseamnă, pentru tine, mai mult decât iubirea omenească. La aceasta te-ai gândit?

Căutăm adesea în viață să ne mulțumim cu puțin, cu banalul, cu ceea ce este mai la îndemână. Nimeni nu își mai dorește să urce. Toată lumea s-a obișnuit să staționeze, când viața este un drum, un pod de trecut, nu un oraș în care să te stabilești.

Luptă să fii bun, luptă să fii vindecat, crede în Dumnezeu și El îți va arăta lucruri minunate care te vor transforma în omul care ți-ai dorit întotdeauna să fii!

❖ Un adolescent ne destăinuie că are o altă orientare sexuală decât cea normală. Nu agreează ideea și ar vrea să scape de aceste sentimente care îi provoacă gânduri murdare. Din păcate, el nu a avut parte de o viață de familie sănătoasă, tatăl lui nu a mai vrut să știe nimic de el încă de la naștere, cu cel vitreg nu are o relație apropiată, mama nu prea pare să fie conștientă de nevoile lui sufletești, iar el a rămas doar cu o

speranță – aceea că tatăl natural îl va căuta, iar el va reuși să treacă de problema înclinațiilor homosexuale.

UN CREȘTIN

Nu există „orientare sexuală”, căci, dacă ar fi existat, Dumnezeu nu ar fi avut nimic împotriva urmării ei.

Să admiți ideea aceasta este ca și când ai spune că Iisus a avut de ales între a sluji Diavolului și a-Și urma Tatăl. Desigur, putem spune că I S-a dat ocazia, dar noi știm clar că El nu putea alege greșit, pentru că dacă ar fi făcut-o, atunci Împărăția lui Dumnezeu s-ar fi destrămat, iar Dumnezeu nu ar mai fi fost El Însuși, deci nu ar mai fi existat nimic. Nici măcar nimicul!

Uite ce a spus Iisus: „Orice împărăție care se dezbină în sine se pustiește, orice cetate sau casă care se dezbină în sine nu va dăinui.” (Matei 12:25) Ori aceasta este valabil și pentru noi. Dacă Iisus ar fi acceptat oferta Diavolului care L-a ispitit, Iisus ar fi dezbinat Sfânta Treime, care S-ar fi autodistrus. La fel, dacă omul acceptă oferta Diavolului pentru viața lui, omul se distruge singur și – la fel ca Sfânta Treime, după al cărei Chip este creat – va distruge (în timp) și restul persoanelor din jurul lui.

Deci homosexualitatea nu va fi niciodată o „orientare”, o alegere, o posibilitate. Trebuie anihilată din start! Homosexualitatea înseamnă autodistrugere și distrugerea restului persoanelor care alcătuiesc Omul. (Omul este doar unul, persoanele sunt șapte miliarde. Fiecare persoană este o parte integrantă a Omului. Omul e ca un ceas. Ceasul e unul, dar piesele lui sunt o mulțime, fiecare cu rostul ei. Scoate o piesă dintr-un ceas și o să vezi că nu va mai funcționa cum trebuie. În timp se va strica și altă piesă din cauza lipsei primei piese, și uite așa ceasul nostru va fi bun de aruncat la gunoi. Adică se va dezbină.)

Problema ta are la bază lipsa unui tată. Este cel mai des întâlnit motiv pentru care un băiat tinde să își pună problema homosexualității. De altfel, s-a dovedit științific faptul că un tânăr (bărbat sau femeie) care a avut o relație deficientă sau

inexistentă cu tatăl în timpul copilăriei, va dezvolta boli, deviații de comportament și probleme de relaționare cu cei din jur.

Dumnezeu, când a făcut omul, l-a făcut bărbat și femeie. Orice persoană de pe Pământ, fie ea bărbat sau femeie, este alcătuită din cele două părți: masculin și feminin. Aceste părți se hrănesc și se dezvoltă armonios în familie.

Mama și tatăl au un rol nu doar de protectori ai copilului, ci și de formatori ai lui. Iar prezența vizibilă, constantă, atentă a tatălui în viața copilului este mult mai importantă decât a mamei. Iar vedem asemănarea pe care o are Omul cu Dumnezeu (Tatăl tuturor), Cel după Chipul căruia am fost creați.

Acum, eu înțeleg cât de greu ți-a fost (chiar dacă nu ți-ai dat seama) să trăiești fără tată (la timpul cu adevărat potrivit!), dar se pare că ai uitat un lucru foarte important: tu ai avut întotdeauna un tată, doar că El nu a fost fizic alături de tine. Dumnezeu este Tatăl care poate suplini orice lipsă, orice nevoie. El poate vindeca orice durere, poate înlătura orice teamă, orice nesiguranță, orice sentiment greșit.

E bine să sperii că tatăl tău natural se va întoarce la tine, însă e și mai bine să nu faci din aceasta o iluzie în care să crezi orbește, pentru că poate deveni o profundă dezamăgire.

Și eu mi-am făcut iluzii, nici eu nu m-am bucurat de un tată alături de mine (chiar dacă era fizic prezent, sentimental era ca și inexistent), dar am știut întotdeauna că Dumnezeu e cu mine. Iluziile mele s-au transformat în dezamăgiri, însă promisiunile lui Dumnezeu au rămas întotdeauna în picioare și au fost îndeplinite.

Diavolul dă târcoale acolo unde simte slăbiciune, la oamenii care nu știu promisiunile lui Dumnezeu, cât de adevărate sunt căile Lui și cât de mare este puterea lui Iisus Cristos. Și eu am fost tentat, în tinerețe, să cred că sunt altfel, că poate e ceva în neregulă cu mine (aveam și o voce feminină, din cauza căreia mulți îmi spuneau că sunt homosexual, ar fi putut să jure că sunt!), să îmi pun

problema „oare sunt anormal?”, dar nu a fost cazul. Atacurile Celui Rău nu funcționau, căci știam că Dumnezeu a avut un scop pentru care am înfruntat o copilărie nefericită, că „altfel-ul” din viața mea urma să fie folosit de El pentru a-i încuraja pe alții, pentru a le arăta că se poate să fii diferit fără să păcătuiești, fără să deviezi.

Deci renunță la gândurile urâte și acceptă adevărul: Dumnezeu te iubește și vrea să te susțină în viața ta. Nu uita că nu contează cum ai început în viață, ci cum o continui. Iisus S-a născut într-o iesle amărâtă, în miros de bălegar și de animale nespălate, dar ce a ajuns El să facă? A devenit Mântuitorul întregii lumi, Cel care VINDECĂ pe oricine de orice.

Te rog să începi să-L descoperi pe Iisus, să-L cunoști pe Tatăl tău adevărat, pe Dumnezeu. Deschide Biblia și citește Noul Testament, apoi Vechiul. Roagă-te, înainte de a citi, să îți deschidă mintea Domnul, astfel încât să înțelegi ce vrea El să-ți transmită.

Din proprie experiență îți spun, vindecarea vine pe măsură ce faci tot posibilul să te apropii de Dumnezeu, iar calea cea mai sigură și ușoară este să-I citești Cuvântul (Sfânta Scriptură).

Niciodată în viață să nu crezi sau să nu simți că ești homosexual, că ești greșit! Dumnezeu nu face greșeli. El ia orice lucru dureros din viața cuiva și îl face să fie un izvor de bucurie. Trebuie doar să crezi!

Ajutorul vine de la Dumnezeu, deci roagă-L în fiecare zi să te ajute, să te îndrepte, să te vindece și să te umple de înțelepciune, astfel încât să poți spune tuturor cine este Tatăl tău Cel adevărat!

Și pentru că suntem în ultima zi din an, îți doresc să ai un An Nou plin de sănătate, credință neclintită, bucurii și împlinire! La mulți ani!

❖ Una dintre cele mai grele lupte cu homosexualitatea este când știi că ceea ce faci nu e bine, știi ce spune Dumnezeu despre asta, ai citit Cuvântul Lui, totuși nu te poți

stăpâni suficient cât să rupi definitiv legătura cu păcatul. Iar când ai trecut printr-un divorț care a lăsat răni adânci, așa cum e cazul unuia dintre cititorii site-ului nostru, lucrurile sunt și mai dificile. Îți pierzi încrederea în femei, te interiorizezi și cauți prieteni în rândul persoanelor de același sex. De aici până la a avea sentimente nepotrivite nu e mare distanță. Ajungi apoi, condamnat de gândul vinovăției, să te gândești că viața nu mai are rost, că ai făcut deja tot ce ai putut și că asta e, nu mai ai decât să rămâi prins în homosexualitate. Dar există Dumnezeu și poți spera în ajutorul Lui, așa cum știe și prietenul nostru, căruia i-am oferit un răspuns ferm, pentru a-și depăși problema.

UN CREȘTIN

Dacă într-adevăr cunoști Biblia, atunci știi cu siguranță că homosexualitatea este un păcat grav (și ca faptă, dar și ca pedeapsă pentru cei care îl comit). Dumnezeu a fost categoric atunci când a spus: „De se va culca cineva cu bărbat ca și cu femeie, amândoi au făcut nelegiuire și să se omoare, că sângele lor asupra lor este.” (Levitic 20:13) El nu ne-a făcut și nici nu ne vrea homosexuali, pentru că nu ar fi în acord cu iubirea Lui.

În ultima vreme, grupurile pro-homosexualitate își susțin stilul de viață (alegerea de a întreține relații sexuale cu persoane de același sex), motivând prin sentimentul de iubire, pe care ei afirmă cu tărie că îl simt și îl trăiesc la fel ca heterosexualii. Ceea ce nu poate fi mai fals, deoarece iubirea adevărată, cea reală, izvorăște direct din Dumnezeu, iar Domnul nu ne-ar interzice un lucru pe care chiar El îl oferă.

După cum știi, o iubire presupune mai multe persoane: două, EXCLUSIV bărbat și femeie, pentru o relație care implică și sexul, și de la două în sus pentru celelalte tipuri de relații de iubire (prietenie, rudenie).

Nu ai cum să spui că o femeie poate iubi o femeie așa cum iubește un bărbat, deoarece acea relație nu e una împlinită, desăvârșită în iubire. La fel și în cazul bărbaților. Iubirea este un sentiment complet, nu are lipsuri. Iubirea

crează, dă viață, desăvârșește, ori dintr-o relație cu persoane de același sex nu va ieși niciodată nimic. Doar bărbatul și femeia, în urma relației sexuale, vor crea copii (rod, viață, împlinire), și nici ei singuri nu creează copiii, ci împreună cu Dumnezeu se întâmplă aceasta (Psalmul 138 sau 139, versetul 13).

Dacă Dumnezeu nu Se implică, în mod dătător de viață, într-o relație dintre două persoane de același sex, avem încă o dovadă că El nu susține, nu împlinește și, în niciun caz, nu desăvârșește așa ceva. Motivul e simplu: iubirea Lui nu e acolo, în acea relație.

Sigur, aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu îi iubește și pe homosexuali. Domnul ne iubește pe toți, indiferent cât de căzuți suntem, însă ne iubește spre ridicare, spre sfințenie, spre împlinire, nu spre cădere și distrugere, așa cum ar dori Diavolul.

Drept urmare, e timpul să începi să „mănânci Biblia pe pâine”, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru și să nu Îl batjocorești pe Dumnezeu implicându-te în relații sexuale cu alți bărbați. Oprește-te din aceasta cât mai repede, căci nu vei face altceva decât să-i dai prilej Diavolului să te lovească cu putere, iar dacă nu o va face în viața aceasta, o va face veșnic în cea viitoare.

Spui că ai divorțat. Divorțul nu este un capăt de lume, nu înseamnă că trebuie să încerci și „cealaltă variantă”, pe post de „ce a mai rămas”. Timid am fost și eu și sunt, iar multe femei m-au dezamăgit, dar nu am luat-o „câș”.

Trebuie să te îmbărbătezi și să te ridici. Apelează la ajutorul lui Dumnezeu. Mergi la biserică! Fă-o cât de des poți! Mărturisește-ți păcatul fără rușine și fă totul să renunți la el. Domnul Iisus Cristos te va ajuta și te va înnoi cu puterea harului Său. Ai credință în El, căci nu există putere mai mare asupra oricărui păcat și nu există restaurare decât în El, Cel prin care toate s-au făcut și se desăvârșesc. Dumnezeu să te ajute!

❖ Un creștin evanghelic ne relatează că la optsprezece ani a primit botezul, crezând că prin botez va scăpa de patima homosexualității. S-a înșelat însă, iar acum, la treizeci și doi de ani, se simte mizerabil din cauza homosexualității și a fricii de a mărturisi adevărul. El crede că părinții, frații și membrii bisericii ar fi zguduiți la vederea adevăratului său chip. Acum vrea să fie vindecat, vrea să se întoarcă la Dumnezeu și ne cere ajutorul.

UN CREȘTIN

În primul rând, bine ai venit în club! Clubul celor cărora le este rușine de ei înșiși, desigur. Credeai că ești singur? Nicidecum! Suntem mulți. Să știi că și mie îmi este rușine de mine când mă văd că fac anumite greșeli *over and over again*, cum spune americanul. Însă nu mă descurajez. Știi că ele vor lua sfârșit, pentru că, după cum spunea un amic, „trebuie să stăruim în toată lupta”.

Orice păcat provoacă rușine. Nu trebuie să fii homosexual ca să te simți un răufăcător. E suficient să minți o singură dată și ești la fel ca tâlharul răstignit lângă Cristos. Problema e: care dintre ei ești tu, cel din stânga Mântuitorului sau cel din dreapta? Ce vei spune în momentele cumplite ale vieții, în cele de rușine, de eșec, de păcat: „Pomenește-Mă, Doamne!” sau „Ia mai vezi-Ți de treabă cu Împărăția Ta!”?

Nu știi să îți spun de ce unii oameni se procopsesc cu anumite înclinații greșite, nu știi să îți dau răspunsul la celebrele întrebări „De ce există atâta suferință în lume?” sau „De ce se nasc oamenii cu handicapuri?”, însă știi că fiecare dintre noi are de purtat o cruce. Dacă dorim să ne vedem fericiți veșnic, alături de Dumnezeu, suntem obligați să o purtăm.

Pentru unul crucea poate fi lupta cu autosatisfacerea și pornografia, pentru tine este lupta cu homosexualitatea. Pentru alții poate fi alcoolismul, curvia, adulterul, boala, singurătatea. Sunt o mulțime de cruci, toate pe măsura celor cărora le-au fost date.

Orice păcat lovește în suflet, încet, dar sigur. Botezul nu este o magie. Nu ne scapă de tot ce e stricat în noi. Altfel ar însemna că Dumnezeu e un fel de Harry Houdini în varianta eternă. Să fim serioși! Ce rost ar mai fi avut viața trăită pe pământ, dacă Dumnezeu ne-ar fi curățat la botez de tot? Botezul este un *restart* pentru o viață nouă, în care primești puterea lui Cristos de a învinge patimile. Te rog să înțelegi: botezul oferă puterea, patima trebuie să o învingi tu, cu puterea cu care ai fost investit. E ca la baseball: degeaba ai băta în mână, dacă nu lovești mingea care se îndreaptă spre fața ta.

Faptul că te simți miserabil îmi spune următorul lucru despre tine: ai nevoie URGENTĂ să mărturisești păcatul în care ai căzut. După ce o vei face, mizeria va începe să se curețe. Fără mărturisire nu există iertare, iar fără iertare nu există vindecare. Prin urmare, lasă rușinea la o parte, căci toți suntem miserabili, deci nu există nimeni față de care să îți fie rușine, și mărturisește-te!

Dumnezeu nu are nevoie de oameni mascați. Lui Îi plac oamenii sinceri, „pe față”, așa cum sunt. El nu așteaptă să fim „gata”. El ne vrea așa cum suntem ACUM, ca să ne facă El Însuși „gata” pentru fericire.

Nu ai de unde să știi cum vor reacționa părinții, prietenii tăi etc. Diavolul e cel care spune mereu: „Nu face asta, că te vor renega, nu se vor mai uita la tine, nu vor mai dori să aibă vreo legătură cu tine, nu vezi cât de rău ai ajuns?” El întotdeauna o să îți spună: „Nu te obosi cu chestii de astea cu Dumnezeu! Sunt pentru moși și babel! Tu ești tânăr, ai toată viața înaintea. Distrează-te acum cât poți, că te vei pocăi la bătrânețe!” Dar știm cu toții că „ultimul ceas” nu îl știe nimeni, iar Dumnezeul nostru este Dumnezeul zilei de AZI.

Când am aflat de la un foarte bun prieten de-al meu că e homosexual, știi cum am reacționat? Nu l-am jignit, nu l-am respins, ci l-am apropiat și mai mult de mine, ca să îi explic că se afla într-o mare greșală și că există cale de ieșire și de vindecare. Oamenii care susțin că te iubesc își vor spori

iubirea față de tine după ce vor afla, ca să te ajute să te ridici. Nu vor nutri ură sau dispreț, dacă văd că vrei să fii vindecat. Dispreț vor primi cei care nu vor să fie vindecați, cei care se acceptă prăbușiți în păcat și care se hrănesc cu păcatul și îl și promovează. Și chiar și pe ei Dumnezeu îi așteaptă și vrea să îi vindece.

Trebuie să decizi că VREI să ieși din homosexualitate, că TREBUIE să îți mărturisești fără rușine păcatul, că AZI Îl vei prinde de mână pe Domnul Iisus Cristos și NU Îi vei mai da drumul, și zilnic Îl vei ține aproape de tine și Îl vei ruga să te scoată din groapa în care ai căzut.

Nu contează câți ani ai, cât timp ai fost prins într-o greșală, câți oameni știi, câți oameni nu știi, cât de mizerabil te simți, câtă viață mai ai. Azi toate încep să se schimbe. La Dumnezeu toate sunt cu putință, și vor fi și pentru tine. Ai credință, căci Dumnezeu te va face un om nou în Cristos!

❖ Un tânăr evanghelic care a ajuns să se lupte cu homosexualitatea în urma vizionării de pornografie ne cere ajutorul.

UN CREȘTIN

Am înțeles că ai o problemă cu homosexualitatea, provocată de pornografie. Am o veste bună pentru tine: există ieșire din problema asta! Iar eu ar trebui să știu foarte bine, deoarece am fost prins în lanțul pornografiei mulți ani și am fost eliberat.

Vreau să te încurajez să te oprești din a mai viziona filme pornografice și imagini cu conținut sexual de orice fel. Altfel, nu doar că îți vei tăia craca singur de sub picioare (așa cum am făcut eu), dar îți vei periclita viața și șansele de a avea o viață sexuală normală.

Sigur, poți merge pe aceeași idee greșită, potrivit căreia „toată lumea se uită la *pornache* și toți bărbații se autosatisfac”, însă ceea ce nu știi este că asemenea practici lasă urme. Urme grele și dificil de vindecat. Creierul (centrul sexualității omului) suferă modificări, pe care nu le vezi și nu

le simți atunci când te „delectezi” cu pornografia sau autosatisfacerea. Însă în timp, așa cum orice psihiatru îți poate spune, se produc niște reacții chimice asemănătoare cu cele din creierul celor care se droghează.

Atât pornografia, cât și autosatisfacerea sunt droguri, chiar dacă lumea nu le consideră și nu le tratează ca atare. De altfel, poți verifica și tu lucrul acesta: stai un an fără să spune-mi dacă ai reușit să ai o viață liniștită, fără tensiuni. Drept urmare, creierul se modifică și nu va mai funcționa normal. Vrei să vezi clipa aceea, când toată mintea ta va fi canalizată pe sex, iar sexul tău va da greș când va fi nevoie să funcționeze normal?

Industria pornografică nu o să-ți spună niciodată că actorii din filmele XXX folosesc pastile de potență după o anumită vârstă (chiar după treizeci de ani!), ca să poată „întreține” filmarea. Niciodată nu se va ieși în public cu efectele triste, pe termen lung, pe care le au autosatisfacerea și sexul necontrolat. De ce? Pentru că lumea s-ar opri din astfel de practici, iar industria pornografică nu ar mai scoate bani.

Trezește-te și renunță la a te mai uita la filme pentru adulți și la a te mai autosatisface. Va veni vremea când vei dori să ai o familie și să fii un bărbat în toată puterea. Cum crezi că vei putea fi unul, când îți consumi sexualitatea într-un mod greșit? La ora actuală, îți furi singur fiecare plăcere de moment din viața viitoare, în care vei avea nevoie de ea.

Oprește-te acum din practicile acestea și refă-ți viața după voia lui Dumnezeu! Crește în sănătate sufletească, pentru a o reface și pe cea trupească! Toți cei care se autosatisfac și se uită la pornografie sunt oameni care se strică. Alege să fii sănătos! Alege să funcționezi normal! Nu ceda ispitei diavolești de a te consuma înainte de vreme, căci mai târziu poate fi prea târziu.

Roagă-te la Dumnezeu să te ajute să scapi. Eu m-am rugat și m-a ajutat. Am scăpat din robie și am fost reșezat

pe calea normalității și a sănătății. Și tu poți fi salvat și vindecat! Trebuie doar să vrei.

❖ Reproducem mesajul unui tânăr căruia nu i-am putut răspunde personal din cauză că și-a scris greșit adresa de e-mail. O facem aici, în speranța că va citi articolul de față: „Sunt foarte disperat. Deși sunt aproape adult acum, am deja șaptesprezece ani, și nu am avut relații homosexuale, simt că parcă sunt atras și mă tem de bărbați. Mă simt foarte singur. Practic malahia, de fapt am acum o săptămână de când nu o mai practic. Am practicat-o în forme perverse, imorale, de care îmi pare foarte rău. Vă rog, ajutați-mă!”

UN CREȘTIN

Faptul că la șaptesprezece ani ești singur și practici malahia este probabil motivul pentru care îți este teamă de posibile atracții homosexuale. În general, băieții care nu sunt implicați într-o relație și se izolează au tendința de a se vedea inferiori celorlalți. De aici până la a-i privi altfel pe ceilalți nu e decât un pas.

Te poți compara cu ei, te poți întreba: „Ce au ei și eu nu am?”, îți poți face nenumărate procese de conștiință că „ceva e în neregulă cu tine” și așa mai departe. Sunt lucruri care se întâmplă multora la vârsta ta, dar puțini vorbesc despre asta.

Singurătatea este cel mai mare dușman al omului și terenul perfect pentru Diavol pentru a-și întinde plasele mizere și a-și prinde victimele. Știu pentru că și eu am experimentat-o. Am făcut aceeași greșală, de a mă izola, de a-mi găsi surrogate pentru a-mi ocupa timpul și pentru a mă simți OK (pornografie și autosatisfacere). Sigur, nimeni nu mi-a spus că sunt pe un drum greșit (de asta încerc să le spun eu altora să nu facă aceeași greșală pe care am făcut-o eu) și a trebuit să fac față consecințelor.

Cu cât te adâncești mai mult într-o treabă, cu atât e mai greu să scapi din ea. Cu cât ești mai însingurat, cu atât mai greu îți va fi să comunici cu cei din jur și să relaționezi. Iar Cel Rău va profita și îți va oferi tot felul de moduri în care să tai legătura cu lumea și să te afunzi în singurătate, adică în

sentimentul de gol, de neîmplinire, de eșec, de amărăciune, de inutilitate, de inferioritate și de autocompătămire. Toate acestea sunt de la Diavol.

Când ești singur pentru mulți ani și nu se „întrevede nimic”, întrebările fără răspuns se înmulțesc și generează altele, din ce în ce mai nefirești: „Dar dacă sunt homosexual?”, „Dar dacă îmi plac bărbații și nu îmi dau seama?”, „Dar dacă ăia care glumeau pe seama mea și mă făceau în toate felurile au dreptate?”, „Oare sunt normal?”

Sunt gândurile pe care Diavolul vrea să ți le inoculeze ca să poți ceda capcanelor lui și să intri în homosexualitate, la început din curiozitate (să te convingi dacă ceea ce ai crezut sau au spus alții despre tine e adevărat), apoi poate dintr-o plăcere bolnavă (cum se întâmplă cu cei care au cedat să lupte) și, într-un final, dintr-o lipsă de discernământ (ca în cazul celor care nu doar că trăiesc așa, dar își și promovează viața murdară ca să-i mânjească și pe alții).

Trebuie să înțelegi că ești într-o perioadă de creștere. Nu doar fizică, ci și spirituală. Ești la momentul întrebărilor la care vrei răspuns. Răspunsurile bune nu le vei găsi în lume, ci în Cuvântul lui Dumnezeu. În Biblie se află adevărul. Iisus Cristos a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața!” (Ioan 14:6)

Prin urmare, doar El știe cine ești, ce poți face, în ce direcție trebuie să mergi și unde îți vei găsi fericirea. Caută-L pe El din toată inima și Îl vei găsi! Roagă-te în fiecare zi să îți vorbească, să te ajute să găsești pacea de care ai nevoie, răbdarea de a trece prin anii grei ai adolescenței, prin ispitele care îți sunt puse în cale și, crede-mă, vei ieși mai mult decât victorios. Iar timpul acesta îți va rămâne drept mărturie că Dumnezeu ți-a stat alături mereu și te-a ajutat să te menții demn, drept, curat și pe calea cea dreaptă.

Uneori așteptările noastre, planurile noastre de viață nu se potrivesc ca interval de timp cu ce a pregătit Dumnezeu pentru noi, așa că avem tendința (dacă suntem nerăbdători) să forțăm lucrurile, să luăm noi inițiativa, ca să nu mai

așteptăm. Iar la vârsta adolescenței se fac cele mai multe greșeli, din cauza nerăbdării. Hormonii îți spun că au nevoie de „eliberare”, iar dacă nu ai acceptat curvia (relație sexuală cu o persoană cu care nu ești căsătorit), atunci malahia e următoarea opțiune (deși nici ea nu este permisă).

Practica autosatisfacerii sexuale îți dă senzația că este normală (corpul o cere, tu i-o dai), însă ea însingurează și mai tare și îți periclitează și sănătatea (deși aproape nimeni nu-ți va spune lucrul acesta!). La un moment dat, vei ajunge să crezi că îți este suficientă, dacă nicio fată nu te place, dacă nici tu nu te simți atras de cineva, și uite așa te vei cufunda mai mult în păcat. E un drum mort.

Nici relațiile sexuale cu o fată (sau mai multe) cu care nu ești însurat nu îți vor aduce fericirea, deși așa pare pentru mulți din ziua de astăzi. Adevărul e că Dumnezeu nu va binecuvânta niciodată nimic din afara voii Sale pentru noi. Tinerii care au „prieten(ă)” și trăiesc ca într-o căsnicie, dar fără să fie cununați, vor suferi. Dumnezeu le va plăti sfidarea de care au dat dovadă, să nu te îndoiești! Deci nu este o variantă de a găsi fericirea.

Dar nici singurătatea nu e o variantă, ai să-mi spui. Da, nu este o variantă, dar este un drum. Un drum greu de parcurs, dar necesar. Am învățat că în singurătate ajungi să te vezi așa cum ești, să înțelegi unde ai greșit, ce e de îndreptat, care e voia lui Dumnezeu pentru tine, ce a pregătit El pentru viitorul tău și care este calea reală care te va duce la fericire.

Ai încredere în Iisus Cristos, mergi cu El pe orice drum din viața ta și nu vei da greș! Așteaptă în liniște și pace să îți dea El o fată cu care să ai o relație frumoasă, să te căsătorești și să ai o viață fericită. Nu forța lucrurile și nu ceda niciunei ispite. Nu ești inferior nimănui, nu există altul mai bun decât tine (toți suntem egali), iar adevărata valoare stă în relația pe care o ai cu Dumnezeu. Am încredere că te vei lăsa în mâinile Lui și vei fi cu adevărat fericit!

❖ Un tânăr ne scrie că ar dori să se elibereze de duhul de homosexualitate.

UN CREȘTIN

În primul rând, dă-mi voie să te felicit pentru faptul că nu ai acceptat să fii controlat de „duhul homosexualității”. Poate părea ciudat pentru unii să vorbim de „duhuri”, dar ele există. Chiar Mântuitorul Cristos le-a confirmat existența când a eliberat de ele un demonizat.

Faptul că îți este jenă este semnul că ai o problemă care trebuie rezolvată, iar acesta este primul pas spre vindecare: conștientizarea răului. Să nu îți fie rușine că ai fost homosexual, ci să îți fie rușine numai dacă te accepți și trăiești ca atare! Sunt multe persoane care au fost mângijite și au căzut pradă acestei patimi, însă o parte dintre ele au găsit puterea necesară pentru a le birui. L-au găsit pe Dumnezeu în mijlocul necazului, al decăderii, al lipsei de speranță.

Chiar și în cele mai adânci tenebre, Cristos poate fi descoperit. El coboară și îi caută pe cei potențial pierduți. Psalmul 22 (sau 23), versetul 4, spune atât de frumos: „Chiar de-aș umbla pe valea umbrei morții, de rele nu m-aș teme, căci Tu cu mine ești.”

Dacă vrei cu adevărat să te schimbi, succesul e garantat. Nu există altă variantă, indiferent de ce minciuni te lovești. Totul e să vrei și să îți pui toată încrederea în Dumnezeu. O viață trăită alături de El este o viață de victorie, de biruință, de eliberare din tot ce e rău. Drept urmare, te sfătuiesc să te apropii mai mult de Biserică, de Cuvântul Lui, de tot ce e sfânt.

Renunță la orice este murdar, canalizează-ți toate gândurile pe ceea ce este frumos și bun și meditează asupra tuturor promisiunilor pe care Dumnezeu le-a făcut celor loviți. Crezi că pentru tine nu există scăpare? Află că până și cei din Biserica Primară au căzut în homosexualitate și chiar și ei s-au vindecat. „Nici sodomii, nici furii, nici lacomii, nici bețivii, nici batjocoritorii, nici răpitorii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu. Și așa erați unii dintre voi. Dar v-ați spălat, v-ați sfințit, v-ați îndreptat în numele

Domnului Iisus Cristos și în Duhul Dumnezeului nostru.”
(1 Corinteni 9-11)

Iată deci că se poate. Însă soluția e numai la Dumnezeu. Apropie-te de El, trăiește ca și când numai El ar fi în lume și vei vedea un alt om în tine, unul curățat și transformat în bine. Iar perioada grea în care te afli acum va rămâne doar o amintire de mult uitată. Crede în Dumnezeu, roagă-te și urmărește-I puterea la lucru în viața ta! Vei fi surprins de rezultate.

❖ Un evanghelic în vârstă de treizeci de ani ne mărturisește: „Am mai vorbit cu dumneavoastră acum... cred că sunt trei ani, dar nu am putut purta singur lupta contra acestei boli sau nu știu cum să-i zic. Acum șapte luni mi s-a făcut o analiză și am fost găsit infectat cu HIV. Am ajuns în culmea disperării. Mi-e rușine să mă întorc în țară din cauză că nu vreau să aflu părinții mei.”

UN CREȘTIN

Îmi pare rău să aflu că încă nu ai scăpat din lanțurile homosexualității și că, mai mult, vei plăti un preț foarte scump pentru aceasta.

Dumnezeu ți-a dat o șansă la reabilitare când ne-ai scris, dar iată că nu ai revendicat-o deplin, iar acum va trebui să înduri o altă durere – cea de a fi seropozitiv. Sper că măcar acum, în ultimul ceas, ați înțeles că sunteți pe un drum greșit și tu, și ceilalți care sunt prinși în acest păcat trupesc.

Boala este un semnal de alarmă că în corp ceva nu e în regulă, s-a stricat, nu mai funcționează bine, trebuie refăcută schema inițială. Deci infectarea cu HIV este o ultimă dovadă din partea lui Dumnezeu că trebuie să te întorci cât de repede la normalitate, chiar dacă va trebui să porți această cruce (SIDA) până la moarte.

Acum nu e cazul să disperi, ci înarmează-te cu mult curaj și determinare să lupti, dar să lupti cu adevărat, nu doar să spui că vei lupta, așa cum ai făcut acum câțiva ani când ai vorbit prima oară cu noi. E timpul să începi să faci eforturi

maxime pentru a-ți stăpâni poftetele, astfel încât să nu îți fie mai rău.

Vindecarea vine doar de la Dumnezeu, iar cei care Îl caută nu vor fi lepădați. El este singurul doctor fără greșală și poate da leac oricărei boli, trupească sau sufletească.

Părinții tăi au tot dreptul să știe ce se întâmplă cu tine, ca să te poată ajuta cum pot, măcar susținându-te moral. Cred că și tu, dacă ai fi părinte, ți-ai dori să știi ce se întâmplă cu copilul tău, nu? Așa că lasă rușinea la o parte, spune-le ce s-a întâmplat și ia viața de la capăt. Pune un început bun acum și întoarce-te pe calea cea dreaptă. Dumnezeu să te ajute!

❖ Un adolescent de șaptesprezece ani cere un sfat cu privire la sentimentele amoroase pe care le are pentru un coleg de clasă. Nu poate simți ceva similar pentru fete și, deși ar vrea să aibă o relație cu una, nu reușește din cauza lipsei atracției față de sexul opus. Practic, nu știe ce să aleagă: să rămână singur sau să dea frâu liber tendințelor homosexuale în încercarea de a-și găsi fericirea.

UN CREȘTIN

Nu e normal să îți dorești să ai o relație de iubire cu un băiat. Ești destul de tânăr și încă insuficient dezvoltat sentimental încât să poți spune că știi ce vrei. Sfatul meu este să te ferești de gândul de a fi cu acel băiat (sau cu oricare altul), căci această cale este una care duce la o cumplită nefericire. Nu îți distruge viața așa cum au făcut-o alții înaintea ta!

Sentimentele față de sexul opus pot fi înșelătoare în anumite perioade ale vieții, mai ales când ești încă în plină pubertate, așa că nu îți da un diagnostic fals încă de pe acum. Lasă timpul să treacă, ține-te de școală, căci acesta e timpul ei, și intră într-o relație cu Dumnezeu.

Ține cont că numai Domnul te poate ajuta să mergi pe un drum bun, să întâlnești oameni cu care poți avea relații frumoase, curate, benefice, și tot El îți poate corecta problemele apărute la nivel sentimental. Citește Biblia, mergi

la biserică, roagă-te zilnic și cere-I ajutorul în a-ți remodela viața, astfel încât să fii cu adevărat fericit.

Nu uita niciodată că normalitatea sau corectitudinea în viață nu o dau nici clasa ta, nici tinerii de vârsta ta sau cei pe care îi vezi la televizor, în ziare sau prin reclamele de pe străzi, ci doar Dumnezeu stabilește ce este normal și bun. Drept urmare, cunoaște-L pe El și toate celelalte lucruri vor intra pe făgașul lor.

Dacă vrei să îți fie bine și să ai o viață împlinită, renunță la gândul de a avea relații homosexuale și orientează-ți privirea către Dumnezeu, iar El se va ocupa de tot ceea ce te preocupă și este important pentru tine, astfel încât să Îi dai slavă ulterior că te-a ajutat și ți-a oferit chiar mult mai mult decât credeai că poți obține!

❖ Un tânăr antreprenor istorisește că de când se știe i-au plăcut bărbații, deși nu a fost victima vreunui abuz, iar relațiile cu familia și cei din jur au fost armonioase. Deși se declară creștin, susține că Dumnezeu l-a făcut homosexual și se întreabă de ce nimeni nu l-a „salvat” până acum din starea asta. Ne mai scrie că nu e mulțumit că e homosexual, dar s-a acceptat așa și are o relație cu un alt bărbat, cu care speră să rămână pe viață. El întreabă dacă ar fi fost mai bine să se fi căsătorit cu o femeie pe care să o înșele în ascuns și dacă există cineva pe Pământ care l-ar putea face heterosexual.

UN CREȘTIN

O viață decentă și părinți cu frică de Dumnezeu au mulți oameni care, la un moment dat, ajung să păcătuiască în moduri greu de imaginat. Nu putem vorbi de un criteriu de judecată aici. Și un prieten de-al meu, fost homosexual, a avut o viață decentă, dar și el s-a confruntat cu problema ta. Degeaba ai o familie decentă, dacă nu ai o relație potrivită, împlinitoare cu părinții tăi, cu frații tăi, cu rudele apropiate în general. E ca și când ai fi înscris la cea mai apreciată școală dintr-o țară, dar colegii de clasă te-ar trata cu indiferență. Crezi că te-ai simți atât de bine încât să îți dorești să obții numai rezultate excepționale?

Drept urmare, în realitate, pentru dezvoltarea armonioasă a unei persoane este necesară o relație bună, apropiată, reală cu părinții, una în care tu să primești afecțiune din ambele părți (mamă și tată), pentru că orice om are două laturi (una feminină și una masculină), iar orice raport nefavorabil între ele poate duce la deviații (cum ar fi homosexualitatea).

Dumnezeu nu te-a creat homosexual! (Levitic 18:22) Aceasta este una dintre cele mai mari jigniri pe care I le poate adresa cineva vreodată. O spune foarte clar în Cuvântul Lui: „Nu știți, oare, că nedreptii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu? Nu vă amăgiți: Nici desfrânații (cei care fac sex cu persoane cu care nu sunt căsătorite), nici închinătorii la idoli (cei care pun banii și alte lucruri trecătoare deasupra Lui), nici adulterii (cei care se culcă cu femeile altora), nici malahienii (cei pasivi, care cedează patimilor sexuale – fie se autosatisfac, fie au relații sexuale neîngăduite, de orice fel), nici sodomiții (homosexualii), nici furii, nici lacomii (cei ce poftesc la lucrurile altora, spre a le fura), nici bețivii, nici batjocoritorii (cei care defăimează și își bat joc de oameni), nici răpitorii (care iau cu forța) nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu!” (1 Corinteni 6:9-10) Deci uită acest gând cât mai repede, șterge-l cu desăvârșire din mintea ta! Dumnezeu te-a creat bun, așa cum ne-a creat pe toți.

Dacă într-adevăr crezi în Dumnezeu și în Biblie, atunci vei face ceea ce spune. Dumnezeu ne încurajează să Îl ascultăm, astfel încât drumul nostru în viață să fie luminat de înțelepciunea Lui și brăzdat de binecuvântările Lui. În caz contrar, ne setăm automat pe modul „distrugere”. Orice oaie (om) care pleacă din turmă (Biserică) se duce spre prăpastie, căci Dumnezeu stă în munte (locuri înalte). Concluzia o tragi singur, că ești băiat deștept.

Faptul că lucrurile ți-au mers incredibil de bine nu este cheia unui succes manufacturat de Dumnezeu și trimis cu Prioripost special pentru tine. Acest *special delivery* va fi o cursă sigură, dacă vei continua stilul de viață pe care l-ai acceptat (sper eu doar pentru moment!). Și mie mi-a mers

extraordinar de bine la un moment dat în viață, când eram pe un drum greșit (tot o patimă sexuală, dar alta decât homosexualitatea), iar când am crezut că mi-am găsit împlinirea, a dat nenorocirea peste mine și am pierdut tot ce obținusem mai important până atunci.

Așa că, dragă prietene, deschide ochii larg, pune mâna pe Biblie, citește-o, roagă-te la Dumnezeu să îți dea înțelepciunea să Îi înțelegi mesajul și reintră în Biserică, acolo unde vei găsi oameni care știu pe ce drum merg, ce aprobă și ce nu aprobă Dumnezeu, ce binecuvântează sau ce blestemă El.

Dumnezeu nu va binecuvânta niciodată homosexualitatea, autosatisfacerea, pornografia, pedofilia și orice altă formă de sexualitate care nu a fost lăsată pe pământ de la bun început ca fiind normală. (Uită-te la Adam și Eva și acolo vei vedea normalitatea!) Nu există alt adevăr în afară de acesta și nu aș vrea să aflî pe pielea ta că așa este, când va fi prea târziu.

Dumnezeu te iubește și vrea să te transforme după chipul Fiului Său (Iisus Cristos este modelul bărbatului autentic), iar această transformare are loc în timp și printr-o relație reală, vie, constantă cu El. Aceasta înseamnă că trebuie să decizi astăzi că te vei întoarce cu mintea, inima și faptele către Dumnezeu și că Îl vei lăsa să te schimbe, astfel încât să ai o viață frumoasă, curată și împlinită.

Cu Dumnezeu nu există viață ascunsă. Există doar viață restaurată și împlinită, care se manifestă în exterior și devine sursă de binecuvântare și pentru cei din jur.

❖ Un bărbat ne explică descumpănit că s-a îmbolnăvit de SIDA în urma sexului cu un alt bărbat, relație avută, paradoxal, pentru a-și dovedi că nu e homosexual, chiar dacă trăsăturile și caracterul său erau mai mult feminine. Crede că totul s-a încheiat în viața lui și va fi nevoit să trăiască ascuns de societate.

UN CREȘTIN

Dacă te-ai născut băiat, atunci trebuie să fii bărbat și, în niciun caz, nu ai fost programat să fii fată. E adevărat că lipsa unui model masculin în anii decisivi pentru dezvoltarea persoanei umane (anii copilăriei și adolescenței) poate duce la o criză de identitate. Însă așa cum trebuie să luăm poziție față de orice rău din lumea asta, și în aceste situații trebuie să ne menținem pe linia corectă și să nu acceptăm să devenim altceva decât ne-a făcut Dumnezeu.

Nici relația mea cu tatăl meu nu a fost una de dorit, aș putea spune că a fost chiar aproape inexistentă. Și da, pot înțelege ceea ce scrii într-o oarecare măsură, deoarece și eu am preferat în copilărie să stau mai mult pe lângă fete. Băieții erau altfel față de mine, iar imaginea pe care mi-o formasem despre bărbați în general (din cauza proastei relații cu tatăl meu) era una care nu îmi permitea să fiu relaxat și deschis în preajma lor. Asta nu înseamnă însă că mi-am permis să dezvolt atracții față de ei.

În școală, din cauza unor gesturi feminine (dobândite involuntar de la femeile în jurul cărora îmi desfășuram viața) și a unei voci subțiri, și eu am fost batjocorit și poreclit în feluri înjositoare. Probabil nu am fost departe de ceea ce descrii și tu, dar am mers înainte. Nu mi-a fost deloc ușor.

La șaisprezece ani mi-am pus prima dată problema cum ar fi să îmi închei socotelile cu viața. Îmi aduc aminte ca și când ar fi fost ieri. Însă știam un lucru: Dumnezeu făcuse prea multe pentru mine încât să-L scuip în față (căci sinuciderea cam asta e). Și am renunțat la acest gând netrebnic, dar a trebuit să mă mobilizez și să îndur în continuare o perioadă urâtă din viață, cu speranța că El va face dreptate și va răzbuna tot răul care mi s-a făcut și va arăta adevărul despre mine celor care aruncau cu noroiul minciunii. Și mai târziu așa a fost. Astăzi, cei care mă discreditau și batjocoreau ar intra în pământ de rușine, dacă ar ști cât de sus m-a ridicat Dumnezeu.

Dar până când am ajuns să fiu deasupra celor care mă catalogau în nenumărate feluri nedrepte și răutăcioase, am avut și eu decizii proaste luate în momente de singurătate, lipsă de valoare (credeam și eu că-s blestemat și că nimeni nu mă vrea în preajmă, că nu-s bun de nimic etc.) și nesiguranță. Am început să mă autosatisfac. Apoi am început să mă uit la pornografie, iar aceste două lucruri au devenit dependență. După ani de luptă cu patimile, cu ajutorul Domnului am scăpat și sunt un om nou. Dar mi-a fost cumplit de greu să renunț, pentru că păcatul atrage puternic, iar gândurile murdare se întipăresc adânc în minte. Chiar și așa însă, citind Biblia și rugându-mă constant la Dumnezeu, am reușit.

De-a lungul timpului, toți ne gândim la lucruri murdare și mulți dintre noi chiar le fac, dacă nu-l au pe Dumnezeu în viața lor. Lumea te îndeamnă să mergi pe toate căile blestemate, motivându-ți că tu ești cel blestemat și că nu ai de ales dacă vrei să fii „fericit”. Dar este o mare minciună. Plata păcatului este moartea, spune Scriptura. Tot ceea ce facem rău se va întoarce împotriva noastră, mai devreme sau mai târziu. Va muri o parte din noi odată cu păcatul, fie că e vorba de o moarte emoțională (pierdem o prietenie, liniștea interioară, stabilitatea emoțională, vise, dorințe, așteptări), fie una fizică (ne pierdem părți din sănătate).

Uită-te în jur, ce vezi? Multă suferință, așa-i? E la tot pasul, chiar și acolo unde oamenii zâmbesc. De altfel, unele dintre cele mai mari drame se ascund în spatele chipurilor zâmbitoare. De ce e atâta suferință în lume? Pentru că oamenii au ales calea greșită de a trăi. Pentru că oamenii au crezut minciunile Diavolului, aceleași pe care le-am crezut și noi la un moment dat în viață. Și au plătit și plătesc prețul. Nu există abatere de la plată. Cu Dumnezeu nu poți fi evazionist.

Când luăm decizii proaste, după capul nostru, fără să vedem ce ar spune Iisus Cristos (modelul bărbăției reale), vom suporta consecințele. Tu însuși scrii că în primăvara acestui an ai hotărât să faci sex cu un bărbat. Apoi a urmat

infectarea cu HIV. Am spus-o de nenumărate ori și au spus-o și alții de-a lungul generațiilor: homosexualitatea (fie ea și pentru o singură experiență) înseamnă condamnare, așa cum orice formă de sex în afara normalității aduce același lucru (inclusiv sexul cu o femeie cu care nu ești căsătorit).

Puțini vor să accepte ce spune Dumnezeu despre păcatele imoralității, între care faptul că păcatul sexual este cel pe care îl faci împotriva propriului trup. Cu alte cuvinte, dacă vrei să te îmbolnăvești în mod cert, atunci fă sex cu cineva în afara voii lui Dumnezeu. Și nu, nu trebuie să te îmbolnăvești rapid, ca să vezi că așa e. Sănătatea îți poate ceda în timp și, de cele mai multe ori, atunci când îți este lumea mai dragă, ca să simți presiunea și gravitatea păcatului pe care l-ai făcut. E o lecție dureroasă a neascultării, pe care mulți sunt nevoiți să o învețe ca să mai existe o șansă de mântuire. Ceilalți, îndărătnicii care nu vor să asculte orice ar fi, pot trăi vieți aparent împlinite (în păcat), dar la final, în momentul Judecării, vor fi condamnați la suferință veșnică (iad). Nu există alt adevăr în afara acestuia.

Ce poți face acum, după ce vezi pe propria piele care sunt consecințele homosexualității? Cel mai bun lucru ar fi să te apropii cât mai mult de Dumnezeu, să renunți la orice legătură cu homosexualitatea, să îți urmezi tratamentul și să prețuiești fiecare zi din viață ca și când ar fi ultima, trăind-o într-o relație nedespărțită cu Iisus Cristos.

O boală incurabilă, strict medical vorbind, nu înseamnă neapărat un sfârșit rapid sau un sfârșit și atât. Dumnezeu poate vindeca orice afecțiune, poate reabilita orice suflet și trup, așa că ai credință și ascultă-L! Învață să vorbești cu El prin rugăciune și să-L ascuți prin Cuvântul Lui (Biblia). Lasă-te reconstruit, moral, sentimental, spiritual. El știe cel mai bine care va fi cursul vieții tale de acum înainte. Nu mai hotărâ nimic fără să fii în voia Lui și ai încredere că, și în această situație foarte delicată în care te afli, toate lucrurile pot lucra spre binele tău.

Niciodată să nu uiți că toți cei care cred în El ies de sub orice blestem și de sub orice condamnare. Toți care se apropie de Dumnezeu devin copiii Lui și primesc vindecare. Nu ești o greșeală, n-ai fost niciodată. Doar ai făcut o greșeală, lăsându-te influențat de părerea și acțiunile oamenilor la adresa ta. Însă, cum greșelile pot fi îndreptate, așa și oamenii pot fi îndreptați prin iubirea lui Dumnezeu care se descoperă în Sfânta Scriptură. Citește-o zilnic și fă tot ce îți spune. Ai să vezi minunea unei vieți transformate în bine și vei înțelege cu adevărat ce înseamnă să fii bărbat într-o lume în care masculinitatea a fost degradată la un nivel animalic și lipsit de valoare eternă.

Totul pare să nu mai aibă rost acum, odată cu diagnosticul primit, dar și asta este o minciună. Viața ta adevărată poate începe chiar azi. Știi, poate sună aiurea, dar nu uita: căile lui Dumnezeu sunt mult diferite de ale noastre, la fel și gândurile Lui. Iisus Cristos, înainte să înmulțească pâinile, le-a frânt. Așa și viețile noastre, pentru a fi binecuvântate, întâi sunt lipsite de anumite lucruri, iar acele lucruri – după ce sunt frânte – pot fi înmulțite, dacă avem credință.

Nu trăi în întuneric! Mergi la Lumină! Frecventează o biserică, fă-ți prieteni creștini, înconjoară-te de oameni care Îl cunosc pe Dumnezeu și deschide-ți inima. Primește ajutorul Bisericii și cere-i să se roage pentru tine. Tot ce pare dezolant și pustiu se poate transforma într-un cadru perfect de reînnoire. Totul este cu puțință celui ce crede în Dumnezeu. Nu e sfârșitul!

❖ Un tânăr de douăzeci și șapte de ani relatează că locuiește la un alt bărbat, același care i-a spus tatălui că fiul său este homosexual. La aflarea veștii, tatăl și-a dat copilul afară din casă, deși acesta se împrumutase la bancă pentru a-l ajuta să plătească locuința. Tânărul e dezamăgit profund de reacția părintelui și de modul în care au decurs lucrurile și crede că homosexualitatea sa ar putea fi o pedeapsă divină pentru homofobia tatălui.

UN CREȘTIN

În primul rând, faptul că ai avut experiențe homosexuale nu este vina lui Dumnezeu și nu vreau să cred că este o pedeapsă pentru „homofobia” tatălui tău. Refuzul de a accepta că fiul său este homosexual nu ar trebui să surprindă, ci să constituie un semnal că ceva e în neregulă. Și nu la el, ci la tine. N-am intenția să te judec. Nici nu am dreptul să o fac. Doar Dumnezeu judecă, dă sentințe, aplică pedepse. Și așa vrea să mă opresc puțin asupra acestui cuvânt: pedeapsă.

Trebuie să recunosc că în trecut făcusem o pasiune pentru acest termen. Îl pomeneam cât de des mi se întâmpla ceva ce nu îmi convenea. Când trecem prin momente foarte grele, tindem să spunem că ne-a pedepsit Dumnezeu pentru ceva anume și înțelegem prin pedeapsă un act nemilos, lipsit de orice considerație față de „victimă”, un gest de răzbunare cu orice preț. Ceva de genul: „Plătește pentru ce ai făcut și fă-o cu vârf și îndesat!” Să fie așa oare?

Dacă ne uităm cu atenție la semnificația originară a cuvântului ebraic יָסַר (*yasar*), vedem că el poate fi tradus prin: disciplinare, corecție, instrucție, antrenament/pregătire pentru ceva bun și așa mai departe. Prin urmare, a fi pedepsit înseamnă a fi pus la punct, a fi corectat de la o stare greșită, a fi disciplinat pentru a te purta normal și tot așa. Mi-e greu să recunosc lucrul acesta (căci sunt și eu om și am făcut și eu greșeli), dar pedeapsa este utilă și necesară în viață.

Revenind la situația ta, faptul că ai fost dat în vileag de „prietenul tău” este un lucru bun, chiar dacă ție poate ți se pare un act de trădare, o greșeală fantastică, un lucru absolut nociv vieții tale. Adevărul iese întotdeauna la iveală, iar aflarea lui provoacă durere numai acolo unde este ceva profund în neregulă, ceva ce trebuie rezolvat. Știi și singur că a fi homosexual nu este un lucru bun și de dorit. Prin urmare, Dumnezeu ți-a demonstrat prin situația neplăcută creată cu tatăl tău că ai o problemă pe care trebuie să o rezolvi. Desigur, împreună cu El, căci singur nu vei putea.

Din proprie experiență îți pot spune că, indiferent ce ai fi făcut pentru tatăl tău, poate conta prea puțin sau chiar deloc. Și eu am făcut sacrificii și i-am iertat multe tatălui meu, și nu am primit în schimb decât nerecunoștință și multe lucruri pe care le consider abominabile. Dar există Cineva deasupra care judecă și o face cu dreptate. În plus, nu uita că orice faptă bună pe care noi o facem în fața Domnului este egală cu zero dacă, pe ascuns, comitem alte păcate. Mărturisirea și pocăința sinceră sunt cheia vindecării și a curăției, deci până nu le avem pe acestea, suntem mai murdari decât ne putem imagina în fața unui Dumnezeu sfânt.

Tot din experiență îți pot spune că, atunci când păcătuiești și păcatul tău devine deja o obișnuință, un stil de viață, un lucru asumat, vine un moment al pedepsei, iar această pedeapsă (croită pe măsura fiecăruia dintre noi) este descrisă în Biblie. Dacă ai să citești Scriptura, ai să observi că sunt multe consecințe ale păcatului, între care și pierderea posesiilor, a sănătății, a siguranței zilei de mâine, a încrederii, a unui viitor rodnic, stricarea relațiilor, ruina a tot ceea ce atingi.

Crede-mă, nu vrei să ajungi să înduri ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu anunță ca „răsplată” pentru păcat. Eu am ani de zile de „exil” (tot Scriptura îți explică ce este acesta) și încă aștept eliberarea și intrarea în Țara Promisă (o viață fericită).

Dar Evanghelia lui Cristos nu este o trâmbiță a morții și a iadului, ci o veste bună! Care este vestea bună? Simplu: pentru toți cei ce cred în Iisus ca Fiu al lui Dumnezeu și Mântuitor al oamenilor există o nouă șansă, cea a izbăvirii din orice păcat, necaz, eșec sau ruină. Trebuie doar să crezi în El, să te rogi să îți vină în ajutor, să citești Scriptura și să trăiești potrivit principiilor ei.

E păcat să rămâi într-o înșelare și să sperii că îți va fi bine. Nu îți va fi! Diavolul e incredibil de meschin și de priceput în a îmbrăca minciuna în tot felul de ambalaje cu miros de adevăr. Nu te lăsa amăgit: homosexualii nu vor avea

niciodată fericire și vor sfârși în focul cel veșnic, adică în suferința eternă.

Există speranță de vindecare și există putere infinită pentru acest lucru direct de la Sursă. E timpul să începi o viață nouă, una a restaurării, a vindecării, a normalității, a adevărului. Dă-ți o nouă șansă și întoarce-te la Dumnezeu din toată inima! Doar așa vei reuși.

❖ Un băiat în vârstă de cincisprezece ani crede că este homosexual. A crescut într-o familie creștină și știe că acest lucru nu este bun. Se autosatisface și are probleme cu pornografia. Ne cere ajutor ca să se schimbe.

UN CREȘTIN

La cincisprezece ani ești încă un copil. Nu spune încă „sunt homosexual”, pentru că niciun tânăr la vârsta ta nu se cunoaște suficient de bine. Dezvoltarea ta ca bărbat abia a început. Poate apa din oala plină cu zarzavat să spună: „Sunt ciorbă!” înainte de a fierbe bine de tot?

Faptul că te autosatisfaci și ai probleme cu pornografia este într-adevăr un lucru care merită menționat și trebuie rezolvat din timp. Când aveam vârsta ta și eu mă autosatisfaceam. Era „normal”, spuneau colegii. Dumnezeu era de altă părere, dar la vremea respectivă nu-L cunoașteam, ci aveam doar o imagine falsă despre El.

Această „normalitate” este foarte intens promovată în vremurile actuale, când presa (televiziuni, radio, internet, ziare, rețele de socializare) difuzează bancuri, reclame, filme, emisiuni și imagini cu conținut sexual, pe zi ce trece mai explicit în această privință, și chiar și unii medici (evident inconștienți și întinați de păcat) le recomandă pacienților practicarea autostimulării.

Dar autosatisfacerea nu a fost, nu este și nu va fi niciodată normală. Dimpotrivă, ea are efecte negative. Odată este sentimentul vinovăției pe care ți-l dă conștiința (la început îți dai seama că e ceva greșit), apoi este sentimentul de neîmplinire (căci neexistând o altă persoană implicată în activitatea sexuală, finalitatea nu poate aduce împlinire – nu

așa am fost făcuți), irosirea unei energii puternice, ejaculare precoce și altele.

Pornografia este și ea extrem de nocivă, dar nu vei realiza lucrul acesta până nu vei renunța cu totul la ea, și va trece o perioadă de timp după care vei vedea realitatea pornografiei, nu iluzia pe care o creează. Fiecare femeie sau bărbat din filmele pornografice sunt instrumente ale Diavolului, care au ales să-și vândă sufletul și trupul pentru bani. Sau mai rău, unele personaje din acele videoclipuri sunt ființe amărâte, care au fost traficate și obligate să se prostitueze în fața camerelor. La asta nu te-ai gândit, așa-i? Există o întreagă industrie de tineri abuzați în astfel de moduri sau forțați să îndure scene de sex interzis, pentru folosul material al celor care vor să obțină profituri cât mai mari cu investiții cât mai mici.

În clipa în care te autosatisfaci și te uiți la pornografie, ești vinovat de batjocorirea propriului tău corp (cărui îi faci rău în mod voluntar) și suflet (cărui îi stârnești dorința după ceva real și benefic, dar înlocuit cu ceva fals și malefic), și te faci vinovat și de soarta celor care au fost și sunt implicați în realizarea și consumul aceluia material video.

Consumând pornografie, automat crezi venituri producătorului (chiar dacă nu cumperi filmul sau videoclipul și îl iei gratis de pe internet, oricum îi faci audiență, trafic, deci materialul lui va fi căutat de public), iar prin vizualizarea ta și alții vor fi atrași în acest cerc vicios.

În plus, dacă în scenele respective cu care îți provoci plăcerea de moment apar și ființe înjosite de circumstanțe cumplite, te faci părtaș suferinței lor, pe care o întreții prin cererea ta pentru astfel de situații. Căci cu cât se uită mai puțini oameni la așa ceva, cu atât piața industriei pornografice va scădea și, inevitabil, va dispărea. Orice produs care nu se caută, se pierde.

Știi că acum, când ești tânăr, în plină creștere, corpul tău deprinde un mod de a funcționa pe care îl va menține mult timp în viitor? Știi că o alimentație bună, un regim fizic bun

și un echilibru sufleteșc bun acum sunt esențiale pentru viitorul tău ca adult? Dacă îți bați joc de sexualitatea ta astăzi prin autosatisfacere, făcându-ți corpul să ceară plăceri imediate, de moment, care să fie atinse repede, cum crezi că mâine, când vei fi adult, vei reacționa fizic într-o relație intimă cu o femeie? Crezi că brusc organismul tău o să fie rezistent și durabil, precum cel al actorilor din filmele pe care le-ai urmărit pentru autosatisfacere? Mai gândește-te!

Ține minte un lucru: nu tot ceea ce vezi e real. Televiziunea cosmetizează, iar filmele pentru adulți sunt în topul efectelor speciale de mărire. Totul este mai maaaare, pentru că unghiurile din care se filmează sunt făcute în așa manieră, lumina este pusă într-un anumit fel, filtrele aplicate la montajul producțiilor fac lucrul acesta, iar performanța actorilor (cum îi ține atât de mult) este bazată pe consumul de pastile de potență. Cum credeai că ar rezista ore în șir de filmări, la comandă (uneori și cu mai mulți parteneri)?

Trezește-te și maturizează-te! Crește frumos, în ordine, în curăție, într-o bună funcționare, atât fizică, dar și sufletească. Nu te expune la porcării, căci ele se vor reflecta mai târziu în tine. Ferește-te de cursele Diavolului ca de el însuși! Nu uita: Dumnezeu răsplătește pe cel care Îl urmează. Iar dacă te vei păzi de rău și de mizerie, El îți va oferi tot ce e mai bun.

❖ Un evanghelic în vârstă de douăzeci și patru de ani ne face cunoscut că se confruntă cu homosexualitatea și cu grave probleme de sănătate.

UN CREȘTIN

Înainte de toate, lasă-mă să îți apreciez sinceritatea, deschiderea, simțul analitic și determinarea de a învăța pentru a-ți asigura o bază temeinică necesară vieții profesionale. Toate sunt demne de admirația pe care oricine ar trebui să ți-o poarte.

Acum, referitor la mărturisirea ta, sunt câteva lucruri ce trebuie clarificate și te rog să le accepți ca atare sau, dacă vei considera că știi mai bine sau că nu sunt bune de însușit, să le cercetezi în lumina Scripturii, despre care știi foarte bine

că este Cuvântul lui Dumnezeu în care nu există eroare sau neadevăr.

Iresponsabilitatea părinților tăi în privința problemelor de sănătate pe care le-ai avut încă de mic copil nu ți se poate imputa ție și nu trebuie să te gândești niciodată cu regret la „ce ar fi putut fi dacă ei ar fi...”. După aproape trei decenii de viață am învățat și eu, mult după alții mai tineri ca mine, că trecutul e trecut și regretele pentru trecut nu au nici cel mai mic sens, pe lângă faptul că nu te ajută cu absolut nimic, chiar dimpotrivă!

Boala și repercursiunile asupra vieții imediate, recunosc, pot fi greu de îndurat, însă asta nu-ți va scădea niciodată valoarea. Ești un om valoros și meriți să trăiești o viață frumoasă numai pentru simplul fapt că ai fost creat de Dumnezeu, ești unul dintre gândurile Lui puse în realitate și ești, la fel ca toți oamenii, subiectul iubirii Lui. Faptul că, la un moment dat, perspectiva s-a schimbat din cauza unei afecțiuni nu înseamnă că ești condamnat.

Îmi imaginez că nu e ușor deloc să ai dureri din cauza spatelui, să fii limitat în tot ce faci de o problemă medicală și, mai ales, să fii ținta unor comportamente total anticreștine din partea celor din jur. Dar dacă te gândești că ești singurul care s-a confruntat cu o astfel de viață, te înșeli.

Când eram mic, până în treisprezece ani, aveam o voce total opusă celei de acum, o voce de fetiță. Din acest motiv, toți colegii de școală și copiii de pe la bloc mă porecleau în cele mai urâte feluri. Cred că le-am auzit pe toate în viața asta, încât să îmi fie silă să îmi aduc aminte. Imaginează-ți că făceam parte dintr-un cor și cântam cu o ușurință fantastică note înalte (specifice grupului de fete). E de prisos să îți spun cum mă simțeam în fața celorlalți care aveau voci obișnuite pentru sexul și vârsta lor (spre deosebire de a mea), o situație materială bună (în timp ce eu proveneam dintr-o familie cel mult decentă), o relație normală și sănătoasă cu părinții (eu am avut o relație foarte proastă și aproape inexistentă cu tatăl

meu) și câte și mai câte diferențe, care mă făceau pe mine să fiu „oaia neagră” și ciudatul lumii.

Timpul a trecut, am purtat în suflet batjocura și veșnica întrebare „Ce am făcut să merit asta?” o lungă perioadă și am început să devin retras. Făceam tot posibilul să mă feresc de tot ce putea însemna o nouă șansă de rușine. Îți sună cunoscut? Dumnezeu, în timpul acesta în care eu îmi făceam procese de conștiință și mă întrebam ce e atât de în neregulă cu mine și de ce le permite să facă și să spună tot felul de urâciuni, lucră la ceva. Dar la ce? Ai puțină răbdare și o să afli.

Dacă ai citit Scriptura, știi cu siguranță de Iov, omul răbdării eroice (după cum l-a numit pastorul american Charles Swindoll). Iov a fost un om drept și nevinovat, dar care a pierdut totul repede, pe neașteptate, fără nicio explicație. A suferit enorm o perioadă necunoscută (puteau fi câțiva ani sau câteva zeci), timp în care o mână de prieteni care veniseră să-l „îmbărbăteze” l-au tot jignit și acuzat de lucruri pe care nu le-a făcut, încercând să justifice motivul pentru care a ajuns să îndure atâta suferință și pierdere.

Vezi tu, în viață, deseori până și cei care vor să ne ajute se trezesc subit că ne fac mult rău. Iar oamenii care percep unele lucruri cu mintea lor îngustă, lipsită de priceperea pe care o dă Dumnezeu, nu fac altceva decât să te eticheteze după cum te văd la exterior.

Așa fac și cu tine, așa au făcut și cu mine, așa vor face cât va exista această lume decăzută, iar ochii lor nu vor sta zi și noapte pe paginile Bibliei pentru a căpăta înțelegere, pricepere și acea privire corectă asupra aproapelui.

Și nu te mira dacă și tu, ca Iov, înduri acum o suferință care te presează din toate părțile, te închide și te face să te dezgusti de viață și să spui ca eroul Scripturii: „Pentru ce m-ai scos din pântecul mamei mele? O, de aș fi murit și ochiul să nu mă fi văzut!” (Iov 10:18) Așa cum ai să vezi pe parcursul vieții, creștinii adevărați nu au trăit plăcerea până nu au gustat amarul durerii.

Dar cum se încheie povestea? Aici e partea cea mai interesantă: Iov rabdă, se ceartă cu Dumnezeu, Îl întrebă unde e, de ce îi face asta, cum e posibil așa ceva, de ce primește rău când el a făcut numai bine și altele de genul acesta. Dumnezeu nu Îi răspunde la întrebări direct, ci I se oferă ca răspuns și I se arată lui Iov în suferință, dându-i amărâtului șansa de a-L cunoaște cu adevărat și nu doar de a ști despre El. Iar pentru că Iov nu a renunțat să mai creadă în El, nu I-a întors spatele și nu a zis: „Gata, eu mă retrag din jocul ăsta prost!”, Domnul a pus capăt suferinței sale și i-a înapoiat totul (sănătate, avere, alți copii) de două ori!

Îți spuneam ceva mai devreme că și eu am avut de suferit și că și de mine și-au bătut joc o mulțime de oameni din cauza vocii mele, timp în care Dumnezeu lucra. Și știi care a fost finalul? Astăzi, vocea mea este radical opusă celei de atunci și nu numai atât. Dacă în trecut eram motiv de râs și de glume proaste, acum sunt motiv de laudă. Îmi câștig existența și mi-am clădit viitorul pe baza vocii mele, care a fost apreciată peste tot unde am lucrat. Ceea ce eu nu știam despre Dumnezeu, în toată amărăciunea mea, în toată rușinea și exasperarea prin care poate treci și tu, este că El lucra o schimbare spectaculoasă. El vroia să transforme un lucru batjocorit într-un lucru foarte apreciat și prin asta a vrut să-i umilească pe cei care au îndrăznit să râdă și să jignească pe unul din copiii Lui.

Nu ai de unde să știi cum vor evolua lucrurile în viața ta. Nu știi ce face Dumnezeu chiar acum, în timp ce citești rândurile acestea. El știe și nu vrea să îți facă rău, nu vrea să te știe închis, retras, „schizoid”, cum te descrii chiar tu. Vrea să te știe fericit, mulțumit, valoros, demn. Boala ta nu este un sfârșit, este o piatră de hotar. Este acel punct în care ajunge orice creștin, în care fie Îl vrea pe Dumnezeu cu el, vrea să-L cunoască, să umble cu El pentru tot restul vieții, fie zice „Pas!” și merge înainte ca un înfrânt al propriilor alegeri greșite, pe care le va urma și în continuare. Depinde de tine ce alegi.

Nu există păcat pe care Dumnezeu să nu-l poată ierta. Cristos a murit chiar și pentru pedofili și criminali în serie, chiar și pentru jihadiștii care decapitează oameni nevinovați. El așteaptă doar un singur lucru: pocăința venită din credința în El. În secunda în care regreti ce ai făcut greșit, îți recunoști păcatul, îți ceri iertare pentru el și renunți la a-l mai face, Domnul promite să te ierte și să îți ofere un nou început.

Sigur, un nou început nu înseamnă că mâine va fi totul perfect. Legile după care funcționează universul în care trăim (deci legile lui Dumnezeu) ne arată că distrugerea se poate petrece într-o clipă (uită-te la detonarea unei bombe sau la un accident teribil), însă reconstrucția sau reabilitarea iau timp.

Acordă-ți timpul necesar pentru a te vindeca și acordă-I lui Dumnezeu timpul necesar pentru a-ți reface viața, pentru a-ți da un nou viitor, un nou mod de a trăi, o perspectivă nouă. Nu trăi în întuneric, nu te amări!

Dacă ai sunat astăzi și nu ți s-a răspuns, sună mâine. Dacă ai sunat mâine și au crezut că e o glumă, mai sună și în altă parte. Sună și încearcă până când vei primi răspunsul dorit! Și fă asta cu multă rugăciune și credință în suflet. Doar celui care bate i se deschide.

Dacă te-ai uitat la pornografie și te-ai autosatisfăcut, nu ți-ai distrus viața iremediabil. Uită-le! Lasă-le în urmă și vei fi un om nou. NU ești homosexual atâta timp cât nu ai făcut nimic cu nimeni. Nu ești homosexual pentru că nu-ți plac lucrurile pe care majoritatea bărbaților le fac sau le apreciază. Cine spune că trebuie să fii ca majoritatea? Există și conceptul de deosebit în lume. Deosebit nu înseamnă greșit întotdeauna. Elimină din modul tău de gândire șabloanele în care lumea se desfășoară. Fii unic și respectă-te pentru ceea ce ești: un OM. Cine nu te place și cine nu te acceptă așa cum ești, ori e superficial, ori imatur. E problema lor, nu a ta.

Du-te la un medic și află în detaliu care sunt toate problemele tale de sănătate, cere ajutor și lasă-te ajutat, astfel

încât să elimini carențele care îți pot întreține sau agrava boala. Vrei, nu vrei, avem nevoie de medici. Și ei sunt tot de la Dumnezeu lăsați. Fă tot ce poți pentru a-ți trata afecțiunea și roagă-te la Dumnezeu să termine El ce au început medicii. Nu uita că doctorul tratează, Dumnezeu vindecă.

Citește Scriptura și studiaz-o. Pătrunde cât poți de adânc în semnificațiile ascunse în versete. Așa vei descoperi și vei înțelege bunătatea, înțelepciunea, grija și scopul lui Dumnezeu pentru ceea ce se întâmplă în viața ta.

Nu e cazul să te privești ca pe un paria, pentru că ești un om valoros. Nu te mai ascunde și arată lumii ce poți, nu ce nu poți (deocamdată). Și, mai presus de orice, nu uita: nu știi niciodată unde te va purta Domnul în călătoria spre cer. Ce azi este o povară grea și urâtă, mâine poate deveni rampa ta de lansare către un viitor nesperat de bun!

❖ Un cititor ni se confesează: „Pace! Sunt un bărbat de treizeci de ani, cred în Dumnezeu și merg într-o biserică creștină evanghelică, dar nu sunt botezat încă. Simt că nu pot face acest lucru atâta timp cât viața mea e în păcat. Sunt atras de bărbați, am avut și relații cu bărbați. Nu m-am mai întâlnit cu un bărbat de aproximativ un an, însă gândurile mele uneori nu sunt tocmai curate și aș vrea să scap de ele, dar simt că nu pot. Aș putea primi ajutor din partea voastră? Domnul să vă răsplătească!”

UN CREȘTIN

Se pare că ai fost prins într-unul din lațurile Diavolului. Nu te descuraja, căci nu ești nici primul și, din păcate, nici ultimul. Ai treizeci de ani, „vârsta perfectă”, cum o numește lumea. Îmi doresc să fie și în cazul tău la fel, perfectă, dar perfectă pentru a pune început bun în viața ta. Un nou început, în care să lași tot ce a fost greșit în urmă și să devii un om nou în Cristos.

După cum probabil știi, Dumnezeu nu e contabil și nu stă cu lista în mână să bifeze ce păcate ai mai făcut în ultimele două zile, patru ore și douăzeci și nouă de minute. Diavolul face aceasta și se pricepe de minune când vine

vorba să ți le arunce în față. Domnul nostru ne-a oferit iertarea pentru toate păcatele noastre, dacă Îl acceptăm pe Fiul Lui ca Mântuitor.

Atracția față de persoane de același sex este o patimă mizeră care cuprinde, se pare, din ce în ce mai mulți tineri, însă trebuie știut că și pentru ea există iertare și vindecare. Totul este să îți dorești cu toată ființa ta să ieși din capcana „mișelului”.

Faptul că nu te-ai mai întâlnit cu nimeni de un an este un lucru excelent. Deci se poate și fără. Mergi înainte cu încredere! Renunță la orice te leagă de fostele greșeli și pășește pe calea sfințeniei! Deschide Biblia zilnic, stăruie în rugăciune către Cristos și roagă-L să îți ia povara de pe umeri și să îți dea o inimă nouă. Nu am auzit pe nimeni care să fi fost refuzat de El.

Gândurile murdare îți vor mai crea bătaii de cap, dar nu te lăsa pradă lor. Evită-le! Atacă-le cu versete din Cuvântul Domnului! Vrajmașul nu suportă adevărul, deci trăiește, gândește și acționează numai în adevăr! Ocupă-ți mintea și timpul cu lucruri frumoase, curate și înălțătoare spiritual.

Rupe orice are iz de homosexualitate din viața ta și focalizează-ți atenția spre Dumnezeu, iar El te va scoate din groapa în care ai căzut. Crede în El și nu vei fi dezamăgit!

❖ Un evanghelic ne dezvăluie gândurile sale: „Pace! Trec printr-o perioadă foarte grea. Mă împovărează ideea că simt atracție pentru cei de același sex cu mine. Mă autosatisfac de pe la zece ani și de atunci încontinuu aproape. Cu pornografia am început de mai multă vreme, iar cu cea homosexuală de vreo șapte sau opt ani. Sunt căsătorit, am patru copii și tot sunt dependent de pornografie homosexuală și autosatisfacere. Am discutat cu soția mea, ea știe de la început, dar nu mă prea ajută. Nu simte ce simt eu. Și nu am găsit niciun bărbat capabil cu care să vorbesc și care să mă ajute. Când m-am întors la Dumnezeu, a fost o perioadă în care nu am mai făcut aceste lucruri, dar apoi au revenit. Iar perioade de biruință, și apoi iar robie. Nu știu ce

să mai fac, m-am săturat de toate. Aș vrea să fiu liber cu adevărat! Mă puteți ajuta cu ceva? Mulțumesc pentru sprijinul acordat!”

UN CREȘTIN

Înțeleg cât de greu îți este să scapi de autosatisfacere și de pornografie, căci și eu m-am confruntat cu ele o lungă perioadă de timp.

În primul rând, trebuie să știi că nu ești singurul care s-a autosatisfăcut de la o vârstă mică. Și eu, și alții am fost în aceeași situație. Fără a încerca să găsim o scuză, trebuie să fim conștienți de lumea în care trăim (una cât se poate de murdară, în privința sexualității) și să admitem că avem nevoie să luăm măsuri, astfel încât să nu ne facem părtași la mizeria în care ne-am scaldat și noi, la un moment dat. Așadar, nu ești singurul, dar poți scăpa de problemă dacă îți dorești cu adevărat.

Ca să renunți la autosatisfacere, ai nevoie urgentă să eviți tot ceea ce înseamnă pornografie (imagine, videoclip, film) și chiar texte cu substrat sexual. E greu, dar se poate. Ține cont că tot ceea ce îți trimite mintea la sex ilicit (ieșit din sfera normalului, adică din afara căsniciei) este o capcană care, mai devreme sau mai târziu, te prinde.

Începutul e greu. Va trebui să tai de pe listă: reviste (chiar și ziare gen *Libertatea*, *Click!*, *Cancan* și alte tabloide), videoclipuri și filme pornografice de pe calculator, poze și să îți restricționezi accesul la site-urile XXX. Repet, dacă vrei cu adevărat să renunți, o vei face.

Apoi va trebui să îți deprinzi obiceiul de a nu căuta astfel de lucruri. Practic, va trebui să renunți la tot ceea ce ai urmărit și făcut greșit până acum. Va fi o luptă, căci Diavolul e diavol și nu se lasă cu una, cu două. Însă, dacă ai încredere în Dumnezeu, vei reuși. Eu am reușit. Am câțiva ani de când nu m-am mai autosatisfăcut și nici nu am mai vizionat nimic pornografic. Deci sunt dovada vie că se poate.

Poate te întrebi ce am făcut exact. M-am rugat zilnic la Dumnezeu să mă ajute să termin cu aceste probleme, care

mă distrugeau lent, dar sigur (fapt pe care aproape niciodată nu ți-l spune nimeni, ci te lasă să crezi că autosatisfacerea și pornografia sunt normale pentru un bărbat – nimic mai fals!). Apoi, de fiecare dată când mă tenta să mă uit la ceva, plecam afară și îmi găseam diverse activități care să mă obosească și să-mi taie „cheful”. Mi-am setat *Google* pe filtrul „Căutare sigură strictă”, mi-am creat filtre în mail cu toate cuvintele obscene, pentru a evita să primesc mesaje indecente, am aruncat toate materialele pornografice și am șters tot ce aveam pe calculator și, cel mai important, am început să studiez Biblia. De acolo am primit toată puterea și determinarea necesară pentru a lăsa în urmă tot ce era greșit și a începe o viață nouă, curată.

După un an de zile, mi-am dat seama cât pierdusem din cauza autosatisfacerii și pornografiei și cât aveam de câștigat după renunțarea la ele. Le-am schimbat pe cunoașterea lui Dumnezeu, iar târgul acesta mi-a adus liniștea interioară de care aveam nevoie, obrazul curat în fața oricui (autosatisfacerea și pornografia te umilesc și te izolează, chiar dacă nu îți dai seama) și, mai presus de toate, un viitor promițător.

Crezi că totul s-a petrecut peste noapte? Nu! Au fost luni de zile în care o perioadă mă puteam abține, apoi mai cedam. Dar nu m-am lăsat până nu am luat o decizie fermă. După fiecare rateu, încercam mai mult să mă opresc și mai mult, și mai mult și tot așa, până când dintr-o lună de abținere s-au făcut două, și apoi trei, și apoi patru și, la un moment dat, am putut spune cu fericire maximă: „Am reușit! Slavă Domnului!”

Ispite și poftă vei avea probabil toată viața. Și eu (încă mai) am. După cum ți-am scris mai sus, trăim într-o lume puternic schimonosită din punct de vedere sexual. Peste tot sunt imagini cu femei dezbrăcate și chiar bărbați dezbrăcați, însă este alegerea ta dacă te uiți la ele sau nu. Eu știu doar atât, din proprie experiență: ce bagi în tine, aceea vei scoate (într-o formă sau alta). Dacă îți vei hrăni sufletul cu

Sfânta Scriptură și vei face o pasiune din a privi la lucrurile mărețe create de Dumnezeu pentru noi, atunci vei cunoaște și vei oferi la rândul tău toate bunătățile Lui. Dacă te vei hrăni cu pornografie și îți vei învăța corpul la desfrâu, atunci vei culege roadele stricate și le vei răspândi în jurul tău.

E o luptă aprigă pe care trebuie să o duci și nu o va face nimeni pentru tine. Aș fi vrut să existe o soluție simplă, o schemă minune care să ne scape în doi timpi și trei mișcări. Din păcate, e doar o iluzie. Dar realitatea este că se poate ieși din treaba asta, dar trebuie să fii cu adevărat motivat.

Și atunci se pune întrebarea: vrei să fii vindecat? Căci, crezi sau nu, autosatisfacerea și pornografia sunt niște deviații de la normalitate (niște boli), iar pe termen lung provoacă probleme majore, atât la nivel mental, cât și fizic. Ori cred că nu ne dorim așa ceva, nu? (Ascultă-l cu atenție pe Virgiliu Gheorghe și dă-ți seama la ce ne expunem când cedăm tentației: *Conferință excepțională Virgiliu Gheorghe* (www.youtube.com).

Dacă vrei să te vindeci și să ieși din acest cerc închis, trebuie să fii motivat. Fără motivație, în viață nu facem nimic. Iar tu ai motivații serioase: ești căsătorit și ai patru copii. Sunt sigur că ești mândru și îi mulțumești lui Dumnezeu pentru ce ai. În cazul acesta, ce mai cauți în afara binecuvântărilor pe care El ți le-a dat cu mână largă? Nu îți sunt suficiente pentru a fi împlinit?

Dacă ai o căsnicie fericită cu soția ta și ea își îndeplinește datoria față de tine ca bărbat, de ce ai căuta altceva? (Oricum ireal, căci ce vezi în pornografie este un fals. Totul este umflat și dus la un nivel nefiresc, anormal, lucruri care nu se întâmplă în realitate.) Dacă relația ta sexuală cu soția nu este una care să te împlinească, atunci vorbește cu ea, spune-i ce îți dorești, ce te mulțumește, învaț-o să te bucure și bucur-o și tu pe ea! (Desigur, vorbim de bucuria firească și binecuvântată de Dumnezeu a sexualității.) Nu încerca să suplinești o lipsă de acasă cu o umplutură ieftină și ruginită din exterior! Nu uita că atât pornografia, cât și

autosatisfacerea sunt lucruri care schimonosesc frumusețea, normalitatea, bucuria reală pe care Dumnezeu ne-a oferit-o pentru trup. E timpul să reconsideri valoarea reală a ceea ce ai deja, față de minciuna crasă pe care o vezi dincolo.

Ești un om foarte binecuvântat. Ai o soție și patru copii. Trăiește pentru ei, fii motivat pentru ei. Împreună cu ei, tu ești o biserică, ești imaginea lui Cristos în lume. Cum crezi că poți fi fericit dacă aduci în interiorul familiei tale ceva murdar, ceva care roade, care strică, ceva care e străin de împlinire? Trebuie să renunți la tot ce nu se încadrează în imaginea lui Dumnezeu din voi.

Drept urmare, trebuie să decizi cu fermitate maximă: de astăzi, lupt până la durere (frustrarea de a nu primi ce vrei poate duce la un tumult interior serios, dar nu te descuraja și nu ceda. Orice moment în care spui „nu” va fi un moment în care Dumnezeu te va răsplăti cu un mare „da” când vei cere ceva măreț de la El), pentru a mă debarasa de autosatisfacere și pornografie. Voi arunca și voi șterge tot ceea ce mă leagă de aceste practici și mă voi dedica 100% vieții de familie. Mă voi bucura deplin de sexualitatea mea cu soția pe care mi-a dat-o Dumnezeu și voi fi un tată-model pentru copiii mei.

Renunțarea la păcat (indiferent care ar fi el) ține de voință, apoi de Dumnezeu, apoi de perseverență. Trebuie să vrei, să ceri ajutorul Lui și să continui să lupți. Întotdeauna să privești la ceea ce ai, nu la ceea ce îți spune lumea că îți lipsește. Nu uita că, dincolo de Dumnezeu, totul este denaturat. Nu degeaba ne spune: „Nu vă asemenați fiilor veacului acestuia!” El știe urmările asemănării cu lumea (minciuni și suferințe greu de îndurat) și nu vrea să ne vadă în momentul „e prea târziu”.

Ție nu îți lipsesc bucuria sau împlinirea. Tu doar le cauți unde nu sunt. Întoarce-te în familia ta cu adevărat și aruncă-te cu totul în bucuria familiei tale, căci Dumnezeu te va ajuta întotdeauna să biruiești în orice luptă, atâta timp cât Îi ceri ajutorul și trăiești ascultându-L. Mesajul Lui pentru

tine este: „Bucură-te de mărgăritarele pe care ți le-am oferit și nu le căuta în mocirla lumii!”

Mă rog Domnului Iisus Cristos să te ajute să faci alegerea corectă și să te lupti până vei spune și tu ca mine: „Am reușit, Slavă Domnului!”

ABEL

Drag prieten, am citit mărturia dumneavoastră. Nu sunt încă pregătit să fac o lucrare cu astfel de oameni, din rândul cărora am făcut și eu parte, dar cred că Domnul vrea să scriu.

Slavă Domnului! Problema ta a fost rezolvată de Mielul Înjunghiat pe Dealul din Golgota! Mărire Lui! Sângele lui Isus are putere. În Numele lui Isus Cristos îți scriu. Ridică-te în Numele lui Isus!

Da, știu prin ce treci, și eu am trecut pe aici. Este dureros, da. Dar privește, Cineva e acolo sus. Plânge pentru tine. Îi pasă de tine. A murit pentru tine. Iar acum Cel Rău are în plan să te ducă în iad, dar poți să scapi! Așa cum Isus m-a eliberat pe mine, te poate elibera și pe tine, pentru că e atotputernic.

Doar prin harul Domnului pot să dau aceste sfaturi. Sunt extrem de recunoscător Domnului că mă ține lângă El! Dacă El nu ar fi cu mine, viața mea ar fi un haos, un chin, m-aș îndrepta spre iad 100%. Ce scop am să scriu aceste rânduri? Să vă asigur că există putere în Numele lui Isus! Prin rugăciune. Încercați! El va stă la dispoziție.

1. Pocăiți-vă în fiecare zi, recunoscându-vă înaintea Domnului tendințele păcătoase. Vedeți-vă ticăloșia. Recunoașteți că nu aveți merite înaintea Domnului. Traiți zilnic cu gândul: Doamne, ce mai e neregulă în viața mea?

2. Rugați-vă cât de mult puteți, folosind expresiile: „în Numele lui Isus”, „sângele lui Isus are putere” pe drum, la școală, la serviciu, cântați!

3. Nu permiteți cel mai mic gând murdar, nici cea mai mică privire neîngăduită. Aduceți imediat greșeala înaintea Domnului, dacă se întâmplă.

4. Priviți persoanele doar în ochi, fără să vă uitați la restul corpului.

5. Gândiți-vă că tot ce vă atrage e doar țărână care într-o zi va putrezi, și voi la fel.

6. Frecvențați cât de des puteți serile de rugăciune ale unei biserici evanghelice.

7. Țineți-vă ziua ocupată cu lucruri bune.

8. Purtați-vă dur cu trupul vostru. Nu acordați atenție fără motiv trupului, ci doar în scop de igienă, iar aceasta să se facă repede și în rugăciune.

9. Nu stați fără scopuri întemeiate pe aparatele electronice, televizor, iar filmele evitați-le cu seriozitate. Cel Rău lucrează prin filme ca să cădeți. O să vedeți cât e de important și acest punct.

10. Citiți Biblia zilnic și acordați-i autoritate 100%, luați pe cuvânt și nu interpretați.

Secrete:

1. Dacă veți birui lupta cu lena în rugăciune, atunci veți birui și ispita când va veni.

2. Învățați-vă să vă încredeți în Domnul! Cei ce se încred în Domnul nu vor fi dați de rușine.

3. Dacă nu vă plecați genunchii dimineața, să nu vă mirați dacă mai târziu îi veți pleca înaintea păcatului.

Fiți treaz! Diavolul pândește. Nu vă jucați cu focul! O singură dată te joci și e capital, o singură privire și e haos. Gândiți-vă că Isus, Domnul nostru drag, chiar Se întristează. Urâți păcatul cu toată ura, dar iubiți păcătosul cu dragostea lui Dumnezeu.

„Când vă întindeți mâinile, Îmi întorc ochii de la voi; și oricât de mult v-ați ruga, n-ascult, căci mâinile vă sunt pline de sânge! Spălați-vă deci și curățați-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! ... Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.”
(Isaia 1:15-16, 18)

Puneți-vă acum în genunchi și rugați-vă!! Strigați-L! Deși vă aude, strigați-L! Declarați-I că viața dumneavoastră e a Lui, că nu sunteți al dumneavoastră. Vă iubește, așteaptă să vă redea libertatea. În Numele lui Isus, cereți eliberarea! Nu vă grăbiți la rugăciune, strigați către Domnul din toată inima. Cel Rău va fugi.

Apoi reînnoiți-vă întreaga viață de credință, nu vă mulțumiți cu o pocăință modernă de genul: merge și așa, și așa. Stăruiți în rugăciune! Treziți-vă noaptea și implorați-L pe Domnul.

„Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeu vostru; păcatele voastre vă ascund fața Lui și-L împiedică să v-asculte!” (Isaia 59:1-2)

Mă rog pentru dumneavoastră! Un sârman păcătos, dar salvat și iertat prin Domnul meu, care locuiește în mine: Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Glorie Lui în veci! Fiți binecuvântat!

ADELIN

Răspunsul pe care l-ai primit de la Abel este exact ceea ce ai nevoie.

Și eu am fost în situația ta și Dumnezeu m-a ajutat, prin puterea Lui nemărginită, să fiu eliberat. Am patruzeci și opt de ani, sunt căsătorit, am copii și mi-am permis să cochetez cu lucrurile acestea. În prezent „mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire”, ca nu cumva să mă întorc de unde am plecat.

Ai un mare avantaj că ai scris pe *Contra Curentului* pentru ajutor. Deși fac parte dintr-o biserică evanghelică și știam de acest site, l-am ocolit fiindcă am crezut că sunt la fel ca cei din biserica mea, despre care credeam că sunt în stare să mă împuște pentru ce eram.

După ce Dumnezeu m-a ajutat să nu mai gândesc așa despre frații mei, m-am uitat pe *Contra Curentului* și îmi pare

rău că nu am folosit mai devreme materialele de aici pentru însănătoșirea mea.

Trebuie să știi că pentru Diavolul poți fi o victimă de lux și el e în stare să îți dea cele mai puternice lovituri, ca să te despartă de Dumnezeu pentru totdeauna și să te compromită în fața familiei tale, a bisericii și a oamenilor.

Trebuie să te gândești la copiii tăi, să fii un exemplu bun pentru ei, să vadă ceea ce trebuie la tine deoarece, chiar dacă crezi că nu i-ai influențat negativ până acum, ei au avut de suferit. Petrece mai mult timp cu copiii tăi, implică-te cât mai mult în familia ta, umple-ți timpul cu lucruri folositoare, ca să nu dai prilej Celui Rău. Roagă-L pe Dumnezeu să-ți dea dragoste pentru soția ta și împlinește-ți cât poți de bine toate atribuțiile pe care le ai ca soț și tată.

Mă rog pentru tine ca să simți bucuria eliberării și, împreună cu ceilalți păcătoși salvați prin jertfa măreață a Domnului Isus, să avem și noi parte cu El în cer!

Pentru redacție: Vă datorez foarte, foarte, foarte mult! Vă mulțumesc!

❖ Un alt cititor ne mărturisește: „Am o problemă mare prin care trec și nu reușesc să ies singur din ea. Cum să ies din lanțul vicios în care am intrat? De felul meu sunt o persoană foarte sensibilă, iar la vârsta de cincisprezece ani am simțit ceva ciudat față de cei de același sex. Inițial am crezut să e ceva trecător și așa am zis până astăzi, când îmi este frică să nu fie prea târziu. Din fericire, nu am avut parte de experiențe homosexuale, îmi plac bărbații trupește, doar atât. Nu am prietenă, deși printre prietenii mei, foarte puțini, nici pe o mână nu-i pot număra, sunt doar fete. Cred în Dumnezeu, sunt sigur că există în fiecare moment printre noi. Am încercat de nenumărate ori să mă rog Lui pentru problema mea, dar în zadar. Cu toate acestea, cred că doar El mă poate scoate din asta, împreună cu cineva care să mă ajute. Poate nu am destulă voință sau nu am ajutor. Vă mulțumesc și vă rog să îmi dați un sfat despre ce pot face să lupt cu acest păcat.”

UN CREȘTIN

E bine că ne-ai scris și te-ai confesat. Așa începe drumul spre vindecare, prin a scoate din sufletul tău ce e murdar și prin a mărturisi că ai făcut un lucru greșit. Întotdeauna recunoașterea problemei precedă rezolvarea ei.

E firesc să nu ai rezultate prea mari când te lupți cu un lucru extrem de serios, cum este o patimă sexuală. Însă ele vor apărea în timp.

Din proprie experiență îți pot spune că nu te joci și nu manipulezi cu una cu două latura sexuală a organismului. Eu am luptat ani de zile să scap de autosatisfacere, care nu e foarte diferită de homosexualitate, deoarece nu îți satisfaci pornirile cu o persoană (fie ea și de același sex), ci o faci singur (cu propria ta persoană). Lupta e la fel de grea, căci tensiunea sexuală e aceeași. Doar ținta e alta.

În primele luni de când m-am angajat în lupta aceasta, am avut recăderi. La fel gândeam și eu: „Ce rost are? Nu am prea multe rezultate. Tot o fac din nou...” Însă am continuat să mă rog la Dumnezeu și să continui să mă lupt și să spun un „nu” hotărât de fiecare dată când eram ispitit și, după un an de zile am început să capăt un oarecare control asupra gândurilor mele, asupra acțiunilor mele și asupra corpului meu.

Ca să ajung la a fi eliberat din robia sexuală, a trebuit să mă rog zilnic la Dumnezeu să mă ajute El Însuși să scap, să citesc Biblia, să elimin absolut tot ce mi-ar fi putut murdări mintea și ar fi constituit sursă de ispită (reviste, site-uri, videoclipuri, poze etc.) și să-mi setez atenția către lucrurile mari ale vieții: ajutorarea aproapelui. Am învățat să mă gândesc la cei din jurul meu și la nevoile lor. Astfel, nu am mai fost eu în centrul atenției, deci nu mai contau problemele mele.

Cheia spre orice vindecare este, în mod paradoxal, renunțarea la tine (la a te privi ca „cel mai...” în toate). Te vindeci cel mai bine când îi vindeci pe alții. Când ajuți pe cineva în orice problemă ar avea, îl vindeci (eliberezi) pe acel

cineva de acea povară. Dumnezeu vede și lucrează și El la vindecarea (eliberarea) ta.

Cu cât continui mai mult, cu atât vindecarea ta va înflori mai repede. Totul e să vrei și să te rogi zilnic, să menții legătura cu Dumnezeu, căci El singur te poate vindeca de orice boală, de orice dependență, de orice problemă pe care ai putea-o avea.

Ispitele sunt și nu vor dispărea. Dacă ai crezut asta, te-ai înșelat. Ele întotdeauna vor fi, căci așa este lumea în care trăim și în care domnește Diavolul. El nu doarme și nu are odihnă, ci caută să facă rău non-stop și să doboare pe oricine. Și eu mă mai confrunt cu ispite, dar rezist. Ca să nu îți mai creeze probleme, trebuie să te adâncești puternic în Cuvântul lui Dumnezeu – în Biblie. Acolo vei găsi puterea să dobori orice fel de mizerie aruncată în mintea ta de Cel Rău, pentru a te face să te întorci la greșelile trecutului.

Cu multă rugăciune și cu multe fapte bune, nu doar că vei spori în credință și vei fi plăcut lui Dumnezeu, dar te vei vindeca și vei fi un om nou. Trebuie doar să crezi și să duci lupta cea bună zilnic. Domnul să fie cu tine!

❖ O cititoare fidelă a site-ului nostru ne scrie că în urmă cu câțiva ani a cunoscut un bărbat care i-a atras atenția și cu care a vrut să se cunoască mai bine. Deși a aflat că este homosexual, ea dorește să aibă o relație cu el, dar nu știe cum să îl abordeze, căci bărbatul pare a fi retras, probabil din cauza vieții lui sexuale. El pare să-i lase cale liberă către inima lui, fapt ce o determină pe cititoarea noastră să își facă speranțe. Problema e că nu știe cum să procedeze pentru a-l apropia sau dacă el este pregătit să renunțe la viața homosexuală pentru o relație normală. Ambii sunt evanghelici.

UN CREȘTIN

Părerea mea este să nu te avânți prea tare în relația cu el. Trebuie să fii foarte precaută și să nu îți faci mari iluzii, în sensul în care o relație cu o femeie nu este întotdeauna calea spre ieșirea din homosexualitate pentru un bărbat.

Spun aceasta pentru că, de cele mai multe ori, bărbații homosexuali au o lipsă de masculinitate pe care caută să o împlinescă. Nevoia este una normală, nu este ceva în neregulă, însă modul în care ei încearcă să umple acel gol este greșit.

O relație proastă sau inexistentă cu tatăl poate determina un băiat să se simtă inferior, feminin, lipsit de siguranță, de încredere de sine, de masculinitate, de capacitatea de a domina, de a fi cap. Dacă omul nu are o relație reală cu Dumnezeu, este posibil să devieze. Și de aici relațiile homosexuale cu alți bărbați.

Îți spun să fii foarte atentă pentru că, deși la prima vedere un bărbat (trecut prin homosexualitate) care iese cu o femeie e un lucru mirific, în realitate este posibil să fie doar o iluzie trecătoare. Știi de ce spun asta? Am un prieten foarte bun care mi-a mărturisit, în urmă cu ceva timp, că a avut experiențe homosexuale. După ce am trecut de șocul inițial, am reușit să îl ascult povestind despre unele situații. După o îndelungă discuție, în care i-am prezentat direcția în care se îndreaptă și ce îl va aștepta dacă nu renunță la stilul său de viață și la alegerile greșite, a ajuns la concluzia că e timpul să se schimbe. A promis că nu se va întoarce la homosexualitate.

După câțiva ani de zile în care am vorbit doar la telefon și ne-am revăzut ocazional la o cafea sau un vin (ca între băieți), am ajuns să lucrăm în același loc. Am observat schimbări: modul în care mergea era ușor schimbat, vocea lui era categoric mai masculină (îl invidiam!), la fel și limbajul (poate prea masculin, dacă înțelegi unde vreau să ajung). Însă ceva mi-a atras atenția în mod neplăcut. Toate femeile tinere de acolo mă întrebau la ce oră vine, unde este etc. Ar fi trebuit să fiu invidios, nu? Ei bine, am fost puțin la început, dar ceva nu îmi mirosea a bine. Până am observat relația lui cu acele fete. Se îmbrățișa foarte sensibil și mămos cu ele și ele cu el, un lucru pe care un bărbat nu îl face cu o femeie, nici cu cea iubită. Oricât de mult ai iubi-o pe femeia

ta, nu te porți cu ea – prin gesturi intime – așa cum te porți cu mama sau cu o prietenă foarte apropiată. Bărbații au o doză de masculinitate unică în ei, indiferent cât de tandri, sensibili și feminini ar fi din naștere sau în urma copilăriei. Au acel ceva de „bărbat incontestabil” în ei. Nu vreau să îți spun ce, că nu deconspir niciunei femei „arme și forțele noastre” de cuceritori. Nu ar fi masculin să fac asta, nu de alta!

Din păcate, prietenul meu nu avea acel „masculin incontestabil” în el. Dimpotrivă, l-am privit ca pe o fetiță îmbrăcată în haine bărbătești, dovedind afecțiune celei mai bune prietene, cu care iese la mall sau în oraș la o bîrfă.

În plus, am făcut eu un comentariu la adresa unei colege, despre care spuneam unei fete că e foarte frumoasă, iar ea (una dintre fetele „moarte” după prietenul meu) a spus că și ei îi plac femeile. Pe moment am luat-o ca pe o glumă. Ulterior, mi-am ridicat mari semne de întrebare. Oare nu era în tandrețuri cu omul acela doar pentru că amândoi erau homosexuali și era firesc să se susțină reciproc? Temă de gândire...

Nu pot spune cu mâna pe suflet că s-a întors la homosexualitate, pentru că nu l-am întrebat. Am considerat că nu era cazul. Însă aceasta am văzut din limbajul trupului. Să mă ierte Dumnezeu, nu vreau să îl judec deoarece țin la el, este un om foarte bun, însă ca bărbat mai are mult de lucrat.

Din acest motiv te rog să fii foarte atentă, căci nu tot ce zboară se mănâncă, iar patima homosexualității, la fel ca altele care te aduc la pământ din punct de vedere al dependenței, nu e un lucru ușor de vindecat.

Dacă ai vedea ce poate face homosexualitatea din om, chiar și doar din punct de vedere psihic, verbal, comportamental (fără să includem sexul ca act fizic), ai rămâne stupefiată, așa cum am rămas eu când am citit niște mesaje scrise pe internet de homosexuali.

Trei nopți la rând m-am rugat lui Dumnezeu să-mi șteargă din memorie acele rânduri citite, care îmi veneau

năvală în minte din cauza puterii de depravare a cuvintelor folosite. Diavolul nu doarme și când prinde un suflet amărât, care nu știe în ce intră, nu se lasă până nu-l aduce în cel mai josnic stadiu posibil. La fel face și cu cei care observă fenomenul. Încearcă să-i ademenească prin curiozitate și prin gânduri murdare și întrebări ce nu trebuie puse.

Repet, dacă simți ceva pentru acest bărbat și crezi că ai putea avea o relație cu el, gândește-te foarte bine înainte și urmărește-l îndelung. El trebuie să fie vindecat de homosexualitate înainte de a avea o relație cu o femeie. Altfel, cred că diferența dintre tine și o unceală sexuală pentru satisfăcut „alte pofte” va fi aproape nulă pentru el.

Pentru a fi vindecat, el trebuie să-și acopere acel gol de masculinitate cu relații normale, prietenești, frățești, creștine cu alți bărbați. Trebuie să fie integrat în masculinitate, nu masculinitatea trebuie să-l completeze pe el, înțelegi ideea?

Un singur Prieten poate face aceasta pentru alt prieten: Iisus Cristos. El a luat toate bolile asupra Lui și a promis vindecare pentru orice. Știm că puterea rugăciunii este foarte mare, chiar dacă uneori răspunsul vine mult mai târziu decât ne așteptăm. Trebuie să ai credință și răbdare, și tu și el. Reabilitarea și reintegrarea lui în masculinitate se vor produce cu ajutorul lui Dumnezeu.

Fără aceasta, mă îndoiesc că va deveni heterosexual. Cel mult va poza în unul și va încerca să ducă o viață aparent normală, dar în realitate duplicitară (așa cum fac mulți). Dumnezeu să vă ajute!

❖ O tânără evanghelică ne scrie că s-a îndrăgostit de un bărbat homosexual, tot evanghelic, fără să știe la început de viața lui sexuală ascunsă. Într-un final a aflat, iar bărbatul i-a mărturisit că îi place de ea, că își dorește să se schimbe și să se însoare cândva cu ea. Femeia a suferit deoarece, în ciuda faptului că mergeau împreună la biserică și erau tandri unul cu celălalt, bărbatul ducea o viață paralelă. Odată cu căderile în homosexualitate din ce în ce mai dese, prietenul ei a început să o respingă. Și uite așa, prietena noastră s-a trezit în

situația de a-și vedea iluziile năruite. A rămas cu o povară pe suflet și cu credința că poate, într-o zi, prietenul ei se va vindeca și vor avea un viitor împreună.

UN CREȘTIN

Este trist că treci printr-o astfel de experiență dureroasă. Îmi pare rău că lucrurile au evoluat așa, însă nu dispera.

Prietenul tău trebuie să ia o decizie, una finală, în funcție de care viața va evolua pentru voi sau va involua pentru el. Singurătatea nu cred că este o soluție bună, cel puțin din punct de vedere social. Omul când este singur și nu este nimeni în preajma lui, este o țintă clară pentru Diavol, care abia așteaptă să îi nutrească gânduri negre, murdare, minciuni perfide care să-l facă să creadă că este sau că vrea ceva greșit. Însă este drept, singurătatea are importanța ei pentru un om care este singur cu Dumnezeu. Singur față de oameni, dar în prezența și în trăirea cu Dumnezeu.

Prietenul tău are nevoie să pună mâna pe Biblie și să citească, să se roage din ce în ce mai mult la Dumnezeu și să creadă în puterea Lui de transformare. Nimeni care apelează la Dumnezeu pentru o transformare în bine nu va fi refuzat! Însă este nevoie de credință și de dorință.

Homosexualitatea, după cum probabil că știi, este un păcat grav. Este „o urâciune” înaintea lui Dumnezeu, unul dintre păcatele pentru care cei prinși în el au fost exterminați și încă într-un mod evident: prin foc.

Vestea bună este că, prin Iisus Cristos, Dumnezeu nu mai are mânia aprinsă, ci are harul disponibil pentru orice păcătos, indiferent cât de josnic ar fi. Drept urmare, prietenul tău se află sub harul lui Dumnezeu și ar trebui să fie foarte conștient de aceasta. Iar Iisus Cristos a spus că tot ce vom cere în Numele Lui ni se va da. Iată, soluția este la îndemână: să Îi ceară lui Dumnezeu să îl vindece, în Numele Fiului Său.

Dumnezeu este bun și este și drept. Bunătatea Lui așteaptă doar o chemare, iar dreptatea Lui ne spune că El nu

minte, deci promisiunile Lui sunt sfinte, nu sunt doar vorbe de duh.

Încă un lucru: există, de multe ori, credința că din homosexualitate nu ai cum să ieși, că te marchează cumva, că aceasta devii. Este o minciună crasă, bine pusă la punct de Diavol. Nu există nimic care să înrobească definitiv pe om, decât cu acceptul lui! Iisus a spus clar: „Cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu puțință la Dumnezeu.” (Luca 18:27) Iată adevărul: Dumnezeu poate să restaureze orice, poate să mântuiască pe oricine și iubește pe toată lumea „atât de mult încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. (Ioan 3:16) Prietenul tău trebuie doar să vrea să fie transformat și să creadă în Dumnezeu!

Spune-i lucrurile acestea, trimite-i acest mesaj și fii alături de el! Unde sunt doi, este și Cristos alături. Harul Domnului Iisus să fie cu voi!

❖ O tânără a aflat întâmplător că bărbatul pe care îl iubește și cu care urma să se căsătorească are înclinații homosexuale. El și-a uitat e-mailul deschis, iar ea a găsit mai multe *newsletter-uri* de la site-uri homosexuale cu noutăți în materie de pornografie, ca și mesaje constând în poze cu alți bărbați. Intrând în contul lui de pe un site homosexual, a descoperit poze cu el în care apărea dezbrăcat și sute de mesaje scrise de el către alți homosexuali. Inițial el nu a vrut să stea de vorbă, dar într-un final a acceptat o scurtă discuție, în care a mărturisit că nu a întreținut relații homosexuale, dar are această atracție. Acum ea este dezorientată pentru că cel care a dorit foarte mult relația lor este el. Amândoi sunt evanghelici.

UN CREȘTIN

Dacă el vrea să renunțe, este decizia lui, tu nu îl poți forța cu nimic să rămână cu tine, însă înainte de a-i spune la revedere sau adio, spune-i că greșește.

O căsătorie nu ar fi rezolvat nimic, ba dimpotrivă, ți-ar fi amărât viața și nu l-ar fi ajutat pe el cu nimic, cel mult se

căsătoria cu tine de fațadă, ca să pară că este heterosexual în ochii lumii. Ai fi fost doar un acoperământ al păcatului lui, o mască. Slavă Domnului că nu ai făcut pasul acesta!

El trebuie să știe că ceea ce face este total greșit și că nu va avea o viață fericită, ci îl va paște nefericirea și condamnarea la chin veșnic. Dumnezeu nu va tolera și nu va accepta niciodată homosexualitatea. Dacă ești credincioasă, atunci știi că scrie clar în Biblie că homosexualitatea este urâciune înaintea lui Dumnezeu și ce s-a întâmplat cu cetățile Sodoma și Gomora.

Însă transmite-i vestea bună că Dumnezeu, prin Iisus Cristos, restaurează orice viață stricată, orice patimă, orice dependență, orice rău. Prietenul tău trebuie să recunoască puterea lui Cristos și să se roage să fie salvat.

Faptul că se uita pe site-uri pornografice nu înseamnă automat că atracția lui față de bărbați este foarte puternică, ci că atracția lui față de pornografie este. Nici nu ai idee cât de periculoasă este pornografia, tocmai prin faptul că provoacă dependență, una atât de mare încât doar cu ajutorul lui Dumnezeu mai scapi din ea.

De aceea îți spun, și trebuie să îi spui și tu lui, că trebuie să apeleze urgent la Dumnezeu dacă vrea să fie salvat, să scape din homosexualitate, din pornografie, din tot ce îl ține departe de bine și de normal.

Roagă-te pentru el din tot sufletul dacă ții la el! La cât de prins este de Diavol în cursa asta, cu siguranță nu realizează în ce stadiu este și în ce groapă se adâncește. Dar Dumnezeu îl poate salva oricând. Trebuie să vrea și să creadă cu adevărat. Fii binecuvântată!

❖ O soție disperată se confruntă cu o realitate monstruoasă, care o macină zilnic și care o copleșește: partenerul ei de viață, care îi este soț de șapte ani și cu care are o fetiță, i-a mărturisit că și-a descoperit o altă identitate sexuală, homosexualitatea. Din păcate, psihiatrul care l-a consultat a spus, sec și cinic, că e o situație de viață și nu o tulburare, întărindu-i practic hotărârea de a-și urma calea.

UN CREȘTIN

Homosexualitatea este o problemă de ordin mental și relațional. Mulți dintre psihiatrii din ziua de astăzi sunt la fel de adormiți ca și restul societății, care promovează tot felul de păcate și de tulburări, deci era de așteptat să îi spună soțului tău: „Ești OK.”

Sincer, îmi pare extrem de rău de situația prin care treci, nici nu vreau să îmi imaginez cum e, dar știu sigur un lucru: Dumnezeu te iubește. Și pe tine, și pe fiica ta, chiar și pe soțul tău, care pare că Îi întoarce spatele.

Problema soțului tău poate fi de moment, pricinuită de un dezechilibru psihoafectiv (posibil provocat de traumele sexuale din copilărie – mai ales dacă a avut experiențe homosexuale atunci) sau poate fi una permanentă, dar aici deja vorbim despre o alegere conștientă a lui.

Rezolvarea nu va sta la psihiatrie, căci ei vor spune că homosexualitatea este o chestiune de alegere, de identitate sexuală. Înțelegi despre ce vorbesc. Vor considera că nu e o tulburare.

Problema soțului tău poate fi rezolvată de Dumnezeu, dar pentru asta el trebuie să fie de acord să intre într-o relație strânsă cu Dumnezeu. De asemenea, tu trebuie să te rogi la Dumnezeu să îl ajute să depășească cu bine nenorocirea aceasta.

Negarea problemei nu te va ajuta cu nimic, dimpotrivă. Șocul, deși de înțeles, trebuie înlăturat. Este nevoie să fii puternică, să judeci drept și să nu te lași doborâtă de impactul acestei realități. Nu uita că, orice s-ar întâmpla, Dumnezeu vrea să te știe bine, nu căzută la pământ!

Trebuie să vorbești cu el (ar fi bine ca și prietenii lui să vorbească cu el) despre efectele negative pe care le va avea trecerea lui la homosexualitate, care este un mod de viață păcătos și distrugător.

În primul rând, Dumnezeu urăște homosexualitatea, deci el nu va fi fericit. Cel mult va avea impresia falsă că va fi, dar

va regreta amarnic alegerea. Aceasta ar trebui să știe foarte bine înainte de a renunța la căsnicia voastră.

În al doilea rând, să se gândească la fetița voastră, care are nevoie de un tată, nu de o altă mamă second-hand. Să se gândească la onoarea și la demnitatea ei, căci fetița voastră va crește, iar când va fi întrebată despre tatăl ei ar fi bine să nu se rușineze.

În al treilea rând, să se gândească foarte bine la anii pe care i-ați petrecut fericiți împreună, ani de care nu se va mai bucura în veci, odată ce va alege să fie homosexual. Toate bucuriile (fizice și spirituale) aferente căsniciei îi vor deveni străine. Se va hrăni doar cu surrogate ieftine și nesatisfăcătoare.

Mă rog din tot sufletul la Dumnezeu să îl readucă pe calea cea dreaptă și să vă salveți căsnicia. Însă ține minte: salvarea este la Dumnezeu, prin multă rugăciune și prin îndreptarea lui către cele sfinte. Nu există viață pe care Dumnezeu să nu o poată reabilita. Trebuie doar să crezi!

Orice s-ar întâmpla, oricare ar fi alegerea lui, să nu uiți niciodată că Dumnezeu te iubește și te vrea fericită, iar El nu te va părăsi niciodată. A promis aceasta. Iar Dumnezeu nu minte!

❖ O femeie disperată ne scrie că de ani de zile soțul ei duce o viață homosexuală. Ea s-a gândit chiar și la sinucidere. Acum se întreabă ce este mai bine să facă pentru copilul lor.

UN CREȘTIN

Relația ta nu este una de dorit și cred că niciun om nu ar trebui să treacă prin ce treci tu. Faptul că soțul tău duce o viață paralelă de homosexual este trist, însă nu trebuie să fie un capăt de lume pentru tine. Sunt momente grele în viață prin care trecem toți, fiecare după puterea lui. Dacă ai rezistat atâția ani, înseamnă că ai putere să înfrunți situația.

Copilul poate fi influențat negativ de tatăl lui, dacă acesta își expune latura homosexuală în fața micuțului, ceea ce ar fi de evitat. Dacă băiatul este conștient că este adoptat, mai

târziu îi va fi foarte greu să accepte anumite realități (spun aceasta, pentru că și eu am fost adoptat și cu unele situații negative trăite în copilărie încă mă mai lupt). Lipsa dragostei dintre părinți lasă urme în viața oricărui copil, iar aceasta îl va influența pe tot parcursul dezvoltării sale.

Nu sunt în măsură să îți dau sfatul perfect, dar eu aș încheia această relație care face mai mult rău decât bine. Dumnezeu urăște divorțul, dar îl îngăduie în situația curviei. Soțul tău a făcut mai mult decât curvie, drept urmare nu văd de ce ai petrece alți ani alături de un om care a ales să trăiască într-un păcat pentru care Dumnezeu a distrus personal (cu foc!) două orașe. Cel mai bine este să te rogi la El să te ilumineze, să te îndrume să iei o decizie corectă, astfel încât și tu, și copilul tău să aveți o viață liniștită.

Sinuciderea este cea mai proastă decizie pe care cineva o poate lua în viață. Înseamnă autocondamnare, în niciun caz ieșirea dintr-o situație proastă. Nu faci niciun bine punându-ți capăt zilelor, crede-mă! M-am gândit și eu la asta într-un anumit moment al vieții mele. E un gând de la Diavol, care vrea doar să distrugă. Am depășit momentul cu ajutorul lui Dumnezeu, care m-a ridicat și m-a repus într-o stare pozitivă.

Totul este să înțelegi voia Lui. El vrea binele tuturor, însă binele pe care-l vede El deseori nu e același pe care îl vedem noi. Roagă-te zilnic și cere îndrumare, apoi ascultă răspunsul Lui. E cel mai bun sfat pe care ți-l pot da.

Sunt sigur că vei trece peste această perioadă nefastă din viața ta și te vei bucura din nou, alături de copilul tău. Ești o femeie puternică și Domnul te va scoate din necaz!

❖ O tânără mărturisește că de zece luni se luptă cu lesbianismul, locuind cu chirie într-o casă alături de un cuplu de lesbiene, dintre care una este satanistă, iar cealaltă a vrut să facă o operație parțială de schimbare de sex. Văzându-le făcând tot felul de lucruri, tânăra noastră a început să creadă că lesbianismul nu este păcat, dar tot ea spune: „Trăiesc cu această frică că Dumnezeu Și-a tras mâna de la mine, nu mă

mai aude... Am greșit înaintea Lui și nu mai văd nicio scăpare.”

UN CREȘTIN

Trebuie să te îndepărtezi de acele persoane cât mai repede. Cine stă în jurul păcatului se va murdări, mai devreme sau mai târziu. Dacă nu le poți da afară din locuința în care stai cu chirie, atunci încearcă să îți găsești tu o altă casă unde să locuiești.

Așa cum probabil știi deja, lesbianismul (la fel ca orice formă de sexualitate deviantă) este un păcat major. Adu-ți aminte de Sodoma și Gomora, ca să vezi atitudinea lui Dumnezeu față de această patimă. El nu glumește cu așa ceva!

Se pare că ai intrat într-un cerc de prieteni foarte periculos. Trebuie să ieși din el cât de repede. Întoarce-te la Dumnezeu cu totul, căci El nu te-a abandonat, ci doar te lasă să vezi cât de depravat poate ajunge omul în afara Lui.

Roagă-te să poți ieși din această situație și fă tot posibilul să îți găsești o altă locuință unde să stai, departe de tot anturajul actual. Domnul să fie cu tine!

MARIAN

Vă scriu aceste rânduri, stimată doamnă, găsind cazul dumneavoastră suficient de grav, raportat în lumina Cuvântului lui Dumnezeu.

În situația de față pe care dumneavoastră ați prezentat-o, am înțeles că înainte de aceste zece luni Îl cunoșteți pe Dumnezeu într-o formă sau alta. De ce spun acest lucru? „Trăiesc cu această frică că Dumnezeu Și-a tras mâna de la mine, nu mă mai aude... Am greșit înaintea Lui și nu mai văd nicio scăpare.” Este o parte din mărturia scrisă de dumneavoastră.

De aici am dedus că, înaintea acestui teribil incident, aveți o legătură frumoasă cu Creatorul lumii acesteia. Plecând de la această plăcută premisă, cu permisiunea dumneavoastră vă voi aminti că Acest minunat Dumnezeu nu S-a schimbat cu nici măcar un milimetru din attributele

Sale, nici înainte a căderii și nici după aceasta. Bineînțeles, să nu fiu înțeles greșit că El ar fi în vreun mod de acord cu păcatul comis sau că ar fi permisiv. Nicidecum! Dimpotrivă, este aspru cu păcatul, dar nu și cu păcătosul.

Doresc să vă amintesc că în una din Epistolele (cărțile) apostolului Ioan, El spune deslușit că avem prin Domnul nostru Isus Cristos un mare Mijlocitor, care Se roagă înaintea tronului îndurării neîncetat pentru noi. Vă amintesc încă un lucru: El a știut mult mai înainte dumneavoastră despre această cădere că va avea loc și că El, prin ea, vă va da oportunitatea de a cunoaște, într-o formă cu totul nouă, mila pe care o va revărsa peste dumneavoastră, dacă veți veni cu sinceritate, cum ați făcut-o cu noi prin intermediul acestui site, pentru a vă cere iertare.

Acum pașii pe care trebuie să îi urmăriți cu strictețe sunt:

1. Căutați cât mai curând posibil să plecați din acel loc „infectat”.

2. Căutați urgent un creștin/o creștină foarte sincer(ă) cu care să vă puteți ruga pentru iertare și deplină vindecare.

3. Reintegrați-vă într-un grup de creștini pentru a sta cât mai mult posibil cu ei, studiind Cuvântul lui Dumnezeu.

Vă dau un sfat: nu vă mai jucați cu focul! Doresc din inimă ca Bunul Dumnezeu să Se îndure de dumneavoastră!

❖ După două tentative de sinucidere, o tânără lesbiană se gândește din nou serios să-și ia viața, după ce partenera ei a părăsit-o pentru un bărbat.

UN CREȘTIN

După cum singură ai aflat după atâta timp de relații eșuate, lesbianismul (la fel ca homosexualitatea masculină) nu oferă împlinire. De altfel, nici nu are cum. E doar o iluzie, o goană după vânt. Nicio femeie din lumea aceasta nu va fi împlinită cu o altă femeie, la fel cum niciun bărbat nu va fi împlinit printr-un alt bărbat. Nu este natural în primul rând, iar în al doilea rând, Dumnezeu a creat bărbatul și femeia să fie complementari. Ceea ce încercați tu și alții prinși în această patimă este același lucru cu a pune doi magneți să se

atragă la aceeași poli. Nu merge! Poți să aplici presiune un timp asupra amândurora (adică să încerci să ai o relație cu o persoană de același sex, să tot apelezi la diverse plăceri, subterfugii, scheme, compromisuri), dar odată și odată tot se vor respinge. E o chestiune de timp până când se duce totul de râpă.

Fiecare om a fost creat după chipul lui Dumnezeu. Ceea ce înseamnă, între altele, că a fost creat după principiul comuniunii perfecte, al relației desăvârșite, pentru că Domnul are trei Persoane, iar toate sunt Una în iubire. Ca să poți avea o relație de dragoste împlinitoare, trebuie să fii una cu celălalt, iar acest lucru nu se întâmplă decât între un bărbat și o femeie. Și încă nu e suficient! Bărbatul și femeia trebuie să fie credincioși, astfel încât să cunoască, să respecte și să manifeste valorile reale și legile după care viața funcționează normal (trecute în Scriptură), pentru a se completa în armonie unul pe celălalt.

Nu există împlinire în afara acestui gen de relație. Tot ce se afișează în societate ca fiind bun, în afara lui Dumnezeu, nu este. O dovedesc clar atâtea vieți distruse, atâtea căsnicii eșuate, atâtea crime, violuri, abuzuri de tot felul, eșecuri și atâtea suferință. Lumea este plină de minciună, iar relațiile între persoanele de același sex sunt o cursă diavolească perfectă pentru distrugerea unor vieți care, cu ajutorul lui Dumnezeu, ar putea fi întoarse pe calea normalității și a împlinirii.

Sinuciderea nu a fost, nu este și nu va fi niciodată o soluție pentru nimic. Încheierea vieții înainte de vreme nu va rezolva neîmplinirea, nu va sfârși chinul pe care poate acum îl suporti, ci doar îl va permanentiza, căci nedându-I șansa lui Dumnezeu de a te ajuta să biruești greutățile din prezent, automat Îl obligi să îți permită să suferi pentru veșnicie. Nu te înșela, nimeni dintre cei care nu L-au cunoscut pe Dumnezeu și nu I-au urmat Fiului Său, Iisus Cristos, în această viață nu se vor bucura de cea veșnică, unde nu mai este durere, nici întristare (Matei 7:21). După cum probabil

știi, oamenii care sunt prinși în relații homosexuale nu vor moșteni Împărăția Cerurilor (1 Corinteni 6:9-11), iar aceasta înseamnă că trebuie să începi acum să te întorci spre Dumnezeu și să Îl lași să îți refacă viața. Nu există mai încolo când e vorba de El, ci doar de azi înainte.

Viața e o roată care se tot învâрте doar pentru cei care fac aceeași greșeală mereu. Roata aceasta se va opri și tu vei merge înainte spre o viață mai bună doar când vei renunța la lesbianism și Îl vei lăsa pe Dumnezeu să-ți conducă viața spre un viitor cu adevărat fericit. Altfel, vei continua să te învâرتi în jurul aceluiași munte, exact cum s-au învârtit evreii în deșert timp de patruzeci de ani, din cauza încăpățânării și neascultării. E alegerea ta!

Lumea îți va spune o grămadă de minciuni, pentru că adevărul doare și nu e de dorit celor cărora le place să trăiască în mocirlă. Dar Dumnezeu îți spune că poți avea o viață împlinită, iar pentru aceasta va trebui să îți pui toată încrederea în El, să începi să trăiești după voia Lui, după Cuvântul Lui (Biblia) și să Îl urmezi în tot ce gândești, spui și faci.

E timpul să încerci și altceva! Dă-I o șansă Domnului să îți arate că se poate reabilita viața ta, că poți fi altfel, o femeie adevărată, una împlinită și binecuvântată de El!

❖ O femeie lesbiană care lucrează la un site destinat celor ca ea ne sugerează că ar trebui să tratăm problema homosexualității ca pe o alegere a fiecăruia, nu ca pe ceva ce trebuie vindecat, cu atât mai mult apelând la Cuvântul Domnului. Ea nu crede că poate depăși această perioadă urâtă și murdară din viață pentru a fi cu adevărat fericită, ci se vede doar în postura de a duce o viață paralelă (lesbiană alături de o altă femeie) și „normală”, alături de un bărbat cu care s-ar căsători doar „de ochii lumii”. Își pune aceeași întrebare pe care mulți homosexuali și-o pun pentru a-și motiva alegerea greșită: „Oare Dumnezeu nu vrea ca oamenii să se iubească între ei?” O întrebare bună, dar cu un răspuns greșit acordat de cei împătimiți.

UN CREȘTIN

A fi homosexual într-adevăr ține de alegerea fiecăruia, dar alegerea aceasta este una profund greșită. La fel cum este greșit să alegi drogurile, fumatul, sexul în afara căsătoriei, băutura și altele. Toate sunt alegeri greșite.

Nu mă încadrez în categorii de genul *bate mail*, căci astfel de categorii nu au nimic în comun cu binele, cu Dumnezeu, cu iubirea sau cu dorința de ajutor în general.

Dumnezeul creștin, de altfel Unicul existent, vrea ca toți oamenii să se iubească între ei exact atât de mult cum Persoanele Dumnezeirii Se iubesc între Ele. Adică Tatăl cu Fiul și cu Duhul Sfânt. Îți poți imagina iubirea dintre Ei? Nu vom putea cuprinde vreodată cu mintea noastră limitată o astfel de iubire, dar Dumnezeu ne-a dat un indiciu puternic, o explicație de netăgăduit: Iisus Cristos. Una dintre Persoanele Dumnezeirii a explicat pe viu ce înseamnă iubirea și cum trebuie ea înțeleasă, asumată, practică, demonstrată și, mai ales, trăită.

Fiul lui Dumnezeu, Iisus Cristos, este Calea, Adevărul și Viața. Sunt trei cuvinte cărora nu prea le acordăm importanță sau, mai bine zis, nu le înțelegem așa cum ar trebui.

El este Calea, adică noi trebuie să fim, să trăim și să iubim ca El.

El este Adevărul, adică tot ce este adevărat și lucrează în slujba adevărului este de la El. Restul sunt minciuni, deci sunt de la Diavol (numit și „tatăl minciunii”). Să nu uităm că Diavolul din aceasta se hrănește, din minciuni, pe care le introduce în mințile oamenilor ca să-i piardă din rândul celor iubiți de Dumnezeu și să-i câștige pentru el. De ce crezi că vrea oameni? Ca să-i iubească și să le dea tot ce este mai bun? Nu! Ca să aibă alături de cine să se chinuie veșnic și pe cine să chinuie la rândul lui.

El este Viața pentru că Iisus este Creatorul Universului, este Autorul vieții în toate formele ei. El este Începutul a tot ce este, a fost și va fi.

Iar dacă El este demonstrația iubirii pe care noi suntem chemați să o trăim și să o arătăm, la rândul nostru, celor din jur, atunci cum poți spune că homosexualitatea este normală?

A fost Iisus la vreo uniune de homosexuali? A fost vreunul dintre ucenicii Lui homosexual? A vorbit Iisus vreodată despre homosexualitate? Este vreun cuvânt în care Dumnezeu promovează sau aprobă relațiile de același sex în Biblie? Nu! Dimpotrivă, a condamnat ferm, încă din Vechiul Testament, aceste practici.

Fac o paranteză aici și spun următorul lucru, pe care toți homosexualii trebuie să-l înțeleagă: homosexualitatea nu este CINE ești, ci CE FACI! Tu nu ești homosexual sau lesbiană, tu doar practici homosexualitatea sau lesbianismul, să fim foarte clari!

Ești o ființă minunată, creată de Iisus Cristos, deci nu poți fi creată greșit de un Autor perfect! Ești o ființă de origine divină, nu o greșală genetică sau mai știu eu ce ar putea lumea să spună.

Însă revenind, Diavolul te-a prins într-una din cele mai bine gândite și mișelești minciuni de când i-a prostit pe Adam și Eva: că ești homosexual sau lesbiană, că trebuie să îți îndrepti pornirile sexuale către persoane de același sex.

După cum știi, nu ești singura. Sunt o mulțime de oameni care au luat de bună minciuna aceasta sfruntată. Însă Dumnezeu nu renunță ușor. Când Iisus a fost bătut, răstignit și a murit pe cruce, a făcut aceasta pentru ca toți să poată fi iertați și salvați din cursele Diavolului. A făcut-o și pentru tine, și pentru mine, și pentru toată lumea, fără excepție. Ca să arate dragostea Lui nemărginită pentru oameni. Ca să arate ce înseamnă dragostea de fapt, spre deosebire de ce arată Diavolul că ar însemna.

Există vindecare! Pornirile greșite pot fi îndreptate. Sunt atâtea și atâtea cazuri de oameni care nu doar că au scăpat de ele, ci duc o viață perfect normală de mulți ani, după ce L-au rugat pe Dumnezeu să-i ajute.

Dumnezeu nu spune niciodată NU unei rugăciuni de îndreptare. Nu refuză niciodată un om care vrea să fie transformat în bine, pentru că El este Binele, deci nu are cum să Se refuze pe Sine.

Mesajul pe care ți-l scriu acum este mesajul Lui către tine, precum și Biblia este mesajul Lui către toți, căci El pune în mintea oamenilor cuvintele, iar noi le scriem, ca niciunul să nu piară, ci toți să își găsească fericirea.

Dar trebuie să vrei să fii vindecată! Trebuie, în primul rând, să conștientizezi că ai o problemă care trebuie rezolvată imediat și să Îi ceri ajutorul. Singură nu vei putea să faci nimic.

Sigur, te poți căsători de ochii lumii (mizerabilele căsătorii de conveniență, cu acordul reciproc pentru relații în paralel) și să îți înșeli partenerul de căsătorie, dar aceasta nu te-ar face decât să îți dublezi nefericirea și, în final, pedeapsa. Ar fi o altă minciună ordinară pe care ai lua-o de bună. Cred că realizezi că Dumnezeu nu numai că nu ar accepta, dar S-ar scârbi și mai tare de ce faci. Repet, de CE FACI, nu de CINE EȘTI! Simte diferența! El nu Se scârbește de tine, ci de ce faci!

Calea pentru a reveni la normal este începerea unei relații cu El. Pornește o relație sinceră cu Dumnezeu, cere-ți iertare pentru greșelile făcute, roagă-L să te ajute să ieși din homosexualitate și să îți ofere vindecarea. O va face negreșit, căci El este singurul care vindecă. Singurul!

Repet, pentru a mia oară dacă este cazul, Dumnezeu nu te urăște, ci te iubește până în ultima clipă, când vei da ochii cu Cristos și El îți va spune unde îți vei petrece veșnicia: fie alături de El și de restul oamenilor care au înțeles ce înseamnă iubirea, au practicat-o și au demonstrat-o și celorlalți, fie alături de Diavol, dacă rămâi prinsă în homosexualitate.

Depinde doar de tine ce alegere faci. Ești din nou într-un moment al alegerii. Mă rog din tot sufletul să faci alegerea corectă de această dată. Așa să te ajute Dumnezeu!

OSCILÂND ÎNTRE IUBIRE ȘI FRUSTRARE

ADUCÂND LUMINĂ ÎN ÎNTUNERIC

GABRIELA

Frați scumpi,

Pe la începutul acestui an, am găsit pe site-ul unei librării creștine cartea *Contra Curentului*. Un titlu incitant, noi creștinii fiind chemați să ducem o astfel de viață dificilă, întotdeauna contra curentului lumii acesteia. Am citit cuprinsul și, deși nu era ce m-am așteptat, mi s-a părut de actualitate; am găsit site-ul dumneavoastră și am descărcat câteva mărturii.

Apoi, acum câteva luni, am descoperit întâmplător pe *You Tube* secvențe dintr-un film cu un actor evreu: *Brokeback Mountain*. Am fost intrigată și scârbită, pur și simplu, m-a întors pe dos grotescul lui sărut cu un alt actor australian. Acesta din urmă, după ce s-a căsătorit cu partenera lui din film, având și un copil împreună, într-o criză de identitate, după separarea de soție, s-a sinucis. Avusese doar roluri deprimante în ultima perioadă, departe de familie, la nici treizeci de ani.

M-a tulburat faptul că acel evreu a acceptat apoi un premiu de la comunitatea homosexualilor și a transsexualilor, în discursul de mulțumire numindu-i „naivi” pe „homofobi”. Apoi am aflat că în SUA există chiar și rabini homosexuali.

Poate n-aș fi mers mai departe, după ce i-am transmis un mesaj de confruntare cu Biblia – pe care sunt aproape sigură că nu l-a primit – acestui actor. Dar într-o altă ocazie, după ce am postat niște comentarii pe *You Tube* pe tema violenței fără noimă dintr-un alt video al lui, cineva mi-a cerut părerea despre acel film. Avea postate mai multe comentarii privitoare la homosexualitate pe canalul lui. I-am spus-o (părerea), apoi am văzut și alte clipuri din ce avea el și din oferta ulterioară de opțiuni, căutând să înțeleg ce anume îi

atrage pe oameni spre păcatul acesta. Și am tot postat răspunsuri la comentariile lor absolut oribile, la care am primit și răspunsuri.

La unul dintre comentarii mi-a răspuns chiar un om de știință (avea drept țară de origine Japonia, în specificația de pe canalul lui). Cunoștea destule despre creștinism, dar se pare că nu a înțeles mare lucru. A zis că știe de toată „sagaua” lui David Wilkerson (argumentul meu că eliberarea este posibilă), ba chiar spunea că a citit și alte cărți ale unor foști drogați, dar că i se pare absurd ca eu să compar homosexualitatea cu dependența de droguri. Apoi, după mai bine de o săptămână de postări (odată am stat o zi întreagă „de vorbă”), m-a numit retardată când i-am spus că sunt împotriva adopțiilor în „familii” de homosexuali, care ar mai ruina o viață.

De vreo câteva săptămâni postez pe un alt canal, unde am obținut respectul comentatorilor, pentru că am o abordare echilibrată și caut să fiu precisă și cu argumente științifice și de orice alt tip: logice, psihologice, exemple reale documentate, toate raportate la Biblie și la ceea ce omul poate înțelege din voia lui Dumnezeu. (După absolvirea facultății am urmat și alte cursuri, practic nu am încetat să învăț – și cred că așa sunt mulți; deși niciodată nu am știut cât aș fi vrut, mă străduiesc să fiu cât mai la zi cu noile descoperiri și să descopăr eu înșămi adâncimile lucrurilor, prin harul Domnului.)

Cred că îi pot ajuta pe acești oameni, pentru că știu ce le lipsește. Toți sau aproape toți sunt atei – cel puțin așa se declară.

Acum m-am împrietenit cu un tânăr neozeelandez de douăzeci și șase de ani, care locuiește cu prietena lui și zice că e doar 5% homosexual – doar interesat (neînțelegând de ce e rău, dacă e protejat). E un om deosebit și mi-ar părea rău să îl pierd. E confuz în privința iadului, nu înțelege de ce un Dumnezeu iubitor a pregătit un loc de chin veșnic pentru copiii Lui. I-am spus că nimeni nu merită mai mult.

În urma unei postări despre iubirea de vrăjmași, am primit un răspuns de la un alt tânăr, austriac, de douăzeci și cinci de ani, care s-a declarat tot *str8* (hetero), răspuns în care afirma că iubirea de vrăjmași e autodistructivă. La care prietenul meu i-a răspuns incredibil de frumos și au vorbit o zi întreagă pe tema asta. Austriacul a pierdut o noapte, deși avea examen peste puține zile. A stat de la miezul nopții până a doua zi la ora două după-amiaza. Prietenul meu a mers la culcare pe la ora unu dimineața, doar după ce mi-a scris o lungă scrisoare despre ce a înțeles.

Mai înainte „vorbiseram” despre postările celui alt, că pur și simplu nu-i înțeleg pe bărbați și mă simt hărțuită de răspunsurile lui răuvoitoare. Omul era certat cu părinții, care-l alungaseră de acasă, creștini fiind. Simpaticul meu prieten mi-a explicat că bietul om are nevoie să fie acceptat așa, citându-mi din ce i-a „servit” și lui. Cu toate că el nu sugerase vreodată că celălalt ar fi deficitar în inteligență, acela a făcut de mai multe ori astfel de aluzii la adresa lui, iar felul în care i-a răspuns el a fost ca al unui creștin matur.

După ce m-am îmbolnăvit și nu i-am mai putut răspunde la scrisori, el a încercat să schimbe abordarea creștină a lucrurilor cu vechile lui achiziții gen *New Age*, dar Domnul nu i-a îngăduit să-L părăsească și a fost total ignorat pe același canal, pe care postase zilnic până atunci comentarii foarte apreciate de mulți (mai ales cele în care mă provoca pe mine). Când am putut să-i scriu din nou și să mă ocup de orgoliul lui rănit, mi-a răspuns cu entuziasm. Domnul fie lăudat!

Majoritatea celor prin care îmi vorbește Domnul adesea m-au sfătuit să nu mă adâncesc în lucrurile acestea, dar eu simt că pot face ceva de preț pentru Domnul aici. Găsesc o mare bucurie în a aduce puțină lumină în întunericul în care se afundă aceste suflete, sprijinindu-se pe interpretări greșite ale unor „descoperiri științifice”. E ca un val care mă împinge înainte, iar eu cred că Domnul îl va opri numai când va considera El și dacă va avea altceva mai bun pentru mine.

Au fost și eșecuri (precum „japonezul” care, de fapt, cred că era american, pentru că vorbea și spaniola). Am postit ca să primesc călăuzire de la Domnul, iar când am fost încercată cu boală, Domnul a spus că truda noastră va avea o răsplătire. Cu siguranță, boala e de la nopțile în care am dormit pe apucate, cu calculatorul deschis zi și noapte.

Ieri am primit un mesaj de la un băiat de douăzeci și trei de ani din Cologne (Köln), care mi-a spus că aceea e „capitala homosexualilor” și nu Berlinul, cum știam eu. Mi-a spus că are doi prieteni foști homosexuali, dar care sunt tot homosexuali. De fapt, a avut trei, dar unul s-a sinucis pe când cei ca mine încercau să-l „corecteze”. Nu prea știu ce să-i răspund... Am înțeles că sunt optsprezece milioane de homosexuali în Europa. E teribil! Cât toată populația României!

Sunt convinsă că nu mă rog suficient, la biserică nu mai ajung de vreo două săptămâni la ora de rugăciune de dimineață la ora șapte, fiindcă mă simt prea obosită, ori fiindcă am nevoie să răspund urgent celor care au un alt fus orar. Dar cred că înseși cuvintele de laudă la adresa Lui și de înălțare a Numelui Lui pe care le scriu sunt deja o rugăciune. Corecțați-mă, dacă vi se pare că greșesc!

Cu studiul Bibliei sunt tot în urmă, nu mai studiez decât ceea ce mă ajută în comentariile mele, dar iarăși cred că nu e o distanțare de Domnul meu în aceasta. Citesc și multe alte cărți, pentru a avea argumente cât mai multe și mai valabile, fiindcă unii nu acceptă toate argumentele mele. Totuși, sunt mulțumită de ceea ce am putut face până acum.

Doresc ca toate cele ce vă sunt necesare să vă fie acordate cu multă generozitate de Domnul și să vă fie înmulțite roadele. Vă prețuiesc mult pentru ceea ce faceți. E un domeniu dificil, în care Domnul va obține biruința până la urmă în viața multora, prin eforturile dumneavoastră și sper și ale mele. A Domnului să fie toată lauda! Pace și binecuvântare!

IONEL

Dragă Gabriela,

De unde știm care este voia Domnului și dacă este voia Lui ceea ce facem sau vrem să facem? Dumnezeu Și-a descoperit și încă Își descoperă voia Lui prin Scripturi și prin lucrarea Duhului Sfânt pe care Și-o desfășoară încă și astăzi în Biserică și în inimile credincioșilor care Îl urmează. Ceea ce avem noi de făcut este să punem față în față faptele noastre și Cuvântul Său, care este Biblia, și să vedem dacă se suprapun.

Așa ne putem da seama dacă facem sau nu voia lui Dumnezeu. De fapt, dorința lui Dumnezeu este să Îl cunoaștem personal, iar în final chiar să Îl vedem față în față. Așa cum este! Până acum doar Domnul Isus L-a văzut față în față pe Dumnezeu Tatăl și ni L-a descoperit și nouă, vorbindu-ne despre El.

În Biserica lui Isus Cristos fiecare credincios are un dar primit de la Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, un dar cu care lucrează în Biserică, slujind pe alții. Isus Cristos este Cel care dă daruri prin Duhul Său Cel Sfânt, după voia Sa. Așa că fiecare credincios trebuie să-și descopere chemarea, descoperind darul pe care ni l-a dat Isus prin Duhul Său, și să și-l perfecționeze lucrând pentru Împărăția Lui.

În Biserica lui Cristos nimeni nu stă degeaba, ci fiecare are o lucrare de făcut sub călăuzirea Duhului Sfânt. Ca și omul, Biserica are membre pe care le folosește în scopul existenței sale. Noi suntem „mădulele” Bisericii. Un membru mort nu folosește nimănui, deci un membru al Bisericii care nu lucrează nimic nu-I este folositor Domnului Isus și chiar se ridică o întrebare de cercetare, dacă acel membru aparține de fapt Bisericii.

Isus este Capul Bisericii, noi suntem membrele sau mădulele Lui. El comandă prin Duhul Său, iar membrele acționează, lucrează după cum voiește El! Ceea ce avem noi de făcut ca mădulele în trupul Lui, dar cu voință proprie, este să ne lăsăm conduși, călăuziți de Duhul Său, care vrea să

lucreze după voia Lui, pentru împlinirea planului lui Dumnezeu în această lume.

Orice om care a cunoscut mântuirea, cunoscându-L și urmându-L pe Isus, dorește să o facă cunoscută și altui pierdut, care merge repede și cu siguranță spre pierzare veșnică. Orice om salvat care știe de unde a fost salvat, dorește să participe la salvarea altora. Aceasta este și o datorie, dar și o obligație. Sunt obligat să duc și eu mai departe steagul Evangheliei, pentru că sunt conștient că doar așa a ajuns Evanghelia și până la mine, făcându-mi parte de cunoștința mântuirii prin cunoașterea Evangheliei credinței în Domnul Isus. Și apoi, în al doilea rând, Însuși Domnul Isus a dat o poruncă în ce privește vestirea Evangheliei și facerea de ucenici, adică multiplicarea Bisericii.

Cine crede acest lucru, cine conștientizează marele plan de mântuire pe care l-a făcut și realizat Dumnezeu Tatăl împreună cu Fiul Său Isus Cristos, nu va sta nepăsător, ci va lucra împreună la zidirea și edificarea Bisericii. Din această cauză trebuie să ne cunoaștem darurile după ce ne-am pocăit și să căutăm să creștem spiritual ca, ajungând la maturitate spirituală, să putem câștiga, naște suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu, prin Cuvântul Său și Duhul Său.

Fiecare are niște daruri și abilități naturale pe care le poate descoperi și pune în slujba lui Dumnezeu. Pe lângă acestea, primim și alte daruri atunci când devenim copii ai Lui.

Tu îți cunoști darul? L-ai dezvoltat? Ai lucrat ceva pentru Dumnezeu până acum cu talentul primit? Ai simțit călăuzirea lui Dumnezeu în lucrarea pe care ai făcut-o? Ce zici tu despre tine însăși? În lucrarea făcută până acum ai simțit, ai avut călăuzirea lui Dumnezeu prin Duhul Său? Ce motivare a avut slujirea ta? Ia gândește-te, dacă vrei să îți răspunzi tot tu singură la întrebarea ta. Pentru că fără ajutorul lui Dumnezeu suntem zero. În primul rând, fiecare trebuie să facă ce știe și ce poate și cât poate pentru Domnul.

Domnul Isus ne dă exemple de slujire în care o sămânță a dat rod treizeci, alta șaizeci, iar alta o sută. Noi NU suntem chemați să fim TOȚI la fel, dar fiecare primește un dar, o capacitate de a produce roade pentru cer. Așa că aceste daruri, capacități ne diferențiază ca funcții în trupul lui Isus: unul vede, altul lucrează precum piciorul pentru deplasare, înaintare, altul aude, altul vorbește bine, altul are darul deosebirii duhurilor etc.

Dar fiecare trebuie să dea ceva roadă, să facă o lucrare la care este chemat, pentru că autenticitatea roadei arată autenticitatea credinciosului, apartenența la familia cerească. Omul poate spune multe despre el, dar cea care vorbește mai bine despre el este de fapt roada, care vine după el și rămâne. Ne spune Biblia că este important și ca roada să rămână. Adică să avem grijă ca ea să ajungă la coacere, la maturitate, doar așa este bună și folositoare. Cu toții așteptăm ca roadele să rămână, să fie coapte și să ne folosim de ele. Tot la fel este și în viața de credință, de aceea trebuie să veghem bine în sensul acesta, ca lucrările noastre să aibă finalitatea dorită de Domnul Isus. Desigur, nu avem toți aceeași slujbă și nu suntem egali în lucrări. Dar fiecăruia i se cere să facă cât poate, după puterea sa și după investiția făcută de Domnul în el, prin Duhul.

Pentru aflarea voii lui Dumnezeu există mai multe posibilități. Pot să îți dau o carte bună să citești și sunt și multe predici bune pe internet, dacă vrei să te edifice mai bine. Făcând aceasta vei putea căpăta o putere nouă de a sluji pe Domnul și o nouă viziune. Astfel, vei putea vedea privind acum, în urma lucrării tale, dacă ai fost călăuzită de Domnul. Tu ce simți în duhul tău? Simți că ești chemată, atrasă de Dumnezeu și călăuzită pentru lucrarea pe care o faci? Duhul Sfânt îți aprobă și îți da OK-ul la ce faci? Tu singură știi asta. Dacă faci lucrarea lui Dumnezeu, este OK.

Ce ai făcut tu până acum a fost să-i conduci pe oameni la Isus. Dorește Dumnezeu acest lucru? Evident că răspunsul

este DA. Și cine îl poate conduce pe un om la Isus? Doar unul care L-a găsit pe Isus și care Îl cunoaște bine pe Isus.

Eu cred că lucrarea ta este de la Dumnezeu dacă conduci oamenii la Isus și le faci parte de cunoștința intrării în Împărăția lui Dumnezeu. Ai și tu o mică contribuție la împlinirea planului lui Dumnezeu. Ești și tu un indicator spre Dumnezeu, poate nebăgat de mulți în seamă, dar foarte important pentru viața celor interesați. Pentru că Dumnezeu va lucra, cu siguranță, mai departe prin diferite mijloace și oameni și metode în viața lor. Dumnezeu ne cunoaște pe toți, iar scopul Lui este ca toți să Îl cunoaștem și să fim mântuiți. Avem promisiunea Lui că orice sămânță căzută în pământ va răsări, deci treaba noastră este doar să punem sămânța în inimile oamenilor, iar treaba lui Dumnezeu este să o facă să crească. Iar Dumnezeu o va face exact la timpul potrivit pentru fiecare.

Văd că ai făcut această lucrare până ai oboșit. Și sunt sigur că nici Diavolul nu doarme, așa că vine și el cu descurajarea, cu depresia și oboseala. Acum ai nevoie de o confirmare de la Dumnezeu pentru tine. Obținând-o, vei primi un impuls de putere pentru a merge mai departe. Dacă ai oboșit, ia o pauză! Dacă ești atacată de Diavolul, înfruntă-l prin credința și puterea Duhului Sfânt, care este mai tare decât Diavolul, iar el va fugi de la tine cel puțin pentru o perioadă. Pentru că nu se va lasă intimidat așa de ușor. Așteaptă-te la atacurile Diavolului și nu îl aștepta cu mâna în sân, ci pregătită să îl înfrunți!

Răspunsurile primite de la cei cu care ai vorbit sunt o bună mărturie de confirmare a lucrării tale. Apoi, ai nevoie să îți amintești mai bine și mai des cine ești tu în Cristos, identitatea ta reală, și anume aceea de copil al lui Dumnezeu, adică o fiică în Împărăția regală, o soră înfiată de Dumnezeu în familia Lui prin Isus Cristos Domnul. Cunosându-ți mai bine identitatea, vei ști exact cine ești și ce autoritate ai în familia cerească: cine te-a chemat, cine te-a trimis și ce

lucrare ai de făcut, conform pregătirii și echipării tale, pentru că tot ce avem bun avem de la Tatăl luminilor.

Îmi amintesc că și eu, cu câțiva ani în urmă, am primit o confirmare directă de la Dumnezeu printr-un proroc al Său, care mi-a zis că Domnului Îi place lucrarea pe care o fac și să o fac în continuare, că voi primi o răsplată. Nu am cerut eu confirmare, nu îl cunoșteam pe acel proroc, era un străin din State și atunci ne-am văzut pentru prima dată la o conferință. Dar cred că Dumnezeu a vrut să-mi confirme lucrarea, ca să mă încurajeze și întărească în ceea ce fac. Apoi am primit și eu multe cuvinte de apreciere și mulțumiri de la cei pe care i-am sfătuit în diferite probleme cu care se confruntau, de exemplu, sinucidere, divorț, consiliere premaritală, depresie.

Când te simți oboșită, ia o pauză ca să îți încarci bateriile spirituale, pentru că nu este o rușine și nici o noutate: avem nevoie de odihnă, atât fizică cât și psihică. Duhul este plin de râvnă și de lucru este mult, dar suntem limitați și nu putem face tot ce ne dorim. Chiar Domnul Isus a spus aceasta. Așa că ia o pauză, relaxează-te fizic și psihic și caută în acest timp să citești cărți bune și să ascuți predici bune despre realitatea luptei spirituale în care suntem implicați și creșterea puterii spirituale de care avem nevoie. Apoi, nu neglija rugăciunea, pentru că exact acum ai nevoie de ea cel mai mult.

Țin chiar să îți aduc aminte că singuri nu putem face nimic. Facem ce putem și cât putem până ne consumăm energia, apoi avem nevoie doar de Domnul, ca să ne refacă puterea la loc, iar aceasta se poate doar prin umplerea zilnică cu Duhul Său, care este sursa puterii creștinului. Stând în prezența lui Dumnezeu vom fi protejați și vom face mari lucrări cu El. Important este să fim pe aceeași lungime de undă cu El, ca să auzim glasul Lui.

Îți voi trimite ceva cărți bune și predici audio bune pe care le-am găsit și care m-au ajutat la vreme de nevoie. Am trecut și eu de mai multe ori prin perioade de epuizare fizică și psihică. Pentru că lucrând, te consumi. Și, ca să continui, ai nevoie să îți regenerezi puterea. Atunci, ca Ilie Tișbitul, am

mâncat, am dormit, m-am rugat și am stat liniștit până când Domnul m-a întărit iarăși. Slăvit să fie Dumnezeuul nostru în Numele Domnului Isus Cristos, singurul Său Fiu, pentru că El ne-a mântuit și ne-a dat tot ce avem nevoie pentru zidirea Împărăției Sale!

ATÂT DE ASEMĂNĂTORI CU NOI, DAR TOTODATĂ
ATÂT DE DIFERIȚI!
FLORENTINA

Până în urmă cu doi ani aveam o viață normală sau așa credeam. Auzisem despre homosexuali doar de la televizor. Nu credeam că o să ajung să cunosc vreodată unul până în urmă cu doi ani, când un prieten mi-a spus că este homosexual. Nu mi-a venit să cred! Nu știam ce să fac, tot ce știam era că vroiam să fiu lângă el, să îl ajut, să îl ascult.

Cu cât vorbeam mai mult, cu atât am început să văd problemele cu care se confruntă homosexualii, să petrec mai mult timp cu ei. Așa am ajuns să cunosc destul de mulți homosexuali, chiar și travestiți. Oameni atât de asemănători cu noi, dar totodată atât de diferiți!

În societate sunt dați la o parte și judecați, dar nu putem nega că totuși există, sunt lângă noi, chiar dacă nu la toți este vizibil din comportament și îmbrăcăminte.

Cu cât am ajuns să îi cunosc mai bine, cu atât am văzut că foarte mulți nu își doresc un asemenea stil de viață, nu vor să fie așa, dar din diferite motive sau circumstanțe au ajuns să aibă relații nesănătoase cu persoane de același sex. Majoritatea au fost abuzați în copilărie, atât sexual, cât și fizic, nu au avut implicarea ambilor părinți sau au avut o grijă prea exagerată, o prea mare implicare din partea mamei. Lipsa de comunicare, de afecțiune, sensibilitatea, toate duc la un comportament greșit pentru a găsi ceea ce le-a lipsit în copilărie. Lumea homosexuală este o lume prefăcută, a intereselor de orice fel, o lume plină de durere, deziluzii, autocunoaștere, de dorința de fi acceptat și iubit.

Unii oameni și chiar unii creștini au tendința de a-i da la o parte, de a-i cataloga și judeca, în loc de a vorbi cu ei, de a încerca să le întindă o mână de ajutor. Fiindcă mulți homosexuali caută ajutorul, pe cineva cu care să vorbească, să le dea un sfat, să îi ajute să iasă din lumea lor, fiindcă unii chiar vor să iasă.

Dacă am încerca fiecare să îi cunoaștem cum sunt ei ca oameni, ar fi mai bine. Să fim lângă ei, să îi sprijinim ca să se schimbe, pentru că da, schimbarea este posibilă, sunt doar etape pe care ei pot să le depășească. Noi putem doar să fim lângă ei, să încercăm să îi ajutăm, să ne rugăm și să postim pentru ei, dar Dumnezeu face minuni acolo unde omul e mic.

Să încetăm să fim doar niște marionete pe scena acestei lumi, să ne facem că nu ne pasă, că dacă nu suntem noi direct implicați, nu ne afectează! Nu este adevărat, pentru că mulți dintre cei dragi nouă, dintre cei care ne înconjoară se pot afla în această situație. Ei pot fi fratele, vecinul, prietenul, medicul, avocatul nostru, oricine.

Voi, cei care cunoașteți oameni care se confruntă cu această problemă, nu îi judecați, nu îi dați la o parte! Fiți lângă ei, ajutați-i să își revină, ascultați-i, vorbiți-le despre Dumnezeu, duceți-i la biserică, spuneți-le despre dragostea lui Dumnezeu, cum El a venit în lume și a murit și pentru ei, că Dumnezeu îi iubește, îi iartă, indiferent cât de mult au păcătuit, indiferent cât ar fi de căzuți!

Personal nu sunt de acord cu ceea ce fac homosexualii, urăsc păcatul în care sunt prinși, dar îi iubesc pe ei ca oameni. Am ajuns să văd dincolo de ceea ce fac, să văd sufletul lor. Sunt oameni minunați, la fel ca noi, cu valoare. Să încercăm să îi ajutăm, să le vorbim despre iertare, despre dragostea lui Dumnezeu, despre faptul că se pot schimba, că există iertare, există scăpare, există speranță, există o viață nouă! Doamne, ajută-ne să fim pilde pentru cei din jur!

CĂSĂTORITĂ CU UN HOMOSEXUAL

Sunt o soție disperată! De câteva săptămâni mă confrunt cu o realitate monstruoasă, care mă macină zilnic, pe care încerc să o depășesc cumva, dar care mă copleșește. Acum câteva săptămâni partenerul meu de viață, care-mi este soț de șapte ani și cu care am o fetiță superbă, mi-a mărturisit că de ceva vreme și-a descoperit o altă identitate sexuală, homosexualitatea.

Nu pot să descriu în cuvinte impactul acelei mărturisiri! După șoc și negare, am încercat să fac tot ce este posibil să-l conving să consulte un specialist care l-ar putea ajuta, deși el era destul de reticent. Din păcate, psihiatrul care l-a consultat a spus, sec și cinic, că e o situație de viață și nu o tulburare, că asta-i viața, întărindu-i practic hotărârea de a-și urma calea. Iar soțul meu neagă continuu că ar putea exista o soluție pentru rezolvarea situației.

Eu știu că este nevoie de un ajutor complex și din partea unui psihoterapeut, și a unui preot, și a familiei, și a prietenilor, dar el refuză ajutorul oricui, susținând că nu există nicio ieșire, că asta îi este calea. E de nerecunoscut! Dintr-un bărbat cald, altruist, vesel, a devenit o umbră, cinic, deprimat, rece, tăios. Se distruge pe sine și distruge pe toți cei care îl iubesc sincer.

Mă adresez dumneavoastră cu ultima speranță, întrebându-vă dacă homosexualitatea este o tulburare a comportamentului sexual, un dezechilibru, o aberație, rezultatul unor traume (mai ales că soțul meu a suferit traume sexuale în copilărie), dacă există șanse ca în urma psihoterapiei energia autodistructivă exprimată sexual să fie canalizată spre altceva, dacă există șanse să-și revină? Mai ales că se distruge pe sine, distruge tot ce are, o familie frumoasă și un copilăș de șapte ani, care de câteva zile a început clasa întâi și pe care îl afectează foarte mult atmosfera tensionată din casă.

Vreau să îl ajut fiindcă simt că pentru el alegerea căii acesteia e un sfârșit sigur, pentru că dincolo de rana sufletească îngrozitoare pe care mi-a produs-o ca soție, ca femeie, mă doare sufletul să îl văd și să îl știu așa. Vreau să ne salvăm familia, să-i salvez fericirea și echilibrul fetei mele, care-l iubește enorm pe tatăl ei și care, până acum câteva luni avea o relație foarte frumoasă cu el. Aștept ca pe o ultimă speranță răspunsul dumneavoastră.

Cu mulțumiri,
O soție și o mamă disperată

CEL PE CARE ÎL IUBESC ARE ÎNCLINAȚII HOMOSEXUALE

Recent am descoperit că bărbatul pe care îl iubesc are înclinații homosexuale. Amândoi suntem evanghelici. Urma ca în vara acestui an să ne căsătorim. Să descopăr că o ființă atât de dragă mie are această problemă a fost un adevărat șoc, să descopăr că unul dintre cei mai blânzi, umili și altruști oameni pe care i-am cunoscut se luptă cu această situație a fost asemenea unui taifun care a devastat totul în mine. Nici acum, la o lună și jumătate de când s-a întâmplat, nu reușesc să-mi controlez durerea emoțională și mă trezesc plângând pe stradă.

Simt o mare compasiune pentru lupta pe care o are de dus. Nu am simțit nevoia să îl iert, fiindcă nu am ce să îi iert, nu este vina lui că se simte atras de bărbați, dar condamn faptul că și-a hrănit atracția vizionând materiale pornografice și având discuții pe site-uri homosexuale.

Pentru mine este foarte dureros, am nevoie de timp să-mi revin, dar vreau să îl ajut. Durerea mea a trecut pe plan secundar, „salvarea” lui a trecut pe primul plan. Dar citind pe site am înțeles că și el trebuie să își dorească să lupte. I-am găsit o clinică unde să meargă pentru psihoterapie, însă și eu am nevoie de acest gen de ajutor pentru a-l înțelege mai bine, să-i înțeleg pornirea, să văd de unde i se trage. Un lucru știu

sigur, îl iubesc pentru tot ce are bun în el. Faptul că se luptă cu aceasta nu îi anulează celelalte părți bune, nu îl face un monstru.

Noi doi nu mai suntem împreună ca un cuplu, îl iubesc, dar am înțeles că nu vreau și nu pot să mă căsătoresc cu cineva care se simte atras de bărbați. Nu i-am întors spatele și nici nu vreau să fac acest lucru, dar am realizat că trebuie să se vindece fără să fie implicat într-o căsătorie.

El nu mi-a spus despre înclinațiile sale, ci le-am descoperit întâmplător, pentru că și-a uitat e-mailul deschis. În *inbox* și în *spam* am descoperit *newsletter-uri* de pe site-uri homosexuale cu noutăți în materie de pornografie. Am descoperit câteva mesaje constând în poze cu alți bărbați și așa am intrat în contul lui de pe un site homosexual. Am avut un șoc când am descoperit poze cu el în care apărea dezbrăcat și sute de mesaje scrise de el către alți homosexuali. În profilul său scria că este versatil, mai târziu am înțeles că este un fel de etichetă, emblemă pe care ei o folosesc pentru a-și defini rolul în cuplul homosexual.

Foarte greu a recunoscut că are această înclinație. Inițial nu a vrut să stăm de vorbă, dar într-un final a acceptat o scurtă discuție, în care a mărturisit că nu a întreținut relații homosexuale, dar are atracții.

În fine, cert este că, deși vreau enorm să îl ajut, mă tem pentru mine, mă simt deja destabilizată. A mințit foarte mult pentru a-și ascunde înclinația, îmi este teamă că nu mai știe să spună adevărul, atât de mult a mințit!

El este cel care și-a dorit mult relația cu mine, el este cel care m-a abordat pentru a-mi cere întâlniri, iar aceasta m-a făcut să fiu și mai confuză după ce am aflat de înclinația lui. De ce a vrut să fie cu mine dacă are această problemă, doar de dragul lumii, adică pentru a ascunde? Mi-a spus că mă iubește, că se simte atras de mine, dar nu mai pot crede în ce spune că simte. Sunt confuză, rănită, însă nu i-am spus-o fiindcă nu vreau să îl împovărez, să îl fac să se simtă și mai vinovat.

Un lucru este cert, atracția pe care o are este extrem de puternică, dacă la nici două zile după înmormântarea mamei mele, în casa surorii mele, în timp ce eu dormeam, a simțit nevoia să acceseze site-uri pornografice homosexuale.

Aș aprecia dacă mi-ați da câteva sfaturi sau m-ați pune în legătură cu cineva care a fost homosexual și poate să-mi explice anumite lucruri. În speranța că vom mai vorbi, vă mulțumesc că mi-ați citit povestea.

DE LA IGNORANȚĂ LA DRAGOSTE

CORINA

Ignoranță, aceasta era atitudinea mea față de homosexualitate în urmă cu câteva luni. Consideram că este doar o perversiune sexuală, o acțiune născută din dorințe pur fizice pervertite, un păcat. Era tot ce știam și credeam despre homosexualitate. Nu cunoscusem pe nimeni despre care să știu că are atracții homosexuale. Până când s-a întâmplat să aflu că este homosexual cineva pe care îl iubesc foarte mult, un băiat adolescent care pentru mine este la fel de drag și de important ca și copilul meu.

La început mi-am zis: „Ei, cât de grav poate fi?” Dar tremurul mâinilor lui și emoția din glas din acele momente când încerca să-mi spună cu ce se confruntă m-au urmărit câteva zile la rând și am înțeles că lucrurile sunt mai profunde decât par la prima vedere. Am trăit durere, căci știu ce înseamnă să fii înrobit de probleme sexuale. Am trăit neputință, căci nu știam mai nimic despre homosexualitate, nici ce ar trebui să fac. M-am frământat, m-am rugat, dar după câteva zile eram tot acolo, în punctul zero, neștiind cum să abordez problema, ce am de făcut și cum să-mi liniștesc frământările.

După primele zile am hotărât să încep să mă informez și așa am și făcut, astfel încât în decurs de câteva săptămâni am aflat lucruri la care nu m-aș fi gândit niciodată. Am înțeles că dorințele sexuale își au rădăcinile în nevoi sufletești, afective,

emoționale. Acești oameni, atât de respinși și de aspru judecați de societate, sunt în realitate flămânzi după dragoste și dornici să fie acceptați.

M-a șocat acest adevăr, m-a răscolit adânc în suflet, căci până să-L cunosc pe Isus am fost și eu o persoană care a alergat în stânga și în dreapta în căutarea iubirii, și cunosc din proprie experiență cum este să cauți iubirea acolo unde nu trebuie. Rezultatul este dezamăgire, amărăciune, suferință, frustrare, disperare.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Mi-am dat seama că acel prieten drag al meu refuza ajutorul de la Domnul, ca și pe cel pe care i-l pot da oamenii cărora le pasă de el. Suferința mea a fost și mai mare când am realizat aceasta. Ce am simțit? Frustrare, neputință, mânie, apoi iar dragoste, milă și iar frustrare, și iar suferință.

Dar cine sunt eu ca să pot schimba lucrurile? Cine sunt eu ca să încerc să-l schimb cu forța? Soluția este tot la El, la Isus, doar El poate să lămurească, să schimbe și să vindece un om. Așa că m-am resemnat și am ales să-I încredințez problema lui Dumnezeu, căci rezolvarea este numai la El.

Întrebarea următoare a fost: „De ce trec prin asta?” Răspunsul deja îl cunosc, fiindcă Dumnezeu vrea să mă folosească, El are nevoie de oameni care să-i iubească pe cei care au atracții homosexuale. Ca să îi poți iubi, trebuie să suferi împreună cu ei, să treci prin ceea ce trec ei, să simți ce simt ei, să lupți împreună cu ei. Da, am trecut pe aici pentru ca Domnul să-mi deschidă inima. Acum mă simt pregătită să spun o vorbă de încurajare, un sfat, să ascult fără să judec, să mă rog pentru aceste suflete, să ofer iubire și acceptare.

Toți avem nevoie de acestea, nu doar o persoană homosexuală. În fond, toți păcătuim, diferă doar natura păcatului. Și toți am avut și avem posibilitatea să primim în schimbul păcatelor noastre iubirea, acea iubire pe care numai Dumnezeu știe și poate să o dea.

Îmi doresc ca Domnul să umple cu iubirea Sa golul din inima prietenului meu pe care îl iubesc și golul din inima oricui se confruntă cu atracții homosexuale!

IUBITUL MEU ESTE HOMOSEXUAL

Pace! Am găsit întâmplător acest site și m-am hotărât să vă scriu ca să mă ajutați. În câteva rânduri sper să reușesc să vă descriu durerea mea amarnică.

Sunt o tânără creștină botezată în apă și am douăzeci și unu de ani. În primăvara anului 2008 am cunoscut un tânăr musulman, care în prezent are douăzeci și doi de ani, de care m-am îndrăgostit. Am devenit un cuplu, ne iubeam enorm unul pe celălalt, iar el mi-a povestit toate lucrurile murdare ce le-a făcut. Ne-am propus să facem botezul împreună, însă din ianuarie 2009 nu l-am mai văzut până prin martie, apoi prin mai și iunie, iar din septembrie până prin mijlocul lui noiembrie am fost din nou împreună.

El a locuit uneori – destul timp, vreo doi ani, dar se cunoștea cu respectivul de patru ani – în casa unui bărbat bătrân care este homosexual. Îl suspectez pe prietenul meu că ar fi fost homosexual, dar probabil s-a schimbat când ne-am cunoscut – vroia să se convertească la creștinism cu adevărat, citea cu mine Biblia, mergeam împreună la biserică.

De-a lungul relației noastre el a creat nenumărate probleme, dar de fiecare dată l-am primit înapoi, însă nu cred că aş putea să îl mai accept, acum că am aflat că a trăit atâta timp în casa belgianului. Părerea mea este că poate a fost abuzat de cineva și a continuat în plăcerile sexuale.

Cât am fost împreună nu mi-a spus nimic despre locul unde a locuit la acel homosexual. Eram foarte îndrăgostită de el și ne-am propus să ne căsătorim, însă planul nu a reușit, deoarece prietenii lui l-au întors înapoi pe calea lor. Nu știu exact cum să mă comport cu el, acum că adevărul m-a izbit așa puternic în inimă!

Trecutul lui este foarte amar. Când avea doar unsprezece ani, mama lui a murit de cancer, tatăl lui îl bătea rău, așa că a fugit din Irak și a străbătut numeroase țări, în unele locuind o perioadă de timp. A fost în închisoare în Grecia, apoi recent aici, în Belgia, pe nedrept. Acum se află în Anglia, deoarece nu a mai vrut să stea la belgianul homosexual.

El are și o boală serioasă, epilepsie, iar eu sunt în cărucior cu roțile. Nu e doar o poveste de emoționat inimile pentru cei care vor citi mesajul meu, ci o realitate prin care trec și nu știu ce să fac, cum să reacționez. El încă nu a recunoscut că ar fi întreținut relații sexuale cu persoane de același sex – poate îi e rușine – însă eu cred că se luptă să se îndepărteze de asemenea plăceri păcătoase.

Când îți pui speranțe în cineva și clădiți împreună ceva, aspirând la un viitor, apoi afli că ceea ce iubeai s-a dovedit a fi altceva, tot ce ai construit se dărâmă până la temelii. Așa este și cazul meu. Mă aflu într-o groapă mare, deoarece încă îl iubesc și nu pot să înțeleg cum mi s-a întâmplat mie una ca asta. Dacă îmi spunea de la început unde a locuit și de ce, cu ce scop, nici nu lăsam relația să înceapă. Sunt foarte dezamăgită și mă întreb cum m-a lăsat Dumnezeu să fiu cu el, poate că vrea să-l schimbe prin mine? Sau este un test de credință pentru mine? Cu inima rănită, aș vrea ca nici măcar să nu-l fi cunoscut!

I-am trimis ieri o mulțime de *SMS-uri* în Anglia, însă nu a răspuns la niciunul, apoi l-am sunat, dar a răspuns colegul său de cameră kurd. Duminică seara l-am sunat și l-am întrebat cum a ajuns să locuiască la belgian, a început parcă ceva mic adevăr să-mi spună, iar din limbajul lui puteam să simt ura cu care vorbea despre el. Totuși, de ce a făcut-o? Pentru bani și confort, fiindcă în Belgia, când ceri azil te trimit la centre de azilanți? Nu mai înțeleg nimic! În plus, oricât aș încerca să îl uit, să îl scot din mintea mea, nu pot și izbucnesc în lacrimi. Cred că înțelegeți durerea care se zvârcolește în interiorul meu.

El încă îmi zice că mă iubește, că îi este dor de mine și alte planuri de viitor, însă inima mea se răcește complet când mă gândesc la murdăriile pe care le-a făcut. E o grea povară pe umerii mei, fiindcă îmi aduc aminte cu atâta drag de toate momentele petrecute împreună și nu-mi vine să cred așa ceva!

Am ținut multe zile post pentru el și am vorbit și cu proroci. Prima prorocie a fost la scurt timp după ce l-am cunoscut. Am vrut să știu care este poziția lui Dumnezeu cu privire la relația noastră, iar răspunsul a fost: dacă se vor întoarce amândoi, vor fi doi pomi roditori, dar dacă nu, atunci vor fi sau vor trăi ca doi copaci separați. Pe baza aceasta, am lăsat relația să își urmeze cursul și iată unde am ajuns! Prorocul respectiv este autentic, căci a făcut și alte prorocii pentru familia mea și s-au adeverit. Eu am făcut botezul în apă la o biserică din Bruxelles unde se vorbește engleza, însă el nu a venit. Eu nu pot să fiu doar un copac, deci sunt un pom roditor, dar el?

Vă rog să vorbiți cu păstorii bisericilor unde sunteți membri, să le expuneți durerea mea și să mă purtați în programul de rugăciune, chiar și în zile de jertfă! Nu pot să înțeleg cum Dumnezeu poate schimba viețile unor oameni ca Mohamed.

Vă mulțumesc pentru ajutor și aștept cu nerăbdare răspunsul dumneavoastră. Dumnezeu să vă binecuvânteze din Sion! Ezechiel 37! Salvați un suflet, ajutați-mă!

ÎNDRĂGOSTITĂ DE UN HOMOSEXUAL

Mă interesează în mod deosebit subiectul „homosexualitate” deoarece, fără voia mea, m-am apropiat foarte mult de această lume, îndrăgostindu-mă de un prieten despre care multă vreme nu am știut adevărul. Când l-am aflat, mi-a spus, de asemenea, că îi place de mine, că visează la schimbare și că se gândește să se căsătorească într-o zi cu mine.

Ca femeie îndrăgostită, am rămas lângă el, cu multe speranțe, multă dragoste și multă suferință. M-a încurajat faptul că era un om credincios, că mergeam împreună la biserica evanghelică. Avea și tandrețe față de mine, ne simțeam bine împreună – frumoși și liniștiți.

Însă repede au început căderile, una după alta. Cu cât se adâncea mai mult, cu atât mă respingea mai tare. Când și când își mai aducea aminte cât de mult însemnam pentru el, iar acum parcă a renunțat la tot. Parcă nu mai există nimic, parcă nu a existat niciodată nimic între noi, iar eu sunt „nebuna” care s-a amăgit cu vise!

Cu siguranță că îi trebuie timp, că îi trebuie singurătate, ca să se înțeleagă și să ia decizii. Dar timpul pierdut, zbuțumul meu ce sens au avut, când lucrurile au ajuns să fie cu mult mai rele decât la început și, cu siguranță, mult mai rele decât dacă nu l-aș fi cunoscut?

M-AM ÎNDRĂGOSTIT DE UN PRIETEN CARE ARE ATRACȚII HOMOSEXUALE

Am ceva pe inimă și aș vrea să îi scriu cuiva care cred că m-ar înțelege. M-am îndrăgostit de un băiat creștin în vârstă de douăzeci și șapte de ani, care are probleme cu homosexualitatea de ani de zile, de aproximativ doisprezece ani. Eu sunt evanghelică, la fel ca el, și împlinesc douăzeci și șase de ani în curând.

El nu este activ, sexual vorbind, dar se simte atras de băieți. Ne înțelegem foarte bine, suntem pe aceeași lungime de undă la atâtea lucruri, totuși nu mă poate iubi deloc. A spus că nu simte nici măcar 1% atracție fizică, sexuală față de vreo fată. Totuși, în mod paradoxal, de multe ori se poartă ca un îndrăgostit sau ca un fascinat în relația cu mine. I-am spus acest lucru, dar nici el nu pricepe ce i se întâmplă.

Îl cunosc de mulți ani, dar mai bine de prin 2009. Acum s-a mai schimbat, dar înainte se îmbrăca extrem de feminin, încât mulți râdeau de el, mai ales cei de la biserică. Se luptă

mult cu asta, a plâns noaptea, numai el și Domnul știu cât, s-a rugat, mă gândesc că a și postit, a spus și la vreo doi consilieri spirituali, însă degeaba. Eu și acei doi consilieri suntem singurii care știm în mod direct, dar cred că mulți îl bănuiesc de anumite orientări.

Întrebarea mea este ce ar trebui să fac cu relația noastră? Din punct de vedere emoțional nu primesc nimic. Pe de altă parte, nu pot să nu mă întreb dacă are Dumnezeu vreun plan cu mine în viața lui. Îl iubesc suficient pe prietenul meu ca să am răbdare cu luptele lui și să îl susțin. Nu mă sperie problema lui, aș vrea să fiu alături de el, dar nu vreau să-mi fac iluzii, iar mai apoi să nu fie nimic între noi și să sufăr.

Cunosc multe despre homosexualitate și în curând voi fi licențiată în psihologie, domeniu care m-a ajutat oarecum în aprofundarea acestei problematice.

M-aș bucura dacă aș primi un răspuns din partea voastră. Nu e o situație deloc ușoară pentru mine, mai ales că în viața mea nu credeam că voi putea îndrăgi un bărbat despre care știu că are astfel de probleme. Mulțumesc că ați citit și vă rog să mijlociți și pentru el.

PRIETENI CARE NU POT SĂ VADĂ LUMINA

MIHAELA

Felicitări pentru ceea ce faceți! De curând am cumpărat cartea dumneavoastră *Contra Curentului*. Era nevoie de așa ceva, poate vor încerca mai mulți tineri care au astfel de porniri să se oprească.

Efectele homosexualității sunt dezastruoase. Am și eu câțiva amici care au astfel de „îndeletniciri” și îi văd cum se desfigurează fizic și spiritual pe zi ce trece. Sunt și ei oameni, niște oameni chinuți care nu mai pot, iar unii nu mai vor să vadă lumina. Din nefericire, printre prietenii mei sunt oameni care ar trebui să propovăduiască Cuvântul lui Dumnezeu și victime ale lor. Cu ajutorul lui Dumnezeu, pe

câțiva i-am salvat de la sinucidere, iar pe unul l-am ajutat să se îndepărteze de acest cumplit păcat.

Dumnezeu să vă dea putere să mergeți mai departe!

TREBUIE SĂ RĂSPÂNDESC AVERTISMENTUL LUI
DUMNEZEU!

UN CREȘTIN

Într-o zi, am simțit că trebuie să răspândesc avertismentul lui Dumnezeu pentru cei care au căzut în patima homosexualității. Sincer, nu mi-a fost ușor, iar experiența nu a fost una plăcută, deoarece puțini sunt cei care acceptă adevărul și sunt dispuși să fie schimbați.

M-am lovit de tot felul de reacții ostile. Am fost înjurat, amenințat și umilit, totul din cauza faptului că le spuneam homosexualilor că se află pe un drum greșit, unul care îi duce la distrugere. Cu toate acestea, Domnul m-a îndemnat să nu renunț, căci nici El nu renunță la noi când vede că Îl respingem.

Mesajul este simplu și se bazează exclusiv pe ceea ce Dumnezeu Însuși spune despre păcatul care pare să înghită tot mai mulți tineri, pe zi ce trece...

Cuvintele nu sunt menite să amenințe, să condamne, să umilească (așa cum fac Diavolul și păcătoșii prinși în lanțurile lui), ci să tragă un semnal de alarmă, pentru ca TOȚI să fie salvați. Dumnezeu are vești bune pentru fiecare dintre noi, indiferent cât de rău am decăzut: vestea iertării și vestea vindecării.

Tu nu ești excepția de la regulă, tu poți fi chiar dovada că așa e! Răspunde chemării Lui azi!

HOMOSEXUALITATEA DIN PERSPECTIVĂ BIBLICĂ

AI DECIS SĂ RENUNȚI LA HOMOSEXUALITATE?
IATĂ CUM POȚI REUȘI!

Deoarece nu cunoaștem situația ta exactă și unde te afli tu personal în lupta cu homosexualitatea, îți oferim câteva îndemnuri valabile pentru cei care vor să renunțe la homosexualitate. Urmează ca tu să dai la o parte ce nu ți se potrivește, de exemplu, dacă nu accesezi pornografie și niciun homosexual nu are ID-ul tău, nu este nevoie să-ți instalezi filtru antipornografie și să-ți blochezi ID-ul.

Important în lupta pentru învingerea homosexualității este să ai o relație corectă cu Dumnezeu. Când El va fi prima prioritate pentru tine, vei vrea să duci o viață curată pentru a-I arăta că Îl iubești și nu vei mai ezita să renunți la homosexualitate. Deci, dacă ești creștin, roagă-te cu seriozitate și studiază Cuvântul lui Dumnezeu zilnic, postește și nu lipsi de la nicio strângere a bisericii tale. Vei vedea rezultate care te vor bucura.

Dacă Dumnezeu nu a fost Cel mai important pentru tine până acum, cultivă relația ta cu El. Citește Biblia, începând cu Noul Testament. Vei vedea cum Dumnezeu a hotărât să-i izbăvească pe oameni, să-i scape de osânda păcatului. Asupra ta atârnă osânda păcatului, iar singura modalitate de a scăpa de această osândă este prezentată în Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, oricât de mizerabil te-ai simți, oricât de murdar ai fi, ia Scriptura și citește. Și nu te lăsa de cititul Scripturii, pentru că în ea este putere. Nu spunem că Scriptura are ceva magic, dar cititul Scripturii, cu siguranță, te ajută să-ți descoperi identitatea, să afli cine ești tu, cine este Dumnezeu și, de fapt, vei descoperi că poți fi eliberat de păcatul tău.

Nu asculta clișeele manipulative ale seculariștilor și ale promotorilor agendei homosexuale, care îți spun că te-ai născut homosexual și nu te poți schimba, ci găsește cărți și alte resurse care prezintă corect dezvoltarea homosexualității.

Educă-te cu privire la factorii care contribuie la atracția față de persoanele de același sex și vei găsi răspuns la multe dintre întrebările tale.

O altă recomandare utilă este: ***evită compătimirea!*** Nu spune, pentru nimic în lume: „Vai, săracul de mine!”, nici măcar în mintea ta. „Ce-am ajuns, cum am ajuns, eu nu mai am scăpare, eu nu mai reușesc, eu sunt blestemat.” Nu, nu ești! Ești perfect la fel ca ceilalți oameni. Există diferențe între noi ca indivizi, dar cei care au atracții homosexuale nu sunt mai nenorociți decât alții, pentru că ar avea ceva în plus de dus. Cum ai tu bățalii, au și ceilalți oameni bățalii. Cum ai tu ispite, au și ceilalți oameni ispite. Cu alte cuvinte, nu te compătimi, nu-ți plânge de milă. Pentru că, în momentul în care îți plângi de milă, nu ai timp să acționezi.

Cei care vor să facă ceva cu privire la viața lor trebuie să plătească un preț, iar în prețul acesta nu ai timp să te plângi, să spui: „Vai, săracul de mine, ce cruce grea mi-a dat Dumnezeu!” Această compătimire niciodată nu-ți va face bine, ci te va sili să te complaci în starea respectivă. Într-un fel, deplângi starea în care ai ajuns, dar în alt fel, găsești o plăcere deosebită în a te plânge de starea în care ești și niciodată nu vei ieși de acolo. Dacă vrei să scapi de homosexualitate, nu te mai plânge. Acționează!

Un alt sfat: ***nu te resemna!*** Nu spune: „Am încercat tot ce a fost posibil și am epuizat toate soluțiile.” Nu le-ai epuizat pe toate. Câtă vreme încă trăiești și respiri, soluțiile nu s-au terminat. Dacă le-ai terminat chiar pe toate, le iei iarăși de la capăt. Nu ai încotro. Viața pe pământul acesta este o luptă și pentru tine, și pentru ceilalți. Ei au lupte la un anumit capitol, tu ai lupte la un alt capitol. Aceasta nu înseamnă că tu ești mai nenorocit, iar ei mai puțin nenorociți. Da, tu s-ar putea să fii mai nenorocit din cauză că deja ai

mușcat din păcatul acesta și poate ai vreo boală cu transmitere sexuală sau poate ai tot felul de afecțiuni pricinuite de stilul de viață pe care l-ai adoptat. Dar bățalia este aceeași. Luptă! Cei care nu se resemnează, nu se dau bătuți, nu se compățimesc, ci iau decizii radicale cu privire la viața lor, pot să-și ușureze extraordinar de mult bățalia și pot să o câștigue.

Un alt lucru de făcut este automotivarea.

Automotivarea înseamnă opusul a ceea ce spuneam mai înainte, compățimire și resemnare. Automotivarea înseamnă: pot, cu siguranță pot. Visează la viața sănătoasă și eliberată, gândește-te la ea. Ea să fie dorința permanentă din inima ta. Gândește-te cât de bine este să fii un bărbat curat la capitolul acesta, neimplicat, fără să ai tot felul de z bateri în muntea ta și tot felul de poft e care să te chinuiască. Este o viață extraordinară, mult mai ușoară decât bățalia pe care o ai acum de dat.

Trebuie să fii un om care se automotivează. Pentru că riscul în viața ta este să te dai bătut. Riscul este să te resemnezi, să cazi într-o pantă a autocompățimirii și să nu mai ieși de acolo. Fugi de asta! Caută automotivarea. Uită-te pe *You Tube*, în loc să te uiți pe tot felul de canale pornografice, și caută filme motivaționale. Vei găsi oameni care nu au mâini și nu au picioare, totuși se aruncă și învață să înoate, conduc mașini și pilotează avioane, predau la universitate scriind cu piciorul la tablă, dau concerte și cântă cu picioarele la orgă sau pian. Vei găsi oameni extraordinari, care luptă pentru viața lor. Iar tu ai și picioare, ai și mâini, așadar ai avantaje față de ei. Nu te lăsa dus încoace și încolo spunându-ți că nu se poate, că bățalia este pierdută. Nu există așa ceva. Atâta vreme cât vrei, atâta vreme cât Îl chemi și pe Dumnezeu în ajutor, reușita este garantată.

Unul dintre primele lucruri pe care trebuie să le faci este să ***ieși din mediul homosexual***. Nu rămâne în acel mediu, cât timp nu-ți face bine pentru sănătatea ta, pentru psihicul tău, pentru spiritul tău. Ieși din mediul care te provoacă la

păcat, te ispitește, te poate îmbolnăvi, îți întreține homosexualitatea. Da, este greu. După ce te-ai obișnuit o anumită perioadă într-un asemenea mediu, după ce ți-ai construit viața pe relații cu oameni dintr-un asemenea mediu, după ce poate ți-ai găsit un serviciu, anumiți doctori, dacă ai contractat și o boală, să ieși, să te duci într-o altă localitate, într-un alt loc este un gest colosal, este ca aruncarea în necunoscut. Dar este un gest absolut necesar.

Când păcatul te înfășoară și te strânge și vezi că nu mai ai încotro, când vezi că bătălia este imensă și grea, fă tot ce poți ca să ieși din mediul acela. S-ar putea ca aceasta să însemne ani de zile de trăit la limita existenței, s-ar putea să trebuiască să construiești relații noi, să dai socoteală unora de ce ai dispărut și unde ai dispărut. Sunt lucruri care nu sunt comode deloc. Dar, pentru sănătatea ta, trebuie să faci un asemenea gest. Și nu oricum, nu te arunca înainte în orice condiții, ci caută să cântărești foarte bine decizia pe care o iei. Caută, dacă se poate, să găsești un mediu în care să ajungi, spre care să mergi, pentru că o asemenea decizie îți poate ușura mult bătălia. Deci mediul este unul dintre lucrurile care trebuie schimbate și costă foarte mult să schimbi mediul, dar este un lucru posibil. Iar în momentul în care viața îți este pusă în pericol, când riști să te afunzi în păcat tot mai tare, să mori de anumite boli, nimic nu este prea mult. Atunci trebuie, pur și simplu, să iei decizii radicale cu privire la viața ta.

Deci **ieși din mediu și intră într-un mediu mai sănătos!** De regulă, împrejurul bisericilor sunt comunități de oameni care ți-ar prinde foarte bine. Da, este reticență când aud despre bărbați care se confruntă cu homosexualitatea și știm lucrul acesta pentru că am încercat să integrăm astfel de oameni în diferite comunități religioase. Dar dacă Dumnezeu te ajută și găsești un mediu bun, aceasta contribuie la sănătatea ta.

Următorul nostru sfat este: **renunță la pornografie!** Dacă accesezi pornografie, apelează la cineva de încredere

care să-ți instaleze un filtru. Nu trebuie să-l instalezi tu, fiindcă dacă știi parola vei putea deseta oricând vei vrea. Dacă îți cunoaște vreun homosexual ID-ul, va trebui să ți-l blochezi, iar dacă ai conturi pe site-uri homosexuale, să ți le ștergi. Pentru telefon însă, orice program ai folosi pentru *web filter* nu asigură securitate maximă, de aceea ar fi indicat să nu ai internet pe telefon. Deocamdată este singura soluție viabilă. Noi am compilat o listă utilă de materiale pe paginile *Pornografia și masturbarea*, pe care le poți accesa sau descărca, iar la www.x3watch.com găsești un program care, odată instalat, îi permite celui care te monitorizează să vadă pe ce site-uri intri. Există speranță pentru eliberarea de pornografie, după cum poți vedea pe www.pornografiarane.ro.

Trebuie să renunți complet la autosatisfacere. Este dificil, fiindcă atunci când te autosatisfaci se produc reacții chimice asemănătoare cu cele din creierul celor care se droghează, dar nu este imposibil. În lupta ta cu autosatisfacerea vei mai avea eșecuri, dar evită ca în căderile tale să recurgi la fantezii. Cu cât vei apela mai mult la fantezii cu bărbați, cu atât îți vei întări homosexualitatea.

Aruncă toate materialele care îți stârnesc gânduri nepotrivite față de bărbați! Amintiri ale trecutului, suveniruri ale unor excursii speciale cu fostul iubit, brățări, ceasuri de mână sau alte daruri semnificative de la prietenii homosexuali, fotografii, filme, benzi video legate de homosexualitate. Înregistrări ale unor cântăreți homosexuali, filme cu teme homosexuale, benzi care promovează imoralitatea sau senzualitatea nepotrivită, cântece care erau „speciale” pentru tine și pentru un anumit prieten sau iubit homosexual. „Micul carnetel” cu numere de telefon ale foștilor prieteni din stilul de viață homosexual. Îmbrăcăminte, precum accesorii care erau folosite pentru a-i seduce pe alții, haine cumpărate din cauza asocierii cu moda „homosexuală”, lenjerie intimă sau îmbrăcăminte sexy care declanșează sentimente de poftă greșită, gecii sau pantaloni de piele care îți amintesc de anumite baruri, de oameni sau

practici sexuale imorale. Uneori este nevoie și ca posesiuni importante din casa sau apartamentul tău, poate chiar mașina ta, să fie date sau vândute, datorită asocierii strânse cu o persoană sau cu un eveniment pe care trebuie să-l lași în urmă. Pentru mai multe pe această temă, vezi *Ține-te bine de puritatea sexuală!*

Deoarece, de obicei, bărbații cu atracții homosexuale sunt prea apropiați de mamă, ajungând să se identifice cu ea, nu cu tatăl, de care sunt prea îndepărtați, lipsa dragostei și susținerii masculine din partea tatălui, reală sau fals percepută, se erotizează în adolescență și se transformă în atracție homosexuală. Astfel, până ce nevoia ta normală de dragoste și susținere masculină nu va fi satisfăcută în mod sănătos prin relații apropiate, nesexuale, cu bărbați care se simt confortabil cu masculinitatea lor, atracțiile sexuale și emoționale nesănătoase față de bărbați nu se vor diminua. De aceea, ***petrece cât mai mult timp cu tatăl tău și alocă mai puțin timp mamei tale!*** Dezvoltă prietenii sănătoase cu bărbații care sunt siguri de masculinitatea lor.

Evită mediul feminin! Dacă ești învățat să stai mai mult cu mama, ia o măsură cu privire la asta. Dacă te simți foarte bine în preajma colegelor, la școală sau la serviciu, fă ceva. Schimbă mediul. S-ar putea să râdă unii de tine că ai vocea nu știu cum, că te miști mai nu știu cum. Este prețul pe care trebuie să-l plătești. Cum vrei, să renunți la bătălie din cauza unor vorbe? Nu sta într-un mediu feminin decât strictul necesar! Îți prinde bine să stai într-un mediu masculin.

Deci, nu sta prea mult cu fetele și apropie-te de grupurile de bărbați. ***Petrece timp cu bărbații care nu au probleme cu homosexualitatea, făcând activități de interacțiune de grup tipic masculine***, dacă ești încă tânăr, sport, în primul rând. Alte activități de grup masculine ar fi: vizionarea de meciuri de handbal, baschet, aventura parc (un fel de alpinism în spații special amenajate în aer liber), bowling, patinoar. Vezi ce activități se practică în biserica personală: tabără de schi, tabără de supraviețuire, cățarat,

oferirea unei mâini de ajutor celor în nevoie prin construirea a diferite case sau alte facilități. Totuși, evită să petreci timp cu un singur bărbat, pentru a nu dezvolta o atracție nepotrivită sau o dependență emoțională față de el.

Încă un aspect la calupul acesta „de evitat”. Ieși! Du-te! Dacă spuneam că este nevoie să ieși dintr-un mediu care favorizează homosexualitatea, să te muți într-un alt mediu, acest „ieși” pe care îl spunem acum este: **ieși afară, ieși în relații, ieși la efort, ieși la joacă!** Da, la joacă. Du-te și integrează-te într-o echipă de fotbal din cartierul unde stai tu. Nu rata niciun meci. Du-te la meciuri, du-te în anturajul bărbaților sănătoși care aleargă, fug, fac efort. Dacă ai un serviciu sedentar care îți permite să stai la computer multă vreme, ia în considerare să-l schimbi pe unul care este plătit mai puțin, dar în care faci efort fizic. Ai nevoie să te simți bărbat. Stând pe scaun la un birou și lucrând pe computer, nu-ți simți masculinitatea din tine. Nu simți împlinirea menirea ta de bărbat, ci, într-un anumit mod, intră în mintea ta informația că faci o slujbă feminină, iar aceasta nu te ajută absolut deloc. Ai nevoie de o slujbă masculină, bărbătească.

Care dintre prietenii tăi își construiește casă? Du-te să-l ajuți să construiască la casă. Sau du-te să lucrezi pe șantier. Cum adică, tu, care ești poate bolnav, să muncești pe șantier? Da, du-te și muncește pe șantier! De la muncă nu a murit nimeni și nu spunem lucrul aceasta cu vreo răutate sau dorință de răzbunare. Îl spunem pentru că noi, bărbații, avem nevoie să simțim bărbăția, masculinitatea din noi, care ne este inhibată. Societatea modernă parcă complotază împotriva identității noastre sexuale, pe femei le masculinizează, iar pe bărbați îi feminizează.

De aceea trebuie să ieși. Ai părinți, du-te la țară, sapă grădina, ajută-i pe acolo, bate o scândură la locul ei, construiește, repară la acoperiș, repară gardul! Fă ceva bărbătesc neapărat. Ai o echipă, ai niște prieteni care joacă fotbal, caută în cartier o sală de sport. Vezi cine se joacă pe acolo, încearcă să te integrezi într-o echipă de fotbal, de

baschet, de orice sport. Du-te la ceva la care se face sport și mișcare și este specific bărbătesc. Pentru că te va ajuta extraordinar de mult să redescoperi bărbatul din tine sau să-l descoperi, dacă încă nu l-ai descoperit. Să vezi că ești bărbat, să-ți stabilești, să-ți delimitezi bine identitatea pe care o ai.

Deci **ieși la muncă fizică, ieși dintr-un mediu preponderent feminin într-un mediu masculin, implică-te în tot felul de proiecte!** Caută în localitatea ta, în jurul tău, se desfășoară anumite activități sportive, competiții, întâlniri. Caută în ziarele locale. De regulă, acolo găsești că se anunță un maraton, o competiție, un concurs de sănăuș, o acțiune a unei asociații voluntare de igienizare a unui parc. Du-te în astfel de locuri, pentru că îți prinde extraordinar de bine.

Apoi, **dacă ai un comportament efeminat, privește cu atenție cum vorbesc, cum se mișcă și cum se poartă bărbații și imită-i!** Evită diminutivele și lungirea sunetelor, ca și tonul alintat. Ai grijă cum te îmbraci. Unii dintre cei care se luptă cu homosexualitatea ies în evidență pentru că sunt prea aranjați și „asortați”. Tinerii de astăzi devin tot mai efeminați, dar tu nu-ți poți permite un asemenea „lux”. Nu te lua după metrosexuali, urmează exemplul bărbaților care emană masculinitate sănătoasă.

Pentru o îmbunătățire a situației, consilierea ajută. Din nefericire, dacă îi spui unui terapeut secular: vreau să mă ajuți să devin hetero, cel mai probabil îți va răspunde: este imposibil, sau neetic. Dar dacă îi spui: am nevoie să mă ajuți să mă simt mai mult ca un bărbat și mai conectat cu alți bărbați, sau să mă ajuți să-l iert pe tatăl meu, sau să scap de mama mea care mă sufocă, sau să mă eliberez de mânie, sau să înving adicția sexuală, sau să mă vindec de abuzul sexual, orice terapeut competent ar trebui să fie capabil și dispus să lucreze cu tine. Homosexualitatea este un simptom. Vindecă problema de bază, iar homosexualitatea se va îngriji de ea însăși. Dacă nu găsești un terapeut potrivit, vom căuta pe cineva care să-ți acorde ajutor în acest sens.

Pe lângă consiliere, **este nevoie să găsești unul sau doi bărbați serioși în credință care să te monitorizeze** și cu care să te întâlnești ritmic pentru a da socoteală, răspunzând concret la întrebările pe care ți le vor pune cu privire la gânduri homosexuale, fantezii homosexuale, autosatisfacere, pornografie, tentativa de a contacta homosexuali. În afara întâlnirilor voastre regulate, când simți o nevoie puternică de a te autosatisface, de a viziona pornografie sau de a contacta homosexuali, trebuie să îi suni, să le dai un *SMS* sau să le trimiți un e-mail, anunțându-i cu ce te confrunți și cerându-le să se roage pentru tine, urmând ca la prima întâlnire să te întrebe dacă te-ai păstrat curat. În acest sens, vezi *Crearea unui plan personal de acțiune și Monitorizarea*.

Pentru suport emoțional online, poți vorbi cu câțiva dintre noi prin e-mail, pe *Yahoo! Messenger* sau *Skype*. Pentru a ne cunoaște mai bine, îți punem la dispoziție interviuri la *Radio Vocea Evangheliei Cluj-Napoca* și *Credo TV*.

Dacă dorești să discuți cu un slujitor al Domnului la telefon, îți putem face legătura cu cineva potrivit.

Dacă vrei să te alături unui grup de suport online sau unui grup de discuții pentru foștii homosexuali, prietenii și partenerii de căsătorie ai unor homosexuali și foști homosexuali și cunoști limba engleză, poți să o faci. Găsești detalii despre aceasta la *Grupuri de suport online*. Poți doar să citești postările sau să te alături oricând discuției, cu speranțele, luptele, întrebările și gândurile tale.

Ai auzit de *Alcoolicii Anonimi*? Poate ar fi bine să iei în considerare spusesele lui Dave din *Un mod mai bun de a trăi*:

„OK, nu ești alcoolic. Ai băut vreodată alcool în exces? AA este părintele programelor în doisprezece pași, iar aceste programe au ca scop modificarea comportamentelor adictive. Scopul final al programelor în doisprezece pași este să ne ajute să ne corectăm, să ne schimbăm sau să ne reparăm gândirea, ca să facem alegeri mai bune, mai sănătoase.

Programul în doisprezece pași este o opțiune disponibilă pentru tine, ca să începi să îmbunătățești viața ta și viețile celor din jurul tău. Programele în doisprezece pași oferă un loc unde nu numai că ne putem destăinui altora, dar putem să și lucrăm asupra unor chestiuni pe care le împărtășim numai lui Dumnezeu sau cuiva de încredere.

Odată ce îți permiți să participi pe deplin la program, vei fi capabil să te adresezi problemei, să lucrezi în ceea ce o privește, să te vindeci și să crești, învățând să te ierți pe tine însuși și pe alții. Vei fi capabil să dai drumul resentimentelor și ranchiunelor, să accepți responsabilitatea pentru binele și răul din trecutul tău, să ceri iertare, să cauți să repari greșelile și să corectezi relele din trecut. Aceste programe îți prezintă, de asemenea, conceptul de grup de suport, unde poți da socoteală pentru acțiunile tale și unde poți dezvolta abilități pentru prevenirea recăderii.”

Dacă locuiești în apropiere de Timișoara, ai avantajul că poți să participi la întâlnirile grupului de suport *Dependenții de Sex și de Dragoste Anonimi*.

Reține, ***este important să ai așteptări realiste cu privire la ieșirea din homosexualitate***. Opusul homosexualității nu este heterosexualitatea, ci sfințenia. Schimbarea constă în stoparea comportamentului homosexual și este realizabilă pentru toți cei care doresc cu adevărat acest lucru. Unora dintre foștii homosexuali le apar atracții sexuale pentru femei. Dintre aceștia, cei mai mulți dezvoltă atracții sexuale pentru o singură femeie, și anume pentru soția lor. De obicei, atracțiile sexuale pentru bărbați rămân la foștii homosexuali. Ele nu au legătură cu căsătoria, ci sunt ispite sexuale cu care un fost homosexual se va lupta toată viața și pe care trebuie să le învingă. Satan este abil, de aceea îl va lovi întotdeauna în punctul lui slab. În acest sens, vezi *Dacă sunt ispășit, înseamnă că nu sunt eliberat?* Totuși, atracțiile pentru bărbați se pot diminua, dacă fostul homosexual își face partea. Pentru a descoperi în ce constă schimbarea, vezi *Un nou studiu despre terapiile reparative*.

Păstrează în minte că, **pentru bărbați, implicarea într-o relație cu o femeie, înainte de rezolvarea problemei homosexualității, duce doar la agravarea acesteia**, fiindcă o femeie oferă ceva diferit față de un bărbat. O relație sentimentală cu o femeie nu trebuie să aibă loc înainte de cel puțin trei ani de la ultima relație sexuală de orice gen cu un bărbat, cel mai bine nu înainte de cinci ani, și nu mai devreme de doi ani de la ultima relație de dependență emoțională față de un bărbat. Pentru a afla mai multe despre dependența emoțională, accesează *Dependența emoțională*.

Nu-ți fă iluzii! **Căsătoria nu vindecă nici homosexualitatea, nici bisexualitatea**. O dovadă în acest sens este faptul că unul din cinci homosexuali au fost căsătoriți. De asemenea, bisexualii au atracții homosexuale și, oricât de bună este relația lor emoțională și sexuală cu soția, simt impulsul de a comite adulter cu bărbați.

Deci, **dacă ești deja căsătorit**, va trebui să te controlezi ca să nu te gândești la bărbați când întreții relații sexuale cu soția, ci să te concentrezi asupra ei. Dacă nu ești căsătorit, dar ai de gând să-ți întemeiezi o familie, pregătește-te să îi spui viitoarei soții, înainte de căsătorie, despre lupta ta cu homosexualitatea. O femeie are dreptul să aleagă în cunoștință de cauză. În această privință, vezi *Ar trebui un fost homosexual să le spună celor dragi despre trecut?* De asemenea, soția unui fost homosexual trebuie să îl susțină în lupta lui cu homosexualitatea, iar dacă nu știe despre ea, nu o poate face. Femeile care, fără să știe, se căsătoresc cu bărbați homosexuali sau dependenți sexual, sunt adesea atrase de ei din cauza slăbiciunii sau zdrobirii lor. O femeie care se teme de sexualitatea masculină puternică poate fi atrasă de „blândețea” unui bărbat homosexual. O femeie care are dificultăți în a relaționa cu cineva altfel decât să-i poarte de grijă, codependentă, este atrasă de un bărbat cu probleme, precum un dependent de sex. Nu ai nevoie de o astfel de soție!

Dar **nu numai viitoarea ta soție trebuie informată, ci și părinții, frații și prietenii tăi apropiați.** Susținerea familiei și a grupului de suport de prieteni are un rol esențial în lupta cu homosexualitatea. De obicei, homosexualii se ascund de membrii familiei, dar nu uita: nimeni nu te cunoaște cu adevărat până nu știe adevărul despre tine. În acest sens, vezi *Ar trebui să strigăm de pe acoperișul caselor?*

Și nu în ultimul rând, **dacă ai practicat orice formă de sex homosexual și nu te-ai testat regulat pentru HIV/SIDA, te sfătuim să faci testul.** Infectarea se poate produce în orice tip de contact sexual. Dacă ești infectat, este important să afli cât mai repede, pentru a începe terapia, ceea ce îți va da șanse de viață mai mari, dar și pentru a-i proteja pe cei din jurul tău. Dacă dorești să afli mai multe despre infectarea cu HIV/SIDA, contactează-ne în acest sens. De asemenea, deoarece bărbații care fac sex cu bărbați prezintă un risc crescut pentru infectarea cu hepatită, pe lângă testul HIV, este nevoie să te testezi și pentru virusurile hepatice A, B și C, dar și să faci un control medical pentru virusul papiloma uman (HPV), care poate cauza anumite tipuri de cancer anal.

Mai este un punct pe care foarte mulți nu-l abordează. De ce unii nu simt atracție sexuală față de persoanele de sex opus? Oare căsătoria, sexul sunt un dat obligatoriu? Oare acesta este drumul pe care trebuie să mergem toți?

Te-ai întrebat dacă nu cumva rolul tău în viața aceasta este unul mai important decât să ai o relație cu cineva și să-ți trăiești viața într-un mod firesc, obișnuit, banal? Dacă Dumnezeu a pregătit pentru tine ceva mareț? Ceva pentru care nu mai este loc de o relație, ceva care îți va solicita toată atenția și efortul, ceva care îți va da o valoare nemăsurată, comparativ cu firescul unei vieți obișnuite? Dacă ești chiar tu omul care va schimba ceva în lume?

Poți să ai o viață împlinită și semnificativă chiar dacă te lupți cu homosexualitatea. Renunțarea la homosexualitate

cere un efort considerabil, dar merită. Dumnezeu dă biruință.

[Articolele și interviurile menționate sunt disponibile pe site-ul *Contra Curentului*.]

ASPECTE NEFASTE ALE HOMOSEXUALITĂȚII

Mai și iunie e sezonul paradelor homosexuale în Europa, America și alte țări ale lumii. Din nou, străzile marilor orașe din lume vor fi inundate de homosexuali și prietenii lor, presa va fi de partea lor, propaganda homosexuală va fi la înălțime, media va exagera numărul participanților, ni se va spune că homosexualii sunt victime ale discriminării și că discriminarea și violența împotriva homosexualilor sunt acțiuni zilnice perpetuate de restul lumii. Grupuri de oameni îmbrăcați în culori stridente vor scanda și vor cere „căsătorii” între persoane de același sex, dreptul homosexualilor de a adopta copii, de a dona sânge, de a fi reprezentați în Parlament, în ierarhiile bisericești, de a li se recunoaște „contribuția” la societate, ori de a discrimina împotriva celor care nu sunt de acord cu ei. Vor fi îmbrăcați mai mult sau mai puțin decent. Vor fi vulgari, mai mult sau mai puțin. Vor fi obsceni, mai mult sau mai puțin. Se vor săruta în stradă. Vor țipa. Prin toate acestea, vor căuta să transmită un mesaj al încrederii, veseliei și fericirii. Dar unul care înșală, așa cum de fapt face întreaga mașinărie propagandistică a homosexualilor.

România nu va face excepție de la acest ritual anual. Pe 20 mai e programat marșul homosexualității în România și media română, ca de obicei, va promova marșul, va lamenta „discriminarea” împotriva homosexualilor, va arăta fața „umană” a homosexualității, va promova agenda homosexualilor. Ne va acuza de homofobie, de ură față de homosexuali, de îngustime de minte. Toate acestea, adică și parada, și propaganda mediatică, pe banii *Uniunii Europene*, a unei *Uniuni Europene* pe moarte, care trăiește, în prezent, de

pe banii viitorilor ei copii și nepoți. Dacă va mai avea copii ori nepoți. Căci avortul și homosexualitatea nu produc. Doar distrug. În acest context al „celebrării” anormalității homosexuale, media română va ignora cea mai tristă realitate a vieții homosexualilor – sufețele lor goale.

Parada homosexualității de la București a devenit un ritual anual. Așa cum de fapt a devenit și comentariul nostru anual, care caută să atragă atenția, pe baza multor studii care parvin de-a lungul anului, asupra a trei aspecte nefaste ale homosexualității, a celor care se identifică drept homosexuali și a relațiilor dintre ei: infecții și boli, depresie și violență domestică. Privind fiecare dintre aceste trei subiecte vom prezenta câteva studii și cărți recente care confirmă ce afirmăm.

Infecții

Anul trecut, *The Center for Social Research in Health* din Sydney, Australia, a publicat un studiu intitulat *Gay Community Periodic Survey: Melbourne 2016* (Raportul periodic al comunității homosexuale: Melbourne 2016). [Studiul este disponibil online la următoarea adresă: www.csrh.arts.unsw.edu.au/media/CSRHFile/GCPS_Melbourne_2016.pdf.] Concluziile lui reflectă răspunsurile a 2886 de bărbați homosexuali din Melbourne la un chestionar întocmit de sociologi și asistenți sociali. Scopul lui a fost să determine practicile sexuale ale homosexualilor din Melbourne, folosirea drogurilor și incidența infecțiilor cu boli venerice, în special SIDA. Sondajul de opinie a fost efectuat între 2012 și 2016. Datele obținute alarmează. Conform lor, 95% dintre respondenți erau tratați pentru infecție cu SIDA. Majoritatea acestor bărbați sunt de origine anglo-saxonă, bine educați, cu locuri de muncă bune. 91% dintre ei s-au identificat ca fiind homosexuali și ca 5% bisexuali. 72% dintre ei au fost născuți în Australia. Doar 30% dintre respondenți au declarat că au un singur partener sexual (adică sunt monogami), 23% au declarat că își schimbă partenerii sexuali ocazional, și 31% că întrețin relații

sexuale cu mai mulți parteneri simultan. Homosexualii mărturisesc că își găsesc partenerii prin internet, baruri homosexuale, călătorii în străinătate, saune, ori prin text telefonic.

Consumul de droguri e și el un aspect major al stilului de viață homosexual. Conform statisticilor, 32% dintre cei 2886 de respondenți au declarat că folosesc marijuana, 21% ecstasy, 20% viagra, 18% cocaină, 11% amfetamine și 10% metamfetamine de cristal. Consumul de droguri e mai mare la bărbații infectați cu SIDA. Consumul excesiv de alcool a fost un alt aspect al studiului, 36% dintre respondenți dezvăluind că beau alcool de cel puțin 4 ori pe săptămână.

Situația e la fel de serioasă și precară și în Statele Unite unde, pe 25 aprilie, *Centrele pentru Controlul Bolilor din SUA* au emis raportul pe 2016. [Raportul îl găsiți online la următoarea adresă: www.cdc.gov/hiv/group/msm/index.html.] Populația neheterosexuală masculină a SUA e pusă la 2% din populație, dar ei constituie 55% dintre toate persoanele infectate cu SIDA în Statele Unite. Procentul persoanelor infectate crește cam cu 1% în fiecare an, *Raportul CDC* afirmând că, dacă tendințele actuale persistă, 1 din 6 bărbați homosexuali americani vor fi infectați cu SIDA pe parcursul vieții lor, adică 17%. La bărbații de culoare șansa de infecție cu SIDA va fi de 50%, iar la bărbații de origine hispanică de 25%. Cea mai redusă rată a infecțiilor e la bărbații albi, cu un procent de 9%.

83% din numărul total de persoane nou infectate cu SIDA anual în SUA sunt bărbați homosexuali. Procentul e mai ridicat la tinerii între 13 și 24 de ani, 92% dintre noile infecții cu SIDA fiind la adolescenți și tineri din această categorie de vârstă. Tragedia aceasta nu poate fi exagerată – e o mare pierdere să fii infectat cu SIDA la o vârstă atât de tânără, moartea prematură fiind aproape garantată pentru fiecare din ei. În total, aproape 700000 de bărbați sunt infectați cu SIDA în Statele Unite. În plus, *Raportul CDC*

menționează că în jur de 15% dintre homosexualii infectați cu SIDA nu știu efectiv că sunt infectați.

Violența

Adam M. Messenger e autorul recente cărți *LGBTQ Intimate Partner Violence – Lessons for Policy, Practice and Research (Violența domestică la persoanele LGBTQ)*. Cartea pare a fi prima de acest gen, cel puțin evaluată după anvergura ei. Messenger zice că a studiat mii de baze de date, articole din reviste de specialitate și interviuri, și a formulat câteva impresii majore privind violența domestică la cuplurile homosexuale. Cartea lui caută, în cuvintele autorului, să spulbere câteva mituri privind viața cuplurilor homosexuale. Discutăm trei dintre ele.

Primul mit e că violența între homosexuali e rară.

Messenger dezagreează. Homosexualii se plâng mai puțin de violență în viața de cuplu decât heterosexualii pentru că vor să pună o față la fericirii și împlinirii personale în relațiile lor cu societatea civilă. Mitul că violența la homosexuali e rară a fost spulberat de studiile de specialitate, adaugă Messenger. (*The myth that LGBTQ IPV is rare has been largely debunked by research.*) (Pagina 5) Între homosexuali, adaugă Messenger, riscul violenței *is quite high*, adică „ridicat”. Studiile de specialitate reflectă că „minoritățile sexuale și cei care trăiesc în relații homosexuale beneficiază de un risc mai ridicat de a suferi violență domestică ori abuz sexual ori psihic”, în comparație cu persoanele heterosexuale ori persoanele care trăiesc cu persoane de sex opus. Messenger menționează, bazat pe studii făcute în America, că o treime dintre bărbații homosexuali sunt abuzați fizic de partenerii lor, și 50% dintre femeile lesbiene de partenerii lor. Violența între homosexuali are de a face și cu modul specific prin care ei se raportează unii la alții. De exemplu, bărbații mai masculini abuzează sexual și fizic bărbații feminini, iar lesbienele masculine pe lesbienele mai feminine. Bărbații feminizați, în special cei transgender, sunt priviți cu dispreț de către partenerii lor.

Al doilea mit discutat în cartea lui Messinger ***e că violența domestică la homosexuali e mai puțin severă.*** (Pagina 8) Studiile lui Messinger spulberă și acest mit. Messinger dovedește că *this stereotype of LGBTQ IPV being less severe has indeed been proven by research to be a myth rather than reality* (acest stereotip că violența la persoanele LGBTQ e mai puțin severă a fost dovedit ca fiind un mit, nu o realitate). (Pagina 9) Violența și metodele violente între homosexuali sunt mai vătămătoare și mai diverse decât la cuplurile heterosexuale. Simptomele violenței și consecințele lor sunt și ele mai grave. Șantajul, disprețul, violența fizică se manifestă mai des la homosexuali decât la heterosexuali. Un studiu canadian din 2013, menționat de Messinger, arată că homosexualii sunt expuși violenței fizice domestice de 2 ori mai mult ca persoanele heterosexuale, au o șansă cu 50% mai mare să fie abuzați de alți homosexuali în public decât persoanele heterosexuale, iar persoanele transgender au o șansă de 4 ori mai mare să fie abuzate verbal de partenerii lor decât persoanele heterosexuale. Studiile discutate în cartea lui Messinger sunt bine documentate pentru că acestea, la rândul lor, sunt bazate pe date obținute de la poliție și autorități. Iar o mulțime din aceste detalii privind viața de „familie” a homosexualilor parvin din procesele de divorț ale homosexualilor „căsătoriți” în țările occidentale care au legalizat căsătoriile unisex.

Al treilea mit pe care îl discută Messinger ***e că societatea ar fi responsabilă pentru violența homosexualilor.*** Messinger simpatizează cu homosexualii, dar dovedește integritate intelectuală, lăsând studiile să vorbească de la sine. Agreează, până la un punct, că stigmatizarea homosexualilor ar putea fi responsabilă pentru violența domestică a homosexualilor. Dar pe lângă aceasta, zice el, violența domestică la homosexuali e o problemă socială care are cauze unice, o dinamică proprie și consecințe proprii. Important, cartea lui Messinger conchide, de asemenea, că homofobia și transfobia sunt factori irevanți

privind cauzele violenței domestice la homosexuali. *LGBTQ IPV is a social problem that also has unique causes, dynamics, and outcomes. For example, homophobia and transphobia [are] factors largely irrelevant to HC IPV.* (Violența domestică la persoanele LGBTQ e o problemă socială care are cauze, un dinamism și consecințe unice. De exemplu, homofobia și transfobia [sunt] factori în întregime irelevanți când e vorba de violența între persoanele homosexuale.) (Pagina 11)

Primul capitol al cărții lui Messenger e disponibil online. El descrie punctele majore ale cărții și, pe lângă cele trei mituri discutate de noi, discută multe altele. Capitolul poate fi citit aici: <https://content.ucpress.edu/chapters/12951.intro.pdf>.

Depresie

Depresia, singurătatea și izolarea sunt caracteristici dominante la homosexuali. Comentatorii întrebă de ce, având în vedere că homosexualilor li s-a permis să se căsătorească? Un comentariu recent punea discuția dintr-o perspectivă deosebit de relevantă, cu întrebarea: *Gay “marriage” is legal. So why aren’t gays happy?* (Căsătoriile homosexuale sunt legale. De ce atunci homosexualii nu sunt fericiți?) [Comentariul este disponibil online la www.lifesitenews.com/opinion/the-silent-suffering-of-gay-men-an-unspoken-epidemic] Comentariul examinează mai multe perspective, privind viața homosexualilor, făcute de Michael Hobbs, el însuși homosexual, și de alți comentatori pro-homosexuali care scriu pentru influenta publicație americană online *Huffington Post*. Conform lor, homosexualii americani sunt tot mai deprimați. „Bărbații homosexuali de orice vârstă, scrie Hobbs, se sinucid la un ritm de 2 până la 10 ori mai mare ca bărbații heterosexuali.” Și tot el adaugă că viețile homosexualilor nu pot fi descrise altfel decât ca fiind mizerabile și ruinate. Incidența bolilor cardiovasculare la homosexuali e mult mai ridicată ca la bărbații heterosexuali, la fel incidența cancerului, a alergiilor, a celor care suferă de astm, consumul de droguri, infecții și alte boli. Homosexualii au mai puțini prieteni, își trăiesc viața izolați în „ghetourile

homosexuale” (*gay neighbourhoods*) și sunt mult mai disprețuitori unii față de alții ca heterosexualii. Un tânăr homosexual remarcă că se simte ca „o bucată de carne”. Mulți cad în depresie de la o vârstă tânără și rămân așa. Sunt descurajați, trăiesc fără speranță și se gândesc că viața nu are niciun rost pentru ei. Comentariul atenționează că situația precară a sănătății și izolarea homosexualilor sunt la fel de acute și în țările care au legalizat căsătoriile homosexuale. Date statistice provenite din Suedia ori Olanda indică că homosexualii sunt de 3 ori mai susceptibili ca heterosexualii să sufere de depresie și au șanse de până la 10 ori mai mari să se sinucidă decât heterosexualii.

Concluzii

Oamenii de bună credință întrebă, din perspectiva acestor date statistice împotriva cărora nimeni nu poate argumenta – și care se repetă de la an la an cu fiecare studiu nou – la ce folosește elevarea homosexualității și a stilului de viață homosexual la rang de drepturi ale omului? De ce să li se acorde dreptul să adopte copii persoanelor care trăiesc astfel de vieți? Pentru ca și copiii să îmbrățișeze aceleași moduri de comportament social și sexual? Ori să se „căsătorească”? Consecințele acestor comportamente asupra copiilor sunt deosebit de vătămătoare. Mîntea și sufletul copiilor sunt intoxicate, iar sexualitatea lor deformată. Stilul de viață homosexual nu e natural. Nu e nici normal, nici natural pentru ființele umane să trăiască în depresie, izolate, abuzând de droguri și alcool, trăind o viață de violență domestică de la an la an. Asta nu înseamnă că persoanele nehomosexuale nu se implică în astfel de comportamente. Dar incidența acestor comportamente toxice la homosexuali e cu mult mai ridicată, atît de mare de fapt, încât sociologii și comentarii se întrebă, de bună credință, dacă nu cumva există ceva specific vieții homosexualilor și homosexualității, care cauzează aceste manifestări în viețile lor. În alte cuvinte, poate homosexualitatea în sine să fie cauza comportamentelor lor riscante? Cert e că, de la an la an,

studiile care tind să dea răspuns afirmativ acestei ipoteze sunt tot mai numeroase și se va ajunge inevitabil la un punct când cauzalitatea nu va mai putea fi negată.

Pe 20 mai nu e nimic de celebrat la București. Pe 16 și 17 mai, *Parlamentul European* a dedicat două zile de discuții și programe pentru combaterea „homofobiei, a transfobiei și a bifobiei”. [Detalii sunt disponibile online la adresa: https://agendaeurope.files.wordpress.com/2017/05/idabot_2017.pdf] Programul acesta de îndoctrinare e îndreptat împotriva oamenilor de bună credință, care încă au curajul să menționeze deficiențele din viața de cuplu a homosexualilor. E un program greșit. Nu ne amintim ca *Parlamentul European* să fi organizat vreodată evenimente ori conferințe speciale care să atragă atenția asupra lucrurilor discutate de noi astăzi. Tăcerea aceasta nu le face homosexualilor nicio favoare. Nici nouă, și nici întregii societăți europene. Ne îndoim, de fapt, că *Parlamentul European* o va face, deoarece el pare a fi complet izolat de realitate și de noi, cetățenii responsabili ai *Uniunii*.

[Copyright © 2017 Alianța Familiilor din România. Publicat cu permisiune. *Alianța Familiilor din România (AFR)* este o organizație a societății civile, o asociație de *advocacy*, colaborând și interacționând cu factorii de decizie de la nivel național și european pentru promovarea unor legi care să protejeze familia, căsătoria și viața. Prin materialele pe care le distribuie transmite o viziune pozitivă asupra căsătoriei și familiei. Organizația poate fi contactată la adresa: *Alianța Familiilor din România*, strada Zmeica nr. 12, sector 4, București, cod 041107, e-mail: office@alianta-familiilor.ro, site: www.alianta-familiilor.ro. Adresa de contact pentru Statele Unite este: Peter Costea, Three Riverway, Suite 1800, Houston, Texas 77056, USA, telefon 7133374304, fax 7136595302, e-mail: costealan@yahoo.com.]

ATENȚATUL CEL MAI DEVASTATOR!

IONEL TUȚAC

Un val de atentate teroriste au avut loc astăzi în diferite părți ale globului pământesc. Cel puțin cincizeci și una de persoane nevinovate și-au pierdut viața în Tunisia, Franța și Kuwait. Uciderea unor turiști sau a unor credincioși musulmani ce se aflau în moschee trebuie dezaprobată. Cu siguranță că pierderea de vieți omenești este un lucru regretabil și condamnat.

Dar mai devastatoare decât atentatele cu bombe și mitraliere Kalașnikov este decizia *Curtii Supreme de Justiție* din America. Hotărârea de a legaliza căsătoriile homosexuale în toate statele Americii este împotriva Scripturii. Ziua de astăzi este una neagră în istoria unui continent ce s-a fondat pe principiile moralei creștine. Ea va contribui la dezintegrarea familiei și la transformarea Americii într-o Sodomă modernă. Exemplul Americii va fi preluat, în curând, de alte state.

Europa Occidentală a decis deja, iar țările din Răsăritul European sunt supuse unor presiuni permanente. Cel mai fericit de decizia *Curtii Supreme* pare președintele Barack Obama, care a publicat următorul mesaj pe *Twitter*: „Astăzi este un pas uriaș înspre egalitate. Cuplurile de homosexuali și lesbiene au acum dreptul să se căsătorească, la fel ca oricine. Dragostea învinge.”

Prin vocea lui Franklin Graham și a altor lideri, credincioșii baptiști din America și-au exprimat clar poziția. Totul pare însă prea târziu. Timiditatea de a-și spune punctul de vedere în problemele morale ale societății și neimplicarea din ultimele decenii în deciziile politice i-au costat pe americani enorm.

Ca pastor, dezaprob decizia luată de instanța supremă din America și mă rog ca Dumnezeu să trezească Biserica Sa din starea de apatie. Nu va trece mult timp până când și România va trebui să decidă. Vom accepta oare ca o

minoritate sodomită să atenteze la distrugerea familiilor noastre și la viitorul copiilor noștri?

Să ne unim eforturile în rugăciune! Să ieșim din starea de confort! Să ne spunem cu curaj punctul de vedere! Să-i susținem pe liderii politici cu convingeri biblice! Sfârșitul este aproape! Doamne, îndura-Te de noi!

[Copyright © 2015 Ionel Tuțac. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul www.baptist-tm.ro. Ionel Tuțac este absolvent al *Institutului Teologic Baptist* din București, al *Universității Tibiscus* din Timișoara, specializarea *Jurnalistică-Sociologie*, și al *Institutului Politehnic* din Timișoara, specializarea *Management*. Are un masterat în teologie și un doctorat în teologie la *Covington Theological Seminary*. Este pastor la *Biserica Creștină Baptistă Harul* din Lugoj și Vicepreședinte al *Comunității Creștine Baptiste Timișoara*. Este căsătorit cu Maria și tată a doi copii: Miriam și Bogdan. Poate fi contactat pe pagina www.harul.ro/contact.html]

ATTITUDINEA CORECTĂ A BISERICII FAȚĂ DE HOMOSEXUALITATE TIBERIU EMERIC POP

În gândirea creștină, cele mai obișnuite modalități de a privi sexualitatea au fost fie controlarea sexualității prin rațiune și voință de dragul unor scopuri mai înalte, fie reprimarea sexualității, a forțelor și sentimentelor lăuntrice, fie sexul a fost văzut ca neimportant, el pur și simplu existând și neavând nimic divin și nimic demonic.^[1]

Aceste modalități au urme de adevăr, dar din punctul nostru de vedere și așa cum reiese din Sfânta Scriptură, homosexualitatea este un lucru rău și păcătos, un lucru scârbos și împotriva firii. Ea este interzisă și pedepsită de Dumnezeu. Dacă mai amintim că adesea homosexualitatea se asociază cu alcoolul sau drogurile, că presupune fantezii erotice^[2] care se concretizează în forme aberante de sexualitate, că produce vătămări psihopatologice,^[3] traume

fizice și sufletești, este indubitabil că Biserica are datoria să lupte împotriva ei. Indiferent că e vorba despre adolescenți care, din pricina curiozității, se lansează în scurte aventuri ori experiențe homosexuale sau că este vorba despre homosexuali latenți, ce sunt doar orientați către homosexualitate, sau despre homosexuali activi, interdicțiile biblice și contraargumentele etice și de specialitate își păstrează caracterul obiectiv și permanent.

A separa în mod strict spiritualitatea de sexualitate înseamnă a avea o viziune limitată asupra vieții^[4] și de aceea nu trebuie să ne temem nici de limitările viziunii asupra vieții, și nici de eventuala compromitere a Bisericii în urma angajării ei plenare în rezolvarea problemei homosexualității; oricum, Biserica a fost compromisă deja din cauza nepăsării, neputinței sau atitudinii nesăbuite de care a dat dovadă.

O posibilă teologie a sexualității umane trebuie să țină cont de faptul că sexualitatea trebuie să-și găsească exprimarea într-o atmosferă de respect și egalitate între parteneri, fără abuz de putere din partea vreunei părți și recunoscând nevoile legitime, mărturisind în același timp pe cele nelegitime.^[5] Putem fi întrucâtva de acord cu Martin Hallet,^[6] care spune că orientarea și sentimentele noastre sexuale sunt produsul unui proces foarte complex al experiențelor și dezvoltării umane, sentimentele sexuale nefiind în mod necesar fixate sau neschimbabile, însă trebuie să menționăm că orientarea sexuală ne este dată de Dumnezeu, ne naștem cu ea, dar acest dat inițial poate fi corupt de păcat.

Credem că în primul rând Biserica este chemată să declare în mod clar, sincer, curajos și fără echivoc faptul că homosexualitatea este un păcat, că este urmarea unei alegeri individuale personale și că pune în pericol viața indivizilor, familiilor și societății în ansamblul ei. Trebuie să arătăm că homosexualitatea este un aspect al răzvrătirii omului împotriva lui Dumnezeu, o încălcare a legilor divine, și că Biserica nu poate scuza, și nici ierta stilul de viață

homosexual, după cum nu poate nici încuraja implicarea homosexualilor, considerați păcătoși nepocăiți, în viața Bisericii.^[7]

În al doilea rând, Biserica este chemată să combată homosexualitatea atât printr-o educație sexuală sănătoasă a membrilor ei și prin colaborarea cu factorii seculari în educația sexuală a membrilor societății, cât și prin oferirea de informații corecte, clare și complete despre homosexualitate. Biserica trebuie să colaboreze cu instrumentele abilitate ale societății, folosind orice prilej și orice modalitate decentă pentru a informa și educa masele. Acest lucru trebuie să se facă ținându-se cont și de caracteristicile categoriilor demografice căreia se adresează informarea sau educarea: sex, vârstă, nivel de educație și condiții sociale.

Biserica trebuie să-și ajute membrii proprii, dar și membrii societății, să dezvolte concepte sănătoase morale și spirituale cu privire la sine, la viața sexuală în context familial și social. Biserica nu trebuie să se teamă sau să fie timidă în a-și ridica glasul împotriva homosexualității și în a milita împotriva ei. Să nu uităm că aceia dintre creștini care sunt confrunțați cu ispita homosexualității trăiesc intens drama unor tensiuni puternice, fiind atrași, pe de o parte, spre împlinirea dorințelor sau poftelor împotriva firii și, pe de altă parte, spre respectarea principiilor scripturale și trăirea în curăție. Poate că Biserica nu este mediul în care se simt încurajați la a-și mărturisi înclinațiile și luptele sufletești și spirituale și la a cere ajutor.

Biserica va trebui să accepte provocarea lansată de homosexualitate și să se ridice la nivelul chemării sale cerești și pământești. În acest sens, un demers salutar este disocierea de fețele bisericești, de așa-ziii teologi și creștini care sunt pionierii sau partizanii mișcării homosexuale și disocierea de atitudinile, afirmațiile sau faptele lor, precum și eliminarea compromisurilor, atât pe plan teologic și ecleziastic, cât și pe plan social, etic și cultural.

Majoritatea homosexualilor rămân supuși unei gestiuni schizofrenice a vieții lor^[8] și, în mod clar, homosexualii sunt ființe care au nevoie de ajutor. Deci, în al treilea, dar nu în ultimul rând, Biserica este chemată să-i ajute pe acești oameni atât singură, cât și în colaborare cu societatea. Prima modalitate de ajutor are în același timp și o condiție indispensabilă (*sine qua non*) reușitei, oferirea șansei de a-L cunoaște pe Dumnezeu și de a avea parte de iertarea păcatelor și nașterea din nou, sau regenerarea vieții lor personale pe toate planurile.

Nașterea din nou sau convertirea are mai multe etape sau presupune mai mulți pași, și anume:^[9] convertirea creștină, care potrivit cu 2 Corinteni 5:17 produce o făptură nouă, recunoașterea și mărturisirea păcatului homosexualității și producerea roadelor vrednice de pocăință, cum sunt abandonarea practicilor homosexuale, abandonarea partenerilor homosexuali, reprogramarea activităților și restructurarea vieții personale conform principiilor biblice prin puterea Duhului Sfânt și, desigur, punerea a mai puțin accent pe experiența sexuală. Dacă nu există creștini homosexuali, există homosexuali care se creștinează.

Dar, pe lângă regenerarea spirituală care să rezulte apoi în regenerarea psihică și chiar fizică, homosexualii au nevoie de ajutor și sub altă formă. Este importantă asigurarea unor cămine sănătoase acestor oameni, ținându-se cont de faptul că homosexualii au probleme de atitudine și de personalitate și au nevoie de un timp de reabilitare mai lung.^[10] În general, știm că Scriptura ne învață ca tatăl să nu fie un caracter slab, să nu aibă o personalitate îndoielnică, ci ca un adevărat cap de familie să dea dovadă de tărie de caracter, iar mama nu trebuie să fie animată de un spirit dominant sau supraindulgent (se poate vedea în acest sens Efeseni, capitolele 5 și 6, precum și 1 Petru, capitolul 3); experiența ne arată că, în cazurile în care părinții nu s-au conformat imaginii scripturale, riscul ca copiii lor să devină homosexuali sau lesbiene este deosebit de mare.^[11]

Să nu uităm că, în elaborarea sau conturarea sexualității noastre, părinții primesc de la bun început roluri diferite: părintele de același sex are un rol fundamental în construirea identității sexuale, iar părintele de sex opus are rolul de a ne diferenția din punct de vedere sexual.^[12] Menționăm aici că băiatul ori fata sfințită sau care nu are întâlniri, ori prezintă maniere comportamentale în mod normal asociate cu sexul opus (de exemplu, purtarea băiețoasă a fetelor sau strângerea de mână moleșită la băieți), nu sunt neapărat homosexuali. Copiii trebuie înțeleși, nu numai crescuți, spune Dr. Ervin Lutzer.^[13] Foarte des vedem cum copiii sunt lăsați să crească fără grijă atentă, parentală, de capul lor, cum se spune, iar apoi tot părinții se miră de cele ce se pot întâmpla.

Înainte vreme, comportamentul diferit de standardele acceptate și impuse ca normalitate era catalogat drept boală, deoarece se considera că un om normal nu ar fi făcut așa ceva. Acum, același lucru se vrea prezentat drept un mod de viață normal, pe deplin acceptabil și de recomandat; în acest context, dacă un timp homosexualitatea a fost un subiect tabu, acum este tabu ideea că homosexualii pot fi vindecați dacă vor. Desigur că tratamentele actuale nu vindecă homosexualitatea, ci îi ajută pe homosexuali să se acomodeze cu starea lor și să facă față tensiunilor interne;^[14] acest mod de a „trata” homosexualitatea nu este unul prea fericit, însă se estimează că, în procente variabile,^[15] cele mai ridicate fiind de peste 70% dintre cazurile în care homosexualul a vrut să fie ajutat, iar cineva priceput s-a ocupat de el^[16] (accentuăm cuvântul „priceput”) s-au înregistrat „vindecări”, în sensul că respectivul a reușit să participe relaxat la un act sexual heterosexual și, chiar dacă într-o mai mică măsură, s-a putut adapta vieții în doi, abandonând modul de viață homosexual.

Trebuie să arătăm că, dacă societatea afirmă că homosexualii s-au născut așa și dacă și specialiștii în sănătate mintală spun același lucru, homosexualii care doresc sa-și

schimbe viața nu mai pot afla decât cu greu resurse interioare pentru a lupta.^[17]

Coroborând rezultatele mai multor studii, Dr. Sorin Săndulache^[18] arată că schimbarea și recuperarea homosexualilor este posibilă când există următoarele caracteristici în homosexualul tratat:

- ❖ face față cu onestitate propriei sale caracteristici;
- ❖ are o dorință puternică de a se schimba;
- ❖ dorește să rupă orice contact cu partenerii care îl ispitesc să continue comportamentul homosexual;
- ❖ există bunăvoința de a evita alcoolul, drogurile și orice alt comportament care îl face vulnerabil la ispite;
- ❖ este capabil să realizeze o relație nesexuală apropiată cu terapeutul de același sex;
- ❖ experimentează acceptarea și dragostea creștină diferită de prietenii sau contactele homosexuale;
- ❖ este sub treizeci și cinci de ani sau nu a fost niciodată profund implicat în comportamente sau atașamente homosexuale cu alții;
- ❖ are o dorință fierbinte de a evita păcatul și de a-și consacra viața, cu toate problemele ei, lui Isus Cristos.

Se pare că prognosticul homosexualității feminine, îndeosebi dacă lesbiانا dorește să se trateze, pare a fi mai favorabil în comparație cu homosexualitatea masculină.^[19]

Unii oameni cred că, dacă se roagă suficient de mult sau dacă își doresc destul de mult, homosexualitatea lor va dispărea pur și simplu, dar schimbările în domeniul orientării sexuale au loc ca urmare a unui proces care implică de obicei un efort personal deosebit.^[20] Dumnezeu Își face lucrarea prin Duhul Sfânt, Care împlinește lucruri pe care noi înșine nu le putem face, dar noi trebuie să cooperăm cu El.

Schimbarea depinde de un număr de factori, printre care se numără problemele de bază implicate (cu cât acești factori sunt mai dificili și mai complecși, cu atât procesul schimbării poate dura mai mult), și de cât de mult sprijin și susținere are o persoană, cât și de abilitatea și bunăvoința persoanei în

cauză de a înfrunța problemele personale (lucru de care depinde rata progresului).

Atunci când suntem atașați emoțional de păcatul nostru, este aproape imposibil să ne pocăim și, în cazul homosexualității, omul respectiv nu poate crede în pocăință pentru că pocăința cere schimbări radicale, iar în consecință schimbarea pare imposibilă.^[21]

Cu siguranță, preocuparea față de viața spirituală și sufletească a homosexualului câștigat pentru Dumnezeu, pentru Biserică și pentru societate își va da roadele binecuvântate. Biserica poate ajuta, înregimentând consilieri spirituali și grupuri de sprijin, precum și resurse umane în general, însă pentru aceasta Biserica și creștinismul în sine au nevoie de un cadru de gândire, pentru ca soluția adusă de credință să depășească în eficiență tratamentele psihoterapeutice.

Trebuie să ținem cont de faptul că homosexualitatea nu este o boală, ci o atitudine,^[22] și că, indiferent de factorii care contribuie la apariția sa, nu este înnăscută, neschimbabilă și nici legitimă, iar homosexualul poate fi o persoană cu stimă de sine redusă, vulnerabilă, cu probleme de identitate.

Faptul că comportamentul homosexual este învățat este dovedit de câteva aspecte ale realității, și anume:^[23]

- ❖ niciun cercetător nu a găsit diferențe biologice sau genetice între heterosexuali și homosexuali care să nu fi fost cauzate de comportament;

- ❖ oamenii tind să creadă că dorințele și comportamentele lor sexuale sunt învățate (și deseori homosexualii în vârstă îi abordează pe cei tineri);

- ❖ experiențele homosexuale precoce influențează tiparele de comportament ale adultului, iar conduita sexuală este influențată de factori culturali, în special de convingerile religioase;

- ❖ există multe persoane care și-au schimbat preferințele sexuale; există mulți foști homosexuali.

Potrivit Scripturii, homosexualitatea este un păcat, un lucru împotriva firii, o urâciune și ceva scârbos. Aceste considerente formează cadrul prim de gândire, la care trebuie să adăugăm opiniile specialiștilor, iar abia după aceea putem proceda la punerea în practică a gândirii creștine etice, cu scopul de a-i ajuta pe semenii noștri homosexuali.

Note

[1] James B. Nelson: *Embodiment: An Approach to Sexuality and Christian Theology*, London, SPCK, 1979, p. 71.

[2] Gary R. Collins: *Christian Counseling: A Comprehensive Guide*, Dallas (TX), Word Publishing, 1998, p. 280.

[3] Thomas E. Schmidt: *Straight and Narrow? Compassion and Clarity in the Homosexuality Debate*, p. 112.

[4] Guy Corneau: *Există iubiri fericite? Psihologia relației de cuplu*, Editura Humanitas, București, 2000, p. 125-126.

[5] Ron O'Grady: *The Hidden Shame of the Church – Sexual Abuse of Children and the Church*, Geneva, WCC Publications, 2001, p. 41.

[6] Martin Hallett: *How does it all begin? A look at some ways in which homosexuality develops*, Wirral, True Freedom Trust, nedatat, p. 3-5.

[7] *The Billy Graham Christian Worker's Handbook – A Layman's Guide for Soul Winning and Personal Counseling*, Minneapolis (MN), World Wide Publications, 1993, p. 144.

[8] Michael Pollak: *Homosexualitatea masculină sau Fericirea în Ghetou?*, în Philippe Aries și André Béjin, ed., *Sexualități occidentale*, Editura Antet, București, 1998, p. 63.

[9] Jay E. Adams: *Manualul consilierului spiritual creștin*, Wheaton (IL), Societatea Misionară Română, 1992, p. 434.

[10] Clyde M. Narramore: *The Psychology of Counseling – Professional Techniques for Pastors, Teachers, Youth Leaders and All Who Are Engaged in the Incomparable Art of Counseling*, Grand Rapids (MI), Zondervan Publishing House, 1960, p. 229-230.

[11] Elizabeth Moberley, în lucrarea sa *Homosexuality: A New Christian Ethic*, spune că homosexualii, bărbați sau

femei, au avut de suferit de pe urma relațiilor cu părinții de același sex. (Don Schmierer: op. cit., p. 162).

[12] Guy Corneau: op. cit., p. 37.

[13] Erwin Lutzer: *Adevărul despre căsătoria între persoane de același sex*, Editura Casa Cărții, Oradea, 2007, p. 107.

[14] Jeffrey Satinover: *Homosexuality and the Politics of Truth*, Grand Rapids (MI), Baker Books House, 1998, p. 169.

[15] Thomas E. Schmidt: *Cauzalitatea homosexualității: înmăscută sau deprinsă?* p. 35; *Ce a dovedit știința?* p. 61-62; Paul Cameron: *Ce cauzează atracția homosexuală? Poate fi ea schimbată?* p. 69, 71; Sy Rogers & Alan Medinger: *Homosexualitatea și adevărul*, p. 107; Paul Cameron: *Născut în ce fel?* p. 158-160, în *Schimbare de direcție – O perspectivă creștină despre homosexualitate*, ed. Teofil Gavril, vol. I; Bogdan Mateciuc: *Marea minciună: Nicio dovadă a schimbării*, în *Schimbare de direcție – O perspectivă creștină despre homosexualitate*, vol. II, ed. Teofil Gavril, Editura Carmel Print, Arad, 2015, p. 116-122.

[16] James Dobson: *Căsătoria: împlinire sau frustrare?* Editura Noua Speranță, Timișoara, 1994, p. 125.

[17] Virgiliu Gheorghe, Andrei Dîrlău: *Fața nevăzută a homosexualității*, Editura Christiana, București, 2014, p. 34.

[18] Sorin Săndulache: *Consiliere și psihoterapie pastorală*, Editura Casa Cărții, Oradea, 2009, p. 750.

[19] Tudor Stoica: *Sexologie*, Editura Medicală, București, 1975, p. 362.

[20] *Ce implică schimbarea?* în *Schimbare de direcție – O perspectivă creștină despre homosexualitate*, vol. II, ed. Teofil Gavril, p. 46-47.

[21] Don Schmierer: *Un gram de prevenire*, Editura Noua Speranță, Timișoara, 2007, p. 135.

[22] Mărturiile ale unor foști homosexuali care acum sunt eliberați din robia acestui comportament sunt disponibile la www.contracurentului.com și www.exodusglobalalliance.org.

[23] Paul Cameron: *Ce cauzează dorința homosexuală? Poate fi ea schimbată?*, în *Schimbare de direcție – O perspectivă creștină despre homosexualitate*, vol. I, ed. Teofil Gavril, p. 64-75.

[Copyright © 2017 Tiberiu Emeric Pop. Publicat cu permisiune. Extras din cartea autorului *Homosexualitatea, tragedie a căderii omului*, publicată la Editura Carmel Print din Arad în anul 2017. Tiberiu Emeric Pop este membru în *Biserica Apostolică Pentecostală Filadelfia* din Petroșani și face parte din corpul profesoral al *Seminarului Teologic Pentecostal Filadelfia*. Este absolvent al *Colegiului Biblic Est-European* din Oradea la profilul *Educație Creștină* și la profilul *Studii Pastorale*, absolvent al extensiei din Petroșani a *Seminarului Biblic Luther Rice* din Lithonia (Georgia, SUA) și absolvent al *Institutului Biblic Emanuel* din Oradea, unde a obținut licența în *Teologie Pastorală*. A scris *Iosif în Egipt – Studiu biografic* (Editura Agape, 2000), *Numele lui Dumnezeu în Vechiul Testament* (Editura Agape, 2000), *Homosexualitatea, tragedie a căderii omului* (Editura Agape, 2001) și a tradus din limba engleză *Cartea martirilor* de John Foxe (Editura Agape, 2002). Este căsătorit și tată al unui copil. Poate fi contactat prin e-mail la adresa pop.doulos@gmail.com.]

(AUTO)DISTRUGEREA FAMILIEI SAU „CUM SĂ TE ÎMPUȘTI CU PISTOLUL DIN DOTARE?”
FLORIN IOSUB

După valul de articole și declarații împotriva hotărârii *Curții Supreme a SUA* cu privire la căsătoria cuplurilor de homosexuali cred că e timpul să ne uităm realist și în curtea proprie și să tragem câteva concluzii, pornind de la ideea că – în ultimă instanță – „ne-am împușcat cu pistolul din dotare”. Și spun asta pentru că am ținut cu dinții de instituția familiei cum că e a noastră, că doar noi avem Biblia, noi suntem ai Domnului și conceptul de căsătorie ne aparține – ne-am înarmat cu acest concept până în dinți, dar, de câte ori am prins ocazia, ne-am „împușcat singuri” și – ca și cum nu ar fi fost de-ajuns – le-am dat muniție și adversarilor. Pe scurt, dacă m-aș pune în papucii taberei adverse aș zice:

„Păi... dacă vouă nu vă mai este de folos căsătoria, de ce nu ne-o dați nouă?”...

Și de ce ne-ar mai fi de folos (o spun cu toată amărăciunea ironiei), dacă...

Trăim într-o societate așa-zis creștină, dar care tolerează și închide ochii la relațiile imorale ale tinerilor înainte de căsătorie și nu mai are nimic de zis atunci când aceștia nu se mai gândesc la căsătorie pentru că „nu te leagă o bucată de hârtie și o slujbă religioasă”. Biserica a abdicat de la slujba ei de a oferi consiliere și sprijin pentru cei necăsătoriți, în așa fel încât aceștia să rămână într-un cadru biblic și să ducă mai departe moștenirea scumpă pe care am primit-o de la Dumnezeu. „OK”, spun homosexualii, „dacă voi nu vreți să vă mai căsătoriți, o facem noi!”

Trăim într-o societate așa-zis creștină, dar care tolerează din ce în ce mai mult și fără rușine divorțul, ca o opțiune la o nouă șansă de a fi fericit. Și aici Biserica a abdicat de la slujba ei de a face consiliere familială, de a ajuta cuplurile să stea împreună și să își rezolve problemele, nu să fugă de responsabilitate și să se aventureze în imoralitate și păcat. O mare problemă aici este felul în care este încurajată și chiar celebrată cu fast recăsătorirea. Da, Dumnezeu iartă și vindecă, dar, la fel ca în război, nu îi mai pui în linia întâi a frontului pe cei care sunt „în convalescență” sau chiar „invalidi” pe viață. „OK”, spun din nou homosexualii, „cu o rată a divorțurilor de peste 50%, voi faceți de răs instituția familiei... Lăsați-ne și pe noi să încercăm, poate suntem mai stabili ca voi.”

Trăim într-o societate așa-zis creștină, dar în care relațiile imorale extraconjugale sunt o modă – divorțul ascuns și neoficializat este o carie pentru instituția familiei. Din perspectiva asta, cum să mai afirmi că familia este o instituție biblică și creată de Dumnezeu, când cu viața ne dovedim cel puțin agnostici, dacă nu chiar ateii? Și dacă prin faptele vieții anulăm biblicitatea familiei și secularizăm conceptul, nu-i de mirare că vin din nou homosexualii și spun: „OK, dacă

familia este un concept secular, de ce l-ați confiscat și îl țineți pentru voi? Noi de ce n-am avea dreptul să îl folosim?”

Trăim într-o societate așa-zis creștină, dar în care copiii nu mai sunt o moștenire de la Domnul, nu mai reprezintă valorarea și investiția pe care Dumnezeu Însuși o face pentru perpetuarea chipului și asemănării Sale în mijlocul creației. Pentru unii copiii sunt povară în calea carierei, pentru alții sunt pedeapsă – după ce au trăit în imoralitate și apoi trebuie să își asume responsabilitatea acțiunilor lor, iar pentru mulți ei nu sunt decât o barieră în calea fericirii din relația de cuplu și un obstacol în calea satisfacerii plăcerilor personale. „OK”, spun din nou homosexualii, „dacă vouă nu vă trebuie copii, îi adoptăm noi!”

Trăim într-o societate așa-zis creștină, dar în care instituția Bisericii (pentru că Biserica – Trupul lui Cristos – e altceva și nu va putea fi confiscată vreodată de cineva) a devenit o anexă demodată a familiei și societății. Vorba unui anonim: plătim o grămadă de bani ca să mergem în concedii extravagante, dar nu mergem (deși e gratis) la biserica de peste drum. Și dacă nouă nu ne mai trebuie instituția Bisericii... o vor confisca homosexualii și pe aceasta.

Și atunci, nu ne-am împușcat noi singuri? Am avut Biblia și familia, și copiii, și Biserica... toate în „armamentul din dotare” al creștinului... dar ne-am bătut joc de toate aceste valori și principii și au ajuns să fie folosite împotriva noastră – ne-am distrus singuri. Nu *Curtea Supremă din SUA* și nici homosexualii, și nici societatea civilă seculară... nu ei ne-au pus la zid, ne-am pus singuri. Dacă aș vorbi în termeni sportivi, aș zice că ne-am dat autogol... și nu doar o dată...

Și totuși... se mai poate face ceva? DA – o spun răspicat și tare, dar pentru aceasta e cazul să ne trezim și să revenim la fundamentele creștinismului, unde Biblia este pusă la loc de cinste; unde cadrul vieții de familie este stabilit de Dumnezeu, nu de vremuri și obiceiuri; unde copiii sunt o binecuvântare și sunt crescuți în frică de Dumnezeu, pentru a-L reprezenta pe El în mijlocul creației; unde Biserica este

mai mult decât o simplă instituție – este Trupul lui Cristos și „porțile locuinței morților nu o vor birui”.

2 Cronici 7:14: „Dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu, se va smeri, se va ruga și va căuta fața Mea, și se va abate de la căile lui rele – îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara.”

[Copyright © 2015 Florin Iosub. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul www.baptist-tm.ro. Florin Iosub este absolvent al *Institutului Teologic Baptist* din București. Este pastor la *Biserica Creștină Baptistă Harul* din Cărpiniș și la *Biserica Baptistă Română Nr. 1 Gemeindeberg* din Viena și secretar al *Comunității Creștine Baptiste Timișoara*. Este căsătorit cu Liliana-Marinela și tată a trei copii: Naomi, Andreea și Timotei. Poate fi contactat pe pagina www.facebook.com/florin.iosub.7.]

BAPTIȘTII DIN ROMÂNIA RESPING CĂSĂTORIILE HOMOSEXUALE SAMUEL TUȚAC

Mai multe site-uri creștine au publicat în ultimele zile știrea despre decizia *Primei Biserici Baptiste* din Greenville, Carolina de Sud, de a accepta căsătoriile homosexuale și ordinarea în slujire a persoanelor homosexuale. Franklin Graham, Președintele *Asociației Billy Graham*, și-a exprimat nemulțumirea față de decizia acestei biserici, care a părăsit *Convenția Baptistă de Sud*, de orientare conservatoare și care respinge căsătoriile homosexuale, în anul 1999. Într-un mod clar și direct, Franklin Graham a spus: „Este un lucru dezamăgitor și descurajator. Conform Cuvântului lui Dumnezeu, ceea ce s-a adoptat este păcat.”

De asemenea, Franklin a făcut referire la mesajul din Isaia 5:20: „Vai de cei ce numesc răul bine și binele rău, care spun că întunericul este lumină și lumina întuneric, care dau amărăciunea în loc de dulceață și dulceața în loc de amărăciune!”

Noi, credincioșii bapțiști din România, consecvenți deciziei noastre de a rămâne anorați în învățătura Sfintei Scripturi, respingem astfel de abordări nebiblice, păcătoase și care afectează gloria lui Dumnezeu, dar și natura Bisericii lui Cristos. Nu am susținut și nici nu vom susține ordinarea persoanelor homosexuale și nici căsătoriile homosexuale, iar în cazul în care autoritățile statului ar impune așa ceva, alegem să ascultăm de Domnul nostru Isus Cristos, indiferent de consecințe. Salutăm poziția evanghelistului Franklin Graham și considerăm că această biserică din Carolina de Sud s-a abătut flagrant de la învățătura Scripturii și a abandonat principiile baptiste.

[Copyright © 2015 Samuel Tuțac. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul *www.baptist-tm.ro*. Samuel Tuțac este absolvent al *Universității Tibiscus* din Timișoara, *Facultatea de Psihologie*, al *Institutului Teologic Baptist* din București și al *Institutului Politehnic* din Timișoara, specializarea *Management*. Are un doctorat în teologie la *Universitatea București*, un masterat în teologie la *Covington Theological Seminary* și este doctorand la *Covington Theological Seminary*. Este pastor la *Biserica Creștină Baptistă Betel* din Timișoara, Vicepreședinte al *Uniunii Bisericilor Baptiste din România* și Președinte al *Comunității Creștine Baptiste Timișoara*. Este autor al cărților *Pași pe calea credinței*, *Liber pe contrasens* și *Pledoarie pentru puritate*. Locuiește în Timișoara, este căsătorit cu Simona și tată a patru copii: Paul, Raoul, Flavius și Darius Avelyel. Poate fi contactat prin e-mail la adresa *samybethel@hotmail.com*.]

CÂND COMPASIUNEA ÎMBRACĂ FORME GREȘITE
– CUM SĂ NE ÎNȚELEM CU „FRAȚII”
HOMOSEXUALI?
IONEL TUȚAC

Mediul evanghelic a fost puternic zguduit în ultima perioadă de știrea potrivit căreia Tony Campolo, un pastor

baptist din SUA, profesor de sociologie și un vorbitor cu mare influență, și-a declarat public poziția favorabilă față de căsătoriile homosexuale.

Tony Campolo este un personaj de referință, un om care a influențat mii de vieți. S-a remarcat prin mesajele sale provocatoare și prin linia sa conservatoare. A afirmat în mai multe situații că relațiile homosexuale sunt un păcat. Cum ar trebui să interpretăm răsturnarea principiilor lui?

Homosexualitatea, boală sau opțiune?

Există un curent puternic de gândire care promovează, în numele egalității sociale, încălcarea principiilor lui Dumnezeu. Pornind de la victimizarea celor care trăiesc în acest păcat, ei vin cu un mesaj justificator, pigmentat cu exemple de homosexuali ridiculizați, excluși din comunitate. Argumentul lor principal este că homosexualitatea este o orientare înăscută, care nu poate fi modificată. Dacă nu poți acuza o persoană pentru că se naște fără mâini, nu poți acuza nici o persoană care se naște cu tendințe homosexuale, afirmă ei. Dacă din punct de vedere medical nu s-a ajuns la un consens în această privință, Biblia ne oferă un mesaj clar și coerent atunci când vorbește despre cei care aleg să trăiască în păcatul homosexualității: „Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestamate, ca să facă lucruri neîngăduite.” „Lucruri împotriva firii”, le numește Dumnezeu. *Nu este îngăduit*, subliniază Duhul Sfânt prin Pavel în Romani 1:28. Dacă homosexualitatea ar fi o limită fizică, ar mai fi posibil ca Dumnezeu să spună nu este îngăduit?

Aprobare versus confruntare?

Cum ar trebui să îi tratăm pe cei care se confruntă cu astfel de tendințe? Tony Campolo susține că ar trebui să îi primim în biserică, pentru că ei sunt „frații” noștri și trăiesc în monogamie, se dedică unei singure relații, chiar dacă aceasta este homosexuală.

Cred că ar trebui să avem onestitatea de a recunoaște că în bisericile noastre sunt și oameni care se luptă cu aceste

tendințe. Foarte puțini, însă. În experiența mea pastorală am întâlnit oameni care mi-au mărturisit cu lacrimi lupta pe care o trăiesc. Ar trebui să ne resemnăm și să acceptăm homosexualitatea ca pe o realitate pe care nu o putem schimba? Nu mă pot raporta la altceva decât la Scriptură, ca să descopăr răspunsurile la problemele dificile ale vieții. În niciun pasaj din Scriptură nu găsim conceptul potrivit căruia dacă nu putem învinge o ispită, atunci o legitimăm. Dimpotrivă, Biblia încurajează lupta radicală împotriva păcatului. Domnul Isus spunea: „Dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de la tine. Este mai bine pentru tine să intri în viață numai cu un ochi, decât să ai amândoi ochii și să fii aruncat în focul gheenei.” (Matei 18:9) Este evident că trebuie separat de trup orice este putred și stricat. Tendințele există – poftele firii pământești ne vor da târcoale cât timp vom fi în trupul acesta. Dar nu putem încuraja decât lupta împotriva firii.

Ce să facem cu cei care se confruntă cu aceste tendințe?

Cred că ar trebui să avem compasiune pentru cei care se luptă cu acest păcat. De multe ori ni s-a reproșat că, în dorința noastră de a fi sfinți, îi ucidem pe păcătoși. Domnul Isus a murit pentru ei, așa cum a murit pentru oricare dintre noi. Datoria noastră nu este să îi ucidem pe cei ce fac răul, ci să ne rugăm pentru ei și să le predicăm *adevărul în dragoste*.

Dar compasiunea pentru păcătos se dovedește tocmai prin dorința de a-l ajuta să învingă păcatul său, nu prin încurajarea și legitimarea comportamentului care îl separă de Dumnezeu. Compasiunea adevărată nu înseamnă aprobare.

Biblia vorbește despre homosexuali: „Măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri sunt vrednici de moarte, totuși ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac.” (Romani 1:32)

Tony Campolo a capitulat nu în fața unei dezbateri publice cu soția sa, care era o susținătoare vehementă a

căsătoriilor homosexuale, cum afirmă el. El a capitulat în fața unui curent de gândire care ne invadează societatea, care nu se mulțumește doar să practice păcatul, dar îi apreciază pe cei care trăiesc în păcat și validează păcatul ca normalitate.

Să ne verificăm bine principiile și valorile și să le comparăm cu Scriptura. Pastori ca Tony Campolo vor veni, din păcate, probabil în curând și în țara noastră.

[Copyright © 2015 Ionel Tuțac. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul www.baptist-tm.ro.]

CĂTĂ IPOCRIZIE...

SAMUEL TUȚAC

Când am citit această cugetare pentru prima dată: „Să mulțumești pe toată lumea e imposibil, dar să-i enervezi pe toți e floare la ureche...”, m-am amuzat puțin. Totuși, în urma articolului *Apelul unui lider religios din Banat către creștini*, apărut în *Adevărul* sub semnătura lui Dani Dancea, am reușit cu succes acest lucru. Am văzut cum poți enerva pe toată lumea, prezentând o poziție biblică și echilibrată asupra unui subiect extrem de controversat cum este homosexualitatea. Unii s-au supărat că de ce nu am zis nu știu ce, iar alții că de ce am zis nu știu ce. Au fost unii care au zis că merit să fiu dat în judecată de către homosexuali, iar alții au spus că trebuie să-mi cer scuze pentru că am cerut creștinilor să iubească pe păcătoși mai mult decât își iubesc ei păcătoșenia.

Faptul că unii creștini au fost mai acizi decât alții, care nu pretindeau a fi creștini, nu m-a surprins prea tare. Toți știm că familiaritatea duce la ignoranță. Teama mea însă este că unii creștini au găsit acum momentul să spună nu direct, ci pe ocolite: „Ce bine că nu sunt homosexual, că pe ăștia Dumnezeu îi pedepsește cu moartea.” Dar în Scriptura din care citesc eu scrie: „Plata păcatului (a oricărui păcat) este moartea.”

Am văzut multă ipocrizie zilele acestea și multă „sfântă indignare”. Ne este greu să acceptăm că noi am pierdut

bătălia pentru familie nu în parlamente, guverne sau curți de justiție, ci acasă. Să nu fim ipocriți, pentru noi homosexualitatea este scârboasă. Dar curvia, adulterul, divorțul, lovirea soției, neglijarea copiilor, minciuna sau bârfa nu ar trebui să fie? Nu mă înțelegeți greșit! Știu că păcatul homosexualității fiind, cum zice Pavel, „împotriva firii”, ne provoacă un dezgust mai mare, dar să nu creadă cineva că dacă nu e homosexual, dar le face pe toate celelalte, este un sfânt.

Da, trebuie să urâm păcatul, inclusiv al nostru, dar pe unii trebuie să-i smulgem din foc. Iar pentru asta trebuie să-i iubim. Dacă ne este greu, ar trebui să recitim Luca, capitolul 15, și să redescoperim *incredibila iubire*. Cred că este de mai mare folos să luăm atitudine publică, tranșantă, cu privire la păcat și să prezentăm oferta salvării prin Cristos, decât să ne tot facem exegeza pe texte unii altora. Și încă ceva, când Cristos s-a adresat fariseilor și cărturarilor din vremea Lui (e bine să ne întrebăm de ce) spunându-le: „Vai de voi...” de mai multe ori, în adresarea Lui nu era ură, ci compasiune.

[Copyright © 2015 Samuel Tuțac. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul www.baptist-tm.ro.]

CÂTEVA SECRETE DIN SPATELE LUCRĂRII TEOFIL GAVRIL

Nu de puține ori am fost apostrofat, atenționat și chiar mustrat că aduc în discuție cam des aspecte ce țin de sexualitatea umană. Și am hotărât să dau câteva explicații, nu pentru a mă justifica, pentru că eu știu bine la ce sunt chemat, ci pentru a ajuta pe unii să înțeleagă realitatea în care luptăm și amploarea corupției sexuale, chiar în rândul neoprotestanților, ca să nu mai vorbim de restul, unde statisticile spun că e mult mai mare, și nu doar statisticile, ci și simpla observare a realității.

Corupția sexuală este cea mai utilizată armă de distrugere a familiei astăzi. O armă căreia încă nu îi putem citi calibrul, dar îi putem vedea unele efecte. Putem vedea pasiunea oamenilor pentru plăcere sexuală, putem sesiza crescând infidelitatea maritală, observăm tot mai multe cazuri de sex premarital și cum acesta devine o virtute, putem vedea crescând numărul homosexualilor, drepturile și puterea deținută de ei, este evidentă promovarea libertăților sexuale, putem observa diminuarea impactului religiei – dar apare obligarea informării copiilor despre toate variantele de sex existente, în unele țări chiar și despre sexul cu animale – putem vedea legalizarea căsătoriilor homosexuale și legalizarea adopțiilor de copii de către aceste cupluri, asistăm la promovarea de filme erotice ca fiind filme de interes larg, putem vedea ușor cum încep să fie condamnate heterosexualitatea, familia tradițională și fidelitatea conjugală și, sper să mă înșel, cred că ele vor apărea pe lista bolilor în viitor.

Zilele trecute la București a avut loc un incident menit să ne trezească la realitate, ca să nu mai trăim într-o lume paralelă. Realitatea în care trăim este tristă, încărcată de păcat și perversiune. Și nu acesta e necazul cel mai mare. Cea mai mare problemă este că devine ilegal să afirmi că păcatul e păcat, e ilegal să spui că homosexualitatea sau curvia sunt păcate. E ilegal să spui ceva de rău despre minoritățile sexuale de orice fel. În unele țări e ilegal să acuzi un pedofil – unul care face sex cu copii – pentru că pedofilia nu mai este incriminată de lege și nu se mai consideră o problemă să faci sex cu un copil. La noi încă au avut dreptul jandarmii să îl pună cu fața pe gresie pe un nemernic din Sibiu pentru că a făcut sex cu fiica sa, care nu avea nici doi ani, dar în curând asemenea specimene vor fi considerate pionieri ai libertăților sexuale.

Pe 18 februarie 2015 la București, respectabilul domn Virgiliu Gheorghe a avut lansarea cărții *Fața nevăzută a homosexualității*, carte în care deconspiră ce se află în realitate

în spatele bătăliei pentru legalizarea homosexualității. Nu este nicidecum homosexualitatea și dragostea pentru cei cu asemenea înclinații. *Master planul* este distrugerea căsătoriei și a familiei tradiționale, iar până acum planul acesta a funcționat foarte bine.

Lansarea cărții, care este una științifică, de mare calibru, cu documentări serioase și treizeci și patru de pagini de bibliografie, a fost plină de peripeții. Mai întâi, *Universitatea din București* a respins varianta lansării în aula a unei asemenea cărți. Organizatorii s-au orientat apoi spre *Casa de Cultură a Studenților*, care la presiunea organizațiilor de activiști homosexuali a respins și ea varianta lansării acolo. Organizatorii au găsit cu greu sala de conferințe a unui hotel, în care s-au înghesuit peste o sută cincizeci de oameni într-o sală de cincizeci de locuri, mai bine de o sută cincizeci de oameni neavând loc și rămânând afară. La toate acestea s-a adăugat o mobilizare mare pe *Facebook* a activiștilor homosexuali, care au decis boicotarea lansării.

E o frântură din realitatea vieții în care trăim, o fărâmă din ceea ce se află în spatele lucrării *Contra Curentului* în care sunt implicat. E o frântură din spatele lucrării de la *Cabinetul de consiliere*, cu care mă confrunt zilnic. Iar unii întreabă de ce folosesc exemple din sfera sexualității în meditări sau emisiuni. Iată de ce, pentru că pericolul este imens. În viitorul apropiat va fi interzis să îi spui copilului tău că Dumnezeu a creat familia ca uniune sfântă între un bărbat și o femeie și că sexul în afara ei este păcat. Poți fi închis pentru asta în anumite state și acum. În viitor, va intra și România în hora destrăbălării? Nu că nu a intrat deja, dar legal încă nu avem interdicția de a afirma aceasta.

Poate spuneți: „Bine, bine, dar ce treabă avem noi, neoprotestanții, cu homosexualitatea, curvia, poligamia etc.?” Și sunt în măsură să vă răspund că fenomenul e mult mai răspândit decât vă imaginați. Avem în „evidență” oameni care ne solicită ajutorul. Și nu sunt puțini, și au o luptă teribilă. Stau și mă gândesc că numărul celor ce nu au curajul

să spună este mult mai mare, iar noi ignorăm problema, trăim cu capul în norii credinței, dar realitatea de jos, de la picioarele sfinților noastre, e una tristă, care necesită ajutor și implicare. Familia e atacată din toate părțile și distrugerea ei nu este departe, dar probabil nici venirea Domnului Isus nu e departe. Sper să vină curând, strig să vină curând, căci îmi chinui sufletul din cauza suferinței care ne înconjoară și a orbirii în care zăcem noi, cei ce putem fi de ajutor măcar puțin. Mă doare și mai tare că nu vedem ce impact are în viața copiilor noștri această realitate și știu că, la un moment dat, ne vom mușca degetele din cauza durerii lor.

Asta se află în spatele deselor mele menționări ale păcatelor sexuale, asta stă în spatele secretului pe care îl păstrez la consiliere. Este una din realitățile care ne motivează, pe mine și pe soția mea, la munca de consiliere.

În final, vă recomand să vizionați înregistrarea evenimentului despre care vă spuneam, lansarea cărții *Fața nevăzută a homosexualității* a domnului Virgiliu Gheorghe. Vă rog să vă faceți timp pentru a urmări acest material și nu ar fi rău să vă procurați și cartea. Cu siguranță, veți privi altfel lucrurile și veți descoperi mai mult din realitate. Veți înțelege că homosexualii sunt doar o parte din ceea ce vedem, dar ei sunt doar vârful ghețarului care amenință corabia căsătoriei. Cineva doar se folosește de sufletele chinuite ale unor oameni, ca să își realizeze planul malefic de distrugere a familiei.

[Copyright © 2015 Teofil Gavril. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul autorului – www.filedinjurnal.ro (Cu Dumnezeu în fiecare zi).]

CE SPUNE BIBLIA DESPRE HOMOSEXUALITATE?

SODOMÍT, -Ă, sodomiți, -te, s. m. și f. Persoană care practică sodomia; (rar) sodomist. – Din fr. sodomite. Sursa: DEX '09 (2009)

SODOMÍE, sodomii, s. f. (înv. și pop.) Relații sexuale anormale. – Din ngr. sodomia. Sursa: DEX '09 (2009)

SODOMÍE s.f. Coit anal; (p. ext.) orice anomalie sexuală. [Gen. -iei. / < fr. sodomie]. Sursa: DN (1986)

SODOMÍE s. f. relații sexuale anormale (între parteneri de același sex, între oameni și animale). (< fr. sodomie, gr. sodomia) Sursa: MDN (2000)

SODOMÍE f. (ngr. sodomia, după numele Sodomei, „nimitate de D-zeu din pricina vițiilor ei”). Triv. Dragoste cu animalele. Sursa: Scriban (1939)

MALAH vine din grecescul *malakos* și latinescul *mollis*, care înseamnă „moale” sau „moale la atingere”. Cuvântul a devenit o metaforă pentru a descrie o persoană de sex masculin care își supune trupul unor obscenități nenaturale, efeminat (cu aspect sau caracter feminin, delicat, molatic, moleșit, a face să devină sau a deveni asemănător psihologic sau fizic cu o femeie) (DEX, 1998, termenul malah).

CE SPUNE BIBLIA DESPRE HOMOSEXUALITATE, SODOMIE ȘI MALAHIE

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.” Geneza 1:27-28

Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.” Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om. Și omul a zis: „Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi «femeie», pentru că a fost luată din om.” De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup. Geneza 2:18, 21-24

Dar de la începutul lumii „Dumnezeu i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și

se va lipsi de nevasta sa. Și cei doi vor fi un singur trup. Așa că nu mai sunt doi, ci sunt un singur trup.” Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă. Marcu 10:6-9

Oamenii din *Sodoma* erau răi și afară din cale de păcătoși împotriva Domnului. Geneza 13:13

Și Domnul a zis: „Strigătul împotriva *Sodomei* și *Gomorei* s-a mărit și păcatul lor într-adevăr este nespus de greu. Geneza 18:20

Bărbații aceia s-au depărtat și au plecat spre *Sodoma*. Dar Avraam stătea tot înaintea Domnului. Geneza 18:22

Și Domnul a zis: „Dacă voi găsi în *Sodoma* cincizeci de oameni buni în mijlocul cetății, voi ierta tot locul acela din pricina lor.” Geneza 18:26

Cei doi îngeri au ajuns la *Sodoma* seara; și Lot ședea la poarta *Sodomei*. Când i-a văzut Lot, s-a sculat, le-a ieșit înaintea și s-a plecat până la pământ. Apoi a zis: „Domnii mei, intrați, vă rog, în casa robului vostru, ca să rămâneți peste noapte în ea și spălați-vă picioarele; mâine vă veți scula de dimineață și vă veți vedea de drum.” „Nu”, au răspuns ei, „ci vom petrece noaptea în uliță.” Dar Lot a stăruit de ei până au venit și au intrat în casa lui. Le-a pregătit o cină, a pus să coacă azime și au mâncat. Dar nu se culcaseră încă, și oamenii din cetate, bărbați din *Sodoma*, tineri și bătrâni, au înconjurat casa; tot norodul a alergat din toate colțurile. Au chemat pe Lot și i-au zis: „Unde sunt oamenii care au intrat la tine în noaptea aceasta? Scoate-i afară la noi, ca să ne împreunăm cu ei.” Lot a ieșit afară la ei, la ușă, a încuiat ușa după el și a zis: „Fraților, vă rog, nu faceți o asemenea răutate! Iată că am două fete care nu știu de bărbat; am să vi le aduc afară și le veți face ce vă va plăcea. Numai nu faceți nimic acestor oameni, fiindcă au venit sub umbra acoperișului casei mele.” Ei au strigat: „Pleacă!” Și au zis: „Omul acesta a venit să locuiască aici ca un străin și acum vrea să facă pe judecătorul. Ei bine, o să-ți facem mai rău decât lor.” Și, împingând pe Lot cu sila, s-au apropiat să spargă ușa. Dar bărbații aceia au întins mâna, au tras pe Lot

înăuntru la ei în casă și au încuiat ușa. Iar pe oamenii care erau la ușa casei i-au lovit cu orbire, de la cel mai mic până la cel mai mare, așa că degeaba se trudeau să găsească ușa. Bărbații aceia au zis lui Lot: „Pe cine mai ai aici? Gineri, fi și fiice și tot ce ai în cetate: scoate-i din locul acesta. Căci avem să nimicim locul acesta, pentru că a ajuns mare plângere înaintea Domnului împotriva locuitorilor lui. De aceea ne-a trimis Domnul, ca să-l nimicim.” Geneza 19:1-13

Atunci Domnul a făcut să plouă peste *Sodoma* și peste *Gomora* pucioasă și foc de la Domnul din cer. A nimicit cu desăvârșire cetățile acelea, toată câmpia și pe toți locuitorii cetăților și tot ce creștea pe pământ. Geneza 19:24-25

Avraam s-a sculat a doua zi dis-de-dimineață și s-a dus la locul unde stătuse înaintea Domnului. Și-a îndreptat privirile spre *Sodoma* și *Gomora* și spre toată câmpia; și iată că a văzut ridicându-se de pe pământ un fum, ca fumul unui cuptor. Geneza 19:27-28

Să nu te culci cu un bărbat cum se culcă cineva cu o femeie. Este o urâciune. Levitic 18:22

Dacă un om se culcă cu un om cum se culcă cineva cu o femeie, amândoi au făcut un lucru scârbos; să fie pedepsiți cu moartea, sângele lor să cadă asupra lor. Levitic 20:13

Să nu fie nicio curvă din fetele lui Israel și să nu fie niciun *sodomit* din fiii lui Israel. Deuteronom 23:17

Vârsta de oameni care va veni, copiii voștri care se vor naște după voi și străinul care va veni dintr-o țară depărtată – la vederea urgiilor și bolilor cu care va lovi Domnul țara aceasta, la vederea pucioasei, sării și arderii întregului ținut, unde nu va fi nici sămânță, nici rod, nicio iarbă care să crească, întocmai ca la surparea *Sodomei*, *Gomorei*, *Admei* și *Țeboimului*, pe care le-a nimicit Domnul, în mânia și urgia Lui. Deuteronom 29:22-23

Ci vița lor este din sadul *Sodomei* și din ținutul *Gomorei*; strugurii lor sunt struguri otrăviți, bobیțele lor sunt amare; vinul lor este venin de șerpi, este otravă cumplită de aspidă. Deuteronom 32:32-33

Au fost chiar și *sodomiți* în țară. Au făcut de toate urâciunile neamurilor pe care le izgonise Domnul dinaintea copiilor lui Israel. 1 Regi 14:24

A scos din țară pe *sodomiți* și a îndepărtat toți idoli pe care-i făcuseră părinții lui. 1 Regi 15:12

El a scos din țară pe *sodomiții* care mai rămăseseră de pe vremea tatălui său, Asa. 1 Regi 22:46

A dărâmat casele *sodomiților* care erau în Casa Domnului și unde femeile împleteau corturi pentru Astartea. 2 Regi 23:7

De nu ne-ar fi lăsat Domnul oștirilor o mică rămășiță, am fi ajuns ca *Sodoma* și ne-am fi asemănat cu Gomora. Ascultați cuvântul Domnului, căpetenii ale *Sodomei*! Ia aminte la Legea Dumnezeului nostru, popor al Gomorei! Isaia 1:9-10

Înfățîșarea feței lor mărturisește împotriva lor și, *ca sodomiți, își dau pe față nelegiuirea, fără s-o ascundă*. Vai de sufletul lor, căci își pregătesc rele! Isaia 3:9

Și astfel Babilonul, podoaba împăraților, falnica mândrie a haldeilor, va fi ca *Sodoma* și Gomora, pe care le-a nimicit Dumnezeu. Isaia 13:19

Dar în prorocii Ierusalimului am văzut lucruri grozave. Sunt preacurvari, trăiesc în minciună, întăresc mâinile celor răi, așa că niciunul nu se mai întoarce de la răutatea lui, toți sunt înaintea Mea ca *Sodoma* și locuitorii Ierusalimului, ca Gomora. Ieremia 23:14

Ca și *Sodoma* și Gomora și cetățile vecine, care au fost nimicite, zice Domnul, nici el nu va mai fi locuit și nimeni nu se va mai așeza acolo... Ieremia 49:18

Ca și *Sodoma* și Gomora și cetățile vecine, pe care le-a nimicit Dumnezeu, zice Domnul, așa nu va mai fi locuit nici el și nimeni nu se va mai așeza acolo. Ieremia 50:40

Căci vina fiicei poporului meu este mai mare decât păcatul *Sodomei*, care a fost nimicită într-o clipă, fără să fi pus cineva mâna pe ea. Plângerile lui Ieremia 4:6

Sora ta cea mai mare, care locuiește la miazănoapte de tine, este Samaria, ea și fiicele ei; și sora ta cea mai mică este

Sodoma și fiicele ei și locuiește la miazăzi de tine.
Ezechiel 16:46

Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că sora ta *Sodoma* și fiicele ei n-au făcut ce ai făcut voi, tu și fiicele tale. Iată care a fost nelegiuirea surorii tale *Sodoma*: era îngâmfată, trăia în belșug și într-o liniște nepăsătoare, ea și fiicele ei, și nu sprijinea mâna celui nenorocit și celui lipsit.
Ezechiel 16:48-49

V-am nimicit ca pe *Sodoma* și Gomora, pe care le-a nimicit Dumnezeu; și ai fost ca un tăciune scos din foc. Cu toate acestea, tot nu v-ați întors la Mine, zice Domnul...
Amos 4:11

De aceea, pe viața Mea, zice Domnul oștirilor, Dumnezeu lui Israel, că Moabul va fi ca *Sodoma* și copiii lui Amon, ca Gomora: un loc acoperit cu mărăcini, o groapă de sare, un pustiu veșnic; rămășița poporului Meu îi va jefui, rămășița neamului Meu îi va stăpâni. Țefania 2:9

Adevărat vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru ținutul *Sodomei* și Gomorei, decât pentru cetatea aceea. Matei 10:15

Și tu, Capernaume, vei fi înălțat oare până la cer? Vei fi coborât până la Locuința morților; căci, dacă ar fi fost făcute în *Sodoma* minunile care au fost făcute în tine, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de astăzi. De aceea, vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru ținutul *Sodomei* decât pentru tine. Matei 11:23-24

Și, dacă în vreun loc nu vă vor primi și nu vă vor asculta, să plecați de acolo și să scuturați îndată praful de sub picioarele voastre, ca mărturie pentru ei. Adevărat vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru pământul *Sodomei* și Gomorei decât pentru cetatea aceea. Marcu 6:11

Eu vă spun că în ziua judecății va fi mai ușor pentru *Sodoma* decât pentru cetatea aceea. Luca 10:12

Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot se va întâmpla aidoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau;

dar, în ziua când a ieșit Lot din *Sodoma*, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a pierdut pe toți. Luca 17:28-29

Fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit; ci s-au dedat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat. Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase; căci femeile lor au schimbat întrebuințarea firească a lor în una care este împotriva firii; tot astfel, și bărbații au părăsit întrebuințarea firească a femeii, s-au aprins în poștele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rățăcirea lor. Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestamate, ca să facă lucruri neîngăduite. Romani 1:21, 26-28

Și, cum zisese Isaia mai înainte: „Dacă nu ne-ar fi lăsat Domnul Savaot o sămânță, am fi ajuns ca *Sodoma* și ne-am fi asemănat cu *Gomora*.” Romani 9:29

Nu știți că cei nedreți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malabii, nici sodomiiți, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Și așa erați unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Cristos și prin Dubul Dumnezeuului nostru. 1 Corinteni 6:9-11

Noi știm că Legea este bună dacă cineva o întrebuințează bine, căci știm că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru sodomiiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb și pentru orice este împotriva învățaturii sănătoase. 1 Timotei 1:8-10

... dacă a osândit El la pieire și a prefăcut în cenușă cetățile *Sodoma* și *Gomora*, ca să slujească de pildă celor ce vor trăi în neleguire... 2 Petru 2:6

Tot așa, *Sodoma* și Gomora și cetățile dimprejurul lor, care se dăduseră ca și ele la curvie și au poftit după trupul altuia, ne stau înainte ca o pildă, suferind pedeapsa unui foc veșnic. Iuda 1:7

CE TREBUIE SĂ FACĂ BISERICA VIZAVI DE HOMOSEXUALITATE? GHIȚĂ SCHINTEIE

Ce trebuie să facă Biserica vizavi de provocările prin care trece societatea umană? Este o întrebare foarte importantă!

După 1989 am fost invadați de multe informații și curente religioase pentru care Biserica nu a fost pregătită. Lucruri ascunse ca homosexualitatea, HIV, SIDA și altele au devenit acum publice, iar cei ce îmbrățișează comportamentul homosexual vor să fie recunoscuți legal, să aibă libertate de exprimare ca și ceilalți. Provocările se înmulțesc, iar Biserica pare încă nepregătită să se confrunte cu ele. Ce se poate face?

În primul rând, *trebuie apropiere de Biblie, de Cuvântul lui Dumnezeu*. Aici găsim răspunsuri și rădăcina tuturor acestor lucruri. Apostolul Pavel le scrie celor din Roma că tot ce se întâmplă rău în lume este din cauză că omul L-a abandonat pe Dumnezeu și nu mai este sensibil față de El. Dumnezeu ne-a creat după chipul și asemănarea Sa, cu dorința de a fi fericiți pe pământ. Dar datorită răutății omului și a faptului că omul a întors spatele Creatorului, ne confruntăm cu atâtea în fiecare zi!

Biblia ne cheamă spre cunoașterea de Dumnezeu, de voia Sa, și ne arată că tot ce face omul în afara voii lui Dumnezeu (cele menționate mai sus și nu numai) este păcat. Ea arată că omul este păcătos, dar poate fi iertat de Dumnezeu. Când omul se apropie de Biblie, trebuie să se recunoască păcătos. Oamenii au soluții la homosexualitate, orice altceva decât a spune că aceasta și multe altele sunt păcate.

Omul însă nu se recunoaște păcătos, pentru el totul este permis, iar relația cu Dumnezeu este cel mult ceva opțional. Dacă omul acceptă că trăiește în păcat, sunt șanse de rezolvare a problemei, dacă nu, este definitiv pierdut. Dar tot Biblia spune că Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului, ci ca păcătosul să vină la El, să fie iertat și să trăiască. Și mărturie sunt chiar cei de pe paginile cărții *Contra Curentului*, care s-au apropiat de Biblie, și-au recunoscut păcatul și au fost iertați de Dumnezeu.

În al doilea rând, *este nevoie de consiliere*. Biserica trebuie să aibă oameni pregătiți care să îi consilieze pe cei ce se confruntă cu atracții homosexuale. Omul căzut nu se poate ridica singur, dar dacă este ajutat, șansele de recuperare sunt mari.

În acest domeniu al consilierii celor cu atracții nedorite față de persoanele de același sex este nevoie de o relație puternică cu Dumnezeu în Cuvânt și rugăciune, de cunoștințe în domeniu și de multă răbdare. Relația cu Dumnezeu și cu Biblia este mai ușor de rezolvat, cunoștințele în domeniu – de preferință abordarea creștină – se găsesc și ele, problema este răbdarea. Răbdarea înseamnă să începi cu a te face aproapele celui ce are nevoie de ajutor, să îl înțelegi, să îi arăți compasiune, dar și să îl conduci încet, dar sigur către Dumnezeu, singurul care, de fapt, îl poate ajuta pe cel ce are nevoie de ajutor.

Aici trebuie să recunoaștem că reacția imediată este cea de respingere a celui căzut, de detașare față de el, pe când un creștin ar trebui să facă exact invers. Când păcătosul îl caută pe Dumnezeu, Dumnezeu nu îl respinge, El nu fuge de păcătos, ci Se lasă găsit de el. Tot așa, și cei din biserică trebuie să fie abordabili pentru cei în nevoie, dar și să fie gata de a-i aborda, în speranța că Dumnezeu le va da înțelepciune și vor fi mântuiți. Procesul este însă lung, greu și trebuie plătit prețul pentru mântuirea lor.

Pavel, în Filipi, când este abordat de roaba cu duh de ghicire, în final se implică și rezolvă problema, chiar dacă

prețul plătit înseamnă închisoarea și respingerea de către cetățenii orașului. Dar, când plătești prețul, Dumnezeu îți dă binecuvântare și vezi mântuirea celor păcătoși, așa cum s-a întâmplat și cu Pavel. În închisoare, Dumnezeu îl folosește în așa fel pe Pavel încât temnicerul și casa lui sunt mântuiți.

Și nu în ultimul rând, după ce înțelege mântuirea și este ajutat să o primească, *fostul homosexual trebuie integrat în biserică*. El va fi de mare folos între cei care sunt cum era el. Le cunoaște starea, trăirile, iar mărturia lui le este folositoare. Mărturia lui va fi primită altfel de către cei ce au nevoie de ea, deoarece „a fost de-al lor”. Biserica poate să facă echipe mixte, alcătuite din consilieri și din cei eliberați de homosexualitate, și să le dea de lucru acolo unde se solicită ajutor.

În același timp, cei ce părăsesc homosexualitatea trebuie tratați în Biserică cu toată dragostea, trebuie ajutați să crească și trebuie provocați să se implice în slujirea din biserică. Dacă Dumnezeu i-a mântuit și născut din nou, Biserica trebuie să recunoască acest lucru și să îi trateze ca atare. Și aici vor fi voci în biserică, voci care vor fi contra și care nu se vor simți confortabil în prezența și în apropierea lor. Dar Dumnezeu este Acela care ne-a mântuit pe toți, ne-a născut din nou, iar alții ne-au încurajat să rămânem în biserică, s-au apropiat de noi, ne-au acceptat și ne-au oferit posibilitatea să creștem din punct de vedere spiritual. De aceea, să nu uităm că trebuie să facem și noi la fel, și așa să ne ajute Dumnezeu!

Biserica este cea prin care lucrează Dumnezeu în lume și de aceea Biserica trebuie să se implice în provocările care îi stau în față, inclusiv în misiunea pentru homosexuali, cu o atitudine corectă, știind că Dumnezeu îi poate ajuta pe cei ce trec prin diferite probleme și îi poate mântui. Biserica trebuie să îi confrunte pe homosexuali cu adevărul lui Dumnezeu, să îi consilieze și apoi să îi integreze. Iar toate acestea sunt posibile cu ajutorul lui Dumnezeu.

[Copyright © 2010 Ghiță Schinteie. Publicat cu permisiune. Ghiță Schinteie este pastor la *Bisericile Creștine*

Baptiste Bucovăț și Ianova, care fac parte din Comunitatea Baptistă Timișoara. Locuiește în Timișoara, este căsătorit și tată al unui copil. Poate fi contactat prin e-mail la adresa gapschintei@yahoo.com sau telefonic la numărul 0723205273.]

CINE SĂ NE SALVEZE COPIII? TEOFIL GAVRIL

Mircea e un tată „așa și așa”, din descrierea sa, și are patru copii mărișori, cu vârsta între șaisprezece și douăzeci și patru de ani, care sunt „așa și așa”, tot din descrierea sa. Recent au avut loc două incidente. Fiica sa de șaisprezece ani a fost prinsă la fumat și Mircea s-a înfuriat rău de tot și a pocnit-o tare, iar fiul cel mare a venit acasă „cu o nebună pictată”, zicând că vrea să se însoare. Asta l-a făcut pe Mircea să tune și să fulgere. A fost așa deranjat, că s-a dus la preot, dar și la un pastor, și le-a promis că, dacă unul din ei îi rezolvă problema, se „dă” la religia lor. Omul nostru e convins că unul din ei va găsi soluția pentru ca fiica sa să se lase de fumat și pentru ca fiul să găsească o fată „așa și așa”, cu care să se căsătorească.

Exemple ca acestea pot da multe, exemple în care părinții speră cu ultimele puteri că cineva poate rezolva problemele din relația lor cu copiii. Asta se întâmplă în cazuri de prietenii rele, obiceiuri rele, orientări rele, homosexualitate, alcoolism, abandon școlar etc. Vrem la un moment dat ca cineva să ne transforme copiii, să-i convingă, să-i sfințească mai mult decât am reușit noi.

O astfel de acțiune e campania de strângere de semnături pentru modificarea Constituției în privința familiei. Ne dorim ca cineva să oprească pe copiii noștri de la distrugere, vrem și sperăm că un astfel de demers va putea face ceea ce noi, ca părinți, nu am făcut sau nu am reușit să facem. E un fel de strigare a eșecului nostru pe bază de semnătură. Până la urmă, în situații disperate e de înțeles un asemenea gest,

dar el poate fi mai mult distructiv, decât constructiv pentru familie.

Într-un fel sau altul, vrem să delegăm legilor sarcina de a ne constrânge copiii să urmeze direcția pe care le-o dăm din familie. Da, am zis bine, „orientarea sexuală” așa de des invocată nu e înnăscută, ci cultivată, de cele mai multe ori, acasă. Așadar, vrem să ne formăm copiii cu astfel de orientări, dar să îi păzească statul să se căsătorească conform direcției date. La fel cum Mircea ar vrea ca preotul sau pastorul să rezolve baiul său. El a fumat toată viața, dar acum vrea ca fiica sa să nu fumeze, că doar i-a interzis.

Dacă ne închipuim că modificarea Constituției, ca demers singular, va opri homosexualitatea, ne înșelăm amarnic și chiar intrăm în alianțe periculoase. Oprirea fenomenului se face acasă la mine și la tine, prin trăirea în conformitate cu Scriptura. Partea de modificare a Constituției ar valora sub 1% din tot procedul. De ce 1%? Pentru că în România mai puțin de 1% dintre persoanele cu orientare de acest fel ar vrea să se căsătorească. Făcând un calcul simplu, pe America, unde avem niște cifre mai realiste, procentul homosexualilor e de aproximativ 4%, din câte am cercetat eu. România e mult mai jos (din fericire), dar să luăm în calcul 4% (3,4% mai exact, din cercetarea *Gallup* din 2012, care infirmă cifrele umflate artificial de 10%). Dintre aceștia doar 1% ar vrea să se căsătorească. Pentru aceștia modificăm Constituția, dar întrebarea mea este: cu restul ce facem?

Oare nu e prioritară mai degrabă o abordare serioasă și responsabilă a relațiilor maritale de către soți, Biserică și autorități? Oare nu cumva trebuie, înainte de a schimba legea, ca bărbații să devină bărbați, soți, tați și nu ornamente pentru televizor, bancomate sau priponiți „pe afară”? Oare nu ar trebui ca femeia să devină femeie, soție și mamă, înainte de a modifica legea? Oare nu ar fi mai eficient un asemenea demers?

Cu modificarea legii pui un robinet pentru a opri cursul previzibil, dar cu o abordare a cauzelor, eficiența ar fi mult mai mare, chiar dacă efectele s-ar vedea în timp. Copilașii ăștia au ajuns așa din cauza părinților, în cele mai multe cazuri. Da, știu cât doare și nu sunt insensibil când spun asta, dar nici nu merge tehnica struțului. În casele creștinilor s-au născut și au crescut bărbații și femeile cu orientări homosexuale. Mircea vrea ca altcineva să rezolve problemele pe care el le-a generat în mare parte, fie prin acțiune, fie prin inacțiune, creștinii vor ca altcineva să rezolve problemele create de ei, prin acțiune sau inacțiune. Eu nu sunt contra demersului de modificare a Constituției, dar îl consider „frecție la piciorul de lemn”, o acțiune care complică lucrurile și oferă prea puțin. Dacă mai adăugăm noile nuanțe politice în ecuație, atunci deja se preconizează o autofaultare de toată frumusețea.

E clar că ne-ar plăcea să „restaurăm normalitatea”, să fim „apărătorii familiei tradiționale”, să „restaurăm valorile creștine”. E pompos, e glorios, dar cine și ce câștigă de aici? Sau credem noi că „Îl apărăm pe Dumnezeu”? De ce ne-ar cere Dumnezeu să „Îl apărăm” și nu vedem mai degrabă nevoia de a fi noi apărați de El? Credem cumva că familia se apără așa? Oare nu e mai eficient de apărât familia „tradițională” în adâncimea și profunzimea ei, adică la noi acasă, decât în legiferări realizate în parteneriate politice dubioase și îndatoritoare?

Eu voi apăra familia acasă la mine fiind bărbat, soț și tată, și sper din toată inima ca Dumnezeu să îmi dea înțelepciune și eficiență în acest demers. Voi lucra alături de copii și soție, mă voi ruga cu ei, voi discuta despre viață și despre sex deschis și fără ocolișuri inutile. Dacă voi reuși să fiu bărbat, soț și tată, voi considera că am dus cea mai eficientă luptă pentru familie de care eram capabil. Iubirea de Dumnezeu, soție și copii vindecă homosexualitatea generațiilor viitoare.

[Copyright © 2017 Teofil Gavril. Publicat cu permisiune.
Acest articol a apărut inițial pe site-ul autorului –
www.filedinjurnal.ro (Cu Dumnezeu în fiecare zi).]

CUM ESTE PRIVITĂ HOMOSEXUALITATEA ÎN BISERICILE BAPTISTE ITALIENE

Mai întâi de toate, vă salut în Cristos! Domnul să vă binecuvânteze! Am găsit site-ul vostru și, citind un articol despre posibilitatea vindecării homosexualității, am vrut să vă înștiințez cu privire la ce se întâmplă astăzi în bisericile baptiste italiene.

Sunt de mulți ani în Italia. Eu și prietenul meu frecventăm o biserică baptistă italiană. În comunitatea noastră se află homosexuali, care declară că ei cred și sunt mântuiți. Situația de fapt este tragică, pentru că biserica este condusă de o femeie pastor cu idei liberale.

De fapt, *Uniunea Bisericilor Baptiste din Italia* are această înclinație spre partea feminină, majoritatea comitetelor din biserici fiind alcătuite din patru, cinci femei și un bărbat. Sunt puțini pastori, iar dintre aceștia puțini sunt conservatori (din păcate, bisericile acestea nu se află în Roma).

Homosexualii din biserica noastră frecventează biserica cam de cinci ani. Nu numai că nu și-au recunoscut păcatul în care trăiesc, dar mai mult decât atât, îl proclamă ca pe un drept și sunt orgolioși de ceea ce fac. Unul din ei exercită serviciul în casa Domnului ca diacon. Noi, cei ce am votat împotriva, nefiind de acord, suntem disprețuiți, acuzați de homofobie și lipsă de dragoste. Ei argumentează acest fapt cu versete scoase din context, mă refer la acelea care se referă la dragostea lui Dumnezeu pentru toți oamenii, ieșirea de sub Lege, iertarea păcatelor, chiar și a celor prezente, prin sacrificiul lui Cristos pentru toți oamenii.

Vedeți dar cât pericol! Majoritatea bisericilor italiene au adoptat această „viziune” a Bibliei. Ele proclamă că Împărăția lui Dumnezeu prin aceasta se cunoaște, că îi

acceptăm așa cum sunt și că așa va fi peste tot, deși nu toți sunt de acord. Nu poți nici măcar să le argumentezi cu Biblia, nu ascultă nimic. Cuvântul lui Dumnezeu este luat în derâdere, este comparat cu „lucruri vechi, demodate, și nu adaptate secolului în care trăim”. Lumea, pentru ei toți, trebuie să se schimbe și încă repede. Mai mult, acum se gândesc la oficierea căsătoriei între homosexuali, având în vedere că *Biserica Luterană* din Suedia deja a făcut-o.

E strigător la cer pentru noi, cei puțini, care ne mai opunem prin câteva biserici, încercând prin bloguri și pe *Facebook* să îi convingem de acest oribil păcat, care este contra naturii. Homosexualitatea este considerată aici o virtute. De fapt, noi ne dăm seama că acest lucru se va întâmpla cam peste tot, pentru că aceasta este și tendința în societatea occidentală, mai ales în Italia, unde homosexualii se înmulțesc pe zi ce trece. Ceea ce vedem la televiziune este înfiorător.

Ne aflăm în mare suferință spirituală. Nu se vorbește despre vindecarea homosexualității, care în Italia este un argument greu de propus, riscând să primești insulte de tot felul doar pentru rostirea unui verset care face aluzie la homosexualitate (se simt ofensați, ca și creștinii care se află, ca și noi, în dragostea lui Isus). Aici, din păcate, se vorbește despre apropierea sfârșitului, văzându-se îndrăzneala cu care vorbesc, se justifică și conduc ei.

Rugați-vă pentru noi, fraților! Ne aflăm în mare încercare, am rămas puțini fideli Cuvântului și, dacă n-ar fi Domnul cu noi, am fi pierduți. Ne rugăm Domnului să ne aducă în România. Sperăm că acolo lucrurile nu iau aceeași direcție. Să ne ferească Dumnezeu ca neam! Vă mulțumesc și multă pace!

CUM SĂ TRĂIESC ÎNTR-O SOCIETATE ÎN CARE HOMOSEXUALITATEA A LUAT PROPORȚII? VIOREL IUGA

Pentru că toți suntem în situația aceasta neplăcută, vreau să vă spun că se poate trăi frumos, dacă trăim:

I. Cu convingeri

Mă refer aici la convingeri biblice. Vă amintiți că vă reaminteam ce spune Biblia despre homosexualitate? V-ați întrebat de ce o fac? Pentru că trăirea noastră depinde de convingerile pe care le avem. Dacă vom crede Scriptura, vom respinge și vom lupta împotriva acestui păcat. Dacă vom crede „glasul” generației sau, mai grav, „cântecul homosexualilor”, vom ceda, ne vom adapta. Dincolo de pasajele directe menționate într-un material anterior, pasaje care condamnă ferm acest păcat, vreau să vă spun că atitudinea lui Dumnezeu față de homosexualitate este vizibilă și în ceea ce spune El despre familie și despre unirea sexuală. Domnul ne spune adevărul și prin binecuvântarea relației monogame și heterosexuale, și prin pedepsirea relației homosexuale.

II. Cu curăție

Indiferent cât de murdară și de păcătoasă este lumea din jurul nostru, noi trebuie să trăim în curăție mintală și fizică. Fiecare creștin trebuie să trăiască așa cum îi cere Domnul, chiar dacă aceasta implică să ne chinuim sufletul. Cine vrea să trăiască curat poate, chiar dacă cei care aleg mizeria sunt mulți și chiar dacă perioada aplaudării ei este de durată. Dragii mei, Dumnezeu iubește curăția și ne-o poruncește, deoarece ea este o alegere personală. El ne ajută, ne dă resursele necesare, dar lupta trebuie purtată de noi. Apoi, să nu uităm că cei care trăiesc în curăție fac o mare bucurie Bisericii. Dacă avem nevoie de ajutor, și Biserica ne va ajuta să biruim ispitele și să trăim o viață curată, așa cum Îi place Domnului nostru. Apreciem curăția? Trăim curății? Ne-am învățat să prețuim curăția în toate domeniile? Dragilor, dacă

ne permitem anumite păcate, indiferent care ar fi ele, atunci ele ne vor robi mereu și ne vor face slabi și înfrânți și în alte domenii.

III. Cu speranță

Creștinul nu trebuie să trăiască cu teamă. Domnul ne poate proteja de oamenii răi și de tot ce este rău. Dacă societatea se va degrada așa de tare, că ei vor ajunge majoritari, să nu uităm că Domnul ne poate ocroti așa cum l-a ocrotit și pe Lot. Pe de altă parte, trebuie să știm că homosexualitatea nu are viitor. Voi știți că au mai fost generații cu astfel de oameni și nu au avut viitor. Istoria ne spune că au fost cetăți și grupuri de oameni contaminați cu acest păcat, dar ei au fost distruși. Lângă dovada biblică și cea istorică, există și una rațională. Dacă prin reducere la absurd, toți dintr-o societate ar ajunge homosexuali, nu vor mai fi copii și atunci va fi finalul. Numai că nu se va ajunge curând aici. Dacă lumea creștină a luat-o razna, să nu uităm că lumea musulmană este diferită. Sfârșitul nu trebuie să ne vină din homosexualitate, că ne poate veni din lumea musulmană. Dacă creștinii nu vor mai avea copii, musulmanii vor prelua repede puterea. Apoi, fie ne vom lepăda de credință, fie vom suporta chinurile martirajului.

IV. Cu dorința și determinarea de a fi lumină

Dumnezeu ne-a lăsat aici să ajutăm. Domnul vrea să fim ca Lot, adică să trăim și să predicăm neprihănirea. Noi trebuie să vorbim cu Domnul și cu semenii. Să vorbim cu cei care au putere de decizie. Să ne rugăm pentru milă și har. Să cerem pocăința lor și eliberarea de orice gând rău. Dacă ei nu ne vor asculta, noi să continuăm să fim ce dorește Domnul nostru.

V. Cu răbdare

Dragilor, Dumnezeu lucrează în timp. El poate să lucreze eliberarea lor, dar sigur, lucrează pregătirea noastră pentru glorie. Chiar dacă vin vremuri tot mai grele, să nu uităm că nu mai este mult și vom pleca de aici. Plecarea noastră nu este lăsată dușmanilor și nici nu este întâmplătoare. Domnul

știe când să ne ia de aici și să ne ducă în patria fericită. Deci să fim siguri mereu că nu vom fi aici mai mult decât trebuie.

[Copyright © 2016 Viorel Iuga. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul www.baptisti-arad.ro. Viorel Iuga este pastor al *Bisericii Creștine Baptiste Speranța* din Arad și Președinte al *Uniunii Bisericilor Creștine Baptiste din România*. Este absolvent al *Seminarului Teologic Baptist* și al *Institutului Teologic Baptist* din București și are un doctorat în teologie la *Reformed Theological Seminary* din Orlando, Florida. În 1997, a ținut prima conferință pentru familiști. De atunci și până astăzi continuă să conferențeze în țară și în străinătate pe tema familiei, atât tinerilor care se pregătesc pentru viața de familie, cât și familiștilor. A publicat peste patruzeci de cărți și broșuri religioase. Locuiește în Arad, este căsătorit cu Didina Eugenia și tată a doi copii: Cristian și Teodora Harina. Poate fi contactat prin e-mail la adresa viugaoriunde@yahoo.com.]

DE CE AU CONFISCAT CURCUBEUL?

SORIN CIGHER

Istoria curcubeului este una interesantă. Curcubeul a apărut după primul ciclu de dispariție a civilizației de pe fața pământului. După ce paharul mâniei divine s-a umplut cu imoralitate și practici anormale, a fost nevoie de o revărsare a apelor și de o purificare a lumii. Apele i-au înecat pe oamenii răzvrățiți împotriva Creatorului lor, iar astăzi, fosilele stau mărturie pentru existența potopului din vremea lui Noe. Furtuna a trecut, iar pe cer a apărut curcubeul, ca semn al promisiunilor divine. Un legământ pe care Dumnezeu l-a făcut cu omul și de care noi ne bucurăm, fiindcă Dumnezeu Se ține de cuvânt și o va face indiferent de vremuri!

Dar ce s-a întâmplat cu acest simbol? Atunci a apărut după dezastru, ilustrând promisiunea lui Dumnezeu că nu va mai nimici prin apă. Însă folosirea lui într-un mod clandestin, în aceste vremuri tulburi, de minoritățile care își cer

drepturile, denotă un tupeu exagerat. Apariția lui pe străzi, în stegulețe fluturate ostentativ tot mai des, confiscarea lui ne face să strigăm cu vocea înfundată și stinsă, dar nu ne aude nimeni... Vorbim fără să fim auziți: „Doar Dumnezeu are dreptul acesta, dreptul de a-l arbora pe cer, curcubeul este al Lui.”

Ce a făcut omul? Și l-a însușit într-un mod abuziv! Ce nu știe omul este că va fi bătut cu armele lui în final. Acest curcubeu prevestește iminenta distrugere a oamenilor de pe fața pământului, de data asta prin foc. De fapt, vorbim de al doilea ciclu de dispariție a civilizației neascultătoare. Întotdeauna când oamenii au călcat în picioare răbdarea lui Dumnezeu, înfăptuind lucruri scârboase, a sosit și pedeapsa divină. Parcă acest flagel mondial nu mai poate fi oprit, coboară cu viteză pe tobogan; țară după țară îngenunchează în fața curcubeului confiscat și falsificat de grupările minoritare. Liderii mondiali, sub pretextul eradicării discriminării, au ajuns să aprobe manifestări greu de priceput de mintea unui creștin practicant.

Cititorii Scripturii știu că zile bune nu vor mai fi, ele au apus, vremurile de libertate religioasă sunt pe sfârșit, conflicte interreligioase vor fi cu grămada, creștinii vor fi acuzați de primitivism, subcultură și o întoarcere în timp. Devenim paria societății și vom fi acuzați de tot răul ce ni se întâmplă, precum au fost creștinii din timpul domniei lui Nero.

Da, creștinii trebuie să se întoarcă în timp. Să privească la Creatorul care a așezat lucrurile într-un mod normal. Creștinii trebuie să conștientizeze că trăiesc într-o lume anormală, care grăbește potopul mâniei divine! Așadar, să rămânem de neclintit când e vorba de principii și valori. Nu negociem cu nimeni nimic. Curcubeul este al Domnului, el ne vorbește de pace și siguranța prin ascultarea de El. Așa trebuie să rămânem! Pentru noi, curcubeul este finalul catastrofelor, pentru ei este prevestirea unui dezastru

iminent. Au transformat legământul de pace într-un blestem, fiindcă și-au permis să aducă blasfemie Divinității.

Noi să rămânem la curcubeul Domnului, semnul folosit și astăzi de Dumnezeu, elementul care leagă cerul de pământ și apare după o furtună, după o ploaie, ca o certitudine a binecuvântărilor! Păstrați în suflet semnificația originală a curcubeului!

Dumnezeu e singurul care are dreptul să-l arboreze!

[Copyright © 2016 Sorin Cigher. Publicat cu permisiune. Sorin Cigher este pastor la *Biserica Creștină Baptistă Sion* din Sibiu. Poate fi contactat prin e-mail la adresa office@bisericabaptistasion.ro.]

DE CE IUBESC HOMOSEXUALII, DAR NU SUNT DE ACORD CU HOMOSEXUALITATEA

ERIKA DAMARIS MANEA

„Ar trebui să îi iubim pe homosexuali mai mult decât iubesc homosexualii homosexualitatea. Orice păcătos își iubește păcatul, dar Biserica trebuie să-i iubească pe păcătoși mai mult decât iubesc păcătoșii păcătoșenia. Așa ne-a iubit Cristos pe noi, și noi trebuie să ne iubim unii pe alții și să iubim pe alți păcătoși așa cum ne-a iubit Cristos pe noi. Cu cât mizeria morală este mai mare, cu atât va trebui să ne păstrăm calmul și să arătăm tot mai mult dragostea lui Dumnezeu.” Am preluat acest citat de pe pagina oficială a lui Samy Tutac, fiindcă exprimă cel mai bine atitudinea pe care noi, creștinii, trebuie să o adoptăm acum față de homosexuali. Îi iubesc pe homosexuali? Categoriec, da! Sunt de acord cu homosexualitatea? Categoriec, nu! Acum unii dintre cei care veți citi acest mesaj veți spune: „Cum se poate una ca asta?” Întrebarea care se pune de fapt este: dacă nu ești de acord cu tot ce face un om, înseamnă că nu îl iubești? Uneori, a iubi înseamnă a muștra.

Pornind de la ideea aceasta, vreau să subliniez câteva aspecte fundamentale și logice legate de homosexualitate.

Biblia spune că homosexualitatea (alături de lăcomie, mândrie, minciună, invidie bârfă, ură, curvie etc.) este un păcat împotriva lui Dumnezeu. Prin urmare, nu poți să fii și creștin, și să și susții homosexualitatea. Pe de altă parte, ideologia genului, susținută în mod special de atei, ne spune că oamenii aceștia sunt așa din naștere și nu au ales pe parcursul vieții lor să fie homosexuali, ci s-au născut, după caz, suflet de bărbat în corp de femeie și suflet de femeie în corp de bărbat. Întrebarea este: cine a fost așa de aerian încât să „încurce” sufletele acestor oameni în corpuri care nu le corespund? Pentru că dacă Dumnezeu nu există, înseamnă că nu există lume imaterială, înseamnă că nu există suflet, ci totul este numai materie. Iar dacă sufletul există, înseamnă că există lume imaterială, de unde rezultă că există Dumnezeu. Și dacă Dumnezeu există, El e atotputernic, iar dacă e atotputernic, este imposibil ca El să fi „încurcat” sufletele acestor oameni în corpuri necorespunzătoare genului lor. Și dacă Dumnezeu există, ne reîntoarcem la Biblie, unde se spune că homosexualitatea este un păcat împotriva lui Dumnezeu.

Mulți oameni spun că este bine ca să existe familii de homosexuali, pentru că astfel pot să adopte copii și să îi crească, și că argumentul cum că ei nu pot face copii nu e valid, fiindcă există și cupluri heterosexuale care nu pot face copii. Da, există, dar ele sunt excepția, nu regula. Copiii și adulții care au crescut în familii dezbinat (cu lipsa unei mame sau a unui tată) pot să confirme că au avut o copilărie mult mai grea din punct de vedere emoțional și că, dacă ar fi avut ambii părinți alături, viața lor ar fi fost mai ușoară. Dacă cei care cresc într-o „jumătate” de familie normală întâmpină greutăți și suferă, cum vor suferi cei care cresc într-o familie cu totul anormală? Discriminez eu acum prin faptul că numesc familiile de homosexuali anormale? Nicidecum! Însăși denumirea „familiei” lor, care necesită completarea sau precizarea „de homosexuali”, ne arată că vorbim despre o familie anormală. Poate că dacă ar fi într-adevăr o familie,

nu ar mai necesita completări.

Și însăși biologia ne arată că vorbim despre ceva anormal. Pentru că oricât de femeie s-ar simți un bărbat în corp de bărbat, sentimentele lui nu vor putea produce niciodată ovulație. Iar cromozomii lui, hormonii lui, sistemul osos, sistemul muscular, ADN-ul și organele interne (fiindcă cele externe mai pot fi și schimbate, mai nou) rămân ale unui bărbat. Poate face cumpărături de la *Zara Women* și nu de la *Zara Men*, dar tot bărbat rămâne.

Dacă se promovează căsătoria naturală, și nu căsătoria homosexuală, trebuie să se simtă cineva discriminat? Desigur că nu. Legea tratează toți cetățenii în mod egal. Dar a fi homosexual nu reprezintă o calitate de cetățean, ci un tip de comportament. Și nu, legea nu tolerează toate comportamentele în mod egal, fiindcă în felul acesta ar fi legalizate crima sau furtul, de exemplu. Deci homosexualii care nu trăiesc în Statele Unite nu au de ce să se simtă discriminați. Dacă în Statele Unite s-a legalizat căsătoria între homosexuali, înseamnă că poate e un lucru bun? Nu. Și sclavia a fost legală, dar asta nu a transformat-o într-un aspect benefic și pozitiv al societății. Ca să nu mai precizăm că decizia a fost luată de cinci oameni. Democratică situație! Atât de democratică, încât mă trimite cu gândul la regimurile totalitare de altădată, unde puterea era în mâinile unui grup restrâns. Astăzi, cei 2% din populație, comunitatea LGBT, au făcut legea în Statele Unite, se pare, prin cinci judecători din *Curtea Supremă de Justiție*. Cinci împotriva a patru.

Și nu ar fi o mare problemă tot ce am scris eu până acum, dacă societatea (în special cea americană, până în momentul de față) ar conștientiza că oamenii aceștia au nevoie să fie ajutați, nu încurajați. Este clar că undeva, ceva în viața lor i-a determinat să ia alegerea de a deveni homosexuali. Ei au nevoie de iubire și ajutor. Ei au nevoie de Dumnezeu, cum noi toți avem, de altfel. Și da, Dumnezeu îi poate ierta, îi poate ajuta și îi poate restaura!

Țin să menționez încă o dată că nu discriminez pe

nimeni prin articolul meu. A nu fi de acord cu cineva nu înseamnă a-l discrimina. Și a nu fi de acord cu cineva nu înseamnă a nu-l iubi. Dar cred cu tărie că, în calitate de creștin, am două roluri pe Pământ: să iubesc și să spun adevărul, indiferent de circumstanțe. Prin articolul acesta i-am iubit pe homosexuali și pe cei care îi susțin, spunându-le adevărul.

[Copyright © 2015 Erika Damaris Manea. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul autoarei – www.from-erika-with-love.blogspot.ro. Erika Damaris Manea este absolventă a *Universității de Vest* din Timișoara, *Facultatea de Litere, Istorie și Teologie* și este membră în *Biserica Baptistă Sfânta Treime* din Deva. Locuiește în Timișoara și este căsătorită. Poate fi contactată pe pagina sa de *Facebook*.]

DE LA „MAJORITATEA MORALĂ” LA MINORITATEA MORALĂ

MARIUS BIRGEAN

Ziua de 26 iunie va rămâne o zi tristă în memoria multor americani de acum înainte. Ieri, așa cum se știe, *Curtea Supremă a SUA*, printr-un vot de 5/4 a decis legalizarea căsătoriilor între persoane de același sex pe tot cuprinsul SUA. Aceasta înseamnă că și statele care au impus interdicții acestui tip de „căsătorie” vor fi obligate de renunțe la aceste restricții. Este o zi când forțele răului jubilează la faptul că păcatul, anormalitatea nu este numai celebrată și încurajată, ci – de acum încolo – normalizată și instituționalizată. Repercursiunile acestei decizii sunt relativ ușor de întrezărit, consecințele ei pentru familia tradițională, libertatea religioasă și moralitatea publică fiind devastatoare.

Într-un fel, această decizie nu surprinde pe nimeni. De o bună bucată de vreme, America se află pe un tobogan moral pe care coboară cu o viteză amețitoare. Așa-numitul „război cultural”, între adepții moralității tradiționale iudeo-creștine (care a stat la baza etosului american) și adepții liberalizării

moravurilor, care nu s-a încheiat, arată clar acest lucru. Au existat în ultimele decenii unele episoade clare, de la interzicerea rugăciunii în școlile publice, la legalizarea avorturilor în 1973, decizia *Curții* statului Massachusetts de a legaliza căsătoriile homosexuale (2004), decizia *Curții Supreme* de a obliga recunoșterea căsătoriilor homosexuale în California, care culminează acum cu această decizie. Practic, o instanță trece peste dreptul statelor de a decide legea în cadrul lor, ignoră milenii de istorie și ceea ce înseamnă normal și natural în materie de căsătorie și familie, și impune o „nouă moralitate”. Nu este de mirare reacția îndreptățită a unor lideri evanghelici proeminenți, care au denunțat aceasta decizie, de la Franklin Graham (*Billy Graham Evangelistic Association*), care a spus că această instituție nu are dreptul să redefinească ceea ce Dumnezeu a definit clar, la John Perkins (lider evanghelic de culoare) sau John Piper, sau Al Mohler.

Nu mai puțin de cincizeci de mii de lideri religioși (catolici, ortodocși, protestanți, iudei) au semnat o declarație prin care s-a solicitat *Curții Supreme* să nu legalizeze căsătoriile între persoane de același sex. Printre motivele invocate, pe lângă faptul că nimeni nu are dreptul să redefinească ceea ce instanța supremă în univers a stabilit deja (un bărbat și o femeie într-o legătură monogamă până la moarte), au fost exprimate și temeri cu privire la încălcarea libertății religioase, prin impunerea instituțiilor creștine, a unor businessuri operate de creștini să accepte noua lege. Ei bine, momentan toate aceste acțiuni s-au dovedit a fi în zadar în fața unei majorități (simple, e drept), dar puternice. Se pare că, cel puțin pe termen scurt, bătălia este câștigată de „ceilalți”. De ce s-a ajuns aici?

Unii se vor grăbi să comenteze că retragerea creștinilor din sfera politică este cauza. Ei bine, realitatea este mult mai complexă. De fapt, în opinia unora, tocmai implicarea politică deșănțată, cu o retorică lipsită de înțelepciune și uneori lipsită de dragoste (vezi cazul *Westboro Baptist Church*)

a condus la o contrareacție. Pentru lipsa unui echilibru între adevăr și dragoste (între denunțarea păcatului și compasiunea față de homosexuali ca persoane umane, păcătoși care au nevoie de mântuire ca toți ceilalți), s-a ajuns ca o mare parte din tineretul evanghelic din SUA de azi să nu mai fie curios de teme morale clasice (avorturi, homosexualitate) de care erau interesați părinții lor. Asta a condus la o toleranță crescândă în societatea americană cu privire la homosexuali. În plus, o campanie mediatică foarte bine pusă la punct, susținere financiară puternică și o strategie țintită au condus aici. Dar dincolo de explicațiile umane, rămâne Scriptura, care ne spune că „în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi... fără dragoste firească... iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu” (2 Timotei 3:1-4) și „că oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău” (2 Timotei 3:13).

Trebuie să ne mirăm? Nu. Trebuie să disperăm, știind că aceste tendințe vor veni ca un tăvălug și peste noi, pe plaiurile mioritice? Nu. Russel Moore, un lider baptist respectat (*Comisia de Etică a Convenției Baptiste de Sud*) a spus ceva interesant în legătură cu decizia de ieri: „*Curtea Supremă* poate face multe lucruri, dar nu Îl poate întoarce pe Isus înapoi în mormânt. Isus din Nazaret este încă viu. El va chema universul spre Împărăția Sa.” Este o aducere aminte a faptului că nu trebuie să ne panicăm. (Evident, nici să stăm pasivi.) Dar dacă o bătălie (sau mai multe) au fost pierdute, războiul știm cum se va termina. Căci în final nu este lupta noastră, ci a Domnului. Ce trebuie să facem este să decidem clar de partea cui vrem să fim.

[Copyright © 2015 Marius Birgean. Publicat cu permisiune. Marius Birgean este absolvent al *Institutului Teologic Baptist* din București și al *Central Baptist Theological Seminary Minneapolis*, Minnesota și doctorand (*Historical Theology*) la *Central Baptist Theological Seminary Minneapolis*. Este pastor la *Biserica Baptistă Emanuel* din Timișoara și Vicepreședinte al *Comunității Creștine Baptiste*

Timișoara. Este căsătorit cu Alina și tată a cinci copii: Rebeca, Debora, Hadasa, Michael și Levi. Poate fi contactat prin e-mail la adresa *office@emanuel-tm.ro*.]

DEMOCRAȚIA – DICTATURA MAJORITĂȚII SAU A MINORITĂȚII?

DAN BERCIAN

Deja cunoaștem că irlandezii au spus „da” căsătoriilor între persoane de același sex. 63,3% dintre cei ce au participat la referendum au fost de acord cu legalizarea acestor căsătorii, iar 37,7% au fost împotriva. Se aștepta un scor mai strâns, având în vedere că Irlanda este considerată (a fost, cel puțin până acum) o țară conservatoare, cu o puternică influență a Bisericii Catolice, dar previziunile nu s-au împlinit. Democrația a biruit și, într-un filmuleț postat pe internet, am văzut multe strigăte de bucurie, ca și cum Irlanda ar fi câștigat cea mai importantă victorie din istoria ei. Se spune că tinerii s-au mobilizat așa cum nu au mai făcut-o până acum și au tranșat votul în favoarea minorităților sexuale. Cei mulți au dat dreptate celor puțini, arătând că sunt toleranți.

Este deja o practică obișnuită în a tranșa unele aspecte ce țin de viața socială prin referendum. Aruncăm problema în spațiul public, discutăm o vreme despre aceasta, și apoi chemăm oamenii la urne să hotărască. Majoritatea alege, iar minoritatea trebuie să se supună. Totul pare cinstit și logic și cine ar mai îndrăzni să spună „nu” la ceea ce majoritatea a spus „da”? Dar oare chiar majoritatea a hotărât sau a hotărât totuși o minoritate?

Spuneam că apare o problemă în spațiul public. Cine lansează această problemă? Evident că cineva care are interes. Dar ca să o poată lansa are nevoie și de susținere. Încercați fiecare dintre voi să creați o dezbatere pe o anumită temă pe care o considerați importantă și foarte importantă. Veți reuși? Cu siguranță că nu, pentru că aveți nevoie de

susținere, iar aceasta vă va fi refuzată. Pe nimeni nu interesează dacă aveți dreptate sau nu. Veți fi ignorați. A apărea o știre undeva în presă nu înseamnă și susținere. Susținere înseamnă când se fac eforturi constante și insistente în a promova un anumit aspect și o anumită temă.

Cineva a hotărât că problema homosexualității este importantă. Dar nimeni nu era interesat de aceasta, pentru că statisticile spun că numai un procent infim din întreaga populație suferă de această „boală” (undeva sub 3% din populație). Și deoarece interesul nu exista, trebuia creat acest interes. Și cine o putea face? Mijloacele de informare în masă: televiziunea, internetul, filmele, cărțile etc. Dar ale cui sunt acestea? Nu ale unei minorități? Evident că da.

După ce ideea apare în spațiul public cu sprijinul unei minorități, ea trebuie susținută și promovată în așa fel încât percepția majorității, care a fost împotriva acestei noi gândiri și abordări, să fie schimbată. Și cine să sprijine acest demers, care nu este nici ușor și nici ieftin, și care poate fi de lungă durată? Evident că aceeași minoritate care deține mijloacele necesare pentru a o face. Prin urmare, o minoritate hotărăște ce este bine și ce nu, și apoi, cu insistență, promovează această idee și o susține, folosind cele mai subtile căi pentru a o prezenta favorabil felului lor de gândire. Încet, încet, percepția majorității începe să se schimbe și urmează referendumul.

Un vechi dicton latin spune: *Vox populi, Vox Dei*, adică „vocea poporului, vocea lui Dumnezeu”. Și aceasta este o definiție a democrației. Ce nu știm cei mai mulți dintre noi este că noi nu alegem liber și nu hotărâm după capul nostru, chiar dacă așa suntem lăsați să credem. O minoritate hotărăște în locul nostru, iar noi suntem condiționați să acceptăm un mod de gândire care nu ne aparține, deși credem că este al nostru și uneori îl apărăm cu multă determinare și entuziasm, ca să nu zic chiar furie. Așa a hotărât și Irlanda și probabil că așa vom hotărî și noi, dacă Dumnezeu nu va avea milă de noi.

De ce tinerii sunt mai receptivi la aceste schimbări dramatice? Pentru că ei sunt mai expuși mijloacelor prin care pot fi influențați, sunt mai mult timp sub influența acestor mijloace. Nu pentru că sunt mai inteligenți, nici vorbă de așa ceva. O minte o poți configura mai bine cu cât este mai tânără, ca să spun așa, mai maleabilă. Nu este de mirare că presiunea se duce azi chiar asupra copiilor de grădiniță și se caută ca părinții să aibă o influență cât mai redusă asupra lor. Vorbesc despre părinții care încă mai gândesc după un tipar vechi. Vechi, dar sănătos și bun.

Așa că nu majoritatea a hotărât în Irlanda, iar referendumul s-a făcut pentru că se știa care vor fi rezultatele. Irlanda este prima țară care tranșează această problemă prin referendum. Toate celelalte țări care deja au legalizat căsătoriile între persoane de același sex au făcut-o prin hotărâri luate în forurile legislative ale țărilor respective; marea majoritate nu era pregătită și puteau apărea surprize. Este mai ușor să influențezi câteva sute de parlamentari decât o țară întreagă, dar ce lovitură de imagine azi în Irlanda și ce succes pentru susținătorii acestei idei!

Se dovedește că democrația nu este astăzi decât o formă foarte rafinată de dictatură. Câțiva îi influențează pe cei mulți, iar cei ce sunt de altă părere trebuie să tacă sau să suporte rigorile noilor legi. Până la urmă, așa cum în comunism nu aveai voie să vorbești împotriva sau pentru anumite cauze sau convingeri, tot așa va fi acum în dictatura democrației.

Se spune că tinerii sunt un factor de progres. Da, dar nu în aceste condiții în care alții gândesc pentru ei. Rezultatele hotărârilor lor le vor culege ceva mai târziu și probabil mulți vor plânge cu amar.

Se știe, și de aceea au ei o ură atât de mare față de creștini, că cei ce se împotrivesc noilor reglementări și reguli în ceea ce privește relațiile homosexuale sunt creștinii. De unde au creștinii altfel de convingeri? Din ceea ce spune Dumnezeu prin Sfintele Scripturi. Pentru creștini Cuvântul

lui Dumnezeu este normă și nimic nu poate fi mai important decât acest Cuvânt. Problema este că tot mai puțini creștini citesc cu seriozitate acest Cuvânt, tot mai puțini iau aminte la el, tot mai puțini meditează asupra lui și tot mai puțini se lasă călăuziți de el. Scripturile au ajuns să fie neglijate sau văzute prin ochelarii puși de anumite grupări religioase, astfel că tot mai ușor se infiltrează în Biserică idei care intră în contradicție cu Scripturile și care, pe fondul unor învățături greșite despre dragoste și toleranță, deschid ușa pentru lucruri care nu au ce căuta în Biserica lui Cristos.

În felul acesta s-a ajuns ca în multe adunări aspectele ce țin de credință, problemele ce apar, se rezolvă la fel ca în lume, în democrație. Și aici, prin intermediul mass-media, se vehiculează idei noi, moduri noi de a te raporta la credință, la Dumnezeu. Dacă în lume a te opune relațiilor homosexuale și numai a vorbi împotriva lor, fără să ai niciun fel de altă atitudine, a ajuns să fie incriminat și pedepsit de legi și de opinia publică, cel „vinovat” fiind etichetat, în cel mai bun caz, ca retrograd și îngust, în Biserică lucrurile stau la fel. Cei ce nu acceptă noul, introdus cu subtilitate și cu insistență de televiziunile creștine, internet, cărți etc., ajung să fie ridiculați și numiți încuiați și înapoiți, chiar unii care se împotrivesc progresului și lucrării sfinte.

În acest fel lumea a intrat în Biserică și se simte foarte bine. La început a fost tolerată, azi am botezat-o și cântă împreună cu noi, predică împreună cu noi, merge în tabere și la conferințe împreună cu noi, se căsătorește cu noi sau trăiește în curvie cu noi. Nu s-a întâmplat totul dintr-odată. Cândva eram mult mai simțitori și mai sensibili la pericol. Azi am ajuns fără reacție, docili și toleranți, spunând că suntem plini de dragoste. Schimbarea a venit treptat. Cineva a insistat și a avut și mijloacele potrivite pentru a face schimbarea. În urmă cu puțină vreme am văzut cu ochii mei și am auzit cu urechile mele pe un om apreciat ca foarte important în spațiul evanghelic din România spunând, la un post de televiziune creștin, că s-a tot gândit cum să facă ca să

poată ajunge prin cât mai multe biserici din România pentru a-și transmite învățătura. Dar a ajuns la concluzia că este suficient să vorbească la postul de televiziune și toată România va avea învățătura lui. Avea perfectă dreptate.

În acest fel, în bisericile în care Duhul Sfânt a luat cândva decizii și nu ne interesa de majoritate, azi la referendum deciziile le iau oamenii care au fost configurați în timp și care au primit convingeri noi și atitudini care altădată nici măcar nu se puteau lua în discuție, nici măcar imagina. De fapt, în multe aspecte și aici hotărâsc tinerii. Dacă mai vrem să vină la biserică, atunci să le dăm voie să facă ce vor ei. Zilele acestea discutam cu două persoane trecute de cincizeci de ani din Cluj, care s-au întors la credință de vreo doi ani. Îmi spuneau că nu pot înțelege și nu se pot bucura de felul în care se cântă în biserică din care fac parte, ai zice o biserică destul de conservatoare. Imitația muzicii din lume, accentul pus pe instrumentație și gălăgie, lipsa substanței în textele care se agață pe linia melodică pur și simplu le creează o stare de disconfort. Au vorbit și cu păstorul, și răspunsul lui a fost că dacă intervine, tinerii se supără și nu mai vin la biserică. A uitat că Domnul l-a pus păzitor la turmă și că nu este chemat să facă pe placul oamenilor. Tehnici omenești și metode noi de creștere a Bisericii care vin din inteligența omenească (ca să nu spun drăcească) au ajuns să primeze înaintea căilor vechi și bine bătătorite pe care au mers sfinții Domnului vreme de două mii de ani. Vremea în care se spunea în biserici „s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă” a cam apus. Acum doar folosim expresia, căutând să ne legitimăm felul nostru firesc de a gândi și de a trăi.

Niciodată atunci când a condus majoritatea lucrurile nu au mers spre bine. Nici în lume, și nici în Biserică; pentru că cei mulți, și în lume, dar și în biserici, merg pe calea lată, calea toleranței și a firescului.

Primul caz de influențare a opiniei publice, o influențare puternică de 100%, s-a produs în Eden. Trăiau atunci pe pământ doar doi oameni și erau numai două variante.

Amândoi au fost corupți și au ales greșit. Satan, cu abilitate, poate nu chiar cu atât de multă abilitate ca astăzi, dar destul ca să se facă crezut, a prezentat lucrurile în așa fel încât Dumnezeu să fie perceput ca Unul care avea gânduri ascunse și care nu merita să fie ascultat. Populația de atunci a organizat un referendum și a decis: „Satan are dreptate!” Li se părea că aleg bine...

De aceea nu mă interesează ce decretează majoritatea nici în lume, și nici în biserici, dacă decretul lor intră în contradicție cu Dumnezeu. Am și avem Scripturile Sfinte și căile vechi care încă nu sunt pline de buruieni, se mai poate merge pe ele, chiar dacă este mai greu. Dacă tot trebuie să mă las influențat de cineva, pentru că așa sunt și am o nevoie în acest sens, de ce să mă las influențat de o minoritate ocultă (care se legitimează prin majoritate) și să nu mă las influențat de Dumnezeu?

Iată câteva citate despre democrație care pot spune mult mai mult decât am spus eu până acum. Thomas Jefferson, al treilea președinte al Statelor Unite, autor al Declarației de Independență: „Democrația nu este altceva decât puterea mulțimii, prin care 51% din populație poate lua dreptul la ceilalți 49%.” Altceineva, mai aproape de noi, spunea: „Democrația este dreptul de a ne alege propriii noștri dictatori.” Karl Kraus, scriitor: „Democrația înseamnă oportunitatea să fii sclavul fiecăruia.” Și închei cu ceea ce afirma Martin Luther, un adevăr de care avem mare nevoie în aceste zile de democrație: „Eu și cu Dumnezeu formăm majoritatea.”

[Copyright © Dan Bercian. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul *Radio Unison* – www.radiounison.ro. Dan Bercian este prezbiter și secretar de fundație la *Biserica Creștină Evanghelică Harul* din Zalău și redactor la *Radio Unison*. Poate fi contactat prin e-mail la adresa danbercian@gmail.com sau telefonic la numărul 0722277034.]

DOAR ADEVĂRUL NE FACE ȘI NE PĂSTREAZĂ
LIBERI
VIOREL IUGA

Așa cum spuneam într-un material precedent, homosexualii ne agrează mereu și puternic. Pentru că doar Adevărul ne face și ne păstrează liberi, am ales să vă reamintesc că la început NU au existat homosexuali. Dumnezeu a creat omul bărbat și femeie, adică de sex masculin și feminin. Oamenii aveau gen diferit, au acceptat lucrul acesta ca normal, și câtă vreme au fost plăcuți Domnului, fie au trăit singuri, fie au întemeiat familii heterosexuale. Este adevărat că, după momentul neascultării de Dumnezeu, lucrurile au luat-o razna. Datorită păcatului, adică datorită influenței Satanei, omul s-a degradat tot mai mult și, în final, vor apărea oameni care se vor considera homosexuali, vor dori și vor întreține astfel de relații. Numai că Dumnezeu nu va rămâne pasiv. În poporul Domnului ei erau interziși în mod categoric. Încă de la început, când se stabilesc condițiile legământului, Domnul le spune evreilor: „Să nu fie nicio curvă din fetele lui Israel și să nu fie niciun sodomit din fiii lui Israel.” (Deuteronom 23:17) Levitic 18:22 repetă același lucru: „Să nu te culci cu un bărbat cum se culcă cineva cu o femeie. Este o urâciune.” Apostolul Pavel, care era un foarte bun cunoscător al Legii, îi amintește lui Timotei că Legea era categoric împotriva celor ce practicau acest păcat. Legea, spunea el, este „pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb și pentru orice este împotriva învățaturii sănătoase”. (1 Timotei 1:10)

În Noul Legământ, în Biserică, Domnul ridică standardul la un nivel mai înalt și la o trăire mai sfântă. Creștinii erau învățați că homosexualii nu au ce căuta în adunarea sfinților (decât dacă vin să se pocăiască), pentru că ei nu au loc în Împărăția cerurilor. „Nu știți că cei nedreți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta:

nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții...” (1 Corinteni 6:9) Apostolul îi atenționează pe cititori că homosexualitatea, în orice formă a ei, este un păcat împotriva firii și a trupului. „Tot astfel, și bărbații au părăsit întrebuințarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor.” (Romani 1:27) Este ușor de remarcat că, pentru omul lui Dumnezeu, toate aceste practici erau scârboase și neîngăduite. Le privim la fel sau oferim tot felul de circumstanțe și scuze?

Practicarea acestui păcat deci nu are nimic de-a face cu voia lui Dumnezeu sau cu viața poporului sfânt. El a fost preluat de la păgâni. Dumnezeu le-a spus evreilor să nu se încuscrească cu păgânii și nici să nu preia practicile lor păcătoase. Evreii au ascultat, dar nu tot timpul. În funcție de conjunctură, de conducător și de alte aspecte, erau perioade în care poporul ales uita de Dumnezeu și prelua lucruri și practici păgânești. În asemenea perioade de decădere, cronicarul consemnează că a fost preluată și homosexualitatea: „Au fost chiar și sodomiți în țară. Au făcut de toate urâciunile neamurilor pe care le izgonise Domnul dinaintea copiilor lui Israel.” (1 Împărați 14:24) Când veneau trimișii cerului și predicau întoarcerea la Dumnezeu, cei care se pocăiau alungau din țară și homosexualii. „A scos din țară pe sodomiți și a îndepărtat toți idoli pe care-i făcuseră părinții lui.” (1 Împărați 15:12) „El a scos din țară pe sodomiții care mai rămăseseră de pe vremea tatălui său Asa.” (1 Împărați 22:46) Astăzi lucrurile ar trebui să stea la fel. Noi avem același Cuvânt și Același Dumnezeu. El nu Se schimbă. Dacă vrem să trăim vremuri de înălțare și de progres spiritual, să nu ne păgânizăm.

Dragilor, păcatul ne pândește pe toți. Cazul celor din Sodoma ne atenționează că păcatul nu are preferințe de vârstă. „Dar nu se culcaseră încă și oamenii din cetate, bărbații din Sodoma, tineri și bătrâni, au înconjurat casa; tot

norodul a alergat din toate colțurile.” (Geneza 19:4) Suntem atenționați și chemați la veghere toți, deoarece homosexualii nu au bun simț și nu știu de rușine. Profetul Isaia spune: „Înfățișarea feței lor mărturisește împotriva lor și, ca sodomiții, își dau pe față nelegiuirea, fără s-o ascundă. Vai de sufletul lor, căci își pregătesc rele!” (Isaia 3:9)

Așa cum spuneam, profitând de decăderea spirituală, homosexualii intrau, se strecurau în poporul Domnului. Au fost cazuri în care ei au intrat până și în casa Domnului. Cronicarul ține să menționeze că cei ce au făcut reforma „au dărâmat casele sodomiților care erau în Casa Domnului și unde femeile împleteau corturi pentru Astartea”. (2 Împărați 23:7) Eu știu că îi condamnăm aspru pe cei despre care citim aici, dar oare nu ne îndreptăm exact spre aceleași lucruri?

Frații mei,

Păcatul acesta, la fel ca oricare alte păcate, are o singură soluție. Dumnezeu este categoric împotriva homosexualilor, dar prin Evanghelie le oferă și lor șansa pocăinței și a iertării. Știind că ei sunt înșelați de Satana, Domnul îi cheamă la pocăință și îi primește pe cei care se pocăiesc sincer și autentic. Când vorbește de pocăință și de iertare, Domnul nu spune că poate fi iertat orice păcat, mai puțin homosexualitatea. Chiar dacă unora nu le place, realitatea rămâne aceeași: datorită bunătății lui Dumnezeu și datorită Jertfei Domnului Isus, și acest păcat poate fi iertat. Să condamnăm deci păcatul homosexualității, dar să ne rugăm pentru cei prinși în el. Să ne rugăm ca și oamenii aceștia să se pocăiască și să găsească eliberarea. Dacă cei în cauză vor alege pocăința și sfințirea, vor deveni frații noștri. Dacă, în ciuda harului oferit, vor alege să rămână în păcat și în mizerie, soarta le va fi groaznică și veșnică. Homosexualii care nu se pocăiesc ajung în iad, iar el este îngrozitor și veșnic!

[Copyright © 2016 Viorel Iuga. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul www.baptisti-arad.ro.]

EXISTĂ IERTARE ȘI PENTRU TINE...

ANA PAȘCALĂU

De cele mai multe ori, când ne gândim la împăcare, asociem această situație cu o stare de tensiune, de discrepanță, de vină, de culpabilitate în relație cu celălalt. Mă întreb însă de câte ori ne gândim la legătura cu propria persoană și cu conexiunea acesteia cu Dumnezeu.

Isus i-a învățat pe ucenici să se roage: „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău... și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri...” (Matei 6:9, 12). Domnul Isus poziționează relațiile noastre, mai întâi pe verticală cu Tatăl, cu Dumnezeu, apoi pe orizontală, pornind de la propria persoană și validând mai apoi experiența cu ceilalți.

Cum se împacă aceste aspecte cu cei ce se confruntă cu homosexualitatea? Care sunt relațiile lor, care este calitatea acestora cu sinele, cu ceilalți, cu Dumnezeu?

Homosexualitatea este privită ca un comportament disfuncțional, un comportament ce nu este validat de lume în general, dar care prinde din ce în ce mai mult contur în societatea modernă. Se vorbește frecvent despre legalizarea acestor relații. Care este însă perspectiva lui Dumnezeu despre homosexualitate?!

Deseori suntem tentați să îi judecăm aspru pe cei ce se luptă cu problema homosexualității. Pentru unii cetățeni însă, această situație socială nu este de interes. Pe Dumnezeu însă Îl interesează fiecare ființă umană. El este preocupat de starea de bine a fiecăruia dintre noi.

Persoanele care dezvoltă relații de tip homosexual sunt indivizi care experimentează puternic o criză identitară. Comportamentul sexual le provoacă plăcere, dar această plăcere este ceva doar de moment, este asemenea unui drog care, treptat, înlănțuie ființa lor.

Atunci când am lucrat prima dată cu o astfel de persoană, m-am întrebat oare cum aș putea să îi fiu de folos, în așa fel

încât să conștientizeze problema și, treptat, să-și dorească să se vindece. Am ales să Îi cer ajutorul lui Dumnezeu în procesul terapeutic cu aceste persoane. Încă o dată, mi s-a confirmat faptul că Dumnezeu este Creatorul nostru, al tuturor, care ne poate acoperi în dragostea Sa în orice situație ne-am afla. Nimic nu Îl bucură mai mult pe Dumnezeu decât vindecarea unui om de trecutul său murdar și tulbure.

Persoanele homosexuale sunt persoane care au o nevoie puternică de atașament, de afecțiune, de iubire și validare din partea celuilalt. Cea mai mare nevoie a lor rămâne însă dorința de a fi înțeleși, înainte de a fi judecați. Când am ascultat prima dată poveștile unor astfel de oameni, am constatat că ei nu și-au dorit acest tip de comportament sexual, acesta a fost o consecință a suferințelor experimentate în perioade de vârstă anterioare (abuz, neglijare, apariția unui copil în familie care nu are genul dorit de părinți, lipsa iubirii și valorii personale).

M-aș bucura ca fiecare dintre lucrătorii lui Dumnezeu, dar și cei ce dezvoltă un astfel de comportament, să înțeleagă că există soluții: participarea la un grup terapeutic, colaborarea cu un specialist, redefinirea grupului de prieteni și, desigur, credința și convingerea că pot depăși această experiență de viață.

Și David, cuprins în mreața deznădejdii și a dezgustului față de alegerile proaste pe care le-a făcut, înalță o rugăciune către Dumnezeul Cel atotputernic: „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele!... Curăță-mă cu isop și voi fi mai alb decât zăpada... Zidește în mine o inimă curată...” (Psalmul 51:1, 7, 10) Rugăciunea lui validează supremația divină și caracterul desăvârșit al lui Dumnezeu. Prin jertfa de la Calvar, Isus Cristos a răscumpărat fiecare om și încă mai oferă iertare.

Vă invit să vă gândiți la împăcarea dintre voi și Dumnezeu sau, mai bine spus, la relația pe care o aveți cu Dumnezeu. Noi greșim în multe feluri, uneori cu vorba, prin

comportament neadecvat, alteori doar în gând, gândul transformându-se într-o acțiune îndreptată către celălalt.

Celălalt devine oglinda în care ne proiectăm caracterul. Caracterul nostru trebuie să fie o expresie vie a caracterului divin. Nimic bun nu se poate face prin puterea noastră. Conștientizând cu adevărat starea de păcat, de vină, o regretăm, o mărturisim lui Dumnezeu, părăsim păcatul, iar Domnul, în bunătatea Sa, ne acordă grațierea, iertarea.

Iertarea este o formă de eliberare personală, este echivalentă cu experimentarea iubirii, din punctul meu de vedere. Cel ce experimentează iertarea lui Dumnezeu dă drumul trecutului. Iertarea îi permite ființei umane să se înalțe spre cer, adică să meargă mai departe de capătul pistei. Iertarea deschide noi orizonturi, inaccesibile celui ce rămâne la sol. Când ierți, inima ta este suficient de largă pentru a-l primi și pe celălalt înăuntrul ei.

În Apocalipsa 3:20 ne este amintit un lucru: „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.” Ce înseamnă aceasta? În călătoria personală și interioară Domnul Isus nu vă lasă singuri. Este una dintre cele mai dificile călătorii să te împaci cu tine, ca să poți să te împaci și cu ceilalți. Nu se poate vorbi despre iertarea celorlalți, dacă nu experimentați iertarea personală oferită de Dumnezeu.

Odată ce ați fost descătușați de lanțurile disperării și deznădejdii atunci când vine vorba de această problemă a homosexualității cu care v-a împresurat Satan, puteți avea o relație frumoasă cu propria persoană, prin acceptarea a ceea ce sunteți – o creație minunată a lui Dumnezeu. Această acceptare va conduce la relații armonioase cu ceilalți.

Astfel dar, dragi pribege prin această lume: „Nu vă mai gândiți la ce a fost mai înainte și nu vă mai uitați la cele vechi! Iată, voi face ceva nou și-i gata să se întâmple... Pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc...” (Isaia 43:18-19, 4) – dați-vă voie să credeți că lucrurile pot fi diferite și veți fi biruitori...

[Copyright © 2014 Ana Pașcalău. Publicat cu permisiune. Ana Pașcalău este psiholog și psihoterapeut și locuiește în Timișoara. Poate fi contactată prin e-mail la adresa a_pascalau@yahoo.co.uk.]

HOMOSEXUALII VOR O „LEGE INTERNAȚIONALĂ” DAN BERCIAN

În multe țări de pe acest pământ, pentru foarte mulți a fi creștin nu este nimic mai mult decât a aparține unui club în care să te simți bine împreună cu prietenii, crezând că la sfârșit vei avea și un bilet gratuit pentru cer, și o vacanță veșnică pe plaiurile înșorite ale raiului.

Desigur că o astfel de concepție nu are nimic de-a face cu realitatea, cu adevăratul creștinism, și că nicăieri Dumnezeu nu a dat de înțeles că o asemenea variantă ar fi valabilă și demnă de crezare. Cu toate acestea, foarte mulți o cred.

Deși ne fluturăm Scripturile cu elan și emfază și ne place să ne lăudăm că suntem urmașii reformatoarelor care cred toată Scriptura, și că nu avem niciun alt fel de ghid pentru viața aceasta, realitatea este de fapt cu totul alta.

Am reușit „performanța” prin care am apropiat atât de mult lumea de Biserică, încât a face o diferență între acestea două este pentru foarte mulți un efort mult prea mare și tot mai puțini sunt dispuși să-l facă. De fapt, chiar ne-am dorit ca aceste deosebiri să dispară, pentru a fi relevanți, după cum afirmăm. Adevărul este nu că ne-am dorit să fim relevanți, cât ne-am dorit noi o cale mult prea ușoară și lată, și atunci ne-am găsit această scuză.

Problema mare în care am ajuns noi, creștinii, este că pentru credința noastră nu mai vrem să plătim niciun preț. Nu doar cultele istorice oferă credincioșilor o cale ușoară și lată, ci acum și noi, evanghelicii. În țările libere sunt chemați să intre toți pe calea „credinței”, dar nimeni nu mai trebuie să renunțe la nimic. Adevărata convertire, renunțarea la

lume, moartea față de sine, purtarea crucii, umblarea în smerenie și în ascultare de Dumnezeu au ajuns obiecte de muzeu. Cine mai vrea să vadă cum au arătat acestea cândva, după primii ucenici și apostoli, trebuie să ia cărțile vechi și pline de praf ale înaintașilor noștri și să citească. Cum nu mai citește nimeni, nici nu mai avem șansa să cunoaștem.

Tot cu emfază spunem că de fapt noi nu mai citim altceva decât Biblia. Numai că o citim fie pentru a ne liniști conștiința că ne-am făcut partea, fie cu ochelarii de cal pe care ni i-a pus grupul din care facem parte. Și dacă nu pornim bine pe această cale a credinței de la început, avem toate șansele să mergem rătăcind până la final. Pentru că nu doar Martorii lui Iehova nu vor cu niciun preț să se întorcă la adevărul Scripturilor, ci nici alții, care pretind că au o doctrină corectă, conform Scripturilor. Cine învață greșit, dar învață bine această greșeală, greu va recunoaște și se va căi de răul pe care l-a făcut. Cei mai mulți mor cu „adevărul” în brațe.

Dar Dumnezeu este bun și veghează ca să-Și ducă planurile la îndeplinire. El mai dă o șansă și vrea să ne scoată din acest rău în care am intrat prin neveghere.

Așa cum am mai scris și cu altă ocazie, primesc din când în când câte un e-mail din partea lui Harry Miheț, un român plecat de mult de pe meleagurile acestei țări și ajuns în țara tuturor posibilităților. Acolo el este avocat și lucrează pentru *Liberty Counsel*, o organizație care are ca scop apărarea în instanță a creștinilor persecutați din SUA. Oricât vi s-ar părea de ciudat, acesta este adevărul: s-a ajuns ca adevărații creștini să trebuiască a fi apărați în SUA (și nu numai).

În ultima lui scrisoare mi-a scris despre un american pe nume Scott Lively, care a fost dat în judecată într-un tribunal american de un grup de homosexuali din Uganda, grup care se numește *SMUG (Sexual Minorities Uganda)*. *SMUG* îl acuză pe Scott de „crime împotriva umanității”, pentru că Scott a predicat împotriva păcatului homosexual în Uganda în anul 2009.

SMUG susține că „legea internațională” interzice exprimarea opiniei împotriva homosexualității și că această „lege internațională” este mai presus de Constituția Americii, care garantează libertatea cuvântului!

Cazul este unul de o importanță majoră pentru că, în cazul în care *SMUG* ar câștiga, legea unei țări nu ar mai avea nicio relevanță în fața acestei „legi internaționale”, și reprezentanții minorităților sexuale ar putea lua inițiativă împotriva oricărui atac care ar veni pe direcția lor de la creștinii care proclamă adevărul lui Dumnezeu, oriunde în această lume. Deși aceste grupuri radicale ale homosexualilor predică toleranța, Scott primește în fiecare zi mesaje de amenințare cu moartea, așa cum se întâmplă și cu alții care luptă împotriva acestui păcat.

SMUG este reprezentat de un grup mare și puternic de avocați, susținuți de miliardarul George Soros. Cazul a fost deja pe rol și acum se așteaptă verdictul instanței.

Personal nu cred că *SMUG* va avea câștig de cauză în acest caz și cred că nici ei nu se așteaptă la aceasta deocamdată. Dar lupta se va duce pe această direcție și în final, nu știu peste cât timp, este foarte probabil să aibă câștig de cauză.

În SUA deja nu se mai poate predica de o vreme împotriva păcatului. Mai întâi „credincioșii” și-au dat învățători după poftele lor și nu au mai acceptat să se vorbească în adunări împotriva păcatului. Au preferat să se vorbească doar despre dragostea lui Dumnezeu. Rezultatul sunt megabisericile din aceste zile. Oamenilor le place aceasta. Cele mai de succes biserici din SUA și cei mai cunoscuți pastori sunt cei ce predică toleranța și dragostea lui Dumnezeu, fără a vorbi despre adevărata pocăință. Calea pocăinței a fost lărgită în așa fel încât să poată intra pe ea oricine, chiar fără a fi născut din nou. Dacă așa se procedează în adunări, ne putem imagina ce fel de convertiți sunt cei ce umplu până la refuz sălile megabisericilor din

vremurile noastre. Și dacă în biserici nu se mai vorbește despre păcat, cum o să se vorbească în afara lor?

Dar Diavolul, vrăjmașul tuturor oamenilor, nu este mulțumit că în unele locuri a reușit să-i oprească pe credincioși în a mai proclama adevărul, el vrea să oprească aceasta pe întreg pământul.

Mai notați doar că în Franța există un proiect al guvernului socialist de a legifera căsătoriile între homosexuali și posibilitatea ca aceste cupluri să poată adopta copii. Chiar acum, când scriu aceste rânduri, societatea din Franța este divizată și zeci de mii de oameni au ieșit în stradă pentru a protesta împotriva acestei inițiative. Cu toate acestea, reprezentanții guvernului au spus că nu vor ține cont de protestele populației și că legea va fi adoptată fără niciun fel de referendum sau consultare a societății.

Și, ca și cum nu ar fi de ajuns aceasta, socialiștii francezi au anunțat că au pe agendă un „control” al manifestărilor cultelor religioase, pentru a evita „excesele” și „manifestările patologice”. Statul urmează să implementeze un control asupra Bisericii și a organizațiilor laice, pentru a descoperi și „dizolva” orice caz potențial de „patologie religioasă”.

Cred că Dumnezeu Se uită la ceea ce se numește azi creștinism și are o mare durere în inima Lui de Tată. Cununia noastră cu lumea și trăirea în nepăsare și fără nicio grijă în Sion nu Îi pot aduce bucurie. Cred că va face ceva pentru a ne trezi. Și va fi o foarte mare surpriză pentru cei ce au fost învățați de-a lungul anilor că, din starea lor de căldicei, din confortul adunărilor cu aer condiționat și din legănatul pe ritmul muzicii se vor trezi dintr-odată răpiți la cer. În loc de aceasta, va fi un necaz atât de mare, încât nimeni nu ar putea scăpa, dacă nu ar fi scurtat Domnul acele zile din pricina celor aleși (Marcu 13:20). Adică a celor ce au stat treji și au vegheat, care au rămas pe calea îngustă și s-au ținut strâns de adevăr, și care se vor bucura cu Domnul Isus o veșnicie întreagă.

[Copyright © Dan Bercian. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul *Radio Unison* – www.radiounison.ro.]

HOMOSEXUALITATEA

NELU FILIP

Ne-am propus prezentarea unui punct de vedere cu privire la homosexualitate, tocmai pentru că în ultima vreme auzim tot mai mult vorbindu-se despre faptul că tolerarea ei ar constitui un punct roșu pentru România în vederea integrării în structurile euroatlantice. Așa-numitele „voci democratice” ale societății noastre românești pledează pentru neosândirea unor asemenea acte și, mai mult chiar, pentru considerarea actelor homosexuale la același nivel moral cu relațiile normale dintre bărbat și femeie în cadrul căsătoriei.

Din capul locului, vrem să spunem lucrurilor pe nume și să numim homosexualitatea păcat. Această perversiune reprezintă un atac îndreptat împotriva societății, împotriva naturii, împotriva lui Dumnezeu și mai ales împotriva trupului omenesc, care ar trebui să fie un templu al Duhului Sfânt. Fie că vrem să recunoaștem, fie că nu, păcatul homosexualității este unul dintre cele mai mari eforturi pe care le face Satan pentru a distruge societatea și rasa umană.

Deși mulți oameni sunt tentați să creadă că homosexualii s-au născut în acest fel, noi credem că nu așa stau lucrurile. „Nimeni, când este ispitit, să nu zică: «Sunt ispitit de Dumnezeu.» Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău și El Însuși nu ispitește pe nimeni. Ci fiecare este ispitit când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit aduce moartea.” (Iacov 1:13-16) Din acest pasaj scriptural înțelegem că nu Dumnezeu este sursa și autorul răului din om și implicit se face clar faptul că omul devine homosexual atunci când capitulează în fața ispitelor lui Satan, căzând astfel în capcana acestui oribil păcat.

Ceea ce face ca acest păcat să fie periculos pentru societate este faptul că homosexualii caută să recruteze tot mai mulți în rândurile lor. Momindu-i în diverse feluri pe cei tineri, reușesc să înmulțească ei înșiși rândurile celor apăsăți de această plagă. Vrem să accentuăm dar faptul că noi nu credem că cineva s-a născut homosexual, ci că omul poate deveni homosexual atunci când nu se împotrivesc cu tărie ispitelor Celui Rău. Considerăm că acest păcat trebuie osândit cu tărie și oamenii trebuie avertizați cu privire la consecințele nefaste ale căderii omului în acest păcat.

Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, cartea de căpătâi a tuturor creștinilor, prezintă în învățăturile sale argumente concrete care se ridică împotriva homosexualității. Vrem să folosim câteva dintre aceste argumente în rândurile care urmează, tocmai pentru a ne justifica punctul de vedere, pe care ni l-am format privind această perversiune prin prisma standardelor morale așezate de Dumnezeu pentru societatea umană.

Dumnezeu a stabilit pentru om relații heterosexuale. Când Dumnezeu l-a creat pe om, „parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” și le-a poruncit să se înmulțească aducând pe lume copii (Geneza 1:27-28). Creatorul a făcut sexul cu scopul ca el să conducă la relații legitime între soț și soție în cadrul căsătoriei și să folosească perpetuării rasei umane pe pământ.

Canaan a fost condamnat pentru păcatul homosexualității. Chiar dacă textul din Geneza 9 nu arată acest lucru în mod explicit, se pare că Ham, fiul lui Noe, a intrat cu astfel de intenții păcătoase în cortul tatălui său și i-a văzut goliciunea. Blestemul lui Noe a fost pronunțat asupra lui Canaan, fiul lui Ham, tocmai pentru ca noi să înțelegem că acest păcat al homosexualității se răsfânce într-un fel sau altul și asupra celor din jur.

Dumnezeu a pedepsit Sodoma și Gomora datorită acestui păcat. Cuvântul „sodomie”, pe care îl folosim adesea ca sinonim pentru homosexualitate, indică faptul că acest păcat era la el

acasă în Sodoma și Gomora, cele două cetăți surori. Geneza 19:5 arată că oamenii din Sodoma practicau homosexualitatea în mod deschis și tocmai datorită acestui lucru au fost nimicite. E ușor să înțelegem dar că sodomia sau homosexualitatea atrage după sine mânia lui Dumnezeu.

În legea mozaică homosexualitatea era grav osândită. Levitic 18:22 prezintă porunca expresă a lui Dumnezeu: „Să nu te culci cu un bărbat cum se culcă cineva cu o femeie.” În același verset, Dumnezeu califică acest păcat drept „o urâciune”. În versetul 29 din același capitol Scriptura arată că „toți cei ce vor face vreuna din aceste spurcăciuni, vor fi nimiciți din mijlocul poporului lor”. Porunca lui Dumnezeu de interdicere a sodomiei este reluată apoi în Deuteronom 23:17.

Cărțile istorice ale Vechiului Testament prezintă în mod elogios pe împărații care au căutat să stârpească sodomia din țară. Spațiul nu ne îngăduie să dăm exemple de acest fel, dar pentru cei interesați de un studiu mai amănunțit oferim câteva referințe biblice: 1 Împărați 15:12, 1 Împărați 22:46, 2 Împărați 23:7.

Noul Testament, de asemenea, condamnă aspru homosexualitatea. Sunt mai multe pasaje care au ceva de spus împotriva acestui păcat, dar se pare că cel mai concludent este cel din Romani 1:24-27: „De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să-și urmeze poftele inimilor lor; așa că își necinstesc singuri trupurile; căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin. Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase; căci femeile lor au schimbat întrebuințarea firească a lor într-una care este împotriva firii; tot astfel și bărbații au părăsit întrebuințarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor.” Acest pasaj nu mai are nevoie de niciun comentariu, deoarece exprimă în mod cât

se poate de clar dezgustul lui Dumnezeu față de aceste perversiuni.

1 Corinteni 6:9 vine să arate în mod explicit că sodomiții sau homosexualii nu pot avea parte de Împărăția lui Dumnezeu și că sunt sortiți pieirii. Singura șansă de mântuire a celor care practică acest păcat este pocăința, adică renunțarea la aceste practici și întoarcerea la Dumnezeu.

Pe lângă aceste argumente de natură biblică, împotriva homosexualității se ridică și argumente de ordin moral și social. Relațiile sexuale de tip homosexual nu sunt naturale, ci sunt produsul nestăpânirii poftelor. Ca dovadă a faptului că aceste relații nu sunt naturale, să ne întrebăm dacă s-a născut vreodată cineva dintr-un cuplu de homosexuali. De asemenea, când vom înțelege că nimeni nu s-a născut homosexual, vom putea să ne dăm seama că homosexualitatea sfidează ceea ce este natural.

Este important să arătăm că studii de specialitate vin să arate că cei ce practică această perversiune asociază în caracterul lor niște însușiri nedorite în societatea umană. Într-un grad mult mai mare decât la restul oamenilor, în caracterul homosexualilor sunt prezente egoismul, narcisismul, masochismul și ura. Chiar dacă partizanii homosexualității încearcă să arate că, prin comportamentul lor, ei nu afectează în mod negativ societatea, este evident că aceste nedorite caracteristici ale homosexualilor se răsfrâng asupra celor din jur.

Homosexualitatea este o amenințare pentru perpetuarea rasei umane. Dumnezeu a rânduit ca oamenii să procreze ca urmare a relațiilor heterosexuale și nicidecum prin această perversiune.

Practicarea homosexualității este o amenințare pentru viețile oamenilor. Cred că nu este necesar să prezentăm ravagiile pe care SIDA le face între oameni în vremea de acum. Faptul că această necruțătoare boală este răspândită prin acte homosexuale este cunoscut de toată lumea. Din nefericire, boala aceasta a ajuns să-i atingă pe mulți semeni

de-ai noștri tocmai prin intermediul homosexualilor. Astăzi SIDA a atins proporții epidemice și se pare că moartea multor semeni de ai noștri este rezultatul direct sau indirect al practicilor homosexuale. Societatea ar trebui să se protejeze împotriva unor astfel de practici care amenință viețile atâtor oameni.

Spre marea noastră surprindere, națiunea noastră, despre care Nicolae Iorga spunea că „s-a născut în tinda bisericii”, tinde spre acordarea de libertăți de manifestare practicilor homosexuale care, așa cum am arătat, sunt îndreptate împotriva societății și împotriva lui Dumnezeu. Dacă acesta este prețul integrării în structurile europene, oare merită să fie plătit?

Folosim acest prilej pentru a saluta poziția pe care au luat-o ierarhii *Bisericii Ortodoxe Române* în urma hotărârii recente a Guvernului României de a da libertate de manifestare acestor practici păcătoase.

[Copyright © 2015 Nelu Filip. Publicat cu permisiune. Nelu Filip este absolvent al *Christ for The Nations Institute* din Dallas, Texas, al *Institutului Teologic Pentecostal* din București și al *Universității Tibiscus* din Timișoara, specializarea *Jurnalism*. În anul 2005 a deschis *Biserica Poarta Cerului* din Timișoara, pe care o păstorește și în prezent. Este în același timp membru al *Comitetului Executiv al Cultului Creștin Pentecostal*, Președinte al *Comunității Regionale Pentecostale Arad* și Președinte al *Misiunii Creștine Cristos pentru România* din Timișoara, sub auspiciile căreia funcționează *Școala Biblică*. Este căsătorit cu Lidia și tată a patru copii: Angela, Cristi, Anda și Daniela. Poate fi contactat pe pagina www.poartacerului.ro/contact sau telefonic la numărul 0745306431.]

HOMOSEXUALITATEA ESTE PĂCAT!

VIOREL IUGA

Trăim vremuri grele. Dacă cineva ne-ar fi spus lucrurile acestea cu câțiva ani în urmă, nu am fi crezut. Lumea este inundată de homosexuali. Acum nu mai vorbim doar de excepții sau de anumite locuri, precum centrele muncitorești de altădată. Astăzi sunt pline guvernele, partidele, închisorile, cluburile etc. Mass-media nu face excepție. Cei care aparțin acestei categorii fac tot ce le stă în putință ca să își propage ideile și să atragă adepți. Filmele, revistele și talk-show-urile sunt pline de homosexuali sau de susținători ai acestora. Spre rușinea ei și spre nefericirea noastră, homosexualitatea atacă cu înverșunare și bisericile.

Se îngroașă numărul oficialilor care practică și care promovează homosexualitatea ca o alternativă și ca un lucru îngăduit, permis de Dumnezeu. Ce rușine! Ce stare dezgustătoare! Ținând cont de ceea ce spune Scriptura, vreau să vin în fața voastră cu un sfat, cu o rugămintă fierbinte: nu fiți homosexuali! Nu acceptați ideea nici în minte, și nici în trăire. Aveți grijă de dorințele voastre, dar mai ales de dorințele Domnului. El cere sfințire, curăție și normalitate. El cere să trăim pentru ceea ce am fost creați. Apoi cred că este foarte important să fim atenți la relațiile din casele noastre. Nevestelor, nu îi împingeți pe soții voștri spre homosexualitate. Soților, aveți grijă de soții și nu le împingeți spre homosexualitate. Părinților, observați și corectați pornirile păcătoase și înclinațiile rele ale copiilor din fragedă tinerețe. Tinerilor, nu credeți minciunile generației prezente.

Aberații și anormalități au fost dintotdeauna, dar ele au fost pedepsite, nu acceptate, și nici scuzate. Să ne păstrăm curați și concomitent să veghem și să lucrăm la curăția altora. Roagă-te și astăzi ca Domnul să îți dea putere de biruință și să îi ajute pe toți cei care cer sincer eliberarea din această mocirlă devenită pentru unii de curând „oficială”.

[Copyright © 2015 Viorel Iuga. Publicat cu permisiune.
Acest articol a apărut inițial pe site-ul *www.baptisti-arad.ro*.]

HOMOSEXUALITATEA ESTE PĂCAT, ȘI NU BOALĂ VASILE FILAT

Pentru că mulți ani la rând societatea a considerat manifestările homosexuale o boală psihică, oamenii care practică aceste relații caută să dovedească opusul. Societatea nu are dreptate când spune că aceasta este o boală. Dacă am lua în considerare ce spune Dumnezeu în Sfintele Scripturi, am vedea cum definește Creatorul aceste manifestări și, în niciun caz, niciodată nu numește pornirile și manifestările comportamentului homosexual cu cuvântul „boală”. În acest articol vă propun pasaje din Biblie unde Dumnezeu definește ce este homosexualitatea.

Homosexualitatea este o alegere

Prima definiție o găsim în cartea Leviticul, când Dumnezeu dă porunci cu privire la comportamentul sexual corect al omului și definește perversiunile de care trebuie să se păzească oricine. Iată ce spune Creatorul: „Să nu te culci cu un bărbat cum se culcă cineva cu o femeie. Este o urâciune.” (Leviticul 18:23)

Boala este ceva care nu ține de om, în cele mai multe cazuri, omul nu o poate ține sub control, că de altfel nimeni nu dorește să se îmbolnăvească. Aici însă este un imperativ, care spune clar că acest comportament ține de alegerea omului de a se culca sau a nu se culca cu un bărbat cum se culcă cineva cu o femeie. Deci, comportamentul homosexual este o alegere, o urâciune, și nu o boală.

Homosexualitatea este o practică învățată

Spre sfârșitul aceluiași capitol, Dumnezeu face un sumar la toate perversiunile pe care le interzice oamenilor, creaturii Sale, să le practice și spune: „Păziți legile și poruncile Mele, și să nu faceți niciuna din aceste spurcăciuni, nici băștinașul, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru. Căci toate

aceste spurcăciuni le-au făcut oamenii din țara aceasta, care au fost înaintea voastră în ea; și astfel țara a fost pângărită. Luați seama ca nu cumva să vă verse și pe voi țara din gura ei, dacă o spurcați, cum a vărsat pe neamurile care erau în ea înaintea voastră. Căci toți cei ce vor face vreuna din aceste spurcăciuni, vor fi nimiciți din mijlocul poporului lor. Păziți poruncile Mele și nu faceți niciunul din obiceiurile urâte care se făceau înaintea voastră, ca să nu vă spurcați cu ele. Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru.” (Leviticul 18:26-30)

În aceste puține versete, toate perversiunile sexuale enumerate, inclusiv sodomia, sunt numite de cinci ori spurcăciune care murdărește pe oameni, societatea și țara în întregime. Spurcăciune este ceva care repede se transmite și are efect distrugător, adică spurcă. Un alt termen care este folosit aici pentru relațiile homosexuale este „obicei urât”. Nu boală. Un obicei este ceva care se învață și de care apoi nu te poți debarasa, care trece la alții, care poate deveni total acceptabil de societate, și așa a și fost în țara Canaan la momentul când Dumnezeu a hotărât să izgonească acele neamuri stricate prin obiceiurile lor urâte. Boala nu este ceva ce se învață, ca relațiile homosexuale – obicei urât care se învață. Tocmai din acest motiv este datoria fiecărui om de bună credință să facă ce poate pentru a opri acest obicei urât, această spurcăciune, până când nu i-au fost afectați prietenii, rudele, copiii, partenerul...

Iată o evidență a răspândirii acestui obicei murdar, pe care am primit-o chiar de la un homosexual ce a comentat la un articol al meu. El scrie așa: „Domnule preot, las-o mai moale. Eu am o iubită de vreo trei ani, fac sex cu ea regulat, dar mai am și un prieten bun (cel mai bun), uneori mă «giugiulesk» cu el, adică fac sex, dar cu prezervativ, adică nicio șansă pentru SIDA. Îmi place mult, nu mă consider homosexual, poate într-o măsură oarecare bisexual, e treaba mea ce fac acasă.”

Cum a ajuns acest tânăr să practice această groaznică urâciune? Nu spune că ar fi fost născut așa sau că ar fi

bolnav etc. În patima care nu mai are limite și, fiind influențat de „gândirea modernă” potrivit căreia este acceptabil totul, a ajuns acest obicei și parte a comportamentului lui. Imoral este că are prietenă cu care întreține relații sexuale fără să fie căsătorit. Dar, dacă această prietenă a lui, care întreține această relație de curvie, ar afla despre celelalte relații ale lui, ce ar spune ea? Nu ar lua-o groaza? Numai dacă nu a ajuns și ea tot atât de „modernă”... Poate fi și așa, din moment ce își permite să doarmă cu un bărbat în calitate de prietenă, și nu de soție. Cum vedeți, relațiile homosexuale nu sunt boală, ci urâciune, lucru scârbos, spurcăciune și obicei urât, care se învață și trece repede la alții.

Homosexualitatea este o patimă scârboasă

La Epistola lui Pavel către Romani, Dumnezeu mai adaugă la definiția a ceea ce azi este numit de unii „orientări sexuale netradiționale”. Iată cum scrie Cuvântul lui Dumnezeu: „Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase; căci femeile lor au schimbat întrebuintărea firească a lor într-una care este împotriva firii; tot astfel și bărbații au părăsit întrebuintărea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rățacirea lor.” (Romani 1:26-27)

Deci, ceea ce oamenii numesc „orientare sexuală netradițională”, Dumnezeu numește „patimă scârboasă”. Patimă este o dorință rea care caută să fie satisfăcută cu orice preț, fără să-i pese de consecințe și de efectul pe care îl are asupra persoanei sau asupra celorlalți. Și așa sunt relațiile homosexuale. Când citești statisticile, te ia groaza în ce mizerie trăiesc acești oameni și câtă nenorocire își aduc lor și celorlalți din jur. Prin toate organizațiile și manifestațiile așa-zise de „informare”, nu fac altceva decât aprind și la alții aceste „patimi scârboase”. Mai departe, în același text din Epistola către Romani, Dumnezeu definește relațiile

homosexuale ca unele care sunt „împotriva firii”, pentru că firesc pentru om este să întrețină relații sexuale cu un partener de sex opus, și nu cu cineva de același sex. Aceasta este împotriva firii. Deci, nu este boală, ci perversiune sau, cum mai sunt definite aici, în acest pasaj, „lucruri scârboase”.

Concluzia pe care și-o va face oricine iubește adevărul este că relațiile homosexuale nu sunt boală mintală sau fizică, ci practici pe care omul le alege, care se învață, care devin obicei, care se transmit, se răspândesc și duc pe oameni la nimicire.

Dumnezeu urăște această practică urâcioasă, dar iubește pe oamenii care sunt creația mâinilor Lui, dar se dedau la aceste urâciuni. Atât de mult iubește Dumnezeu pe toți oamenii și pe cei ce trăiesc în aceste obiceiuri urâte, „... că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu. Și judecata aceasta stă în faptul că odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul, urăște lumina și nu vine la lumină, pentru ca să nu i se vădească faptele. Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumină, pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu.” (Evanghelia după Ioan 3:16-21)

Dumnezeu să ne ajute să facem alegeri înțelepte, ca să umblăm în lumină și adevăr, ca să nu fim judecați, ci să avem parte de darul vieții veșnice.

[Copyright © 2016 Vasile Filat. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul www.moldovacrestina.md (*Moldova Creștină*). Vasile Filat este pastor al Bisericii Buna Vestire din Chișinău, este Director pentru Eurasia la *Precept Ministries International*, conduce *Asociația Învățătură din Cuvânt – Precept Ministries* din Republica Moldova, organizează seminariile și conferințele. În

aprilie 2007 a lansat site-ul www.moldovacrestina.md (*Moldova Creștină*), unde a oferit răspunsuri din Biblie la peste cinci mii de întrebări adresate de cititori. În 2012 a publicat cartea *Ce spune Biblia despre homosexualitate*. Este căsătorit cu Anastasia și tată a trei copii. Poate fi contactat prin e-mail la adresa contact@moldovacrestina.md.]

HOMOSEXUALITATEA NU MAI ESTE ÎN UMBRĂ, NU
MAI ARE RUȘINE, NU MAI ESTE TIMIDĂ ȘI NICI NU
ÎȘI PROPUNE SĂ TACĂ
VIOREL IUGA

M-am rugat, am lucrat la evanghelizarea lor, am scris, am manifestat, am vorbit, am argumentat, am predicat, dar nu suficient. Chiar dacă încerc să îi las în pace și să mă ocup de alte lucruri, după o perioadă îmi reapar în cale. Nu îi caut și nici nu îmi propun să mă ocup de ei. Pentru mine, subiectul este clar și de-a dreptul scârbos: homosexualitatea este păcat! Ea nu poate fi scuzată și nici nu va putea fi acceptată vreodată în lumea oamenilor cu teamă de Dumnezeu. Mai mult, ea nu trebuie lăsată să pară mai puțin periculoasă și mai puțin draconică.

Observând că atunci când este vorba de păcate, lumea creștină contemporană începe să evite limbajul direct, m-am întrebat: De ce să folosim un limbaj frumos pentru păcate grosolane și urâte? Ca să nu mai pară așa de păcătoase? Pentru că se simt ofenșați păcătoșii? Pentru ca să aibă diavolul mai puțin de lucru? Nu știu de unde și de la cine se inspiră cei care vin cu tot felul de eufemisme, dar privind la Domnul Isus, am observat că, în limbajul Lui, dracul este drac, păcatul este păcat, homosexualul este homosexual, curvia este curvie, mincinosul este mincinos, lacomul este lacom, pedofilul este pedofil, fățarnicul este fățarnic etc. Așa va fi și în materialul prezent.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, voi încerca să vorbesc în dragoste, dar să spun lucrurilor pe nume. Nu mi-am propus

să dezbat subiectul, dar am revenit la el, deoarece nu mă lasă în pace. Indiferent unde aş vrea să îmi trăiesc viaţa şi indiferent cu ce sunt ocupat, subiectul încearcă să îmi invadeze viaţa şi să distorsioneze societatea în care îmi desfăşor activitatea. S-a întâmplat din nou, recent. Am auzit ştirile, am vizionat câteva documentare şi m-am înfuriat. Auzind şi văzând ce se întâmplă în lume, m-am întăratat şi m-am întreatat: Cum am putut ajunge noi, societăţile creştine, aşa? Cum de guverne întregi au luat-o razna şi nu mai ţin cont nici măcar de demnitatea omului? Că nu mai ţinem cont de Scripturi, am înţeles de mult. Că în lumea creştină europeană, în majoritatea ei, nu mai are loc un Dumnezeu sfânt, se vede. Că luăm Biblia şi facem ce ne place cu ea, este deja un lucru învechit. Dar să nu mai avem nici măcar un pic de demnitate, aceasta mi se pare prea de tot.

Apoi, m-am oprit şi mi-am zis: Dar oare de ce sunt aşa de surprins? Nu am fost avertizaţi în repetate rânduri că, dacă nu ţinem cont de Dumnezeu şi de principiile sănătoase enunţate Scripturi, vom ajunge în voia minţii noastre blestimate? Adevărat, ni s-a spus, dar nu am crezut. Lumea în care trăim s-a comportat faţă de Creatorul ei aşa cum i-a plăcut, iar acum culegem roadele în mod vizibil. Homosexualitatea nu mai este în umbră, nu mai are ruşine, nu mai este timidă şi nici nu îşi propune să tacă. Ea vorbeşte cât se poate de tare, cât se poate de oficial şi cât se poate de mândru. Ea şi-a scris „cântecul” bine de tot şi îl cântă peste tot. „Cântecul homosexualilor” este intonat pe toate tribunele lumii. El este fredonat de cei mari şi de cei mici. El este solfegiat în diferite armonii şi în diferite locuri, dar peste tot are acelaşi scop: să fie auzit, crezut şi acceptat de cât mai mulţi. Auzindu-l, din nou, am decis să nu tac. Am ales să scriu şi eu „un cântec” şi să îl lansez pe piaţă. Nu ştiu cine îl va auzi, nu ştiu de câţi va fi crezut şi de către cine va fi crezut. Nu ştiu dacă va primi de la cineva vreun *like*, dar nici nu mă interesează aşa de mult.

Vreau, din nou, să nu mă fac vinovat de tăcere, de păcatul tăcerii. Așa cum am spus la început, nu mă voi lăsa prins prea mult de subiectul acesta. Nu voi investi mult în el și nici nu voi încerca să fiu precum cei pe care îi condamn. Privind la Mântuitorul, am observat că El nu a umblat din casă în casă să îi caute pe oameni. El nu a forțat pe nimeni să vină la întâlnirile Lui și nici să Îi asculte mesajul. Celor care au dorit însă, Domnul a fost dispus să le spună mereu adevărul.

Cu limitele recunoscute și cunoscute, încerc să fac la fel. Încerc să scriu pentru cei care vor alege să citească. Încerc să mai spun încă o dată adevărul pentru cei care sunt interesați de el. Mă rog lui Dumnezeu ca mesajul acesta scris, „cântecul” acesta să ajungă apoi la cât mai mulți, să fie înțeles de cât mai mulți și „cântat” de cât mai mulți. De ce nu îmi propun să fie ascultat, crezut și trăit de toți? Pentru că așa ceva nu s-a întâmplat niciodată. În fiecare generație, oamenii au ales ce să audă, ce să creadă și ce să trăiască. Așa va fi și acum. Rugăciunea mea este ca mulți dintre cei care vor citi aceste rânduri să le folosească pentru binele sufletului și pentru binele trupului lor. Apoi, dacă le vor folosi și la binecuvântarea altora, fericite de ei.

Compătimindu-i pe păcătoși, dar condamnând păcatul,
Viorel Iuga

[Copyright © Viorel Iuga. Extras din cartea autorului *Cântecul homosexualilor*, apărută la Editura Ramira din Arad în anul 2014. Publicat cu permisiune.]

HOMOSEXUALITATEA: PĂCAT SAU „BOALĂ GENETICĂ”?

LIVIU RAD

1. Definiție

Homosexualitatea este o orientare sexuală caracterizată de atracția estetică, romantică sau sexuală dintre două persoane de același sex.

Termenul se referă la ambele sexe. În trecut bărbații care aveau relații cu alți bărbați se numeau sodomiți sau pederastați, iar femeile, lesbiene. În ultima perioadă se folosește termenul de origine engleză „gay”, care desemnează nu doar aspectele sexuale, ci și relațiile complexe din cadrul acestei orientări (stil gay, filme gay, experiențe gay, cărți gay, pictură gay etc.).

Proporția persoanelor homosexuale în populația generală este de aproximativ 3% și cuprinde toate categoriile sociale, vizând persoanele cu comportament homosexual. Orientarea homosexuală însă poate fi întâlnită la un procent mai mare din populația generală.

Identitatea modernă homosexuală este în mare parte un produs al emancipării, începând cu secolul XIX și continuând cu mișcările sociale din New York din anul 1969 și din diverse țări europene, în special Olanda. Comportamentul homosexual este însă mult mai vechi, întâlnindu-se încă din perioada antichității.

2. Cauzele homosexualității

Nu există o cauză a homosexualității identificată științific. Considerată inițial ca o tulburare psihică și tratată ca perversiune sexuală, în prezent homosexualitatea este abordată ca o simplă orientare sexuală și este scoasă de pe lista tulburărilor psihice de către *Asociația Psihiatrilor Americani*.

Din punct de vedere științific, orientarea homosexuală, ca și cea heterosexuală, este rezultatul mai multor factori: ereditatea, statusul neuroendocrin, precum și procesul de învățare și socializare. Perioada critică care influențează comportamentul sexual de mai târziu este reprezentată de primii ani ai copilăriei, când impactul familial, dezvoltarea psihologică și mecanismele sociale de învățare pot fi definatorii pentru orientarea sexuală. Relația părinte-copil, tipurile de relații intrafamiliale, alte experiențe timpurii pot determina opțiunea pentru homosexualitate.

Din punct de vedere biblic, cauzele care duc la această stare nefirească sunt:

❖ Neacordarea gloriei cuvenite lui Dumnezeu: „...măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu...” (Romani 1:21)

❖ Pierderea atitudinii de mulțumire. „... nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit...” (Romani 1:21)

❖ Întunecarea inimii: „... s-au dedat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat.” (Romani 1:21)

❖ Pierderea adevărului: „S-au fălit că sunt înțelepți și au înnebunit.” (Romani 1:22)

❖ Continuarea degradării morale: „De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poștele inimii lor... i-a lăsat în voia unor patimi scârboase... s-au aprins în poștele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor.” (Romani 1:24-27)

❖ Abandonați de Dumnezeu: „Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestamate, ca să facă lucruri neîngăduite.” (Romani 1:28)

❖ Plini de toată necurăția: „Măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri sunt vrednici de moarte, totuși... le fac...” (Romani 1:32)

Biblia afirmă clar că homosexualitatea este un păcat care Îl ofensează pe Dumnezeu și care atrage judecata și pedeapsa divină: Genesa 19:1-11; Levitic 18:22 și 20:13; Judecători 19:22-25; 1 Corinteni 6:9; 1 Timotei 1:9-10.

3. Efectele homosexualității

Deși comunitățile homosexuale nu conțin să exalte, să sublinieze beneficiile homosexualității în pofida promiscuității, nefericirii și violenței specifice, adevărul este că homosexualii sunt nefericiți și că orientarea lor tinde să le umbrească fiecare domeniu al vieții.

❖ Homosexualii regretă faptul că nu au copii și se simt neîmpliniți, dorind să înfieze copii sau recurgând la modalități de fecundare in vitro și la o mamă purtătoare, fapt care denotă cât de aberant este acest stil de viață. Prin absurd, dacă întreaga societate umană ar adopta acest stil de

viață, istoria umanității s-ar încheia odată cu generația noastră.

❖ Practicile homosexuale sunt o amenințare a vieții și prin răspândirea unor boli letale ca, de exemplu, SIDA, întâlnită în proporție de 60% în rândul homosexualilor, din totalul cazurilor de SIDA. Un studiu efectuat în SUA evidențiază faptul că peste 50% dintre cazurile de sifilis se întâlnesc la homosexuali, iar hepatita B este de până la 50 de ori mai frecventă la homosexuali decât la heterosexuali. Hepatita A, amoebiaza, shigelloza și giardioza sunt atât de frecvente în rândul homosexualilor, încât medicii numesc aceste boli „sindromul intestinelor homosexuale”.

❖ Această situație se datorează promiscuității sexuale: o treime din numărul homosexualilor au avut peste 1000 de parteneri sexuali în decursul vieții.

❖ Stilul de viață homosexual duce, de asemenea, la alte forme de deviații sexuale, dintre care multe sunt abuzive în raport cu ceilalți și abuzive cu propria persoană.

❖ Efecte emoționale și psihologice (vinovăție, singurătate, dezgust de sine etc.).

❖ Relații dificile cu oamenii și imposibile cu Dumnezeu (cu excepția pocăinței!).

4. Consilierea homosexualilor

Cu toate că homosexualitatea reprezintă gradul maxim de pervertire al naturii umane, ea nu este un păcat mai grav decât altele, în raport cu mântuirea: „Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malabii, nici sodomiiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6:9-10)

Schimbarea și recuperarea homosexualilor se poate face în aproximativ 30% dintre cazuri, cu condiția ca homosexualul consiliat să prezinte următoarele caracteristici: onestitate, dorință de schimbare, ruperea oricărui contact cu partenerii care îl ispitesc să continue comportamentul homosexual, evitarea drogurilor și alcoolului, realizarea unei

relații nonsexuale cu consilierul de același sex, acceptarea dragostei creștine, diferită de prietenii sau contactele sexuale, neimplicarea profundă în comportamente sau atașamente homosexuale, dorință fierbinte de a evita păcatul și de a-și consacra viața, cu toate problemele ei, lui Isus Cristos.

În consiliere este foarte importantă conștientizarea homosexualului că nu este o persoană bolnavă și că poate obține iertarea lui Dumnezeu și restaurarea morală, spirituală, familială și socială: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1:9)

Factorii care contribuie la schimbarea comportamentului homosexual sunt: iertarea lui Cristos, ajutorul Duhului Sfânt și implicarea celui consiliat în acțiuni pozitive, după voia lui Dumnezeu. În procesul consilierii trebuie făcută distincția între practica homosexuală și tendințele homosexuale. Activitățile homosexuale pot fi stopate, însă tendințele homosexuale sunt dificil de eradicat.

Este foarte importantă condamnarea păcatului, și nu a persoanelor homosexuale, cu care trebuie dezvoltată, de către consilier, o prietenie fără implicații sexuale (dragoste creștină).

5. Prevenirea homosexualității

❖ Mediul familial sănătos și educație biblică în ceea ce privește rolul familiei heterosexuale.

❖ Informații corecte asupra homosexualității; evitarea homofobiei, dar și a atitudinilor liberale. Judecarea homosexualilor și respingerea lor îi împinge în brațele cercurilor homosexuale, iar negarea păcătoșeniei actelor și comportamentelor homosexuale încurajează dezvoltarea acestui păcat. O mare importanță are cultivarea castității în afara căsătoriei, precum și dezvoltarea autocontrolului de sine.

6. Concluzii

Problema homosexualității este complexă: deși este un păcat condamnabil, el poate fi iertat.

Homosexualii nu sunt bolnavi, homosexualitatea nu este determinată genetic, ci este o condiție denaturată, o pervertire a sexualității normale, datorată căderii în păcat. Dumnezeu a creat sexul pentru utilizarea lui în contextul unei relații heterosexuale, monogame. Practicile homosexuale sunt contrare modelului de viață instituit de Dumnezeu pentru ființa umană, fiind numite nefirești, impure, rușinoase, indecente, perverse, o urâciune. Vechiul Testament le consideră o ofensă capitală la adresa lui Dumnezeu, iar Noul Testament le tratează ca motive de excomunicare. Apostolul Pavel a declarat că niciun homosexual nu va moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

În calitate de creștini, chiar dacă urâm păcatul și-l condamnăm, trebuie să-l iubim pe păcătos. Homosexualii trebuie consiliați adecvat, ajutați să se schimbe prin puterea vindecătoare a Evangheliei și a nașterii din nou.

[Copyright © 2010 Liviu Rad. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul www.cuvantuladevarului.ro (*Cuvântul Adevărului*). Liviu Rad este pastor al Bisericii Pentecostale Betania din Deva și medic primar de medicină internă. Poate fi contactat prin e-mail la adresa liviu.rad@betania-deva.ro sau telefonic la numărul 0720033395.]

HOMOSEXUALITATEA ȘI CĂSĂTORIILE HOMOSEXUALE... PUNCT DE VEDERE VALER PAUL

Mi s-a cerut un punct de vedere asupra homosexualității și a căsătoriilor între persoanele de același sex. Mi s-a părut cel mai corect să răspund că eu nu am un punct de vedere, însă, **ca și creștin**, având ca Domn pe Isus Cristos Domnul, este normal să-mi însușesc ceea ce spune El în această privință, așa că **da, homosexualitatea este păcat**, ba mai

mult de atât, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. (*Levitic 18:22 – Să nu te culci cu un bărbat cum se culcă cineva cu o femeie. Este o urâciune.*) Însă, ca orice păcat, **este solvabil prin pocăință** – schimbarea modului de a gândi și acționa – prin jertfa Domnului Isus Cristos.

Mai mult de atât, așa spune că homosexualitatea **nu** este doar o ofensă – păcat – la adresa lui Dumnezeu, ci **este o contestare directă a Lui ca și Creator** – bărbat, femeie, familie.

Însă căsătoria între persoanele de același sex duce lucrurile la extrem printr-o decizie de a trăi în păcat **pe viață** – căsătoria, familia fiind un legământ pe viață – și duce implicit la o excludere din viața acestor persoane a Mântuitorului.

Cel mai greu îmi este să înțeleg ce caută un asemenea cuplu în Biserica lui Cristos și încă pentru binecuvântare, acest lucru fiind **o sfidare** a lui Dumnezeu.

Dar să revin la întrebarea inițială... dacă am un punct de vedere asupra homosexualității și a căsătoriilor homosexuale? **DA**, am îmbrățișat punctul de vedere al Creatorului și acesta este și punctul meu de vedere – homosexualitatea (și aici vorbesc în egală măsură de relațiile *bărbat-bărbat* sau *femeie-femeie*) este un păcat, un lucru scârbos, iar căsătoria între persoane de același sex, o declarație de a trăi în păcat până la moarte, așa că din partea mea ca pastor și a bisericii noastre aveți un mare **NU** la toate capitolele enunțate mai sus.

P.S. Dacă bunicii noștri au tot așteptat să vină americanii pentru a-i elibera, însă ei nu au venit, eu le spun acestora să stea acasă cu această *libertate de a păcătui*. Și dacă scutul antirachetă nu-i face pe ruși să tremure, cu atât mai mult o hotărâre a unei înalte (întinate) *Curți de Justiție nu Îl mișcă pe Dumnezeu de pe tronul Lui și din poziția de Creator*.

Pe de altă parte, suntem alături de Biserica lui Cristos din America și de fiecare cetățean american care este pus în

situația de a vedea cum valorile dragi lui sunt aruncate în lada de gunoi a democrației prost înțelese.

[Copyright © Valer Paul. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul www.filadelfiabm.ro. Valer Paul este pastor la *Biserica Filadelfia* din Baia Mare. Poate fi contactat prin e-mail la adresa valipaul@filadelfiabm.ro sau telefonic la numărul 0724353615.]

HOMOSEXUALITATEA, UN SUBIECT INABORDABIL ÎN BISERICĂ?

MARIAN

Multă pace acelorora care sunt creștini și un călduros salut tuturor! Sper să fi citit toate postările pe care le-ați publicat și astfel să pot fi în măsură să pot spune câte ceva despre subiectul acesta devenit tabu în cercurile creștine: pornografia homosexuală.

Știu și cunosc foarte bine cercurile evanghelice și modul dumnealor de a fi incapabili (iertat să-mi fie termenul) de a putea veni în ajutorul tuturor acelorora care suferă enorm în urma acestui păcat teribil. Nu doresc să judec pe nimeni pentru calitățile sau imperfecțiunile sale, dar pe site-ul *Contra Curentului* se abordează situația multor tineri care, pur și simplu, sunt lăsați pradă lupilor de afară. Sunt abandonați și mai apoi marginalizați.

Sunt foarte supărat pe acest fel de comportament așa-zis creștin, care de altfel nici pe departe nu este, dar cum eu nu am putere să schimb mentalitatea oamenilor, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să-L las pe Bunul Isus să rezolve această latură a problemei.

Dar acum vreau să trec la ceva mai practic. Dragii mei tineri, de fapt problema se rezumă în identificarea răului. Și anume că acest păcat, îl numim așa căci Isus așa Îl definește, nu este altceva decât amprenta foarte puternică și atroce a unei categorii de duhuri demonice. Există vindecare și încă cum!

Mă explic: odată ce am venit la cunoștința că acest rău din viața mea se datorează unei entități demonice, voi merge la rădăcina lui. Prin a identifica cum ați intrat în contact cu acest păcat (cu aceste duhuri), recurgând la mila lui Isus, ajutându-vă să vă aduceți aminte când și unde și cu cine ați avut primul contact de genul acesta. După acest prim pas făcut, cereți-I lui Isus să vă dea un creștin adevărat, autentic și de toată încrederea, ca să puteți să vă destăinuiți (mărturisi) în toată libertatea și amănunțit.

Acesta fiind al doilea pas, vom trece la al treilea pas, și anume la acțiune. Aici voi trata actul vostru volițional de a fi eliberat. Vă trebuie doză dublă pentru a vrea să fiți cu adevărat liberi. Odată luată decizia, luați de mână pe acest creștin sau pe acești creștini și dați-le toată libertatea pentru a putea să mijlocească pentru voi cu putere și determinare, pentru a scoate demonii care v-au stăpânit.

Cu multă afecțiune,
Marian

ÎN TIMP CE NOI DORMEAM...
SAMUEL TUȚAC

Cum am ajuns aici? Cum a fost posibil ca o minoritate de 2% să fie atât de influentă? Aceste întrebări frământă mințile creștinilor din toată lumea după „Vinerea Neagră” a familiei. E dureros de simplu: o minoritate bine organizată poate prelua controlul. Deci, cum am ajuns aici și când s-au întâmplat toate acestea?

... în timp ce noi dormeam...

... în timp ce ne vedeam de luptele noastre pentru putere și de politica noastră bisericească...

... în timp ce ne demolam liderii adevărați și distrugeam orice umbră de autoritate...

... în timp ce răspândeam cu entuziasm bârfe și lucruri neadevărate unii despre alții...

... în timp ce, roși de invidie, nu eram în stare să lucrăm unii cu alții...

... în timp ce făceam tot ce ține de noi să ne alungăm copiii și tinerii din biserici pentru că nu sunt dispuși să înghită ipocrizia noastră...

... în timp ce cu bună știință ne distrageam familiile...

... în timp ce noi dormeam...

Faceți lucrul acesta, știind ce vremuri sunt: este ceasul să vă treziți din somn... (Romani 13:11, NTR)

[Copyright © 2015 Samuel Tuțac. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul www.baptist-tm.ro.]

LECȚIA MASACRULUI DE LA ORLANDO PENTRU HOMOSEXUALI, TERORIȘTI ȘI TOȚI CEILALȚI VASILE FILAT

Prin acest articol vin să-mi exprim condamnarea actului de terorism care a fost săvârșit de Omar Mateen împotriva homosexualilor și lesbienele din Orlando la 11 iunie și în urma căruia au fost omorâte patruzeci și nouă de persoane și cincizeci au fost rănite. Aduc condoleanțe tuturor membrilor de familie, rudelor și tuturor celor care și-au pierdut pe cineva din cei dragi în acest masacru. Cât de mare trebuie să fie durerea celor care înțeleg implicațiile și consecințele eterne ale păcatului homosexualității și care s-au rugat și au făcut tot efortul ca să-i scape pe cei dragi de la pierzarea veșnică! Acum, când știu că nu mai este nicio șansă pentru mântuirea victimelor acestui masacru, durerea lor trebuie să fie însutită.

Unde se află sufletele victimelor și al criminalului?

Nu putem ști care au fost motivele reale ale teroristului când s-a hotărât la săvârșirea acestei crime groaznice. Homosexualitatea este un păcat mare, oricât ar încerca comunitatea LGBT să ne convingă că este normalitate, dar omorul este un păcat tot atât de mare și aduce după sine

aceeași pedeapsă. Indiferent care au fost concepțiile anterioare ale victimelor și ale criminalului despre viața de după mormânt, în timpul masacrului de la Orlando toți au plecat din această viață și destinația lor următoare este Locuința morților, care se află în adâncul pământului. Acesta este un loc de chin pentru toți păcătoșii care au respins mântuirea prin Cristos Isus și nu au primit adevărul Evangheliei. În Locuința morților toți sunt chinuiți în foc și văpaie. Așternutul lor este din viermi și viermii îi acoperă. De acum înainte, cea mai mare dorință a lor va fi să le ofere cineva apă și le-ar aduce ușurare dacă cineva le-ar unge buzele cu câteva picături de apă. Așa scrie în Cuvântul lui Dumnezeu. În Locuința morților ei vor îndura aceste chinuri groaznice până va fi ziua mare de judecată a lui Dumnezeu, care va fi cel puțin peste 1007 ani de la venirea Domnului Isus Cristos ca să-și răpească Biserica. Apoi, și victimele, și Omar Mateen, se vor înfățișa înaintea lui Dumnezeu ca să fie judecați după faptele lor. Vor fi aduse cărțile unde au fost înregistrate faptele, vorbele și gândurile de pe întreg parcursul vieții lor. Va mai fi adusă și Cartea Vieții Mielului, ca să se convingă că numele lor nu sunt scrise acolo, pentru că au refuzat să creadă și să primească Evanghelia Domnului Isus Cristos și să devină ucenicii Lui. De la acea judecată vor fi aruncați în iazul de foc și de pucioasă, care este moartea a doua și unde vor fi chinuiți în vecii vecilor.

Iată de ce trebuie să-i plângem pe acești oameni și să ne fie mare durerea pentru ei, căci nu mai este nicio posibilitate de a întoarce înapoi lucrurile. După moarte, pocăința nu există și nici ei, nici noi nu mai putem schimba ceva.

Dacă ești homosexual, lesbiană sau terorist...

Dacă ești homosexual sau lesbiană, sau dacă ești terorist și ai ajuns să citești aceste rânduri, gândește-te bine la soarta ta după ce vei pleca din această viață. Sau poate crezi că mai ai timp? Dar oare nu gândeau așa și acele patruzeci și nouă de suflete scumpe înaintea lui Dumnezeu, care au fost

împuşcate sâmbătă în Orlando? Crezi că se aştepta vreunul din ei să moară? Sau crezi că a venit vreunul din ei acolo pentru a muri? Grăbeşte-te şi împacă-te azi cu Dumnezeu, ca să-ţi mântuieşti urgent sufletul.

Dacă eşti terorist şi ai ajuns să citeşti aceste rânduri, trebuie să înţelegi bine că ura din inima ta şi omorul sunt păcate tot atât de groaznice ca şi homosexualitatea pe care o condamni. Oricâte rele ai făcut până acum, dacă te vei pocăi din toată inima, vei primi iertare. Alege dragostea, căci Dumnezeu este dragoste, şi cine nu are dragoste nu L-a cunoscut pe Dumnezeu.

Dacă NU eşti homosexual, lesbiană sau terorist...

Pentru restul oamenilor care nu sunt nici homosexuali, şi nici terorişti, să nu credeţi că lista păcatelor este cuprinsă doar din acestea două, care acum sunt pe prima pagină a tuturor ziarelor şi pe site-urile de noutăţi. Beţia, curvia, mândria şi multe altele sunt tot atât de grave şi, oricare ar fi păcatele de care eşti robit, plata pentru ele este moartea. Dacă nu credeţi din toată inima în Evanghelie şi în Domnul Isus Cristos, aceeaşi soartă vă aşteaptă. Când Domnul Isus a muştră cetăţile în care fuseseră făcute cele mai multe din minunile Lui, pentru că nu se pocăiseră, a zis: „Vai de tine, Horazine!», a zis El. «Vai de tine, Betsaido! Căci, dacă ar fi fost făcute în Tîr şi Sidon minunile care au fost făcute în voi, de mult s-ar fi pocăit cu sac şi cenuşă. De aceea, vă spun că, în ziua judecăţii, va fi mai uşor pentru Tîr şi Sidon decât pentru voi. Şi tu, Capernaume, vei fi înălţat oare până la cer? Vei fi coborât până la Locuinţa morţilor; căci, dacă ar fi fost făcute în Sodoma minunile care au fost făcute în tine, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de astăzi. De aceea, vă spun că, în ziua judecăţii, va fi mai uşor pentru ţinutul Sodomei decât pentru tine.»” (Matei 11:20-24)

Ce lecţie trebuie să înveţe creştinii?

Când vedem cum comunitatea LGBT îşi avansează agenda, când suntem învinuiţi de homofobie şi de alte rele pentru faptul că proclamăm adevărul biblic despre

homosexualitate, de multe ori suntem tentați să renunțăm a mai vorbi și să ne retragem. Masacrul de la Orlando trebuie să ne convingă încă o dată cât de important și urgent este să proclamăm Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă ne pasă de oameni, dacă îi iubim pe homosexuali, pe teroriști și pe tot restul oamenilor, atunci nu putem sta nepăsători și muți. Trebuie să le vestim Evanghelia mântuirii. Și ce dacă ne resping și ne învinuiesc de toate relele? Oare nu ne-a avertizat Domnul Isus că așa va fi? Pentru că îi iubim și ne pasă de ei, trebuie să le spunem adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu, ca să fie mântuiți. Așa să ne ajute Dumnezeu.

[Copyright © 2016 Vasile Filat. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul www.moldovacrestina.md (Moldova Creștină).]

MANIFEST ÎMPOTRIVA HOMOSEXUALITĂȚII CLAUDIU LULCIUC

Manifest Împotriva Homosexualității este un cuvânt îndrăzneț îndreptat către urechile celor care încă mai vor să audă adevărul. Pentru cei care recunosc că nu le știu pe toate. Pentru salvarea de la pierzarea veșnică a homosexualilor și a susținătorilor lor.

Biblia

Sfânta Scriptură nu vorbește foarte mult despre homosexualitate, dar atunci când vorbește condamnă homosexualitatea drept păcat. Câteva versete orientative:

Marcu 10:6-9 „Dar de la începutul lumii «Dumnezeu i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa. Și cei doi vor fi un singur trup.» Așa că nu mai sunt doi, ci sunt un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.”

Levitic 18:22 „Să nu te culci cu un bărbat cum se culcă cineva cu o femeie. Este o urâciune.”

Levitic 20:13 „Dacă un om se culcă cu un om, cum se culcă cineva cu o femeie, amândoi au făcut un lucru scârbos; să fie pedepsiți cu moartea: sângele lor să cadă asupra lor.”

1 Corinteni 6:9-10 „Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu va înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.”

Romani 1:26-28 „Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase; căci femeile lor au schimbat întrebuintărea firească a lor în una care este împotriva firii; tot astfel, și bărbații au părăsit întrebuintărea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor. Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite.”

1 Timotei 1:9-10 „Căci știm că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb și pentru orice este împotriva învățaturii sănătoase.”

Homosexualitatea este clar un păcat condamnat în Biblie. Ca urmare a acestor lucruri care deranjează, unii vor „da foc Scripturii” pentru a scăpa de glasul ei și de autoritatea Scripturii. Nu ne vom abate acum pentru a intra în această discuție...

Homosexualitatea subminează creația lui Dumnezeu: Adam și Eva (bărbat și femeie). Este esențială așintirea privirii la „începuturi”, la Creator și creație. Bindecuvântarea și porunca lui Dumnezeu a fost: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l și stăpâniți peste...” (Geneza 1:28)

„Homosexualitatea” nu poate îndeplini această poruncă și subminează în același timp unitatea de bază, precum și procrearea.

Toate păcatele sunt condamnate de Dumnezeu, dar homosexualitatea, spre deosebire de altele, pare să poarte o judecată aspră din partea lui Dumnezeu: pentru cei care o comit și pentru cei care o susțin. Judecata aceasta stă în faptul că „Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimii lor... în voia unor patimi scârboase... Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite.” (Romani 1:24, 26, 28) O lepădare divină din cauza împietririi inimii în păcat.

Drept urmare, ei nu mai văd gravitatea păcatului ce-l comit. Nu mai caută iertare. Susțin practicile lor. Resping „cuvântul iertării” și chemarea la pocăință pentru acest păcat. Respingând pocăința, refuză salvarea. Iar fără salvare/mântuire vor avea parte de condamnare în iad.

Nimeni nu vrea ca homosexualii să ajungă în iad!

Societatea

Autoritatea și argumentele Scripturii au fost atacate de mulți în multe feluri. Unii, pentru a câștiga teren, au respins complet orice fel de argument biblic.

Conform societății tot mai depravate, Biblia se înșeală. Și au dreptate dacă privesc doar la ei și/sau la avantajele politico-umane pe care le aduce o astfel de perspectivă. Cine ne credem noi, creștinii, ca să judecăm această practică? Dar cine sunt ei pentru ca să aibă *mai multă* autoritate și înțelepciune pentru a spune ce este bine și ce este rău?

Au ei un standard moral pe care toată lumea să-l urmeze? **Nu!** Cuvintele cheie folosite de agenda homosexualilor și de tot mai mulți oameni ce-i susțin (în general din interes sau de frică) sunt: „societate”, „bun simț”, „libertate”, „drepturile de exprimare”... – acestea au fost pomenite și pe vremea Germaniei hitleriste. Și s-au înșelat, nenorocind milioane și milioane de oameni...

„Normalitatea” unuia nu este neapărat „normalitatea” celuilalt. Aruncând în aer valorile morale, fundamentul societății, ne aruncăm pe noi și viitorul nostru. Și să nu uităm că homosexualii au început prin a recunoaște faptul că societatea este normală și că ei sunt „diferiți” de normalitate. Au acceptat premisa, pentru ca acum să ceară normalitate. Cer legi speciale pentru comportamentul lor sexual. Vor să redefină căsătoria și ca toți ceilalți să o accepte?

Cunoscuta *Rețea pentru Educație Homosexuală și Lesbiană (GLSEN)* a început organizarea de întâlniri cu profesorii de istorie din SUA. Scopul este acela de a introduce la orele de istorie a SUA o perspectivă pro-homosexualitate. *GLSEN* încurajează și promovează o apreciere pozitivă a personajelor istorice despre care se crede că ar fi fost homosexuali, lesbiene, bisexuali sau transsexuali, atât în istorie, cât și în politică.

În urmă cu zece ani, nimeni din România nu se gândea că vom vedea homosexuali defilând pe străzile orașelor noastre, prezentându-se cu niște gesturi degradante atât pentru ei înșiși, cât și pentru ideea de feminitate. Să nu mai vorbim despre căsătoria între homosexuali!

Este mai limpede ca oricând că acei ce credeau că în România activiștii homosexuali se vor opri la eliminarea articolului 200 din Codul Penal s-au înșelat. Încă mai există mulți naivi în rândul celor care-i susțin. Activiștii homosexuali, indiferent de țara unde se află, urmăresc aceeași agendă social-politică: de la legalizarea homosexualității și eliminarea oricăror forme de discriminare, până la legalizarea tuturor drepturilor imaginabile și inimaginabile pentru perechile de homosexuali – căsătorie, adopții și propagandă constantă în toate mediile sociale, inclusiv în școli.

În România, după ce au reușit, cu ajutorul *Uniunii Europene*, să elimine din Codul Penal pedepsirea actelor homosexuale, un alt succes al propagandiștilor homosexuali a fost introducerea de către *Ministerul Educației*

în manualele școlare a homosexualității prezentate ca alternativă firească, naturală, la heterosexualitate. Ce înseamnă aceasta? Copiii noștri învață acum la școală că pot încerca, fără nicio problemă, să întrețină relații sexuale cu persoane de același sex. De ce? Pentru că li se spune că este normal, conform acestor manuale. Și, ca să știe cum să o facă, relațiile homosexuale le sunt explicate în detaliu. Pentru cine nu crede, există dovezi despre ceea ce au de gând să facă homosexualii din România (este prea înjositor ca să aduc dovezi din marșurile lor publice sau din propagandele lor prin școli).

Mai înainte de a merge mai departe trebuie să ne punem o întrebare pe care ei ne-o adresează: ce drept au ei să impună majorității comportamentul lor homosexual? Este incorect politic și nu numai. Curând își vor da legi pentru a reduce la tăcere majoritatea. Cu ce drept/autoritate condamnă creștinii și devin intoleranți față de ei, atunci când creștinii acuză comportamentul lor drept păcat? Faptul că mass-media, tot mai murdară și subiectivă, îi sprijină, nu schimbă realitatea nocivității sexuale și sociale pe care homosexualitatea o are asupra societății (într-un viitor articol vom discuta aceste efecte).

Homosexualii vor ca toată lumea să gândească ca ei și să le accepte „înclinația lor sexuală înnăscută”. Dacă nu accepti? Ești acuzat drept „bigot”, „fanatic”, „îngust”... – iată toleranța lor. Chiar dacă ar avea o înclinație către homosexualitate, ca să intrăm în argumentul lor, aceasta nu poate fi o scuză! Încă un lucru: este o înșelăciune să spui că o înclinație către homosexualitate este totuna cu a fi homosexual. Fals! Să nu-i lăsăm târâți în acest hău pe aceia care încă se mai luptă cu acest păcat. Ce facem cu cei care au o înclinație înnăscută spre violență, alcool, furt, adulter, minciună... îi lăsăm să degenereze pentru că așa s-au născut, cu astfel de înclinații? **Nu!** Nu-i putem lăsa să trăiască după cum le vine, după înclinațiile lor. Tot la fel cum există centre creștine și laice pentru dezalcoolizare, există centre creștine

și laice pentru cei zdrobiți de homosexualitate sau de homosexuali. Există scăpare!

Ne e teamă de eticheta „intoleranți”. Toleranța a fost redefinită complet subiectiv. Din această cauză foarte mulți au tăcut și nu s-au opus atunci când homosexualii și-au cerut legi și s-au impus... Dar ce să faci, când e normal ca minoritatea să se impună majorității, să redefinească căsătoria, să distrugă valorile sexuale, să ascundă consecințele practicilor homosexuale (din punct de vedere al sănătății, social și...), să transforme școlile și întreaga societate conform agendei lor, declarând: „Este normal!” – Oare?

Cine poate spune că se vor opri aici odată ce ușa au deschis-o larg? Ce vom face cu cei care își susțin și vor susține tot mai tare orientările lor sexuale și nu numai, precum: pedofilia, voyerismul, necrofilia, zoofilia, bestialitatea, poligamia, incestul, masochismul, sadismul etc.?

Concluzie

Prezentul manifest nu este un atac la adresa homosexualilor, ci împotriva păcatului homosexualității (practicat sau susținut). În final, ei pot face ce vor, dar vrem să le aducem aminte că această voință liberă nu este lipsită de consecințe pământești și veșnice. Prezentul material nu este scris din ură, ci din compasiune și îngrijorare pentru toți cei care practică acest păcat sau sunt de acord cu el.

Moralitatea nu înseamnă fanatism religios. Nu mă voi teme de cuvântul „fanatic”, „îngust”... atunci când veșnicia unui om este pusă în pericol. Imaginează-ți că te afli într-o prăpastie și că vezi pe cineva deasupra, pe margine, mergând cu spatele, la un pas să se nenorocească. Este gata să cadă în hău. Începi să strigi cu putere, avertizându-l să se oprească. Nici nu ai început bine să strigi și apar dintr-odată un număr mare de oameni în jurul tău care îți fac poze și te acuză că „ții un discurs plin de ură”. Ești avertizat să-ți ții părerile pentru tine. La urma urmei, cine ești tu să spui altuia unde are voie să calce și unde nu? Cine ești tu să spui că cineva nu are voie să meargă cu spatele? Și iată-te, tu ai ajuns ținta

mâniei tuturor... în timp ce drama este la un pas să se desfășoare...

Nu urăsc homosexualii și nu vorbesc cu ură. Sunt profund deranjat de acest păcat și de faptul că tot mai mulți oameni îl acceptă și/sau devin indiferenți. Am stat de vorbă cu homosexuali, am fost profesor de homosexuali și m-am rugat pentru iertarea lor. Dumnezeu este gata să ierte și să salveze din acest păcat pe oricine dorește.

Doamne, ajută-ne să nu mai fim indiferenți!

Scurtă bibliografie

1. *Sfânta Scriptură* (traducerea Dumitru Cornilescu).
2. Lutzer, W. Erwin, *Adevărul despre căsătoria între persoane de același sex*, Editura Casa Cărții, Oradea, 2007.
3. McDowell, Josh & Hostetler, Bob, *Noua toleranță*, Editura Aqua Forte, Cluj-Napoca, 2006.
4. www.openbible.info/topics/homosexuality.
5. Matt Slick, *What does the Bible say about homosexuality?* www.carm.org/bible-homosexuality.
6. Bogdan Mateciuc, *Propaganda homosexuală în școli*, www.homosexualitate.ro/scoli.html.
7. Matt Slick, *Is homosexuality dangerous to society?* www.carm.org/is-homosexuality-dangerous.

[Copyright © 2013 Claudiu Lulciuc. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul www.asculta.ro. Claudiu Lulciuc locuiește în Arad și este consilier creștin în cadrul proiectului *Ascultă.ro*. Este căsătorit și tată a doi copii. Poate fi contactat pe pagina www.asculta.ro/contact-sa-stam-de-vorba.]

MISIUNEA PENTRU HOMOSEXUALI (1)

TEOFIL GAVRIL în dialog cu DELIA FILIP

Delia Filip: Bună! Sunt Delia Filip. Suntem la o nouă ediție a emisiunii *Bucuria de a fi tânăr*. Teofil Gavril a fost unul dintre oamenii care au adoptat un stil de viață controversat. Mai multe despre aceasta ne spune chiar el. Bine ai venit!

Teofil Gavril: Bine v-am găsit!

D.F.: Spune mai multe despre problema în care te-ai implicat.

T.G.: *Contra Curentului* este un site care se dorește a fi un punct de informare pentru tineri și nu doar pentru tineri, dar în special pentru tineri care luptă cu atracții homosexuale, fie băieți, fie fete. Este adevărat că ne concentrăm mai mult pe băieți, pentru că la ei procentul este mai mare, dar în general site-ul se vrea a fi un punct de plecare, un punct de informare și un punct de evanghelizare a oamenilor, vorbindu-le despre Isus, despre Dumnezeu, despre dragostea Lui oamenilor cărora alți oameni n-ar merge să le vestească Evanghelia.

D.F.: Oameni cărora societatea, Biserica le închide ușile în nas.

T.G.: Sigur, societatea le închide ușile, cu toate demersurile care se fac pentru a fi acceptați. Biserica are o oarecare reticență, chiar foarte mare, poate mai mare decât societatea, la așa ceva.

D.F.: Ți se pare corect că Biserica îi respinge pe oamenii aceștia, în loc să...? Biserica în general.

T.G.: Da, sunt și biserici care adoptă alte atitudini, de la o permisivitate foarte mare până la o anumită permisivitate mai scăzută. Însă Biserica ar trebui să fie – cum a fost și pentru mine, un sprijin, un loc în care să mă întăresc – ar trebui să fie și pentru ei, pentru că și ei sunt vinovați de păcat înaintea lui Dumnezeu, cum am fost și eu și cum sunt mulți alți oameni.

D.F.: Cum privește societatea comunitatea de homosexuali, ca să spunem așa?

T.G.: Societatea, dacă vorbim de cea laică...

D.F.: Da.

T.G.: Se fac diferite demersuri. Sunt programe europene care lucrează ca oamenii să cunoască despre ei, să-i considere normali. Însă se pare că România este ceva mai rezistentă la

aspectul acesta și se încăpățânează să nu-i considere normali și-i consideră oameni cu probleme.

D.F.: Că tot vorbim despre societate, despre Biserică, ca reacție asupra unei comunități, asupra unor oameni. La urma urmei, sunt și ei oameni. Dar s-au născut așa? De unde provine influența, ce s-a întâmplat?

T.G.: Psihologii zilelor noastre, psihiatrii și așa mai departe caută să ne planteze ideea că se nasc așa și este o alternativă a normalității. Biblia însă ne spune un lucru contrar acestei idei și cred că acceptăm punctul de vedere al Bibliei. Oamenii nu se nasc așa. Cele mai multe probleme de genul acesta, 90%, 95% aș îndrăzni să spun, sunt datorate educației și relației din familie, de acasă. Poate îi șochează pe mulți.

D.F.: Practic, totul se naște în copilărie.

T.G.: Da, totul se naște în copilărie. Poate îi șochează pe mulți lucrul acesta, dar este un deficit în educarea, în educația copiilor.

D.F.: Vorbim despre un deficit la capitolul dragoste, arătarea dragostei din partea părinților pentru copii?

T.G.: Ce se întâmplă? Copiii, când se nasc, se nasc cu un rezervor afecțional care are o anumită cantitate de afecțiune necesară până în momentul nașterii. Din momentul nașterii până la momentul în care se despart de familie, ei trebuie să aibă rezervorul acela afecțional plin. Într-un mod echilibrat, mamă-tată. Sunt cazuri în care tatăl pleacă în Spania la muncă și atunci umplerea aceea se face disproporțional și niciodată nu va fi plin rezervorul afecțional. Sau invers, mama pleacă. Sau pleacă ambii și rămân bunicii. Sau tata este violent sau mama este foarte autoritară și atunci...

D.F.: Intervin schimbări.

T.G.: Au loc dezechilibre emoționale severe în privința aceasta, și ele nu se văd în momentul acela. Un specialist le-ar vedea. Dar consecințele apar mult mai târziu. Iar una dintre consecințe este stilul de viață homosexual.

D.F.: Lucrezi cu tineri care trec prin asta. Chiar sunt și oameni maturi?

T.G.: Da, da, avem foarte mulți oameni. Nu știu dacă e locul să o spun, dar din mediul evanghelic avem destul de mulți oameni care ne solicită sprijinul.

D.F.: E surprinzător pentru mine și probabil și pentru telespectatori că sunt oameni care apelează și care recunosc că trec prin asta.

T.G.: Da. Sub protecția anonimatului au curaj să se deschidă și să ceară ajutor. Pentru ei o recunoaștere publică a aspectului acesta i-ar îndepărta, i-ar rupe practic de Biserică, de societate, de rude și așa mai departe.

D.F.: Practic, *Contra Curentului* lucrează sub anonim. Ce te-a motivat pe tine să intri în aceasta?

T.G.: Inițial, prima dată am fost solicitat să fac câteva intervenții asupra site-ului – îmi place programarea – și ulterior, aflând că fac consiliere, am început să colaborăm pe teme teologice mai mult, îmi cereau anumite păreri și, până la urmă, am ajuns într-o relație în care conlucram, căutam să vedem unde-i putem plasa, la ce consilier, în ce zonă. Iar aici avem un deficit mare, fiindcă nu există o rețea de consilieri creștini în România, și lucrez în momentul acesta la ea.

D.F.: Și ai ceva succes? Sunt oameni care se implică?

T.G.: Deocamdată am o bază de date cu vreo douăzeci de persoane. Sperăm să mai găsim. Nu știu prin ce metodă să facem publicitate, să se poată găsi măcar din fiecare oraș din țară câte un om care... Domnule, se ivește un caz, să poți să-l direcționezi în direcția aceea.

D.F.: Cred că cea mai mare problemă ține de prejudecățile noastre vizavi de aceasta.

T.G.: Da, foarte mult. Nici mie nu mi-e ușor să mă întâlnesc cu alți bărbați. Eu sunt căsătorit, am doi copii, am o oarecare implicare în biserică, și oamenii se uită cu alți ochi la tine când ai de-a face cu persoane, cu bărbați homosexuali. Avantajul este pe undeva că acești bărbați nu sunt cunoscuți

ca homosexuali. Mă întâlnesc cu ei la o întâlnire de consiliere normală. Este un avantaj, cel puțin pentru mine.

D.F.: Îți influențează viața că lucrezi cu oameni care au o mentalitate, să spunem, diferită de cea a restului?

T.G.: Tot ceea ce se întâmplă în viețile noastre particulare ne influențează viața, orice întâlnire. Acum, trebuie să ne fie influențată viața. Trebuie să avem principii corecte, biblice, însă viața, dacă nu este influențată, nu progresăm, nu creștem, nu ne mișcăm, rămânem în același punct. Deci îmi este influențată viața și în mod pozitiv, și în mod negativ. În mod negativ, fiindcă sunt speriat uneori de amenințările pe care le primesc și așa...

D.F.: Amenințări?

T.G.: Sigur, sigur.

D.F.: Din partea cui?

T.G.: Dacă vă uitați pe *Contra Curentului* sunt unele postate acolo. Unele sunt chiar amenințări cu moartea, telefoane și așa mai departe. Deci nu este o muncă lipsită de riscuri. Nu știu dacă sunt chiar serioase, dar le primim.

D.F.: Automat îți influențează starea.

T.G.: Sigur. Nu poți să faci abstracție de ele. Suntem oameni și noi.

D.F.: Am văzut cum societatea îi privește pe cei care sunt homosexuali. Cum văd homosexualii societatea?

T.G.: Homosexualii văd societatea ca pe un loc care îi respinge, ca pe un loc care nu e de dorit. De aceea homosexualii se organizează. Sunt anumite localități în care sunt comunități de homosexuali, anumite cartiere, cel puțin în afară. În România sunt puține, sunt două locații din acestea. Dar în afară există zone ale orașului Los Angeles unde este o concentrație mai mare. Ei acolo se simt acceptați, acolo se simt primiți. Iar aici este o problemă mare, fiindcă dacă ei s-ar simți acceptați și primiți ori în societate, ori în Biserică, ar avea șanse mult mai mari să se schimbe.

D.F.: Aici intervine și cealaltă problemă, frica de a nu încuraja atitudinea lor.

T.G.: Da, este adevărat. Însă un om cu principii biblice, sănătoase poate să fie un real sprijin pentru un om care are atracții homosexuale. Vreau să vă spun că ei nu sunt niște oameni care toată ziua merg pe stradă și vânează alți bărbați sau alte femei, nu sunt niște oameni agresivi. Însă adoptă stilul acesta de viață pentru că efectiv au fost canalizați în direcția aceea. Ei nu sunt veseli. Apropo de titlul emisiunii, *Bucuria de a fi tânăr*, ei nu au bucurie. Sunt câteva postere cu diferiți actori sau diferite actrițe care au un stil de viață homosexual și acolo apar veseli, sărutându-se sau așa mai departe. Însă ei, în adâncul lor, dintre câte cazuri am avut la consiliere, de un an și jumătate de când consiliesc homosexuali – sunt măcar cincisprezece cazuri care au fost sau care sunt încă – niciuna dintre aceste persoane nu a venit la mine fiind bucuroasă în vreun fel oarecare. Dintre cei care ne scriu pe site feedbackuri, niciunul nu arată bucurie.

D.F.: Practic e o frustrare permanentă că ceva nu e în regulă.

T.G.: Sigur, este o nemulțumire. Pentru că ei caută dragoste, găsesc o dragoste greșită în relațiile homosexuale, și atunci nu pot să fie împliniți. Nu pot să aibă bucurie.

D.F.: Ai văzut de-a lungul timpului oameni care au ales să renunțe și chiar au reușit?

T.G.: Da. Eu cunosc o singură persoană, pe care nu am consiliat-o eu. În momentul acesta am două persoane care au renunțat la homosexualitate. Renunțarea la homosexualitate nu înseamnă că niciodată nu vor mai avea probleme cu păcatul respectiv. Înseamnă conștientizarea lui și lupta cu el. Iar Dumnezeu, dacă Îi cerem putere, ne călăuzește pas cu pas mai departe. Nu este ca la o operație de apendicită, te operează, îți scoate, se vindecă rana și atât. Este un proces de durată mai lungă.

D.F.: Cam cât durează să renunți?

T.G.: Din experiențele altora pe care le-am citit și din cazurile pe care le consiliesc eu, cred că în mai puțin de un an nu poate fi vorba. Mă gândesc la procesul de consiliere cu mine, ca și consilier. Dar cel în cauză va trebui plasat în grupuri suport mai departe, în Biserică. Iar aici am o mare, mare problemă.

D.F.: De ce?

T.G.: Pentru că Biserica nu este gata să-i accepte. Am un caz, am avut, acum s-a rezolvat, într-o biserică din Timișoara. O fată care s-a pocăit în mod miraculos. Efectiv, a primit o înștiințare pe *hi5* de la cineva că este o evanghelizare nu știu unde, a mers acolo. Dumnezeu i-a vorbit într-un mod atât de clar, încât a ieșit în față la sfârșit și a mărturisit că trăiește cu o altă femeie și că au relații, a mărturisit tot, în fața întregii audiențe.

D.F.: Practic totul a pornit de la un mesaj pe *hi5*.

T.G.: Da. Avantaje și la rețelele de socializare. Îi încurajez pe tineri să trimită astfel de mesaje. S-a pocăit, în biserică însă toată lumea... Ea nu avea curaj încă să-și ridice ochii de jos, simțea încă presiunea păcatului respectiv, chiar dacă a mărturisit, a fost iertată. Iar anumite surori, foarte „amabile”, îi spuneau mereu: „Știi, de aceea păcătoșii nu pot ține capul sus în adunarea celor vii” și tot felul de „complimente” din acestea. Și atunci femeia a zis: „Domnule, acolo mă simțeam iubită. În relația aceea cineva mă prețuia, mă iubea, mă aprecia așa cum eram. Aici nu sunt.” Iar atunci singura variantă este să cauți să extragi omul din comunitatea aceea și să îl plasezi într-o comunitate care îl acceptă.

D.F.: Și e greu de găsit o astfel de comunitate.

T.G.: Sunt foarte puține.

D.F.: Care e rolul lui Dumnezeu în tot procesul acesta?

T.G.: Rolul lui Dumnezeu... De fapt, dacă am vorbi despre consiliere cu homosexualii și L-am scoate pe Dumnezeu din ecuație, atunci ar fi nul totul. Pentru că omenește, psihologia clasică, seculară, să-i spun așa, nu mai

consideră o problemă homosexualitatea. Nu mai găsești niciun material ajutător de care să te folosești în consilierea lor, pentru că nu mai este o problemă. Iar atunci singurul punct de reper sau singura sursă de informare este Dumnezeu prin Sfânta Scriptură, prin Biblie și prin călăuzirea Duhului Sfânt. Deci fără o călăuzire a Duhului Sfânt în procesul de consiliere, atât a consilierului, cât și a consiliatului, cred că este inutil să te apuci de consiliere cu homosexualii.

D.F.: Practic singura soluție este...

T.G.: Singura soluție este Dumnezeu. Pentru mine este câteodată o dezamăgire că procesele acestea de consiliere durează foarte mult, dar nu vă pot spune ce bucurie am în inimă când văd un astfel de om zâmbind la sfârșitul unei ședințe de consiliere sau când se consideră încurajat, când se simte apreciat, când se simte acceptat.

D.F.: E un pas înainte.

T.G.: Un zâmbet la un om din acesta chiar este prețios, apropo de titlul emisiunii. Chiar ar vrea să zâmbească și ei, dar ar trebui să fie mai mulți oameni dispuși să-i ajute să zâmbească.

D.F.: Pentru că suntem tineri și lucrăm cu tinerii, ar trebui să avem o bucurie și bucuria despre care ziceai tu, pe care o găsim în Cristos, la urma urmei. Și ei nu o au. Și poate că sunt telespectatori care ne urmăresc și trec prin problema homosexualității, o problemă cu care se confruntă de ceva timp și în care nimeni nu le este alături. Ce le spui lor? Cum îi încurajezi? Cum îi motivezi să meargă înainte? Să meargă înainte în sensul de a face o diferență.

T.G.: Să fii tânăr implică de obicei sau s-ar subînțelege că e o viață a bucuriei. Mă uit și la tinerii care nu sunt creștini neapărat. Se duc, caută anturaj, caută să socializeze cumva cu ceilalți și să fie bucuroși. Oamenii care sunt implicați în relații homosexuale nu pot să aibă bucuria aceasta. Au niște satisfacții de foarte scurtă durată, dar nu pot să aibă bucuria aceasta. Și atunci, dacă ești un tânăr care te lovești de

problema aceasta, dacă în inima ta ești măcinat de gândul că nu este bună situația în care te afli, primul pas este să recunoști înaintea lui Dumnezeu și să ceri ajutor oamenilor. Caută o persoană de încredere căreia ai putea să-i spui. Dacă este nevoie, noi, la *Contra Curentului*, la rubrica de contact suntem acolo. Eventual putem să purtăm o discuție în anonim. Putem să te încurajăm, să te direcționăm către cineva, doar cu acordul tău. Dar trebuie să acționezi, pentru că ieșirea din păcat nu înseamnă doar rugăciune, înseamnă acțiune.

D.F.: Sunt mai multe tinere sau mai mulți tineri care apelează la voi, la serviciile voastre?

T.G.: Băieții sunt mai mulți. Din cincisprezece cazuri pe care le-am avut într-un an și jumătate, am avut doar trei fete. Una căsătorită, două necăsătorite.

D.F.: Știi de ce te-am întrebat?

T.G.: Trebuie să recunosc că mai ușor se rezolvă cazurile fetelor.

D.F.: Dar tocmai de aceea te-am întrebat, pentru că știu că de obicei noi, femeile, avem mai multe frustrări, mai multe probleme și ne refulăm într-un fel în relații.

T.G.: Da, într-adevăr, stilul de consiliere diferă foarte mult de la bărbați la femei. Bărbații au și alte riscuri. Este o viață foarte, foarte riscantă. HIV/SIDA e un cuvânt de ordine printre ei și foarte rapid se îmbolnăvesc. La femei este cu totul altă situație. Dacă unei femei îi oferi o alternativă în dragostea lui Cristos, o femeie fiind emoțională, mult mai ușor interacționează și acceptă dragostea lui Cristos sau o înțelege. În schimb, un bărbat altfel vede dragostea, la un bărbat dragostea înseamnă foarte mult și partea sexuală. Și atunci dragostea lui Dumnezeu este, în primul rând, una care apelează la intelectul nostru, la inima noastră, și pentru bărbați e un pic mai dificil. Dar există speranță și pentru bărbați, și pentru femei.

D.F.: E o lucrare foarte frumoasă ceea ce voi faceți, ceea ce tu faci și vreau să-ți mulțumesc că ai acceptat invitația mea la emisiune ca să povestim despre aceasta.

T.G.: Mulțumesc. Nu știu, sper să puteți să încurajați. Să știți că tinerii care au atracții homosexuale sunt în biserici, sunt în anturaje și nu spun nimănui. Ei nu recunosc față de nimeni, pentru că ar însemna să se extermine singuri. Dacă ați putea promova în vreun fel să apeleze la cineva, să caute ajutor, ar fi un lucru minunat. Pentru că altfel stau așa, în starea în care se află, nu caută ajutor pentru că se tem și se pot pierde.

D.F.: De astăzi am auzit de o nouă alternativă: www.contracurentului.ro.

T.G.: *.com* și *.ro*, cum vreți.

D.F.: Acolo au posibilitatea în anonim, sub anonim, să...

T.G.: În anonim, numai dacă vor ei să-și dezvăluie identitatea. Deci în anonim se poartă toate discuțiile și, dacă acceptă la un moment dat să meargă la un consilier... Deci totul depinde de ei.

D.F.: Mulțumesc foarte mult pentru informațiile acestea și, cu siguranță, tinerii care ne urmăresc îți mulțumesc pentru amabilitatea de a împărtăși informațiile acestea cu noi. Dacă și tu treci prin aceasta, nu uita să vizitezi site-ul lor. și dacă ai nevoie de ajutorul lor, cere-l. Trebuie să-l ceri și cu siguranță vei fi ajutat. Îți mulțumesc pentru că ai stat și ne-ai urmărit și astăzi la o altă emisiune, la o altă ediție a emisiunii *Bucuria de a fi tânăr*. Pe data viitoare!

[Interviul a fost realizat în anul 2010 de *Credo TV* și poate fi vizionat pe www.resursectine.ro. Transcrierea a fost realizată de *ContraCurentului.com*. Emisiunile televiziunii creștine *Credo TV* pot fi urmărite online pe www.credo.tv.]

MISIUNEA PENTRU HOMOSEXUALI (2)

TEOFIL GAVRIL în dialog cu ANCA BRĂȘFĂLEAN

Anca Brășfălean: „Vă scriu aceste rânduri cu ochii plini de lacrimi. Eu așa sunt destinat, să trăiesc o viață de chin. Nu am pe nimeni, pentru că tuturor le este rușine de mine, colegii își bat joc într-una de mine, mă fac să sufăr enorm. Simt o foarte mare singurătate, nu mai rezist. De ce vrea Dumnezeu asta? Cu ce sunt eu de vină? Nu știu dacă mai are rost să trăiesc.” Este una dintre mărturisirile pe care le puteți găsi pe site-ul *contracurentului.com*. Echipa responsabilă de ceea ce se întâmplă acolo și-a propus o misiune, unii ar zice imposibilă, ei spun posibilă: să le întindă o mână de ajutor celor care se confruntă și luptă cu homosexualitatea. Este posibilă schimbarea? Ne răspunde reprezentantul site-ului, al echipei, Teofil Gavil.

Teofil Gavil: Din experiența pe care o am până acum, chiar dacă în procente destul de mici deocamdată, schimbarea este posibilă.

A.B.: Dar cum v-ați gândit să oferiți un sprijin celor care se luptă cu homosexualitatea?

T.G.: În România, cu toate că se propagă o aparentă libertate pentru persoanele care au atracții față de cei de același sex, libertatea aceasta este una falsă, pentru că ei nu se simt liberi. Sunt unii dintre ei care se afișează pe străzi, se afișează la televiziune, însă nu se simt liberi. Nu se simt liberi din două motive: pentru că nu este normal să fie atrași, nu sunt făcuți să fie atrași de același sex, și a doua la mână, dacă sunt atrași de persoane de cei de același sex, relația lor este una în care trebuie să stea în permanență în ascuns.

A.B.: Bine, dar...

T.G.: Puțini au curajul să și-o facă publică.

A.B.: Bine, dar s-ar putea ca oamenii să fie convinși că aceasta e normalitatea.

T.G.: Sunt unii oameni care au fost convinși că aceasta este normalitatea. Însă persoanele cu care am stat de vorbă,

fie bărbați, fie femei care au atracții față de cei de același sex, îmi spun că nu se simt libere. Cel puțin cei care ajung la mine pentru consiliere, pentru suport și așa mai departe, îmi spun că nu sunt liberi și simt că nu sunt normali, sunt diferiți de ceilalți oameni, pentru că practic așa ceva.

A.B.: Dar cum de v-a mers la inimă această categorie de oameni, astfel încât să faceți efortul ca în timpul liber, din câte știu, să faceți efortul de a-i sfătui?

T.G.: Inițiativa nu este a mea, este a altei persoane, care a început proiectul acesta. Eu m-am alăturat proiectului într-un anumit moment, inițial cu suport pentru pagina de web, iar după aceea prin consiliere și prin suport pentru persoanele care cereau sprijin. Cred că cel mai mult m-a convins faptul că, deși sunt și ei păcătoși, și noi păcătoși, pentru păcatele noastre ceilalți oameni au indulgență, ne acceptă, iar pentru ale lor, nu. Sunt persoane a căror singură șansă de vindecare este să aibă o părtășie reală cu oameni de același sex, dar sănătoși sau echilibrați, să spunem așa. Deci dacă un homosexual, un bărbat este atras de un alt bărbat, cea mai mare șansă ca vindecarea lui să se producă este ca el să aibă parte de anturajul unui bărbat fără problema aceasta. Și nu are parte de așa ceva.

A.B.: Pentru că, de fapt, în general societatea cam respinge, dacă nu cumva condamnă cu furie.

T.G.: Nu doar societatea. Mai mult decât atât, Biserica condamnă și respinge, și este o foarte mare rețineră în cadrul Bisericii în a-i accepta sau în a discuta cu ei.

A.B.: Și nu e normal?

T.G.: Acum s-ar putea ca ceea ce spun să surprindă pe unii, dar cred că minciuna este păcat, curvia este păcat, furtul este păcat, hoția este păcat, homosexualitatea este păcat. Deci fiecare dintre noi avem păcate și mergem cu ele la biserică. Este și normal, fiindcă acolo ne putem mărturisi păcatul, putem să primim iertare pentru el, putem să relaționăm unii cu alții, să ne sprijinim, să fim suport unul pentru altul. Ori ei nu au privilegiul acesta, nu sunt primiți în

cercurile acestea și, în consecință, vindecarea sau procesul lor de vindecare este foarte mult îngreunat.

A.B.: Deci Biserica e cam blocată în dreptul acestor oameni.

T.G.: Este blocată și este foarte surprinsă, cel puțin liderii bisericilor, în momentul în care se aude că și din biserica lor este cineva cu asemenea problemă. Noi avem în momentul acesta peste două sute de persoane din mediul evanghelic, nu vorbesc de cele din mediul ortodox și catolic, din mediul evanghelic, care se luptă cu astfel de atracții.

A.B.: Prin urmare, ați decis să vă adresați în vreun fel prin acest proiect și Bisericii, să o sensibilizați?

T.G.: Da, ne adresăm și Bisericii, nu în modul în care ne adresăm oamenilor cu astfel de probleme pe site, dar personal discut cu lideri din biserici, cel puțin cu lideri din bisericile din care vin oameni spre consiliere, și încerc să le aflu părerea. Constat, cu mare surprindere, că exclud total posibilitatea ca în biserica lor să existe așa ceva, cu toate că eu știu foarte bine că există, dar nu am cum să le dezvălui numele, pentru că totul se desfășoară în anonim. Încerc, prin discuțiile pe care le am, să îi conving să nu mai fie atât de categorici, că este foarte posibil ca și în Biserică să existe astfel de oameni. Unii acceptă până la urmă și iau în calcul și ipoteza aceasta, alții o resping categoric. Dar aici nu vorbesc doar despre biserici din mediul evanghelic, ci și despre ortodocși și catolici și așa mai departe.

A.B.: Și, în felul acesta, oamenii care se luptă cu problema homosexualității nu primesc ajutor, pentru că nici măcar nu le este recunoscută problema.

T.G.: Da. Din păcate, homosexualii sunt cea mai mare categorie de oameni neevanghelizată în mod intenționat. Nu știu să existe campanii de evanghelizare în rândul unor astfel de oameni. În momentul în care vin la biserică sau la vreo evanghelizare, ei vin complet anonimi, nedezvăluindu-și problema, pentru că ar fi stigmatizați. Problema mare este că nu doar din afara Bisericii sunt oameni cu astfel de

probleme, ci și din interiorul ei. Iar în sensul acesta am scris și o carte, este editată de *Contra Curentului* și a apărut pe piață tocmai pentru a sensibiliza, pentru a vedea cu ce se confruntă oamenii aceștia, ce lupte au înăuntrul lor. Iar cine citește cartea își va da seama foarte bine cam care sunt cele mai comune cauze pentru care oamenii ajung la atracții față de persoane de același sex.

A.B.: Presupun că mai multe detalii despre carte se pot găsi pe site-ul *Contra Curentului*.

T.G.: Se pot găsi pe site. Cartea se găsește și la librăriile creștine online, la *Kerigma* și așa mai departe.

A.B.: Cine sunt cei de la *Contra Curentului*? Câți sunt? Ce fel de oameni sunt?

T.G.: Aș vrea să pot să vă dau mai multe detalii, însă *Contra Curentului* deocamdată funcționează sub un anumit anonim, pentru că există o împotrivire directă față de astfel de suport pentru oameni de genul acesta. Nu este ușor, pentru că vin și amenințări uneori.

A.B.: Din partea cui ar veni amenințările? Adresate membrilor echipei, înțeleg, da?

T.G.: Amenințările vin de regulă de la persoane, de la partenerii oamenilor care vin la consiliere, care la un moment dat au renunțat, iar partenerul lor a rămas dezamăgit și nu a vrut să vină, nu a vrut să urmeze o terapie sau ceva de genul acesta. Sau vin de la persoane teribiliste care, văzând cu ce ne ocupăm și că oferim un ajutor și că spunem că...

A.B.: Sunteți contra curentului.

T.G.: ... Dumnezeu are soluție pentru problemele lor, vin cu tot felul de amenințări, care sincer multe, cele mai multe, nu sunt reale, sunt doar niște vorbe aruncate și gesturi de teribilism și nu au fond.

A.B.: Bun. Poate un alt lucru mai bun de știut ar fi dacă sunteți specialiști, specializați în psihologie, consiliere? E nevoie de așa ceva pentru a discuta cu oameni care vor, sunt interesați să încerce să renunțe la homosexualitate?

T.G.: Da, este nevoie, dar din păcate psihologia și medicina care se orientează în segmentul acesta al psihicului uman, al luptelor lăuntrice nu mai abordează homosexualitatea ca fiind o problemă. Dacă citim în literatura seculară, în domeniul psihologiei, vom vedea că homosexualitatea este considerată ca fiind parte din normal, deci nu mai este oferit suport în psihologia seculară. Bine, toate noțiunile pe care cineva le învață într-o facultate de profil sunt foarte utile în procesul de consiliere. Dar ca specializare pe domeniul acesta, școlile actuale seculare nu oferă absolut niciun suport.

A.B.: Ceea ce vă face situația și mai grea.

T.G.: Sigur, o face și mai complicată și ne bazăm foarte mult, și noi, ca oameni care oferim suport, pe materiale mai vechi sau pe materiale pe care le găsim pe la asociații de același gen din afara țării.

A.B.: Consilierea creștină vă ajută? Dacă o aprofundați în așa fel încât să o puteți practica.

T.G.: Sigur. Eu fac consiliere de măcar zece, doisprezece ani și, în legătură cu homosexualii, partea aceasta am preluat-o doar de trei ani, trei ani și un pic. Dar la început am fost doar pe familie și consiliere premaritală și maritală. Deci este de foarte mare ajutor dacă știi noțiuni de consiliere, dacă stăpânești noțiunile de consiliere. Iar cei de la *Asociația Consilierilor Creștini* chiar fac cursuri de consiliere și sunt recomandate, foarte bune în domeniul acesta.

A.B.: Ați pomenit un pic mai devreme despre cauzele care pot declanșa homosexualitatea. Care ar fi acestea?

T.G.: Cea mai evidentă dintre ele sau care are incidența cea mai mare este un dezechilibru din copilărie, un dezechilibru afectiv. Noi, când ne naștem, ne naștem cu un rezervor afecțional, iar acesta trebuie umplut în proporții egale de mamă și de tată. În momentul în care nu este umplut în proporții egale de mamă și de tată, intervine un dezechilibru. Iar unor oameni dezechilibrul acesta le poate orienta viața în direcția aceasta, mai ales dacă vor suferi un

eșec într-o relație sentimentală. Am avut cazuri în care mama și tata nu au fost acasă. Băiatul a fost crescut de bunici, după aceea s-a întors doar mama acasă și a crescut de la cinci până la șaptesprezece ani cu mama. Iar mama îi spunea „fata mamei” și îl pune la bucatărie, și spăla prin casă și mătura. Mai târziu a avut o relație cu o fată și a eșuat, și i-a venit gândul deodată că: „Eu nu sunt ca ceilalți oameni. Eu am fost fată în casă toată viața.” A încercat o relație cu un bărbat, iar de acolo a derapat tot. Dar, în general, cea mai frecventă cauză este aceasta, a dezechilibrului sau a disproporționalității cu care se umple rezervorul afecțional al copilului sau a neumplerii acestuia.

A.B.: Sigur că ar mai fi și abuzurile.

T.G.: Sigur, abuzurile cântăresc foarte mult, dar mai mult în partea feminină cântăresc abuzurile. Și la bărbați sunt multe cazurile de consiliere în care băieții au fost abuzați de mici de verișori, de vecini, de o grămadă de oameni care pot fi abuzatorii lor, iar aceasta a condus în direcția aceasta. Dar cel mai mult abuzurile împing fetele, femeile spre homosexualitate.

A.B.: Dar vi s-a întâmplat să constatați că nu depistați cauza, să nu fie nici lipsa afecțiunii, nici abuzul? Totul să pară normal.

T.G.: Sigur, sunt cazuri. Vreau să vă spun că nu am succes 100%. Aș vrea să am succes 100% în cazurile pe care le consiliesc și nu vorbesc acum doar despre homosexualitate, vorbesc și despre consiliere de familie, premaritală și așa mai departe. Dar nu pot să am succes 100%. M-aș bucura să am măcar 80%. Sunt unele cazuri care sunt foarte dificile și mă depășesc, și atunci încerc să le transfer la alți specialiști pe care îi știu mai buni decât mine. Dar este posibil ca un om să fie absolut închis, să fie o enigmă pentru toată lumea și atunci nimeni nu prea poate să-i dea de capăt. Dumnezeu însă, în momentul în care hotărăște să-l salveze, să-l scoată de acolo, va trimite în contact cu el un om care s-ar putea să nu fie specialist în nimic, s-ar putea să fie doar un prieten

bun, și prin el să se rezolve problema. Eu consider că n-ar trebui să existe consilieri sau specialiști în domeniile acestea, atât timp cât Biserica ar funcționa ca Trup, după regulile pe care le-a lăsat Domnul Isus Cristos. Dacă am funcționa după regulile acelea, n-ar mai fi nevoie de specialiști.

A.B.: Sperăm ca discuția noastră să inspire pe cât mai mulți și să ajungem mai aproape de cazul acela pe care l-ați pomenit, ideal.

T.G.: Da. Le stăm la dispoziție într-un mod total anonim. Cunoaștem numele multor persoane și din mediul evanghelic, și din mediul ortodox și catolic care au problema aceasta, însă datele lor sunt complet în anonimat și încercăm să le fim de ajutor în măsura în care ne pricepem și în care Dumnezeu ne luminează în ceea ce avem de făcut cu ei. Singurul lucru care le mai rămâne de făcut este să ne contacteze, într-un fel sau altul, și să stăm de vorbă ori prin internet, ori prin telefon, ori să ne întâlnim la consiliere față către față.

A.B.: Ați pomenit de succes și de insucces. N-aș vrea să vă întristez, dar care e procentajul cazurilor în care aveți succes?

T.G.: În privința homosexualilor, vă referiți?

A.B.: Da.

T.G.: Pot să vă spun că în consilierea cu homosexualii este foarte dificil, în sensul că nu ai succese sau nu ai o rată de succes satisfăcătoare, pentru că ei sunt foarte schimbători. Îți promit că vin la consiliere și la a doua sau la a treia ședință nu mai vin. Deci, din cazurile personale, rata de succes pot să zic că se ridică la un maxim de 30-40%.

A.B.: Ce rol joacă rugăciunea? Pentru că ați spus că uneori omul nu mai poate face absolut nimic pentru semenul lui aflat într-o asemenea situație, numai Dumnezeu.

T.G.: Tot procesul de consiliere este însoțit de rugăciune, fie că persoana care vine este un creștin și acceptă lucrul acesta, fie că nu. Eu, ca și consilier, am o echipă de oameni în spate care nu sunt consilieri, care nu fac parte din

proiectul acesta, dar care mă susțin în rugăciune de fiecare dată când am un caz în consiliere. Pe oamenii aceia nu-i interesează numele, nu-i interesează nimic, efectiv îmi oferă sprijin și suport în rugăciunile lor pentru cazul respectiv. Cred că dacă n-ar fi o echipă de rugăciune în spate, prin măiestrie omenească, prin dibăcia omului de a-l citi, de a-l vedea pe celălalt, nu știu dacă s-ar putea face mare lucru. Cred că rata de succes ar fi sub 1% la homosexuali.

A.B.: Cum reușiți să câștigați încrederea celor care vă caută pe internet, pe site?

T.G.: În toate cazurile de consiliere pot să spun că nu mi-am făcut niciodată publicitate. Publicitatea a venit din gura celor care au fost la consiliere. Nu și-au auzit numele pe nicăieri și și-au dat seama că nu știe nimeni ceea ce au discutat cu mine. Cred că cel mai mare punctaj al încrederii îl capeți atunci când ești complet anonim și oamenii nu-și aud poveștile din altă parte. Acesta este punctul vital al consilierii creștine și al consilierii de orice fel.

A.B.: Ce fel de argumente puteți aduce cuiva care nu-i credincios, este homosexual și dumneavoastră vreți să îl aduceți la normalitate, la heterosexualitate, poate folosind argumente biblice? Cum comunicați cu un asemenea om?

T.G.: Încă din start, toți cei care vin la consiliere știu că eu fac consiliere creștină și că toate aspectele le abordez în maniera aceasta. De regulă, cei care vin la consiliere vin pentru că și-au dat seama că ceva nu este în regulă. Faptul că vin la consiliere înseamnă că recunosc că au o problemă. Acesta este primul pas. În momentul în care recunosc că au o problemă, iar eu le spun condițiile sub care fac consiliere – noi încheiem și un contract de consiliere, iar acolo ei le văd foarte clar – în momentul în care vede condițiile în care fac consiliere și le semnează, persoana respectivă acceptă modul în care fac consiliere și faptul că pun pe Dumnezeu ca centru al consilierii mele și, prin această prismă, ofer procesul de consiliere și terapie.

A.B.: Dacă vă abordează cineva care vrea doar să vă muștruluiască pentru că sunteți contra curentului și vreți să declarați anormalitate homosexualitatea, ce îi spuneți?

T.G.: Am avut multe persoane care s-au deghizat, să spunem așa, și au căutat doar să demonstreze și cu Biblia, și logic, și în toate felurile că oamenii aceștia nu ar trebui să aibă vreo șansă, că sunt păcătoși, sunt proscrisi, după ei nu trebuie să te apropii de astfel de oameni. Însă vă spun, nu cu ironie sau cu aroganță, timpul meu este foarte prețios și nu-mi permit să-l pierd cu controverse de genul acesta. Sunt destui care sunt gata să dezbată îndelung, poate ani în șir, astfel de subiecte. Eu prefer să mă concentrez, fiindcă timpul pe care îl am și așa este puțin, să mă concentrez ajutând efectiv oamenii. În discuții și în polemici nu sunt foarte ușor de atras.

A.B.: Asta-i bine. Dar dacă cineva, care consideră că și homosexualitatea e normală și că demersul dumneavoastră e inutil, pentru că oamenii aceștia și ei sunt normali, și heterosexualitatea e normală, și homosexualitatea e normală... Pentru că societatea tinde, dacă nu cumva e deja acolo...

T.G.: Este.

A.B.: ... le pune pe picior de egalitate. Iar dacă cineva pe site sau în alt fel vă întreabă dacă nu vedeți că e inutil, ce-i spuneți? E inutil ce faceți.

T.G.: Da, inutil ar fi dacă aș căuta să conving oamenii că este păcat, însă, deși fac consiliere creștină, nu fac evanghelizare, le spun oamenilor despre Dumnezeu. Scopul meu principal este să-i ajut, să-i scot de acolo și să știe varianta corectă. Nu fac evanghelizare în mod direct, dar fac în mod indirect. Dacă cineva vine cu gândul că lupt inutil împotriva unei normalități, îi pot spune foarte lejer că eu consiliesc doar persoane care văd lucrul acesta ca fiind anormal. Pentru că la mine vin oameni care sunt homosexuali și nu mai pot trăi în starea aceea și sunt apăsați și sunt împovărați, iar eu cu oamenii accia lucrez. Nu mă duc

pe stradă să spun că homosexualitatea este anormală, deși pe internet – e un fel de altă stradă, să zicem așa – propagăm foarte mult conceptul acesta. Dar v-am spus, nu intru în polemici, tot ceea ce este de afișat este afișat pe site. Sunt materiale de calitate, sunt materiale documentate. Unele sunt preluate, altele sunt scrise de cei din echipa noastră. Sunt acolo destule dovezi și nu mai este nevoie să intru în discuții și în polemici cu astfel de persoane.

A.B.: Ce rol are timpul? De cât timp e nevoie, de cele mai multe ori, ca cineva să înceapă să iasă din starea sa?

T.G.: Am avut cazuri în care pacienții, clienții – noi așa îi numim – clienții au ieșit din situația aceasta, din starea aceasta sau au început să iasă, mai bine zis, după patru, cinci sedințe. La mine o sedință durează în jur de patruzeci și cinci de minute, până la maxim o oră și jumătate. Sunt clienți pe care îi am de un an și jumătate deja, cred că și mai mult, care acum ies, acum cad din nou, acum ies, acum cad din nou. Au o ciclicitate din aceasta, la care se vede totuși un progres, dar continui să lucrez cu ei pentru că îi văd că își dau silința, dar cad iarăși. Sper că într-o zi vor ieși și ei la liman și vor reuși să-și rezolve problema.

A.B.: Ce credeți că nu știe publicul larg în general despre homosexualitate și poate despre cum ar trebui să se raporteze creștinii la ideea de a ajuta?

T.G.: Publicul...

A.B.: Și ce prejudecăți ați văzut că există?

T.G.: În România este o carte foarte bună tradusă, se cheamă *Un gram de prevenire*, nu-mi amintesc acum autorul, se găsește foarte ușor pe librăriile online. Și cartea pe care am scos-o noi, cu mărturii în primă instanță, mărturii ale oamenilor care trec prin astfel de probleme. Urmează și lucrăm, colegii mei lucrează de fapt, la o carte cu terapii și procedee, care va fi mult mai groasă, va avea vreo cinci sute de pagini. Oamenii din mediul laic nu știu că homosexualitatea aduce nefericire. Ei au idei despre homosexualitate, ceea ce văd la televizor. Văd diferiți actori

celebri, văd diferite actrițe celebre care se afișează în public cu zâmbetul pe buze, iar presa îi scoate foarte mult în evidență. Ei, vreau să vă spun că ceea ce se vede acolo este regizat foarte bine. În realitate, din mărturiile pe care le am, personale, ale celor care vin la consiliere, și din ceea ce spun ei despre ceilalți cu care au fost în relații, pot să vă spun că sunt nefericiți. Se simt marginalizați, se simt izolați și aceasta nu le aduce fericire, nu le aduce împlinire. Cât despre lumea creștină, noi ca frați, ca biserici, ar trebui poate să ne gândim că singura lor șansă de scăpare este să audă Cuvântul lui Dumnezeu, să ajungă într-un anturaj sănătos, să ajungă într-un mediu sănătos. Nu spun, nu sunt deloc susținătorul ideilor pe care le auzim acum în afară, ca să fie declarați normali, să fie puși în slujbe bisericești și așa mai departe. Nu, consider homosexualitatea păcat, iar ea trebuie să fie rezolvată înainte ca un om să poată să accedă în astfel de funcții. Ar trebui să fim, nu știu, „toleranță” este privit, cuvântul acesta este privit cumva ciudat. Dar probabil ar trebui să fim oameni care să-i accepte, oameni care să le arătăm suport, să le arătăm o dragoste curată, pentru că ei au o dragoste, dar care este pervertită, este murdărită, să le arătăm cum este o dragoste curată, adevărată și suportul unor frați sau unor surori.

A.B.: Dar dacă cineva, care tocmai v-a auzit pomenind de izolare, ar zice că e un factor care produce nefericire în rândurile acestei minorități, dacă tocmai izolarea ar putea fi un argument în lupta împotriva homosexualității? În ideea că izolându-i le semnalăm, le declarăm că așa merită să fie, izolați, până când vor renunța la homosexualitate?

T.G.: Aș fi de acord dacă procedul ar avea vreun succes. Sunt localități foarte multe în lume, la nivel mondial, care au cartiere întregi, iar oamenii care sunt cu orientare homosexuală ajung în cartierele respective. Nu expulzați de societate în mod direct, ci pentru că acolo e singurul loc în care se pot manifesta liberi. Liberi între ghilimele, după cum consideră ei că sunt liberi. Însă izolarea, dacă am putea face

o izolare a minții, a spiritului, probabil ar avea o oarecare rată de succes, deși mă îndoiesc. Dar izolarea niciodată nu a dat rezultate în procesul de terapie, pentru că Dumnezeu ne-a creat să fim făpturi relaționale. Adică, dacă ne împlinim menirea de frați și de surori, cum spuneam mai înainte, dacă ne sprijinim unii pe alții, ne îmbărbătam, ne ridicăm, ne muștrăm unii pe alții, în felul acesta putem să funcționăm corect, la parametri normali. În momentul în care nu ne mai împlinim menirea aceasta ca Biserică, ca Trup, atunci intervin disfuncționalități, iar acestea sunt greu de estimat și de tratat după aceea. Cred că cel mai bun mediu în care ei să se vindece este un mediu de dragoste și de acceptare.

A.B.: Deci opusul izolării e dragostea.

T.G.: Da.

A.B.: Care e povestea care v-a impresionat cel mai mult?

T.G.: Cel mai mult m-a impresionat povestea unei fete din zona de vest a țării, care și-a mărturisit problema. Ea a ajuns la o evanghelizare, printr-un mesaj pe care l-a primit pe hi5. În sfârșit, găsesc și eu o utilitate la rețelele de socializare, alta decât să trimitem poze și comentarii. A primit un astfel de mesaj, s-a dus la o evanghelizare și a fost atât de mișcată de Cuvântul lui Dumnezeu, încât a ieșit în față și a mărturisit vina ei în fața celor care erau la evanghelizarea respectivă. A fost una de mici dimensiuni, din câte îmi dau seama și din câte mi-a spus. Ulterior a mers într-o biserică. Biserica respectivă știa totul despre ea, pentru că toți cei din biserică fuseseră la respectiva evanghelizare. Doar că membri din biserică, femei, o apostrofau cu tot felul de versete – „De aceea cei răi nu pot ține capul sus în adunarea celor vii...” – și tot felul de complimente, între ghilimele. Fapt care o împingea înapoi în relația respectivă, pentru că acolo, în relația pe care o avusese cu femeia respectivă era acceptată, era iubită, era primită. Iar lucrurile acestea o împingeau înapoi în relații aceea și, în punctul acela, am fost contactat eu. Ca să descopăr ulterior că de fapt problema ei era un abuz al tatălui, care începuse de la vârsta de șapte ani și care

continua și acum, în momentul consilierii, când avea douăzeci și șapte de ani. A fost un caz foarte dificil, la care a trebuit să dezgropăm tot trecutul, să provocăm multă durere. Dar acum putem vorbi despre o femeie care este liberă, care se bucură în relația cu Cristos și care se bucură de o nuntă probabil în toamna aceasta.

A.B.: Oricine poate să facă ceea ce faceți dumneavoastră?

T.G.: Mulți oameni încearcă să facă consiliere și nu zic că ar trebui să fii un om deosebit ca să faci consiliere. Însă dacă nu există o doză mare de dragoste de oameni, doar cu teorie, doar cu carte, doar cu școală nu poți să ai succes în consiliere. Dacă ne uităm la ceea ce se întâmplă în lumea seculară, la psihologi, la psihiatri, la cei care lucrează cât de cât în sfera aceasta, interesul lor este – și am fost la astfel de oameni, din curiozitate și pentru că la un moment dat am avut nevoie de suport – caută să te întindă pe cât mai multe ședințe, să-ți ia mulți bani, iar interesul lor este financiar cu preponderență. În cazul celor care vor să facă astfel de consiliere, fie cu homosexuali, fie pe orice domeniu care ține de sufletul omului, trebuie să ai foarte multă dragoste, iar dacă ai multă dragoste pentru astfel de oameni, ești provocat să înveți, să înveți și, în fiecare zi, să cauți să-ți completezi cunoștințele, să-ți împrespătezi relația cu Dumnezeu. Pentru că degeaba ai cunoștințe, dacă nu ai o relație cu Dumnezeu, care să-ți descopere. Sunt cazuri uimitoare, în care Duhul lui Dumnezeu îmi descoperă doar în anumite momente anumite adevăruri despre persoanele respective, pe care omenește nu ai cum să le realizezi, nu ai cum să-ți dai seama de ele. Și atunci este foarte important să ai o relație vie cu Dumnezeu și să ai o echipă de rugăciune puternică în spate.

A.B.: Dumneavoastră sunteți contra curentului. Contra cărui curent, ca să lămurim în finalul discuției noastre?

T.G.: Sunt contra curentului care spune că homosexualitatea este ceva normal și nevindecabil. Deci noi considerăm că homosexualitatea este un păcat pe care

Dumnezeu îl urăște și vrea ca oamenii care sunt implicați în astfel de relații să fie vindecați. În același timp, suntem contra curentului pentru cei care spun că nu se poate vindeca. Chiar dacă incidența sau rata de succes este mai mică decât în celelalte cazuri de consiliere, pentru că procesul de consiliere este mai greoi, avem multe cazuri, cazuri vizibile, în care procesul a dat rezultat. Aceasta nu înseamnă că, după ce au terminat procesul de consiliere, ședințele de terapie, oamenii aceia nu vor mai avea niciodată treabă cu astfel de gânduri. Însă vor ști cu siguranță cum să le abordeze și cum să le facă față. Deci suntem contra celor două concepte și nu ne axăm foarte mult pe dezbateri pe tema aceasta, cât ne axăm pe a întinde mâna și a scoate omul din nevoie, în măsura în care Dumnezeu ne dă lumina și puterea să facem lucrul acesta.

A.B.: L-ați ascultat, din partea echipei *Contra Curentului*, pe Teofil Gavril. Eu sunt Anca Brășfălean Sebestyen. Vă salut! Pe curând!

[Interviul a fost realizat în anul 2010 de *Radio Vocea Evangheliei Cluj-Napoca* și poate fi audiat pe www.resursecrestine.ro. Transcrierea a fost realizată de *ContraCurentului.com*. Postul de radio *Vocea Evangheliei Cluj-Napoca* poate fi ascultat pe 88,3 FM sau online pe www.rvecj.ro.]

MISIUNEA PENTRU HOMOSEXUALI: TE CHEAMĂ DUMNEZEU?

Precum spunea Petru Mihenț cu ocazia seminarului *Homosexualitatea: păcat sau «boală» genetică?*, „Homosexualitatea este o problemă care apare și în bisericile noastre evanghelice și cei mai mulți poate nu vor să o recunoască, iar dacă o recunosc, o tratează într-un fel care nu este neapărat biblic. Trebuie să informăm oamenii din bisericile noastre de pe o poziție biblică, în adevăratul sens al cuvântului. Este o problemă veche de când lumea, homosexualitatea era

prezentă și în timpurile vechi testamentale. Vrem să sensibilizăm oamenii cu privire la aceasta. Este ceva nou pentru evanghelicii din România, care oarecum consideră că nu au neapărat o problemă sau, cel puțin când venim la biserică, ne comportăm de așa natură încât să creadă toată lumea că nu există o problemă, dar de fapt problema există. Noi am încercat să spargem mitul că nu avem probleme și să privim realitatea în față.”

Spre deosebire de ceilalți creștini din țara noastră, care nu neagă existența homosexualilor în rândurile lor, noi, evanghelicii tăgăduim existența homosexualilor printre noi. Ne considerăm oare mai buni decât ceilalți și ne vine greu să credem că am putea fi atinși de un păcat atât de groaznic? Prea adesea privim situația ca pe ceva străin nouă, gândind că homosexualii se află undeva în lumea celor necredincioși, care nu au nicio dorință și niciun respect față de Dumnezeu, sau în alte confesiuni creștine. Iar când aflăm despre cazuri concrete în bisericile noastre, suntem uimiți și ne grăbim să afirmăm cu convingere că respectivii nu sunt creștini adevărați, ci creștini cu numele.

Oare de ce nu gândim la fel despre aceia dintre noi care sunt dependenți de pornografie și autosatisfacere, sunt mândri, mânioși, mincinoși, bârfitori, lacomi, iubitori de bani sau neascultători de părinți? Dacă i-am exclude pe aceștia, rândurile noastre s-ar rări considerabil. De ce suntem părtinitori când este vorba de homosexuali? Ne îndoim noi oare de puterea transformatoare a lui Dumnezeu în viețile oamenilor sau credem că ea depinde de genul de păcat în care trăiesc ei?

Avem misiuni de ajutorare pentru variate categorii de persoane: pentru copiii străzii, cupluri în criză, femei abuzate, femei care au avortat, bătrâni părăsiți, oameni săraci, deținuți, dependenți de droguri și de alcool. Dar pentru homosexuali ce facem? Prin refuzul nostru de a ne implica într-o asemenea lucrare, confirmăm că în țara noastră, ca și

pe plan mondial, homosexualii sunt cel mai mare grup de populație cărui nu i se vestește Evanghelia în mod deliberat.

Suntem noi oare conștienți că mesajul respingerii pe care îl transmitem este probabil unul dintre motivele pentru care suntem siguri că nu avem homosexuali în bisericile noastre, pe când realitatea este că astfel de oameni ar putea fi acolo, dar nu ar avea încredere pentru a se destăinui și a cere ajutor?

Noi, cei de la *Contra Curentului*, am ales să spunem „da” misiunii pentru homosexuali. În cei nouă ani de când lucrăm în mediul homosexual, am aflat despre existența a mai mult de 600 de bărbați din mediul evanghelic cu atracții homosexuale, unii dintre ei adoptând un stil de viață homosexual. Suntem conștienți că ei reprezintă doar o parte din numărul bărbaților care se confruntă cu homosexualitatea în bisericile noastre.

Conform ultimului recensământ, 248608 bărbați s-au declarat evanghelic. În lipsa unui studiu specific în România, alegând unul dintre cele mai mici procente raportate de studii, de 1% pentru homosexuali și 1% pentru bisexuali, există posibilitatea să ajungem la un număr estimativ de 2486 de homosexuali și 2486 de bisexuali în bisericile evanghelice. Desigur, realitatea nu poate fi probată decât de un studiu obiectiv, dar care încă nu s-a realizat în România. Credem că fiecare confesiune din România, evanghelică sau tradițională, ar trebui să fie interesată de structura și compoziția sa reală, obiectivă. Este motivul pentru care propunem tuturor confesiunilor să își confrunte membrii cu un sondaj anonim din care să rezulte, fără ambiguități, preferințele sexuale și comportamentul sexual al enoriașilor. „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi”, a spus Domnul Isus. Și, îndrăznim noi să afirmăm, ne va face și mai lucizi și eficienți, în calitate de creștini autentici.

În lucrarea cu homosexualii, mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii, de aceea Îl rugăm pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui. Este mare

nevoie de lucrători ai Bisericii care să se implice, de oameni care să vorbească deschis în biserici despre problema homosexualității, astfel încât cei care se luptă cu ea să prindă curaj și să ceară ajutor. Este nevoie de consilieri și psihoterapeuți creștini pentru homosexualii dornici de schimbare, de voluntari care să ofere suport emoțional, de creștini care să nu aștepte ca homosexualii să calce pragul bisericii lor, ci să fie dornici să-i întâlnească în locurile publice pe care le frecventează, pentru a le transmite mesajul Evangheliei că Dumnezeu îi poate schimba și restaura și pe ei. Este nevoie de creștini care să-i viziteze pe cei internați în secțiile HIV/SIDA, ca să aducă în acele locuri ale întinericului și morții, un mesaj al speranței. Te cheamă Dumnezeu?

[Pentru răspândirea homosexualității și bisexualității la bărbați, a se vedea studiile menționate în cele două tomuri ale lucrării *Schimbare de direcție*, ca și pe site-ul *Contra Curentului*. Datele despre structura confesională sunt luate din *Recensământul populației și al locuințelor* din octombrie 2011, disponibil pe www.recensamantromania.ro.]

NORMALUL UNUI MOMENT

DAN BERCIAN

Ne-am trezit dintr-odată, fără voia noastră, într-un adevărat război informațional dus cu cele mai puternice arme ale mijloacelor de informare în masă și care are drept scop răsturnarea societății de drept și înlocuirea ei cu o tiranie a unei minorități, minoritate care, în numele toleranței prin care își câștigă drepturile, va crea, dacă va ajunge la putere, cea mai intolerantă societate care a existat vreodată și va duce dictatura pe noi culmi de progres. Unul dintre cele mai mari obstacole care stă în calea acestor noi ideologi de partid este familia, așa cum a fost ea recunoscută ca normalitate încă de la începuturile omenirii, și toate demersurile care se fac, oricât de bine ar fi camuflate în bune intenții, nu au alt

scop decât distrugerea acestei celule de bază a societății care este familia tradițională.

Este dezolant faptul că tot mai mulți, seduși de limbajul dulceag prin care orice dictator a ajuns la putere, nu întrezăresc pericolul care îi paște pe ei și pe copiii lor și fac pact cu dușmanul. Dar pentru cei ce înțeleg nu există altă opțiune decât aceea de a lupta cu toată puterea pentru familia tradițională, pentru valorile iudeo-creștine, valori care au dus societatea la progres și care, singure, pot asigura normalitatea și supraviețuirea rasei umane.

În acest sens salut apariția cărții *Contra Curentului*, dar și orice efort și demers similar. Toate aceste luări de poziție nu sunt mofturi și nu sunt motivate de ură, ci sunt normalul unui moment în care vezi că dușmanul este pe cale să te cotropească. Cei responsabili și viteji se ridică la luptă. Problema este că astăzi s-a creat o atât de mare confuzie, încât oamenii nu mai văd pericolul și dușmanul. Lecturarea acestei cărți sunt convins că pe unii îi va trezi din somn.

[Copyright © 2017 Dan Bercian. Publicat cu permisiune.]

PARTENERIATELE CIVILE – O ÎNCĂLCARE GRAVĂ A LEGILOR LUI DUMNEZEU IONEL TUȚAC

Sunt multe legi despre care puțini dintre noi știu. Cum ne afectează aceste legi și care este impactul lor asupra țării și comunității creștine, pe termen lung?

O propunere legislativă recentă urmărește reglementarea parteneriatului civil pentru cuplurile alcătuite din persoane de același sex sau de sexe diferite. O ușă larg deschisă pentru concubinaj și căsătorii homosexuale, care nu fac decât să descurajeze căsătoria tradițională și să încalce principii pe care Dumnezeu le-a afirmat atât de clar în Sfânta Scriptură.

Cred că ar trebui să ne ridicăm câteva întrebări – cum va afecta stabilitatea căsătoriei înființarea unor parteneriate paralele cu instituția sacră a familiei? Cum vom susține

societatea, dacă tânăra generație este încurajată să se alinieze unor parteneriate și să nu se dedice total familiei – celula de bază a societății? Cum vom asigura protecția copiilor și dezvoltarea lor într-un mediu sănătos – moral și emoțional, dacă vor crește în instabilitatea unor parteneriate?

Familia a fost ideea lui Dumnezeu. Are principii desemnate de El și, mai mult, reprezintă o imagine a relației dintre Cristos și Biserică. Apostolul Pavel numește Biserica „mireasa” lui Cristos și folosește ilustrația iubirii unui mire și a unei mirese pentru a descrie relația dintre Cristos și Biserică. Ideea unui parteneriat civil devalorizează unirea sacră și o transformă într-un contract în care împărțirea bunurilor materiale devine miza principală.

Este momentul să ne asumăm statutul de „sare și lumină” în lume și să ne afirmăm clar poziția vizavi de această încălcare flagrantă a principiilor creștine. Suntem responsabili față de copiii noștri, față de generațiile care vor veni, de moștenirea spirituală pe care le-o vom lăsa. Suntem responsabili în fața lui Dumnezeu.

[Copyright © 2015 Ionel Tuțac. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul www.baptist-tm.ro.]

PASIVITATEA NOASTRĂ VA PERMITE ANORMALITĂȚII SĂ IA LOCUL NORMALITĂȚII VIOREL IUGA

Dacă îi lăsăm pe cei aleși de noi să dea legi împotriva noastră, nu suntem noi fără minte? Dacă lăsăm minoritatea să facă legea pentru majoritate, mai putem avea pretenția că suntem înțelepți? Dacă prin pasivitatea noastră vom permite anormalității să ia locul normalității, atunci sigur putem fi etichetați fără minte.

Ne uităm cu stupoare la ce se întâmplă și la viteza cu care se rostogolesc evenimentele. Uneori ne întrebăm dacă trăim un coșmar sau este realitate. Pe lângă faptul că se degradează toți cei mari, atât ca vârstă, cât și ca poziție socială sau

religioasă, se profanează în mod legal și constant mintea copiilor noștri. Culmea, se apelează la drepturile și la binele lor. Văzând toate acestea, mă gândesc tot mai mult și mai intens la afirmația Domnului prin profetul Osea: „Poporul fără minte aleargă spre pieire.” (Osea 4:14)

Știu că nu sună bine și nici plăcut. Cum să spui unui popor că este fără minte? Cum îți poți permite să afirmi că merge spre distrugere? Și mai ales când nu este vorba de un popor păgân, ci de un popor cu multă cunoștință de Dumnezeu.

Dragii mei, dacă poporul român este sau nu un popor fără minte, vom vedea în perioada următoare. Dacă în perioada următoare, prin tăcerea noastră, vom renunța la Cuvântul lui Dumnezeu și la binecuvântarea Creatorului, atunci sigur suntem fără minte. Dacă vom așeza păcatul și plăcerile în locul virtuților, sigur suntem fără minte. Dacă nu vom ține cont de binele pe care ni l-a făcut Dumnezeu, nu putem fi decât fără minte. Când un popor îi întoarce spatele Salvatorului Său, când un popor creștin devine la fel ca unul păgân sau chiar mai rău, cum mai poate susține că are minte? Dacă știm adevărul, dar tăcem, nu suntem noi fără minte? Dacă îi lăsăm pe cei aleși de noi să dea legi împotriva noastră, nu suntem noi fără minte? Dacă lăsăm minoritatea să facă legea pentru majoritate, mai putem avea pretenția că suntem înțelepți? Dacă prin pasivitatea noastră vom permite anormalității să ia locul normalității, atunci sigur putem fi etichetați fără minte. O precizare importantă: poporul ajunge fără minte nu pentru că Domnului I-ar face plăcere. El ajunge fără înțelepciune pentru că renunță la ascultarea de Dumnezeu, pentru că acceptă orbirea Satanei.

Mă rog și sper din toată inima să ne gândim cu seriozitate spre ce alergăm. Să ne gândim la final și la ceea ce vom face la urmă. Dacă nu luăm atitudine împotriva păcatului și a celor care promovează păcatul, indiferent cine sunt ei, vom pierde binecuvântare și ne vom îndrepta spre distrugere.

Dragi frați creștini și români, indiferent unde alergă liderii noștri, noi să NU alergăm spre pierzare. Să NU alergăm cu cei care I-au întors spatele lui Dumnezeu. Dacă tot avem viață și energie, să o folosim pentru a alerga în direcția bună și cu cine trebuie. Să alergăm pe calea lui Dumnezeu, să alergăm cu aleșii lui Dumnezeu și să alergăm spre Domnul și spre glorie.

Este singura alergare în care merită investit și care aduce un profit inimaginabil, pentru că este veșnic.

[Copyright © 2016 Viorel Iuga. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul www.baptisti-arad.ro.]

PÂNĂ LA CE LIMITĂ TREBUIE CREȘTINII SĂ SE OPUNĂ AGENDEI HOMOSEXUALILOR?

VASILE FILAT

Întrebare: „Am și eu o nelămurire. Înțeleg ce urâciune și cât de greu este pentru creștini să se adopte legea «antidiscriminare», dar, pe de altă parte, știu că noi ar trebui să promovăm o libertate a fiecărui suflet în parte pentru religie și față de religie și, dacă cineva alege să fie ateu, de exemplu, e alegerea lui. Până unde ar trebui noi, ca și creștini, să ne împotrivim homosexualilor? Această lege presupune nu doar libertatea, ci și protejarea orientării sexuale «homo», mai mult decât a diferitelor convingeri religioase? Adică pastorii vor putea spune, de exemplu, «iconografia este păcat» (să zicem, o pretinsă ofensă la adresa *Bisericii Ortodoxe*), dar vor fi pedepsiți dacă vor spune «homosexualitatea este un păcat» (pentru că îi ofensează pe homosexuali)? Sper că m-am făcut înțeles și vă mulțumesc.”

Oricine urmărește evenimentele legate de mișcarea homosexualilor din țara noastră și din lumea întreagă va vedea foarte ușor că ei au o agendă prin care urmăresc sodomizarea întregii societăți și că insistă cu orice preț să facă aceasta. Trebuie să recunoaștem că deja le-a reușit foarte mult și au câștigat mult teren. Unele pretinse țări cu

democrație de secole s-au trezit, cu tot cu guvernele lor, sub presiunea dictaturii homosexuale. Anglia este un bun exemplu și vă recomand în acest sens să citiți cazurile relatate de avocatul Alex Spak, care a vizitat Moldova cu câțiva ani în urmă și a avertizat societatea noastră despre pericolele adoptării legii antidiscriminare.

Problema legii antidiscriminare (redenumită acum „cu privire la asigurarea egalității”) este că prin ea homosexualii atentează la libertățile fundamentale ale tuturor cetățenilor care sunt de altă părere cu privire la practicile lor sexuale. Aveți dreptate, exact cum ați scris în mesajul dumneavoastră, ei vor putea să batjocorească, așa cum și batjocoresc orice și pe oricine, dar vor folosi legea ca să curme și să interzică exprimarea oricărei altei păreri.

Când pastorul Ake Green din Suedia a predicat despre păcatul homosexualității în biserica pe care o păstorește, a fost condamnat la trei luni de închisoare, și aceasta în baza legii antidiscriminare din țara lor. Libertățile unui om încetează acolo unde atentează la libertățile altuia. Homosexualii nu tolerează nicio altă părere afară de a lor și nu tolerează pe toți cei care dau pe față pericolul și consecințele acestei patimi.

Deja se simte duhul terorii homosexuale în societate. Când un *blogger* este dat în judecată pentru că a dat pe față numele oamenilor care promovează agenda homosexualilor, oare nu este dictatură homosexuală? Când un post de televiziune este judecat pentru comentariile care au fost plasate pe site sub reportajul de la conferința homosexualilor, oare nu este dictatură homosexuală? Zilele acestea am publicat cartea *Ce spune Biblia despre homosexualitate*. Din câte cunosc, este pentru prima dată când în Moldova se publică o carte pe acest subiect, cu abordare din perspectivă creștină. Și ce credeți? Când am dorit să plasăm cartea în librăriile din oraș, am fost refuzați. De ce? Pentru că proprietarii rețelei de librării se tem de hărțuirile care pot veni din partea homosexualilor. Dar oare în felul acesta nu

sunt eu discriminat ca cetățean, din moment ce îmi este lezat dreptul la libera exprimare? Creștinii se opun adoptării acestei legi nu pentru că se împotrivesc homosexualilor, ci pentru a-și proteja libertatea convingerilor religioase, libertatea conștiinței și libertatea exprimării, și sunt datori să și le apere.

Cum să procedăm noi, creștinii, cu privire la homosexuali? În primul rând, să ne rugăm totdeauna pentru acești oameni și pentru pocăința lor. Apoi, să le vorbim din Sfintele Scripturi despre puterea lui Dumnezeu, care îi poate elibera de această patimă. În calitate de cetățeni, trebuie să ne opunem legilor pe care le cer homosexualii și care sunt, în primul rând, dăunătoare pentru ei, dar și pentru întreaga societate. Trebuie să fim pregătiți să suferim persecuții din partea homosexualilor și guvernelor, care se pot lăsa să fie controlate de homosexuali. Domnul Isus a spus că Își va zidi Biserica și porțile iadului nu vor birui. De la nașterea Sa, Biserica a fost continuu sub presiunea persecuțiilor și acum deja în unele țări este sub persecuțiile dictaturii homosexuale. Noi avem datoria să stăm tari pe adevărul Sfintelor Scripturi și să propovăduim Evanghelia cu îndrăzneală, indiferent de persecuțiile la care suntem expuși. Așa să ne ajute Dumnezeu.

[Copyright © 2016 Vasile Filat. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul www.moldovacrestina.md (*Moldova Creștină*).]

POȚI SĂ TE SCHIMBI!

PAUL CÎMPEANU

Până prin anii '90, homosexualitatea era un subiect tabu, atât pentru societatea românească, cât și pentru comunitățile creștine. Cu toate că anii au trecut, mentalitatea românilor nu s-a schimbat prea mult și, în continuare, cu mici excepții, atât societatea, cât și Biserica, refuză să discute deschis subiectul, contribuind prin această atitudine greșită la agravarea

problemei, nu la rezolvarea ei. În țara noastră, mulți se confruntă cu atracții homosexuale, ceea ce, vrând, nevrând, afectează și societatea în care trăim, pentru că ei sunt printre noi, ca membri de familie, prieteni, vecini, colegi de muncă sau membri în comunitatea noastră.

Deci să nu aruncăm cu piatra! Ei au nevoie, în primul rând de înțelegere și apoi de ajutor. Printre ei sunt unii care se luptă de ani și ani de zile cu această înclinație sexuală greșită. Unii au biruit, alții încă nu, dar au speranța că într-o zi vor fi oameni liberi și își vor putea întemeia o familie în care își vor găsi pacea și liniștea sufletească după care tânjesc de multă vreme.

Acest articol nu se adresează celor care consideră homosexualitatea ca ceva normal, celor care se complac în ea fără să aibă remușcări, celor care nu-și mai ascultă de mult propria conștiință, ci se adresează celor care simt că sunt înrobiți de homosexualitate peste voia lor, celor care nu ar dori să practice astfel de relații, dar nu se pot înfrâna, celor care se pocăiesc de starea lor și doresc vindecarea.

Pentru început, ca să putem demara procesul schimbării, trebuie să înțelegem și să fim de acord că, din punct de vedere socio-relațional, comportamentul homosexual este nefiresc. Din punct de vedere religios, alături de relațiile sexuale în afara căsătoriei și de perversiunile sexuale în cadrul căsătoriei, homosexualitatea este un mare și grav păcat, săvârșit împotriva lui Dumnezeu Creatorul.

Voi, cei care căutați schimbarea, trebuie să credeți că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca omenirea să-și guverneze viața în conformitate cu principiile Lui. Vă invit să vedem ce este scris în Biblie referitor la consecințele ce vor fi suportate de cei care se complac în astfel de relații sexuale: „Și, măcar că știi hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri *sunt vrednici de moarte*, totuși ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac.” (Romani 1:32)

Tot în Biblie citim despre motivul nimicirii cu desăvârșire a Sodomei și Gomorei. (Geneza 19:1-29) O societate

decăzută și prea tolerantă a dus cele două orașe, prospere din punct de vedere economic, la distrugere totală.

Tot în Sfânta Scriptură mai găsim un serios avertisment împotriva celor ce trăiesc în relații sexuale păcătoase, de orice natură ar fi ele, cu mesajul că cei nedreți, printre care și cei ce practică relațiile sexuale în afara căsătoriei, adulterul și homosexualitatea, nu vor intra în raiul lui Dumnezeu. (1 Corinteni 6:9) Concluzia este simplă, dacă nu vor intra în rai, atunci soarta lor va fi iadul, chinurile veșnice.

Prezint aceste realități nu pentru a amenința, ci cu toată compasiunea pentru cei ce se confruntă cu homosexualitatea, pentru a-i avertiza, ca să conștientizeze cu adevărat gravitatea acestui păcat și ca să dorească tot mai mult să renunțe la el.

În al doilea rând, în procesul schimbării trebuie să ținem cont de faptul că homosexualitatea nu este o moștenire genetică. Nimeni nu se naște homosexual. Dacă ai adoptat comportamentul homosexual, ai făcut-o din cauza unor alegeri greșite în viață sau datorită unor abuzuri la care ai fost supus din partea altor homosexuali. Cercetătorii americani de la *NARTH (Asociația Națională pentru Cercetarea și Terapia Homosexualității)* au concluzionat că nu există nicio dovadă pentru a susține teoria biologică, ci mai degrabă ideea că homosexualitatea se poate explica cel mai bine printr-un model în care trăsăturile de temperament și personalitate interacționează cu mediul familial și social în formarea sexualității individului. Atracțiile homosexuale nu sunt înnăscute. Nu există dovezi în cercetările științifice pentru a afirma că homosexualitatea este determinată biologic. Nu există nicio genă care să îi facă pe oameni homosexuali, concluzionau cercetătorii de la *NARTH*.

Deci este cât se poate de clar că niciun om de pe planetă nu se naște homosexual, aceasta ca să vin în întâmpinarea celor ce, plini de durere și lipsiți de speranță, afirmă că așa s-au născut și nu mai pot fi schimbați. Schimbarea este posibilă, crede lucrul acesta!

Nu uita că ispita nu este păcat în sine, fie ea și de natură homosexuală, dar este păcat să îi dai curs și să trăiești o viață homosexuală. Comportamentul homosexual este un păcat de care poți fi eliberat. Dumnezeu are puterea să te elibereze, dar trebuie să vrei și tu, este nevoie și de aportul tău. Pentru a reuși, îți recomand să urmezi câțiva pași necesari în procesul schimbării.

În primul rând, **renunță să mai ai relații homosexuale**. Evită orice dialog sau întâlnire cu persoane homosexuale. Schimbă numărul de telefon și nu mai accepta nicio invitație sexuală, indiferent cine o lansează.

Pe urmă, dacă nu poți stăpâni internetul, **apelează la cineva de încredere pentru a-ți instala un filtru eficient împotriva pornografiei** și pentru a-ți bloca ID-urile unde ai contacte homosexuale. Dacă o faci singur, poți dezinstala filtrul sau poți intra pe acele ID-uri oricând, de aceea trebuie să rogi pe altcineva să o facă pentru tine.

De asemenea, **nu partaja și nu lua de la alții fișiere pornografice**. Este o problemă de decizie să nu iei ce îți face rău. Privind imagini murdare sau vorbind cu persoane homosexuale, nu faci altceva decât să pregătești terenul pentru săvârșirea unui nou păcat. Nu mai privi imagini indecente, **aruncă orice îți amintește de trecut sau îți amplifică atracțiile**, oricât de nevinovat ar părea. Încearcă să-ți stăpânești privirile. Ai grijă **să ai doar pachetul de bază la televizorul din casă**, pentru a nu avea la dispoziție canale pornografice.

Caută pe cineva abilitat cu care să poți discuta deschis problema ta. De preferat ar fi un slujitor al lui Dumnezeu care a mai întâlnit astfel de cazuri. Ai nevoie atât de consiliere din partea unui om credincios, cât și de rugăciunile lui. Și tu va trebui **să te rogi lui Dumnezeu cu credință**, cu cuvintele tale, atunci când ești singur în camera ta sau ori de câte ori ai ocazia.

Ar fi ideal să renunți definitiv la o viață de păcat și să-L alegi pe Dumnezeu și voia Lui pentru tine. Dumnezeu iartă

păcatele oamenilor când ei se pocăiesc și se lasă de ele. Dacă iartă curvia, iartă și homosexualitatea. El nu pedepsește înaintea de a-i oferi omului păcătos șansa pocăinței și a renunțării la păcat.

Renunțarea la homosexualitate este un proces, iar durata lui depinde de mai mulți factori. Chiar dacă se întâmplă să ai un eșec, nu dispera! Continuă lupta, iar într-o zi vei vedea cu ochii tăi vindecarea.

Nu te-ai născut homosexual! Soarta dură și vitregiile vieții poate te-au adus în această stare, o stare la care va trebui să renunți odată pentru totdeauna. Viața ta și destinul tău veșnic sunt în joc. Vestea bună este că unii s-au schimbat. Sute de mărturii atestă aceasta. Ca student la teologie și ca evanghelist, am toată încrederea că schimbarea este posibilă.

Dumnezeu să lucreze în dreptul tău! Dumnezeu să-ți redea cu adevărat o viață împlinită!

[Copyright © 2010 Paul Cîmpeanu. Publicat cu permisiune. Paul Cîmpeanu locuiește în Dej, este căsătorit și tată a cinci copii.]

PROVOCARE TEOFIL GAVRIL

Poate că în timp ce parcurgi această carte îți surprinzi anumite gânduri sau prejudecăți. Ești uimit, indignat sau chiar ai rămas blocat, neștiind ce să mai crezi ori să spui, gândindu-te că asemenea oameni sunt păcătoși. Crezi că este prea de tot, că păcatul lor este de neiertat... Sau dimpotrivă, poate că ea a răsturnat cumva ceea ce credeai despre homosexuali. Simți că într-un fel atitudinea ta de până acum față de ei nu a fost cea mai potrivită.

Este ușor să judecăm când mintea noastră proclamă: „Noi nu facem ce fac ei.” Nu, noi facem altele. Dar Cristos a murit pentru toți. Nu a murit pentru ei și pentru noi; la El nu există „ei” și „noi”. Toți suntem la fel și fiecare are nevoie de El în felul lui.

Cei care se destăinuiesc aici nu au nevoie de predici și, cu atât mai puțin, de cineva care să le țină lecții despre moralitate. Puțini, prea puțini sunt cei ce au întâlnit un creștin care să vrea să aibă de-a face cu ei, să fie gata să le întindă o mână prietenoasă. În schimb, au întâlnit prea mulți aruncători de pietre ori de priviri ucigătoare, iar aceasta nu i-a făcut decât să se închidă cu atât mai mult în ei și să continue pe drumul lor.

Bisericile noastre devin încet, încet cluburi selecte. Homosexuali nu au ce căuta aici. De aceea, acești oameni nu află că Dumnezeu le întinde o mână. Ei nu află că alții asemenea lor au rupt lanțurile robiei. Această veste bună trebuie să ajungă prin noi la ei!

Poate îi judeci prin prisma manifestărilor pro-homosexualitate pe care le vezi la televizor, dar, de fapt, dincolo de homosexualitate, ei sunt oameni. Au inimă și sentimente, au suflet și zbateri interioare imense. Ce s-ar putea să nu știi este că cei mai mulți au această problemă pornită din familie. Da, o relație dezzechilibrată în familie poate direcționa greșit un tânăr.

Te provocăm la acțiune! Poți și tu face ceva, trebuie doar să-i privești pe acești oameni ca pe fapte create de Dumnezeu care au nevoie de eliberare, cum aveai și tu odinioară. Ce poți face practic?

❖ Poți să te rogi pentru ei. O poți face la modul general sau poți alege câteva persoane pe care să le aduci înaintea lui Dumnezeu. *Contra Curentului.com* îți poate fi punctul de pornire în alegerea lor.

❖ Poți să evaluezi relația pe care o ai ca tată cu băiatul tău. Fă-ți mai mult timp pentru el.

❖ Poți să te informezi mai bine pe această temă și să fii gata să ajuți atunci când se ivește ocazia. Biserica este nepregătită și din păcate neprietenoasă pentru astfel de oameni, însă ei există inclusiv în mediul evanghelic.

❖ Este mare nevoie de consilieri în această lucrare. Dacă ești implicat în consiliere, te așteptăm alături de noi în această inițiativă.

❖ Dacă știi persoane cu astfel de frământări și suferințe, încearcă să îți învingi prejudecățile și acordă-le o șansă. De ce are mare nevoie un bărbat homosexual? De prietenia curată a unui bărbat credincios, care să transmită un mesaj clar al Evangheliei și prieteniei. Dacă nu știi cum să o faci, te putem îndruma.

Dumnezeu îi iubește și pe ei. Schimbarea este posibilă și pentru ei. *Este ceva prea greu pentru Domnul?*

MARIAN

Fiți binecuvântați acum și-n veșnicii pentru lucrarea dumneavoastră! Este adevărat că și în România era nevoie de un astfel de îndreptar. Mă bucur pentru curajul și demnitatea cu care ați înfruntat acest subiect tabu pentru biserica din Răsărit. Vă asigur, prin puterea Duhului lui Dumnezeu, că va da fruct bun citirea și punerea în aplicare a îndemnurilor voastre.

Și în România, ca de altfel în toată lumea, există păcatul acesta, care a devorat și devorează încă zeci de mii de tineri și tinere. Ați pus piciorul în prag cum se spune, căci în Biserica de astăzi despre acest păcat nu se dorește aproape în niciun fel să se vorbească. Este cu adevărat o lucrare diabolică aceasta, de a nu aborda direct păcatul. Plâng pentru această situație, dar nu numai în România este așa, peste tot în diaspora românească nu se vrea acest subiect. Mă rog Domnului să dea înțelepciune pastorilor și preoților pentru a fi deschiși la durerile oamenilor condamnați!

PAVEL

Este un subiect sau o problemă foarte complicată și sensibilă, iar foarte mulți dintre cei care sunt în biserici nu știu să abordeze astfel de cazuri. Pe cei care se confruntă cu homosexualitatea îi tratează cu multă răceală și respingere și, mai mult decât atât, îi exclud din mijlocul lor. Deci în loc să-i ajute să se reabiliteze, îi alungă și agravează situația celor în

cauză. De aceea sunt mulți care se confruntă cu homosexualitatea, dar nu au puterea să vorbească, pentru că știu ce tratament vor primi de la unii dintre cei care, de fapt, ar trebui să le fie alături și să-i ajute să se reabiliteze.

Personal cunosc cazuri concrete de tineri care se confruntă cu așa ceva și nu de puține ori am stat de vorbă cu ei. Sunt foarte afectați de faptul că unii slujitori din biserici sunt foarte, foarte reci și duri cu ei; ar trebui de fapt să condamne păcatul, și nu pe păcătos, dar ei sunt doar interesați de imaginea lor, și nu de salvarea oamenilor. Din nefericire, unii se pierd din cauza unor slujitori orbiti de neprihănirea lor falsă.

Trebuie să căutați oamenii care au cu adevărat chemarea lui Dumnezeu pentru a-i asculta și înțelege pe cei care se confruntă cu atâtea și atâtea slăbiciuni, slujitori gata să se sacrifice pentru salvarea păcătosului și condamnarea păcatului.

TEOFIL

Din păcate, aveți dreptate! Văd asta la consiliere. Unii doar anunță că se luptă cu homosexualitatea, pentru că nu au curaj să mă contacteze și să își arate identitatea, dar cazurile se înmulțesc de câteva luni. Din păcate, nici nu rămân multă vreme în consiliere, ca să poată fi ajutați eficient. Dumnezeu să aibă milă și să lucreze mai mult decât suntem noi în stare prin micimea noastră, în comparație cu un asemenea fenomen! Totuși, homosexualitatea va lua o amploare și mai mare, datorită educării sociale și culturii care formează astfel de oameni. Dimensiunea la care se va ajunge în câțiva ani va fi imens mai mare decât anticipăm noi acum. Când realizez asta, uneori mă cuprinde descurajarea. Dumnezeu să aibă milă de toți oamenii!

VALERIU

Homosexualitatea se extinde și în România. Și la noi la biserică a fost un tip care a recunoscut că e homosexual pe față, și de atunci nu l-am mai văzut. Nu îl cunoșteam așa bine. Am fost într-o tabără cu el, dar era foarte retras și nu

venea aproape niciodată cu noi la schi sau placă, prefera să facă ordine. Cred că avea vreo nouăsprezece, douăzeci de ani. E prin Spania cu părinții lui. Domnul să Se îndure de el!

[Copyright © 2010 Teofil Gavril. Publicat cu permisiune.]

PROVOCAREA HOMOSEXUALITĂȚII

SAMUEL TUȚAC

Ori de câte ori este menționată în Biblie, homosexualitatea are o conotație negativă. Niciodată nu veți găsi în Scriptură homosexualitatea având o conotație neutră sau pozitivă, ci întotdeauna negativă. Totuși, homosexualitatea nu este văzută mai rău decât alte păcate, ci e văzută la fel de rău ca toate celălalte păcate. Toate referințele biblice condamnă comportamentul homosexual în mod clar, împreună cu idolatria, hoția, adulterul, minciuna, crima și alte păcate.

Sunt două întrebări provocatoare care, mai ales acum, necesită un răspuns.

1. Cum poate fi prevenită homosexualitatea?

În niciun caz doar prin marșuri de protest sau comunicări științifice, deși acestea își au rostul, mai ales dacă nu instigă la ură, ci la compasiune, la rugăciune și la implicare pentru salvarea celor robiți de păcatul acesta. Cu siguranță, nu poate fi combătută nici prin lecturi frumoase și nici măcar prin predici, deși acestea sunt foarte importante și este datoria noastră ca și creștini să afirmăm cu orice risc: „Așa vorbește Domnul!” Iar în cazul homosexualității, Sfânta Scriptură spune că homosexualitatea este păcat, iar „plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Cristos, Domnul nostru.” (Romani 6:23) Totuși, cum poate fi prevenită homosexualitatea?

Prin edificarea unui mediu familial sănătos

Deoarece homosexualitatea este generată frecvent prin relațiile incorecte și nesănătoase dintre părinți și copii, dar și datorită relațiilor nesănătoase dintre cei doi părinți, prevenirea homosexualității trebuie să înceapă în familie. Niciun copil nu va deveni homosexual dacă se bucură de căldură și de o relație emoțională sănătoasă cu ambii părinți. Biserica trebuie să susțină modelul biblic fundamental al familiei, în care tatăl și mama au roluri definite foarte clar. Biserica nu trebuie să se teamă să spună că tatăl este liderul familiei, copiii trebuie să fie respectați, dar și disciplinați. În același timp, părinții trebuie să aibă o relație reciprocă satisfăcătoare. Familiile stabile și sănătoase ajută copiii la a-și dezvolta o gândire sexuală normală.

Prin informarea corectă asupra homosexualității

Este cât se poate de clar că problema homosexualității trebuie discutată în Biserică, și nu negată. Apoi trebuie să ne ferim atât de atitudinea homofobă de condamnare, cât și de atitudinea liberală de negare a păcătoșeniei actelor și comportamentelor homosexuale. Atitudinea noastră, ca și creștini, este aceea de a arăta ce spune Biblia despre controlul sexualității, despre dragoste, despre prietenie, despre sexualitate în general, inclusiv despre homosexualitate.

Prin dezvoltarea unei concepții și a unei imagini de sine sănătoase

Unii dintre cei care au căzut în păcatul acesta al homosexualității au ajuns acolo și datorită unei imagini de sine extrem de proaste. Părinții trebuie să aibă grijă ce imagine de sine proiectează în copiii lor. Fiecare trebuie ajutat să-și înțeleagă valoarea extraordinară în ochii lui Dumnezeu.

2. Care ar trebui să fie atitudinea noastră, ca și creștini, în mijlocul acestei controversate create de către susținătorii homosexualității?

Să nu acceptăm niciodată să vorbim despre sexualitate fără să vorbim despre căsătorie!

De ce este importantă această abordare? Pentru că Biblia așează căsătoria în centrul existenței umane. După ce Dumnezeu i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască și i-a adus împreună, le-a spus: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și stăpâniți-l.” Pentru că fiecare căsătorie, fiecare familie trebuie să fie o imagine a Împărăției lui Dumnezeu, pentru că noi am învățat din Scriptură că relațiile sexuale au sens numai în contextul căsătoriei, orice altceva este perversiune, este păcat. „De aceea”, spune Geneza 2:24, „va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și cei doi vor fi un singur trup.” Orice este în afara a ceea ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său este păcat.

Ar trebui să fim atât de fascinați de căsătoria heterosexuală, încât să refuzăm să acceptăm până și posibilitatea căsătoriei homosexuale.

Este foarte posibil ca în următorii ani sau zeci de ani Biserica să fie ultima comunitate de pe pământ care să știe cu adevărat ce este căsătoria. Tot mai mult astăzi se redefinește ce înseamnă căsătoria, ce înseamnă familia. Biblia a spus deja de mult ce este și Biserica are mesajul acesta. De aceea trebuie să înțelegem că relațiile noastre de căsnicie sunt adevăratele teste ale uceniciei noastre creștine și o puternică armă misionară. Noi putem să câștigăm toate bătăliile politice (din păcate nu se întâmplă așa) cu cei care susțin homosexualitatea, putem să câștigăm la vot împotriva rezoluțiilor lor, dar dacă pierdem în familie, nu avem niciun mesaj de transmis și am pierdut deja bătălia. Noi trebuie să ne învățăm copiii să admire căsătoria atât prin exemplul nostru personal, cât și prin relațiile dintre noi, și să-i facem pe copiii noștri să înțeleagă că noi suntem cei mai fericiți oameni de pe pământ. Nu vor dori copiii noștri să întemeieze familii, dacă noi nu-i vom convinge că nu există ceva mai extraordinar în universul acesta, aici pe pământul

acesta unde ne-a lăsat Dumnezeu, decât o familie formată dintr-o mamă, un tată și copiii adunați lângă ei.

Ar trebui să îi iubim pe homosexuali mai mult decât iubesc homosexualii homosexualitatea.

Orice păcătos își iubește păcatul, dar Biserica trebuie să-i iubească pe păcătoși mai mult decât iubesc păcătoșii păcătoșenia. Așa ne-a iubit Cristos pe noi, și noi trebuie să ne iubim unii pe alții și să iubim pe alți păcătoși așa cum ne-a iubit Cristos pe noi. Cu cât mizeria morală este mai mare, cu atât va trebui să ne păstrăm calmul și să arătăm tot mai mult dragostea lui Dumnezeu.

[Copyright © 2015 Samuel Tuțac. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul www.baptist-tm.ro.]

RĂMÂNEȚI TARI ÎN CUVÂNTUL DOMNULUI!

IOAN CIOBOTĂ

E tot mai anormal să fii normal.

Pe vremuri, martirii creștini erau uciși în arene. Astăzi creștinii încep să fie stigmatizați dacă nu acceptă noile „trenduri” imorale, antivalori, antibiblice și anticreștine.

Pe vremea comunismului, creștinii erau considerați „dușmani de clasă” și erau judecați în public, scuipați și batjocoriți de „clasa muncitoare”, pentru că îndrăzneau să se închine Altcuiva decât partidului. Azi creștinii sunt considerați învechiți, retrograzi, periculoși, pentru că afirmă superioritatea absolută a Cuvântului lui Dumnezeu și cred în Cristos ca fiind ADEVĂRUL absolut, într-o lume bântuită de adevăruri de mocirlă.

Istoria civilizațiilor arată că orice cultură sau imperiu în care homosexualitatea este pusă la loc de cinste, dispăre în medie în șaiszeci de ani. De ce homosexualitatea? Pentru că homosexualitatea este vârful de lance și punctul de apogeu al depravării umane. Și când se promovează acest stil de viață chiar și la nivel legislativ, în mod deosebit de agresiv, atunci

nelegiuirea și-a atins vârful. Asta până nu se legalizează pedofilia sau zoofilia. Să nu mai vorbim despre eutanasiere și așa-numitul „drept la moarte”.

Păcatul Sodomei și Gomorei nu a fost numai homosexualitatea; a fost și acceptarea deschisă și publică a homosexualității, iar Dumnezeu a rezolvat această problemă prin foc și pucioasă. Este interesant că Dumnezeu nu a negociat cu sodomiții, ci pur și simplu a făcut să cadă foc din cer peste cele două cetăți.

Cred cu tărie că este nevoie de cartea *Contra Curentului*. Felicitări, rămâneți tari în Cuvântul Domnului! Iar tuturor celor care sunteți „personaje” acestei cărți, vă doresc să rămâneți tari și neclintiți pe Calea numită Cristos.

Toți cei care ne pocăim suntem IERTAȚI și IUBIȚI de Cel Preaînalt.

[*No copyright, just spread the light* (precizarea autorului). Ioan Ciobotă este absolvent al *Facultății de Automatică și Calculatoare* din Timișoara și are o specializare la *BBC School of Journalism*. Lucrează în mass-media din anul 1993, iar din 1996 este jurnalist la *Radio Vocea Evangheliei Timișoara*. Timp de zece ani a colaborat în paralel și la televiziunea *Alfa Omega TV*. A primit *Premiul Național Civic Media Award* pentru jurnalism radio în 1998, iar în 2005 a primit *Premiul pentru jurnalism al agențiilor ONU în România*. A publicat zece cărți, distribuite în peste două sute de mii de exemplare. Locuiește în Timișoara, este căsătorit și tată a doi copii: Isac-Daniel și Luca-Petuel. Poate fi contactat prin e-mail la adresa *ciobotaioan@yahoo.com* sau telefonic la numărul 0728276516.]

RESPINGEREA ȘI HOMOSEXUALITATEA TEOFIL GAVRIL

Un capitol delicat din tema respingerii o constituie așa-numita „orientare sexuală”. Multe dintre cazurile de homosexualitate consiliate, îndrăznesc să spun că aproape

toate, au avut în comun și respingerea resimțită de acei bărbați sau de acele femei care se declarau homosexuali. Fiecare dintre ei pot identifica cu ușurință, de cele mai multe ori, respingerea de care au avut parte în viață, mai ales în perioada copilăriei.

Ei, homosexualii, au parte de două categorii de respingeri evidente. Una dintre ele este o respingere declanșatoare (așa o numesc eu); este acea respingere care declanșează gândurile că ar putea fi altfel decât oamenii obișnuiți, că ar putea fi homosexuali, iar cealaltă e respingerea însoțitoare, care este resimțită în permanență de oamenii care aleg să fie homosexuali. Le voi aborda pe rând, pentru că necesită explicații.

Respingerea declanșatoare. Este un moment sau o înșiruire de momente în care copilul simte neacceptarea și respingerea celor care ar trebui să îl iubească. De regulă a părinților, fraților și/sau rudeniilor apropiate. Nu vreau să spun prin aceasta că este singura cauză a homosexualității, ci doar că este un „numitor comun”. Să exemplific.

Domnul „D.” este căsătorit, tată a trei copii, soț model din perspectiva soției și a celor din jur, respectat la serviciu și în biserică, implicat activ și generos în susținerea bisericii din care face parte și a misiunilor acesteia. Creștin devotat, citește Biblia cu regularitate și duce o viață de rugăciune permanentă. În prima ședință de consiliere stătea „aruncat” în fotoliu, cu privirea în mocheta, vizibil afectat și emoționat. Îl interesau doar două lucruri: dorea să nu știe nimeni ce discutăm și dorea să fie acceptat așa cum este. După ce s-a convins de aceste realități și-a deschis inima (și ochii la plâns) și a început să își spună lupta.

Se lupta cu homosexualitatea. Din adolescență l-a urmărit îndeaproape gândul că este homosexual, că nu este ca ceilalți, că trebuia să se nască fată, că nu e bărbat în adevăratul sens al cuvântului, că Dumnezeu a greșit făcându-l bărbat. Potop de „argumente” că el e născut să fie homosexual. A avut relații cu doi bărbați din cauza aceasta, una înainte de

căsătorie și una în timpul cât era căsătorit. Ambele, zice el, bune, cu bărbați tandri. Concluzia sa – așa s-a născut.

După aproape zece ședințe am reușit să identificăm respingerea declanșatoare. Iată câteva aspecte care le sunt destul de comune homosexualilor. A fost dorit ca fată, aceasta și-ar fi dorit părinții, a fost prima respingere a sa ca bărbat încă nenăscut. Alta, a fost considerat fata casei, gătea, făcea curat, era mai efeminat, vocea îi era mai subțire. O altă respingere cu greutate a fost „trimiterea” sa de către tată, pe lângă mama sa. Ceilalți frați îl ajutau pe tata afară, el era considerat prea feminin și sensibil pentru treburile exterioare casei. Chiar dacă erau „glume” aparent inocente, ele îi scriau de pe atunci drumul de parcurs în viață. Eșecul în relația cu prima lui prietenă a fost devastator și a început să ia serios în calcul varianta că el e diferit. Și cum dușmanul omului devine „maestru de ceremonii” în astfel de situații, în internatul de la liceu, într-o noapte, unul dintre colegii de cămin s-a urcat în pat la el și l-a mângâiat. A simțit acceptare, iubire, valoare, importanță. Dacă până atunci doar bănuia „că e diferit”, acum avea ceva destul de clar pentru el.

Mă repet: respingere înainte de naștere, respingere de către tată, respingere de la frați și rudeni, respingere cauzată de favorizarea fraților săi, respingere de la sexul opus, corelată cu acceptare de la un partener de același sex. Formula căreia nu i-a putut rezista. Când a sesizat domnul „D.” firul evenimentelor și logica lor, a intrat în posesia unei imagini de ansamblu a tabloului vieții sale, care oricum nu era completă, însă îl ajuta să înțeleagă mecanismele.

Recomand insistent, părinților mai ales, să se comporte cu mare grijă, să fie atenți cum se poartă, cum discută cu băieții sau fetele lor. În acest sens sugerez cartea *Un gram de prevenire* de Don Schmierer. Ar trebui citită de toți părinții, mai ales de cei care au băieți.

Respingerea însoțitoare. E respingerea de care au parte homosexualii și lesbienele care își declară „identitatea”

sexuală. Ei, în ciuda militării internaționale pentru drepturile lor, vor fi discriminați, marginalizați, îndepărtați, izolați. Cazurile „fericite” sunt puține, trebuie să fii vedetă ca să fii acceptat cu o astfel de identitate, altfel aproape nimeni nu te acceptă.

Respingerea aceasta o resimt în societate, familie, serviciu și – pun un accent deosebit – o resimt uneori în Biserică. Oamenii aceștia sunt respinși adesea de Biserică și aruncați odată cu păcatul lor. Ceea ce face ca în bisericile noastre să existe homosexuali, dar să nu își declare orientarea și deci să nu poată nimeni să se roage pentru ei, să îi însoțească în pașii spre schimbare și, în consecință, ei trăiesc în păcat în continuare și chiar contaminatează pe alții. Homosexualitatea este un păcat, homosexualii sunt oameni păcătoși care au nevoie de regenerare prin jertfa de sânge a Domnului Isus Cristos.

Am spus în multe rânduri, homosexualii nu sunt fericiți, cel puțin cei cunoscuți de mine în ședințele de consiliere sau prin mesaje. Au plăcerea sexuală aferentă însoțită de teamă permanentă, dureri nenaturale, stigmatizare, povara vieții pe care o duc, lipsa socializării și, puse în balanță, sunt mai multe dezavantaje decât avantaje. Homosexualii sunt cea mai mare categorie de oameni neevangelizată în mod intenționat. E mai comod să îi acuzăm, decât să ne preocupăm de ei, e mai comod să criticăm, decât să ne „murdărim”. Totuși noi, cei de la *Contra Curentului*, ne străduim să fim măcar puțin de ajutor pentru astfel de oameni, mai ales pentru cei care vor să scape de păcatul lor.

Probabil acum reușiți să înțelegeți ce impact mare și devastator are respingerea în viața unor astfel de oameni. Nu le motivez în niciun fel alegerea pe care au făcut-o, nu au circumstanțe atenuante. Atrag însă atenția că puțină acceptare a lor ca oameni, nu a păcatului lor, ar putea schimba multe vieți. Cea mai bună și eficientă metodă de vindecare pentru ei este să aibă parte de dragostea corectă și curată și de acceptarea necondiționată a unei persoane de

aceiași sex, matură spiritual. Ei au nevoie de ceea ce nu au avut parte. Oare e dispus cineva să salveze suflete?

[Copyright © 2014 Teofil Gavril. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul autorului – www.filedinjurnal.ro (Cu Dumnezeu în fiecare zi).]

SALVAȚI HOMOSEXUALII ȘI LESBIENELE!

TEOFIL GAVRIL

Așa a vorbit Domnul oștirilor: Faceți cu adevărat dreptate și purtați-vă cu bunătate și îndurare unul față de altul. Zaharia 7:9

Una dintre preocupările mele majore din ultima perioadă este cea referitoare la găsirea de metode adecvate și eficiente de a face terapie cu oamenii care manifestă dependențe pe capitolul sexualitate, și mă refer în special la pornografie și tot ce decurge de aici. Este greu de înțeles de ce prinde atât de bine și de tare fenomenul acesta la oamenii acestor vremuri, dar mai ales este greu să scoți pe cineva dintr-o asemenea legătură. Aceasta mă provoacă mai mult la citit, meditat, cerut înțelepciunea divină a lui Dumnezeu pentru fiecare caz pe care îl am de consiliat.

În aceeași măsură, o altă latură a activității mele de consiliere are legătură cu proiectul *Contra Curentului*, unde avem de-a face cu oameni care se luptă cu homosexualitatea. Iarăși, o zonă a distrugerii umane folosind sexualitatea pervertită și, de asemenea, o zonă în care schimbarea apare foarte, foarte greu, iar bătăliile sunt crunt de grele.

Nu am nici cea mai mică intenție de a supăra pe cineva, nici de a ataca, ci mă gândesc în cel mai serios mod că este nevoie să facem ceva pentru salvarea homosexualilor și lesbienele. Au nevoie disperată de ajutorul nostru, de suportul nostru, de dragoste autentică și curată, de susținere la nivel social și politic. Fără implicarea noastră, sunt condamnați pentru totdeauna.

Se tot discută despre noua formă a Constituției României și despre sintagma care să clarifice din cine este formată o

familie, cine se poate căsători. Deși cea mai mare parte a oamenilor, dacă ar fi să voteze, ar vota împotriva legalizării căsătoriilor între homosexuali, „ajustarea” va fi făcută în detrimentul homosexualilor, lesbianelor și heterosexualilor, adică va fi acceptată căsătoria lor. Și aceasta pentru că nu contează mai deloc ce spunem noi, iar dacă ar conta, pe cei mai mulți care sunt împotriva îi vor determina să stea acasă, aruncând mizerie asupra întregii Constituții, determinând lehamitea oamenilor.

În realitate, o asemenea măsură ar face un mare deserviciu, un mare rău homosexualilor. Legalizarea căsătoriilor dintre ei îi va determina să meargă un pas mai departe în relația lor și așa nefericită și păguboasă sentimental, emoțional, fizic și spiritual, spre distrugerea vieții lor de acum și a celei veșnice.

De aceea suntem chemați să îi sprijinim, să îi ajutăm, să le fim alături. Cum putem face aceasta?

❖ **Protestând față de o modificare a Constituției în favoarea legalizării căsătoriilor lor.** O asemenea legalizare nu trebuie să existe și, în primul rând, nu trebuie să existe pentru binele lor. Din cazurile celor care ne scriu pe www.contracurentului.com, observăm clar că sunt nefericiți, bolnavi fizic, epuizați, chinuți în cugetul lor, chinuți în trupurile lor, sătui de mizerie și promiscuitate. Îi putem ajuta, împiedicând legalizarea căsătoriei lor.

❖ **Mijlocind înaintea lui Dumnezeu pentru ei.** Așa e că nu te-ai rugat prea des pentru ei? Știu, nu mă miră deloc și nu te acuz, dar îți spun doar că au mare nevoie de rugăciunea ta. Au nevoie de oameni care să mijlocească înaintea lui Dumnezeu pentru salvarea lor, de oameni cu mâini și inimi curate care să strige către Salvatorul, de rugăciunea mea și a ta.

❖ **Informându-te.** Da, dacă te informezi despre ce înseamnă acest fenomen ajuți mult sau poți ajuta oamenii cu astfel de probleme. Nu știi când vei avea de vorbit cu unul dintre ei. Nu știi când cineva dintre cunoștințele tale va avea

nevoie de ajutor în această problemă. Dacă nu vei fi pregătit, îl vei respinge, îl vei alunga, îl vei izgoni și, tradus, înseamnă că îi vei întări convingerea că nu este acceptat și că așa trebuie să trăiască.

❖ **Iubindu-ți copiii.** Dacă îți iubești copiii, atunci pregătește-te și în acest domeniu. Nu uita că în familie oamenii „decid” că „s-au născut așa”. Cele mai multe cazuri de homosexualitate sau lesbianism se declanșează în casa părinților, unii dintre ei „buni creștini”. Unde îți direcționezi copilul? Știi ce este în mintea lui? Cu ce se confruntă? Ce anturaj are? Cu cine umblă? Unde stă seara? La ce se uită pe calculator? Dacă nu știi, ar fi bine să te apropii de el ca să discuți, să te împrietenești cu el.

❖ **Susținând pe cei care se implică într-o astfel de lucrare.** Știai că există și oameni care își dedică timpul lor, resursele lor, banii lor și chiar viețile lor pentru a salva astfel de oameni? Că este mare criză de oameni iubitori de oameni care să lucreze și să sprijine o astfel de lucrare? Că există proiecte aproape necunoscute în biserici, oameni care luptă și agonizează pentru ei în rugăciune? Dacă nu știai, îți spun acum. Una dintre aceste lucrări este chiar din mediul evanghelic și se numește *Contra Curentului*. Cere detalii, dacă vrei să ne susții, și le vei primi.

❖ **Implicându-te.** Da, știi, este jenant, dezgustător uneori, este defăimător, dacă te vede cineva discutând, dacă va crede cineva că ești ca ei, dacă îți vei păta numele, dacă, dacă, dar este nevoie de implicare. Poți discuta cu astfel de persoane. Avem nevoie de oameni echilibrați care să discute cu ei, care să poată iubi real și să dea model o astfel de dragoste, pentru vindecarea dragostei lor bolnave. Avem nevoie de oameni care să iubească precum Cristos.

Da, cu siguranță poți salva și tu homosexuali și lesbiene. Totul este să-ți pese, să vrei să te uiți și spre nenorocirea lor. Vei putea oare să înțelegi drama lor? Îți va păsa de durerea lor? Au nevoie de noi, dragii mei. Au nevoie să fie salvați. Ei sunt cea mai mare comunitate de oameni neevanghelizată în

mod intenționat, nu sunt misionari care să lucreze printre ei și cu ei. O, dacă ai ști câtă nevoie au de salvare și nu are cine să le spună despre ea!

Faceți cu adevărat dreptate și purtați-vă cu bunătate și îndurare unul față de altul. Au nevoie și ei de bunătate și îndurare, de ajutor, de salvare. Cine se va duce oare?

Poți ajuta! Privește lista mică de mai sus, sigur poți face ceva din ea. Te rog, fă ceva, întinde în acest fel mâna spre ei, o mână plină de speranță, de dragoste curată, de salvare. Dumnezeu ne provoacă la lucrare. Cum vei răspunde?

[Copyright © 2013 Teofil Gavril. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul autorului – www.filedinjurnal.ro (Cu Dumnezeu în fiecare zi).]

SĂ NU DENATURĂM TERMENII!

TEOFIL GAVRIL

Când căsătoria nu-i căsătorie și homofobia nu-i homofobie. Din seria: „Să băgăm familia în doliu”

Da, poate nu mai era nevoie să mai scriu și eu, după câtă „cerneală” a curs deja pe tema legalizării de către autoritatea americană a căsătoriilor homosexuale, dar fiindcă fenomenul homosexualității l-am analizat destul de mult în ultimii ani, risc totuși să spun câteva cuvinte. Sper ca ele să fie de folos celor care se poziționează automat în tabere combatante.

Când căsătoria nu-i căsătorie

Această uniune consensuală între bărbat și bărbat sau femeie și femeie nu va putea fi numită niciodată simplu „căsătorie”, va fi nevoie mereu, pentru totdeauna, de remarci de genul „căsătorie homosexuală” sau „căsătorie între persoane de același sex” sau „căsătorie gay” sau de alți termeni. Pur și simplu, e nevoie de completare, pentru că nu este și nu va fi niciodată căsătorie relația dintre două persoane de același sex. E scris în natura noastră, în celulele noastre, în modul în care suntem alcătuiți, nu e un moft sau o dovadă de homofobie. E natura lucrurilor, nu contează că

se dă lege. Chiar dacă se dă, ea nu poate anula legile naturale, scrise deja în noi. Din respect, oamenii se vor conforma, dar în vecii vecilor nu vor gândi că e căsătorie, fără să adauge sau să simtă nevoia să adauge ceva termenului.

Se poate da mâine o lege prin care să se impună o altă culoare cerului. De mâine, cerul se va considera verde și cine nu respectă această lege va fi pedepsit drastic. Vor spune oamenii că-i verde, dar nu vor crede niciodată asta, deși generațiile viitoare se vor obișnui cu conceptul, dar îi vor vedea efectele. Nu ai cum să spui că cerul e verde, când se vede clar că e albastru. Excepție face dacă îți pui anumiți ochelari, cum se încearcă acum prin mass-media privitor la homosexualitate. Dar purtatul de ochelari nu schimbă realitatea lucrurilor, ci schimbă doar modul în care le percepem. Culoarea cerului va fi tot albastră. Mai mult, odată cu cerul, datorită ochelarilor, toate celelalte lucruri își vor schimba nuanța sau culoarea. Adică efectele nu sunt doar asupra cerului, ci asupra multor altor lucruri.

Uniunea între persoane homosexuale nu este căsătorie și nu va fi vreodată. Această afirmație nu este una homofobă sau de ură, ci una pe care o rostesc ca unul care cunosc fenomenul, hai să zicem, mai bine decât media. Dacă poate spune cineva că sunt homofob, după câte persoane am ajutat fără să le judec, atunci se poate numi homofobă toată populația pământului și ar trebui închiși toți. De fapt, cam asta se face, oamenii vor fi închiși în noile concepte.

Când homofobia nu-i homofobie

Este drept că termenul de homofobie a tot fost „actualizat” în ultima vreme. Înainte făcea referire la „sentimente negative **față de homosexuali** sau persoane care se identifică a fi, ori sunt percepute ca fiind lesbiene, homosexuali, bisexuali, transsexuali ori intersex (LGBTI). Se poate manifesta prin apatie, dispreț, prejudecată, aversiune sau ură ce poate fi bazată pe o frică irațională, legată uneori de convingerile religioase.” Acum definiția începe cu: „sentimente negative **față de homosexualitate**”.

Se pare că elita mondială încearcă să apere tot mai bine homosexualii, deși în realitate nu îi bate nimeni sau, mai bine zis, homofobia e inventată prin extinderea ariei de definire. În felul acesta, vor fi considerați homofobi toți oamenii planetei, chiar și homosexualii înșiși sau parte din ei. Cei mai mulți dintre ei, datorită dereglărilor psihicului lor, au sentimente negative față de alți homosexuali – gelozia e unul dintre acele sentimente care e foarte des întâlnit și mult mai puternic decât în cuplurile heterosexuale – așadar, primii homofobi sunt chiar homosexualii.

Un alt aspect, fobiile au de-a face cu frici, ori definiția de mai sus a fost extinsă la multe alte aspecte. În cazul acesta, termenul este pretențios. Dacă asta e homofobie, eu mă declar doctor, că tot am scris multe articole. Nu ar fi corect să mă numesc doctor, nu? Nu e singura condiție ca să fii numit așa, scrierea de articole. Așa și cu termenul de homofob.

Da, mulți au reacționat fără respect la vestea venită din America, unii au folosit un limbaj injurios, înjositor. Unii au fost plini de ură, alții i-au pocnit cu crucea-n ceafă sau cu Biblia, dar asta nu înseamnă că toată lumea trebuie declarată homofobă prin modificarea definiției, cum se încearcă modificarea definiției căsătoriei ca forțat să includă și relații nenaturale în aria ei.

Un alt detaliu interesant, pentru că aceste măsuri sunt cu bătaie mai largă. Homofobia nu poate include ca termen și referiri la celelalte deviații sexuale, cum include acum, și anume bisexuali, transsexuali, travestiți, transgenderi etc. Iar se modifică artificial și forțat definirea, și asta face definiția atacabilă.

În fine, e mult de scris și probabil voi mai scrie, nu ca o dovadă de ură sau lipsă de respect față de oamenii care aleg să trăiască așa, ci ca o încercare de a limita un dezastru al vieții lor. Nu poți considera normală o relație anormală. Nu poți considera căsătorie o uniune nenaturală. Nu poți considera familie un cuplu care nu are capacitatea naturală de

a se înmulți, din cauză că nu sunt în relațiile normale. Așa că se modifică normalul.

Se tot vorbea despre reducerea populației planetei, că am fi prea mulți. Se pare că această măsură va face posibil acest lucru. Priviți ce speranță de viață au persoanele homosexuale, față de cele heterosexuale. Și asta fără să le dea cineva în cap homosexualilor ca să îi omoare, fără să fie fugăriți să trăiască în condiții inumane, ci oferind drepturi tot mai multe. Da, vom fi în curând forțați să devenim minoritate noi, heterosexuali, vom fi cei prigoniți și forțați să îi învățăm pe copiii noștri că e normală homosexualitatea și suntem deja forțați, dar aceasta nu va schimba nimic din realitate.

Homofobia nu-i homofobie, cum nici căsătoria nu-i căsătorie în acest caz.

[Copyright © 2015 Teofil Gavril. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul autorului – www.filedinjurnal.ro (Cu Dumnezeu în fiecare zi).]

SĂ NU NE LĂSĂM ÎNȘELAȚI. CHIAR DACĂ ESTE
CÂNTAT ÎN RITMURI ȘI CU NUANȚE MODERNE,
CÂNTECUL HOMOSEXUALILOR ESTE VECHI
VIOREL IUGA

Dragilor, să nu ne lăsăm înșelați. Chiar dacă este cântat în ritmuri și cu nuanțe moderne, cântecul homosexualilor este vechi. El a fost compus și se cântă de foarte multă vreme. Cine îi ascultă cu atenție mesajul și este bine informat, își dă seama imediat că acest cântec are un mesaj promițător, dar antibiblic. Din nefericire, pentru că lumea se complăce în ignoranță și nu cercetează, nu cunoaște și nu crede Scripturile, cântecul acesta este acceptat, învățat și apoi fredonat de mulți. Numai că, oricât de mult v-ar plăcea, oricât de frumos ar părea, fie că este cântat de coruri mari sau de soliști renumiți, fie că este vocalizat de mulțimi sau de oameni singuri, cântecul acesta este un recviem. Nu știți ce

este acesta? Este o cântare de jale, ce vorbește despre morți și despre moarte.

Ai rămas surprins? Cred! Știi că diavolul ți-a prezentat cântecul acesta al homosexualilor ca un cântec al vieții, al fericirii, al bunăstării și al împlinirilor. Nu, diavolul nu s-a schimbat. El ți-a spus toate acestea cu îndrăzneală și nu are nicio problemă, pentru că el este și rămâne tatăl minciunii. Adevărul nu a fost și nu va fi niciodată cel prezentat de Satana. Adevărul este unul singur, cel prezentat de Domnul Isus. Cuvântul Lui ne spune cât se poate de clar că homosexualitatea este păcat, că ne pândește pe toți, dar că nu trebuie să ne învingă. Dacă ai fost cumva atins sau învins, nu uita că orice păcătos are șansa iertării doar în Domnul Isus Cristos și numai în condițiile stabilite de El. Crede-L pe Fiul lui Dumnezeu, apropie-te de Tatăl ceresc, cere-ți iertare și trăiește o viață nouă. Scoate din mintea, din gura și din viața ta cântecul morții și lasă-L pe Domnul să pună în tine o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeuul tău. Nu te încăpățâna să rămâi cu cântecul homosexualilor, deoarece acesta nu are viitor decât în iad. De fapt, trebuie să îți spun că nici acolo nu va mai fi cântat, deoarece cei care ajung acolo plâng și se roagă mereu pentru iertare, chiar dacă nu o vor primi niciodată.

Prin bunătatea lui Dumnezeu, toți avem acces la un nou cântec, la cântecul vieții. Cei care vor ajunge în cer, vor constata că acolo se cântă o cântare nouă, cântarea celor eliberați, cântarea celor care Îl slăvesc pe Cristos. Te-ai gândit vreodată câți homosexuali vor ajunge în cer și câți vor cânta această nouă cântare? Dacă ai spus repede și răspicat „niciunul”, să știi că ai greșit. Nu este adevărat! Cerul poate fi plin de homosexuali, dar numai de cei care fac parte dintr-o categorie specială. Aceasta nu ține de generație, de vârstă, de sex, de realizări materiale sau de naționalitate. Homosexualii care vor ajunge în cer sunt cei care au intrat benevol și la timp în gruparea celor din Apocalipsa 7. Aceasta înseamnă că ei și-au recunoscut păcatul aici pe pământ, au venit cu el la

Dumnezeu, s-au pocăit, și-au cerut iertare și „și-au spălat haina” sufletului în sângele Domnului Isus Cristos.

Da, în cer vor ajunge numai cei care s-au pocăit și au încetat să mai trăiască în păcat. În glorie vor avea loc doar cei care au devenit ce trebuie să fie, ceea ce a intenționat Dumnezeu de la început.

Oameni buni, homosexualii și cei care pe diferite motive simpatizează cu ei vor să transmită un mesaj. Ei au o muzică ce dorește să fie auzită, însușită, o muzică ce își propune să ajungă în top. Ei o scriu pentru cei de la grădinițe, pentru copii, tineri, maturi și bătrâni. Mesajul lor este clar, răspicat, vizibil, argumentat și deseori impus. Ei vor să ne convingă că trăirea lor păcătoasă este normală și că anormali suntem noi, cei care dorim să umblăm în ascultare de Dumnezeu. Fără prea multă jenă, ei vor să ne convingă că Biblia nu mai este pentru noi, nu mai este valabilă sau nu mai trebuie interpretată corect. Prin strădaniile lor, care dau rezultate, vor să ne convingă să îi privim ca normali și, în consecință, să îi acceptăm și să îi aplaudăm.

Ei bine, în conjunctura aceasta am și eu un mesaj. Este mesajul oamenilor cu teamă de Dumnezeu, mesajul celor care doresc să calce pe urmele lui Cristos. Oricât de mult ați transpira și ați striga, oricât de mult v-ați supăra, vrem să vă spunem că și mesajul nostru trebuie să fie auzit. El este un mesaj simplu, autentic, multiplu și adevărat. Mesajul nostru vrea să reamintească ceva despre bunul Dumnezeu. Așa cum ne-a spus-o în repetate rânduri, El este sfânt și nu suportă păcatul, niciun păcat. Pentru că ne iubește, L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, pe Domnul Isus Cristos. Acesta a venit și ne-a adus întregul adevăr. El ne-a vorbit despre nevoia împăcării cu Tatăl și, prin moartea Sa pe cruce, ne-a oferit șansa, posibilitatea împăcării. Cristos Cel viu mijlocește împăcarea noastră, dar nu ne poate obliga să avem o relație bună cu Tatăl. El ne-a dat Cuvântul, ne-a spus care este Calea, dar intrarea și umblarea pe calea adevărului și a neprihănirii ține și de noi.

Cântecul nostru nu ar spune adevărul întreg, dacă nu ar aminti ceva și despre iad. Cu toate că subiectul este nepopular și ocolit, noi trebuie să vă spunem că iadul este o realitate groaznică și toți cei păcătoși, indiferent de păcat, vor ajunge în el pentru suferințe veșnice. Ca să fim cât se poate de clari, dacă nu vă pocăiți, dacă nu vă lăsați de păcatul homosexualității, soarta voastră veșnică este pecetluită și se numește iad! Știu că sună dur, dar nu vrem să vă mințim. Dacă alții o fac, este problema lor. Faptul că guvernanții, politicienii, semenii, medicii sau chiar unii creștini vă spun altceva, nu schimbă cu nimic realitatea. Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, este singurul adevăr și noi nu putem să îl neglijăm sau să îl distorsionăm. Ca oameni, vă iubim, ne rugăm pentru voi și încercăm să vă convingem să alegeți salvarea. Numai că noi putem să vă vorbim despre cer și despre frumusețile lui, putem să vă vorbim despre harul și despre bunătatea lui Dumnezeu, putem să vă vorbim despre Jertfa lui Cristos, despre iertare și despre pocăință, putem să ne rugăm pentru voi și să vă sfătuim, dar dacă voi nu vă faceți partea, nu vă putem ajuta cu nimic. Știind aceasta, din dragoste pentru voi, vă implorăm din nou, lăsați-vă de păcat și împăcați-vă cu Dumnezeu acum, când nu este prea târziu!

[Copyright © Viorel Iuga. Extras din cartea autorului *Cântecul homosexualilor*. Publicat cu permisiune.]

SĂ OFERIM GRIJĂ ȘI COMPASIUNE!

ANA PAȘCALĂU

Ne naștem în relație cu cineva și avem nevoie până la moarte de cel puțin o relație de atașament semnificativă, pentru a putea trăi în armonie cu sine și cu ceilalți.

Istoria de viață a fiecăruia dintre noi este presărată cu evenimente frumoase, dar și cu amintiri dureroase. Atunci când adulții de referință, semnificativi pentru copil, eșuează în întâmpinarea nevoilor afective ale acestuia, se dezvoltă o rană de atașament, o formă de traumă. Rănilor de atașament

crează un deficit atât din punct de vedere emoțional, cognitiv, fizic, cât și social în dezvoltarea individului, ceea ce conduce ulterior la sentimente de inadecvare, de nesiguranță, de neajutorare, de nonvaloare etc., iar sentimentele disfuncționale generează comportamente inadecvate în viața adolescenților, tinerilor și adulților din ziua de astăzi. Toate acestea îl aruncă pe actorul social în dezvoltarea unor relații de atașament nesigure și uneori inadecvate în contextul cultural în care trăiește acesta, așa cum li se întâmplă și persoanelor homosexuale.

Ceea ce putem face noi, ca terapeuți, este să fim „acolo” pentru cel din fața noastră, să oferim grijă, compasiune și o reală deschidere pentru formarea unei relații de atașament securizant. „Persoana terapeutului contează mai mult decât metoda.” (Dr. André Moreau)

Persoanele care se confruntă cu atracții homosexuale au o nevoie puternică de atașament, de un atașament sigur, sănătos, de afecțiune, de iubire și validare din partea celuilalt. Cartea *Contra Curentului* oferă informații din perspectivă practică, dar și științifică, despre subiectul homosexualității, atât de controversat și prezent în societatea modernă contemporană. Lectura poveștilor de viață dureroase expuse de cei care se confruntă sau s-au confruntat cu homosexualitatea, ne invită pe fiecare dintre noi la un moment de reflecție și evaluare personală, la a deveni persoane care oferă o relație de atașament sănătoasă și sigură acestor semenii ai noștri. Recomand cu căldură această carte specialiștilor, fie ei medici, psihologi, psihoterapeuți, consilieri, asistenți sociali, liderilor și slujitorilor bisericilor, dar mai ales celor care se confruntă cu acest comportament disfuncțional.

[Copyright © 2017 Ana Pașcalău. Publicat cu permisiune.]

SĂPTĂMÂNA PRIDE – SUB SEMNUL FAMILIEI TEOFIL GAVRIL

E clar că nu putem vorbi despre minorități sexuale fără să se stârnească pasiuni, contre, certuri și patimi. Cei mai mulți dintre români sunt sensibili la așa ceva, fie că sunt pro, fie că sunt contra unor astfel de comportamente. Totuși, fac apel la reflexie, la meditare și la moderare. Știu că în mediile creștine deja se stârnește furie dacă încerci să zici ceva de bine referitor la oamenii care trăiesc în astfel de păcate, dar îmi asum deranjul. Dacă nu îți place, mai găsești câteva milioane de pagini *web* pe care le poți lectura. La fel e valabil și pentru cei ce se simt ofențați că îmbrățșez învățătura Bibliei, care spune că homosexualitatea e păcat și că oamenii păcătoși au nevoie de Cristos pentru a fi eliberați.

Desigur, titlul acestei ediții a săptămânii *Pride* (nu știu când a crescut așa de mare, că la început era o zi doar) e dat de inițiativa unor oameni care au strâns semnături împotriva recunoașterii căsătoriilor dintre persoane din categoria minorităților sexuale. Pe principiul „da’ noi nu suntem mai slabi”, cele două tabere se duelează cu sârg una cu alta, neavând nimeni de câștigat din asta.

Întâmplarea face să cunosc destul de bine oameni din aceste categorii și să vorbesc în cunoștință de cauză. Realizez că, așa cum conflictul dintre unguri și români e întreținut artificial de anumiți oameni sau de grupuri de interese, așa e și cu problema homosexualității, în care anumiți activiști „militează” pentru drepturile minorităților sexuale. La modul corect, deși am discutat cu foarte mulți oameni din categoria homosexualilor, nu am găsit niciunul care să fi participat la marșurile acestea sau care să dorească să fie publică viața sa intimă. Cei pe care i-am cunoscut au fost oameni discreți, cu bun simț, liniștiți și aproape toți au recunoscut că problema este la ei, nu la modul în care sunt văzuți.

Ce înseamnă oare „sub semnul familiei”? Dacă se referă la grupul larg de minorități sexuale care cunoaște o explozie

de forme, e posibil să fie legitim termenul, ei sunt deja o grupare largă, iar termenul de LGBTQ deja e ca o umbrelă. Dacă face referire la familie în sensul uniunii maritale, termenul e ilegitim total și e doar o dorință „de a pocni peste bot” religioșii. De fapt, realitatea confirmă că nefericirea lor nu e dată de nerecunoașterea drepturilor, ci de starea de păcat prezentă în viața lor. Vor tot mai multe drepturi, sperând că așa vor fi mai fericiți, dar cu toate că le obțin, fericirea lor nu apare pentru că nu are de unde. Fericirea nu stă în împlinirea poftelor, ci în eliberarea de firea păcătoasă, la fel ca la orice muritor. Multe bătălii au câștigat comunitățile LGBTQ de-a lungul timpului și se pare că nicidecum nu au adus acea împlinire așteptată.

De fapt, dorința lor lăuntrică e aceea de a fi semnificativi și de a fi iubiți. Ghici ce? Și dorința heterosexualilor e aceeași. Așadar ne arde același dor lăuntric, doar că, în funcție de educația primită în copilărie, căutăm diferit modul de împlinire a acestor nevoi. Cei care caută această împlinire în curvie desigur că sunt considerați mai sfinți de către religioși, dar nu e deloc așa. Alții caută acea împlinire prin adunarea de avere, obiecte, proprietăți, ei vor fi catalogați drept credincioși, dar nu stau mai bine nici ei. Și sunt multe alte forme prin care căutăm să ne satisfacem nevoia de semnificație și pe cea de iubire. În realitate, toți avem nevoie de singura iubire și recunoaștere care poate astâmpăra setea sufletului, și anume iubirea și recunoașterea lui Dumnezeu prin Isus Cristos.

Să fie recunoscute căsătoriile homosexuale e destul de posibil. Chiar dacă se modifică Constituția, ne poate fi impus de foruri superioare. Asta ar duce la multe acte de extremism din partea religioșilor. Dar chiar dacă ar fi recunoscute astfel de uniuni, împlinirea și satisfacția nu vor apărea. Nu datorită existenței sau inexistenței recunoașterii, nu datorită existenței sau inexistenței drepturilor, ci datorită faptului că de la bază, din copilărie homosexualii au fost puși pe o cale greșită datorită abuzurilor, lipsei părinților, neimplicării părinților,

traumelor și altor lucruri de genul acesta. Ei de fapt nu pot avea toate calitățile de mamă și de tată, pentru că ei înșiși au blocaje în acea perioadă a existenței lor. De fapt, dacă s-ar face un sondaj (eu am făcut, dar la o scară foarte redusă, ceea ce îl face irelevant), vom descoperi că sub 5% dintre homosexuali ar vrea să se căsătorească, iar dorința de a avea copii e și mai mică, excepție face situația pedofililor, unde motivele sunt evidente.

Familia va fi cât va exista pământul doar uniunea dintre bărbat și femeie, pentru că doar așa poate veni un om la viață. Desigur că se vor recunoaște și alte forme, dar contrar tuturor drepturilor care le-ar putea fi acordate, ele vor fi invalide datorită unei situații de fapt, și anume datorită faptului că Dumnezeu a creat bărbat și femeie. Aceasta niciun drept acordat prin legi și constituții nu o poate schimba. Nicio recunoaștere, nici existența drapelului curcubeului în toate orașele, nimic. Asta nu pentru că așa vreau eu sau așa vrea un preot sau un activist religios, ci pentru că așa e scris în facerea noastră.

Acest lucru îi irită mult pe activiștii LGBTQ, care au interese de promovare, cei mai vocali dintre ei nefiind parte a unei astfel de comunități, dar dragii mei, nu intenționez să vă supăr eu. Acum e tare cald afară și mă irită asta, aș vrea ca soarele să ia puțină distanță și să mă mai slăbească, dar e o stare de fapt hotărâtă de Dumnezeu, nu de mine sau de tine, nu pot schimba nimic, ci pot doar să mă adaptez situației. Mă pot îmbrăca lejer, pot porni un ventilator, pot schimba programul astfel încât să lucrez noaptea, dar nu pot împinge soarele mai încolo. Asta se cheamă că mă conformez unei realități. Ei, cam așa e și cu voi. Vă irită o stare de fapt și revolta voastră e de fapt un strigăt de furie la adresa lui Dumnezeu, care a creat această stare de fapt. Pentru că nu puteți să vă războiți cu El, atacați pe cei ce se declară ai Lui, e ca și cum ai un conflict cu vecinul și, pentru că nu iese la discuții, îi bați copiii.

Da, voi aveți nevoie de familie, familii care să vă iubească, să vă aprecieze, să vă stimeze. Aveți nevoie de dragoste poate mai mult decât mine. Aveți nevoie să fiți respectați și cred că aveți, ca și mine, dreptul la asta, dar acestea se pot realiza doar în familii normale, nu în familii disfuncționale nenaturale. Nevoia voastră supremă este de a vă împăca cu Dumnezeu și de a vă conforma planului Său, iar următoarea, la fel de importantă, este nevoia ca noi, cei care ne credem religioși, să vă iubim, să vă apreciem și să vă putem privi separat de păcatul care vă stăpânește. Nici nouă nu ne place să fim numiți după păcatele noastre, „hoțul”, „curvarul”, „mincinosul”, „abuzatorul”, și nici vouă nu vă convine asta. Dar nu consider normal să fac o comunitate a hoților ca să nu mă simt discriminat sau una a abuzatorilor și să cer drepturi. Mi se pare normal să încerc să găsesc rezolvare, iar eu am găsit. Rezolvarea e harul lui Cristos, iubirea lui Dumnezeu care poate elibera, descătușa și vindeca.

Vreți familii? Asta e bine și nu o spun cu aroganță. Haideți în familia oamenilor eliberați!

[Copyright © 2016 Teofil Gavril. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul autorului – www.filedinjournal.ro (Cu Dumnezeu în fiecare zi).]

SCHIMBARE DE DIRECȚIE VASILE LEȘ

Într-o lume atât de frământată și o societate atât de divizată, în care stresul și zbuciumul sufletesc ating culmi nebănuite și neștiute decât în mod individual, de fiecare ființă umană, într-o lume în care tot mai mulți sunt debusolați, fără nicio direcție, asemănându-se cu o corabie împinsă încoace și încolo, în funcție de anturaj, conjunctură de moment etc., într-o lume în care tot mai mulți au o direcție greșită, purtând în sufletul lor poveri imense, cu un impact devastator pentru ei, fără să știe că există o speranță, a apărut cartea *Schimbare de direcție*.

Ea poate fi o rază de speranță pentru cei ce nu mai au nicio speranță, demonstrând că și alții ca ei au reușit schimbând direcția, îi poate motiva să fie mai deschiși, adresându-se și celor ce doresc să-i ajute. Cartea poate fi un instrument util în mâna celor ce se confruntă cu astfel de probleme și a celor ce lucrează cu ei, dar poate fi și o motivație excelentă pentru o mai mare implicare și dăruire în lucrarea cu homosexualii. Biserica creștină, în speță bisericile evanghelice, sunt provocate să acorde o mai mare importanță acestui domeniu, implicându-se în mod activ, oferind suport și remediu pentru homosexuali.

Nu poți să fi indiferent când sufletul aproapelui tău este zdrobit și să mergi ca preotul sau levitul mai departe, ignorând sau acuzând, astupându-ți urechile sau întorcându-ți capul, nu poți să nu auzi gemetele și plânsul și să nu vezi rănilor adânci. Nu poți înțelege imensitatea durerii decât atunci când îmbraci haina durerii. Cu ce suntem eu și cu tine diferiți față de ei? Cu nimic! Suntem în măsură noi să-i judecăm sau să-i acuzăm? Cu siguranță, nu. Eu am păcatele mele, tu ai păcatele tale, ei au păcatele lor. Este cineva fără păcat? Nu.

Am primit un telefon și cel ce îmi vorbea plângea în hohote. Am înțeles că nu mai putea suporta durerea și că era hotărât ca ziua aceea să fie ultima din viața lui. A închis telefonul, spunând că nu mai poate vorbi, că nu are sens și nu are rost, că oricum pentru el totul se termină. Ai putea să fii indiferent? Cred că nu.

Deseori sunt momente în viață când trebuie să faci o schimbare. Poate ai apucat pe un drum greșit. Este momentul să schimbi direcția. „Destinul tău e să învingi, Când ești căzut să te ridici... Nu suntem aici statornici, O țară avem și ea e sus.” Deci schimbă direcția către cer!

[Copyright © 2014 Vasile Leș. Publicat cu permisiune. Vasile Leș este licențiat în *Psihologie și Teologie Pastorală Ecumenică* la *Universitatea din București*, a urmat cursurile *Institutului Biblic Român*, are un masterat în *Managementul*

Organizațiilor și Resurselor Umane și o formare în psihoterapie de patru ani la *Institutul Român de Psihoterapie Integrativă*. Este membru al *Colegiului Psihologilor din România*, al *Institutului Român de Psihoterapie Integrativă* și al *Federației Române de Psihoterapie*. De asemenea, este membru al *Bisericii Penticostale Maranata* din Baia Mare și activează în prezent în cadrul comunității penticostale din Viena. Este căsătorit și tată a doi copii. Poate fi contactat prin e-mail la adresa psiboart@yahoo.com sau telefonic la numerele 436602686130 sau 0741547161.]

SINCERITATEA UNEI ACTIVISTE LGBT: FAMILIA
NU AR TREBUI SĂ MAI EXISTE...
SAMUEL TUȚAC

Grație celor de la newsnetcrestin.blogspot.ro ni s-a amintit că astăzi, 20 septembrie 2016, *Curtea Constituțională a României* urmează să se pronunțe pe sesizarea referitoare la recunoașterea căsătoriei între persoane de același sex (cazul Relu Adrian Coman & Robert Clabourn Hamilton). În realitate lucrurile sunt mult mai grave decât încercările disperate ale unor ONG-iști de a-și legaliza perversiunile. În numele corectitudinii politice, a unei așa-zise legalități, oameni corupți în adâncul sufletului lor și-au făcut un ideal din distrugerea oricărei autorități spirituale și, mai ales, a acelora care refuză pe față asimilarea. Redau mai jos declarația sinceră a unei activiste LGBT, preluată de mai multă vreme de pe un site de știri:

„Căsătoria dintre homosexuali este un lucru cât se poate de simplu și care nu necesită multă dezbateră, pe atât de normal și de clar pe cât este distrugerea instituției familiei. Familia nu ar trebui să mai existe. Eforturile depuse pentru legalizarea căsătoriei dintre homosexuali sunt de fapt și de drept o minciună, o diversiune, în legătură cu ceea ce vom face din căsătorie odată ajunși în acel punct – mințim când spunem că instituția familiei nu se va schimba. Acesta este

un neadevăr... Familia se va schimba și trebuie să se schimbe. Păreră mea este că familia nici nu ar trebui să existe. Și spun acest lucru pentru că nu-mi place să construiesc ficțiuni în viața mea.”

Stimați preoți, pastori și biserici din România, aceasta este o problemă morală majoră pentru societatea noastră. Oameni pervertiți sexual și-au propus să distrugă prima instituție creată de Dumnezeu, familia. Voi sunteți păstorii poporului! Păstorii protejează, își exprimă poziția public și apără turma. Unde sunt vocile voastre în aceste vremuri ciudate? Să ne rugăm ca Dumnezeu să protejeze România de flagelul LGBT, dar, în același timp, în dragoste, să exprimăm public adevărul lui Dumnezeu... „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul lui Dumnezeu este viața veșnică în Cristos Isus, Domnul nostru.” (Romani 6:23)

[Copyright © 2016 Samuel Tuțac. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul www.baptist-tm.ro.]

STRIGĂTUL PIETRELOR

DAN BERCIAN

Biblia este plină de afirmații care, pentru omul firesc, neregenerat și netransformat de lucrarea supranaturală a Duhului Sfânt, par fără sens sau chiar nebunie. Dar pentru cei regenerați și transformați sunt viață și bucurie.

Pe când intra Domnul Isus în Ierusalim, în acea zi de mare emoție când mulțimile Îl întâmpinau cu strigăte de bucurie, dând slavă lui Dumnezeu, mai marii religioși ai vremii s-au simțit stânjeniți, dacă nu chiar furioși pentru faptul că Domnul Isus primea onorurile pe care numai Dumnezeu ar fi trebuit să le primească. Printre cuvintele de laudă oamenii strigau și „Osana!” Noi folosim *Osana* ca un cuvânt de laudă la adresa lui Dumnezeu, dar el nu este un cuvânt de laudă, și tocmai acest cuvânt i-a scandalizat pe marii religioși ai vremii. *Osana* este un cuvânt compus care

provine din ebraică: *bosh ab nna*, care înseamnă: „Mântuiește-ne, Te rugăm!”

Faptul că mulțimile s-au adresat Domnului cu acest cuvânt, cuvânt care este potrivit a fi adresat doar lui Dumnezeu, i-a făcut pe liderii religioși să se tulbure și să-I ceară Domnului să oprească această nelegiuire, blasfemie, după cum credeau ei. Trist este că ei nu au văzut că de fapt nu era blasfemie, ci Însuși Dumnezeu intra în acea zi, umil și blând, pe porțile Ierusalimului.

Răspunsul Domnului a fost că dacă oamenii vor tăcea, pietrele vor striga. Adică, din nou, Dumnezeu va face lucruri greu de înțeles pentru cei mai mulți.

De-a lungul timpului acest cuvânt s-a împlinit de nenumărate ori și se va împlini până la sfârșitul vremurilor. Numele lui Dumnezeu a fost proclamat cu îndrăzneală și în adevăr nu de cei mari, de prelați, ci de cei simpli și mulți. Cei mari de cele mai multe ori au intrat în conflict cu Dumnezeu, pentru că au pus interesele lor mai presus de Cel Preaînalt. Citiți istoria marilor treziri și vedeți prin cine a lucrat Dumnezeu.

Azi vreau să atrag atenția asupra unei „pietre”. Este vorba de Franța și de ce s-a întâmplat acolo în ultimele zile care au trecut.

Guvernul acestei țări a anunțat că intenționează să legitimizeze căsătoriile între homosexuali și posibilitatea adopției de copii de către aceste „familii”. Reacția populației a fost una neașteptată, cel puțin pentru mine.

Franța a ales un drum al înstrăinării de Dumnezeu odată cu Revoluția Franceză din 1789-1799. Au ales să declare public acest lucru și să-l urmărească în timp cu consecvență. Dezinteresul populației pentru Dumnezeu și lucrurile veșnice a fost o constantă a acestei națiuni. Nu este lipsit de importanță să știm faptul că atunci, în timpul Revoluției, Franța a fost prima țară din lume care a dat drepturi homosexualilor, în sensul că actele lor nu au mai fost incriminate.

În ultimele decade mișcările pro-homosexualitate au luat avânt, sprijinite tot mai mult de liderii politici. Ieri președintele american Barack Obama, în cadrul discursului pe care l-a avut cu ocazia procedurii de investire în funcție pentru un nou mandat de președinte, a afirmat ceea ce încă nu cred că a mai afirmat niciun alt președinte până acum. El a spus: „Călătoria noastră nu se va încheia până când frații și surorile noastre homosexuali nu vor fi tratați la fel ca restul lumii în fața legii.”

Alte țări din Europa, mai „creștine” decât Franța, au ales de mult să legalizeze aceste căsătorii între homosexuali și procesul continuă, iată, puternic susținut de președintele Americii.

Dar „pietrele” din Franța au ieșit în stradă în număr de sute de mii, unii zic peste un milion, afirmând că ceea ce au ales în 1791 în timpul Revoluției a fost o greșeală, că vor ca familia să rămână așa cum a hotărât Dumnezeu pe care L-au respins odată. De fapt nu știu cât de mult le pasă lor de Dumnezeu azi, dar văd că Dumnezeu, ca o ironie, se folosește de ei pentru a striga în gura mare că ceea ce se întâmplă în legătură cu familia tradițională este o mare greșeală și că trebuie să ne trezim.

Nu o face SUA, cea mult binecuvântată de Dumnezeu, nu o fac alte țări, la fel de binecuvântate de Dumnezeu, din Europa, declarate creștine, dar o face Franța!

Cred că mulți au fost șocați și nu le-a venit să creadă, în special cei ce militează pentru aceste drepturi ale minorităților sexuale. Să vezi azi homosexuali lingându-se în stradă, dezbrăcați, făcând gesturi indecente în fața copiilor, la paradele lor tot mai frecvente, a ajuns aproape un lucru normal. Dar să vezi ieșind în stradă sute de mii de oameni, manifestând pașnic împotriva căsătoriei între homosexuali și a adopției de copii de către aceștia, a ajuns să fie o minune. Dar iată că s-a întâmplat. Pietrele au strigat!

S-au căutat explicații la această reacție neobișnuită azi, prin amploarea ei. Am citit într-un articol de ziar următoarea

explicație, dată de cineva care a spus că „A fost deranjant să vezi 340000 de oameni care au ieșit în stradă pentru a protesta față de ceva care crezi că e bun pentru tine” și „Cred că pe măsură ce există tot mai mulți oameni care vorbesc despre asta în fiecare zi la televizor, cu atât influențează mai mult opinia publică.”

Acum aș vrea să atrag atenția asupra a două aspecte.

Acea persoană se simțea deranjată pentru că cineva a protestat față de ceea ce el considera a fi bun pentru el, adică relațiile homosexuale. Dar lui sau lor nu le pasă de ceea ce spun cei ce nu sunt de acord cu aceste relații. La manifestațiile lor, homosexualii sunt în număr mic. Cu toate acestea ceilalți, care sunt și ei deranjați de atitudinea homosexualilor, trebuie să tacă și să învețe toleranța. Dacă te simți deranjat cumva și te manifesti pe măsură, imediat ești catalogat ca intolerant, homofob, dușman al păcii.

Apoi este vorba despre felul în care homosexualii își impun punctul lor de vedere. Persoana citată spunea că reacția cetățenilor Franței a fost normală, pentru că s-a vorbit mult la televizor despre aceasta și opinia publică a fost influențată.

Dacă nu ai știut până acum sau n-ai vrut să crezi, iată ce fac televizorul și mass-media în general: influențează opinia publică. Adică pe tine! Tu ești opinia publică, nu alții! Chiar ei o recunosc, și chiar ei folosesc aceste mijloace cu insistență. Televiziunea, internetul, filmele, cărțile nu fac altceva decât se străduiesc să schimbe o mentalitate sănătoasă, mentalitate pe care au avut-o oamenii încă de la începutul omenirii. Întotdeauna homosexualii au existat, dar niciodată până acum nu a fost considerat acest lucru ca normal și de dorit. Cum s-a schimbat perspectiva? Prin televizor. Ar fi bine să fiți mult mai atenți la el de aici înainte, dacă nu ați hotărât aceasta până acum. Să nu vă mirați că odraslele voastre nu mai vor să vă asculte, că iubesc lumea, că sunt răzvrătite, că sunt tolerante față de orice, dacă le-ați crescut cu televizorul.

Lucrurile merg spre rău și nu trebuie să ne mirăm, ajungem la scadență. Și dispar cei ce mai au curajul să țină adevărul sus. O, da, ar trebui să o facă episcopii și preoții, pastorii și prezbiterii, slujitorii ordinați de tot felul și din toate confesiunile. Ar trebui să o facă...

În America deja este normal a predica un creștinism în care păcatul a fost scos din vocabular. Se vorbește despre Isus și bunătatea Lui, pentru că aceasta nu mai deranjează pe nimeni. Și începe să ne placă și nouă această nouă melodie nespus de înșelătoare, care se însinuează la fel ca odată șoapta lui Satan la urechile adormite ale Evei.

Dumnezeu va avea oricum „pietrele” Lui. Așa a spus Domnul Isus. Vei fi una dintre ele sau vei dormi somnul nepăsării care duce la moarte? Vei avea curajul să stai împotriva curentului, împotriva „opinie publice” formată de televizor, și să nu te pleci în fața minciunii și compromisului? Vei avea curajul să stai de partea celor puțini, care au ales să nu se spurce, dar nici să nu tacă? Pentru că sunt unii care nu vor să se mânjească, dar nu vor nici să vorbească, ca să nu sufere consecințe. Nu se poate!

Domnul Isus ar fi putut să trăiască până la adânci bătrâneți, dacă ar fi vorbit doar de dragostea lui Dumnezeu și le-ar fi spus celor din jur că Dumnezeu îi iubește așa cum sunt. Isus Cristos azi ar fi catalogat ca nebun, intolerant, bun de pus după gratii. Adevărul despre cei din jurul Lui, despre păcat, L-a pus pe cruce, a stârnit furia lor. Apostolul Pavel ar fi putut să trăiască o viață liniștită la umbra religiei lui și să beneficieze de mari onoruri și să aibă mari foloase materiale. Dar a ales Adevărul, și prin aceasta a ales prigoana și suferința.

Dacă tu crezi că poți să taci când în jurul tău se înalță tot mai hotărât și mai sus zidul fărădelegii, te înșeli. Tu nu ești un ucenic al lui Isus, ci un client al Lui.

Fii o piatră în zidul lui Cristos!

[Copyright © Dan Bercian. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul *Radio Unison* – www.radiounison.ro.]

STRIGĂTUL SODOMEI

MIHAI SÂRBU

„Domnul a zis: «Strigătul împotriva Sodomei și Gomorei s-a mărit, și păcatul lor într-adevăr este nespus de greu.»” (Geneza 18:20)

„A osândit El la pieire și a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora, ca să slujească de pildă celor ce vor trăi în nelegiuire.” (2 Petru 2:6)

Ziua de vineri, 26 iunie 2015 este cunoscută ca Vinerea Neagră. În această zi *Biserica Catolică* a recunoscut statul palestinian, iar teroriștii islamici au ucis zeci de persoane nevinovate în Franța, Kuweit și Tunisia. Dar cel mai tragic lucru din această zi a fost momentul când *Curtea Supremă a SUA* a instituționalizat căsătoria dintre două persoane de același sex. În această zi numele acestei țări a fost schimbat în „Sodoma și Gomora”. Un val de mâhnire și de mânie sfântă a cuprins întreaga țară. Slujitori ai lui Dumnezeu, congregații și oameni politici și-au manifestat nemulțumirea pe față și au luat atitudine în mod public, fiind gata să plătească prețul. Viața și viitorul oamenilor din această țară nu vor mai fi la fel ca până acum. Nu trebuie să fii profet ca să înțelegi care va fi deznodământul. Problema este că tot ce se experimentează în această țară se exportă în lumea întreagă, iar România este printre primele țări care acceptă. Din câte știu, legea aceasta este chiar acum pe masa Parlamentului de la București pentru aprobare. Sodoma și Gomora nu mai reprezintă doar o relatare biblică, ci un mod de viață care se extinde în fiecare zi. Un strigăt surd se aude tot mai puternic, ajungând până la noi. Dar și până la Dumnezeu. Este:

1. Strigătul păcatului. Care păcat? Acela despre care Scriptura mărturisește că „este nespus de greu” (Geneza 18:20) și se manifestă în faptul că „femeile lor au schimbat întrebuițarea firească a lor într-una care este împotriva firii; tot astfel și bărbații, au părăsit întrebuițarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rățacirea lor”. (Romani 1:26-27) Păcat la nivel subanimalic. Jivinele respectă rânduiala lăsată de Creator, dar omul, capodopera creațiunii lui Dumnezeu, a coborât mai jos decât animalele. Scârbos, mizerabil și fără egal. Îți vine greață numai gândind la aceste păcate. Asta este starea la care a ajuns rasa umană: „S-au fălit că sunt înțelepți și au înnebunit.” (Romani 1:22) Întrebarea este dacă acum, când păcatul se bea ca apa, tu vei înțelege la cât este ceasul în calendarul lui Dumnezeu? Sodomiții sunt printre noi, recunoscuți în mod oficial. Dincolo de a fi un principiu, păcatul a fost legiferat ca mod de viață, iar tu va trebui să alegi. Nu este suficient să nu păcătuiești; trebuie să iei atitudine împotriva păcatului în post, rugăciune și acțiune. „Oamenii răi biruiesc pentru că oamenii buni nu fac nimic” (autor anonim), mărturisea un om al lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu întreabă: „Oare tăcând, faceți voi dreptate? (Psalmul 58:1) Păcatul strigă! Oare tu poți să taci?

2. Strigătul pericolului. Starea de păcat reprezintă amenințare și pericol public la adresa individului și a familiei, precum și a comunității din care faci parte, și chiar a întregii națiuni. Un copil al lui Dumnezeu nu poate rămâne indiferent față de păcat, așa cum nu a fost nici Lot în Sodoma: „care era foarte întristat de viața destrăbălată a acestor stricați; căci neprihănitul acesta, care locuia în mijlocul lor, își chinuia în toate zilele sufletul lui neprihănit, din pricina celor ce vedea și auzea din faptele lor nelegiuite”. (2 Petru 1:7-8) A trăi fără prihană într-un mediu marcat de păcat înseamnă un pericol real și o adevărată aventură cu

Domnul. Amintiți-vă de experiența lui Lot cu sodomiții, atunci când au venit îngerii să-l salveze: „«Omul acesta a venit să locuiască aici ca un străin, și acum vrea să facă pe judecătorul. Ei bine, o să-ți facem mai rău decât lor.» Și împingând pe Lot cu sila, s-au apropiat să spargă ușa.” (Geneza 19:8) Acum cer drepturi; mâine vor avea puterea. Îmi amintesc cum, în primele zile după ce am ajuns în America în zona San Francisco, California, un prieten american, om al lui Dumnezeu, mi-a spus: „Tot răul în America pleacă din San Francisco și de la New York. Ieși de-acolo cât mai repede!” Am rămas câțiva ani în locul acela ca să mă conving că ceea ce mi-a spus fratele a fost adevărat. Acum pericolul s-a extins în toată țara și – mâine, poimâine – va fi în toată lumea. Cineva scria în aceste zile că: „Majoritatea morală va deveni minoritate morală.” Asta înseamnă că persecuția bate la ușă. *The New Normal* (Noul normal) despre care s-a vorbit așa de mult, este pe cale să fie instituit. Realitatea nu poate fi ascunsă: suntem în pericol. Însă nu doresc să rămâi speriat și fără speranță. La fel cum s-a întâmplat cu Lot (Avraam era pe munte cu Dumnezeu și îl pune la cale salvarea lui), tot așa va fi și cu tine, și cu mine. Stăpânul este pe tron și chiar acum Cineva Se gândește și mijlocește pentru izbăvirea ta și a casei tale, cu condiția să rămâi statornic în credințioșia ta față de El.

3. Strigătul prăpădului/pedepsei. Sodomia a fost legiferată. Este semnul clar că răbdarea lui Dumnezeu a ajuns la capăt. Urmează prăpădul și dezastrul. Nu sunt fatalist și nici catastrofist, ci sunt un copil al lui Dumnezeu realist: cu capul pe umăr și cu picioarele pe pământ, dar și cu Biblia în față. Sentința Domnului în privința Sodomei și Gomorei a fost proclamată. Urmărește mesajul trimișilor lui Dumnezeu: „... avem să nimicim locul acesta, pentru că a ajuns mare plângere înaintea Domnului împotriva locuitorilor lui. De aceea ne-a trimis Domnul, ca să-l nimicim.” (Geneza 19:13) Acum totul este istorie. „A nimicim cu desăvârșire cetățile acelea”, spune Biblia la Geneza 19:25,

iar arheologia biblică dovedește clar că așa s-a întâmplat. Dar nu uita că istoria se repetă. Domnul Isus atrage atenția că, înainte de revenirea Lui, vremea lui Lot și vremea lui Noe vor fi reeditate. Iar acum se întâmplă acest lucru. Nu este greu să înțelegi că Dumnezeu va interveni în cel mai scurt timp. N-a mințit niciodată. „Curcubeul din steagul sodomitelor nu este simbolul izbăvirii, ci simbolul judecării lui Dumnezeu!”, scrie pastorul Franklin Graham. Totul este doar o chestiune de timp. Atâta tot! Sus privirea! Izbăvirea, dreptatea și judecata se apropie! Ți se taie respirația când vezi ce a făcut Dumnezeu cu Lot cel neprihănit: „Când a nimicit Dumnezeu cetățile Câmpiei, Și-a adus aminte de Avraam; și a scăpat pe Lot din mijlocul prăpădului.” (Geneza 19:29) Uau! Incredibil, dar adevărat! Pedeapsă și dezastru peste cei păcătoși! Salvare și izbăvire pentru cei fără prihană, datorită Celui ce mijlocește! În care categorie te regăsești? Cuvântul lui Dumnezeu este fără comentarii! Cel Preaînalt a hotărât să folosească tragedia Sodomei: „ca să slujească de pildă celor ce vor trăi în nelegiuire”. (2 Petru 2:6) Nu vei avea scuze! Nu uita că Dumnezeu are în calendarul Său „un an de îndurare și o zi de răzbunare”! (Isaia 61:2) Astăzi încă ești sub îndurarea Lui. Mâine s-ar putea declanșa prăpădul! Acceptă provocarea poetului creștin când strigă: „Dar sus la Golgota pe cruce/Cu pieptul de-o lance străpuns,/La tainica vremii răscruce/Ne-așteaptă cu lacrimi Isus.” (Costache Ioanid, *Dar sus la Golgota*) Pune-ți viața în rânduială chiar acum. Nu mai cocheta cu păcatul și caută-ți refugiul sub protecția sângelui de la Golgota. Pe românește: pocăiește-te! Este tot ce trebuie să faci înainte de a veni pedeapsa.

[Copyright © 2015 Mihai Sârbu. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul *New Life Romanian Church* – www.newliferomanianchurch.com. Mihai Sârbu a fost pastor la *Biserica New Life Romanian Church* din Glendale, Arizona, fiind responsabil cu misiunea, evanghelizarea și rugăciunea. În aprilie 2017 și-a sfârșit alergarea și a plecat în veșnicie pentru a fi alături de Tatăl.]

ȘAPTE FEMEI VOR APUCA UN BĂRBAT TEOFIL GAVRIL

Trăim vremuri de mare strâmtorare pentru creștinii care vor să trăiască în curăție, iar dacă acum e greu, previziunile sunt sumbre de-a dreptul. Nimeni nu și-a închipuit că problema homosexualității va fi așa de gravă în timpurile din urmă, încât critica unui copil la școală a homosexualității să declanșeze alarma antirasism și să fie considerat posibil extremist. Nimeni nu și-a închipuit că un fenomen care în urmă cu doar cincizeci de ani era inexistent, azi va pune cătușe și va demoniza pe cei ce au curajul să afirme că homosexualitatea e păcat, exact așa cum Kirk și Pill, strategii activiștilor homosexuali, scriau în revista pentru homosexuali *Guide*, în articolul lor *The Overhauling of Straight America* din 1987.

Până acum, creștinii au avut poziții defensive, de fapt nu prea au avut o poziție definită, cei mai mulți erau și sunt pe nicăieri la capitolul acesta. În cel mai bun caz, se mulțumesc să afirme cu tărie că e păcat și să demonizeze oamenii care se luptă cu acest păcat, uitând că *master planul* e realizat de demoni și draci. Să bagi capul în nisip și să te mulțumești că nu ți s-a întâmplat ție, copiilor tăi sau bisericii din care faci parte nu e strategie sau e, dar pentru distrugere sigură – la homosexualitate capul plecat înseamnă altceva, nu scăpare. Să demonizezi oamenii respectivi, fără a le arăta calea dreaptă, e iar o strategie greșită și o încurajare a strategiei lor. Să te dezici complet de fenomen, ca și cum nu ai trăi în această realitate, iar nu e strategie, întrucât biserica, familia, copiii tăi sunt vizați direct.

Cred că e timpul ca oamenii cu frică de Dumnezeu din țara noastră să stea la o masă a înțelepților, să cheme Duhul lui Dumnezeu în ajutor și să conceapă o strategie care să implice atitudinea publică față de homosexualitate, dar și pe cea particulară și, în același timp, să găsească o cale prin care

creștinii temători de Dumnezeu să poată să se opună fenomenului și să salveze oameni, nu să lupte cu oameni.

Mi se duce gândul la Lot și mă gândesc că nu suntem departe. Din câte înțeleg din citirea Scripturii, orice bărbat care intra în cetățile acelea era sodomizat de bărbații din cetate. Un detaliu îmi dă fiori: „Bărbații din Sodoma, tineri și bătrâni, au înconjurat casa; tot norodul a alergat din toate colțurile.” (Geneza 19:4) Asta mă face să cred că nu scăpai nicicum și că toți, ca mânați de un duh necurat, se adunau să se „înfrupte” din „prospături”. Aceasta era situația acolo și asta se pare că va ajunge situația și în viitor. Desigur, cei care practică sau susțin homosexualitatea nu cred că sunt în stare de așa ceva, cred că ei pot fi civilizați și chiar se străduiesc la asta, dar acest lucru nu e în controlul lor ca oameni, deoarece cohorte de demoni sunt puse să îi mâne.

Recent, la dezvelirea statuii lui Satan la Detroit, primul gest după dezvelire, după tragerea aceluia cearșaf care acoperea statuia, a fost sărutul pasional a doi bărbați chiar în fața statuii. Dacă îi întrebi, vor spune toți că nu e implicat vreun duh necurat, dar faptul e clar. Nu e vorba doar de preferințele oamenilor, ci e vorba și de influențe demonice. Nu avem „de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești”. (Efeseni 6:12)

Da, vom trăi vremuri în care șapte femei vor apuca un bărbat, nu cred că la aceasta face referire textul din Isaia, dar situația va face ca bărbații heterosexuali să fie foarte rari. Dacă în urmă cu cincizeci de ani erau foarte puțini practicanți, astăzi situația e îngrijorătoare de-a dreptul și, dacă stăm să estimăm ce va fi peste alți cincizeci de ani, ne apucă groaza. Părinții nu vor mai face mofturi la nurori sau la gineri, se vor mulțumi că băiatul aduce acasă o fată sau că fata aduce un băiat. Curvia va fi considerată unul dintre cele mai *light* (ușoare) păcate. Nici homosexualii înșiși nu pot

estima unde sunt mânați, de aceea noi, creștinii nu împotriva lor avem de luptat.

Principala țintă a acestei mișcări sunt, în mod clar, bărbații. Consider că femeile sunt victime colaterale și favorizatoare ale fenomenului. Ținta sunt bărbații, pentru că ei trebuie să fie capi de familie, ei trebuie să fie cei care conduc casa înaintea lui Dumnezeu, cei care veghează la starea spirituală a copiilor și soțiilor lor. Bărbații trebuie duși pe linia moartă, trebuie scoși din rol prin pervertire.

Rugați-vă pentru fiii voștri, citiți cărți în domeniu, pentru că situația nu vă va ocoli dacă doar stați cu capul în norii credinței, trebuie să munciți practic. Degeaba te rogi să te păzească Dumnezeu, dacă tu nu acționezi nicicum. Da, degeaba păzim dacă nu păzește Dumnezeu, dar nu păzește Dumnezeu ceea ce e responsabilitatea noastră, asta să fie clar. E cam tipic românească treaba. Alții fac sisteme de irigații, în timp ce românii fac slujbe de adus ploaia. La ei se face recoltă, iar noi plângem la Dumnezeu că ne-a nenorocit cu seceta.

Pentru a te trezi, în caz că mai dormi, îți adresez o întrebare, două. Ce faci dacă fiul tău/fiica ta vine acasă și îți aduce pe iubitul său homosexual/iubita sa homosexuală? Cum ai reacționa, ce ai face cu ei? Sper să nu fie nevoie vreodată să te confrunți cu realitatea aceasta, îmi doresc din toată inima, dar ce ai face în asemenea situație?

[Copyright © 2015 Teofil Gavril. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul autorului – www.filedinjurnal.ro (Cu Dumnezeu în fiecare zi).]

TED HAGGARD

DAN BERCIAN

Ascultați emisiunea *Lumea în care trăim*. Nimic din ceea ce se întâmplă pe pământ nu este la întâmplare. În planul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea omenirii, fiecare eveniment are importanța lui și ne poate influența în bine sau

în rău. Miza este mai mult decât interese politice, economice, militare, religioase. Miza este sufletul omului, care este veșnic. Din perspectiva aceasta, să aruncăm o privire la lumea în care trăim.

Încerc să scriu câteva rânduri în legătură cu subiectul fierbinte care se discută astăzi pe canalele mass-media și despre lovitura care a venit ca un bici peste mișcarea evanghelică creștină: Ted Haggard. Are cincizeci de ani. În urmă cu douăzeci de ani, acesta a înființat *Biserica Viața Nouă*, undeva într-un subsol de clădire. Astăzi biserica numără 14000 de membri, fiind una dintre cele mai mari din Statele Unite ale Americii.

Dar ceea ce s-a întâmplat duminică, 5 noiembrie, la serviciul de dimineață, a fost o grea încercare pentru toți cei 9000 de membri veniți la închinare. O atmosferă grea și apăsătoare era peste întreaga asistență. Toți știau de scandalul care deja era pe prima pagină a ziarelor și a canalelor TV. Ted Haggard, pastorul principal al bisericii și Președintele *Alianței Naționale a Evanghelicilor* din Statele Unite, organizație care numără 30 de milioane de membri, era acuzat de relații sexuale cu un homosexual, un prostituat, Mike Jones.

La început, Ted Haggard a negat. A spus că nu l-a cunoscut niciodată pe Mike Jones și că nu a avut relații sexuale cu alți bărbați, fiind credincios soției sale. Dar câteva zile mai târziu, scria o scrisoare prin care se adresa bisericii pe care o păstorise și în care recunoștea că a greșit, spunând: „Sunt un înșelător și un mincinos.” Mai departe încerca să explice cum a putut ajunge într-o asemenea situație. Spicuum din scrisoarea lui: „Pentru o lungă perioadă de timp, m-am bucurat de victorie și am avut fericirea libertății. Apoi, din când în când, răul care am crezut că a plecat a revenit la suprafață. Și m-am surprins gândindu-mă la lucruri și experimentând dorințe care erau opuse la ceea ce predicam și învățam. Vă rog, iertați-mă!” scria el în continuare bisericii. „Îmi este atât de rușine! Sunt un păcătos. Am căzut.” A fost

citită și o scurtă scrisoare din partea soției, Gayle Haggard. Ea spunea că inima ei este rănită, dar a promis că va sta alături de soțul ei. Ea scria: „Testul meu a început. Urmăriți-mă! Voi încerca să-mi dovedesc că pot fi credincioasă.”

Membrii congregației au reacționat diferit. Mulți au plâns, alții erau înmărmuriți, parcă nevenindu-le să creadă, alții erau furioși. Ian Kellenback, de douăzeci și șase de ani, a spus: „Sper că va ajunge la o înțelegere cu demonii lui.” Dar la cuvintele lui Ross Parsley, pastor interimar, care a spus: „Cu toții ne simțim mai rău decât ne-am simțit cu o săptămână în urmă, dar cu toții eram mai răi în urmă cu o săptămână. Astăzi suntem mai înțelegători, mai transparenți și mai pocăiți, cum nu am fost de multă vreme”, la aceste cuvinte, congregația a spus la unison: „Amin.” Congregația va rămâne să-și rezolve problema. Vor alege un nou pastor și poate, în timp, îl vor ierta pe Ted Haggard.

Oricum, șocul este puternic, ca un cutremur de zece grade pe scara Richter. Pentru că Ted Haggard nu era doar pastor la *New Life*, ci și Președintele unei organizații evanghelice, așa cum am spus, cu 30 de milioane de membri. Iar valorile provocate de cutremur vor duce la vale multe suflete. Unii, bântuiți de aceleași gânduri negre ca și Ted, vor spune: „Dacă el a făcut, de ce nu aș face și eu?” Alții vor spune și se vor întreba: „Toată învățătura pe care am primit-o era de la Dumnezeu sau nu? Toți care i-au ascultat predicile, i-au citit cărțile și i-au urmat sfaturile, au ascultat de Dumnezeu sau din altă parte venea vocea care se auzea prin Ted Haggard?” Cei care au răspuns la chemările lui la pocăință, cu siguranță, vor auzi șoapta: „Oare chiar a fost chemarea lui Dumnezeu?” Iar dacă, în final, Ted Haggard se va pocăi, biserica și Dumnezeu îl vor ierta, oare unii nu vor spune: „De ce nu aș păcătui și eu? Și în final mi se acorda din nou șansa să mă pocăiesc?” Multe alte întrebări și scenarii se vor ridica în mințile celor ce l-au ascultat pe Ted Haggard și au făcut cum a spus el.

Mike Jones, bărbatul cu care Ted a avut de-a face, este un homosexual care se prostituează. El a spus că se întâlnea cu Ted de trei ani și că ceea ce l-a făcut să dea în vileag această legătură a fost ipocrizia lui Ted. El a spus: „Îi doresc lui și familiei numai bine. Intenția mea nu a fost să-i distrug familia. Intenția mea a fost să demasc un ipocrit.” Poate că în aceste cuvinte nu se află tot adevărul. O urmă de adevăr ar putea fi și faptul că Ted Haggard avea relații apropiate cu Președintele Bush și că aceasta ar putea fi o lovitură împotriva lui, în perspectiva următoarelor alegeri. Fapt care se și confirmă în aceste zile, când aflăm că democrații au câștigat alegerile și au majoritatea în Congres.

Dar ce mai contează alegerile pentru Congresul sau Senatul sau Președinția Statelor Unite, în comparație cu tot răul care s-a făcut? Ce mai contează adevăratele mobiluri ale lui Mike Jones, mobiluri care l-au pus în situația de a da în vileag legătura lui cu Ted Haggard? Cu siguranță, Mike Jones a avut motivele lui să facă publică această legătură, iar nemulțumirea lui cum că Ted Haggard ar fi un ipocrit este acceptabilă și de înțeles, pentru că Ted Haggard s-a erijat în ultimul timp într-un luptător împotriva homosexualilor, afirmând cu vehemență că acesta este un păcat condamnat aspru de Dumnezeu și militând pentru o societate curată, care să trăiască în ascultare de Dumnezeu, în sfințenie.

Îmi vine greu să înțeleg până unde poate merge împietrirea unei inimi. Aș fi înțeles mai ușor dacă Ted Haggard ar fi continuat să comită acest păcat, dar nu s-ar fi ridicat împotriva homosexualilor, lăsând pe altcineva să o facă, sau, și mai bine, dacă s-ar fi retras din funcția pe care o avea, evitând astfel scandalul care s-a produs. Dar aceste lucruri nu s-au întâmplat. Și Ted Haggard a continuat să trăiască o mare minciună, în familie, în biserică, în societate.

Cât de mare trebuie să fie posesia demonică asupra unui om care, de la amvonul bisericii sau de la tribuna publică, declamă cu vehemență că homosexualitatea este un păcat de

moarte, care distruge relația noastră cu Dumnezeu și atrage peste oameni pedeapsa lui Dumnezeu, iar când pleacă de la tribună abia așteaptă să ajungă în brațele partenerului său, pe care îl și plătește pentru această relație?

Când am auzit despre scandaluri similare, în care protagoniștii erau preoți catolici care au avut de-a face cu copii, mi-am zis că așa se întâmplă când slujitorii altarelor nu pun mare bază pe Scripturi, nu cunosc astfel bine voia lui Dumnezeu și, necunoscând-o, pot greși ușor.

Desigur, acum îmi dau seama că raționamentul meu nu era bun. Nu trebuie să fii teolog ca să știi că pedofilia nu este un lucru plăcut lui Dumnezeu și nu ține de cât de mult ai citit Scripturile. Ted Haggard este o dovadă. El se lăuda cu Scripturile, le știa probabil mai bine decât noi toți, a înțeles că homosexualitatea este un păcat și că cei care păcătuiesc vor ajunge în iad. Cu toate acestea, nu a avut puterea să zică „nu” ispitei. Mai mult, își mințea soția, copiii, enoriașii, o țară întreagă, trăind o viață dublă. L-am văzut și auzit când, întrebat de un reporter *CNN* dacă îl cunoaște pe Mike Jones, acesta a spus, fără măcar să roșească, că nu îl cunoaște și nu a avut relații cu homosexuali.

Sunt acolo, în mintea omenească, niște resorturi pe care nu le putem înțelege. Nu-l înțelegem pe un pedofil care își face publică pasiunea lui perversă pentru copii. Nu-l înțelegem, deși începem să-i tolerăm. Nu-l putem înțelege pe un homosexual care public afirmă că el în asta găsește plăcere. Nu-l înțelegem, dar deja îl acceptăm. Dar cum să înțelegi atunci pe unul care luptă împotriva homosexualității, citează din Biblie paragrafe întregi, amenință cu pedeapsa lui Dumnezeu peste cei ce comit astfel de păcate, cu focul veșnic, și totuși el este abonat lunar la astfel de murdării?

Biserica este acum răvășită. Lovitura a fost puternică. Oponenții evanghelismului vor jubila, așa spune pe bună dreptate și fără nicio mirare, pentru că oricum nu s-a tras la aceeași căruță. Diavolul se va bucura, desigur, dacă Diavolul se poate bucura într-un fel. Dar dacă vorbim de oponenții

curentului evanghelic, al cultelor neoprotestante, cred că oponenții creștinismului în general vor jubila. Din toată această poveste murdară, cu folos nu pot ieși decât cei ce acuză creștinismul. Dar vreau să cred că poate fi un folos și pentru creștini.

Am mai spus-o și cu altă ocazie: cei ce se angajează, chiar cu bună intenție, să conducă un grup de creștini, biserică, congregație, organizație etc., se supun unui mare risc: riscul de a fi doborâți de Diavol și făcuți de râs. Și mai grav, de a fi vinovați înaintea lui Dumnezeu pentru că au făcut un deserviciu lucrării Lui.

Oare realizează Ted Haggard cât de mult a greșit înaintea lui Dumnezeu și ce deserviciu a făcut creștinismului? Poate a pornit bine la drum, dar iată că, ajuns în fruntea piramidei, nu a mai știut să se vadă smerit, la locul lui, și aburii puterii i-au întunecat mințile. Să fi fost mândria? Sigur că Bush era interesat de o organizație care număra 30 de milioane de membri. Ted Haggard avea ușa biroului oval deschisă. Biblia spune în Proverbe 16:18 că mândria merge înaintea pieirii și trufia merge înaintea căderii.

Cred că, datorită acestui scandal, adepții homosexualității vor câștiga teren și vor căuta cu și mai multă determinare să arate lumii că trebuie acceptați, acelei părți de lume care încă nu îi acceptă. Dacă vom trăi, vom vedea.

Dar acum aș vrea să mă opresc puțin asupra unui aspect care poate a pus pe gânduri și pe alții. Ted Haggard citea Scripturile. De douăzeci de ani conduce o biserică care a ajuns, iată, la 14000 de membri, una dintre cele mai mari din Statele Unite. Ba mai mult, a fost și Președintele *Alianței Naționale a Evanghelicilor* din Statele Unite, o organizație făcută din mai multe culte evanghelice, adunând, așa cum am spus, peste 30 de milioane de persoane. În tot acest timp el a citit Biblia, a predicat din Biblie, mulți au auzit și viețile lor au fost schimbate. După acest prim pas, pastorul Ted Haggard le-a spus mereu că ei trebuie să crească în fiecare zi, spre a semăna tot mai mult cu Cristos,

că trebuie să renunțe la păcat, că păcatul ne desparte de Dumnezeu, că păcătoșii merg în iad, unde vor fi chinuți și munciți în veci de veci, că mincinoșii și curvarii, mai mult, sodomiții, homosexualii, sunt destinați pieirii veșnice, și cei ce fac aceste lucruri murdare sunt despărțiți de Dumnezeu pentru veșnicie.

Ce a făcut Ted Haggard știm. Pe lângă păcatul sodomiei, a mai fost acuzat că folosea și droguri atunci când păcătuia. L-am văzut mințind cu nerușinare în fața reporterilor atunci când a fost întrebat de legăturile lui cu Mike Jones și despre droguri. La un moment dat, s-a făcut că nu știe numele lui Jones și l-a întrebat pe reporter cum îl cheamă. Apoi a spus că a cumpărat drogurile, dar mai târziu le-a aruncat, fără să le folosească. Toate acestea, fără să clipească. Dar el citea Biblia zi de zi, o predica altora, le dădea sfaturi bune, era învățătorul lor.

Îmi aduc acum aminte de ce spunea Domnul Isus despre cărturari și farisei în Matei 23, versetele 2 și 3: „Cărturarii și fariseii șed pe scaunul lui Moise. Deci toate lucrurile pe care vă spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le; dar după faptele lor să nu faceți. Căci ei zic, dar nu fac.”

La fel ca Ted Haggard, cărturarii și fariseii știau legea lui Moise, spuneau bine despre ea, dar cu toate acestea ei erau vinovați înaintea lui Dumnezeu pentru că ei înșiși nu o împlineau. Ted Haggard nu a fost decât un cărturar care a cunoscut bine legea lui Dumnezeu, de care nu s-a sinchisit prea mult.

Domnul Isus continuă în Matei 23:4-6: „Ei” – cărturarii și fariseii – „leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le miște. Toate faptele lor le fac pentru ca să fie văzuți de oameni... umblă după locurile dintâi la ospete și după scaunele dintâi în sinagogi.”

Îmi aduc aminte, în contextul acestor cuvinte spuse de Domnul Isus, de motivul pentru care Mike Jones a dat în vileag relația lui cu Ted Haggard. El a spus: „Intenția mea a

fost să demasc un ipocrit.” Ce este un ipocrit? Exact ceea ce a spus Domnul Isus: unul care leagă pentru alții sarcini grele de purtat, dar pe care el nici cu degetul nu vrea ca să le miște. Ted Haggard era ca un vârf de lance împotriva homosexualilor, milita pentru sfințenie, le spunea enoriașilor lui că acest păcat îi duce în iad. Și el trăia în acest păcat.

Sunt acestea poveri greu de purtat azi? Cu siguranță că da. Datorită mass-mediei și influenței puternice a televiziunii și a filmelor de la Hollywood, oamenii azi se îmbolnăvesc în masă de pornografie, sex, homosexualitate. Mulți sunt cu trupul în biserici, dar cu inimile la desfrâu. Unii s-au lăsat contaminați de microb, dar ar vrea să scape de el, însă nu pot, pentru că nu se pot despărți de imaginile care îi alimentează non-stop. Alții abia așteaptă să se dea liber la păcat și să se spună că și în biserică e voie, acolo unde încă nu s-a dat această dezlegare. Lumea întreagă este înrobită de demonii sexualității, și faptul că o dată pe săptămână merg la biserică, iar acolo din când în când li se mai spune că ei nu au voie, nu îi convinge prea mult că așa ar sta lucrurile. Este totuși bine că în unele biserici măcar se mai spune păcatului pe nume. Dar acestea sunt niște sarcini grele de purtat pentru niște credincioși doar cu numele, de fațadă, în interiorul lor bântuiți de pofte și dorințe, pentru că nu au știut să oprească canalele de televiziune cu tot felul de murdării și publicațiile la fel. Oare numai ei? Nu și păstorii?

Cum a revenit acel gând vechi al lui Ted Haggard, despre care el vorbește la început? O vreme a fost liber și a simțit fericirea libertății. Cum a revenit acel gând? Citind Scripturile? Sau poate trăgând cu ochiul acolo unde un sfânt al lui Dumnezeu nu ar fi trebuit să privească? Te pot face Scripturile imun la păcat? Citești Scripturile și ești ferit? Ted Haggard este o dovadă că nu.

Multă vreme în mediul evanghelic s-a lansat ideea că cei ce citesc Scripturile, în felul acesta vor fi feriți de păcat. Dar au fost și alte cazuri, nu foarte demult, dacă e să-l amintesc

doar pe televanghelistul Jimmy Swaggart, care au dovedit că nu este suficient să citești doar.

Evanghelicii au marele avantaj față de celelalte confesiuni creștine, ortodoxă și catolică, avantajul că citesc Scripturile și pun mare preț pe ele. În felul acesta, citind Scripturile, mulți au ajuns la cunoștința adevărului și L-au primit pe Cristos, primind mântuirea. Pentru că au înlocuit Scriptura cu învățăturile omenești, cu tradiția, cultele istorice, din capul locului, prin reprezentanții lor îi învață pe oameni o cale greșită.

Dar iată că nu este suficient nici măcar să cunoști adevărul, ca să fii mântuit. Iată că o cunoaștere profundă a adevărului Scripturilor nu îți dă garanția că vei merge în rai. Cunoscând bine Scripturile, putem deveni niște cărturari și niște farisei care știu, dar nu împlinesc. Câți dintre evanghelicii, care cunosc Scripturile, credeți că le și împlinesc?

Domnul Isus spunea că auzirea fără ascultare, adică împlinire, nu folosește la nimic. Cuvintele Lui erau: „De ce-mi ziceți: «Doamne, Doamne!» și nu faceți ce vă spun Eu?” Apostolul Pavel, în Romani 1, vorbește despre niște oameni care știu că, dacă fac lucruri neîngăduite de Dumnezeu, sunt vrednici de moarte, totuși le fac. Romani 1:32: „Și măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri sunt vrednici de moarte, totuși ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac.” Despre ce fapte este vorba? Ascultați: nelegiuire, curvie, viclenie, lăcomie, răutate, pizmă,ucidere, ceartă, înșelăciune, porniri răutăcioase, bârfă, obraznicie, trufie, lăudăroșenie, neascultare de părinți, călcători de cuvânt, fără milă etc.

Păcatul lui Ted Haggard este mare. Dar întreb eu: sunt evanghelicii care, citind Scripturile, au aflat că nu numai curvarii și sodomiții merg în iad, ci și cei vicleni, lacomi, răi, certăreți, înșelători, bârfitori, obraznici, lăudăroși, neascultători de părinți etc.? De ce atunci numai Ted Haggard ar fi vinovat?

Pavel, în versetul 23, spune un lucru care ar trebui să ne dea fiori nouă, care știm adevărul. El spunea că unii oameni știu că, făcând anumite lucruri, sunt vrednici de moarte și totuși le fac. Cine știe? Toată lumea în general, dar în special cei care citesc adevărul din Scripturi. În contextul capitolului 1 din Romani, Pavel spune că deoarece oamenii s-au fâlit că sunt înțelepți, au înnebunit, apoi au schimbat slava lui Dumnezeu într-o icoană care seamănă cu omul muritor, cu păsări și dobitoace, și Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, i-a lăsat să-și urmeze poftele inimilor lor, așa că își necinstesc singuri trupurile.

Dar mai bine să vă citesc exact cum scrie. Romani, capitolul 1, de la versetul 20 la 28: „În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți; fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au datat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fâlit că sunt înțelepți și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târătoare. De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor; așa că își necinstesc singuri trupurile; căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin. Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase; căci femeile lor au schimbat întrebuițarea firească a lor în una care este împotriva firii; tot astfel, și bărbații au părăsit întrebuițarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rățăcirea lor. Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite.”

Aici Biblia afirmă clar că nimeni nu se va putea dezvinovăți înaintea lui Dumnezeu, spunând că nu a știut. Dar mai mult cei ce au știut, au citit și n-au făcut ceea ce Dumnezeu le-a cerut, vor fi vinovați.

De unde a pornit nenorocirea? Versetul 22: „S-au fâlit că sunt înțelepți și au înnebunit.” Se poate fâli cineva cu cunoștințele lui despre Dumnezeu, ajungând să vorbească cu aroganță despre cunoștințele lui? Se vede că da. Atunci nu este destul să citim Scripturile, Cuvântul lui Dumnezeu? Nu găsim în ele tot ce avem nevoie? Răspunsul este că da, găsim în Scripturi tot ce e nevoie în ceea ce privește cunoștința, învățătura, dar ca să împlinim tot ce scrie acolo, toate lucrurile bune și frumoase pe care ni le cere Dumnezeu, mai avem nevoie de puterea Duhului Sfânt, pe care tot mai puțini o caută.

Cei mai mulți dintre evanghelici spun că doar apostolii au avut nevoie de puterea Duhului Sfânt, într-o vreme în care să fii creștin și să poți face lucrarea lui Dumnezeu era foarte greu. Iar astăzi, pentru că avem Scripturile, este ușor, doar citim și facem. Ted Haggard, Jimmy Swaggart și mulți alții dovedesc că nu este destul.

Apostolul Pavel, scriindu-le corintenilor, spunea în 2 Corinteni 3, de la 3 la 6: „Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Cristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului Celui viu; nu pe niște table din piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne. Avem încrederea aceasta tare în Dumnezeu, prin Cristos. Nu că noi, prin noi înșine, suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viața.” Cu alte cuvinte, lucrarea pe care o face un om al lui Dumnezeu nu are nicio importanță dacă o face cu cerneală, adică doar ceva omenească, prin înțelepciunea omenească, ci doar dacă este făcută cu Duhul Dumnezeului

Celui viu, dacă slujitorul este un slujitor al Duhului, nu al slovei, căci slova omoară, dar Duhul dă viață.

Ted Haggard și alți evanghelicici știu multe despre Cuvânt, despre slovă. S-a dovedit că nu este destul. Și s-a dovedit încă o dată că mândria, aroganța, dorința de a fi cineva în ochii oamenilor duc spre pierzare.

Mai are o șansă Ted Haggard să fie mântuit? Doar dacă renunță la minciună. Așa cum l-am văzut pe ecranele TV, nu mai are nicio șansă, dar dacă se pocăiește sincer, Dumnezeu mai poate ierta. Și tare aș vrea să poată fi iertare în dreptul lui.

Dar pentru noi, ceilalți, care nu am fost prinși cu lucrurile murdare, ascunse cu care umblăm, care încă Dumnezeu nu a îngăduit să fie date pe față, poate fi un moment de cercetare și pocăință, pentru noi, care știm că astfel de lucruri duc la moarte și totuși ne ținem legați de ele. Duhul Dumnezeului Celui viu să ne elibereze de toate lucrurile care ne despart de Dumnezeu și să pună în noi puterea de care avem nevoie, ca să ne ducem pocăința până la capăt! Faptul că până acum nu am fost făcuți de rușine se datorează milei și îndurării și îndelungei răbdări a lui Dumnezeu.

În final, aș vrea totuși să mai pun o întrebare. În biserica condusă de Ted Haggard sunt 14000 de membri. Între toți aceștia nu era niciunul cu dar de descoperire sau cu dar de prorocie? Se pare că nu. Este o biserică mare, cu trupe de laudă și închinare, cu consiliu de conducere, cu mulți pastori și învățători, cu site pe internet, cu instalație de climatizare etc., dar fără darurile lăsate de Dumnezeu pentru ca biserica să funcționeze bine.

Deși Biblia avertizează, pe de o parte, că „între voi să nu fie mulți învățători”, iar pe de altă parte, ne încurajează să căutăm darurile duhovnicești, să râvnim după ele, să le avem din belșug, noi, evanghelicii, cei ce citim Biblia, ce fac alții este problema lor, noi, evanghelicii, facem exact pe dos. Avem mulți învățători, toți vrem să fim învățători, dar nu mai căutăm darurile care sunt de folos pentru zidirea

Bisericii. Iată un alt mare cusur al nostru, al celor ce ne lăudăm cu Scripturile. Iată un alt mod de a interpreta Scripturile după cum ne place nouă.

Mă gândesc cât de folositor i-a fost lui David, după ce a păcătuit aproape la fel ca Ted Haggard, cât de folositor i-a fost ca Dumnezeu să-i trimită un proroc, pe Natan, care să-i vorbească, să-l mustre, să-l scoată din orbirea în care era.

Ted Haggard a stat trei ani în această stare de păcat și poate că și înainte a cochetat cu păcatul. Din Biblie a citit și a aflat că nu este bine ce face, dar nu i-a fost de folos. Ce bine era dacă în biserica lui s-ar fi aflat un proroc care să poată fi folosit de Dumnezeu pentru a-l trezi pe Ted din nebunia lui, așa ca odată Natan pe David! Dar nu a fost acest om și, din păcate, puține sunt locurile în care aceste daruri se mai manifestă. Acolo unde au fost, i-am împușcat, i-am omorât, vorbindu-i de rău și aruncând cu noroi în ei. Cine face acest lucru? Cei ce citesc Scripturile, dar le interpretează după bunul plac al voii lor.

Știm că Dumnezeu urăște sodomia. Și iată, se întâmplă, chiar și păstorii cad în acest păcat. Știm că Dumnezeu urăște lăcomia, bârfa, răutatea, gelozia, invidia, minciuna, și totuși le facem. Știm că Dumnezeu nu vrea ca să fie între noi mulți învățători, dar vrea să fie mulți proroci, oameni cu daruri spirituale, supranaturale, pentru zidirea Trupului lui Cristos, dar noi, încăpățânați, facem pe dos. Dar ne lăudăm că ascultăm de Scripturi și că pentru noi Scripturile sunt sfinte.

Ted Haggard este doar vârful aisbergului, puținul care se vede și care a fost făcut de rușine. Dar eu mă întreb: oare ce se află sub apă? Am vrea noi, evanghelicii, ca lumea să afle? Dumnezeu oricum știe.

Cred că, trecând peste tot răul mare care s-a făcut creștinismului prin căderea în păcat a lui Ted Haggard, putem folosi acest moment pentru întoarcerea la Dumnezeu a noastră, a celor ce citim și cunoaștem Scripturile. Să ne pocăim deci, până când nu se vor striga de pe acoperișul caselor toate faptele rele și murdare și toată necredința

noastră. Să lepădăm ochelarii de cal ai prejudecăților și ai confesiunilor noastre și să ne rugăm lui Dumnezeu să înțelegem Scripturile așa cum vrea El, nu cum vrem noi. Și apoi, prin lucrarea puterii Lui în noi, prin puterea Duhului Sfânt, să putem și împlini ceea ce trebuie împlinit.

Cred că cuvintele lui Ross Parsley, pastor interimar la *Biserica New Life*, pe care l-am citat la început și prin care se adresa bisericii în acea duminică nefastă de 5 noiembrie 2006, sunt potrivite pentru toți. El spunea: „Cu toții ne simțim mai rău decât ne-am simțit cu o săptămână în urmă, dar cu toții eram mai răi în urmă cu o săptămână. Astăzi suntem mai înțelegători, mai pocăiți, cum nu am fost de multă vreme.” Ca să înțeleagă acest lucru, peste *Biserica Viața Nouă* a trebuit să vină un cutremur. Noi să ne pocăim înaintea ca Dumnezeu să trebuiască să ne lovească cu nuiua Lui.

Ați ascultat emisiunea *Lumea în care trăim*.

[Copyright © Dan Bercian. Publicat cu permisiune. Emisiunea a apărut inițial pe site-ul *Radio Unison* – www.radiounison.ro, unde poate fi audiată. Transcrierea a fost realizată de *ContraCurentului.com*. În noiembrie 2006, pastorul Ted Haggard, Președintele *Alianței Evanghelicilor din America*, căsătorit și tată a cinci copii, a recunoscut că a plătit timp de trei ani un prostituat homosexual pentru întâlniri sexuale lunare și că a cumpărat de la acesta metamfetamină, drog pe care îl consuma în timpul întâlnirilor pe care le aveau. În ianuarie 2009, oficiali de la fosta biserică a lui Ted Haggard au anunțat că un tânăr din biserică făcuse dezvăluiri în anul 2006 despre o relație sexuală nepotrivită, consensuală, de lungă durată, pe care o avusese cu Ted Haggard. Tânărul, pe nume Grant Haas, a declarat ulterior că *Biserica New Life* i-a plătit 179000 \$ pentru a-i acoperi cheltuielile cu consilierea și colegiul. Ted Haggard a admis în mod deschis relația cu Haas la *CNN* și alte mijloace mass-media, iar când a fost întrebat dacă a avut și alte relații

homosexuale care nu au fost raportate, nu a oferit un răspuns direct.]

TELEFOANE DE INTIMIDARE ȘI AGRESARE DIN PARTEA HOMOSEXUALILOR

SAMUEL TUȚAC în dialog cu IOAN CIOBOTĂ

Ioan Ciobotă: Stimați ascultători, sunt Ioan Ciobotă și vă prezint rubrica *La ordinea zilei*. După emisiunea de ieri pe tema scandalului care a avut loc în data de 8 martie la *Universitatea de Vest* din Timișoara, când la o conferință organizată de *Coaliția pentru Familie* din România un grup de activiști LGBT au deranjat și au tulburat, și au urlat, și au strigat, și încontinuu au avut ceva de comentat în timpul conferinței, deci pur și simplu au vrut să distrugă conferința respectivă... Și nu doar la Timișoara, și la Cluj s-a întâmplat același lucru. Am discutat pe larg ieri în emisiunea *La ordinea zilei* despre acest lucru, am luat și părerile activiștilor LGBT, le-am dat un spațiu mai mult decât generos în emisiune să-și exprime punctele de vedere, am răspuns la toate elucubrațiile lor, apoi am avut interviu cu Președintele *Coaliției pentru Familie*, cu domnul Mihai Gheorghiu, și am avut o discuție a colegilor mei în studio pe această temă. Când s-a terminat emisiunea de ieri m-a sunat cineva, un bărbat, nu s-a recomandat, mi-am dat seama din ce spunea că este homosexual. Vreo oră m-a ținut la telefon cu urlete și strigăte: „Să nu mai spui așa ceva!” Evident că i-am spus, oarecum în același registru, că voi spune cât vreau așa ceva și cât pot. Dar ce l-a deranjat cel mai tare a fost că, la un moment dat, unul dintre colegii mei în discuție spunea că în spatele lor este Satana. Și spunea: „Cum poți să spui că-i Satana în spate, că asta e instigare la ură?” Răspunsul meu a fost: „Când medicul îți spune că ai cancer, te instigă la ură sau îți spune că ai cancer pentru că vrea să-ți facă un bine? Noi, din contră, vă iubim, nu iubim păcatul vostru, vă iubim și credem că este important să vă

spunem că ajungeți în iad. Când a auzit-o și pe asta cu iadul, vă dați seama. Stăm de vorbă prin telefon cu pastorul Samy Tuțac. A fost prezent și dânsul acolo la conferință, a văzut tot ce s-a întâmplat, toată tulburarea pe care au făcut-o, toată acea agitare și instigare provocată de acei activiști într-o conferință într-un spațiu închiriat în Aula Magna a *Universității de Vest* din Timișoara. Mai întâi, cum comentați ceea ce s-a întâmplat în data de 8 martie la conferință?

Samuel Tuțac: În primul rând, am venit acolo pregătit pentru așa ceva, pentru că vorbisem cu un prieten care a participat la conferința de la Cluj cu o seară înainte și ne-a povestit ce s-a întâmplat, și m-am așteptat că ceva similar se va încerca și la Timișoara. Însă nu m-am așteptat să fie chiar atât de agresivi. Și acum nu aș vrea să mă judece nimeni, dar ca să faci așa ceva într-o conferință unde tu nu ai închiriat de la nimeni sală, n-ai achitat nicio taxă, pur și simplu ai fost invitat acolo ca să participi, adică nimeni nu a fost invitat personal, a fost invitație generală, mi se pare și o dovadă de lipsă de bun simț, și de probleme de creștere, până la urmă.

I.C.: Pentru mine a fost surprinzător. Am făcut interviu cu ei la finalul conferinței în fața universității, cu acel grup de agitatori, și erau foarte normali, și am spus: „Domnule, pentru mine este șocant. Acum sunteți foarte normali și înainte v-ați comportat...”

S.T.: Deci au venit ca un grup pregătit...

I.C.: Cu un scop clar.

S.T.: Cu un scop clar. Nu vreau să fiu înțeles greșit, nu spun că erau spălați pe creier, dar aveau o abordare, acolo cel puțin, sus în sală, a unor oameni spălați pe creier, care știau o poezie. Și fiecare urla dintr-un colț sau altul poezia respectivă. Ba că e minciună, ba că violența în familie, ba incestul din Geneza nu știu cât, și aveau ei acolo niște slogane pe care le enunțau. Și a mai fost ceva foarte interesant. Sigur, aici părerile sunt împărțite, dar eu rămân la părerea mea, pe care am împărtășit-o și cu domnul

Mihai Gheorghiu, și amândoi am fost de acord că așa a fost. Era un domn care chipurile a venit acolo să apere *Coaliția pentru Familie*. Dar noi nu luptăm cu astfel de arme, pentru că noi știm, și spuneai ceva mai devreme că în spatele acestor acțiuni este Diavolul și așa este, Satan este în spate. Și noi, ca și creștini, trebuie să știm că nu avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, noi nu ne luptăm cu oameni. Lupta este cu duhurile...

I.C.: Dacă spuneți că este Diavolul în spate, după emisiunea de astăzi din nou mă aștept să fiu asaltat.

S.T.: Păi dar spune Scriptura că noi ne luptăm cu duhurile răutății. Și acel domn, care și el era tot agitator, se certa cu ei, făcea spectacol, ei l-au filmat și am văzut că după aceea că au postat și ei ce i-a interesat pe ei, cum omul acesta i-a amenințat că o să-i bată sau chestii din astea. Ori acest domn, care făcea pe apărătorul *Coaliției pentru Familie*, a făcut foarte mult rău. Impresia mea este că erau înțeleși, că rolul lui era să tulbure, de asemenea. A fost ceva similar cu... Am văzut la una din demonstrațiile antiguvernamentale de la București, când au adus un grup de agitatori acolo. Ziceau că galeriile de fotbal, după acea galeriile de fotbal au spus că nu sunt de-ai lor sau numai unii erau. Deci așa au venit și aceștia, doar că au încercat să joace această scenetă, inclusiv cu, vezi Doamne, unul care ne apără. Dar el făcea gălăgie și deranja la fel ca cei care au venit acolo să-i sprijine.

I.C.: Deci a fost un scenariu foarte perfid și chiar aș îndrăzni să spun că a fost o nesimțire crasă din partea celor care au tulburat conferința.

S.T.: Da, o abordare lipsită de tact, de bun simț. Asta mă deranjează cel mai tare. Vreau să spun, și cred că aici noi trebuie să fim foarte atenți, nu vrem ca mișcarea noastră să fie cunoscută altfel decât ca o mișcare a iubirii, nu o mișcare a urii. Dar este trist că acești oameni vin și vorbesc despre democrație, despre toleranță și de fapt tot ceea ce își doresc este ce poate fi mai rău, și anume o mixtură între anarhie și dictatura unei ideologii pe care ei o propagă, care nu are

nimic de-a face nici cu drepturile omului. Pentru că aceste așa-numite drepturi ale omului mii de ani societatea le-a taxat drept perversiuni. Și acum ei vor să-și legalizeze perversiunile, mai mult decât atât, vor să mă oblighe pe mine să spun cât de frumoase sunt aceste perversiuni, cât de bucuros sunt cu ele, chiar să stau drepti și să cânt *Deșteaptă-te, române!* în timp ce mă bucur de toate perversiunile lor. Ori abordarea aceasta este una dictatorială.

I.C.: Deci pur și simplu urla la mine ieri la telefon să nu mai abordez acest subiect, să nu mai spun așa ceva. Urla la telefon deci.

S.T.: Da, da. Deci ce am observat la ei, și asta am văzut și în Vestul Europei, și în America, ceea ce îi deranjează cel mai tare este Biserica creștină. Îi deranjează foarte mult creștinismul, valorile creștine, îi deranjează creștinismul autentic, îi deranjează faptul că Sfânta Scriptură îi incriminează. Dar ei trebuie să înțeleagă că noi, atunci când le spunem că sunt păcătoși, nu facem altceva decât să le facem un bine. Pentru că, dacă nu recunosc păcatul lor și nu se pocăiesc de păcatul lor, și nu se întorc la Dumnezeu, care îi poate elibera, cu siguranță vor sfârși în iad. Eu știu că sună pentru unii: „Vai, cum a putut să spună de iad?” Păi am putut să spun pentru că – pentru cei necunoscători – Biblia vorbește de mai multe ori despre iad decât despre cer chiar.”

I.C.: Este o instigare la ură să le spuneți, să le spunem despre iad și despre faptul că vor sfârși...? Eu îi spuneam ieri: „Domnule, când un medic îți spune că ai cancer, din dragoste, din respect îți spune, nu din ură.”

S.T.: Nu e niciun fel de... Ce instigare la ură să fie? Ar fi instigare la nepăsare să nu spun așa ceva. Dacă eu știu și am convingeri ferme, pe baza a ceea ce Dumnezeu spune în Cuvântul Lui, unde spune foarte clar Scriptura că afară din Împărăția lui Dumnezeu vor fi curvarii, preacurvarii, homosexualii, travestiții și toată gama asta. Și apoi să fie foarte clar, noi niciodată n-am spus că numai homosexualitatea este perversiune. Sunt și alte păcate care

intră la categoria aceasta: adulterul, curvia sunt toate păcate pe care Dumnezeu le pedepsește la fel și pentru care la fel este nevoie de pocăință. Problema homosexualității este că, dacă celelalte păcate sunt păcate, să zic firești, astea în plus mai sunt și împotriva firii, pentru că de la bun început Creatorul a creat bărbat și femeie, nu bărbat și bărbat, nu femeie și femeie. Eu aș vrea să vină careva dintre acești mari apărători ai agendei LGBT, să vină cu părinții lor împreună și să vedem dacă vreunul din ei a fost născut de Ion și Gheorghe. Și dacă s-a întâmplat așa, atunci poate sunt dispus să mai vorbim, să mai vedem. Dar fiecare dintre ei au mamă și tată. Acum dintr-odată, de zece, cincisprezece, de douăzeci de ani de când i-a lovit damblaua așa rău de tot, fiindcă chestiunile astea sunt vechi, dar nu i-a venit nimănui ideea în trecut să le legifereze și să facă din ele normă... Și să ajungi să compari, vezi Doamne, suferințele nespuse de mari pe care homosexualii le au în societate cu sclavia de pe vremuri și eliberarea din sclavie este o spălare pe creier cât cuprinde. Și dacă în direcția asta se duce societatea, atunci cu siguranță nu e nevoie să lovească pământul niciun meteorit, nu-i nevoie să se întâmple niciun cataclism, nu-i nevoie de niciun cutremur de 15 grade pe scara Richter ca să radă tot. Pur și simplu, ce spune Pavel la Romani, capitolul 1, asta e nevoie, Dumnezeu să-i lase în voia minții lor blestemate. „Pentru că s-au fâlit că sunt înțelepți și au înnebunit.” Și când ai de-a face cu oameni nebuni, nebunii, n-ai ce să faci, o să distrugă casa de nebuni. Dacă o să transforme toată planeta într-o casă de nebuni, în cel mai scurt timp o să o facă praf.

I.C.: Ați citat din Pavel, dar ei nu-l suportă pe Pavel. Am discutat cu mai mulți și au spus la fel: „Nu ne interesează Pavel! Cine e ăsta care și-a ucis frații, care i-a întemnițat, care...?” Și le-am spus: „Domnule, da, e adevărat, Pavel spune despre el însuși că a fost un prigonitor până L-a întâlnit pe Cristos.” „Nu, noi doar cu Cristos. Cristos nu spune nimic rău despre homosexuali.” Cum comentați aceste afirmații?

S.T.: Da, e o abordare prostească, în primul rând nu are nimic de-a face cu Scriptura. Nu, Cristos a vorbit cât se poate de clar împotriva păcatului, a vorbit cât se poate de clar împotriva păcatelor sexuale și le-a condamnat pe toate. Și apoi, hai să fim serioși! Pavel a scris inspirat de Dumnezeu. Fiecare cuvânt din Scriptură este inspirat de Dumnezeu. Așa că faptul că le-a scris Pavel sau că le-a scris unul din evangheliști și a notat cuvintele lui Cristos... Nu au autoritate mai mică sau mai mare, ci autoritatea Scripturii este aceeași, pentru că toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu.

I.C.: Ei ar vrea să-l scoată pe Pavel, să aibă doar așa, un Cristos hippie, un Cristos după modelul lor.

S.T.: Bun, cristosul acesta pe care vor să-l desemneze unii și alții nu există în realitate. Cristosul biblic, dacă vrei să-L vezi în toată splendoarea Lui, te uiți în Evangheliile și-L vezi mai ales în latura Lui umană, și apoi te uiți în Apocalipsa și-L vezi în latura Lui divină, și atunci vei înțelege până la capăt cum e. Spune Ioan în Apocalipsa, și Ioan e același Ioan care a stat cu El la cina cea de taină și și-a sprijinit capul de pieptul lui Isus, și spune: „Când L-am văzut – zice în Apocalipsa, capitoul 1 – am căzut la picioarele Lui ca mort.” Când L-a văzut în toată gloria Lui după moarte, după înviere, după înălțarea și glorificarea Lui. Deci oamenii aceștia inventează lucruri care nu există. Dar vreau să mai spun ceva. Ai fost și tu acolo, am fost și eu, dar ce am observat a fost și următoarea chestie. Au fost destul de mulți tineri studenți, probabil mulți dintre ei de la *Facultatea de Teologie Ortodoxă*, și au fost oameni și intelectuali, și diverse persoane. Dar din punctul meu de vedere, și asta am discutat și cu părintele care venise acolo din partea Mitropoliei, prea puțin totuși, prea puțini creștini. Și mai ales cei din spectrul evanghelic foarte puțini. În afară de voi, cei de la Vocea Evangheliei, de mine și de încă câțiva pe acolo, foarte, foarte puțini au venit. Pentru că o altă problemă este că mulți creștini nu vor să se expună și se ascund în spatele

unei ipocrizii crase că noi stăm cumiți în banca noastră sau în cămăruță și ne rugăm. Nu am convingerea că aceia care tot îi dau cu cămăruța se roagă. De asemenea, știu că toți cei care merg la luptă întotdeauna se roagă și este așa o ipocrizie crasă să-ți ascunzi inactivitatea și poate uneori și frica, frica că nu-ți cunoști identitatea, că nu știi cine ești, că nu ai curajul să ieși să confrunți pe alții sau să fii confruntat de alții. Cred că Biserica ar trebui să mai dea jos din zidurile pe care le-a ridicat în jurul ei și să iasă în societate. Cum ziceai într-o discuție a noastră privată, și acum sper să nu te superi că o divulg, îmi spuneai atunci seara, după ce ai ajuns acasă, că locul nostru acolo în stradă trebuie să fie, acolo în mijlocul acestor oameni. Chiar dacă ei sunt împotriva noastră, noi trebuie să le arătăm că, deși suntem împotriva păcatului lor, îi iubim pe oameni și vrem ca ei să audă Evanghelia lui Cristos. E clar că nu o să vină la bisericile noastre, dar dacă vrem ca ei să fie transformați, noi știm că numai Evanghelia harului lui Dumnezeu îi poate schimba și îi poate transforma. Și atunci noi trebuie să îndrăznim să ne ducem acolo. Noi suntem doar câțiva care îndrăznim să ne ducem, iar marea masă, în loc să ne susțină, adesea ne atacă, chiar ai noștri. E foarte delicat. Când te atacă oameni ca aceștia e una, dar când te atacă tocmai frații tăi, atunci stai să te întrebi pe ce lume trăim sau ce se întâmplă? Deci chiar avem nevoie să ieșim din această ipocrizie religioasă în care am intrat și să înțelegem că noi avem această soluție de care ei au nevoie, și soluția este Evanghelia harului Domnului Isus Cristos.

I.C.: Am avut impresia că au un ghid al agitatorului homosexual. Căci așa cum spuneai, aveau câteva teme și, de exemplu, urlau acolo: „Spune Biblia în Geneza 19 despre incest.” Bun, Biblia spune despre incest, spune despre curvie. De ce spune Biblia aceste lucruri?

S.T.: Pentru că uitate, numai un exemplu să-ți dau, foarte practic. La *Biserica Betel* noi avem un studiu pe cartea Geneza. Și aseară am studiat Geneza capitolul 38, unde e un capitol ciudat, sunt niște lucruri dureroase și întunecoase care sunt

prezentate acolo, este episodul dintre Iuda și Tamar. Tocmai spuneam fraților și surorilor de la *Betel* că uneori mulți dintre noi avem impresia că astfel de texte care apar în Scriptură ar trebui citite în șoaptă, cu lumina stinsă, să nu ne vadă nimeni că citim de acolo. Dar tocmai Scriptura, fiind insuflată de Dumnezeu... Dumnezeu în suveranitatea Lui, a decis ca toate aceste lucruri, unele dintre ele dureroase, întunecoase, care s-au întâmplat, să fie prezentate ca să vedem până la urmă cum Își scoate Dumnezeu gloria chiar și din aceste chestiuni scandaloase, păcătoase. Tocmai că dacă Biblia ar fi fost o carte făcută de călugări sau de rabini evrei, toate chestiunile acestea șocante și discutabile din perspectiva unora n-ar fi fost acolo. Dar tocmai asta este o dovadă în plus că Dumnezeu a vrut să fie prezentate lucrurile așa cum s-au întâmplat. Iar chestiunea cu incestul de care tot fac ei caz, să-mi fie cu iertare, nu e lăudată, e condamnată, doar că e prezentată așa cum s-a întâmplat.

I.C.: Da. La final, o întrebare care era pe buzele tuturor: De ce *Coaliția pentru Familie* nu a chemat poliția? Și răspundeau: „Domnule, abia ar fi așteptat acești agitatori să fie scoși de picioare afară de poliție și să se filmeze...”

S.T.: Da, pentru că, așa cum ai spus, și noi avem convingerea asta...

I.C.: Da, dar este deja o teamă inculcată în cei care organizează?

S.T.: Nu, nici vorbă. Ți s-a părut că domnul Gheorghiu se temea de ei? Mie mi s-a părut că i-a pus la punct în final într-un mod elegant, decent și n-au mai avut replici la final. Nu, este o abordare de felul acesta. E clar că acești oameni lucrează după manual, au exact ceea ce trebuie să spună și cum trebuie să se agite. Iar pentru ei victimizarea... Cu asta au câștigat peste tot în lume, cu victimizarea. Uite, ne-au dat afară, uite, au chemat poliția, ne-au bătut, suntem ca pe vremea lui Ceaușescu, persecutați și așa mai departe. Nu, abordarea *Coaliției pentru Familie* este una extrem de inteligentă. Uitați noua toleranță! Priviți la noile valori

democratice! Cu ghilimelele de rigoare. Și ai văzut, răspunsul sălii a fost prin aplauze. Și chiar îi spuneam părintelui de la Mitropolie că la un moment dat îmi venea să mă ridic și să spun tuturor: „Oameni buni, haideți să cântăm *Cristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând!*” Sunt convins că ceva draci ar fi fugit din zonă rapid auzind asta și poate că unii dintre ei s-ar fi calmat. Și ai văzut, când au încheiat studenții de la *Teologie Ortodoxă* cu acea rugăciune cântată, ce liniște s-a făcut în sală și nimeni n-a mai ciripit nimic acolo. Deci eu cred că abordarea a fost una înțeleaptă. Sigur, trebuie să ai ficat tare ca să poți să rezisti la toate injuriile și la toate urletele acelea care parcă veneau din iad. Că asta m-a șocat și pe mine, când îi auzeam vorbind cu tine în stradă, mi se părea că sunt alți oameni. Pe când acolo, în sală ziceai că e acela pe care îl chema Legiune, „că suntem mulți”, așa făceau.

I.C.: Da. La finalul discuției noastre aș mai reveni încă o dată la cele două întrebări esențiale pe care mi le-a pus ieri ascultătorul nostru, și anume: Este Satana în spatele lor? Și ceea ce facem noi este instigare la ură sau este dragoste?

S.T.: Ceea ce facem noi nici într-un caz nu este instigare la ură, ceea ce facem noi este apărarea în dragoste a adevărului Cuvântului lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu spune foarte clar: Creatorul i-a creat sau i-a făcut, sau i-a zidit parte bărbătească și parte femeiască. Orice altceva vine de la Satan, vine de la Cel Rău. Și este clar că dincolo de toată agenda LGBT, dincolo de toată agenda globalistă, dincolo de toată agenda aceasta progresistă a celor care încearcă să mutilizeze, să distrugă personalitatea umană, societatea umană, distrugând familiile, este clar că în spate este Diavolul. Pentru că Domnul Isus a spus atât de clar în Ioan 10:10, punând în contrast scopul pe care El îl are cu privire la noi și scopul pe care Diavolul îl are cu privire la oameni, și a spus: „Eu am venit ca oile Mele să aibă viață și s-o aibă din belșug. În schimb, hoțul – adică Diavolul – nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească.” Dacă scopul

lui Dumnezeu este să ne binecuvânteze, pentru că ce altceva înseamnă viață din belșug decât o viață binecuvântată de Dumnezeu, scopul lui Satan este să ne distrugă. Și e clar că în spatele acestor oameni, chiar dacă unii dintre ei nu sunt conștienți de asta, este Diavolul, care de la bun început a fost și este tatăl minciunii, și care încearcă să distrugă ceea ce Dumnezeu a creat.

I.C.: Pe pagina de *Facebook* aparținând organizației *MozaiQ*, care promovează și apără drepturile persoanelor LGBT, homosexuali, lesbiene, scrie un mesaj recent: „Ne bucurăm să auzim că la conferințele organizate în întreaga țară există rezistență și contestare din partea cetățenilor care își doresc o societate egală în drepturi pentru toți.” La final aș vrea să vă rog să înălțați o rugăciune către Dumnezeu și mi-a venit în gând faptul că ei repetau – cei cu care am făcut interviul după conferință – repetau faptul că și ei Îl iubesc pe Dumnezeu. Mă rog, au fost unii care au spus că sunt ateii și că Isus și Dumnezeu sunt doar un concept și am întrebat: „Serios? Crucea este doar un concept? Cristos n-a fost o Persoană istorică, a fost doar un concept?” Dar în fine, majoritatea spuneau că și ei Îl iubesc pe Dumnezeu, și ei vor să fie creștini.

S.T.: Da, numai că Scriptura spune: „Cine Îl iubește pe Dumnezeu ascultă poruncile Lui.” „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”, a spus Domnul Isus. Restul e poezie. N-are sens să intrăm în toate aceste dezbateri, iar ideea celor cu site-ul pe care l-ai amintit mai înainte, că cetățenii nu știu ce... Acolo a fost o sală plină de oameni, în care a fost un grup minoritar, care a venit acolo pregătit. Și acum îți spun eu ceva ce nu am vrut să spun. Ca bănațean get-beget, nici nu mi s-a părut că vorbeau un dialect din zona noastră, nu știu de unde au apărut acolo. Mi se pare că sunt organizați, se plimbă dintr-un loc în altul. Nu cunosc exact toate detaliile, doar că mi s-a părut suspect că nu prea vorbeau ca bănațenii. Iar bănațenii în general sunt oameni cu mult bun simț.

I.C.: Să înălțăm o rugăciune către Dumnezeu, cu dragoste pentru homosexuali.

S.T.: Doamne, Te rugăm să binecuvântezi România în vremurile acestea cu înțelepciune, cu dragoste, cu adevăr. Mă rog să binecuvântezi *Coalitia pentru Familie* și bisericele care sunt implicate în a promova familia creștină. Mă rog și pentru cei care sunt împotriviți. Doamne, în Numele Domnului Isus Cristos, descoperă-Te și lor. Ajută-ne pe noi să putem să Te prezentăm în toată frumusețea Ta, ajută-ne, Doamne, să ne creștem copiii în familii sănătoase și să nu-și dorească niciodată să înființeze sau să conceapă în mintea lor alternative pentru familia așa cum ai dorit-o Tu. Te rugăm să dai binecuvântarea Ta peste țara noastră și să nu lași ca păcatul și blestemul să pună stăpânire pe ea. Amin.

I.C.: Amin. Mulțumim frumos. Stimați ascultători, am stat de vorbă prin telefon cu pastorul Samy Tușac. Am discutat din nou despre ceea ce s-a întâmplat la conferința de la Timișoara. După prima emisiune de ieri pe această temă am primit un telefon de intimidare puternică, așa, cu urlete, să nu mai spun despre așa ceva, să nu mai spunem despre așa ceva. Aș vrea să închei exact cu ceea ce i-a deranjat pe acești oameni, în caz că ne ascultă, și cel puțin ieri ne ascultau: în spatele tuturor celor care se opun lui Cristos, și lui Pavel, și Bibliei, și lui Dumnezeu este Satana, clar. În al doilea rând, faptul că îi spunem unui om că din cauza păcatului lui – fie că acest păcat este homosexualitate sau furt, sau curvie, sau minciună, sau bârfă, sau orice altceva – ținta, destinația finală este iadul, așa spune Biblia. Și cred că acesta este un act de dragoste, să spunem așa ceva. În primul rând nouă înșine, pentru că fiecare este supus unui anumit păcat. Aici se încheie rubrica *La ordinea zilei*. Dumnezeu să ne dea înțelepciune tuturor să nu ajungem în iad, ci în rai, în locul pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru noi prin Domnul Isus Cristos, nu prin faptele noastre bune. Sunt Ioan Ciobotă. Vă mulțumesc pentru atenție. Dumnezeu să vă binecuvânteze!

[Interviul a fost realizat în data de 10 martie 2017 de *Radio Vocea Evangheliei Timișoara* și poate fi audiat pe www.resursecrestine.ro. Transcrierea a fost realizată de *ContraCurentului.com*. Postul de radio *Vocea Evangheliei Timișoara* poate fi ascultat în Timișoara și împrejurimi pe 92,2 FM sau pe internet pe www.rve-timisoara.ro.]

TOLERANȚĂ ȘI INTOLERANȚĂ ÎN ROMÂNIA DAN BERCIAN

De multe ori am impresia că România este țara experimentelor, că suntem un fel de cobai. Nu știu dacă impresia aceasta provine dintr-un motiv real, dar ea există.

Două știri mi-au atras atenția în ultimul timp și vreau să le aduc înaintea voastră, știri care mi-au întărit acea suspiciune despre care vă vorbeam. Mai întâi a fost o știre despre un conducător auto care, pe data de 4 iulie 2015, a condus un Volkswagen Touareg și a intrat intenționat și brusc în fața unui alt autoturism, determinându-l pe șoferul acestuia din urmă să iasă de pe carosabil, trecând la un milimetru pe lângă o femeie care se afla pe trotuar. Femeia a scăpat ca prin minune, dar autoturismul a fost avariat grav. Puteți vedea înregistrarea evenimentului aici: *Accident live Miorița (www.youtube.com)*.

Șoferul vinovat de producerea accidentului a fost amendat cu ridicola sumă de 210 lei și atât, nimic mai mult. După câteva zile, pe data de 11 iulie 2015, același șofer iresponsabil a fost oprit de poliția rutieră în orașul Otopeni, în timp ce-și conducea motocicletă cu viteza de 120 km/oră. Nici de data aceasta sancțiunea nu a fost nu știu ce și s-a limitat la o amendă de 300 lei.

Un pericol public este lăsat în pace să-și facă voia și, după cum am citit în știrea care mi-a făcut cunoscute evenimentele despre care vă vorbesc, probabil că următoarea știre despre acest conducător auto va fi că a produs un

accident cu victime. În alte țări ar fi fost arestat imediat și trimis la închisoare, pe bună dreptate.

Nu ne mirăm atunci că România este pe primul loc la numărul de accidente rutiere din Uniunea Europeană, cel puțin așa am citit în presă. În anul 2013, fostul șef al Poliției Rutiere Lucian Diniță, spunea: „Mi-aduc aminte că în două luni am înregistrat în jur de 200 de morți, ceea ce este enorm. Violența accidentelor este uriașă. Nu mai ai răniți grav, acum ai direct morți! În ritmul acesta o să ajungem ca în loc de case, blocuri, să construim cimitire!” În anul 2013 au avut loc în România 8550 de accidente de circulație, din care au rezultat 1859 de persoane decedate și 8155 de persoane rănite grav. Putem spune, fără a exagera, că aceasta este o calamitate. Ne apropiem de numărul de victime făcute de războiul din Ucraina, fără să avem război. Totuși, autoritățile din țara noastră stau cu mâinile în sân.

Nu doar în cazul infractorilor de circulație lucrurile stau în felul acesta. Doar de câteva zile s-a încheiat procesul celor șapte tineri din Vaslui care au violat o tânără de șaptesprezece ani, producându-i traume fizice și psihice care probabil nu se vor șterge niciodată. Din nou spun că într-o țară cu o justiție adevărată acești tineri ar fi stat în închisoare probabil toată viața lor. După multe tergiversări și bâlbâieli ale justiției, violatorii au primit undeva între cinci și șapte ani de închisoare, din care cine știe câți vor face în final. Alți hoți prinși la furat în stil mare în România primesc câteva luni sau un an de închisoare cu suspendare. Ceea ce vedem clar este că infractorii în România nu sunt pedepsiți pe măsura infracțiunilor pe care le comit și, din cauza aceasta, se comit și mai multe infracțiuni cu fiecare zi care trece. Constatăm cu durere că aceasta este situația.

A doua știre are legătură cu inițiativa liderului interimar al PSD, deputatul Liviu Dragnea. Această inițiativă are în vedere înființarea unui departament special în cadrul *Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării*, dar și obligația ca radioul și televiziunea publică să includă

programe de promovare a toleranței, profesorii să urmeze cursuri pe această temă, iar unitățile de învățământ să adopte un „plan pentru implementarea acțiunilor privind combaterea discriminării”. Potrivit acestei inițiative defăimarea socială constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 1000 lei la 30000 lei dacă vizează o persoană fizică, respectiv cu amendă de la 2000 lei la 60000 lei (!) dacă vizează un grup social. Potrivit proiectului de lege, prin defăimare socială se înțelege fapta sau afirmația prin care o persoană este pusă în situația de inferioritate pe temeiul apartenenței sale la o categorie de persoane „care se disting din punct de vedere social prin una sau mai multe trăsături de gen, vârstă, rasă, religie, origine etnică, limbă maternă, tradiții culturale, apartenență politică, *orientare sexuală*, origine socială, dizabilități, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV”.

Spuneam că noi, românii, suntem supuși experimentelor de tot felul. Nicio țară din UE nu a mai adoptat o asemenea lege, chiar Liviu Dragnea spune că „în cazul adoptării propunerii legislative, România ar fi primul stat membru al UE care ar promova acest model proactiv pentru asimilarea la nivelul societății românești a principiilor și a valorilor privind demnitatea umană și toleranța față de diferențele dintre grupurile sociale”.

Sunt mai multe aspecte care mă contrariază la această inițiativă. Ar fi valoarea foarte mare a amenzilor, în cazul în care cineva ar fi găsit vinovat. 30000 lei sau 60000 lei sunt sume foarte mari pentru noi. Poate că ai ofensat pe cineva, cu bună știință sau fără să-ți dai seama. Suntem oameni și ne exprimăm în multe feluri și destul de temperamental noi, românii. Aceasta nu înseamnă că nu trebuie să fim responsabili, dar putem greși și din neatenție, și nu din dorința de a face rău. Să plătești atât de scump o vorbă care poate l-a ofensat pe cineva, dar nu i-a produs un rău mai mare, mi se pare vecin cu absurdul. Revin la cazul conducătorului auto care putea să omoare oameni prin

acțiunea sa criminală, dar legea se limitează la o amendă de 200 lei! La violatorii care nenorocesc un om pentru toată viața, dar plătesc cu doar cinci ani de închisoare, dacă îi vor face! La marii hoți ai României care, pentru zeci de milioane de euro sau dolari pe care i-au furat din banii publici, fac închisoare doar un an sau doi! Și să nu mint că mă gândesc și la Liviu Dragnea, care a fost condamnat la închisoare de un an cu suspendare pentru că, în demersul electoral, cu ocazia alegerilor, și-a folosit poziția pe care o avea în PSD pentru a influența rezultatul scrutinului electoral care a avut loc. Ceea ce a făcut Liviu Dragnea este foarte grav, mult mai grav ca o defăimare a cuiva, totuși a beneficiat de mila justiției. Deși a fost găsit vinovat.

Zilele trecute la Suceava, am avut fericita ocazie să mă întâlnesc cu un grup de credincioși din Republica Moldova. Înaintașii lor au făcut parte din Biserica subterană, persecutată și prigonită în timpul fostei Uniuni Sovietice. Printre multe alte mijloace prin care erau constrânși de autorități să renunțe la credința lor se aflau și amenzile. Care nu erau mici nici în cazul lor. Acum creștinii din Moldova beneficiază de libertate, dar mi-au povestit că în fostele țări sovietice de factură islamică creștinii sunt și azi prigoniți așa cum ei au fost în timpul regimului comunist. Au cunoștință în aceste zile de frați în credință din aceste țări foste sovietice care sunt închiși în închisori sau amendați cu amenzi de 1000 sau 2000 de dolari pentru că se adună împreună să se închine lui Dumnezeu. Amenzile sunt mari pentru ei și nu au cu ce plăti. Prin urmare, li se confiscă bunurile materiale pe care le mai au, celor ce mai au câte ceva.

Eu cred că inițiativa lui Liviu Dragnea aici va lovi și acesta este scopul ei: să-i oprească pe adevărații creștini să mai mărturisească adevărul despre Isus Cristos și adevărul lui Dumnezeu în orice formă. Sub masca respectului și toleranței față de cei ce sunt și gândesc diferit, nu se face altceva decât să se limiteze dreptul la libera exprimare. Că se duce o campanie concentrată împotriva creștinilor care au

rămas credincioși adevărului Sfințelor Scripturi, Scripturi care mărturisesc clar și lămurit că un om poate găsi mântuirea, salvarea de la focul veșnic și împăcarea cu Dumnezeu doar prin credința în Isus Cristos, că se duce o campanie împotriva lor la nivelul lumii întregi vedem tot mai bine cu fiecare zi care trece. Nu doar la Washington se duce această politică, ci și la Moscova, oricât ar părea că nu se înțeleg unii cu alții. Iată că în inima Moscovei creștine a fost inaugurată cea mai mare moschee din Europa, și Bucureștiul vrea să îi calce pe urme. Iar Europa importă musulmani.

Nu am putut să nu mă întreb de ce România trebuie să fie prima la legi și sancțiuni după chipul și imaginația lui Liviu Dragnea? Oare nu pentru că în România există cel mai mare număr de creștini declarați de toate confesiunile și cel mai mare număr de creștini evanghelici din Europa? Mă tem că da. Și apoi și pentru că nu avem politicieni care să aibă coloană vertebrală și care se lasă conduși și influențați după cum bate vântul intereselor mărunte și meschine.

În loc să căutăm să punem în ordine multe lucruri pe care nu le-am pus și în care avem încă destule de făcut, fiind cu mult în urmă față de alte țări din Uniunea Europeană, noi ne trezim să fim în fața lor în aspecte care nu duc la propășirea și binele societății și care ne întorc spre totalitarismul pe care am crezut că l-am lăsat definitiv în urmă, îngropat și osândit de istorie. Nu au trecut decât douăzeci și șase de ani de când suntem liberi să ne exprimăm și să spunem ceea ce gândim și Liviu Dragnea consideră că a fost destul. El vrea să ne întoarcă spre totalitarism. Că acesta va purta un alt nume și ne va zâmbi îmbietor cu promisiuni false nu schimbă datele problemei, tot totalitarism se cheamă și tot persecuție va fi rezultatul lucrării lui.

Oricât aș vrea să cred, nu pot crede că actuala inițiativă a lui Liviu Dragnea a venit din nesomnul și frământarea lui pentru binele românilor, ci mai degrabă în urma unui sfat sau ordin venit de undeva. Evident că nu am dovezi în acest sens, sunt doar gândurile mele, la care puteți sau nu lua

aminte. Gândim pentru că trăim și Dumnezeu ne-a dotat cu rațiune. Atât apostolul Petru, cât și apostolul Pavel, folosesc expresia și îndemnul: „Judecați voi singuri!” (Luca 12:57, 1 Corinteni 11:13) Deci să judecăm, cât timp mai avem voie, cerându-I lui Dumnezeu înțelepciune. Dar mai mult decât atât, după ce am realizat pericolul și planurile vrăjmașului, cred că cel mai potrivit ar fi să punem genunchii jos și să vorbim cu Stăpânul Universului, cu Cel ce a creat toate și care pe toate le ține cu puterea tăriei Lui și care poate schimba inima împăratului ca pe un curs de apă (Proverbe 21:1). Să-I spunem și noi lui Dumnezeu, așa cum Îi spunea împăratul David în Psalmul 35:19-28: „Să nu se bucure de mine cei ce pe nedrept îmi sunt vrăjmași, nici să nu-și facă semne cu ochiul cei ce mă urăsc fără temei! Căci ei nu vorbesc de pace, ci urzesc înșelătorii împotriva oamenilor liniștiți din țară. Își deschid gura larg împotriva mea, și zic: «Ha! Ha! Ochiul nostru își văd acum dorința împlinită!» Doamne, Tu vezi: Nu tăcea! Nu Te depărta de mine, Doamne! Trezește-Te și scoală-Te să-mi faci dreptate! Dumnezeule și Doamne, apără-mi pricina! Judecă-mă după dreptatea Ta, Doamne, Dumnezeul meu, ca să nu se bucure ei de mine! Să nu zică în inima lor: «Aha! Iată ce doream!» Să nu zică: «L-am înghițit!» Ci să fie rușinați și înfrunțați toți cei ce se bucură de nenorocirea mea! Să se îmbrace cu rușine și ocară cei ce se ridică împotriva mea! Să se bucure și să se veselească cei ce găsesc plăcere în nevinovăția mea și să zică neîncetat: «Mărit să fie Domnul, care vrea pacea robului Său!» Și atunci limba mea va lauda dreptatea Ta, în toate zilele va spune lauda Ta.”

Rugați-vă pentru România!

[Copyright © Dan Bercian. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul *Radio Unison* – www.radiounison.ro.]

VALUL DE URĂ ȘI INTOLERANȚĂ DAN BERCIAN

Biblia spune că „inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17:9) De multe ori, sub ceea ce am spune că sunt cele mai bune intenții se ascund scopuri mârșave și intrigi pline de ură, iar „iadul este pavat cu intenții bune”.

Nu de puține ori suntem aduși într-o stare de confuzie prin ceea ce vedem în jur și de multe ori suntem înșelați sub masca aparențelor. Numai o gândire și o privire duhovnicească ne pot feri de înșelare și de cădere. Vestea bună este că Dumnezeu, prin credința în Domnul Isus Cristos și prin călăuzirea Duhului Sfânt, poate da omului acea privire și judecată care să îl ferească de cădere și înșelare. Nu spun că oamenii religioși au această capacitate de a discerne între fals și adevărat, pentru că, de cele mai multe ori, chiar cei religioși sunt înșelați, ci spun că Dumnezeu oferă această posibilitate de a cunoaște adevărul și de a umbla în adevăr celor simpli și smeriți, care ascultă de Dumnezeu.

Ceea ce ne pune de multe ori în dificultate și ne creează greutate în a înțelege adevărul este limbajul folosit. Chiar dacă uneori limbajul, termenii folosiți sunt corecți, practica dovedește contrariul, și aceasta aduce confuzie. De exemplu, un om poate afirma credința lui în Dumnezeu și să aibă un limbaj religios corect, dar în practică el poate dovedi contrariul. Exact așa erau fariseii din vremea Domnului Isus. Ei aveau un limbaj și o învățătură corectă, conform Legii lui Moise, pe care o citau și despre care afirmau că o respectă. Dar Domnul Isus Cristos le spunea mulțimilor de oameni care-L urmau: „Cărturarii și fariseii șed pe scaunul lui Moise. Deci toate lucrurile pe care vă spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le; dar după faptele lor să nu faceți. Căci ei zic, dar nu fac. Ei leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le miște.

Toate faptele lor le fac ca să fie văzuți de oameni.” (Matei 23:2-5) Prin urmare, cărturarii și fariseii aveau o doctrină bună și se lăudau a fi urmașii lui Avraam, copiii lui Dumnezeu, dar în realitate mulți dintre ei erau copii ai Diavolului, după cum afirmă Domnul Isus în disputa cu ei consemnată în Ioan, capitolul 8.

Mi-a fost dat să văd, în câteva filmări postate pe internet, poziția unui mare profet azi în vogă prin SUA și prin lume, care a fost surprins plimbându-se pe stradă într-un mare oraș din Europa ținându-se de mână cu o altă profetesă, păstorită, predicatoră. Amândoi erau divorțați, dar implicați în „mari lucrări pentru Dumnezeu”, și amândoi credeau că în locul în care se află nu-i vede nimeni. Dar cineva a fost acolo cu aparatul de fotografiat, și pozele în care cei doi apăreau plimbându-se seara și ținându-se de mână, la adăpostul mulțimii, au apărut în presă. Ce m-a surprins au fost declarațiile celor doi după aceea. Mîșteau cu nerușinare, spunând că nu a fost nimic între ei și că Diavolul se ridică împotriva lor pentru a le distruge lucrarea (o teorie tot mai vehiculată azi de la profeți și așa-zis slujitori ai lui Dumnezeu prinși cu „mâța-n sac”, până la politicieni și tot felul de oameni fără scrupule și fără de Dumnezeu, care spun același lucru atunci când calcă strâmb și sunt pasibili de pedeapsă, atâta doar că aceștia din urmă nu Îl invocă pe Dumnezeu și lucrarea Lui).

Ascultând felul în care cei doi se justificau în fața mulțimilor de credincioși și văzând câtă risipă făceau de ața albă cu care își coseau minciunile, mă gândeam că cei care îi ascultă îi vor lua de urechi și îi vor arunca afară din adunări și de la amvoanele de unde au câștigat mulți bani. Dar nici vorbă de așa ceva! Mulțimile plîngeau de mila lor și înghițeau fără să mestece minciuni după minciuni, iar azi cei doi continuă „să-L slujească pe Dumnezeu”! Am realizat încă o dată cât de slabi sunt oamenii și câtă lipsă de discernământ există chiar între cei ce se numesc credincioși și cât de ușor pot fi oamenii manipulați, dar și cât de jos

poate ajunge un om care pretinde că Îl slujește pe Dumnezeu, dar care trăiește în păcat și care poate minți cu seninătate, fără să tremure, privind-te în față. De ce este așa? Dumnezeu știe și ar trebui să știm și noi, dar nu despre aceasta am de gând să vorbesc azi, deși ceea ce am spus are legătură cu subiectul nostru. Așa că să ne întoarcem la el.

Domnul Isus spunea: „Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 7:21)

Dacă avem în minte aceste lucruri, atunci ne va fi mai ușor să facem deosebirea între ceea ce pretinde a fi corect și ceea ce și este corect.

Un aspect care poate produce multă confuzie este disputa care se duce azi pe marginea homosexualității, a drepturilor minorităților sexuale.

Deși în lumea întreagă se duce o campanie agresivă pentru acordarea de drepturi acestor minorități, campanie sprijinită cu bani mulți și de persoanele cele mai influente din lume, am aflat în urmă cu ceva vreme că în Rusia a fost promulgată o lege care interzice și condamnă pe cei ce au astfel de manifestări și porniri contrare firii omenești, lege care a pus pe foc pe militanții pentru drepturile minorităților sexuale. Am aflat apoi că există astfel de legi nu doar în Rusia, ci și în alte părți din fosta Uniune Sovietică.

Sincer, m-am bucurat să aud că în Rusia a intrat în vigoare o astfel de lege și că în această țară, nu doar fostă, ci și actual comunistă, nu se acceptă o practică care intră în contradicție cu voia lui Dumnezeu. Dar aceasta a fost doar partea declarativă, pentru că lucrurile nu s-au oprit aici.

Poate și la presiunea cercurilor care sprijină drepturile homosexualilor și care imediat s-au ridicat cu furie împotriva unei astfel de legi, mai ales că totul mergea bine din perspectiva lor, au apărut în presa din ultimele zile informații despre anumite grupări extremiste de dreapta din această țară care, se spune, sub protecția acestei legi, au agresat și chiar omorât prin tortură și bătăi pe unii care se declarau a fi

homosexuali. Cei ce au comis aceste atrocități și chiar crime se declară creștini, în cele mai multe cazuri, și mărturisesc că luptă pentru păstrarea purității neamului.

Acum eu nu știu dacă aceste cazuri de maltratare și crime sunt chiar reale sau sunt doar fabricate pentru a impresiona și mai mult opinia publică, care este tot mai sensibilă față de drepturile acestor minorități sexuale. Înclin să cred că multe cazuri sunt fabricate tocmai în acest scop și că toate se vor întoarce în favoarea minorităților sexuale, care vor reuși să impresioneze opinia publică mondială, care le va acorda drepturile pe care și le doresc. Pe de altă parte, cred și că sunt unii care chiar consideră că sunt creștini și care cred că acționează la porunca lui Dumnezeu, dar care sunt plini de ură față de astfel de persoane. Și aici am dorit să ajung.

Problema nu este de azi, de ieri, ci mult mai veche. Avem multe exemple în istorie, exemple care aruncă o lumină nefavorabilă asupra creștinătății, așa cum o înțeleg cei mai mulți, dar care nu știu cu adevărat ce înseamnă să fii creștin.

Poziția creștinului față de minoritățile sexuale nu poate fi decât una: astfel de practici nu pot fi acceptate sub nicio formă, pentru că intră în conflict cu Dumnezeu, cu voia Lui, ori un creștin nu poate face altceva decât voia lui Dumnezeu, călcând în acest fel pe urmele Mântuitorului Isus Cristos. Orice abatere de la voia lui Dumnezeu înseamnă necinstirea Lui, ori un creștin autentic nici nu poate concepe așa ceva. Un creștin care acceptă relațiile homosexuale în numele dragostei și toleranței nu este de fapt creștin și nici nu are dragoste. Dragostea adevărată nu se poate manifesta decât în strânsă legătură cu adevărul; vorbesc de Dumnezeu, de adevărul Lui. Orice este în afara adevărului lui Dumnezeu nu este dragoste, orice etichetă i-am pune. Dacă eu știu că Dumnezeu va pedepsi pe păcătos, pe cel ce încalcă voia Lui (homosexualii bunăoară), dar tac și nu mărturisesc adevărul ca să nu ofensez pe cineva, de fapt eu nu iubesc acea persoană, ci o urăsc. Pentru că eu, ca și creștin, știu că „nimic întinat și spurcat nu va moșteni Împărăția lui Dumnezeu” și

că „plata păcatului este moartea”, moartea veșnică și chinul etern în iad (Apocalipsa 21:27, Romani 6:23). Minoritățile sexuale, atunci când cineva vorbește împotriva practicilor lor, care sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu, se ridică pline de furie împotriva acestor oameni, acuzându-i de homofobie, intoleranță, ură. Dar de fapt tocmai dragostea îi face pe creștini să mărturisească împotriva păcatului lor, nu ura. Ura se manifestă și prin indiferență. Și aici ar trebui să fim atenți noi, creștinii. Pentru că prea multă indiferență manifestăm față de o lume care aleargă spre pierzare, spre iad. Am devenit comozi și nepăsători, egoiști, mulțumiți cu faptul că noi suntem mântuiți și că mergem în cer, iar de ceilalți nu ne mai pasă. Nu mai mărturisim Evanghelia și mântuirea prin credința în Domnul Isus Cristos și ne-am retras în cercul nostru mic, al confesiunii și grupării noastre religioase, mulțumiți cu ceea ce avem. Nu mai ieșim în lume ca să suferim ocară lui Cristos, de dragul lui Cristos, cu gândul că fiecare suflet salvat de la iad și pierzare veșnică este o bucurie pentru cer.

Deci creștinul autentic nu poate să nu mărturisească Evanghelia, iar Evanghelia are de-a face cu păcatul, deoarece păcatul oamenilor L-a pus pe Cristos pe cruce.

Înainte ca Domnul Isus să Se înalțe la cer, după moartea și învierea Lui le-a promis ucenicilor că va trimite Duhul Sfânt, că este nevoie ca să primim Duhul Sfânt, că fără Duhul Sfânt nu ne putem descurca pe acest pământ. Din nefericire, mulți, atunci când vorbesc despre Duhul Sfânt, nu înțeleg decât semne și minuni și lucrări supranaturale, dar dacă citim cu atenție Scriptura vom vedea că Duhul Sfânt, printre alte lucrări, va dovedi lumea vinovată în ceea ce privește păcatul (Ioan 16:8). Un creștin plin de Duhul Sfânt nu poate să nu vadă păcatul și să nu mărturisească păcatul. Acesta este un lucru fundamental, pentru că mântuirea are de-a face cu păcatul. Dacă un om nu își vede păcatul, el nu va avea niciodată șansa să intre în cerul lui Dumnezeu, pentru că păcatul lui nu va fi iertat niciodată,

iar cu păcatul după el omul nu poate ajunge în prezența lui Dumnezeu. Orice păcat se iartă, afară de hula împotriva Duhului Sfânt, deci și homosexualitatea și perversiunile sexuale, dar numai dacă păcătosul este conștient și le mărturisește și se lasă de ele, prin credința în Domnul Isus și prin puterea Lui. De aceea este important ca un creștin să mărturisească împotriva păcatului, iar păcătosul să conștientizeze gravitatea păcatului.

Azi se vorbește numai despre dragoste, chiar și prin biserici, și oamenii nu văd capcana pe care Diavolul le-o întinde. Muștrarea și disciplinarea nu se mai practică prin adunări, pentru că azi trebuie să ne iubim cu toții și să ne acceptăm așa cum suntem.

M-am întrebat multă vreme de ce unele biserici se închid sau unele sunt pe punctul de a se închide, și în ele nu mai există viață, atmosfera fiind una de înmormântare atunci când intri în ele. O vreme am crezut una, apoi alta, dar într-un final am înțeles că problema este din cauza păcatului tolerat. Din tot felul de considerente, din dorința de a nu fi vorbit de rău acel grup atunci când se va afla păcatul, din interese de grup, din lene sau comoditate, de frica represaliilor celor care trebuie muștrați și disciplinați etc., păcatul a fost tolerat. Consecința, în timp, a fost moartea. Nu s-a întâmplat dintr-odată, dar tot la moarte s-a ajuns. Un slujitor care pretinde că este plin de Duhul Sfânt, dar tolerează păcatul, nu își dă seama cât de gol este de fapt și cât rău va face, în timp, adunării din care face parte.

Deci creștinii trebuie să mărturisească împotriva păcatului, din dragoste de Dumnezeu și din dragoste pentru păcătoși, știind că altfel ei nu vor avea parte cu Dumnezeu. Făcând aceasta ei nu ura și-o arată, ci dragostea, orice ar spune ceilalți.

Dar ca un creștin să manifeste ură și să ajungă să tortureze oameni sau chiar să-i omoare în Numele lui Cristos și în numele drepte credințe, este o contradicție în termeni și este o mare înșelare. Orice mișcări din istorie care au avut

pretenția că sunt creștine, dar care au procedat în felul acesta și s-au purtat cu ură persecutându-i pe oponenții lor, nu au fost pe linia lui Dumnezeu. Și aici apare conflictul despre care vorbeam la început, dintre teorie, mărturisirea de credință și practică. Aici apare înșelarea și aici este duhul de ură al lui Satan, duh de ură, manifestat în toate grupările religioase, dar și în cazul celor ce nu cred în Dumnezeu și care vorbesc despre toleranță. Priviți doar ce se întâmplă în lume, la manifestările celor ce promovează toleranța, și veți vedea că cei mai intoleranți sunt și devin tot mai mult tocmai cei ce vorbesc despre toleranță și o pretind pentru ei. Ura lor crește cu fiecare manifestare prin care își cer drepturile și prin care acuză faptul că nu sunt înțeleși. În final ei vor manifesta atât de multă ură împotriva creștinilor, încât atunci când vor avea puterea îi vor omori (Ioan 16:2-3, Matei 10:16-18, Matei 24; 8-13).

Cu toate acestea, și știind toate acestea, pentru că Mântuitorul Isus a avertizat cum vor sta lucrurile și noi le vedem cu ochii noștri, creștinii adevărați nu pot manifesta ură față de cei ce văd lucrurile altfel decât ei. Pentru că creștinul știe sau ar trebui să știe că oamenii nu vor fi câștigați la Cristos prin ură, ci prin dragoste. Nu așa ne-a câștigat și pe noi Mântuitorul Isus Cristos? Și nu pe urmele Lui trebuie să călcăm noi? Scopul creștinului nu este moartea păcătosului, ci ca el să vină la Dumnezeu cu pocăință pentru a fi mântuit.

Dacă avem în vedere aceste lucruri, atunci confuzia din mințile noastre va fi înlăturată și nu ne vom poticni în declarații și vorbe. Între un musulman care ucide din ură și un creștin care face aceasta nu este nicio diferență, chiar dacă ei pretind a fi diferiți. Ei au același dumnezeu fals. Diferența o face dragostea. Dragoste de care un musulman nu este capabil, pentru că ea vine doar de la Isus Cristos, pe care el Îl respinge. Un creștin poate iubi tocmai pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inima lui prin Duhul Sfânt. Și aici se face toată diferența.

Poate unii creștini s-au gândit să emigreze în Rusia atunci când minoritățile sexuale vor avea toate drepturile aici la noi și peste tot în lume. Dar ce diferență este între o țară care urăște pe homosexuali și o țară care urăște pe creștini? Niciuna. Pentru că doar dragostea care rămâne în adevăr (în Isus Cristos) are valoare înaintea lui Dumnezeu. Ură va fi peste tot în lume, indiferent de regim și declarații, iar dragoste adevărată va fi foarte puțină. Aceasta se va găsi numai în inimile câtorva, puțini, care Îl urmează pe Cristos și care poartă chipul lui Cristos. Iar aceștia vor face tot ce pot ca să îi salveze de la moarte pe păcătoși, chiar cu riscul propriei lor vieți. Poate fi dragoste mai mare?...

[Copyright © Dan Bercian. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul *Radio Unison* – www.radiounison.ro.]

VÂNĂTOAREA CREȘTINILOR – SPORTUL PREFERAT AL SECULARISMULUI ALIANȚA FAMILIILOR DIN ROMÂNIA

Vânătoarea creștinilor este sportul preferat al islamiștilor. Asta e evident, o știe toată lumea și presa ne informează despre asta aproape zilnic. Săptămâna trecută vă informasem că organizația internațională *Open Doors* și-a emis Raportul anual pe 2014 privind persecuția creștinilor. Conform Raportului, în 2014 au fost uciși 4344 de creștini în toată lumea din cauza credinței lor, dublu față de 2013, când au fost uciși 2123, și triplu în raport cu 2012, când 1201 creștini au fost uciși din cauza credinței.

Campionul mondial la uciderea creștinilor este organizația teroristă islamică *Boko Haram*, atrocitățile comise de aderenții săi fiind obiectul unui Raport emis săptămâna trecută de *Amnesty International*. [Detalii aici: *Boko Haram Kills "Too Many to Count" in Nigeria*, www.theatlantic.com/international/archive/2015/01/boko-haram-kills-too-many-to-count-in-nigeria/384395]

Ironic însă este că, de câțva timp încoace, vânătoarea creștinilor a devenit și sportul preferat al secularismului. Cum observa recent Joy Pullmann în publicația online *The Federalist*, vânătoarea creștinilor a devenit sportul preferat al legiuitorilor și judecătorilor occidentali. Titlul articolului ei denotă o perspectivă îngrijorătoare asupra relației dintre secularism și instituțiile lui, pe de o parte, și creștinism și aderenții lui, pe de altă parte: *For the West, Christian Hunting Is the Sport of Lawmakers and Judges (În Occident vânătoarea creștinilor este sportul legiuitorilor și judecătorilor)*.

Evident însă, vânătoarea creștinilor nu este un fenomen tocmai nou, ei fiind persecutați de cei mai tari ca ei de-a lungul istoriei. La origini, au fost persecutați de iudei, cel mai bine cunoscut dintre ei fiind Saul din Tars, cel care, înainte de a deveni Apostolul Pavel, era bine cunoscut pentru teroarea și zelul cu care prigonea creștinii. Campaniile lui anticreștine sunt bine documentate pe paginile Scripturii. Creștinii au fost apoi vânați de autoritățile Romei, o realitate istorică și ea bine documentată în scrierile lui Tacit și ale altor scriitori antici. Iar în zilele noastre și sub ochii noștri, creștinii sunt vânați de un grup mare și divers de inamici ai creștinismului, de la islamicii fanatici până la seculariștii fundamentaliști. E ironic că aceste două grupuri, care cel puțin teoretic sunt la cuțite, practică același sport – vânarea creștinilor. Astăzi ne concentrăm asupra campaniilor de vânătoare ale celor din urmă, un subiect extrem de vast, care ușor ar putea fi subiectul multor volume.

Două evenimente s-au petrecut săptămâna trecută, care ne amintesc că vânătoarea creștinilor continuă și rămâne în vogă. Cel mai bine cunoscut e cel din Franța laică, care a ridicat blasfemia împotriva religiei la rang de drept al omului, cu toate că evenimentul în sine nu implică creștinismul, ci islamul. Iar cel de al doilea s-a petrecut de cealaltă parte a Atlanticului, în Atlanta, Georgia, unde Comisarul Pompierilor din oraș, un om de culoare cu numele de Kelvin Cochran, a fost destituit din funcție de către primarul

orașului, pentru unicul motiv că a numit homosexualitatea o „perversiune” în conformitate cu învățăturile Sfintei Scripturi.

În afara vieții publice și în timpul lui liber, Cochran a fost vreme de mulți ani unul din liderii bisericii *Elizabeth Baptist Church* din Atlanta și liderul unui grup de bărbați care căutau să fie modele de viață și conduită morală pentru tinerii bărbați de culoare din oraș. În 2013 a publicat o carte direcționată în special către bărbați unde, în două paragrafe, a discutat „păcatele sexuale” pe care Biblia le condamnă, printre ele homosexualitatea, pe care Cochran a numit-o, în conformitate cu învățăturile Bibliei, o „perversiune.” În 2014 un pompier a depistat pasajul în cartea lui Cochran și a informat homosexualii din oraș, care au înregistrat o plângere la primărie, cerând destituirea lui Cochran. Săptămâna trecută au reperțat un succes de proporții uriașe: Cochran a fost destituit. [Detalii aici: *Atlanta Fire Chief Fired for Expressing Christian Beliefs*, www.dailysignal.com/2015/01/08/atlanta-fire-chief-fired-expressing-christian-beliefs] Din nefericire, incidentul acesta nu e unic, ci este unul dintre multele incidente care se petrec cu o regularitate care îngrijorează, de ambele coaste ale Atlanticului. Începem cu Europa.

Consiliul Europei și *Parlamentul European* sunt principalele instituții prin care secularismul își promovează ideologia și agenda anticreștină. Pe banii noștri. Cu ani în urmă *Consiliul Europei* a dezbătut, din fericire fără succes, rezoluții care să interzică predarea creaționismului în școli, iar apoi educația acasă (*home schooling*). Cu toate că rezoluțiile au fost respinse, Suedia a devenit prima țară din lume care să interzică predarea creaționismului în școlile ei și, împreună cu Germania, e campioana Europei la vânarea creștinilor și părinților care doresc să își educe copii acasă (*home schooling*). Cu sediul la Viena, *Agenția Europeană pentru Drepturi Fundamentale*, reactivată în 2008, este un braț agresiv al secularismului european care, ori de câte ori are

oportunitatea, critică și atacă religia și Biserica în rapoartele și demersurile ei. Într-un raport din 2008 privind drepturile homosexualilor a atacat chiar și *Biserica Ortodoxă Română*. Religia și Biserica sunt identificate în rapoartele ei ca instituții care promovează discriminarea împotriva homosexualilor și neagă „dreptul” homosexualilor să se „căsătorească.” *Parlamentul European* și el a lansat un număr de rapoarte, rezoluții și directive preliminare, pentru adoptarea la nivel unional de legislații radicale care constrâng bisericile să nu „discrimineze” împotriva homosexualilor.

Dincolo de Atlantic

Dincolo de Atlantic vânătoarea creștinilor e în toi de mai mulți ani. În Canada, *Trinity University*, cea mai reputabilă universitate a creștinilor evanghelici canadieni, e mereu sub asediu din pricina opoziției ei față de homosexualitate. Unii din absolvenții ei nu sunt angajați, fiind suspecți de „bigotism”. Iar *Facultatea de Drept* a Universității a fost atacată de activiștii homosexuali pentru a i se suspenda acreditarea. Un vot preliminar al bordului de acreditare a suspendat acreditarea Facultății, dar votul final, din fericire, a respins moțiunea. [Detalii aici: *Law society council upholds Trinity Western accreditation*, www.cbc.ca/news/canada/new-brunswick/law-society-council-upholds-trinity-western-accreditation-1.2895025]

În plus, stațiile de televiziune creștine sunt fie amendate, fie amenințate cu suspendarea licențelor de funcționare, dacă se exprimă negativ la adresa homosexualității. Iar firmele de afaceri creștine care refuză, din motive de convingeri religioase, să producă materiale de propagandă homosexuală (de exemplu, tricouri, desene, grafice, postere) pentru marșurile homosexuale ori „căsătoriile” homosexuale, pierd procesele intentate lor la tribunal. Judecătorii le găsesc vinovate de „incitare la ură”. Menționăm și situația tragică a părinților care doresc să-și educe copiii acasă. Legislații agresive în provinciile canadiene constrâng părinții care își educă copiii acasă să nu prezinte imoralitatea sexuală dintr-o perspectivă negativă.

Situația în America e și mai tragică. Acolo, tribunalele de prima instanță, de recurs și apoi *Tribunalul Suprem* au devenit arma favorită a seculariștilor pentru vânarea creștinilor. Judecătorul homosexual Walker din San Francisco a declarat căsătoriile homosexuale legale în California în 2011. Probabil la asta creștinii ar fi trebuit să se aștepte, având în vedere că în timp ce prezida asupra cazului, judecătorul Walker trăia cu un bărbat pe care intenționa să-l ia de „soț.” Ce a șocat și mai mult însă, a fost că homosexualul Walker și-a folosit funcția publică ca să atace creștinismul, creștinii și religia în general, numindu-i cauza principală a „nefericirii” homosexualilor și a discriminării împotriva lor. Opinia lui, lungă de peste 100 de pagini, conține paragrafe cu un ton anticreștin, care ar trebui să îngrijoreze pe oricine.

Tot în anii recenți, *Tribunalul Suprem American* a decis că grupurile creștine care activează în campusurile universitare trebuie să accepte homosexuali ca membri, chiar în funcții de conducere, și chiar dacă ei trăiesc în relații sexuale cu persoane de același sex, și chiar dacă cluburile creștine interzic tuturor membrilor lor relații sexuale înainte de căsătorie ori în afara căsătoriei.

În 2013, *Tribunalul Suprem din New Mexico* nu s-a lăsat nici el mai prejos. A pus drepturile homosexualilor deasupra drepturilor religioase. O familie de creștini a fost dată în judecată pentru că a refuzat să fotografieze „căsătoria” unui cuplu lesbian. Creștinii au pierdut, iar *Tribunalul Suprem* le-a și dat o lecție de morală și de educație civică. Creștinii, a zis *Tribunalul*, trebuie să accepte și să se conformeze tuturor legilor emise de autorități, chiar dacă le subminează libertatea religioasă ori de conștiință. Uzurparea drepturilor lor, a menționat *Tribunalul*, este „prețul” pe care creștinii trebuie să se obișnuiască să-l plătească pentru a trăi într-o societate seculară și democratică. Este îndrăzneță această afirmație, dar una care a reverberat în toată America și a contribuit la instituționalizarea anticreștinismului în spațiul public al Americii.

Educația creștină și universitățile creștine

Sute de pagini ar putea fi scrise privind avalanșa secularismului împotriva universităților și școlilor creștine din America. Administrația Obama a adoptat legea asigurărilor medicale, care constrânge toate universitățile să acorde asigurări pentru prestarea serviciilor de avort femeilor pe care le angajează. Din fericire, aceste cazuri au fost câștigate de universitățile creștine, dar legislații la nivel de stat sunt modificate pentru a se ajunge la același rezultat, dar prin ușa din dos. Un astfel de exemplu este o lege deja adoptată de Districtul Columbia luna trecută. Un alt proiect de lege inițiat tot de Districtul Columbia este forțarea școlilor și a universităților private creștine din Washington, D.C. să permită formarea de cluburi homosexuale, desfășurarea în campusurile lor de evenimente homosexuale, inclusiv propagandă homosexuală. Același proiect de lege interzice școlilor și universităților creștine să înscrie în contractele profesorilor, ca o condiție de angajare, o obligație pentru profesori de a fi exemple de trăire morală și creștină pentru elevi ori studenți, ori să promoveze valorile „creștine” în cursurilor lor. Ori tocmai asta e menirea principală a școlilor creștine. În Washington, D.C. se află una din cele mai prestigioase universități din America, *Catholic University of America*, o universitate catolică.

Gordon College este o mică universitate evanghelică în Massachusetts. Politica colegiului interzice relațiile sexuale înainte de căsătorie, cât și cele din afara căsătoriei creștine. Dar odată ce Massachusetts a legiferat căsătoriile homosexuale, politica publică a statului a intrat în conflict cu pozițiile biblice ale *Colegiului*. Anul trecut, orașul în care *Colegiul* funcționează a reziliat un contract cu *Colegiul*, tocmai pentru că se opune homosexualității și căsătoriilor homosexuale, iar statul Massachusetts a demarat o acțiune de dezacreditare a *Colegiului*, din același motiv.

Dreptul la blasfemie

Ne reîntoarcem la evenimentele săptămânii trecute. Ultima ediție a lui *Charlie Hebdo*, publicată ieri, a publicat imaginea lui Mahomed pe prima pagină. Aparent nimic rău cu asta. Dar, afirma unul din editorii lui *Hebdo*, într-o declarație făcută la *France Info Radio*, mesajul ediției trebuie bine înțeles. E desemnat să transmită clar mesajul că publicația și editorii ei au „dreptul la blasfemie”. În același timp, dincolo de Atlantic, publicația *Newsweek* a demarat anul 2015 cu un articol blasfemator la adresa creștinilor, a Bibliei și a învățăturilor creștine privind moravurile sexuale. [Detalii aici: *The Bible: So Misunderstood It's a Sin*, www.newsweek.com/2015/01/02/thats-not-what-bible-says-294018.htm]

Cu excepția Irlandei, majoritatea țărilor europene au abrogat legile care interzic blasfemia. Tribunalele protejează blasfemia. În cercurile academice și intelectuale, cei care profanează și promovează blasfemia împotriva lui Dumnezeu și a creștinilor au devenit eroi, sunt elevați pe pedestale de onoare și pretind libertatea de exprimare. Dar pentru creștini, libertatea de exprimare dispare. Tribunalele și judecătorii își închid ochii, legiuitorii sunt preocupați cu alte lucruri, iar creștinii continuă să fie ținta favorită a seculariștilor. Așa a fost acum două mii de ani și așa se pare că va fi și când vom sărbători două mii de ani de creștinism în doar câțiva ani. Primul martir al creștinismului, Ștefan, a fost învinuit de blasfemie și ucis pe acest motiv. După două mii de ani, creștinii care încă îndrăznesc să se opună secularismului sunt în aceeași situație. Sunt numiți blasfematori, amendați, încarcerați și chiar uciși.

Un român deosebit – Valeriu Ghilețchi

În mijlocul acestei politici oficiale de discriminare promovată de instituțiile seculare, există și excepții. Una e domnul Valeriu Ghilețchi, deputat al Republicii Moldova în *Consiliul European*. Un creștin autentic, domnul Ghilețchi împlinește vorba cu fapta. În timpul anilor de când se află în

această funcție, el a promovat libertatea religioasă și a atenționat asupra pericolelor secularismului și a discriminării împotriva creștinilor. Anul trecut domnul Ghilețchi a fost raportorul unei Rezoluții privind intoleranța și discriminarea împotriva creștinilor în Europa. A fost adoptată în unanimitate pe 3 decembrie de *Comitetul de Egalitate și Nediscriminare al Consiliului European*. Nădăjduim ca în timp Rezoluția să fie adoptată și de *Adunarea Parlamentară a Consiliului European*. Mulțumim d domnului Ghilețchi pentru eforturile lui, dar ne întrebăm de ce oare el este singurul dintre românii care activează la nivel internațional și care caută bunăstarea creștinilor. Celorlalți le este rușine că sunt creștini ori că reprezintă o țară creștină?

[Copyright © 2015 Alianța Familiilor din România.
Publicat cu permisiune.]

„VENIȚI-VĂ ÎN FIRE ȘI CERCETAȚI-VĂ, NEAM FĂRĂ
RUȘINE!”

VIOREL IUGA

Când am citit că *Asociația Accept* solicită *Camerei Deputaților* să oprească parcursul inițiativei legislative a cetățenilor privind redefinirea familiei în Constituție, mi-am amintit mesajul lui Dumnezeu transmis prin profetul Țefania: „... dar cine este nelegiuit nu știe de rușine!” (Țefania 3:5) Ce mare adevăr! Generațiile se schimbă, dar unii păcătoși tot nerușinați rămân! Pentru toți cei care vor să ridice păcatul la rang de virtute, reiterez îndemnul profetului: „Veniți-vă în fire și cercetați-vă, neam fără rușine.” (Țefania 2:1)

Ne bucurăm că, spre deosebire de unii, ce-i drept puțini, dar vocali, *Biserica Ortodoxă Română* nu consideră familia tradițională ceva „învechit sau perimat”, nici măcar „un contract”, ci ea este „un dar al lui Dumnezeu-Creatorul” și cadrul în care căutăm „sfântirea vieții prin rugăciune, nașterea de copii și creșterea lor în credința creștină”.

„Parteneriatele sociale sau de conviețuire între persoane”, continuă BOR, „nu pot fi asimilate familiei tradiționale, și orice atentat la identitatea tradițională a acesteia constituie o inovație artificială care nu poate purta numele realității naturale.”

Să continuăm să-L prețuim pe Dumnezeu și să păstrăm familia așa cum ne-a fost dăruită de Creatorul. În condițiile acestea, fiecare familie din România se va putea bucura de binecuvântările Părintelui nostru Ceresc.

[Copyright © 2017 Viorel Iuga. Publicat cu permisiune.]

VOR RĂZBOI? RĂZBOI SĂ FIE!

VIOREL IUGA

A trecut foarte puțin timp, mai puțin de o lună, de când vă ceream să ne unim și să ne rugăm pentru frații noștri din America. Am rămas șocați atunci să aflăm că oamenii legii au dat curs liber căsătoriilor homosexuale. Numai că veștile primite de atunci au fost și frumoase, și năucitoare.

În timp ce unii creștini au afirmat deschis că, indiferent de implicații, sunt categoric împotriva legii, am început să auzim și despre biserici și organizații creștine care au salutat această decizie și au început să o aplice.

La veștile dureroase se mai adaugă una. Oare va fi ultima de acest gen? Două colegii, care se numesc creștine, *Eastern Mennonite University* și *Goshen College*, au anunțat că sunt deschise să angajeze și profesori care aparțin „căsătoriilor” formate de homosexuali. Șocant? Da și nu.

Dacă ne gândim la anunț, da, este șocant. Cine și-ar fi imaginat vreodată că vom ajunge astfel de vremuri? Ce ar spune frații noștri de credință care au fost gata să sufere și să moară, dar nu au renunțat la adevărurile Scripturilor? Pe de altă parte, astfel de decizii erau previzibile. Cine renunță astăzi la ceva din adevărul Bibliei, mâine va renunța la mai mult.

Colegiile menționate au renunțat în anii trecuți și la alte principii biblice. Acum, din dorința de a-i include pe cât mai mulți din societate, au mai făcut un pas și au acceptat și profesori sodomiți. Sigur, ei vor să ne convingă că sunt „pro-familie” și că nu vor accepta decât homosexuali care sunt loiali relației păcătoase pe care îndrăznesc să o numească familie. Cum a reușit să îi orbească Satana...

Frații mei, folosesc prilejul acesta să vă chem, din nou, să ne rugăm pentru acești oameni. Să îi ajute Duhul Sfânt să citească Cuvântul, să îl înțeleagă și să se trezească din somnul spiritual în care au intrat. Altfel, situația lor este pecetluită! Să ne rugăm apoi pentru cei care trebuie să ia decizii în viitor.

Cele două colegii fac parte din *Consiliul Colegiilor și Universităților Creștine din America (CCCU)*. Acesta are o istorie de patruzeci de ani în care au fost dedicați unei învățături centrate pe Cristos. Gândiți-vă ce încurajator ar fi dacă la următoarea întâlnire a CCCU s-ar lua decizia de a exclude cele două colegii din părtășia lor. Oare o vor face sau vor găsi diferite scuze?

Să ne rugăm apoi pentru toți creștinii serioși și dedicați Domnului din America. Dumnezeu să îi ajute să stea lângă Scriptură și să își exprime clar și puternic convingerile. Să ne rugăm pentru cei implicați în media creștină să fie mai prezenți și mai vocali. Lumea trebuie să audă și Adevărul lui Cristos, nu numai minciunile diavolului.

Nu în ultimul rând, să ne rugăm pentru noi. Indiferent ce ar face lumea din jur, să ne ajute Domnul să rămânem Credincioși Adevărului. Întrebarea crucială este următoarea: ei sau noi? Va birui întunericul sau lumina? Va circula mai mult minciuna sau adevărul? Știu bine de care parte se situează Cristos Cel viu. Știu bine unde sunt și eu.

Dacă nu ți-ai dat seama încă, îți spun deschis că eu am „ridicat mânușa”. Am spus-o cu mulți ani în urmă, am reafirmat-o în scris și în media, și o spun răspicat și acum: homosexualitatea este păcat și atrage consecințe oribile! Dacă unii, deschis sau îmbrăcând haina de oaie, vor să ne

compromită credincioșii, credința și convingerile, nu voi sta nepăsător.

Vor război? Război să fie! Cu Cristos în frunte și cu armele pe care ni le oferă Adevărul, biruința ne este asigurată. Dar tu, unde te afli? Dacă ești de partea lui Cristos, spune-o răspicat. Luptă cu Adevărul pentru adevăr și vei vedea că Adevărul învinge. Dacă nu, vino de partea Lui, deoarece numai aici te poți bucura de biruință veșnică!

Pastor Viorel Iuga

Președintele *Uniunii Baptiste din România*

[Copyright © 2015 Viorel Iuga. Publicat cu permisiune.
Acest articol a apărut inițial pe site-ul www.baptisti-arad.ro.]

VREAU SĂ MĂ IMPLIC!

Mă numesc Tiberiu, am douăzeci și șase de ani, sunt căsătorit și împreună cu soția mea frecventez o biserică din Suceava. Îmi place enorm ceea ce faceți și aș dori să mă implic în proiectul vostru.

Unul dintre motivele pentru care aș vrea să iau parte la o lucrare de felul acesta este că am prieteni care se confruntă zi de zi cu drogurile, cu dependența de pornografie, probleme pe care Biserica – vorbesc la modul general – nici măcar nu le nominalizează, pentru că încă mai persistă ideea că astfel de situații sunt valabile doar în America, nu și la noi. Faptul că în genul acesta de „spărtură” nu stă nimeni mă face să mă implic, să nu las ca Diavolul să-și facă lucrarea într-un mod excepțional, doar pentru că unii trăiesc în ignorarea unor asemenea probleme.

Sunt încă uimit de felul cum acționează Biserica: vorbim despre dragostea lui Dumnezeu și iertarea păcatelor, despre har nu mai zic, concepția despre har fiind înțeleasă complet greșit în majoritatea bisericilor, și când apare câte unul de genul homosexual, curvar, bețiv, dependent de droguri care provine dintr-o familie evanghelică, tendința este să îi dăm un șut și să îi explicăm că dacă nu se pocăiește, va arde în

fundul iadului și o să-l bată Dumnezeu și lucruri de genul acesta, care în loc să îi apropie pe păcătoși, îi îndepărtează. Fapte care sunt în contradicție cu misiunea lui Cristos, care a venit pentru păcătoși, nu pentru sfinți.

Cu mulți ani în urmă, aveam alte idei despre homosexuali, cum că ar fi doar niște homo, însă mi-am dat seama că păcatul meu este la fel ca al lor, poate de o intensitate mai mare, doar că al meu nu se vede. Dumnezeu mi-a schimbat viziunea despre homosexuali și am înțeles să nu îi văd ca pe niște paria, ca pe niște ciudați sau ca pe niște bolnavi, ci ca pe oameni care au nevoie, în primul rând, de iubire necondiționată și necesită. Citesc acum *Tulburătoarele descoperiri ale harului* de Philip Yancey și, mai bine ca niciodată, am înțeles atitudinea perfectă față de homosexuali: iubire necondiționată, pe de o parte, însă condamnarea păcatului, pe de altă parte, nu condamnarea omului, nu etichetarea, nu prejudecata față de el, ci descoperirea păcatului care subjugă.

Să nu uităm că Dumnezeuul păcii va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele noastre. (Romani 16:20) *Be blessed!*

[Tiberiu locuiește în Suceava, este căsătorit și tată a doi copii.]

UNDE POȚI PRIMI AJUTOR?

AJUTOR ONLINE! SUNTEM AICI PENTRU A TE
SPRIJINI!

Proiectul acesta aparține *Asociației Doar Împreună*. Este metoda practică prin care noi ne arătăm disponibilitatea de a ajuta pe cei care au nevoie de suport în momente grele din viață.

Eu sunt **Teofil Gavril**, locuiesc în Mediaș și mă pasionează din adolescență consilierea, psihologia și psihoterapia. Am învățat foarte mult ca autodidact și continui să învăț în acest domeniu, dar am urmat și cursuri ale diferitelor școli de formare în consiliere creștină din România. Am fost Președinte al *Asociației Consilierilor Creștini din România* și practic cu drag consilierea creștină.

Cum funcționează

Ei bine, aici e mai mult de explicat. În principiu vrem să vă spunem că toate discuțiile pe care le aveți cu noi sunt confidențiale; prin aceasta se înțelege că nimeni nu va dezvălui unei alte persoane detalii despre discuție, fără acordul vostru. Este și motivul pentru care avem un script de consiliere online unde îți poți da ce identitate vrei. De ce facem aceasta? Pentru că știm că e greu să spui despre problemele tale interioare altor persoane, mai ales dacă acestea te cunosc.

Cum poți fi ajutat practic?

❖ Prin *script-ul* de chat din site. Acolo poți să îți dai identitatea pe care o vrei tu, fie cea reală, fie una anonimă. Poți să scrii un nume care nu este real și o adresă de e-mail temporară, ca să putem totuși dialoga.

❖ Prin e-mail. Un mesaj trimis din pagina de contact sau la adresa ajutor@consiliere.org te pune în legătură cu noi. Răspundem la mesajele tip e-mail cam o dată pe săptămână,

pentru că sunt multe cazuri, iar noi facem aceasta după orele de serviciu.

❖ Telefonice. Deși nu putem vorbi foarte mult la telefon, pentru urgențe există și metoda aceasta de consiliere (sau de început de consiliere).

Ce probleme abordăm?

În general ne poți contacta în legătură cu orice fel de problemă. Noi suntem organizați pe departamente; chiar dacă nu toate sunt acoperite de oameni în acest moment, ele vor fi suplinite de cei disponibili.

[Copyright © Teofil Gavril. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul autorului – www.consiliere.org (*Consiliere Creștină*). Teofil Gavril este consilier creștin și trainer la *Asociația Consilierilor Creștini din România*, al cărei Președinte a fost între anii 2011-2014. În prezent este prezbiter la *Biserica Baptistă Agârbicium*. Locuiește în Mediaș, este căsătorit și tată a doi copii. Poate fi contactat prin e-mail la adresa ajutor@consiliere.org sau telefonic la numărul 0744201601.]

CONSILIERE CREȘTINĂ ONLINE

Fiecare suflet are povestea lui

Află! Consilierea este personală și personalizată. Fără stereotipuri.

Decide! Probabil te gândești la tine sau poate că ai pe altcineva în minte?

Îndrăznește! Consilierea este ceva nou pentru tine? Nu știi la ce să te aștepti sau poate ai preconcepții?

Consiliere creștină online

- ❖ adevărul este temelie;
- ❖ sufletul are prioritate;
- ❖ trupul are valoare;
- ❖ sentimentele sunt importante.

Consilierea are la bază:

- ❖ comunicarea prin e-mail;

- ❖ frecvența e-mailurilor este de 1-2 emailuri/săptămână;
- ❖ identitatea dumneavoastră nu va fi publicată;
- ❖ seriozitate și confidențialitate;
- ❖ rugăciunea este parte implicită a ședințelor de consiliere.

La cerere (după posibilități):

- ❖ consiliere telefonică (programată);
- ❖ consiliere live;
- ❖ încetarea consilierii.

Noi stăm de vorbă cu sufletul tău!

Pagina de consiliere *Principii de bază* va răspunde mai amplu întrebărilor tale. Dacă există totuși un lucru specific pe care ai dori să îl afli, nu ezita să ne contactezi pe pagina *Contact*.

Este interzisă publicarea conținutului e-mailurilor. Te rugăm să îți însușești principiul confidențialității și astfel să apelezi la serviciul de consiliere.

Alături de tine, consilierii noștri

Claudiu Lulciuc: Am ieșit de pe aceleași bănci... iar acum ne luptăm în aceeași lume ostilă. Cu inima înnoită de harul lui Dumnezeu și lecții dobândite din viață și de la oameni aleși... alături de tine!

Miron Popan: Nu întotdeauna vindecarea este ușoară. De fapt, de cele mai multe ori drumul vindecării sufletului tău va fi unul dureros. Te încurajez să parcurgi drumul în întregime... și n-ai să regreți nicio clipă!

Simona Popan: În vederea ajutorării fetelor/femeilor care înțeleg că este înțelept în viață să ceri și ajutor. Nu pentru că nu te descurci de una singură, ci pentru că Dumnezeu ne vorbește și ajută prin oameni... adeseori.

[Copyright © *www.asculta.ro*. Publicat cu permisiune.]

CONSILIERE ȘI PSIHOTERAPIE CREȘTINĂ ONLINE PENTRU HOMOSEXUALITATE

Despre mine

Mă numesc **Paul Andrei Negrulescu** și primul lucru pe care aș vrea să-l cunoști despre mine este că sunt pasionat de oameni și de privilegiul care mi s-a oferit de a-i vedea pe aceștia, și poate chiar și pe tine, depășindu-și problemele și dezvoltându-și potențialul pentru a putea trăi o viață din abundență!

Sunt căsătorit cu o femeie extraordinară, a cărei dragoste o port zilnic, pentru a contribui la ceea ce eu numesc „cea mai mare binecuvântare oferită omului” – căsnicia! Împreună cu soția mea, Ana, continuăm să învățăm ce înseamnă limbajele iubirii, pentru a menține constant vie dragostea și pasiunea dintre noi.

Sunt o persoană care se bucură de viață. Sunt fericit chiar dacă viața, în ritmul ei natural, aduce deseori și situații dificile. De fapt, situațiile grele din viață, atacurile de panică și depresia prin care am trecut stau la baza dorinței mele de a cunoaște omul și de a studia cum funcționează el într-un mod holistic: psihic, fizic și spiritual. După mulți ani de studiu, atât în țară cât și în străinătate, în domeniul psihologiei și psihoterapiei, am practicat mai mulți ani ca psiholog în asociații nonprofit și într-o clinică din Geneva, Elveția, ulterior practicând în cabinetul meu privat, dar și online.

Deși în România nu există un criteriu clar după care să îți numești specializarea, eu pot spune că specializarea mea este în domeniul de psihotraumatologie, unde am și cea mai solidă pregătire, având până în prezent câteva sute de cazuri și pregătire academică/științifică în țară și în străinătate.

Nu cu o experiență la fel de bogată, dar cu același interes, am început să mă pregătesc și să ofer servicii de *life coaching*. Deși terapia este un timp special pentru beneficiar, în care consilierul este prezent 100% pentru a-l asculta și a-i oferi

feedback, inevitabil, în acest timp beneficiarul terapiei ajunge să îl cunoască și pe terapeut. Aș vrea să îți dorești asta, dar, în primul rând, mi-ar plăcea să te pot cunoaște eu mai bine!

Cu prietenie,

Paul Andrei

Ce spun alții

„Am început să lucrez cu Paul acum mai bine de doi ani. Datorită unor evenimente neplăcute din viața mea, eram într-o situație destul de dificilă. Insomniile, depresia, anxietățile... tot tacâmul. Toate aceste anxietăți proveneau din criza de identitate prin care treceam și din teama că aș putea avea atracții homosexuale. Încet, încet, alături de Paul am trecut printr-un proces terapeutic lung și dureros, dar benefic, care m-a ajutat să depășesc acel moment de cumpănă din viața mea și să redevin un om normal și plin de viață. Îl recomand cu încredere.” A. E.

„Mă numesc Alex și am început ședințele de terapie cu Paul Negrulescu pentru a înțelege mai bine de ce, deși sunt credincios, am atracții față de persoane de același sex. Dacă aș vrea să fac un „rezumat” al drumului terapeutic parcurs împreună cu Paul, îmi vine în minte Isus. El nu a cerut niciodată să nu greșim în viață. El a invitat omul la o schimbare a mentalității malformate, la o curățenie interioară, pornind de la o interogare sinceră a trecutului nostru, a identității noastre și a mentalității cu care ne trăim zilele, având ca reper Adevărul. Pe acest drum întunecat însă, nu e bine să fii singur. Ședințele cu Paul și *insight-urile* lui sunt un punct de siguranță, un reper important în această curățenie profundă. Fiind student, am putut beneficia și de un cost redus al ședințelor. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru posibilitatea pe care o am de a mă întâlni cu Paul!”

[Copyright © Paul Andrei Negrulescu. Acest articol a apărut inițial pe site-ul autorului – www.psihoterapieonline.com (*Psihoterapie Online*). Publicat cu permisiune. Paul Andrei Negrulescu este psiholog clinician și psihoterapeut acreditat de *Colegiul Psihologilor din România* și

de Federația Română de Psihoterapie, iar din anul 2011 este Președintele Asociației Psihologilor Creștini din România. Este căsătorit și locuiește în Timișoara. Poate fi contactat prin e-mail la adresa negrulescupaul@yahoo.com.]

CONTRA CURENTULUI

Chemarea noastră nu este aceea de a eticheta, condamna sau judeca oamenii, ci de a manifesta aceeași atitudine pe care ar manifesta-o Cristos, dacă ar fi în trup, printre noi.

Înțelegem durerea, frustrarea și lupta interioară a celor care se confruntă cu atracții nedorite față de persoanele de același sex și dorim să le oferim speranță, promovând mesajul că schimbarea este posibilă prin Isus Cristos. Nu promitem minuni, dar oferim sprijin și nădejde. Nu promitem cale ușoară, dar vedem potențial de eliberare.

Materialele și informațiile de pe site-ul nostru sunt pentru voi, cei care vă gândiți să renunțați la homosexualitate. Dorim să vă fim de folos vouă, familiilor și prietenilor voștri, prin suport emoțional online și consiliere creștină, având ca perspectivă o abordare biblică a condiției homosexualității. Iar prin mărturiile prezentate, sperăm să sensibilizăm creștinii și bisericele, pentru a fi alături de cei care doresc să învingă homosexualitatea.

Dacă te lupți cu homosexualitatea și nu rezști singur sau dacă ai reușit să învingi această dependență și vrei să ne dezvălui modalitatea prin care ai făcut-o, nu ezita niciun moment să ne contactezi. *Contra Curentului* există pentru tine, pentru a te ajuta. Schimbarea este posibilă. Descoperă cum!

GÂNDURI PENTRU SINUCIGAȘI ȘI PENTRU SUPRAVIEȚUITORI

Nu pot decât să îmi imaginez suferința care este în sufletul unui supraviețuitor al tentativei de suicid. Sau în sufletul urmașilor supraviețuitorilor acestuia.

Pot să îmi imaginez durerea și rănilile sufletești ale celor care, pe lângă disperarea lor, trebuie să facă față și dezaprobării celor din jur, atitudinii lor disprețuitoare și privirilor de sus. Sau șușotelilor.

La rândul meu, caut răspunsuri. Investesc timp și resurse în aceste căutări ale unor răspunsuri pentru oamenii care, la fel ca tine, poate, au trecut prin situații dramatice și vor să știe „De ce?”, „Ce s-a întâmplat cu el, cu ea, cu sufletul lor?”, „Cum voi putea merge mai departe?”, sau care, pur și simplu, vor să fie mângâiați, încurajați, ori să nu fie condamnați sau priviți de sus.

Pe viitor îmi doresc ca atât în calitate de psiholog, cât și de sociolog și teolog, să încerc să fac mai mult. Dar, pentru moment, îmi doresc ca acest blog să fie un loc în care supraviețuitorii și urmașii celor care au trecut prin crunta experiență să găsească un grup de sprijin, un loc în care să își spună păsurile, să își împărtășească durerile și experiențele, să dea glas întrebărilor lor arzătoare. Iar noi, ceilalți, să încercăm să găsim împreună un răspuns. Sau, dacă nu putem, măcar să ascultăm cum își varsă inima persoana în cauză.

Încearcă să îți imaginezi cum ai fi trecut prin experiență dacă ai fi găsit un astfel de site, cu mărturii, întrebări și răspunsuri. Poate că ți-ar fi fost puțin mai ușor. Știi că nu e ușor, dar cred că tu, la fel ca alte persoane pe care le am în minte, pot găsi puterea sufletească de a fi, la rândul lor, un sprijin și o mărturie pentru alții. Măcar ei să nu mai treacă prin ce ai trecut tu!

În plus, cred că simpla relatare, structurare a unor gânduri, te va ajuta pe tine, cititorul acestor rânduri și apoi persoana care își relatează experiența, să traversezi mai ușor această perioadă, să te împaci cu trecutul și să începi să privești cum se cicatrizează, încet-încet, acele răni adânci pe care le-a lăsat în urmă gestul tău sau al persoanei dragi care a încercat să își pună capăt zilelor.

Dacă ești dispus(ă) să faci asta, eu îți propun un prim pas: să încerci să îmi relatezi cum a fost, iar eu voi încerca să îți

acord tot sprijinul, atât ca psiholog, cât și ca teolog. În același timp, îți garantez că identitatea ta va fi protejată, întrucât depinde de tine. Adresa ta de e-mail nu va apărea niciodată, iar numele ți le poți alege tu – atât pe al tău, cât și pe al familiei sau persoanelor implicate direct sau indirect.

Este o formă de terapie. Avantajul este că nu te costă nimic, ba mai mult, poți, la rândul tău, să contribui la vindecarea altora.

Dacă ești dispus(ă) să începem, îți propun să faci lucrul acesta ca și cum am sta față în față, în cabinetul meu, și te-aș ruga să îmi povestești exact cum a fost. Te voi asista pas cu pas!

Aștept să îți scrii povestea chiar aici, jos, unde scrie „comentează”. Eu îți voi dedica apoi un articol de sine-stătător, unde atât eu, cât și ceilalți membri ai micii noastre comunități virtuale, vom putea interveni cu întrebările, sfaturile, opiniile și posibilele noastre răspunsuri și încurajări.

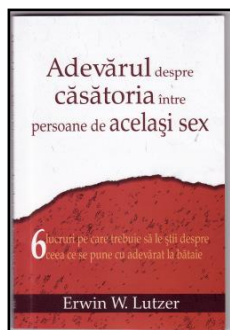
Dacă nu ești dispus(ă) să faci asta, e OK, voi încerca să îți răspund oricum, în privat, dacă îmi scrii pe adresa scrisorica@gmail.com.

[Copyright © Emanuel Adrian Sârbu. Publicat cu permisiune. Acest articol a apărut inițial pe site-ul www.suicid.wordpress.com. Emanuel Adrian Sârbu este licențiat în *Psihologie, Sociologie, Teologie și Filologie*, doctor în *Teologie* și în *Sociologie*. Este lector univ. dr. la *Universitatea din București*, șeful *Serviciului pentru Relația cu Societatea Civilă și Alți Actori Sociali* din cadrul *Direcției Generale de Asistență Socială a Municipiului București*, membru fondator al *Asociației de Suicidologie* și membru al *Societății Sociologilor din România*. Este autorul și coautorul a șapte cărți și al mai multor articole de specialitate în domeniul teologiei, sociologiei, suicidologiei și asistenței sociale, și a inițiat primul grup virtual de suport pentru suicidari din România. Este căsătorit și tată al unui copil. Poate fi contactat prin e-mail la adresa scrisorica@gmail.com.]

RESURSE DISPONIBILE

CĂRȚI CARE PREZINTĂ HOMOSEXUALITATEA DIN PERSPECTIVĂ BIBLICĂ

Când trăiești în singurătate, temător și plin de rușine, neștiind de ce ți se întâmplă ție și ce ai făcut să meriți asta, ai da orice să poți vorbi cu cineva, să te destăinui și să afli că nu ești singur în luptă. Homosexualitatea, la fel ca orice altă problemă serioasă a vieții, își găsește rezolvarea doar în comuniune. Singuri nu reușim nimic. Pentru cei care încă luptă și vor să iasă la liman au fost editate numeroase cărți ce tratează homosexualitatea din mai multe perspective, astfel încât cei ce se confruntă cu ea să-i poată înțelege amploarea și să ia măsurile adecvate.

ADEVĂRUL DESPRE CĂSĂTORIA ÎNTRE
PERSOANE DE ACELAȘI SEX

De Erwin W. Lutzer

Editura Casa Cărții, Oradea, 2007

Nr. pagini: 138

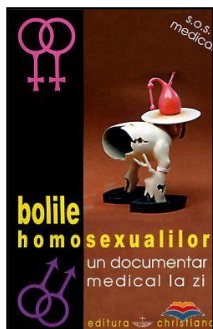
Preț: 11,00 lei

Comenzi: www.ecasacartii.ro,

www.kerigma.ro, www.cartecrestina.net,

www.librariamaranatha.ro

Cum ar trebui să răspundă Biserica astăzi la problema căsătoriei între persoane de același sex? Cu furie? Cu dragoste? Cu adevărul Scripturii? Această carte constituie un punct de plecare pentru înțelegerea tuturor aspectelor acestei chestiuni. Este o carte ce trebuie citită de orice individ care este preocupat să ofere un viitor sigur copiilor și nepoților noștri.

BOLILE HOMOSEXUALILOR. UN DOCUMENTAR MEDICAL LA ZI

De Genoveva Tudor (traducător)

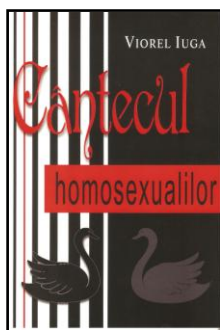
Editura Christiana, București, 2005

Nr. pagini: 142

Epuizată

Descărcare gratuită: www.homosexualitate.ro,
www.provitabucuresti.ro

Lucrarea oferă o multitudine de date științifice, fiind un semnal de alarmă cu privire la riscurile la care se expun cei implicați în stilul de viață homosexual. Ea constituie, de asemenea, un instrument de lucru util pentru medici și profesioniștii în sănătate mintală.

CÂNTECUL HOMOSEXUALILOR

De Viorel Iuga

Editura Ramira, Arad, 2014

Nr. pagini: 35

Comenzi: viugaoriunde@yahoo.com

„Observând că atunci când este vorba de păcate, lumea creștină contemporană începe să evite limbajul direct, m-am întrebat: De ce să folosim un limbaj frumos pentru păcate grosolane și urâte? Ca să nu mai pară așa de păcătoase? Pentru că se simt ofențați păcătoșii? Pentru că să aibă diavolul mai puțin de lucru? Nu știu de unde și de la cine se inspiră cei care vin cu tot felul de eufemisme, dar privind la Domnul Isus, am observat că, în limbajul Lui, dracul este drac, păcatul este păcat, homosexualul este homosexual, curvia este curvie, mincinosul este mincinos, lacomul este lacom, pedofilul este pedofil, fățarnicul este fățarnic etc. Așa va fi și în materialul prezent, numai că și harul lui Dumnezeu este har.” (Autorul)

CE SPUNE BIBLIA DESPRE HOMOSEXUALITATE

De Vasile Filat

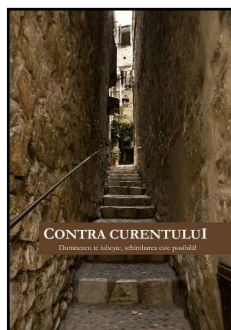
Chișinău, 2012

Nr. pagini: 64

Preț: 6,00 lei

Comenzi: www.moldovacrestina.md,
www.bestseller.md

Vasile Filat slujește în calitate de pastor al *Bisericii Buna-Vestire* din Chișinău, Republica Moldova. În aprilie 2007 a lansat site-ul www.moldovacrestina.md, unde răspunde zilnic la întrebările oamenilor care caută să cunoască mai multe despre Dumnezeu. „Rugăciunea mea mai este ca bărbății și femeile care au fost prinși în patima homosexualității, în urma citirii acestei cărți, să afle adevărul și să capete eliberare prin credință în Domnul Isus Cristos, pentru moștenirea vieții veșnice.” (Autorul)

CONTRA CURENTULUI

De Teofil Gavril (editor)

Editura Carmel Print, Arad, 2010

Nr. pagini: 200

Preț: 11,00 lei

Comenzi: www.kerigma.ro, www.sbro.ro

La un procent estimat de 2,5% din populație, în prezent există în lume o sută cincizeci și cinci de milioane de homosexuali, dintre care optsprezece milioane în Europa. Mulți dintre aceștia își duc viața în tăcere, temându-se că, dacă se află despre orientarea lor sexuală, se vor confrunta cu respingerea celor din jur. Pe acești homosexuali tăcuți, paginile lucioase ale revistelor mondene, care prezintă homosexualitatea ca pe un lucru *cool* sau *trendy*, îi ajută prea puțin. Cei care se destăinuiesc în această carte prezintă o altă

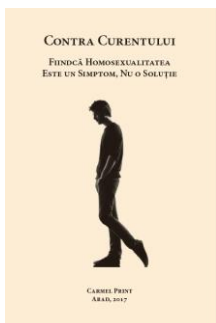
față a homosexualității. Unii homosexuali suferă, luptă din răspuțeri împotriva atracțiilor față de același sex și doresc să se schimbe. Există homosexuali care cred în Dumnezeu și Îl văd ca pe singura lor salvare, dar, pe lângă credință, au nevoie de cineva care să îi asculte. Au nevoie de ajutorul nostru!

CONTRA CURENTULUI.
HOMOSEXUALITATEA PRIN OCHII LOR
De Teofil Gavril (editor)
Editura Carmel Print, Arad, 2015
Nr. pagini: 308
Ediția a doua revizuită și adăugită
Carte electronică
Descărcare gratuită:
www.contracurentului.com, www.scribd.com

„Vă scriu aceste rânduri cu ochii plini de lacrimi. Eu așa sunt destinat, să trăiesc o viață de chin. Nu am pe nimeni, pentru că tuturor le este rușine de mine, colegii își bat joc într-una de mine, mă fac să sufăr enorm. Simt o foarte mare singurătate, nu mai rezist. De ce vrea Dumnezeu asta? Cu ce sunt eu de vină? Nu știu dacă mai are rost să trăiesc.”

– RUBEN

CONTRA CURENTULUI. FIINDCĂ
HOMOSEXUALITATEA ESTE UN
SIMPTOM, NU O SOLUȚIE
De Teofil Gavril (editor)
Editura Carmel Print, Arad, 2017
Nr. pagini: 671
Ediția a treia revizuită și adăugită
Comenzi: www.librariamaranatha.ro
Descărcare gratuită:
www.contracurentului.com

„Ar trebui să îi iubim pe homosexuali mai mult decât iubesc homosexualii homosexualitatea. Orice păcătos își iubește păcatul, dar Biserica trebuie să-i iubească pe păcătoși mai mult decât iubesc păcătoșii păcătoșenia. Așa ne-a iubit Cristos pe noi, și noi trebuie să ne iubim unii pe alții și să iubim pe alți păcătoși așa cum ne-a iubit Cristos pe noi. Cu cât mizeria morală este mai mare, cu atât va trebui să ne păstrăm calmul și să arătăm tot mai mult dragostea lui Dumnezeu.”

– Dr. SAMUEL TUȚAC

Vicepreședinte al Uniunii Bisericilor Baptiste din România

FAȚA NEVĂZUTĂ A
HOMOSEXUALITĂȚII

De Virgiliu Gheorghe, Andrei Dîrlău

Editura Christiana, București, 2014

Nr. pagini: 280

Preț: 12,00 lei

Comenzi: www.librariasophia.ro,

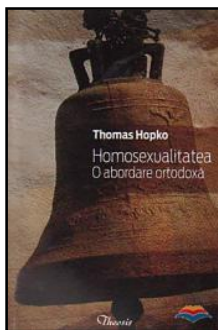
www.agaton.ro, www.librariaortodoxia.ro,

www.libris.ro

„O excepțională monografie a fenomenului homosexualității și a mișcărilor pro-homosexualitate din ultimele patru decenii, cartea FAȚA NEVĂZUTĂ A HOMOSEXUALITĂȚII, printr-o minuțioasă documentare, scoate la iveală adevăruri științifice care aruncă în aer întregul edificiu ideologic pe care se sprijină propaganda homosexualității astăzi. Lucrarea reprezintă una dintre cele mai importante mărturii ale iubirii față de om, față de omul aflat într-o cumpănă a vieții, față de omul care a fost sedus sau a alunecat pe căile homosexualității. Credem că numai adevărul poate să-i ajute pe cei căzuți în această cursă să depășească uriașa suferință pe care le-o provoacă stilul de viață homosexual la care s-au lăsat atrași. Iar acest adevăr le vine în întâmpinare astăzi,

mulțumită efortului excepțional al celor doi autori, Virgiliu Gheorghe și Andrei Dîrlău.”

– Prof. Univ. Dr. PAVEL CHIRILĂ

HOMOSEXUALITATEA: O ABORDARE ORTODOXĂ

De Thomas Hopko

Editura Theosis, Oradea, 2009

Nr. pagini: 156

Preț: 8,00 lei

Comenzi: www.theosis.ro,

www.librariasophia.ro

Descărcare gratuită a unui extras:

www.theosis.ro

„O ideologie nu poate fi înfrântă prin replicile agresive ale unei alte ideologii. Ortodoxia propune o viață trăită sub binecuvântarea Duhului, iar nu un sistem închis de reglementări punitive. Din această perspectivă, pr. Thomas Hopko oferă publicului larg – îndeosebi educatorilor, psihoterapeuților, medicilor, preoților și duhovnicilor – un evantai teologic de reflecții profunde și echilibrate pe o temă delicată. Departe de a minimaliza impactul profund vătămător al pansexualismului și al dezordinii morale din civilizația occidentală postcreștină, autorul ne reamintește criteriile agapice ale adevăratei îndreptări a omului, *coram Deo*.”

– MIHAIL NEAMȚU

HOMOSEXUALITATEA. ROSTIREA ADEVĂRULUI ÎN DRAGOSTE

De Edward T. Welch

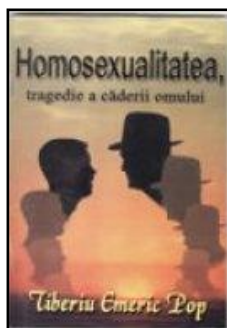
Editura Scriptum, Oradea, 2014

Nr. pagini: 35

Preț: 8,00 lei

Comenzi: www.scriptum.ro, www.gramma.ro,
www.kerigma.ro, www.stephanus.ro

Welch aduce în dezbatere mai multe aspecte biblice și biologice care vizează homosexualitatea. Și, la fel de important, ne invită să ne analizăm propria noastră atitudine, pentru a aborda aceste situații cu sinceritate, compasiune și în mod convingător.

HOMOSEXUALITATEA, TRAGEDIE A CĂDERII OMULUI

De Tiberiu Emeric Pop

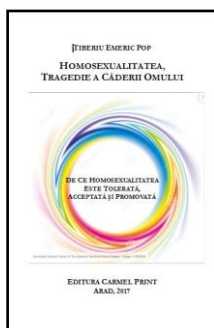
Editura Agape, Făgăraș, 2001

Nr. pagini: 79

Epuizată

Descărcare gratuită: www.scribd.com

„În lucrarea de față ne propunem să abordăm un aspect particular al sexualității umane, și anume homosexualitatea. Această deviație sexuală numită de unii boală, de alții păcat, numită de unii mod de viață natural și de alții perversiune sexuală, este o consecință directă a căderii omului în păcat...”
(Autorul)

HOMOSEXUALITATEA, TRAGEDIE A CĂDERII OMULUI

De Tiberiu Emeric Pop

Editura Carmel Print, Arad, 2017

Nr. pagini: 168

Ediția a doua revizuită și adăugită

Descărcare gratuită:

www.contracurentului.com, www.scribd.com

„Credem că o abordare clară, sinceră și bine intenționată a sexualității dintr-un punct de vedere creștin va reuși să spargă gheața și va determina o mărturisire a interesului față de sexualitate și problemele generate de aspectele ei particulare. Numai când vom învăța că nu putem să ne prefacem că nu avem probleme, când vom învăța să ne confruntăm în mod edificator cu realitatea, vom avea puterea de a trăi demn, realizându-ne pe noi înșine, și îi vom putea ajuta pe aceia care nu au suficient curaj sau și-au pierdut voința de a lupta.” (Autorul)

REDEFINIREA CĂSĂTORIEI: ARGUMENTE PENTRU PRUDENȚĂ

De Julian Rivers

Centrul de Educație Creștină și Cultură

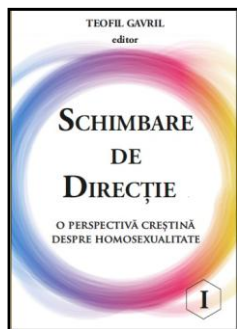
Contemporană Areopagus, Timișoara, 2016

Nr. pagini: 29

Descărcare gratuită: www.resursecrestine.ro

„Propunerea guvernului [britanic, n. trad.] de a introduce căsătoria între persoane de același sex pare să aibă la bază motive legate de egalitate, stabilitate și conveniență. Însă la o analiză mai amănunțită, aceste motive sunt incomplete, speculative și neconvingătoare. Conform definiției actuale, căsătoria asigură valoare egală bărbaților și femeilor, promovând totodată bunăstarea copiilor. În schimb, noua

definiție a căsătoriei va pune negreșit la îndoială exclusivitatea, permanența și chiar natura sa sexuală. O astfel de redefinire a căsătoriei este un preț prea mare pentru o propunere care nu împlinește nicio nevoie legală practică.” (Autorul)

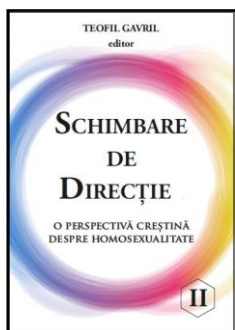

SCHIMBARE DE DIRECȚIE.
O PERSPECTIVĂ CREȘTINĂ DESPRE
HOMOSEXUALITATE. VOLUMUL I
De Teofil Gavril (editor)
Editura Carmel Print, Arad, 2015
Nr. pagini: 473
Comenzi: www.clcromania.ro,
www.grammar.ro, www.kerigma.ro
Descărcare gratuită:
www.contracurentului.com

„Homosexualitatea și tulburările de orientare și identitate sexuală sunt consecințe nefericite ale stării de păcat, care au ca urmare destructurări patologice la nivel biologic, psihic, relațional, moral și spiritual – extrem de complexe și greu de recuperat. Când eforturile specialiștilor sunt unite cu puterea îndurătoare și transformatoare a lui Dumnezeu, miracolul poate avea loc. Este speranța, vestea bună, Evanghelia pe care CONTRA CURENTULUI o aduce prin SCHIMBARE DE DIRECȚIE într-un domeniu controversat, tenebros și aproape virgin. Fie ca acest exemplu de creștinism autentic necesar să ne contamineze, iar multe suflete nefericite, chinuite – destine naufragiate, să-și regăsească vindecarea, împăcarea, salvarea.”

– Dr. SORIN SĂNDULACHE

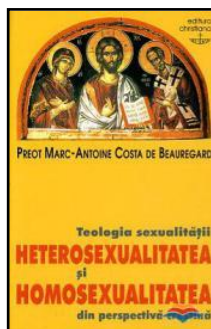
Autorul cărții „Consiliere și psihoterapie pastorală”

SCHIMBARE DE DIRECȚIE.
O PERSPECTIVĂ CREȘTINĂ DESPRE
HOMOSEXUALITATE. VOLUMUL II
De Teofil Gavril (editor)
Editura Carmel Print, Arad, 2015
Nr. pagini: 451
Comenzi: www.kerigma.ro
Descărcare gratuită:
www.contracurentului.com

„Cartea SCHIMBARE DE DIRECȚIE este cu siguranță unul dintre demersurile editoriale autohtone de anvergură, care merită nu doar menționate, ci lecturate și chiar studiate de un public extrem de divers – de la persoane care se confruntă în mod direct cu tendințe, atracții și comportamente non-heterosexuale, la persoane care au în mediul lor astfel de prieteni, cunoștințe, membri ai familiei, și până la specialiști cu diverse formări și preocupări profesionale – preoți, pastori, lideri ai diferitelor biserici și grupuri sociale, terapeuți, psihologi, sociologi sau medici.”

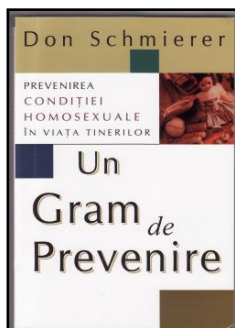
– Lector univ. dr. EMANUEL ADRIAN SÂRBU

TEOLOGIA SEXUALITĂȚII.
HETEROSEXUALITATEA ȘI
HOMOSEXUALITATEA DIN
PERSPECTIVĂ CREȘTINĂ
De Marc-Antoine Costa de Beauregard
Editura Christiana, București, 2004
Epuizată
Descărcare gratuită a unui extras:
www.contracurentului.com

„Promovarea și eventuala legalizare a homosexualității în societatea de astăzi pune o adevărată problemă inimii noastre de cetățeni creștini. Duhul Sfânt ne cere să găsim atitudinea evanghelică în fața acestui fapt, o atitudine inspirată mai degrabă de Cuvântul lui Dumnezeu și de tradiția eclezială

decât de reacții epidermice sau de o anume morală socială.”
(Autorul)

UN GRAM DE PREVENIRE.
PREVENIREA CONDIȚIEI
HOMOSEXUALE ÎN VIAȚA TINERILOR
De Don Schmierer

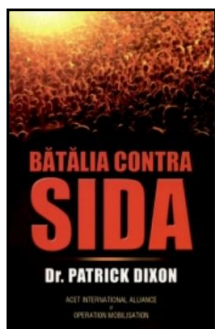
Editura Noua Speranță, Timișoara, 2007

Nr. pagini: 272

Preț: 21,00 lei

Comenzi: www.clcromania.ro,
www.grammar.ro, www.kerigma.ro,
www.stephanus.ro

În lumea noastră complicată, părinții, tinerii și liderii de tineret se confruntă frecvent cu subiectul homosexualității, și pentru cei mai mulți oameni există mai multe întrebări decât răspunsuri. Autorul și consilierul Don Schmierer oferă o perspectivă echilibrată a acestei probleme complexe, discutând variatele ei aspecte fizice, emoționale și spirituale, cu înțelepciune și compasiune.

BĂTĂLIA CONTRA SIDA

De Dr. Patrick Dixon

Editura Carmel Print, Arad, 2015

Nr. pagini: 270

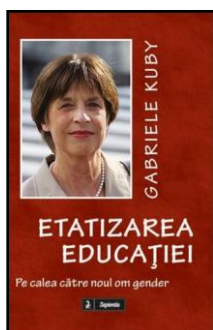
Preț: 7,50 lei

Comenzi: www.clcromania.ro

SIDA cauzează tragedie, sărăcie, suferință și durere, distrugând familii, nenorocind comunități și provocând pagube economice națiunilor. Cu toate acestea, majoritatea infecțiilor pot fi prevenite, iar tratamentele se îmbunătățesc. În această carte se vorbește despre felul cum poți acționa acum, pe baza unei experiențe de douăzeci și doi de ani de

acțiune eficientă în legătură cu SIDA în multe părți ale globului.

CĂRȚI DESPRE TEORIA GENDER

ETATIZAREA EDUCAȚIEI. PE CALEA
CĂTRE NOUL OM GENDER

De Gabriele Kuby

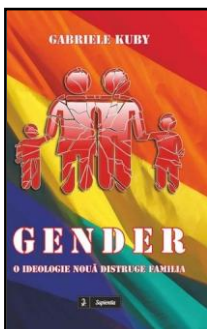
Editura Sapientia, Iași, 2014

Nr. pagini: 61

Preț: 10,00 lei

Comenzi online: www.librariasapientia.ro

„Prin cartea ETATIZAREA EDUCAȚIEI. PE CALEA CĂTRE NOUL OM GENDER, Gabriele Kuby dorește să ne pună în față, pentru a le cunoaște și pentru a reacționa, strategiile și scopurile urmărite de cea mai nouă ideologie, cunoscută sub numele de gender. Aderând la acest curent «gender», omul își contrazice natura. Cartea scrisă de Gabriele Kuby tratează succint teme ca «Bucuria părintească», «Familia este viitor», «Familia: copilul vitreg al mass-media», «Familia: copilul vitreg al statului», «Ce obiective educaționale are statul», «Homosexualitatea în învățământ» etc.” – ȘTEFAN TAMAȘ

GENDER. O IDEOLOGIE NOUĂ
DISTRUGE FAMILIA

De Gabriele Kuby

Editura Sapientia, Iași, 2014

Nr. pagini: 35

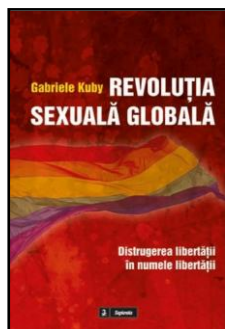
Preț: 10,00 lei

Comenzi online: www.librariasapientia.ro

„Neliniștea interioară duce la diverse forme de refuz a realității. Una dintre acestea e lupta împotriva naturii, pe care o promovează și

«ideologia gender». Realitatea dată de natură, ce diferențiază cele două sexe, urmează a fi înlocuită cu așa-numitul „sex neutru”. Din «bărbat» și «femeie» urmează a rezulta o sterilă uniformitate de sex. Ceea ce se urmărește în definitiv este să se uniformizeze diferența antropologică fundamentală între bărbat și femeie. Pentru a cunoaște mai bine această ideologie și pentru a ști să ne ferim pe noi și pe alții de devierile sale, această carte este bine-venită în spațiul cultural românesc.”

– ȘTEFAN TAMAȘ

REVOLUȚIA GLOBALĂ A SEXUALITĂȚII

De Gabriele Kuby

Editura Sapientia, Iași, 2014

Nr. pagini: 484

Preț: 45,00 lei

Comenzi online: www.librariasapientia.ro

„Lucrarea, având un stil sobru, precis, concis, se prezintă ca un obiect de iluminare cât privește întreaga chestiune a revoluției sexuale globale. Gabriele Kuby descrie această revoluție ca fiind un mod prin care se ajunge la distrugerea sistemelor de valori ale tuturor culturilor și religiilor. De asemenea, opera autoarei germane examinează, printre altele, poziția creștină față de homosexualitate și relația Bisericilor cu pretențiile revoluției; apoi, prin exemple concrete, demonstrează că revoluția sexuală decurge politic ca un atac asupra libertăților fundamentale democratice și care este îndreptat îndeosebi împotriva creștinilor. Toate acestea conduc, în ultimul capitol, la chestiunea de interes a cărții: avertizarea asupra unui nou totalitarism, care «distruge libertatea în numele libertății».”

– LAURENȚIU TURBUC

CĂRȚI DESPRE ABUZUL SEXUAL

O INIMĂ RĂNITĂ. SPERANȚĂ PENTRU ADULȚII VICTIME ALE ABUZULUI SEXUAL ÎN COPILĂRIE

De Dan B. Allender

Editura Peregrinul, Cluj-Napoca, 2013

Nr. pagini: 318

Preț: 36,00 lei

Comenzi: www.logos.ro, www.grammar.ro,
www.kerigma.ro, www.scriptum.ro

O INIMĂ RĂNITĂ abordează foarte personal, dar și profund, această formă de abuz, ale cărei efecte sunt cele mai vătămătoare pentru suflet. Ea este personală, pentru că te poate afecta pe tine, partenerul tău de viață, pe o prietenă intimă sau pe o vecină ori pe o cunoaștință apropiată de la biserică. Și este specifică, deoarece nu se mărginește la o discuție cu caracter general, nici la soluțiile pe care le-ai putea găsi în alte cărți. Cartea aceasta pătrunde adânc în inima rănită a cuiva apropiat ție, dezvăluind jalea neștiută a unui suflet vătămat de abuzul sexual – dar, totodată, te ancorează în nădejdea îngropată adâncă în el de către Cel al cărui chip luminos îl purtăm cu toții.

CONSPIRAȚIA TĂCERII – UN MANUAL DESPRE ABUZUL SEXUAL, VIOLENȚĂ DOMESTICĂ ȘI LA ÎNTÂLNIRI

De Joseph Paluszak

Editura Alfa Omega Publishing,
Timișoara, 2016

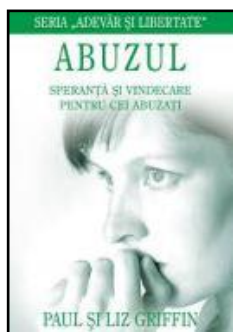
Nr. pagini: 173

Preț: 25,00 lei

Comenzi: www.alfaomega.tv, www.kerigma.ro

Descărcare gratuită: www.alfaomega.tv

Cel mai mare șoc pe care Joe Paluszak l-a avut când a intrat în lucrare a fost să descopere că peste 70% din lucrarea lui unu-la-unu era să ajute victime ale abuzului. Majoritatea erau adulți supraviețuitori ai unei molestări în copilărie. Amestecând cu pricepere fapte dureroase cu umor, cu mărturii, muzică și lecții cu obiecte, el atacă epidemia abuzului sexual și violenței domestice și la întâlniri în cadrul societății și a Bisericii.

ABUZUL – SPERANȚĂ ȘI VINDECARE PENTRU CEI ABUZAȚI

De Paul & Liz Griffin

Editura Elpis, Oradea, 2010

Nr. pagini: 118

Preț: 21,00 lei

Comenzi: www.kerigma.ro,

www.shopping.stephanus.ro

Dacă ești afectat de urmările vreunui abuz, indiferent de natura acestuia, cartea de față te va ajuta să-ți înțelegi propriile tipare comportamentale și îți va explica felul în care abuzul suferit ți-a modificat raportarea la Dumnezeu și la ceilalți. Pașii practici spre obținerea libertății, descriși în carte, te vor ajuta să-ți găsești drumul spre refacere și vindecare, redându-ți speranța necesară pentru a depăși aceste obstacole din viața ta.

ABUZUL SEXUAL AL COPILULUI
De Maxime Hancock, Karen Burton
Mains

Editura Samuel, Mediaș, 2004

Nr. pagini: 203

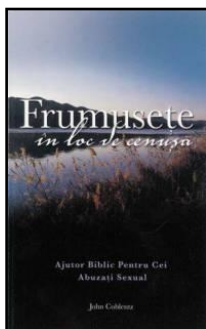
Preț: 16,00 lei

Comenzi: www.clcromania.ro,
www.grammar.ro, www.kerigma.ro

„Era și timpul să apară o astfel de carte.

Ea dezvăluie urmările dureroase ale păcatelor ascunse, trage un semnal de alarmă pentru Biserică, oferă speranță și mărturii ale vindecării pentru victimele abuzului sexual.”

– JOHN WHITE

FRUMUSEȚE ÎN LOC DE CENUȘĂ. AJUTOR
BIBLIC PENTRU CEI ABUZAȚI SEXUAL
De John Goblentz

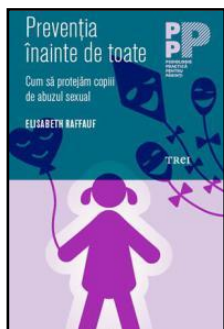
Editura Christian Aid Ministries, 2004

Nr. pagini: 77

Preț: 8,00 lei

Comenzi online: www.grammar.ro,
www.kerigma.ro, www.scriptum.ro

Această carte, după ce arată de ce este atât de devastator abuzul sexual, conduce cititorul prin Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a găsi vindecare și speranță. Clară, sinceră și practică, ea poate fi un ghid pentru păstori, consilieri și mai ales pentru cei care au trecut prin suferința Tamarei.

PREVENȚIA ÎNAINTE DE TOATE

De Elisabeth Raffauf

Editura TREI, București, 2015

Nr. pagini: 192

Preț: 26,00 lei

Comenzi: www.edituratrei.ro,

www.librariasophia.ro, www.libris.ro

Una din patru fete și unul din nouă băieți ajung să fie victime ale abuzului sexual.

Și, surprinzător, 20% dintre abuzatori sunt rude (inclusiv tați, frați sau unchi), iar alți 30% sunt cunoscuți ai familiei. De aceea, a pune lacăt pe ușă sau a inocula celor mici frica față de „omul cel rău” nu ajută la nimic, afirmă Elisabeth Raffauf, specialistă în consiliere psihoeducațională. Autoarea oferă, în schimb, părinților sugestii pentru o prevenție eficientă, cu un accent sporit pe construirea unei relații de încredere părinte-copil și pe o educație sexuală adecvată vârstei. Adresată atât părinților, cât și educatorilor și psihologilor, cartea include capitole speciale despre ademenirea adolescenților pe internet (*cyber-grooming*) și despre căile legale pentru urmărirea presupușilor abuzatori.

CĂRȚI DESPRE PORNOGRAFIE ȘI AUTOSATISFACERE

DEMNITATE PIERDUTĂ

De Thomas Schirmmacher

Editura Scriptum, Oradea, 2011

Nr. pagini: 216

Preț: 26,00 lei

Comenzi: www.librariamaranatha.ro,

www.gramma.ro, www.shopping.stephanus.ro

Se spune pe bună dreptate că pornografia se folosește de pofta

ochilor ca să răscolească și să dezlănțuie nivelul mai profund, pofta firii pământeste. Thomas Schirrmacher abordează această temă explozivă într-un mod obiectiv și diferențiat, subliniind pericolele dependenței de pornografie, ce pot deveni compulsive, dar sugerând totodată modalități distincte de abordare și rezolvare. El se pronunță în favoarea canalizării energiei sexuale în căsătorie, o instituție ce legalizează actul sexual și protejează copiii născuți ca un rezultat al acesteia.

O CLIPĂ DE EXTAZ

De Walter & Ingrid Trobisch

Editura Discipolul, Cluj-Napoca, 2011

Nr. pagini: 120

Preț: 10,00 lei

Comenzi: www.librariamaranatha.ro,

www.grammar.ro, www.kerigma.ro

Subiectul cărții: lupta cu masturbarea, cauzele dependenței de masturbare, drumul spre vindecare, locul sexului în viață. Într-un domeniu atât de controversat și de delicat în același timp, Ingrid și Walter Trobisch pășesc cu sensibilitate și înțelepciune, evitând capcanele legaliste pe de o parte, și pe cele ale raționalizării și justificării oricărui comportament, pe de altă parte. Prin intermediul unei corespondențe reale cu o fată prinsă în această zbatere, cititorul simte cum cartea prinde viață și realizează că nu este singur în frământările și deznădejdea lui și că există speranță. Pentru toți oamenii căzuți în cursa înfrângerii și disperării, fie ei bărbați sau femei, adolescenți sau adulți, cât și pentru toți consilierii și părinții creștini, această carte se va dovedi un ajutor neprețuit.

PORNOGRAFIA, MALADIA SECOLULUI XXI

De Virgiliu Gheorghe

Editura Prodomos, București, 2011

Nr. pagini: 246

Preț: 12,00 lei

Comenzi: www.librariasophia.ro,
www.libris.ro

Astăzi, în condițiile în care pornografia stradală, cea din filme sau de pe internet a intoxicat deja mințile a sute de milioane de oameni, producând într-un anumit grad acea desensibilizare despre care vorbesc psihiatrii, o astfel de carte devine mai mult decât necesară. E firesc să te informezi despre cum te poți apăra în fața unei maladii devastatoare sau a învăța despre cum te poți trata înainte ca boala să te distrugă.

PORNOGRAFIA ȘI DEPENDENȚA DE INTERNET – O VIAȚĂ ÎN MINCIUNĂ

De Ioan Ciobotă

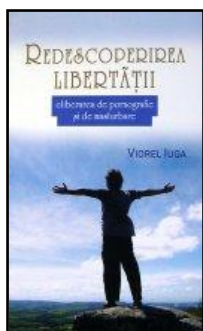
Nr. pagini: 137

Editura WorldTeach, Timișoara, 2010

Descărcare gratuită în format audio
MP3 sau PDF: www.rve-timisoara.ro

Putem scăpa de pornografie și dependență de internet? Cartea de față ne spune că se poate. Dar pentru aceasta trebuie să i se facă păcatului o disecție necesară, care, deși nu este plăcută, vine cu soluții. Iar soluțiile au de-a face cu Dumnezeu și cu dorința de a fi liber, pentru că cea mai cumplită închisoare este aceea în care te simți... bine...

– VLADIMIR PUSTAN, *pastor*

REDESCOPERIREA LIBERTĂȚII. ELIBERAREA DE PORNOGRAFIE ȘI DE MASTURBARE

De Viorel Iuga

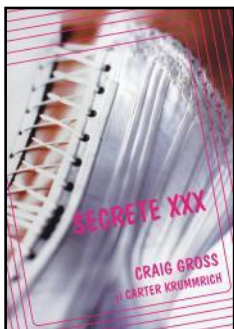
Nr. pagini: 87

Preț: 7,00 lei

Epuizată

Pentru format PDF, contactați autorul la
viugaoriunde@yahoo.com.

Datorită faptului că lumea în care trăim este obsedată sexual și prezintă sexul într-o lumină total greșită, autorul este conștient că sunt tineri care au căzut pradă acestui flagel și se zbat cumplit în ghearele curviei, a masturbării și a pornografiei. În dorința de a-i preveni pe cei curați, de a-i ajuta pe cei înrobiți și de a-i echipa pe cei dornici să își ajute semenii, autorul prezintă aspectul biblic al păcatelor sexuale, posibilitatea păstrării în curăție, dar și eliberarea celor înșelați în domeniu.

SECRETE XXX

De Craig Gross

Editura Aqua Forte, Cluj-Napoca, 2008

Nr. pagini: 140

Preț: 21,00 lei

Comenzi online: *www.aquaforte.com*,
www.kerigma.ro, *www.gramma.ro*

SECRETE XXX este o carte incomodă, tăioasă, necesară. Ea aruncă o privire brutală asupra vieților starurilor porno, este un avertisment lucid adresat tuturor celor care cred că pornografia e *cool*, este un semnal de alarmă adresat unei Biserici creștine ațipite, care alege în continuare să arunce cu pietre, în loc să se confrunte cu o problemă care face ravagii tocmai în interiorul ei.

FILTRE ÎMPOTRIVA PORNOGRAFIEI

Dacă accesezi pornografie, apelează la cineva de încredere care să-ți instaleze un filtru. Nu trebuie să-l instalezi tu, fiindcă dacă știi parola vei putea deseta oricând vei vrea. Pentru telefon însă, orice program ai folosi pentru *web filter* nu asigură securitate maximă, de aceea ar fi indicat să nu ai internet pe telefon. Deocamdată este singura soluție viabilă.

La www.x3watch.com găsești un program care, odată instalat, îi permite celui care te monitorizează să vadă pe ce site-uri intri. La www.1.k9webprotection.com găsești un filtru gratuit care blochează accesul către site-urile pornografice. Trebuie doar să te înregistrezi ca să primești licența.

Iată alte câteva filtre:

www.robokid.ro

www.familyclick.com

www.bedge.org

www.internetsafety.com/safe-eyes-parental-control-software.php

www.opendns.com

www.softpedia.com/get/Internet/Other-Internet-Related/Naomi-internet-filter.shtml

www.softpedia.com/get/Security/Lockdown/Parental-Filter.shtml

www.softpedia.com/get/Security/Security-Related/Crawler-Parental-Control.shtml

www.softpedia.com/get/Security/Security-Related/PicBlock.shtml

SITE-URI UTILE

Contra Curentului

www.contracurentului.com, www.contracurentului.ro

Speranță și Vindecare pentru Homosexuali

www.homosexualitate.ro

Pornografia Rănește
www.pornografiaraneste.ro

Consiliere Creștină
www.consiliere.org

Consiliere Creștină Online
www.asculta.ro/consiliere-crestina-online

Platforma Online de Consiliere și Psihoterapie Creștină
www.consilierecrestina.com

Alianța Română de Prevenție a Suicidului
www.antisuicid.com

Gânduri pentru sinucigași și pentru supraviețuitori
www.suicid.wordpress.com

Prevenire Suicid
www.preveniresuicid.eu/home

CUPRINS

Cuvânt înainte / 7

Homosexualitatea prin ochii lor / 10

- ❖ Abel / 10
- ❖ Adelin / 18
- ❖ Adi / 24
- ❖ Adrian / 28
- ❖ Alex / 51
- ❖ Alin / 55
- ❖ Andi / 56
- ❖ Andrei / 59
- ❖ Andu / 61
- ❖ Aurel / 63
- ❖ Betuel / 65
- ❖ Bogdan / 69
- ❖ Bogdi / 71
- ❖ Cătălin / 72
- ❖ Cezar / 74
- ❖ Claudiu / 76
- ❖ Constantin / 77
- ❖ Cosmin / 78
- ❖ Cristi / 92
- ❖ Cristian / 93
- ❖ Dan / 98
- ❖ Dani / 99
- ❖ Daniel / 106
- ❖ David / 107
- ❖ Dănuț / 108
- ❖ Denis / 111
- ❖ Dima / 112
- ❖ Dorel / 113
- ❖ Dragoș / 117

- ❖ Eugen / 118
- ❖ Ferenc / 120
- ❖ Florin / 122
- ❖ Gabi / 124
- ❖ Gabriel / 142
- ❖ Gaby / 144
- ❖ Geo / 146
- ❖ George / 148
- ❖ Grigore / 149
- ❖ Iacob / 151
- ❖ Ioan / 153
- ❖ Ionuț / 156
- ❖ Istvan / 157
- ❖ Iulian / 160
- ❖ Klaus / 161
- ❖ Laur / 173
- ❖ Leni / 174
- ❖ Liviu / 177
- ❖ Marc / 179
- ❖ Marcu / 182
- ❖ Marin / 189
- ❖ Mario / 190
- ❖ Marius / 192
- ❖ Maxim / 196
- ❖ Maximilian / 197
- ❖ Mihai / 198
- ❖ Mihaly / 204
- ❖ Mircea / 206
- ❖ Nelu / 210
- ❖ Nicu / 212
- ❖ Olimpiu / 214
- ❖ Paul / 215
- ❖ Petru / 220
- ❖ Rareș / 223
- ❖ Raul / 226
- ❖ Robert / 226

- ❖ Robi / 229
- ❖ Ruben / 242
- ❖ Sami / 244
- ❖ Samuel / 250
- ❖ Sebastian / 252
- ❖ Silviu / 263
- ❖ Sorin / 265
- ❖ Stelian / 271
- ❖ Timotei / 275
- ❖ Tinu / 281
- ❖ Valentin / 284
- ❖ Vali / 286
- ❖ Vlad / 288

Firimituri / 291

Probleme umane, soluții divine / 302

Oscilând între iubire și frustrare / 376

- ❖ Aducând lumină în întuneric / 376
- ❖ Atât de asemănători cu noi, dar totodată atât de diferiți! / 385
- ❖ Căsătorită cu un homosexual / 387
- ❖ Cel pe care îl iubesc are înclinații homosexuale / 388
- ❖ De la ignoranță la dragoste / 390
- ❖ Iubitul meu este homosexual / 392
- ❖ Îndrăgostită de un homosexual / 394
- ❖ M-am îndrăgostit de un prieten care are atracții homosexuale / 395
- ❖ Prieteni care nu pot să vadă lumina / 396
- ❖ Trebuie să răspândesc avertismentul lui Dumnezeu! / 397

Homosexualitatea din perspectivă biblică / 398

- ❖ Ai decis să renunți la homosexualitate? Iată cum poți reuși! / 398

- ❖ Aspecte nefaste ale homosexualității / 410
- ❖ Atentatul cel mai devastator / 418
- ❖ Atitudinea corectă a Bisericii față de homosexualitate / 419
- ❖ (Auto)distrugerea familiei sau „cum să te împuști cu pistolul din dotare?” / 428
- ❖ Bapțiștii din România resping căsătoriile homosexuale / 431
- ❖ Când compasiunea îmbracă forme greșite – cum să ne înțelegem cu „frații” homosexuali? / 432
- ❖ Câtă ipocrizie... / 435
- ❖ Câteva secrete din spatele lucrării / 436
- ❖ Ce spune Biblia despre homosexualitate? / 439
- ❖ Ce trebuie să facă Biserica vizavi de homosexualitate? / 446
- ❖ Cine să ne salveze copiii? / 449
- ❖ Cum este privită homosexualitatea în bisericile baptiste italiene / 452
- ❖ Cum să trăiesc într-o societate în care homosexualitatea a luat proporții? / 454
- ❖ De ce au confiscat curcubeul? / 456
- ❖ De ce iubesc homosexualii, dar nu sunt de acord cu homosexualitatea / 458
- ❖ De la „majoritatea morală” la minoritatea morală / 461
- ❖ Democrația – dictatura majorității sau a minorității? / 464
- ❖ Doar Adevărul ne face și ne păstrează liberi / 470
- ❖ Există iertare și pentru tine... / 473
- ❖ Homosexualii vor o „lege internațională” / 476
- ❖ Homosexualitatea / 480
- ❖ Homosexualitatea este păcat! / 485
- ❖ Homosexualitatea este păcat, și nu boală / 486
- ❖ Homosexualitatea nu mai este în umbră, nu mai are rușine, nu mai este timidă și nici nu își propune să tacă / 490
- ❖ Homosexualitatea: păcat sau „boală genetică”? / 492

- ❖ Homosexualitatea și căsătoriile homosexuale... Punct de vedere / 497
- ❖ Homosexualitatea, un subiect inabordabil în Biserică? / 499
- ❖ În timp ce noi dormeam... / 500
- ❖ Lecția masacrului de la Orlando pentru homosexuali, teroriști și toți ceilalți / 501
- ❖ Manifest Împotriva Homosexualității / 504
- ❖ Misiunea pentru homosexuali (1) / 510
- ❖ Misiunea pentru homosexuali (2) / 520
- ❖ Misiunea pentru homosexuali: Te cheamă Dumnezeu? / 533
- ❖ Normalul unui moment / 536
- ❖ Parteneriatele civile – o încălcare gravă a Legilor lui Dumnezeu / 537
- ❖ Pasivitatea noastră va permite anormalității să ia locul normalității / 538
- ❖ Până la ce limită trebuie creștinii să se opună agendei homosexualilor? / 540
- ❖ Poți să te schimbi! / 542
- ❖ Provocare / 546
- ❖ Provocarea homosexualității / 550
- ❖ Rămâneți tari în Cuvântul Domnului! / 553
- ❖ Respingerea și homosexualitatea / 554
- ❖ Salvați homosexualii și lesbienele! / 558
- ❖ Să nu denaturăm termenii! / 561
- ❖ Să nu ne lăsăm înșelați. Chiar dacă este cântat în ritmuri și cu nuanțe moderne, cântecul homosexualilor este vechi / 564
- ❖ Să oferim grijă și compasiune! / 567
- ❖ Săptămâna Pride – Sub semnul familiei / 569
- ❖ Schimbare de direcție / 572
- ❖ Sinceritatea unei activiste LGBT: Familia nu ar trebui să mai existe... / 574
- ❖ Strigătul pietrelor / 575
- ❖ Strigătul Sodomei / 580

- ❖ Șapte femei vor apuca un bărbat / 584
- ❖ Ted Haggard / 586
- ❖ Telefoane de intimidare și agresare din partea homosexualilor / 600
- ❖ Toleranță și intoleranță în România / 611
- ❖ Valul de ură și intoleranță / 617
- ❖ Vânătoarea creștinilor – sportul preferat al secularismului / 624
- ❖ „Veniți-vă în fire și cercetați-vă, neam fără rușine!” / 631
- ❖ Vor război? Război să fie! / 632
- ❖ Vreau să mă implic! / 634

Unde poți primi ajutor? / 636

- ❖ Ajutor online! Suntem aici pentru a te sprijini! / 636
- ❖ Consiliere creștină online / 637
- ❖ Consiliere și psihoterapie creștină online pentru homosexualitate / 639
- ❖ Contra Curentului / 641
- ❖ Gânduri pentru sinucigași și pentru supraviețuitori / 641

Resurse disponibile / 644

- ❖ Cărți care prezintă homosexualitatea din perspectivă biblică / 644
- ❖ Cărți despre teoria gender / 655
- ❖ Cărți despre abuzul sexual / 657
- ❖ Cărți despre pornografie și autosatisfacere / 660
- ❖ Filtre împotriva pornografiei / 664
- ❖ Site-uri utile / 664

„Ar trebui să îi iubim pe homosexuali mai mult decât iubesc homosexualii homosexualitatea. Orice păcătos își iubește păcatul, dar Biserica trebuie să-i iubească pe păcătoși mai mult decât iubesc păcătoșii păcătoșenia. Așa ne-a iubit Cristos pe noi, și noi trebuie să ne iubim unii pe alții și să iubim pe alți păcătoși așa cum ne-a iubit Cristos pe noi. Cu cât mizeria morală este mai mare, cu atât va trebui să ne păstrăm calmul și să arătăm tot mai mult dragostea lui Dumnezeu.”

DR. SAMUEL TUȚAC

Vicepreședinte al Uniunii Bisericilor Baptiste din România

„Dincolo de diferite problematici legate de homosexualitate, precum identitatea sexuală a unui om, factori care pot să influențeze orientarea sexuală (de ordin psihologic, relațional, afectiv, genetic etc.), diferite abordări legate de mentalitate, deschidere, acceptare, toleranță, drepturile omului și considerente precum iubirea față de aproapele, care par să justifice orientarea homosexuală, un credincios nu trebuie să neglijeze aspectul legat de păcat, reprezentat de perversiune și viciu. Sfânta Scriptură și Biserica vorbesc neîncetat despre necesitatea purificării asidue și constante de unele aspecte ale personalității noastre care fac parte din noi, din structura personală. Istoriile de viață relatate în această antologie nu vorbesc despre credință și împlinire, despre fericire și voia lui Dumnezeu, ci despre păcat și despre nefericirea pe care acesta o aduce cu sine, despre sărăcirea spirituală pe care homosexualitatea a provocat-o. Ne dorim ca lucrarea reeditată să fie utilă celor care decid să rupă atracția păcatului și să umble pe căile Domnului.”

LECT UNIV. DR. PR. ANTON RUS

Facultatea de Teologie Greco-Catolică Blaj

ISBN 978-606-8875-08-8

